

Giới thiệu Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn

Ta nghĩ, ta nhất định là ngủ mơ rồi. Nếu không, ta hẳn là đang làm tổ ở một góc của võ quán, trong lòng ôm dụng cụ vệ sinh, đầu từng chút từng chút ngủ gà ngủ gật, mà không phải là một mình cô độc đứng ở chỗ này.

Ta cúi đầu nhìn thân thể của mình, một thân áo bào cổ quái màu xám nhìn không ra nhan sắc, dùng nước sông làm gương soi mặt, lọt vào trong tầm mắt là một đầu tóc rối loạn như tổ chim. Tuy rằng quần áo có chút không thích hợp, mặt lại không thay đổi, vì thế ta ý thức được ta tới nơi này hẳn là xuyên không.

Xuyên không thì thôi, nhưng trên người không tiền không vật, cũng không có ai để có thể hỏi chuyện, làm cho người ta đau đầu thật. Bất quá cái gọi là sơn đến cô xa tiền tất có lộ, đang trong lúc lo lắng, trên núi đột nhiên nhảy ra vài tên sơn tặc hung thần ác sát, giương Cửu Long đại đao hướng ta đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ta nghĩ, ta nhất định là ngủ mơ rồi.

Nếu không, ta hẳn là đang làm tổ ở một góc của võ quán, trong lòng ôm dụng cụ vệ sinh, đầu từng chút từng chút ngủ gà ngủ gật, mà không phải là một mình cô độc đứng ở chỗ này.

Phía trước là nước sông mênh mông vô bờ cuộn cuộn, phía sau là núi đồi nối nhau liên miên không ngớt, trừ ta, không có nửa điểm bóng người. Phóng mắt nhìn đi, chỉ thấy sóng nước nhộn nhạo, trong tầm nhìn tất cả đều thê lương.

Ta cúi đầu nhìn thân thể của mình, một thân áo bào cổ quái màu xám nhìn không ra nhan sắc, dùng nước sông làm gương soi mặt, lọt vào trong tầm mắt là một đầu tóc rối loạn như tổ chim. Tuy rằng quần áo có chút không thích hợp, mặt lại không thay đổi, vì thế ta ý thức được ta tới nơi này hẳn là xuyên không.

Xuyên không thì thôi, nhưng trên người không tiền không vật, cũng không có ai để có thể hỏi chuyện, làm cho người ta đau đầu thật. Bất quá cái gọi là sơn đến cô xa tiền tất có lộ (câu này mình tạm thời không dịch được ai biết chỉ mình bổ sung nhé), đang trong lúc lo lắng, trên núi đột nhiên nhảy ra vài tên sơn tặc hung thần ác sát, giương Cửu Long đại đao hướng ta đánh tới.

Tới tốt lắm, tuyệt! Bỏn cô nương ta thích nhất chính là bị đánh cướp, kiếm khoản thu nhập thêm thôi, sao lại không được? —— đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ta đánh thắng.

Ước chừng hơn nửa canh giờ sau, ta một thân quần áo thư sinh thanh y sa móng, tay cầm một hầu bao cực lớn, bước qua một đường hoành thất thụ bại tướng, hướng bên bờ sông đi đến.

Bọn sơn tặc này tuy rằng bộ dạng cao lớn khôi ngô, lại chỉ biết dựa vào người đông thế mạnh, không có bản lĩnh thật sự, kết quả không đã thương ta không nói, ngược lại bị ta cướp không còn gì.

Bọn sơn tặc này thật ra không có đồ gì đáng giá, tựa hồ trước khi gặp ta bọn họ còn cướp một tên thư sinh, ngân lượng và đồ vật có giá trị còn chưa chuyển lên núi, bị ta trực tiếp cướp hết, thu hoạch rất khá a. Y trong hầu bao không hề thiếu hoàng kim, còn có một tờ giấy văn thư chỉ đường, mặt trên là ” Thái Nguyên Diệp Hoa Đường “, còn có lá thư giới thiệu, địa điểm chính là thư viện Ni Sơn Hằng Châu (học viện).

Nghe vài tên sơn tặc nói, thư sinh này bị đánh trọng thương, thư đồng vội vội vàng vàng khiêng hắn hồi Thái Nguyên, ta cũng đang định mượn thân phận hắn dùng trước. Chính là không biết chỗ này, cũng không biết làm thế nào trở về, lại nói ta ngày thường ở võ quán làm công việc lật vật, mặc dù không có thân nhân, nhưng đại ca chủ võ quán xưa nay đối ta rất tốt, ta cũng quen bình thân hàng ngày, huống hồ mỗi ngày ở võ quán có thể tùy tiện đánh nhau, nơi khác thì không có đãi ngộ như vậy.

Bất quá, này cũng là chuyện không có biện pháp. Trời sinh voi sinh cỏ, nhớ ngày đó cha mẹ bắt ngờ qua đời, cảnh nhà sa sút nghèo rớt mùng tơi cũng chưa có đem ta đánh ngã, mặc kệ ra sao, sống sót mới là quan trọng.

Ra hết đường núi, đó là đường thủy, bên bờ không thiếu thuyền bỏ neo. Ta sờ sờ trong hầu bao còn có rất nhiều đĩnh vàng óng vàng, liền đi đến bến bờ cùng thuyền phu bắt chuyện, biết được thuyền là tạm thời bỏ neo ở bên bờ, bọn họ muốn hướng Hằng Châu đi.

Hằng Châu? Này vừa khéo, ta một thân trang phục thư sinh đáng thương nguyên bản muốn đi chính là Hằng Châu. Ta do dự một chút, thử đi về phía thuyền phu hỏi thăm nói: ” Xin hỏi vị đại ca này, không biết Ni Sơn thư viện ở Hằng Châu là nơi nào? ”

“Ni sơn thư viện? Nguyên lai vị huynh đài này cũng là muốn đi Ni Sơn thư viện.” Phía sau một giọng nói thanh nam tử vang lên, ngay sau đó liền có hai vị

công tử tuổi trẻ vẹn vẹn mà ra, một vị thân hình cao lớn, tuấn tú thật thà, một vị khác so với người kia tương đối bé bỏng, linh khí bức người. Trong đó vị tương đối cao lớn nam tử tiến lên từng bước, hướng ta nói:

“Chúng ta cũng là muốn đi Ni Sơn thư viện đọc sách, thật sự là quá khéo, không nghĩ tới tại nơi hẻo lánh này lại hội ngộ đến cùng trường.” Hắn nói xong hướng ta toàn thân đánh giá một chút, thoáng có chút kinh ngạc.

“Huynh đài đi học viện, một mình đến sao? Thư đồng của ngươi thế nào...”

“Lương công tử!” Vị nam tử thiếu niên thanh tú bên người đột nhiên thân thủ túm một chút vạt áo hắn, nháy mắt ý bảo hắn không cần nói thêm gì nữa, cũng hướng ta chấp tay xin lỗi nói: “Vị bằng hữu này của ta không nói nữa, còn thỉnh công tử xin đừng trách.”

“Không có gì.” Ta liếc mắt một cái những rung động hành lý trong khoang thuyền, lại nhìn bản thân chỉ có chút vàng cùng quần áo tắm rửa trong hầu bao, thoáng có chút xấu hổ. Đang định nói cho bọn họ chính là tùy tiện hỏi mà thôi chứ không phải muốn đến cái thư viện kia, thuyền phụ đã vội vã khai thuyền, lớn tiếng hỏi ta muốn đi hay không, ta cũng không muốn một mình ở lại nơi chìm không để trống này, liền thanh toán thuyền phí, đáp lên thuyền đi Hàng Châu trước.

Trong khoang thuyền còn có không ít hành khách, xem bộ dáng đều là chút học sinh, hơn nữa còn hành lý và thư đồng, đem cái khoang thuyền muốn tràn đầy. Ta không muốn theo chân bọn họ chen chúc tại một chỗ, liền một người đi ra đứng ở đầu thuyền, ngẩn đầu trông về phía xa, xem sơn thủy cổ đại như họa, trong lòng lại một trận u sầu.

Tuy rằng nỗ lực nói cho bản thân không có vấn đề gì, nhưng trong lòng ta đúng là vẫn còn có chút hoảng sợ. Cũng không hiểu được nơi này là cái triều đại nào, là cái chế độ gì, ta hiện ở trên người tuy rằng còn có chút vàng để dùng, nhưng sau đó không lâu một khi dùng hết, cần phải làm sao bây giờ...

“Huynh đài sao không đi vào khoang thuyền?”

Phía sau vang lên tiếng bước chân, cũng là hai vị thư sinh trẻ tuổi lúc trước theo trong khoang thuyền đi ra, ta liếc mắt một cái chứng kiến mùi mật trong khoang thuyền, không khỏi cười nói: “Tại hạ trời sanh tính sợ nhảm chán, ở trong này hứng gió. Hai vị hay là cũng đến đây hứng gió?”

“Nơi này gió thổi nhẹ nhàng mát mẻ, còn thỉnh huynh đài lòng từ bi, phân dư cho hai người bọn ta một ít.” Vị nam tử vóc dáng cao ráo tuấn tú vừa xếp lại quạt, cố ý làm ra bộ dáng nghiêm túc, trên mặt lại giấu không được ý bốn cợt, ba người chúng ta cũng không cầm cười ra tiếng, tâm phòng lẫn nhau liền buông xuống.

Bởi vì bọn họ nghĩ ta cũng đi thư viện Ni Sơn, vị nam tử cao ráo kia liền mở miệng hỏi tính danh ta, ta nhất thời không suy xét, vừa muốn trả lời Diệp Thu Lam, nói một nửa vội vàng sửa miệng, đổi thành Diệp Hoa Đường, hai người kia cũng không để ý lắm, cười cho qua. Nhưng khi bọn họ hướng ta thông báo tính danh, lại khiến ta sét đánh ngang tai (ta chém).

“Tại hạ Lương Sơn Bá.”

“Tại hạ Thượng Ngung Ngọc Thủy Chúc Anh Đài.”

“——!”

Ta kém chút nữa té vào trong nước, hai người kia vội vàng đỡ lấy ta, cũng hỏi ta đã xảy ra chuyện gì. Ta bình tĩnh lại, thâm hô khẩu khí hỏi: “Các người là... Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Vị thiếu niên bé bỏng nhìn ta kỳ quái, “Tại hạ Thượng Ngung Ngọc Thủy Chúc Anh Đài, nhân huynh quen chúng ta sao?”

Quen, thế nào lại không quen, đây chính là truyền xướng thiên cổ của hai vị, cuối cùng đều biến thành bướm bướm bay đi, ta dám không quen sao? Lúc này lại vừa thấy thiếu niên thấp bé, ta liền chú ý tới nàng, làn da mềm mại, khuôn mặt thanh lệ, cổ cũng không có hầu kết, quả nhiên là nữ phần nam trang.

Ta đầu đầy mồ hôi, không đứng vững, xem chút rơi xuống sông mà đi.

“Diệp huynh, Diệp huynh, ngươi làm sao vậy?” Lương chúc hai người giúp đỡ ta, vội vàng hỏi. Ta toàn thân run run, nói không ra lời hoàn chỉnh, trong lòng giờ phút này chỉ có một ý niệm:

—— xong rồi xong rồi xong rồi, làm sao bây giờ, ta cứ nhiên rơi vào trong đồng máu chó rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đàng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Việc này đối ta đã kích quá lớn, thế cho nên một đoạn thời gian kế tiếp ta đều là đần độn, cũng không hiểu được cùng hai người kia đáp ứng cái gì, thẳng đến khi rời thuyền, mới chú ý tới Chúc Anh Đài theo ta nói một câu: ” Diệp huynh tiểu đệ cáo từ trước, đừng quên ngày mai gặp tại thư viện .”

Ta như trước có chút không rõ ràng lắm, mơ mơ màng màng xuống thuyền, mơ mơ màng màng theo dòng người vào Hàng Châu, mơ mơ màng màng tìm khách sạn trọ, thẳng đến lúc trả tiền, đầu óc mới lập tức thanh tỉnh lên.

Trong hành lý thư sinh kia, có ba mươi hai lượng vàng, hơn nữa vớ vét một ít trên người bọn sơn tặc một ít vụn vặt, cộng lại có thể có 37, 38 lượng. Khách sạn giá không đắt lắm, còn bao một ngày ba bữa, nhưng ta không thể ở khách điểm mãi. Nếu là mua bất động sản, đừng nói không nhất định có thể mua được nơi thích hợp, dù là có thể, ta cũng không dám dùng thân phận người khác lung tung đi ký văn thư mua đất, càng nghĩ, tạm thời chỉ có tiền thư viện trước.

Ta nhớ được, mới vừa nghe học sinh trong thuyền nói, thư viện Ni Sơn ba năm thức sửa —(có lẽ là học nội trú ta hok rõ lắm), tựa hồ chỉ cần 8 lượng hoàng kim.

8 lượng hoàng kim, ba năm bao ăn ở, thật ra không tệ. Trên đường cũng có thể ở trong thư viện làm tạp dịch, kiếm thêm chút khoản thu nhập, sau đó tìm kiếm biện pháp trở lại thế giới của ta. Đương nhiên, không thể không nói, ta muốn đi thư viện trừ bỏ bởi vì tiền tài, còn có một nhân tố khác, xác thực nói, là ta muốn nhanh gặp một người.

Người kia chính là Mã Văn Tài.

Nói chung, rất nhiều tiểu thuyết đều nói Mã Văn Tài là tên nam tử lỗ mãng, diện mạo đáng khinh không nói, còn sống chết chia rẽ hảo nhân duyên vợ chồng nhân gia người ta. Nhưng cũng có ghi Mã Văn Tài vẫn vô song toàn, đối Chúc Anh Đài cuồng dại, kết quả nhân gia chính là chết sống không cảm kích. Kỳ thực ở phương diện ta cảm thấy, người cô đại viết vẫn đều là một kiểu, nhân vật chính nhất định là chính nghĩa, xinh đẹp, tài hoa hơn người; về phần phản diện phối hợp diễn tất nhiên sẽ tuyệt đỉnh đáng khinh, tuyệt đỉnh ý thế hiếp người, tuyệt đỉnh có tiền không biết xấu hổ.

Lời tuy nói như vậy, dù sao cũng là muốn đi thư viện, thuận tiện nghiệm chứng một chút. Vừa rồi ở trên thuyền xem Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài đều là khuôn mặt tuấn tú thanh tú, khiến ta sinh ra một chút không đành lòng.

Cổ nhân viết tiểu thuyết, động một chút liền nói cái gì biến bướm bướm, tình vợ chồng, ở đâu ra loại sự tình này? Hai người kia cuối cùng khẳng định là đều đã chết, vừa đúng lúc có hai con bướm bướm bay qua trước mặt, liền viết cái gì biến bướm bướm, văn nhân thôi, giỏi nhất là nói dối, ta quá rõ ràng.

Nếu muốn vào thư viện, phải có tư thế học sinh. Ta dần lòng, lấy ra mấy lượng vàng, muốn đi mua chút sách về, kết quả giá sách là một quyển so với một quyển càng đắt hơn! Chính trong lúc lo âu vừa vặn có du côn đến làm loạn trong điểm, bị ta một cước một đá bay ra ngoài cửa lớn, rên rỉ đầy đất. Chủ quán lòng tràn đầy cảm kích, tặng ta 1 bộ sách, tuy rằng có chút cũ kỹ, ta cũng thật cao hứng, chỉ cần không tiêu tiền là được.

Lại đi mua mấy bộ quần áo hàng này và đồ dùng, sáng sớm ngày thứ hai, ta liền đi thư viện Ni Sơn. Chung quanh rộn ràng nhốn nháo bên người học sinh cơ hồ đều mang theo thư đồng, ta không có thư đồng, bất quá lại thuê một cái kiện phu, nhờ hắn hỗ trợ đem đeo sách trên lưng lên núi. Đi đến nửa đường, vừa vặn gặp Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài, sau đó cùng nhau lên núi.

Lúc sắp đến cửa thư viện, đột nhiên có một nam tử áo lam sai một bước lớn về phía trước, dẫn vài gã sai vặt mặc đồ đen ngăn ở cửa chính của thư viện. Mọi người không khỏi sửng sốt, chỉ thấy trong tay nam tử kia phe phẩy quạt xếp, vẻ mặt hung ác ngang ngược lớn tiếng nói: “Các người đều nghe cho kỹ! Muốn vào viện, phải bái ta là lão đại, bằng không các người sẽ không dễ chịu đâu!”

“Vương Lam Điền, hắn cũng học ở thư viện này?” Ta nghe được một bên Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài đối thoại trong lúc đó, “Hắn lại ở trong này khi dễ người.”

“Thế nào, các người quen biết hắn?” Ta kỳ quái nói. Không nghĩ tới hai người Lương Chúc tính tình tốt như vậy, lại quen với kẻ tính tình kiêu ngạo như vậy, thật sự là kỳ quái.

“Chúng ta gặp qua hắn ở trên đường, tên gia hỏa kia cường bạo dân nữ, còn làm không ít chuyện xấu!” thanh âm Chúc Anh Đài tựa hồ có chút phẫn nộ. Ta từ chối cho ý kiến, trái lại tiếp tục hướng cửa đi tiếp.

“Người, đứng lại cho ta!”

Đồ ngu ngốc, nhiều người lên núi như vậy, người kêu ai đứng lại? Ta bĩu môi, đang muốn cất bước, đột nhiên phát hiện có điểm không thích hợp.

Di.

Thế nào tất cả mọi người đều nhìn ta?

Sau khi nhìn chung quanh một vòng, ta mới phát hiện, thời điểm bản thân thất thần thế nhưng bất tri bất giác đi tới cửa thư viện, mà chiếc quạt xếp trong tay tên áo lam kia chỉ không ai khác, là ta. Thấy ta còn tại kinh ngạc quay đầu nhìn hắn, hắn hừ một tiếng, dùng quạt xếp gõ đầu ta một cái, cả giận nói: “Quỳ xuống cho ta!”

Dám đánh ta đầu, còn bảo ta quỳ xuống? Quả thực không thể tin nổi, ta giận dữ đến phát cười, quay đầu lạnh lùng trừng mắt hắn: “Người cũng không phải bia mộ, sao lại muốn lão tử quỳ lạy người?”

“Chỉ bằng ta nhìn ngươi không vừa mắt! Chỉ bằng ta là lão đại viện này!” Vương Lam Điền ngạo mạn trừng mắt, phân phó gã sai vặt, “Không quý? Muốn chết, đánh cho ta!”

Tưởng đánh ta? Nằm mơ! Ta một cước bay ra, liên tiếp đánh ngã hai gã sai vặt, tiếp theo một tay bắt lấy cổ nam tử, kéo lại cười lạnh nói: “Thế nào, ngươi tính là cái đinh gì? Dám làm lão đại của ta?”

“Ta, ta là Thái Nguyên Vương Lam Điền! Ta nói cho ngươi, thức thời liền lập tức buông ra ta, bằng không...”

“Nga? Bằng không ngươi sẽ thế nào?”

“Diệp huynh...” Lương Sơn Bá vốn định lại đây khuyên can, nhưng thấy động tác của ta như vậy, lời nói ra một nửa lại nghẹn ở trong cổ họng.

Đồ mờ hồ, chẳng lẽ ta rất hung ác sao? Đúng rồi, thư sinh hẳn là tao nhã, hào hoa phong nhã mới đúng. Ta nhanh chóng thu tay lại, làm ra bộ dáng văn sĩ chất phác nói: “Vương huynh, mọi người đều là học sinh cùng trường, ngươi lại nói linh tinh cái gì ai làm lão đại, không tốt lắm nha.”

“Phốc.” Bên kia Chúc Anh Đài không biết vì sao đột nhiên che miệng lại nở nụ cười, ta thấy xấu hổ, Vương Lam Điền kia đã giãy giụa đứng lên, nghênh cổ tức giận hừ nói: “Ta, ta nói cho các ngươi, muốn sống những ngày lành ở thư viện, phải bái ta làm lão đại! Bằng không cha ta sẽ khiến các ngươi đẹp mắt!”

“Hừ, ngươi cũng xứng làm lão đại, ta xem ta làm lão đại của ngươi còn tốt hơn!” Thấy tên Vương Lam Điền lại có ý đồ sai thủ hạ đánh ta, ta không khỏi giận tím mặt, bay lên một cước đá hất ngã xuống đất, đang muốn trách móc, lại nghe phía sau vang lên tiếng vỗ ngựa.

“Làm lão đại, ngươi xứng sao!”

Một con tuấn mã mặc giáp bằng băng trên đường mà đến, trên là một người toàn thân mặc cẩm phục, lưng đeo bao đựng tên, khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo. Hắn hẳn là đối Vương Lam Điền nói, nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng ta! Ta sững sờ, trong miệng không tự chủ được phản kích một câu: “Ta dù không xứng làm, cũng xứng hơn so với ngươi!”

“Ngươi nói cái gì?” Ánh mắt nam tử trừng một cái, Vương Lam Điền bên cạnh ta không sợ chết kêu lên, “Ta cảnh cáo ngươi a, ta là Thái Nguyên Vương gia Vương Lam Điền, ngươi nếu dám chạm vào ta, cha ta không tha cho ngươi!”

“Đề âm hồn của ngươi báo mộng cho ngươi cha, gọi hắn tới tìm ta đi!” Đôi mắt ung nam tử âm trầm cười lạnh, nói ra cương ngửa, nâng cung tên, một tên hướng ta cùng Vương Lam Điền bên này phóng tới! Con bà nó, lão tử không phải chỉ nói một câu, loại việc trở thành vật hi sinh thế nào lại ở trên người lão tử!

“Diệp huynh, cẩn thận!” Tên ngốc tử Lương Sơn Bá kia không để ý Chúc Anh Đài ngăn trở, không biết khi nào thì nắm lên một ống trúc bay về phía ta, kết quả ta vốn có thể tránh, bởi vì hắn đẩy, ba người nhất tề té trên đất, Vương Lam Điền trực tiếp bị đụng hôn mê bất tỉnh, ta không bị thương nặng lắm, nhưng cái trán cũng bị đụng.

Chết tiệt, con một sách này, ai muốn ngươi tới cứu ta! Cứu cũng không cứu tốt, làm ta té u đầu!

“Ca, ngươi thế nào!” Chúc Anh Đài vội vàng bay qua kiểm tra thương thế Lương Sơn Bá, hai người huynh đệ hữu ái tình thâm, ta ở một bên nhìn thấy run rẩy. Lúc này phía sau một miếng vải lụa đưa tới, cùng với một giọng nữ dễ nghe: “Vị công tử này, ngài không có việc gì chứ?”

Ta quay đầu lại, phát hiện phía sau không biết khi nào xuất hiện một vị nữ tử tuổi trẻ nhân tính, bạch y nhẹ nhàng, dung mạo tú lệ. Nàng nhìn ta nở nụ cười, gặp ta không có gì đáng ngại, liền đi qua xem xét thương thế Lương Sơn Bá, ta đứng dậy vỗ vỗ bụi đất trên người, hằm hằm hướng tới con ngựa mang thiết giáp đi đến, trên lưng ngựa nam tử có đôi mắt ung cũng không e dè nhìn ta, mỗi móng vuốt khẽ nhếch cười lạnh.

“Dám lấy tên bản ta! Có giỏi hãy xưng tên ra!” Tuy rằng ta muốn làm người bình thường nhân, nhưng từ nhỏ ở trong võ quán đánh đánh ngã ngã đã quen nóng tính thế nào cũng ngăn không được. Đại ca trước kia thường xuyên trách móc ta, nói ta tính tình không được tốt lắm, tính khí nóng nảy là thiên hạ đệ nhất, không sửa lại sớm muộn gì cũng gây chuyện. Bị hấn mắng đã nhiều năm, ta bề ngoài cũng có phần khắc chế, nhưng một khi nổi giận lên vẫn là thế nào cũng không khắc chế được.

“Ngươi hỏi ta?” Nam tử có đôi mắt ung cười lạnh một tiếng, “Hàng Châu Mã Văn Tài!”

Phốc!

Ta bị sặc nước miếng của mình.

Người này, người này là Mã Văn Tài? Bộ dạng không tệ lắm, nhưng thấy thế nào cũng không quá hèn hạ, không giống tiểu bạch kiểm a. Nguyên bản đầy ngập lửa giận, sau khi nghe tên xong toàn bộ đều biến mất, Chúc Anh Đài còn đang vội vàng chiếu cố Sơn Bá của nàng, không có nhân tâm để ý tới bên này. Trong lòng ta thầm kêu không hay ho, vung phát tay áo buồn đầu quay về.

“Ngươi không nghĩ tới tìm ta báo thù sao?” Mã Văn Tài ở phía sau ta cười lạnh, “Thế nào, ngươi sợ sao?”

“Sợ, sợ. Lão nhân gia ngài tài thế to lớn, tiểu nhân đắc tội không nổi.” Ta không có hứng thú cùng nhân vật phản diện vừa khoa trương lại giả tạo dính dáng quan hệ, không sao cả khoát tay, sờ sờ cái trán, trong lòng kêu to xúi quẩy. Phía sau vài tên phạm phu tục tử bắt đầu cùng Mã gia đại công tử thiết lập quan hệ, chăm bẵm ta nhất gan sợ phiền phức đủ thứ linh tinh. Chưa đi được hai bước, vị nữ tử đưa cho ta bạch khăn lúc trước lại đi lại đây, muốn

ta và Lương Sơn Bá cùng đến y quán nhìn một cái.

Nguyên lai người này cũng là nữ nhi Sơn Trường, tên là Vương Lan. Sau khi đến y xá ta mới phát hiện nàng nguyên lai còn có muội muội tên Vương Huệ. Chỉ tiếc Vương Huệ cô nương dung mạo không đẹp như tỷ tỷ nàng, người cũng rất béo, làm nhóm sắc lang không khỏi thất vọng. Vương Lan cô nương dung mạo xinh đẹp, kéo theo một đám ong bướm, làm cửa ngoài y quán chật như nêm cối, bất quá xem nàng đôi Lương Sơn Bá có tình ý, cần thận thoa được cho người ta, làm Chúc Anh Đài ở một bên kéo mảnh bố cho hạ giận, ta xem đến buồn cười.

“Xem ánh mắt Diệp công tử phiêu di không dời, là thích tỷ tỷ ta sao?” Vương Huệ một bên giúp ta rịt thuốc trên trán, đột nhiên toát ra một câu như vậy. Ta còn đang lên nhìn Vương Lan cùng Lương Sơn Bá bên kia nhất thời cả kinh, nhớ tới bản thân hiện tại là nam tử, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, ngồi nghiêm chỉnh, làm bộ đáng chính nhân quân tử. Vương Huệ ngay tại một bên cười nhạo ta, rốt cục thành công khiến ta xấu hổ, vội vàng đứng dậy cáo từ, ly khai y quán. Đi tới cửa còn nghe những người Lương Sơn Bá đó ở bên trong cười nói: “Ai nha nha, thật là nhìn không ra Diệp huynh khi tức giận thì hung hãn, lại dễ dàng e lệ như vậy.”

Uy uy, ai e lệ? Đáng giận, ta đối nữ nhân không có hứng thú.

Đi ra ngoài tìm được hành lý bản thân, thanh toán tiền cho kiều phụ, lại nộp học phí, ta ôm hầu bao âm thầm cao hứng. Mã Văn Tài kia ra tay thật hào phóng, trực tiếp một người nộp học phí cho hơn hai mươi cá nhân, ta bởi vì xếp ở phía sau, vừa vặn nằm trong phạm vi ân trạch, hai vị Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài kia không quen nhìn bộ dáng kiều ngạo của Mã Văn Tài, cư nhiên đi lên tự nộp học phí, ta thừa dịp bọn họ không phát hiện ta liền trốn trước.

Với ta mà nói, hiện tại tuyệt đối không nên làm thánh nhân quân tử. Ta trên người chỉ có vền vẹn ít tiền, lại không có nhà, không có nguồn thu nhập, có thể tiết kiệm một điểm là một điểm. Mã Văn Tài coi tiền như rác, vậy nhường hẳn làm là tốt rồi, ta không thích đẩy tiền đã trực tiếp đưa lên cửa.

Thời điểm lễ bái, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài lại biểu diễn một hồi kịch liệt phản kháng Trần phu tử, vị Trần phu tử kia tính tình cũng cổ quái, vô duyên vô cớ vì hai lượng vàng khó xử học sinh, sau đó may mà Sơn Trường xuất đầu, thay bọn họ giải vây. Từ việc này ta cũng coi như nhìn ra tính cách hai người Lương Chúc kia, theo lẽ công bằng chấp nghĩa, chính trực thiện lương. Bất quá tính cách như vậy, về sau cũng gây chuyện không ít, ta âm thầm quyết định vẫn là cách bọn họ xa một chút.

Ép buộc một phen, trong nháy mắt đã là buổi chiều, lúc phải phân phối phòng. Thời điểm ta xuất môn vừa vặn gặp được hai người Lương Chúc, liền bị đề nghị cùng đi. Kỳ thực ta không có ý định gần bọn họ, nhưng Lương Sơn Bá tựa hồ đối ta thật cảm thấy hứng thú, ở trên đường nhìn thấy ta sẽ cười lớn tiếng tiếp đón ta, hẳn cá tính thuần phác hàm hậu, ta cũng không nở cự tuyệt, chỉ phải bắt đầu trung gian làm tiểu tam một đôi.

Người phân phối phòng là phu nhân học viện Sơn Trường, nàng phong tư yếu điệu, tướng mạo cùng Vương Lan có chút tương tự, cũng là mỹ nhân hiếm có. Không thể không nói không khí Ngụy Tấn vẫn là tương đối cởi mở, tuy rằng nữ tử địa vị vẫn không cao, nhưng cũng không giống thời Minh Thanh sau này chỉ có thể đại môn không ra nhị môn không bước, có thể tại trong thư viện tùy ý hành tẩu. Thông thường văn trung miêu tả, nói danh sĩ Ngụy Tấn phong lưu, văn nhân người người tô son điểm phấn, bất quá xem học sinh trong thư viện này thật ra không có ai mặt phấn, thật sự là đáng tiếc.

”Nhóm học sinh, các người đều nhìn xong rồi, nhà ở đều thống nhất điều phối, bởi vì phòng ốc số lượng không đủ, sẽ phân hai người một gian.” Sư mẫu vừa nói xong, phía dưới nhất thời loạn thành một đoàn, sau khi xác định một gian trong phòng chỉ có một giường, ta và Chúc Anh Đài cơ hồ là đồng thời phát ra tiếng kháng nghị.

“Sư mẫu sư mẫu, ta muốn một người một phòng!”

“Sư mẫu, dựa vào cái gì muốn ta và Mã Văn Tài cùng phòng!”

Ta nói vừa ra, ánh mắt mọi người thoáng chốc đều tập trung trên người ta, Mã Văn Tài cười lạnh một tiếng, xung quanh nổi lên cánh tay. Ta cảm giác ánh mắt bốn phương tám hướng phóng tới đại bộ phận đều xen lẫn đồng tình cùng chế giễu, không khỏi lớn tiếng nói: “Sư mẫu, ta muốn cùng Chúc Anh Đài cùng phòng!”

Vương Lam Điền ở phía sau kỳ quái cười rộ lên: “Ai nha ai nha, Diệp huynh thật đúng là không biết điều. Nhân gia Chúc Anh Đài và Sơn Bá huynh hẳn đều không đồng ý ở một gian phòng, làm sao có thể cùng ở với người?”

“Vậy làm sao bây giờ?” Ta ra vẻ rối rắm, “Nếu không... Ngài muốn hay không đổi phòng với ta, Vương công tử?”

“Không không không không, ta mới không cần!” Vương Lam Điền chạy nhanh lui về sau “Ta cũng không nên cùng Mã Văn Tài cùng phòng! Ai bảo người xui xẻo.” Hẳn nói còn chưa dứt lời, đã bị Mã Văn Tài ngoan trùng liếc mắt một cái, sợ tới mức càng thêm hướng người phía sau lui. Mã Văn Tài cười lạnh quay đầu, ánh mắt chìm ung lợi hại liếc mắt ta một cái, ta làm bộ như không phát hiện.

“Uy! Anh Đài, theo ta lại đây!” Ta hướng Vương Lam Điền làm cái tư thế cắt cổ, vòng tay lại đây ngời lời kéo Chúc Anh Đài đi, nói cho nàng ta cũng là nữ phần nam trang. Ai ngờ tay còn chưa có đụng tới ống tay áo nàng, đã bị Chúc Anh Đài một phen phát khai, đồng thời nha hoàn nàng Ngân Tâm đi lên hướng ta lớn tiếng nói: “Người tránh ra! Công tử nhà chúng ta mới không cùng phòng với người!”

“Người!” Ta tức giận đến nói không ra lời, Chúc Anh Đài chạy nhanh kéo lại Ngân Tâm, khiển trách: “Ngân Tâm, không được vô lễ.” Nói xong nàng lại vội vàng hướng ta giải thích, “Thực xin lỗi a Diệp công tử, ta cũng không thể cùng người cùng phòng.”

“Anh Đài, người lại đây, hãy nghe ta nói một câu, một câu là được rồi.” Ta lại phiêu liếc mắt một cái trên danh sách giấy trắng mực đen, trong lòng có chút khẩn trương, tuy không thể giải thích trước mặt mọi người, chỉ cần kéo nàng ra nói một câu, khẳng định không thành vấn đề. Ai ngờ Chúc Anh Đài kia cũng không hiểu được rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, liền tiếp tránh ta, nhường nha hoàn nàng lại đây ngăn đón ta, không chịu theo ta nói chuyện. Ta

cũng phát hoả, thôi, cùng ở với người lại có năng lực thế nào, cô nương ta không hiếm lạ!

“Ta cũng muốn một người một phòng.” Mã Văn Tài nghiêng đầu lờm ta liếc mắt một cái, đối sư mẫu nói.

“Người cũng muốn một người một phòng?” Sư mẫu rối rắm, “Mã Văn Tài, người là vì sao?”

“Thứ nhất, ta đóng tiền nhiều nhất; thứ hai, nơi này phòng ngủ quá nhỏ, nhỏ như vậy làm sao có thể ở hai người? .” Mã Văn Tài ngẩng cao đầu, “Về phần thứ ba, ta cũng không muốn cùng phế vật ở cùng một phòng.”

“Ta đây cũng muốn đôi phòng, ta cũng muốn một gian phòng!” Vương Lam Điền ở phía sau la hét ầm ĩ đứng lên, học sinh khác cũng đi theo nháo thành một đoàn. Ta nghe được trong lòng phiền chán, cũng lười đi quản cái gì nam nữ cùng phòng, cùng chỗ một thất, dù sao lão tử là từ hiện đại đến, cái gì tam trình ngũ liệt, lão nương ta mới không cần!

“Các vị từ từ ầm ĩ, tiểu sinh cáo từ trước.” Ta hướng sư mẫu chấp tay thi lễ, xong dùng sức vung ống tay áo trắng đi dọn hành lý. Phía sau Lương Sơn Bá giống như kêu ta một câu gì, ta cũng không cần thận nghe, một người ly khai trước.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Phòng ta là phòng số 7, bởi vì không có thư đồng, chỉ phải một người chịu trách nhiệm chăm sóc chuyển hành lý. Khí lực ta không tính lớn, khiêng những gánh sách tuy rằng không đến mức khiêng không nổi, nhưng tuyệt đối không thể dễ dàng, đi đường tự nhiên càng chậm. Khi ta đang trực tiếp khiêng hành lý bước từng bước một cuối cùng cố sức đi vào đại môn, lại bị một cái thư đồng ngăn ở cửa đại môn.

“Tránh ra!” Ta tâm tình vốn không tốt, giờ phút này liền trừng mắt, tên thư đồng trực lợi kia sợ tới mức lui ra phía sau từng bước. Hắn dùng lực vỗ vỗ ngực, đang muốn nói chuyện, lại nghe phía sau vang lên một thanh âm nam tử: “Mã Thống, tránh ra.”

Thư đồng kia vội vàng cúi đầu lui ra phía sau, ta quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy phía sau đi tới một nam tử cao lớn, tóc đen búi cao, dung mạo lạnh lùng, ánh mắt lợi hại như dao. Không là người khác, đúng là Mã Văn Tài mà công tử cao ngạo, trên người mặc gấm vóc hoa phục, trên ngực quan được khảm một viên ngọc mắt mèo. Hắn nhìn ta cười lạnh một tiếng, ra vẻ kinh ngạc nói: “Thế nào là người? Ta còn tưởng rằng là cầu nô tài nơi nào đến, ở bên cạnh co đầu rụt cổ, làm người ta nhìn chường mắt.”

“Không biết Mã công tử đại giá quang lâm, cùng tiểu nhân ở thật sự là uy khuất ngài.” Ta lười cùng hắn so đo, khiêng gánh sách lên đang muốn vào cửa, tên Mã Thống ục ịch kia đột nhiên chen chân vào cản lại, nếu ta không có thu chân mau, không để cả người nằm sấp trên đất. Dù vậy, ta cũng bị gánh sách trên lưng lung lay vài cái, hơn nửa ngày mới đứng vững.

“Công tử thỉnh.” Mã Thống đối ta làm như không thấy, cười hi hi hướng trong lâm bộ buông tay. Mã Văn Tài nâng lên lông mi, theo khước mắt ta liếc mắt ta một cái, thong dong theo bên người ta đi vào cửa phòng. Thả độ đắc ý, làm ta kém chút liền ngăn không được xông lên phía trước một phen bóp chết hắn!

Trong tiểu thuyết viết thật đúng. Người này chính là cái hỗn đản thế hệ tổ tiên thứ hai, ý thế hiếp người vương bát đản!

Cố sức đem gánh sách khiêng vào trong phòng, ta bắt đầu đem sách cùng hành lý từ gánh hành lý chuyển ra bên ngoài. Mã Văn Tài tư thế lười biếng ngồi ở bàn bát tiên lau cung tiễn, vật dụng đều để thư đồng và phó dịch chuẩn bị. Tên thư đồng thôi kia thấy ta xem xét hắn, còn ngẩng cái cổ hướng ta nói “Công tử, mệnh người quý tiện đều là thiên định, người chấp nhận đi, nhìn ta cũng vô dụng”, ta đánh người, dám thay đổi biện pháp nói lão nương là dân đen!

Thu dọn xong, trời cũng đã tối rồi. Tên thư đồng chuẩn bị tốt giường cho Mã Văn Tài bên kia liền sớm rời đi, hắn cũng không ngủ, không biết từ nơi này lấy ra một cái hộp màu đen tinh xảo, bên trong sắp một loạt điểm tâm ngay ngắn chỉnh tề, mặt trên khắc hoa văn tinh xảo, hương khí bức người, vừa thấy đã biết là đồ vật sa hoa.

Một đại nam nhân mà lại dùng điểm tâm, thật sự là không biết xấu hổ! Ta hướng nải vòm khắc hoa tròn trừng mắt, ánh mắt lại không có cách nào khác nhìn lại bánh bao khô cứng trong tay mình, luôn nhìn không được liếc về phía bên kia. Tên kia còn cố tình trên vẻ mặt đầy sự khinh thường, ăn miếng được miếng không, nhìn đến khiến ta đau dạ dày, bánh bao tất nhiên là vô pháp vào miệng, chỉ lung tung cắn hai miếng liền cắt trở về gói đồ lại lần nữa. Muốn đi uống nước, ấm trà duy nhất trong phòng sớm đã bị thư đồng thôi của Mã Văn Tài lấy đi pha trà.

Thật sự là đáng giận, lão nương ta không uống không được! Ta thờ phỉ phỉ trừng ấm trà liếc mắt một cái, lung tung ôm lấy tấm chăn hướng trên giường ném, tính toán nhắm mắt trực tiếp ngủ. Nhưng bởi vì từ buổi trưa đến giờ cái gì vậy cũng chưa ăn, bản thân ta mặc dù nguyện ý chịu đựng, bụng lại không chịu nghe theo, rất nhanh không cam lòng kêu lên.

Trong phòng có hai người, vốn là yên tĩnh có thể nghe được tiếng dế kêu trong vườn bên ngoài, hiện nay bụng ta lại kêu như vậy, thanh âm có thể so với sét đánh. Ta xấu hổ đỏ mặt, Mã Văn Tài khẽ cười một tiếng, tay lấy một khối điểm tâm từ trong hộp, đưa lại đây hỏi ta nói: “Thế nào, người muốn ăn

cái này?”

“Ai, ai muốn ăn điểm tâm của ngươi!” Ta về mặt chính nghĩa nói, tay thì dùng sức đè lại bụng, sợ nó lại dọa ngươi.

Mã Văn Tài đối ta tra lời từ chối cho ý kiến, đôi mắt ung của hắn híp lại, giọng lên cao khỏi điểm tâm trong tay, cổ ý ở ngọn đèn ngoài áo khoác có trúc hoa sa lâu chiếu sáng, làm khỏi điểm tâm phát ra hiện ra màu sắc. Thành công khiến ta cắn môi dưới, mới lại nói: “Ngươi, thật sự không ăn?”

“Ta...” Mùi hương điểm tâm tản ra, quanh quần vào xoang mũi ta, làm lời cự tuyệt của ta nói không nên lời. Mã Văn Tài trên mặt lộ ra vẻ mặt bùng tình đại ngộ, cúi đầu nhìn khỏi điểm tâm trong tay, lại nhìn ta, cuống quýt cầm điểm tâm trong tay truyền qua, vẻ mặt rất là thành khẩn nghiêm cần. Ta không tự chủ được vươn tay đón lấy, nhưng ngay lúc đầu ngón tay sắp đụng tới điểm tâm trong nháy mắt, lòng bàn tay Mã Văn Tài vừa lật xuống dưới, khối màu xanh biếc kia liền rơi trên đất.

Tay của ta cương ở giữa không trung.

“Ai nha, thật sự là ngưng ngừng, đã không giữ.” Mã Văn Tài một mặt đáng tiếc, trong miệng nói lời giải thích xong, chân phải lại bước về phía trước, một cước đem khối lục cao dầm nát như! Hắn một bên dùng hai chà khỏi điểm tâm, một bên cẩn thận đánh giá vẻ mặt ta, ta nghĩ trên mặt ta nhất định lộ ra thần sắc xấu hổ cùng với phẫn nộ, bởi vì giây tiếp theo Mã Văn Tài liền tiến lại đây nắm lấy vạt áo ta, đem ta nhắc tới gần như ngang bằng với thân thể hắn, trên mặt cũng mang theo cười lạnh, âm trầm nói:

“Ta nói cho ngươi, đến địa bàn của ta, phải làm nô tài của ta! Ngươi, không xứng cùng ta cùng ngồi cùng ăn.”

“Theo ta được biết, chỉ có chó mới có thể mỗi khi đến một chỗ liền vội vã phân chia địa bàn, thực không thể tưởng được Văn Tài huynh thế nhưng lại giống chó.” Ta cũng đồng dạng nghiêng cổ trừng mắt hắn, hừ, không phải là so trừng mắt sao, ai sợ ai a? Ánh mắt ta có thể sánh hơn ngươi!

“Ngươi... Hừ!” Chúng ta cứ như vậy ở tại chỗ trừng mắt nhìn trong chốc lát, chắc là cảm thấy không thú vị, Mã Văn Tài hừ một tiếng bỏ ta ra, ta cũng không cam yếu thế, càng thêm dùng sức hừ một tiếng, dẫn tới hắn lại trừng ta liếc mắt một cái. Bất quá trừng thì trừng, hắn cũng không có nói cái gì nữa, bản thân lung tung thoát ngoại bào tiến vào trong mền gấm, chỉ chừa cho ta một cái ô.

Ta bị tức đến sắp chết, ôm chần hương trên giường ném, không đợi thoát ngoại bào, lại nghe đến ngoài phòng có người kêu Diệp huynh.

Này trong phòng họ Diệp tựa hồ chỉ có ta.

Đi ra cửa phòng, ta phát hiện đứng ở ngoài phòng dĩ nhiên là Lương Sơn Bá. Lương Sơn Bá là thay Chúc Anh Đài hướng ta giải thích, nói tiểu đệ hân không hiểu chuyện, ban ngày va chạm ta, hi vọng ta không cần để ý v... v... Chúc Anh Đài nếu thật có lòng, vì sao bản thân không đến, ngược lại muốn kêu nghĩa huynh thay nàng tạ lỗi? Nói đến cùng, khẳng định là Lương Sơn Bá tự tiện đến.

Kỳ thực quay đầu ngẫm lại, hành động Chúc Anh Đài ta có thể hiểu, nàng không giống ta tri thức của thế kỷ 21 (cái này nói là thiên chúa nhưng mình cảm thấy hok thích hợp lắm nên đổi lại là thế kỷ 21), có thể thoải mái biết được thân phận nàng nữ phần nam trang. Hơn nữa cổ nhân lại tương đối bảo thủ, lúc thấy ta muốn kéo nàng, có khả năng xem ta như đang đồ tể, nhất thời sốt ruột tránh đi. Sau đó không tới giải thích, chỉ sợ cũng là bởi vì Lương Sơn Bá cùng phòng là lo lắng phiền chuyện này. Nhưng tuy rằng tình có thể nguyên, ta lại không có cách nào tán thành nàng, có lẽ là ta cáu kỉnh, vô pháp nhận mà thôi.

Nhưng người ta đặc biệt đến giải thích, coi như là một phen tâm ý. Bởi vì hiểu được bọn họ là một đôi, theo ý ta Lương Sơn Bá cũng liền đại biểu cho Chúc Anh Đài, nếu hắn đến giải thích, việc này có thể bỏ qua. Lại nói ngày đã muộn, ta thăm nghĩ sớm đi nghỉ ngơi, liền lung tung ứng phó vài câu rồi đuổi bọn họ. Đáng nhắc tới là, Lương Sơn Bá không biết thế nào hiểu được buổi tối không có đi cơm xá ăn cơm, còn riêng mang cho ta một ít bánh nướng.

Thật sự là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Không giống tên chết tiệt trong phòng, ghê tởm, tâm can đen tối!

Ăn xong bánh nướng, bụng no rồi, lại có điểm khát. Ấm trà trong phòng bị Mã Văn Tài chiếm, ta cũng ngưng ngừng đi dùng, nhưng không uống nước, thật sự rất khát. Rồi rầm vài giây, ta nhẹ thủ nhẹ chân đi tới trước giường Mã Văn Tài, thử thăm dò kêu lên: “Văn Tài huynh, Văn Tài huynh...”

Hắn không hé răng, xem ra là đang ngủ. Ta thế này mới rón ra rón rén về phía trà án đi đến, dè dặt cẩn trọng mang trà lên, tà hữu nhìn quét một vòng, đến bàn Mã Văn Tài tìm một cái chén lớn nhất sâu nhất, hướng bên trong đổ đầy nước trà vừa định uống, chợt nghe phía sau một tiếng khụ, tên Mã Văn Tài kia không biết khi nào thì đã xoay người ngồi dậy, khoanh cánh tay hé miệng nhìn ta, mi tâm nhíu chặt.

Ta sợ tới mức xem chút đem cái chén ném trên đất, theo bản năng vì bản thân cãi lại giải vây: “Ngươi, ngươi nhìn ta làm cái gì? Ta cũng không có muốn trộm uống nước trà của ngươi!”

“Nga, như vậy a.” Mã Văn Tài sờ sờ cái mũi, trên mặt tựa tiểu phi tiểu, “Ta cũng không có nói ngươi muốn trộm uống nước trà của ta a, ta chỉ là có chút không rõ, ngươi cầm ống đựng bút của ta muốn làm cái gì?”

“...” Ta cúi đầu vừa thấy, cái chén cầm trong tay miệng to bụng to, mặt trên có văn nhân nhã hội đồ, còn có thi văn từ ngữ, quả nhiên là cái ống đựng bút ngọc thạch. Mã Văn Tài nhìn ta lắc đầu, trên mặt thần thái khinh bỉ làm ta hận không thể tìm được cái động tiến vào.

Thôi, nhân sinh hậu thế, luôn ngẫu nhiên phạm một ít sai lầm. Cổ đại đại Thừa tướng Triệu Cao có thể đem lộc xem thành ngựa, ta đem ống đựng bút xem thành cái chén tất nhiên là việc nhỏ không đáng giá nhắc tới.

Lại nói tiếp, cũng đến thời gian nghỉ ngơi. Thăng nhai Mã Văn Tài này mắt cao hơn đỉnh, nhìn người đều hận không thể dùng cảm, ta không nghĩ hắn đối

ta có cái ý tưởng không an phận gì. Huống hồ nếu hấn thực muốn làm cái gì, bằng quyền cước của ta muốn thu thập hấn cũng là dễ dàng. Nên việc đồng giường, ta thật đúng không có tâm lý chường ngại, chính là nỗ lực không nhìn ánh mắt sắc bén khiến xương cốt đau nhức của Mã Văn Tài bên người có điểm khó khăn.

Ta lung tung thoát ngoại bào, mở chân vừa mới tiến vào, đột nhiên phát giác phía bên phải trên mặt Mã Văn Tài lại lộ ra một loại quý dị tươi cười như độc xà nhìn thấy ếch. Cùng lúc đó, ta cảm giác được phần eo bị cái vật cứng gì làm đau, nhanh chóng nhảy lên xốc chân ra, rõ ràng phát hiện —— ở trên chỗ ta nằm, có một cung tên và ống tên.

Tốt lắm, Mã Văn Tài, người khá lắm. Cô nãi nãi ta không so đo với người, người liền cho rằng bản thân là đại gia? Ta tính bướng bỉnh lập tức nổi lên, tay nắm cung trên giường lên hướng đầu gối nghĩ muốn bẻ gãy đoạn, kết quả nó thật sự rất cứng rắn, lông tóc không tổn hao gì không nói, lại đem đầu gối ta bị đâm cho đau.

“Uy, họ Diệp, người nếu có thể bẻ gãy nó, ta sẽ cho người ngủ trên giường.” Mã Văn Tài ở một bên lấy cánh tay khởi động nửa thân thể, rất có hứng thú nhìn ta.

Một cái giường bị phá, ai hiếm lạ!

Ta đối người kia chán ghét đã hoàn toàn bay lên tới đỉnh, dùng sức đem cung ném tới trên người hấn, lại đá một cước lên cái bao đựng tên kia, bản thân ôm chân nhảy xuống giường, đi trên ghế dài ngủ. Mã Văn Tài liếc ta, nhưng lại ngoài ý muốn không có nhảy xuống hướng ta phát hỏa, mà là đem cung phóng tới trên giá bên cạnh, bất động thanh sắc tiếp tục ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Kỳ thực không thể không nói, Mã Văn Tài làm như vậy chính là hợp ý ta, nếu là ta tự mình trước đưa ra ý không cùng hấn đồng giường tất nhiên sẽ lọt vào hoài nghi, hiện có cung tiễn làm lời dẫn, thật ra vừa vận thành công tránh được hoài nghi của hấn. Chính là hành vi tên kia thật sự làm cho người ta ghen khi thấy mình, không trả thù một chút, về sau chẳng phải là bị hấn leo lên đầu! Ta không là người thời đại này, vô can vô bình, không hiểu được Mã gia hấn rốt cuộc có bao nhiêu quyền thế, ta chỉ biết là, nếu hấn muốn nhằm vào ta, ta còn có tư cách phản kích hấn!

Ta ở đây tức giận đến một đêm mất ngủ, Lương Chúc hai người bên kia tựa hồ cũng không quá yên tĩnh. Lúc Chúc Anh Đài đến lớp sớm sắc mặt thật không tốt, Lương Sơn Bá cũng đồng dạng, hai người ở trên ghế lưng lay sắp đổ, Trần phu tử thông thả khoan thai ở giữa hàng ghế đi tới đi lui, cuối cùng đứng ở trước ghế bọn họ.

“Lâu rồi, tôi không còn mộng chu công nữa... Lâu rồi, tôi không còn mộng chu công nữa!” Lúc Trần phu tử nỗ lực bám riết không tha, hai người kia rất cục theo chu công tỉnh lại, bị Trần phu tử quở trách trước mặt mọi người một trận. Vốn trách móc chỉ mình Lương Sơn Bá, bởi vì Chúc Anh Đài thay hấn ra mặt, cũng bị Trần phu tử cùng nhau phạt đi làm tạp dịch. Ta không khỏi nghiêng đầu xem xét Mã Văn Tài liếc mắt một cái, hấn chính nghiêng người nhìn về phía Chúc Anh Đài bên kia, thấy ta xem xét hấn, không khỏi nhũn mày nói:

“Họ Diệp, người nhìn ta làm gì?”

“Không có việc gì.” Ta lập tức xoay đầu lại, làm ra bộ dáng dường như không có việc gì, cảm thấy âm thầm hiểu rõ. Mã Văn Tài tất nhiên là đã đối Chúc Anh Đài nổi lên hứng thú, bằng không lúc hai người kia đồng thời bị trách móc, hấn làm chi không nhìn Lương Sơn Bá, chỉ nhìn Chúc Anh Đài? Có lẽ động tác của ta có chút rõ ràng, làm Mã Văn Tài nổi lên lòng nghi ngờ, kế tiếp hấn đều luôn luôn ở bên kia lạnh như băng trừng mắt ta, trừng ta toàn thân lạnh cả người, ảo não không nên ngồi ở phía sau hấn. Học sinh bên cạnh ta còn thôi cánh tay ta hỏi: “Diệp huynh, sao Mã Văn Tài luôn trừng người?”

“Không có việc gì, đại khái ánh mắt hấn nghiêng.” Ta dùng sách ngăn trở mặt, thẳng đến kết thúc khóa, mới vội vội vàng vàng chạy ra.

Lại nói tiếp, khóa sáng nội dung thật sự thật buồn tẻ, đại để là đọc văn, phu tử niệm một câu, chúng ta đi theo niệm một câu, sau đó sau khi trở về muốn đem nội dung ghi nhớ, hơn nữa phải chép lại một lần. Ta đến thư viện không phải vì khoa khảo công danh, tự nhiên cũng không có hứng thú dùng sức đi đọc sách, ngược lại ưa thích một ít hoạt động khóa sau. Ni Sơn thư viện mặc dù tên là thư viện, nhưng đối với phương diện võ nghệ của học sinh cũng chú trọng, trong thư viện có bãi bắn bia và đá cầu, còn có chuồng ngựa, nghe nói trong thời gian nhất định còn có thể cử hành đại hội đua ngựa và săn bắn.

Sau khi cha mẹ ta đều qua đời, may mắn được đại ca võ quán thu lưu, ngoài việc đến trường thời gian nhàn hạ đều ở bên trong làm tạp dịch, đi theo học không ít công phu quyền cước, nhưng về tài bắn cung và một số cái khác lại không có cơ hội tiếp xúc qua. Lúc này nhìn thấy đồng tây toàn những thứ mới mẻ, lập tức khơi mào hứng thú.

Thật sự là rất muốn hiện tại phải đi ngoạn thống thống khoái khoái một hồi a! Chỉ tiếc là, hôm nay không được, vù vù, ta đây, cần giúp Lương Sơn Bá đi gánh nước mới được.

Bánh nướng hôm qua, ta còn nhớ . Sơn Bá huynh là người tốt, ta muốn đi giúp hắn .

“A, Diệp huynh?”

Lúc tìm được Lương Sơn Bá ở phích sau viện, hắn đang cố sức gánh đòn gánh, một điểm một điểm gánh nước từ dưới chân núi lên trên . Ta không nói hai lời đi hướng khác tìm phó đòn gánh, khiêng lên hướng ngoài cửa đi, đòn gánh thật nặng thật cứng, làm bả vai ta đau, ta cắn môi, tận lực biểu hiện ra bộ dáng thoải mái .

Dù sao, cuộc sống như vậy ta sớm đã quen ... Từ lúc tiến vào võ quán cho đến bây giờ , ta sớm đã rời xa những thú vui tinh tế của nữ hài tử . Đại ca võ quán chăm sóc ta, không cho ta làm việc nặng, không có nghĩa ta có thể tự nhiên hưởng thụ hết thảy. Đối ta mà nói, có cừu oán có thể không nhớ, nhưng có ân lại nhất định phải báo! Đây là nguyên tắc làm người của ta.

“Ai, Diệp huynh, không cần không cần, ta chịu đựng được!” Lương Sơn Bá vội vàng lại đây ngăn cản ta, “Ta một người là đủ rồi, Trần phu tử nói qua không được nhờ người, nếu làm phiền hà người sẽ không tốt lắm, người cũng sẽ bị phạt .”

“Ai nha, công tử người thật sự là cố chấp! Người mặc kệ nó, dù sao trời cao hoàng đế xa, hắn cũng nhìn không thấy!” Một bên thư đồng Tứ Cửu vội vã qua đây muốn cướp đòn gánh công tử nhà hắn , lại bị thanh âm khác toát ra đánh gãy động tác.

“Các người không có mắt nhìn xung quanh! Ai nói nhìn không thấy?” Vương Lam Điền nghênh ngang theo ngoài cửa viện đi vào . “Ta nói Diệp Hoa Đường, đừng trách ta không cảnh cáo người trước, người nếu dám giúp hắn, ta lập tức nói cho Trần phu tử. Trần phu tử nói, từ hôm nay trở đi, ta chính là mắt hắn, chuyên môn phụ trách quan sát vương bát đản các người !”

“Mất?” Ta cười lạnh, “Vương Lam Điền, ta nghĩ nếu người muốn làm con mắt cho người khác , còn không bằng chăm sóc hai mắt của mình trước .”

“Người, người nói vậy là có ý tứ gì? Ta nói cho người Diệp Hoa Đường, người nếu dám —— ôi! Mắt ta! Người đáng chết”

Ta vừa lòng thu hồi nắm tay, ở trước mặt Vương Lam Điền quơ quơ, “Vương Lam Điền, người còn đợi ở chỗ này không đi, có phải không phải muốn ta lại cho người thêm một quyền a?”

“Người, người chờ ta !” Vương Lam Điền che mắt, chạy té đài . Ta không để ý Lương Sơn Bá ngăn trở, kiên trì cùng hắn cùng nhau xuống núi gánh nước. Nay chẳng phải việc dễ đối phó , một lần xuống núi chỉ có thể gánh hai thùng nước, mà cần gánh đầy nước cho gần mười nhân khẩu, mỗi một khẩu đều hơn mười thùng nước mới đầy. Ta yên lặng qua lại chạy hơn mười chuyến, giúp hắn đổ đầy hai bể chứa nước, thẳng đến sau khi Chúc Anh Đài đến đây , mới buông đòn gánh vội vàng tránh ra, chừa không gian cho bọn họ.

Lúc Chúc Anh Đài đối mặt ta tựa hồ có chút ngượng ngùng, tuy rằng Lương Sơn Bá có thay năng hướng ta giải thích, nhưng xấu hổ giữa chúng ta chưa giải trừ, ta cũng không có tâm tình cùng nàng nhiều lời , hướng nàng gật đầu thăm hỏi xong liền nhanh chóng rời đi.

Ở thời điểm ta giúp Lương Sơn Bá gánh nước , giờ cơm đã sớm xong, ta trở về trong phòng nghỉ ngơi trong chốc lát trước, tự mát xa bả vai cho lưu thông máu, đợi cho tốt hơn chút , mới chạy tới nhà bếp tìm đầu bếp Tô An muốn hai cái bánh nướng, ngâm bánh nướng lại vội vội vàng vàng chạy về phòng ký túc xá đi luyện chữ. Lấy trình độ ta, nghe giảng bài đọc sách còn có thể miễn cưỡng hiểu chút, nhưng trong thế giới này viết chữ là dùng bút lông, còn phải viết phồn thể, đối với ta người hiện đại quen dùng bút bi để viết văn bản bằng giản thể mà nói, không khỏi quá khó khăn .

Khụ khụ, nói thật ra , mạng mao (cái này mình hok biết là cái gì) gì đó ta chỉ dùng qua chổi lông gà, dùng để quét bụi, về phần bút lông... Kỳ thực ngay cả tư thế cầm bút ta cũng không biết , nhưng thứ này cũng không tiện đi tìm người thỉnh giáo, chỉ có thể tự mình tìm hiểu. Ta không dám luyện chữ trước mặt người khác , sau khi xác định nhóm Mã Văn Tài đi tụ tập đá cầu, một người lặng lẽ trở về phòng, luyện chữ.

Nghe nói thư viện Ni Sơn chỉ có sĩ tộc (gia tộc tri thức) đệ tử mới có thể đi vào thư viện Quốc học, ta làm thân phận này tự nhiên cũng nên là sĩ tộc, không có đạo lý ngay cả chữ cũng không biết viết. Thư viện Ni Sơn mỗi ba năm mới chiêu sinh một lần, tên bị ta giả mạo thân phận học sinh nếu ngày hôm qua không có tới, về sau hẳn là không có cơ hội lại đến thư viện, nên tạm thời không lo thân phận bị phát hiện . Nhưng ta cũng không thể đắc ý như vậy, muốn thời khắc cảnh giác mới được.

Kỳ thực ta cũng thật sự rất muốn đi đá cầu a, nhưng là, nhưng là... Vẫn là quên đi, trước luyện chữ vậy.

Ngày hôm sau, ta liền tự lấy ra một ấm trà khác, để riêng ra với Mã Văn Tài. So với vị công tử trong nhà thái thú phú quý , dụng cụ hằng ngày của ta thật sự thiếu đến đáng thương, khiến tên thư đồng hồi tộc (một bộ tộc) ạch ịch của Mã Văn Tài vào nhà đều phải cười nhạo ta một phen. Ngay từ đầu ta còn nỗ lực nhẫn xuống, sau lại bị hắn bắt gặp được ta luyện chữ, cười ta viết chữ còn không bằng câu dùng móng vuốt vẽ ra , ta tức giận đến nổi trợn mắt, thật sự nhịn không được, một cước đạp hắn nằm sấp xuống.

Bởi vì chỉ muốn dọa hắn, ta không dụng nhiều khí lực, ai ngờ tên thư đồng kia có thể là cảm thấy đã bị vũ nhục, bùm mặt từ trên đất đứng lên, hằm hằm đối ta nói: “Người dám đá ta, người chờ, ta đi nói cho công tử nhà ta !” Nói xong liền vội vã chạy.

Ta còn tưởng rằng hắn sẽ hướng lại đây đánh với ta một trận, không nghĩ tới hắn lại vô dụng như vậy , không khỏi thở dài thu hồi giấy bút, nằm ở trên ghế dài một bên nghỉ tạm, một bên chờ Mã Văn Tài trở về xả giận cho thư đồng hắn. Kết quả đợi một hồi lâu, Mã Văn Tài cũng không trở về, ta chờ đến nóng lòng, chợt thấy cách đó không xa trong tủ quần áo ra một góc màu đen, không phải vật gì khác, chính là hộp diêm tâm hôm qua của Mã Văn Tài.

Kỳ quái, ta nhớ được, cái này rõ ràng là đặt ở trong rương, làm sao có thể...

“Diệp Hoa Đường, người đứng ở bên giường ta làm cái gì?”

Tiếng bước chân ở cửa vang lên, ta nhanh chóng đem ánh mắt từ trên hộp đi trở về, quay đầu nhìn hần. Mã đại gia một thân đồng phục màu lam, cầm ngang cao, đối ta không thèm để ý, mang theo một cổ gió lạnh xẹt qua bên người ta. Hần thản nhiên buông sách vở, tháo mũ, châm một chén trà cho mình uống xong, sau đó ngồi bên cạnh bàn, mở ra giấy Tuyên Thành, cầm bút thấm đẫm mực đen, bắt đầu viết chữ. Động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, tùy ý tiêu sái, phảng phất như không có chú ý tới bên cạnh còn có người không nháy mắt theo dõi hần!

Ta nhìn hần, vốn là đang chờ hần thay thư đồng hướng ta nổi bão, kết quả vừa thấy đến chữ hần viết, liền bắt tri bất giác nhập thần, cẩn thận quan sát tư thế hần cầm bút và hạ bút. Không thể không nói, Mã Văn Tài viết chữ, nét chữ mạnh mẽ hữu lực, ngông nghênh boong boong, bộc lộ tài năng tựa như người của hần, nhưng ta cảm thấy loại nét chữ này không thích hợp với ta, ta không thích bút pháp kiên cường như vậy, nếu có thể nhu hòa một ít, rõ ràng một ít thì tốt rồi...

Mãi cho đến hần viết xong thu văn án, ta mới phản ứng mình không nên đứng ở chỗ này, đang muốn xoay người tránh ra, Mã Văn Tài đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt vừa vắn chạm cùng ta.

“Nói đi, chuyện gì? Nhìn người ở trong này đã nửa ngày, chẳng lẽ là có việc cầu ta?” Mã Văn Tài đem bút nghiên đưa cho thư đồng Mã Thống đứng ở một bên, hơi hơi nghiêng đầu nhìn ta. Ta cũng trừng mắt to nhìn hần, trong đầu một mảnh tương hồ (hồ dán đậm đặc).

Ngạch, cái kia... Ta lại đây là vì cái gì? Ân, là vì... Vì...

Ta cong cong đầu, lại chống cằm suy nghĩ vài giây, lúc này Mã Văn Tài cũng không nói, chính là bất động thanh sắc nhìn ta, thẳng đến ta rốt cục nhớ tới ý đồ đến, dồn sức nhảy về phía sau từng bước, mới thản nhiên bung lên chén trà trong tay nhấp một ngụm, mỉm cười nói: “Diệp Hoa Đường, người rốt cuộc chuyện gì?”

“Mã Văn Tài, người nếu muốn đánh nhau, thì trực tiếp phóng ngựa lại đây!” Ta cảnh giác nhìn hần, đồng thời chuẩn bị xong tư thế. Ở võ quán nhiều năm như vậy đã hun đúc không ít, ta cũng coi như có chút hiểu biết với những người khác nhau. Ta khí lực không lớn, bình thường đánh nhau đều là dùng cách kỹ thuật, công phu chân cứng, chuyên đá hạ bàn, gặp được không khả năng liền đánh, gặp phải lợi hại thì bỏ chạy.

Trong thư viện Ni Sơn phần lớn là học sinh chất phác, không có năng lực gì, tựa như cái loại Vương Lam Điền ta hoàn toàn có thể tùy tiện khi dễ, nhưng là Mã Văn Tài thì không được, hần khí lực lớn, võ nghệ cao cường, cùng hần đánh, ta phần thắng chỉ có 5 phần, bởi vậy dưới tình hình chung ta không muốn cùng hần khởi xung đột. Chính là nếu hần nhất định phải nhằm vào ta, ta cũng sẽ không lùi bước!

“Đánh với người?” Mã Văn Tài nhún mày, “Thế nào? Người nghĩ đánh với ta một hồi, sau đó làm lão đại viện này?”

Ai có hứng thú với cái vị trí kia! Ta quả thực dở khóc dở cười, dứt khoát nói thẳng: “Người không phải vì ta đánh thư đồng người, muốn tới tìm ta tính sổ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Ta nói Mã Văn Tài, người không phải vì ta đánh thư đồng người, muốn tới tìm ta tính sổ sao?”

“Tính sổ? Ta vì sao muốn tìm người tính sổ?” Mã Văn Tài vẻ mặt kinh ngạc, thư đồng Mã Thống hần vừa vắn cầm bút nghiên hướng trong phòng đến, vừa nghe đến lời chúng ta, lại vèo một cái không thấy thân ảnh.

“Rõ ràng là hần vô dụng, còn dám tới tìm ta cáo trạng, ta đã giáo huấn hần.” Mã Văn Tài lạnh nhạt nói, “Bất quá Diệp Hoa Đường, người cũng đừng đắc ý, nếu người dám chọc tới ta, người đừng mong dễ sống!”

“Không dám không dám, ta nào dám đắc tội Mã đại gia ngài a?” Ta âm thầm bĩu môi, đi đến giá sách cầm quyển sách đọc. Trên sách này tất cả đều là chi chít dày đặc chữ phồn thể, từng dòng thẳng đứng, ở giữa còn không có dấu chấm câu, ta xem đến đâu chán vắng nào trướng lên. Mã Thống không nghe thấy âm thanh trong phòng, cầm bút lông và nghiên mực rửa sạch vui tươi hơn hờ vào nhà, miệng “Công tử” hai chữ còn chưa nói xong, cả người liền ngã sấp trên mặt đất.

Ta thản nhiên thu hồi chân, dường như không có việc gì tiếp tục đọc sách. Bên kia Mã Thống tức giận đến giậm chân, chia vào ta lớn tiếng nói: “Công tử người xem! Hần trước mặt người mặt còn dám như vậy, quả thực chính là không coi người ra gì!” Mã Văn Tài khoát tay ý bảo hần an tâm một chút chờ loạn, bản thân đứng dậy đi tới, sắc mặt ra oai, trên cao nhìn xuống đối ta nói:

“Diệp Hoa Đường, người đây là có ý gì?”

“Không có ý gì.” Ta tiếp tục đem ánh mắt ngưng chú ở lam da thủy kính trước mặt, kết quả sách trong tay đột nhiên bị Mã Văn Tài dùng sức cướp đi, xa xa ném tới ngoài cửa.

“Ta đang hỏi ngươi ! Đứng lên trả lời hạo hạo cho ta!” Hấn trừng mắt hung tợn nhìn ta, ta cũng bị chọc điên lên , vèo một cái đứng lên, đầu xém chút đụng đến cằm hấn.”Mã Văn Tài, ngươi cư nhiên ở trong này hỏi ta là có ý gì, ta còn đang muốn hỏi ngươi, các ngươi là có ý gì!”

“Ta làm sao? Diệp Hoa Đường, ta cảm thấy ta không có làm gì ngươi ?” Mã Văn Tài nhú mày nói, “Ta đánh ngươi , thì e ngại ngươi sẽ làm chuyện gì ? Ta nhớ được, mấy ngày nay ta đều không có động đến một cọng tóc gáy của ngươi .”

“Theo ý của huynh, chỉ có đánh người mới xem như trọng tội sao?” Ta liếc mắt nhìn hấn, đột nhiên cảm thấy bản thân cùng người như thế tức giận, quả thực là nhàm chán quá mức.

“Quên đi, tùy ngươi nghĩ như thế nào đi. ” ta lung tung vẩy vẩy tay, xoay người sờ sờ bả vai đau nhức , mắt thấy bên ngoài trời sắp tối, cũng không biết Lương Sơn Bá kia đã gánh nước đổ đầy mấy chậu rồi . Trong lòng vừa mới nghĩ nên đi xem, tay của ta đã không tự chủ được đi đến ghế dài lấy ngoại bào lam sa, lung tung khoác trên người, chụp mũ thời điểm không cẩn thận mang ngược , lại chạy nhanh chỉnh lại , nhìn thấy Mã Văn Tài nhú mày, nhin không được hỏi ta : “Trời đã tối rồi, trễ như vậy ngươi còn đi chỗ nào ?”

“Đi xem Sơn Bá huynh gánh nước thế nào .” Ta thuận miệng trả lời, lời vừa ra khỏi miệng mới phát hiện không đúng, liền ngậm miệng. Mã Văn Tài liếc mắt ta một cái, không nói cái gì, trở về bên cạnh án thư tiếp tục đọc sách , ta vội vội vàng vàng buộc lại thắt lưng, hướng phía sau thư viện chạy tới.

Hậu viện tối đen một mảnh, ánh trăng tản mạn nghiêng nghiêng chiếu xuống , có thể nhìn thấy mấy thùng nước hỗn độn trên đất . Ta đánh giá chung quanh một phen, không có phát hiện bóng người, còn tưởng rằng bọn họ đã gánh nước xong trở về phòng , lúc đang muốn rời đi, phía sau hồ nước xuất hiện hai cái bóng trắng đen, dọa ta một cú .

“Di, nguyên lai là Diệp huynh, ta còn tưởng rằng là Anh Đài .” Người đi đầu nói chuyện kích động hướng ta đi tới, vóc dáng cao lớn, trên mặt mang cười, đúng là Lương Sơn Bá. Hấn cũng không biết làm thế nào , trên người cùng trên mặt dính đầy bụi đen, thấy ta nhìn hấn, không khỏi vuốt cái gáy cười ngây ngô nói: “Lu nước bị vỡ, ta cùng Tử Cửu vừa mới sửa xong. Đứng rồi Diệp huynh, bây giờ trễ như vậy, ngươi sao lại đến đây ?”

“Đều đổ đầy nước sao?” Ta hỏi.

“Những cái khác đều đã đầy, hiện tại còn một lu vừa mới sửa kia, ta lại gánh mấy thùng ... Ai Diệp huynh, ngươi làm cái gì? Mau buông, ngươi đây là muốn làm gì!”

“Đừng nói nhiều , mau làm việc đi!” Ta ổn định đòn gánh trên vai, cũng không nhìn tới hấn, lập tức tự mình ra cửa viện, theo đường nhỏ hướng chân núi đi . Lúc xuống núi thì thùng không, không nặng, còn cảm thấy không có gì, đến khu đổ đầy thùng lên núi còn có chút cố sức , ta chỉ cảm thấy hai bả vai nóng bừng , không biết có phải hay không ban ngày lúc gánh nước bị rách da, vừa đi liền bị chà xát đau đớn như bị hỏa thiêu .

Ta cắn răng, nỗ lực đem đòn gánh nâng lên cao một chút, tận lực cho chúng nó cách bả vai xa một ít, kết quả bởi vì trời tối đường không thấy rõ , dưới chân không biết vấp cái gì , cả người đều ngã về phía sau ! Đúng lúc này đột nhiên có một vòng tay duỗi thẳng lại đây, chặt chẽ nắm ở thắt lưng ta, đem ta túm trở về, mà hai thùng nước cùng đòn gánh theo sơn đạo một đường lăn xuống , cũng không hiểu được sau lại đập lên cái gì, phát ra một tiếng nổ “Ầm” . Ta chỉ cảm thấy trái tim đập thình thịch , cho tới bây giờ mới cảm thấy có chút sợ.

Người kia buông ra ta, hướng về phía ánh trăng từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng “Xuy” lạnh lùng. Ta tự biết thanh âm giọng mũi khinh bỉ kia không phải dành cho ánh trăng mà là cho ta , không khỏi cắn cắn môi, chỉ nghe người nọ ở một bên cười lạnh nói:

“Ta chỉ là tò mò muốn đến xem, không nghĩ tới ngươi thật đúng đến giúp tên một sách kia gánh nước. Ta nhìn ngươi chán sống rồi? Thực muốn chết như vậy, bản công tử có thể một tên đưa ngươi quy thiên, không cần phải cố sức như vậy.”

“Ta chính là...” Ta gục đầu xuống, không nghĩ bị người khác nhìn đến thần sắc chật vật của mình . “Hấn từng giúp ta, ta chẳng qua là muốn hồi báo hấn thôi.”

“Giúp ngươi? Hấn giúp ngươi khi nào ?” Mã Văn Tài kỳ quái nói, ” Sao ta không thấy ?”

“Tôi qua hấn mang đến cho ta hai cái bánh nướng. Ừ, lúc buổi sáng ngày hôm qua còn giúp ta đỡ một tên.” Chính là người nào đó bắn tên kia. Tuy rằng hấn giúp ta ngược lại khiến ta bị thương, nhưng không có nghĩa là ta là có thể bỏ qua chuyện này, “Bởi vì hấn đã cứu ta, ta không thích nợ ân tình người , sở dĩ phải báo ân.”

“Bản công tử hiện tại cũng cứu ngươi, sao không thấy ngươi hồi báo ?” Mã Văn Tài tiếp tục cười lạnh, đột nhiên thấy ta đứng dậy phải đi, không khỏi một phen nhéo cổ áo ta nói, “Diệp Hoa Đường! Ngươi còn muốn đi?”

“Nước đổ rồi .” Ta nỗ lực nhin xuống chỗ bả vai đau đớn, thấy hấn cứu ta một mạng nên nghiêm cẩn hồi đáp, “Ngươi buông ra, ta muốn đi gánh nước.”

“Gánh nước cái gì ? Theo ta trở về, ta sẽ tìm ít việc trong này cho ngươi!” Mã Văn Tài nhéo cổ áo ta, không giải thích túm ta liền đi trở về. Bả vai ta đau, không lay chuyển được hấn, bị hấn cứng rắn một đường xách trở về phòng xá nội, sau khi vào nhà hướng trên ghế dài ném lên, lạnh như băng quát lớn nói: “Thành thật một chút, lập tức ngủ cho ta , dám âm ỉ việc nghỉ ngơi của ta, ta sẽ cho ngươi thấy!”

“Ta dựa vào cái gì phải nghe ngươi !” Ta bị người này tức giận đến ngực khó chịu, nỗ lực giãy giụa muốn đứng lên, bị tay Mã Văn Tài hướng trên người dùng sức đẩy, cả người lại lăn nữa ngã lại trên ghế dài, bị đâm cho vai phải sinh đau, một tia huyết sắc thâm thấu trung y màu trắng , chậm rãi ửng đỏ một mảng lớn.

Ta theo bản năng lấy tay che, kết quả không ngờ lại sớm bị đối phương nhìn vừa vặn. Mã Văn Tài âm trầm trừng mắt ta, một tay kéo ta từ trên ghế dài

đứng lên, dùng sức hướng ngoài cửa ném ra.

“Cút cho ta!” Hấn không không chế được quát, “Nhìn người ở trong này liền chướng mắt, cút đi!” Mã Văn Tài nói xong mặc danh kỳ diệu giận dữ, nhấc chân đá thur án một cước , lại nắm bình hoa dùng sức đập trên mặt đất. Tiếng gầm gừ đánh thức thur đồng cùng học sinh khác phòng , Mã Thống vội vã chạy từ trong phòng hạ nhân tới, liền thanh truy vấn: “Công tử sao vậy? Đây là thế nào?”

“Gọi hấn lần đi, hiện tại liền lần! Lập tức biến mất trong phòng này cho ta !” Mã Văn Tài nắm lên gối đầu của ta ném trên mặt đất, lại một cước đá ngã lần cái ghế dựa, tay chia vào ta hằm hằm rít gào . Mã Thống chạy nhanh tiến lên đây đuổi ta, bị ta trừng, không dám trực tiếp động thủ, chỉ phải vẩy tay làm ra động tác xua đuổi ruồi bọ , hướng ta lớn tiếng nói: “Đi ra ngoài! Không nghe thấy công tử nhà ta kêu người lần, nhanh cút đi!”

“Đù, Mã Văn Tài, ta sẽ đi, không cần người đuổi.” Ta cắn môi, thật muốn một quyền đâm trên mặt hấn. Nhưng nhớ tới vừa rồi hấn coi như cứu ta một mạng, lại đem hỏa nuốt vào, tiến lên suy nghĩ đem gối đầu của mình lấy lên, lại bị Mã Văn Tài một cước dẫm nát trên mặt đất, tay hướng về cửa viện chỉ, miệng âm u phun ra một chữ:

“Lần!”

“Mã Văn Tài, Diệp huynh chộc tới người lúc nào!”

Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài không biết khi nào thì đã đi tới, Lương Sơn Bá nguyên bản là được thur đồng Tử Cừu nâng , sắc mặt mỗi một , giờ phút này vội vàng vàng lao tới chắn ở trước mặt ta, hướng Mã Văn Tài chất vấn. Thur đồng Tử Cừu về mặt lo lắng hướng ta nói:

“Diệp công tử, người không xảy ra chuyện gì chứ? Ta và công tử vừa mới phát hiện không thấy người, cái thùng thì vỡ nát bên cạnh tảng đá, xem chút hủ chét, không nghĩ tới nguyên lai người đã trở về. Người trở về sao không nói một tiếng, hại ta cùng công tử tìm...”

“Tử Cừu!” Lương Sơn Bá vừa nghe lời này không đứng, vội vàng quay đầu trách cứ thur đồng hấn, kết quả ánh mắt lại dừng ở trên người ta . Ánh mắt hấn dần dần trừng lớn, Chúc Anh Đài chạy nhanh đi tới đỡ lấy hấn: “Sơn Bá, như thế nào?”

“Diệp huynh hấn... Diệp huynh hấn bị thương!” Lương Sơn Bá vội vàng tiến lên đây muốn kéo ta, bị ta nhanh chóng né tránh, che vết máu trên bờ vai lui về phía sau nói: “Các người nhìn lầm rồi, không có gì. Ta sẽ phụ trách bồi thường hai thùng kia, quấy nhiễu mọi người thật sự là ngượng ngùng.” Nói xong lời này, ta lại tiến lên từng bước, hướng Mã Văn Tài cúi chào thật sâu, ném ra một câu “Gây trở ngại Văn Tài huynh nghi ngại”, nhìn hấn vung tay áo dài, nổi giận dùng dùng xoay người trở về phòng, mới lồm lên gối đầu đầy tro bụi , ôm vào trong ngực, hướng bên ngoài đi .

“Diệp huynh người muốn đi đâu?” Lương Sơn Bá ở phía sau hô một tiếng, Chúc Anh Đài cũng mở miệng nói: “Diệp huynh, người theo chúng ta cùng đi y quán nhìn xem đi, vừa vận Sơn Bá thân thể cũng không tốt , ta xem thương thể của người hình như rất nghiêm trọng, kéo dài sẽ không tốt lắm.”

“Đa tạ nhị vị quan tâm, ta tự biết cách.” Ta bây giờ tâm tình không tốt, không muốn theo chân bọn họ dây dưa, lại mơ hồ nghe được thanh âm Mã Văn Tài ở trong phòng , trong óc càng cảm thấy hỗn độn không chịu nổi, một người vội vàng hướng y quán đi . Đến y quán, mới phát hiện hai bên bả vai đều rách da, Vương Lan cô nương nhìn thấy nhủ mảy, hỏi ta xảy ra chuyện gì , ta tìm đại cái lý do ứng phó cho xong, cũng hỏi nàng đêm nay có thể hay không cho ta tạm thời ở lại y quán.

Về mặt Vương Lan kinh ngạc, nhưng không có nhiều lời, cầm được bôi cho ta , ta vội vàng cự tuyệt, tự mình lấy được trong phòng bệnh, dùng khăn lọc thấm nước , từng chút từng chút hướng trên miệng vết thương lau.

Ngoài cửa sổ trắng mỏng lạnh như nước.

Ta nhìn ánh nền nhảy lên trong suốt , một người cuộn mình ở trong góc, lẳng lẳng ôm lấy đầu gối, bả đầu chôn ở hai chân . Hốc mắt thoáng có chút ẩm áp, bị ta cắn môi, âm thầm nghẹn trở về. Trước mắt mơ hồ lại hiện ra một mảnh trời rực lửa, những đốm lửa nhỏ lượn lờ hỗn loạn bao phủ đối mắt ta.

Ta ôm lấy gối đầu mình chặt chẽ hơn.

Trên đời này, người ta có khả năng dựa vào , vĩnh viễn chỉ có bản thân. Chỉ có, bản thân ta...

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Làm tổ ở góc giường ngủ một đêm, buổi sáng ngày hôm sau ta bị trăng thanh âm chung quanh làm bừng tỉnh . Quần áo bị đè ép một đêm, phía trên xuất hiện một chút nếp nhăn, ta không kịp cũng không muốn trở về thay quần áo, vội vàng từ trên giường nhảy xuống, phủ thêm ngoại bào đuổi ra bên ngoài .

“Ai ai ai, ta nói Diệp công tử, người vội đi đâu?” Vương Huệ cô nương bụng một chén thuốc nhỏ, vận vẹo thất lưng thùng nước của nàng, dáng người chân thành đi vào trong phòng.”Nha, đây là tỷ tỷ nhường ta chuẩn bị thuốc bổ cho người, nhanh thừa dịp nóng uống đi. Đúng rồi, nghe nói người và Mã Văn Tài đánh nhau, bả vai bị thương? Ta thấy, thật đúng là chó cắn chó, nhất miệng mao nhi! Ai cho người...”

“Tiểu Huệ !” Vương Lan cô nương kịp thời đi vào phòng, đánh gãy lời muội muội nàng. Nàng trừng mắt nhìn Vương Huệ liếc mắt một cái, quay đầu hướng ta giải thích: “Thật sự là nương nương Diệp công tử, muội muội ta nàng nói chuyện không chừng mực, đắc tội người, người đừng để ở trong lòng. Ta nghe Lương công tử nói, người là vì giúp hần bà vai mới có thể bị thương, việc nặng như vậy, thật sự là làm khó người, may mắn không xảy ra chuyện gì.”

“Hừ, tỷ tỷ sao người lại bắt công với hần? Ta thấy, hần đây là chồn chúc tết gà, không có hảo tâm!” Vương Huệ bĩu môi, dùng sức dậm chân, thờ phỉ phỉ xoay người đi, ta như hai lão hòa thượng mơ hồ không hiểu, kinh ngạc nhìn Vương Lan.

Wương Lan cô nương về mặt xấu hổ bắt đắc dĩ.”Thật sự là thực xin lỗi, Diệp công tử, xá muội có thể có chút hiểu lầm với người, người đừng để ý, uống thuốc trước đi. Sau đó ta sẽ đi giải thích rõ ràng cho nàng.”

“...” Ta trầm ngâm một chút, hướng nàng nói, “Lan cô nương, các người không phải là cho rằng, ta và Mã Văn Tài là cùng một loại người chứ?”

“Diệp công tử người đa tâm.” Vương Lan nâng tay đưa chén thuốc lên trước mặt, ngay cả thìa cũng đặt vào lòng bàn tay ta, ý bảo ta nhanh uống hết, đồng thời mở miệng an ủi ta nói. “Ồ trong mắt ta, Diệp công tử tâm địa thiện lương, thà chết không phục, là người tốt làm ta kính nể.”

A, làm người ta kính nể sao? Ta có cái gì khiến họ kính nể, bất quá là kẻ thô lỗ yêu nhiệt huyết làm việc xúc động lỗ mãng thôi. Hướng hồ ta trợ giúp Lương Sơn Bá cũng không phải bởi vì thiện tâm quá quý gì, gần là kết cỏ ngâm vành (ý là trả ơn cho ai đó), báo ân mà thôi.

Ta không nói nhiều, một ngụm uống hết thuốc bỏ, lập tức đáng đến nhấn lại cái mũi. Vương Lan nhìn ta cười không ngừng, vội vàng đổ một chén trà cho ta, một bên cười nhạo ta thiếu kiên nhẫn, nào có người nào nào không quan tâm gì liền uống, tối thiểu cũng phải nếm thử trước xem nóng hay không. Ta có chút ngượng ngùng, tiếp nhận chén trà liền uống vài ngụm, hướng nàng nói cảm ơn sau vội vàng hướng giảng đường đi.

Lúc này đúng là trước giờ lên lớp, toàn bộ học sinh đều đã ở trên chỗ ngồi, phu tử nhưng còn chưa có đến. Ta âm thầm may mắn bản thân đến kịp, vội vàng tìm một chỗ trống ngồi xuống, kết quả mông vừa mới đặt lên ghế, chợt nghe phốc một tiếng, cả người ta cùng với cái bàn đều gây lấn quay trên mặt đất.

“Phốc!” Phía trước liền truyền đến tiếng cười, là Vương Lam Điền cùng với tên Tần Kinh Sinh, những người khác không hề thiếu cũng nở nụ cười theo. Phía sau Lương Chúc hai người vội vàng lại đây đỡ ta, ta nói không cần, vừa muốn đứng lên, lại cảm giác giảng đường đột nhiên yên tĩnh không tiếng động, nguyên lai là Trần phu tử khoan thai đi đến. Ánh mắt hần tà tà đảo qua toàn bộ giảng đường, cuối cùng dừng ở trên người ta.

“Diệp Hoa Đường, đây là có chuyện gì? Sao người lại làm bàn học trong lớp hỏng rồi?”

“Phu tử, cái bàn này không phải Diệp Hoa Đường làm hư, là có người hãm hại hần!” Người giúp ta đứng lên nói chuyện là Tuấn Cự Bá, ta không quen hần, chỉ biết cùng phòng với hần là tên Tần Kinh Sinh đáng ghét kia, không nghĩ tới hần sẽ thay ta nói chuyện.

“Cho dù là có người hãm hại, cái bàn dù sao cũng là bởi vì người mới hư, người phải phụ trách bồi thường! Hoặc là tìm ra người hãm hại người, kêu hần bồi thường, có nghe hay không?”

“Nghe được.” Ta nhàn nhạt lên tiếng trả lời, từ trên đất đứng lên, ánh mắt tà tà đảo qua đám người Vương Lam Điền và Tần Kinh Sinh cách đó không xa đang vui sướng khi người gặp họa, cười lạnh một tiếng, đột nhiên nhấc chân dùng sức đạp xuống, đem mồn chân hoàn hảo khác của cái bàn kia chém một tiếng “Ca ba” làm hai đoạn!

Bên trong nháy mắt lạng ngắt như tờ, Trần phu tử sắc mặt lúc xanh lúc trắng, đang muốn mở miệng, bị ta một câu nuốt trở về.

“Phu tử yên tâm, ta sẽ bồi thường.”

“Người... Hừ!” Trần phu tử tức giận đến râu trắng đứng, run run tại chỗ một hồi lâu mới nói. “Còn không mau trở về ghế nghe giảng bài!”

“Dạ, học sinh biết.” Ta hướng hần thi lễ, trở lại tìm kiếm chỗ trống ngồi, thực không ngờ toàn bộ giảng đường đều ngồi đầy, chỉ có bên người Mã Văn Tài còn chỗ. Ta nhớ ngày hôm qua ngồi ở bên người hần là Vương Lam Điền, sao hôm nay lại thay đổi vị trí?

“Diệp Hoa Đường, thế nào còn không ngồi xuống? Hay là người muốn đứng nghe giảng bài?”

“Ta...” Ta nhịn không được cắn môi, đang muốn mở miệng, lại nghe Lương Sơn Bá phía sau ta nói: “Diệp huynh, người ngồi bên cạnh ta đi.”

“Bên cạnh Mã Văn Tài không phải có chỗ trống sao? Diệp Hoa Đường, người thế nào không đi qua a!” Trần phu tử trừng mắt nhỏ. “Có phải, người có ý làm cái bàn hư, vì nghĩ biện pháp ngồi cùng Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài một chỗ?”

“Phu tử lo lắng quá rồi.” Ta vô tâm tình cùng người bảo thủ kia nói lời vô nghĩa, thẳng đi đến bên người Mã Văn Tài, vung vạt áo y phục ngồi xong, nhìn không chớp mắt, thẳng tắp ngồi ngay ngắn.

Mã Văn Tài bên người phát ra một tiếng cười lạnh, “Diệp Hoa Đường, nhìn không ra người còn rất kiên cường, sao, người đây là muốn ra oai cho ta cái phù đầu sao?”

“Là người làm?” Ta mắt lé trừng qua. Mã Văn Tài ánh mắt phiêu di một chút, ngảnh cằm nói: “Nếu ta nói không phải là ta?”

“Nga.” Vậy nhất định là Vương Lam Điền, tên đáng chết, sớm muộn gì cũng sẽ cho người biết! Ta nghiêng đầu đi hung hăng trừng mắt nhìn tên kia liếc mắt một cái, định dùng ánh mắt nói cho hắn tan học một mình cùng đầu, kết quả Vương Lam Điền không trừng mắt, ngược lại tầm mắt nhìn lên Trần phu tử.

Lúc này đôi ý đã là muộn rồi, Trần phu tử kia hai tay chấp sau lưng, chậm rì rì đi đến trước mặt ta, thanh thanh cổ họng kêu lên: “Diệp Hoa Đường!”

“Có học sinh.” Ta bất đắc dĩ đứng lên, hướng hắn gật đầu thi lễ, trong tai chỉ nghe giọng điệu kỳ quái trầm bổng của người gầy lùn kia nói:

“Diệp Hoa Đường, người phá hư của công, ta không nói người; người dùng ánh mắt vô lễ nhìn chăm chăm phu tử, ta cũng không nói người; nhưng hiện tại có một việc, ta thật ra muốn hỏi người một chút, người trả lời chi tiết cho ta.”

“Phu tử xin hỏi.”

“Hừ.” Trần phu tử hừ lạnh một tiếng, hắn lắc cái đầu nhỏ giống hệt nước rút, lời lẽ hùng hồn hướng phía ta nói, “Diệp Hoa Đường, sách người đâu?”

Sách?

Ta cúi đầu nhìn, phát hiện trong tay mình rỗng tuếch, cái gì cũng không có. Tối qua lúc bị Mã Văn Tài đuổi ra chỉ mang theo cái gối đầu, ở y quán lại sợ muộn vội vã đến lớp, cuối cùng quên mang sách đến.

“Phốc!” Trong phòng học sinh có mấy tên không nhịn xuống được, đương trường cười ra tiếng, tiếp theo càng lúc càng lớn. Ta chỉ cảm thấy hảo thiêu trên mặt, vội vã muốn giải thích, lại không biết phải nói cái gì, trong tai chỉ nghe thanh âm chói tai của Trần phu tử.

“Ta nói Diệp Hoa Đường, Diệp gia người ở Thái Nguyên coi như là có uy tín danh dự nhà giàu, con cháu quan gia tét, thế nào đến thư viện lại làm chút việc xấu xa. Cả ngày nháo chuyện không nói, còn cùng dân đen kết giao, ngôn hành cử chỉ lăng nhục miệt thị phu tử, hiện tại đòi lại, lên lớp cũng không mang theo sách! Người rốt cuộc còn muốn hảo hảo đọc sách, khoa khảo công danh? Đến lúc đó người đi ra ngoài, nhân gia không nói người không tiến lên, chỉ biết trách oán, là phu tử trong thư viện không dạy tốt người, tự dưng làm hư danh dự Ni Sơn thư viện chúng ta rồi...”

“Phu tử thực xin lỗi.” Ta bị hắn đồ một đồng tội lên người không ngẩng đầu lên được, chỉ có thể một lần lại một lần giải thích, “Là sai lầm của học sinh, phu tử thực xin lỗi...”

Chính lúc lo âu, ta cảm giác được góc áo bị người túm một chút, tiếp theo liền có quyển sách bị nhét vào trong tay ta, không là cái gì khác, đúng là sớ thụ giảng kinh nghĩa truyện ký hôm nay phu tử giảng. Mã Văn Tài bên cạnh khụ một tiếng, đột nhiên mở miệng nói: “Phu tử, còn giảng hay không?”

“Chúng ta hôm nay sẽ nói đến chuyện học sinh lên lớp không mang theo sách.....” Trần phu tử quay người lại, đột nhiên thoáng nhìn sách trong tay ta, không khỏi chột ngẩn ra.

Hắn không thể tin được lấy tay xoa xoa mắt, sau đó lại xoa nhẹ một chút, thẳng đến khi tin tưởng cầm trong tay ta là sách hàng thật giá thật không phải ảo giác, mới hậm hực ngậm miệng, lại kêu toàn bộ học sinh đem sách giờ lên cho hắn xem, tin tưởng không có người nào treo đầu dê bán thịt chó đem sách của mình đưa cho ta, mới một bên nói “Thật sự là gặp quý”, một bên vẩy vẩy tay cho ta ngồi xuống.

Ta cẩn thận nhìn sách trong tay, ở dưới góc trái trang bìa có một chữ “Diệp” nho nhỏ, thật là sách của ta. Ta lại nghiêng đầu nhìn thoáng qua, hắn đang tập trung tinh thần nghe phu tử giảng bài, đối ta không thèm để ý.

“Diệp Hoa Đường!”

Phu tử lại lên tiếng, ta nhanh chóng chỉnh lại tư thế, bày ra bộ dáng nghiêm cẩn nghe giảng bài. Hôm nay giảng về công lý có chút tối nghĩa, bất quá ngày hôm qua ta có xem qua trước đó, Trần phu tử cố ý lấy chỗ khó bên trong khảo ta, cũng không có làm khó được ta. Không biết vì sao, ta cảm thấy hôm nay Trần phu tử giống như cố ý khó xử ta, ngày hôm qua cũng không có như vậy a, sau đó ngẫm lại, có thể chuyện ta trợ giúp Lương Sơn Bá đã bị hắn biết, nên giận chó đánh mèo trên người ta thôi?

Ép buộc đến giờ nghỉ, kinh nghĩa giảng giải xem như đã xong, phu tử lại kiểm tra bài hôm qua, ta vẫn đọc lâu lâu, hắn tức giận cả khuôn mặt thờ phỉ phò nói “Tan học”, hai tay chấp sau lưng lung lung lay lay rồi đi.

“Hey Diệp huynh, thật sự là hảo!” Tuần Cự Bá mới vừa thấy Trần phu tử rồi đi, lập tức từ trên chỗ ngồi xoay người đứng lên, lại đẩy một phen nắm bả vai ta. Ta trở tay không kịp bị hắn chạm vào miệng vết thương, đau đến mức hút một ngụm khí lạnh. Tuần Cự Bá thấy thế vội vàng buông ta ra, kinh ngạc nói: “Diệp huynh sao vậy? Thân thể người không thoải mái sao?”

“Không có việc gì.” Ta khoát tay ý bảo không quan hệ, quay đầu muốn tìm Vương Lam Điền tính sổ, kết quả họ Vương thấy dấu hiệu không tốt, mới hết giờ học một chút liền vội vã trốn, để lại cho ta một chỗ trống. Tàn Kinh Sinh cũng sớm đi, chỉ có Mã Văn Tài bất động như núi, chậm rãi thu thập đồ đạc.

Ta thật sự không biết đối mặt với tên âm tình bất định này thế nào, dứt khoát không nhìn hắn, thừa dịp hiện tại mọi người đều có, hỏi trong đám học sinh có ai nguyện ý đổi phòng với ta. Đại bộ phận học sinh đều biết tai nạn tối hôm qua, đều tỏ vẻ không muốn cùng ở với Mã Văn Tài, Lương Sơn Bá lại nguyện ý đổi, bị ta cự tuyệt. Không từ mà biết, nhìn bộ dáng không tình nguyện của Chúc Anh Đài ta cũng không muốn ở cùng nàng. Tổng cảm thấy Chúc Anh Đài đối ta có cảnh giác, ta cũng không có hứng thú tiếp cận nàng, dù sao nàng đại khái là không cân bằng hữu nào khác, chỉ cần có Sơn Bá huynh là đủ rồi chẳng?

Tuân Cự Bá muốn đòi phòng với ta cùng Tần Kinh Sinh, cùng phòng với hần, cũng hướng ta tố khổ nói cái tên Tần Kinh Sinh kia nửa đêm mộng du, quấy rầy người khác nghỉ ngơi. Tên ở cùng Vương Lam Điền cũng muốn đòi, nói Vương Lam Điền không có việc gì thì sai sử hần, không nghe lời liền đánh người v... v..... Chúng ta bên này nói đến khí thế ngất trời, chợt nghe Mã Văn Tài ở phía sau trùng trùng vỗ bàn, lớn tiếng nói:

“Ta nói Diệp Hoa Đường, ai cho phép người đòi phòng?”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Đồ mờ mờ a. Đòi phòng mà thôi, có cái gì cho phép với không cho phép? Tìm người đòi sau đó nói cho sư mẫu một chút là xong, Mã đại gia ngài cũng muốn quần chuyện này, có phải hay không quá nhiều chuyện?

Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài đều là người trực tiếp nhìn thấy hiện trường xung đột ngày hôm qua, giờ phút này không khỏi ào ào mở miệng chỉ trích Mã Văn Tài, nói hần hơi quá đáng, không cho ta vào phòng, còn không chuẩn đòi phòng. Mã Văn Tài giận dữ, một phen ném cái bàn trước mặt, chân trái liên tục bước lên, hướng từ phía nhìn chung quanh một chút, ánh mắt mù mịt sáng giọng.

“Ta muốn xem, không có ta cho phép, ai dám đòi phòng? Ta nói cho các người, ai dám đòi phòng với hần, chính là chống đối với Mã Văn Tài ta! Các người đều cẩn thận cho ta!”

Tất cả học sinh đều e ngại gia thế Mã Văn Tài, lặng lẽ chỉ điều thú tán (bay tán loạn như chim trong rừng), chỉ có Lương Sơn Bá vẻ mặt oán giận, kiên quyết muốn cùng ta đòi phòng, tóm lại ta muốn đến chỗ sư mẫu báo cáo. Trong lòng Chúc Anh Đài không cam lòng, trên mặt lại khó nói, gấp đến độ trán đồ mờ mờ, ta không muốn làm nằng nhớn khó xử, lời nói dịu dàng chối từ hảo ý Sơn Bá huynh, tự mình ôm sách vở lý khai trước. Sau khi rời đi cũng không có đi, mà là đợi tất cả mọi người rời đi mới ngăn cản Mã Văn Tài, định cùng hần hảo hảo nói chuyện chút.

Mấy ngày nay tiếp xúc, ta đối Mã Văn Tài chính thể đánh giá có chút hỗn loạn. Nói hần nhân phẩm không tốt, tối hôm qua hần cứu ta một mạng, hôm nay lại mặc danh kỳ diệu giúp ta mang sách giải vây cho ta; nhưng nói hần tốt, ai, ta là cái người thành thật, thật sự không có biện pháp tròn tròn mắt mà nói dối. Không từ mà biệt, nhìn vào hai ngày vừa qua, hần nổi điên mấy lần? Lần 1: bắn tên, Lần 2: là giảm lên điểm tâm, ngày hôm qua rõ ràng ngang ngạnh đuổi ta ra khỏi phòng!

Ta nghĩ là, nếu hần không muốn cùng phòng với ta, ta có thể xin đòi phòng, không thể trêu vào thì trốn tránh vậy? Nhưng hôm nay thật vất vả có cơ hội hỏi ý kiến mọi người một chút, hần lại nói như vậy, toàn bộ học sinh cơ hồ đều sợ hần, hiện tại còn ai dám đòi phòng với ta? Ta cảm thấy ta tất yếu phải đi tìm hần hảo hảo nói chuyện chút, Mã đại gia ngài rốt cuộc muốn thể nào, cũng nên cho ta cái tin chính xác. Diệp Hoa Đường ta đến viện này chỉ muốn qua ba năm vững vàng, không phải vì cho các người ở bên cạnh cùng diễn một vở truyền thuyết hoá diệp sâu sắc và lãng mạn.

Bất quá lại nói tiếp, Mã Văn Tài thật ra theo ta thấy kém xa cái tên nhị thể tổ đáng khinh trong ấn tượng của ta. Tính cách hần bá đạo nhưng không đáng khinh, tuy rằng lãnh khốc, nhưng chưa tới tuyệt tình tuyệt nghĩa, về phần háo sắc và ý thể hiếp người tạm thời chưa biết. Cha hần là Mã thái thú, tuy rằng ta không chưa thấy hần dùng danh nghĩa thái thú áp bức qua ai, nhưng hần dùng bạo lực khi dễ không ít người —— được rồi kỳ thực ta cũng có phương diện này.

Về phần háo sắc, hix, bởi vì trong thư viện đều là giống đực, ta tạm thời chỉ có thể phán đoán ra thằng nhãi này hần là không có đoạn tụ chi phích. Thoạt nhìn hần đối mỹ nữ duy nhất trong viện này là Vương Lan cô nương cũng không có hứng thú gì rõ ràng, bất quá ta nhớ được ngày hôm qua ta có nhìn thấy hần trộm ngắm Chúc Anh Đài, vì thế nói, thằng nhãi này hưng trí quả nhiên vẫn là ở trên người Chúc Anh Đài sao?

Nói lời thật, bộ dáng Chúc Anh Đài kỳ thực thật rất xinh đẹp. Nàng đáng người bé bỏng, dung mạo thanh nhã tú lệ, hơn nữa rất có khí chất cao quý. Hiện tại tuy rằng giả nam trang, cũng được xưng là công tử tuấn tú nhẹ nhàng, có hơi thở trung tính, thật dễ dàng hấp dẫn người khác.

Làm không tốt, Mã Văn Tài sở dĩ đuổi ta ra ngoài, nguyên nhân cũng là bởi vì hần muốn cùng Chúc Anh Đài cùng phòng... Dù sao trong chuyện Lương Chúc xưa, hần cuối cùng là làm cho Sơn Bá chết, Anh Đài khóc như mưa trước mộ, cuối cùng biến thành bướm bướm bay đi.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, ta không khỏi cảm thấy có chút đau đầu đứng lên. Nếu là Mã Văn Tài kiên quyết yêu cầu ta cùng Chúc Anh Đài đòi phòng, ta rốt cuộc có nên hay không đáp ứng hần đâu? Hiện tại Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài trong lúc đó hần là còn không có như vậy thâm cảm tình, nếu thật sự đem bọn họ tách ra, làm tốt có thể tránh cho một hồi bi kịch phát sinh, nhưng vạn nhất biến khéo thành vụng...

Bảnh!

Trên đầu bị sách gõ một chút.

Mã Văn Tài đang đứng ở trước mặt ta, vòng tay trước ngực, vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Diệp Hoa Đường, người hẹn ta ra, nhưng mình lại ngăn người ở trong này. Rốt cuộc có chuyện gì, nói nhanh chút, ta không có thời gian rồi cùng người lẻ mề.”

“A, thực xin lỗi.” Ta nhúc đầu, thói quen nói lời xin lỗi. “Văn Tài huynh, ta tìm ngươi là muốn hỏi ngươi một chút, ngươi rốt cuộc muốn cùng phòng với ai? Nếu ngươi thật sự muốn một người một phòng, ta sẽ đi tận lực thỉnh cầu với sư mẫu, về sau nơi nào khác có phòng trống ta sẽ đi qua, miễn cho luôn gây trở ngại đến lão nhân gia ngài. Ta biết ngươi nhìn ta không vừa mắt, bất quá ta không có ý muốn phát sinh xung đột với ngươi, về sau mọi người nước giếng không phạm nước sông, ngươi nói sao?”

“Ngươi tìm ta, là vì chuyện này?” Mã Văn Tài từ chối cho ý kiến. “Ta nói, ngươi không cần đổi phòng. Diệp Hoa Đường, ta quả thật nhìn ngươi không vừa mắt, bất quá nếu ngươi chịu nghe lời ta, làm việc cho ta, ta sẽ không làm khó dễ ngươi, Ni Sơn thư viện này tùy ý ngươi ngang dọc. Nhưng nếu ngươi không biết phân biệt, cũng đừng trách ta không khách khí!”

Ý tứ chính là kêu ta nguyện trung thành với hắn sao? Ta không nghĩ làm như vậy a, mọi người đều là con người, Mã Văn Tài hắn cũng không dài hơn ta cái đuôi, dựa vào cái gì ta phải làm kẻ dưới, nghe lời hắn nói, không thân không thích sẽ bị hắn khống chế sao?

“Hừ, chính ngươi muốn.” Hắn là thấy ta nửa ngày không trả lời, Mã Văn Tài lại có chút mất hứng, liền tục hừ một tiếng liền đi. Vì thế, trận đàm phán này cuối cùng vô tận mà chết, ta biết duy nhất một điều là, hắn tựa hồ không có ý đổi phòng. Bất quá cùng phòng với một cái bom hẹn giờ, đúng là không ổn, ta âm thầm quyết định trước hoãn lại vài ngày, về sau có cơ hội lại nói.

Hôm nay muốn làm việc có rất nhiều, muốn thừa dịp lúc không có người luyện chữ, cùng Tuân Cự Bá hẹn đi luyện tập bắn cung, muốn ôn tập bài ngày mai, còn có... Muốn đi xử Vương Lam Điền một chút!

Hừ, dù sao cái bàn kia không phải Tần Kinh Sinh làm, chính là Vương Lam Điền làm. Tưởng lấy lòng Mã Văn Tài thuận tiện hãm hại ta, phải có can đảm tiếp được nắm tay ta! Tiền một cái bàn, đủ để ta xuống núi đi mua mấy chục bao hạt thông đường, các ngươi là con cháu nhà giàu không đau lòng, nhưng toàn bộ người nhà ta đều ở trong này, đi ra ngoài một điểm sẽ ít đi một điểm!

Bởi vì là buổi trưa, ta đi com xá trước tính toán ăn một chút gì, kết quả Tô đại nương lúc bới com cho ta không cẩn thận trượt tay một chút, đồ ăn đều rơi ra ngoài. Nàng cuống quýt hướng ta giải thích, Tô An tính đem phần ăn của hắn tặng cho ta, bị ta cự tuyệt. Đồ ăn bọn họ tổng cộng chỉ có chút, cho ta sau tất phải làm lại, tốn thời gian lại cố sức, ta không muốn gây thêm phiền toái cho người khác, chỉ ăn bánh nướng như vậy là đủ rồi.

Lúc ăn com Tuân Cự Bá đi lại đây, đem đồ ăn hắn quyên ta một nửa, ngồi vào bên cạnh ta tán gẫu cả ngày.

“Diệp huynh, ta phát hiện ngươi ở trong học viện hình như luôn qua lại với mọi người. Tính cách ngươi không xấu, người lại hào phóng, về sau đi theo ta cùng bọn Sơn Bá đi thôi, cách Mã Văn Tài kia xa một chút, ta thấy bọn hắn cả ngày âm dương quái khí, không hiểu được mỗi một ngày đều cân nhắc cái gì. Ta a, lo lắng ngươi sẽ bị bọn họ làm hư a.”

“Làm hư?” Ta cảm thấy có chút buồn cười, cắn miếng bánh nướng hiếu kỳ nói, “Ta êm đẹp một người sống, cũng không phải không đầu óc, làm sao có thể sẽ bị làm hư?”

“Ai, ngươi a, sao lại nói như thế?” Tuân Cự Bá nhúc đầu, “Dù sao chính là cảm thấy, người này luôn làm cho người ta không thể yên tâm, đừng chuyện không chút nghĩ ngợi sẽ đi làm. Ngươi xem ngươi ngày đó chính là, giúp Sơn Bá gánh nước cũng không nói với chúng ta một tiếng, tự mình đi ra ngoài. Buổi tối gánh nước nhất định phải đi đường lớn, còn phải có đèn chiếu mới được, nếu không sẽ dễ dàng ngã xuống núi cốc. Ngươi không biết, lúc ấy Sơn Bá trở về rống gọi người đi tìm ngươi, lúc phát hiện sơn hạ có hai cái thùng vỡ mặt mũi hắn trắng bệch. May mắn ngươi không có việc gì, bằng không khả năng Sơn Bá đời này đều sẽ bởi vì chuyện này mà áy náy chết.”

“Bất quá, ta thấy Mã Văn Tài đối với ngươi cũng không xấu.” Tuân Cự Bá vừa chuyển đề tài, bỗng nhiên lại xoay đến trên người Mã Văn Tài. “Ngươi xem Mã Văn Tài lúc chơi đá cầu đối bọn người Vương Lam Điền kia là giẫm đạp, động một chút liền thượng chân đá, không đánh tức trách móc. Ngày hôm qua hắn hướng ngươi phát hỏa lớn như vậy, ngay cả thư đồng hắn cũng bị đập, thế nhưng không động đến một ngón tay ngươi, ta lúc ấy còn thấy kinh ngạc, nghĩ rằng người này thế nào đột nhiên đổi tính? Bất quá cái này cũng không bảo đảm, cùng hắn một phòng ngươi cũng chịu đủ. Dù sao a, ngươi bình thường vẫn là cẩn thận nhiều một chút, có việc liền tới tìm ta và Sơn Bá, mọi người đều là hảo huynh đệ, hai lạc sắp đao (giúp đỡ bạn bè trong lúc khó khăn)! ”

Hắn nói xong lại dùng tay chụp bờ vai ta, kết quả lực tay quá lớn, làm ta đau đến kém chút nhảy lên. Tuân Cự Bá cũng phát hiện không đúng, le lưỡi, có chút ngượng ngùng nói: “Ngươi xem ta, vừa nói xong nên vì ngươi hai lạc sắp đao, thì lập tức sắp ngươi một đao. Diệp huynh, không có chuyện gì chứ? Bằng không chúng ta lại đi y quán nhìn xem, nhờ Vương Lan cô nương thay đổi thuốc cho ngươi?”

“Ta thấy ngươi nói đổi thuốc cho ta là giả, nhìn Lan cô nương là thật?” Vô tình cái gì người này căn bản chính là cố ý!

“Hắc hắc, bị ngươi xuyên thấu. Một khi đã như vậy, ta nói cho ngươi một tin tức làm bồi thường đi.” Tuân Cự Bá vuốt cái mũi xấu hổ cười cười, sát lại bên tai ta nhỏ giọng nói, “Ta nhìn thấy Vương Lam Điền cùng Tần Kinh Sinh ở sân đá cầu.”

“Làm tốt lắm, cảm tạ!” Ta ở trên vai hắn liên tiếp vỗ, đem khối bánh nướng cuối cùng nhét vào trong miệng nhanh chóng chạy ra com xá. Nghĩ nghĩ, lại về phòng ngủ trước, lôi ra cái thùng lúc trước mang lên từ chân núi, ở bên trong kiếm ra một cái nhuyễn tiên đeo bên hông, thế này mới hướng tới sân đá cầu chạy nhanh tới.

Sân đá cầu là địa bàn Mã Văn Tài, từ lúc tiến thư viện tới nay không ít hảo địa phương đều bị hắn giành trước chiếm lấy, phàm là lão nhân gia hắn ở trong này, trừ phi được hắn cho phép, bằng không người khác ai cũng không cho lại đây, dám xông loạn sẽ bị đánh.

Thời điểm ta chạy qua, vừa vận nhìn thấy Mã Văn Tài một cước đem một đệ tử đá ngã lăn, người sau đứng lên vội vã chạy. Vương Lam Điền đứng ở bên cạnh hắn, Tần Kinh Sinh thì đứng ở cửa sân đá cầu, thoạt nhìn rất giống là thủ thành.

Có lẽ là vì phát hiện ra ta, Mã Văn Tài đột nhiên một cước bay lên, đá một cái đằng cầu về phía ta . Quả cầu bay tới tốc độ cực nhanh, còn quay tròn , như sao băng lao thẳng tới mà đến, mau lẹ cương mãnh, ta rút ra nhuyễn tiên từ bên hông , vận đủ khí lực hướng đằng cầu đánh ra một quyền, giấy tiếp theo đằng cầu đã đến trong tay ta, khí thế sắc bén không còn sót lại chút gì. Ta đem đằng cầu quăng lên cao , ném trả Mã Văn Tài, người sau tiếp nhận cầu, cũng không nói , chính là nhìn ta cười lạnh.

“Hướng người mượn người .” Ta đi thẳng vào vấn đề, “Vương Lam Điền, thức thời liền tự mình lăn ra đây cho ta .”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đàng Đàng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

“Văn Tài huynh, người nhìn hấn, trước mặt người còn dám kiêu ngạo như vậy!” Vương Lam Điền sau khi nhìn thấy ta bị dọa đến đầu co rút lại , nhanh chóng trốn phía sau Mã Văn Tài, lại bị người trước cau mày một phen tránh ra , không kiên nhẫn nói: “Trốn hướng ta làm cái gì? Không có nghe gọi người sao, đi ra ngoài!”

“Văn Tài huynh, người mới là lão đại viện này! Người nhìn Diệp Hoa Đường kia, ở trước mặt người còn dám kiêu ngạo kiêu ngạo, quả thực chính là không coi người ra gì!” Vương Lam Điền ý đồ khiêu khích, ai ngờ Mã Văn Tài căn bản không ăn cái này .”Hấn nếu là chọc ta, ngày sau ta sẽ thu thập hấn. Hiện nay giữa các người có chuyện, bản công tử không xen vào.”

Mã Văn Tài nói lời này, rõ là sẽ không giúp Vương Lam Điền. Tên kia nghe xong lập tức nóng nảy, lại không dám cường ngạnh lôi kéo Mã Văn Tài bảo vệ hấn, ta thấy hấn muốn chạy, ném đằng cầu ném vừa vận đật vào hấn, chạy tới nắm lấy cổ áo lạnh giọng chất vấn: “Vương Lam Điền, có phải người làm hư cái bàn của ta ?”

“Không, không phải ta!” Vương Lam Điền nghehnh cồ phủ nhận, “Là, là Tần Kinh Sinh làm, ta nhìn thấy , chính là Tần Kinh Sinh!”

“Người nói vậy, rõ ràng là chính người làm, còn dám đổ lên đầu ta!” Tần Kinh Sinh lập tức nóng nảy, hướng đến đây lớn tiếng biện giải, “Ta cùng Diệp huynh không oán không cừ, sao phải hại hấn? Rõ ràng là sáng sớm người tìm người chặt đứt cái chân bàn, để ở đó chờ hăm hại Diệp huynh!”

“Là, là Mã Văn Tài kêu người làm, là các người hợp mưu!” Vương Lam Điền thấy Mã Văn Tài căn bản không có ý tứ giúp hấn, dứt khoát phá bình phá suất (đập vỡ bình sứ ý nói hủy tất cả), một khi hé miệng đem cả hai đều vu cáo , “Diệp huynh, người cần phải mình giám, ta căn bản không có ý tứ muốn hại người , hết thấy đều là Mã Văn Tài sai Tần Kinh Sinh làm , là bọn hấn cố ý làm người khó xử, ta cho tới bây giờ đều không có loại ý tứ này!”

Thật sự là nên gọi tiểu Huệ cô nương đến xem, thế này mới kêu là chó cắn chó, nhất miệng mao nhi. Ta bị chọc nở nụ cười, dùng nhuyễn tiên để ở yết hầu Vương Lam Điền , giống kẻ ăn chơi trác táng đùa giỡn con gái nhà lành hơi hơi nâng lên cầm hấn, để sát vào cười lạnh nói: “Vương Lam Điền, người nói là Mã Văn Tài làm, có phải hay không muốn cho ta và Văn Tài huynh đấu đá lẫn nhau lưỡng bại câu thương, sau đó người ở một bên trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi a?”

“Không, ta là oan uổng , Diệp huynh cần phải mình giám a, hết thấy đều là bọn hấn làm , căn bản không liên quan ta!” Cũng không hiểu được có phải hay không một cước trong lớp kia nổi lên tác dụng, Vương Lam Điền thoát nhìn đặc biệt sợ ta, thậm chí không tiếc toàn bộ tội danh đều đổ lên người Mã Văn Tài .

“Đồ cầu nô tài, dám vu hãm ta!” Mã đại gia lúc này thay đổi mặt, một cước đá lên người hấn, Vương Lam Điền tránh né không kịp bị đá ngã xuống đất, bày ra bộ mặt cầu xin Mã Văn Tài tha hấn, nói hết thấy đều là Tần Kinh Sinh làm , không liên quan Mã công tử . Ta đối với quan hệ hỗn tạp trong nhóm của bọn họ vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, lại thấy hấn bị Mã Văn Tài đá vài cái, trong lòng khí cũng xui xuống , chỉ lấy ra nhuyễn tiên ngồi xổm xuống, hướng hấn vờn một bàn tay.

“Người, người muốn làm gì?” Vương Lam Điền bị đá khé miệng đỏ máu, run run cảnh giác nhìn ta. Ta nhếch miệng , dùng ngón tay cái chà xát ngón trỏ ngón giữa, làm ra một vài động tác đêm tiên. Vương Lam Điền nhìn không hiểu, kinh ngạc nhìn ta như trước, vì thế ta hảo tâm gần từng tiếng đối hấn giải thích nói: “Lấy tiên ra.”

“Người muốn bao nhiêu?” Vương Lam Điền khả năng cũng nhận thức hôm nay mình phải tổn tài miễn tai , không có tiếp tục hỏi ta. Ta đối với việc hấn thức thời thật vừa lòng, trên mặt cũng cười theo, hết sức ôn nhu nói: “Mười hai hoàng kim”

“Cái gì?” Vương Lam Điền lết một chút từ trên đất nhảy lên, “Sửa cái chân bàn chống đỡ bất quá chỉ có mấy xâu tiền, vậy mà người lại đòi ta mười hai hoàng kim! Diệp Hoa Đường, người đừng khinh người quá đáng!”

“Đừng nói như vậy, Lam Điền huynh, dù sao Vương gia người cũng là hào môn nhà giàu, rất nhiều tiền , lấy ra một ít có gấp gáp cái gì? Ai, con người của ta , nếu trong tay thiếu tiền, thì không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu . Tin tưởng Lam Điền huynh cũng không hy vọng nhìn thấy chuyện không tốt gì phát sinh chứ...” Ta nói xong thuận tay sờ nhuyễn tiên bên hông, Vương Lam Điền sợ tới mức cúi đầu, vội vàng lấy ra tiền túi bên hông vội vàng bỏ vào trong tay ta.

Ta mở ra đếm, phát hiện bên trong hoàng kim không nhiều không ít, vừa vặn mười hai, liền vô cùng cao hứng nhét vào trong túi, tùy tay vỗ vỗ bả vai Vương Lam Điền, khen: “Thực ngoan, hoan nghênh lần sau tiếp tục ha, càng nhiều càng tốt.”

Vương Lam Điền xanh cả mặt, lại đột nhiên nhớ tới cái gì, thân thủ túm lấy áo choàng của ta. Ta đang định chạy lấy người, thấy động tác hần không khỏi ngăn ra: “Thế nào, Vương Lam Điền, ngươi còn muốn bồi thường thêm sao?”

“Hừ, Diệp Hoa Đường, hôm nay việc này, là xui xẻo của ta. Bất quá, ta nghe nói ngươi tới thư viện đọc sách có một mình, ngay cả thư đồng đều không có?”

“Không phải chuyện của ngươi!” Ta giật mình, tức giận lúc này tan biến. Vương Lam Điền cười lạnh một tiếng, phun ra một ngụm huyết bọt, lau khòe miệng nói:

“Mấy ngày nay ta luôn cảm thấy kỳ quái, Thái Nguyên Diệp gia ngươi cũng coi như là hào môn nhà giàu, trong nhà đất đai ngàn mẫu, luận tài lực không kém so với Vương gia chúng ta bao nhiêu, làm sao có thể ngay cả thư đồng đều không có, hằng ngày chi phí cũng keo kiệt như vậy? Lại nói tiếp, ngươi ngay cả tiền sửa chữa vật chất cũng là Văn Tài huynh bỏ ra. Ta thấy kỳ quái, Diệp gia là dòng dõi thư hương, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua có người nào biết võ nghệ quyền cước, cả ngày động tay!”

“Hừ, ngươi quản thật nhiều.” Trong lòng ta khấn咒, trên mặt lại ra vẻ trấn định, “Vương Lam Điền, ngươi nói lời này là có ý gì? Trong nhà ta thế nào, chẳng lẽ ngươi còn rõ ràng hơn ta sao?”

“Diệp Hoa Đường, ngươi cũng đừng quên, Vương Lam Điền ta cũng là người Thái Nguyên. Trong nhà ngươi là dạng gì, không ai trong thư viện này biết rõ hơn ta!” Vương Lam Điền trợn trừng mắt, hây hây quần áo từ trên đất đứng lên, sắp lại gần ta nói, “Lão gia nhà ta cùng Diệp gia cũng coi như có chút lui tới, nhưng ta thấy thế nào ngươi một điểm đều không giống người Diệp gia? Ta nói Diệp Hoa Đường, ngươi là kẻ giả mạo sao?”

“Đi ngươi!” Trong lòng ta hoảng loạn, tay có phần mất khống chế, một cước đá hần ngã lăn trên đất, ngực kịch liệt đập phồng, hăm hăm rít gào, “Vương Lam Điền ta nói cho ngươi, ngươi nếu dám nói lung tung nữa, tin hay không lão tử hiện tại sẽ đánh chết ngươi!”

“Diệp huynh ngươi làm cái gì vậy? Ngươi sao có thể đánh người!”

Phía sau vội vàng tới hai người, một trong hai vội vã lại đẩy nâng Vương Lam Điền dậy, phát hiện vết thương trên người hần, nhìn về phía ta ánh mắt kinh ngạc lại oán giận, lại chính là kẻ thích làm người tốt vào bất cứ việc gì bậc nhất Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài thì giống tiểu người hầu, lúc nào cũng khác khác hầu hạ ở bên cạnh Lương đại thiện nhân.

Vương Lam Điền tiếp nhận cái khăn trắng Lương Sơn Bá đưa qua, lau vết máu bên khòe miệng, trừng ánh hướng ta bỏ xuống một câu “Hừ” lạnh, vung thân tránh ra xa. Ta còn muốn đuổi theo cho hần một quyền, lại bị Lương Sơn Bá ngăn lại, về mặt đau lòng hướng ta nói: “Diệp huynh, ngươi sao có thể làm như vậy? Cho dù Vương Lam Điền có làm gì với ngươi, nhưng chuyện đã qua, ngươi có vấn đề gì có thể tìm chúng ta thương lượng, giúp ngươi cùng nhau giải quyết, nhưng ngươi sao có thể, ngươi sao có thể động thủ đánh người như vậy!”

“Ta muốn đánh ai thì đánh, liên quan gì ngươi!” Trong lòng ta hiện tại hốt hoảng, lại đang nổi nóng, mới vô tâm tư đi thành toàn Lương Sơn Bá hần đại nhân đại nghĩa, “Ngươi tránh ra, ta hôm nay phải đem cái miệng của Vương Lam Điền niêm phong!”

“Không được! Hần đã bị thương thành như vậy, ngươi vì sao còn không chịu buông tha hần?” Lương Sơn Bá mở ra song chưởng chắn ở trước mặt ta, không nhường ta đuổi theo Vương Lam Điền. Ta coi bộ đáng hần thật giống như gà mẹ che chở gà con, trong lòng bất giác có chút buồn cười, ta bất quá là hù dọa hần đá hần một cước mà thôi, cũng không có dùng bao lớn khí lực, hần bị thương đều là Mã Văn Tài đánh, liên quan gì ta!

“Sơn Bá, đừng cùng người như thế nói lời vô nghĩa, ta đã sớm nói qua, hần và Mã Văn Tài đều là một loại.” Chúc Anh Đài kéo Lương Sơn Bá một phen, quay đầu lại đây trừng trụ ta, hai người này không hổ là tương lai người một nhà, đối ta cùng chung mối thù, quả thực rất có tư thế cộng đồng liên hợp cách mạng mặt trận thống nhất đối phó nhân vật phản diện đế quốc quan liêu.

Ta tức giận đến nói không ra lời, luôn luôn đứng ngoài xem kịch vui, nghe nói ta và cùng loại với Mã Văn Tài Mã đại gia cười lạnh đi tới, một phen nắm ở bờ vai ta. Tay hần vừa vặn chạm vào miệng vết thương ta, đau đến hút một ngụm khí lạnh, thân thể cũng cứng lại. Chỉ nghe Mã Văn Tài dùng thanh âm thoảng mang khí thể thiếu gia của hần nói:

“Nói cho cùng, Chúc Anh Đài, chúng ta chính là cùng một loại. Bất quá không giống với loại cận bã chỉ có thể ở trên mặt đất như các ngươi, Mã Văn Tài ta, cũng không tiết chế tiểu nhân ngươi đồng hàng ngũ!” Hần nói xong lời này, lại quay đầu đối ta nói, “A Đường, chúng ta đi.”

Câu nói cuối cùng của hần như thiên lôi đánh ta chết một nửa, cả người đều muốn bốc khói, choáng váng hồ đồ theo hần một đường trở về phòng, thẳng đến khi hần buông ta ra, tự ý đến trên giường ôm lấy tấm chăn, phóng tới bên trái lúc này mới thấy kinh động, kinh ngạc nói: “Văn Tài huynh, ngươi làm cái gì vậy?”

“Hả? Ngươi không thấy sao? Ta cho ngươi ngủ trên giường.” Mã Văn Tài đem chăn mình dọn xong, giống như thi ân (bỏ thí ân điểm) hướng về phía ghé dài nghiêng đầu, “Nào, ngươi lại đây đi.”

Hả, lão nhân gia ngài không lại nằm vào ta, ta thật là cao hứng, nhưng mà đồng giường ta liền coi như hết, ta cảm thấy ta vẫn là ưa ngủ ghé dài.

“Đa tạ Văn Tài huynh nâng đỡ. Bất quá tại hạ xưa nay yêu thích ngủ ghé dài, trước kia ở trong nhà có cha mẹ trưởng bối quản giáo, không dám làm. Hiện tại rốt cục có cơ hội này, mong rằng Văn Tài huynh có thể hiểu, không cần cướp đoạt sở thích nhỏ nhoi này của ta.”

“Ta nói Diệp Hoa Đường, ngươi thật đúng là...” Mã Văn Tài nâng lên cánh tay chỉ vào ta, tựa hồ muốn nói gì, nghĩ nghĩ lại buông xuống. Ta mơ hồ cảm thấy câu hắn không phun ra hẳn là “Không biết tốt xấu”, nhưng Mã Văn Tài không có nói thêm nữa, tự mình mở ra một quyển sách, để dưới ánh đèn đọc. Ta do dự một chút, cũng đi đến giá sách lấy bản kinh nghĩa, vốn định ở trên ghế dài đọc, Mã Văn Tài hướng ta khoát tay, ý bảo ta ngồi bên cạnh hắn.

“Diệp Hoa Đường, ta phát hiện ngươi rất kỳ quái.” Thấy ta đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, Mã Văn Tài chống án thư, khuôn mặt tuấn tú bị ánh đèn cạnh bàn chiếu lên làm nổi bật lúc sáng lúc tối, “Ta đang nói chuyện với ngươi, ngươi câu nệ như vậy làm cái gì? Khí thế đánh Vương Lam Điền vừa rồi ở sân đá cầu đi đâu vậy? Bất quá bảo ngươi ngồi lại đây đọc sách, còn chân chờ cái gì!”

Nói cũng đúng, chỉ là đọc sách mà thôi. Bên cạnh bàn có ánh đèn, ánh sáng tốt hơn so ghế dài nhiều lắm.

Trên mặt ta tràn ra nụ cười tươi, cầm sách nhu thuận ngồi ở bên cạnh hắn, nghiêm cẩn đọc. Mã Văn Tài kỳ quái nhìn ta liếc mắt một cái, trong miệng than thở “Cười ngốc cái gì”, cũng không lại để ý ta, thẳng đọc sách. Bên ngoài sắc trời dần dần tối, phòng trong lại thủy chung đèn đuốc không tắt, ta cùng Mã Văn Tài đều thích đọc thầm, không thích đọc thì vẫn diễn cảm ra tiếng, trong phòng có vẻ đặc biệt yên tĩnh, tĩnh đến mức có thể nghe thấy thanh âm tâm nên bong ra từng mảng “Tê tê”.

Loại trường hợp quý dị ảm áp này luôn luôn liên tục đến khi thư đồng Mã Văn Tài đi vào trong phòng, khi hắn nhìn thấy ta và Văn Tài huynh thế nhưng im lặng ngồi cùng một chỗ đọc sách, cả người đều choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Ta nghĩ hẳn đại khái kỳ quái là vì, công tử nhà hắn ngày hôm qua còn rổng giận ta, chỉ vào cửa rít gào kêu ta biến, hôm nay thế nào liền êm đẹp ngồi ở bên cạnh ta cùng đọc sách? Đừng nói thư đồng không hiểu, ta cũng không thật hiểu lắm, tóm lại là không hiểu ra sao là được rồi.

Xem ý tứ Mã Văn Tài, tựa hồ là có điểm muốn cùng ta chung sống hoà bình, ta đương nhiên là cầu còn không được. Chỉ cần không cùng hắn đồng giường ngủ, những cái khác thế nào đều không sao cả, có câu gần cây to có thừa đồ sao. Tuy rằng ngay từ lúc đầu hắn đối ta thật không lễ phép, nhưng lúc sau hắn cũng giúp ta hai lần, ta là đại nhân có đại lượng, tha thứ hắn hắc hắc.

Tên thư đồng ục ịch của Mã Thống từ lúc bị ta thu thập, chủ tử lại không chịu thay hắn ra mặt, còn có chút sợ ta, thấy ta đã nghĩ cúi đầu. Ta có ý sai khiến hắn bưng trà đổ nước, hắn cũng không dám lên tiếng kháng nghị, thành thành thật thật ngâm nước trà đưa lại đây, thậm chí không dám hướng chủ tử hắc cáo trạng.

Đương nhiên, hắn chính là tố cáo cũng vô dụng. Mã Văn Tài an vị ở bên cạnh ta, đối chuyện nọ căn bản làm như không thấy, Mã Thống phỏng chừng chỉ có thể cắn răng nuốt vào bụng.

Hừ, sớm như vậy là được rồi, cùng bốn cô nương ta đối đầu sẽ không có trái cây ngon ăn. Ta thấy hắn thành thật, cũng không gây nhiều khó khăn cho hắn, vậy vậy tay phóng hắn tự do đào tẩu.

“Nhìn không ra, ngươi thật có thiện tâm.” Nhìn bóng dáng Mã Thống chạy trốn, công tử nhà hắn căn bản không có chút thương tiếc chi ý, ngược lại về mặt chỉ trích hướng ta nói, “Ngươi nhìn đi, ta cho ngươi cơ hội thu thập hắn, ngươi lại tha cho hắn!”

Ta đồ mờ hồ. Ta nói Mã công tử, ta lần đầu tiên nhìn thấy có người giúp đỡ ngoại nhân khi dễ thư đồng nhà mình, được rồi, tuy rằng ta là ngoại nhân, nhưng là thư đồng nhà ngươi khi dễ ta trước, chẳng phải lúc đó lão nhân gia ngài bày mưu đặt kế sao?

Bất quá mặc kệ nói như thế nào, vẫn là muốn cảm ơn ngươi.

“Lại cười, ngươi rốt cuộc buồn cười cái gì?” Mã Văn Tài nhíu mày trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái, ánh mắt ở trên giá sách đảo qua, buông sách trong tay sách. Ta còn tưởng rằng hắn buồn ngủ muốn đi ngủ, cũng không nghĩ thẳng nhai này đi đến giá sách đầu giường lấy ra một cái hộp gỗ đen, cũng không nhìn ta, ngẩng cao đầu bỏ vào trong tay ta. “Cho ngươi.”

Này, này không là... Hộp điểm tâm ngày đó sao! Ta tức thì mở to hai mắt nhìn, bên tai chỉ nghe đến thanh âm Mã Văn Tài không kiên nhẫn:

“Lúc rời nhà được cho, không hiểu được là cái tên nô tài ngu ngốc nào cất vào hành lý cho ta, khó ăn muốn chết. Nếu ngươi thích, lấy đi, ta không thích ăn thứ này.”

Ta trừng mắt to nhìn cái hộp điểm tâm tinh xảo, theo bản năng đẩy ra nói: “Không, ta không cần!”

“Ngươi không cần?” Mã Văn Tài mi tâm nhíu lại, cầm hộp lên muốn ném, nghĩ nghĩ lại dừng lại, hướng ngoài cửa lớn tiếng kêu, “Mã Thống, lại đây cho ta!”

Tiếng nói Mã công tử tính xuyên thấu quả nhiên rất cao, không quá vài giây Mã Thống liền lặn vào, liên tục khom người vội hỏi: “Công tử sao vậy ? Có chuyện gì triệu hồi tiểu nhân sao?”

“Hừ, không có việc gì! Này thường người , ăn đi.” Mã đại gia ngẩng cao đầu nhìn ta, có ý cảm hộp trong tay ném cho Mã Thống, ta âm thầm cắn cắn môi, rũ đầu xuống , không dám nhìn thẳng hắn.

Mã Văn Tài càng cảm thấy kỳ quái, cúi đầu nhìn ta, ta càng tránh, hắn càng muốn nhìn . Mã Thống bên kia vui mừng quá đổi, rạo rực mò ra cái hộp, nắm lên một khối điểm tâm bỏ vào miệng , ta khẩn trương nuốt một ngụm nước miếng, đột nhiên nâng tay đẩy Mã Văn Tài ra muốn chạy ra bên ngoài , lại bị hắn nắm lấy cổ áo, cả giận nói: “Diệp Hoa Đường, người lại sao vậy !”

“Ta, cái kia, ta đột nhiên mót quá...” Không đợi ta nghĩ xong cái cớ, Mã Thống đã tru lên xuyên thấu cả không gian, vội vàng chui vào thật sâu trong mảng tai ta.

“Công tử!” Hắn khốc lớn nói. “A phil Công tử, trong điểm tâm này , đây là cái thứ gì ! Ngài có thể hại chết tiểu nhân rồi...”

Mã Văn Tài nhìn ta liếc mắt một cái, bỏ tay ra đi qua xem xét tình huống, ta theo bản năng vọt tới ghé dài , cầm lên gói đầu, vừa mới tới kịp bảo vệ đầu, thanh âm Mã Văn Tài phần nộ ở cách đó không xa vang lên.

“Diệp Hoa Đường, người dám bỏ gián vào điểm tâm của bản công tử !”

Xong rồi xong rồi, ô ô... Ta, ta không phải là tức giận vì ngày đó sao... Ai bảo người cùng thư đồng người kết bè khi dễ ta ...

Bên tai truyền đến một thanh âm “Phanh” , cũng không hiểu Mã Văn Tài rốt cuộc quăng ngã cái gì . Ta vốn chột dạ, giờ phút này bị dọa đến co rụt lại thân mình, càng nhanh ôm lấy gói đầu, chặt chẽ bảo vệ đầu. Mơ hồ cảm giác được tiếng bước chân Mã Văn Tài ở trước mặt ta dừng lại, ta chỉ cảm thấy phía trước gió rết từng trận, vội vàng chủ động đầu hàng nói: “Người muốn đánh thì đánh đi! Chính là đừng đánh đầu và bả vai!”

Mã Văn Tài hừ một tiếng, ý đồ đoạt lấy gói đầu từ trong tay ta, tóm hai lần vẫn không tóm được, không khỏi hằm hằm rít gào nói: “Ta nói muốn đánh người sao? Người trốn cái gì trốn! Không có tiền đồ!”

Ta từ trong gói đầu dè dặt cẩn trọng thăm dò nửa đầu ra bên ngoài nhìn, phát hiện Mã Thống không biết khi nào thì đã không thấy , trên đất chỉ có một đồng mảnh nhỏ cái hộp. Mã Văn Tài khoan tay đứng ở trước mặt ta, trên mặt con giận còn sót lại chưa hạ , ánh mắt sắc bén, ta nhanh chóng lui lại bả đầu vào cái gói, lại bị hắn một phen đè lại, đoạt lấy gói đầu, đem ta cả người ta đều đóng trên chỗ tựa lưng của ghế dài .

“Hừ, chỉ là việc nhỏ, nhìn người sợ tới mức này ! Ta nói Diệp Hoa Đường, người còn có bộ dáng nam nhân không?” Mã Văn Tài vẻ mặt chi tiết rên sát không thành thép. Hắn lại nặng nề hừ một tiếng, đem gói đầu ném trở lại trong lòng ta, mệnh lệnh nói: “Ngủ cho ta!”

Ax, được rồi, ngủ thì ngủ. Ta tự biết đuối lý, phần nộ đặt cái chân trên ghế dài , ôm gói đầu chui vào trong chăn. Đáng nhắc tới là, ta có hai gói đầu, trong đó một cái là mượn gió bẻ măng lao ở y quán , sau cũng không trả lại . Ta quen ngủ là phả ôm cái gì đó, trước kia ở võ quán đại ca có mua gấu bông cho ta, lông gấu mềm, lúc quét tước xong một mỗi ngủ gà ngủ gật còn có cái đồ lau có thể ôm. Hiện tại đến nơi này , cũng chỉ có thể miễn cưỡng thông qua một chút, ôm gói đầu .

Mặc kệ cố gắng quen thế nào, với ta mà nói, ghế dài vẫn là có điểm cứng . Khi nghĩ đến về sau thật có khả năng làm bạn với ghế dài này ba năm, ta sẽ không khỏi có chút sợ, âm thầm quyết định vẫn là nhanh chóng tìm chút mềm mại gì đó bỏ thêm vào ghế dài . Vạn nhất ngày nào đó không cẩn thận đem xương cốt làm gãy , không phải là mất nhiều hơn được .

Chấp nhận ngủ một đêm, sáng sớm ngày thứ hai dậy cũng là nhẹ nhàng khoan khoái. Ta thừa dịp Mã Văn Tài đi ra ngoài rửa mặt thuận tiện đổi thuốc trên bờ vai , bả vai bên trái chỗ miệng vết thương đã tốt lên khá nhiều, vai phải bởi vì mãi mòn tương đối nghiêm trọng, kết một tầng sẹo màu hồng phấn , đụng tới vẫn có chút đau.

Bất quá lại nói tiếp có chút kỳ quái, bởi vì ta ở trong võ quán đã nhiều năm làm việc nặng, trên tay có không ít vết chai , kết quả sau khi xuyên qua đến thế giới này nhưng một cái cũng không thấy, làn da trở nên mềm mại dị thường, như ta trước kia, căn bản việc gánh nước không thể nào lại bị thương, nói đến cùng, vẫn là thân thể giống như có chút trở nên mảnh mai , đánh người đều không có lực đạo như trước kia . Vì thế , xuyên qua thật đúng là chuyện kỳ lạ , ngay cả thân thể đều có thể trở nên nhu nhược , bộ dáng tuy rằng không thay đổi, nhưng thật ra đem ta trở thành thiên kim đại tiểu thư không thể làm việc nặng .

Vội vàng mặc hảo trung y, Mã Văn Tài vừa vặn trở về, nhìn thấy bộ dáng hoang mang rối loạn của ta , khóe miệng không khỏi lại hướng một bên phiếm khởi (cười nửa miệng). Ta hướng hắn cười, tự mình cầm lấy bột đánh răng và liều chi (có lẽ là kem đánh răng hok hiu lắm), ra ngoài súc miệng rửa mặt, lại trở về mặc quần áo bảo, chuẩn bị lên lớp.

Cổ nhân tóc đều rất dài, chính cái gì là thân thể là do cha mẹ cho, không thể tự mình cắt loạn lộn xộn . Ta may mắn để tóc dài, cũng không có nhuộm màu, miễn cưỡng có thể trong đám cổ nhân thật già lẫn lộn. Chính là bình thường ta đều là tùy tiện buộc cái đuôi ngựa hoặc là đơn giản xõa ra , hiện tại ở trong thư viện, mỗi ngày đều phải mang mũ , dùng dây cột lại, ta có chút khó xử . Hai ngày trước đều là thừa dịp không có người đem tóc xõa lung tung , nhét vào trong mũ, kết quả hôm nay Mã Văn Tài đối diện ta, nhìn ta làm tóc như vậy, mày không khỏi nhíu lại.

“Ta nói Diệp Hoa Đường, người muốn xuất gia?”

Ta xem chút đem dây ngậm ở miệng nuốt vào.

Ai, ai muốn xuất gia! Chẳng qua là lúc túm tóc lực tay hơi lớn không cẩn thận làm rụng một ít sao, tuy rằng quả thật rất đau ...

Cuối cùng vẫn là Mã Thống lại đây dạy ta thế nào dùng tốc độ nhanh nhất cột chắc tóc. Hắn đối việc hôm qua vẫn có chút oán phần như trước, lại không dám đi ngược lại ý tứ công tử nhà hắn, không tình nguyện lại đây dạy ta buộc tóc, nói xong quá trình liền lập tức trốn. Ta cũng không thèm để ý, sửa sang lại y quan (mũ) xong liền mang theo kinh giảng hôm nay cần mang, đi theo Mã Văn Tài cùng nhau đến giảng đường. Trên đường gặp Vương Lam Điền cùng Tần Kinh Sinh, Vương Lam Điền nhìn thấy ta lúc đầu còn trừng mắt, bị Mã Văn Tài lờm liếc mắt một cái lập tức chuyển biến thái độ, vui tươi hơn hờ ở bên cạnh chúng ta trước mặt và sau hiến ân cần.

Ta đối hai vị mã thí Vương Tần thật sự không có hảo cảm, đặc đặc lui ra phía sau vài bước, giữ một khoảng cách với bọn họ. Mã Văn Tài quay đầu nhìn ta, cũng không nói gì thêm, lúc đi đến bảng thông cáo, ta phát hiện Trần phu tử cùng không ít học sinh đều tụ ở một chỗ, hai bên treo một biểu ngữ. Nhóm học sinh nghị luận ào ào, chỉ nghe Trần phu tử hai tay chấp sau lưng, từ từ mở miệng nói:

“Các vị học sinh, đây là lệnh mới của triều đình, các thư viện lấy Cửu Hạng Bộ làm mẫu, dựa vào thành tích mà xếp hạng. Người đạt thành tích cao, tính danh được đưa lên biểu ngữ hai bên để ca ngợi, đây là kết quả hai ngày tới nay ta bình luận.”

Hắn nói xong, vung tay lên, hai bên biểu ngữ hạ xuống, tả hữu có tên các học sinh đứng nhất, giấy trắng chữ đen, sôi nổi mà ra.

“Phẩm trạng biểu thứ nhất (giống học sinh giỏi), Mã Văn Tài... Diệp Hoa Đường?” Vương Lam Điền bên cạnh thì thảo ra tiếng, sắc mặt lập tức đại biến, hướng về phía phu tử kêu lên, “Phu tử, Diệp Hoa Đường hôm qua còn đem cái bàn trong giảng đường làm hỏng, còn trước mặt mọi người xúc phạm người, hắn thế nào có thể xứng làm phẩm trạng biểu thứ nhất!”

“Đúng vậy, hắn sao có thể làm thứ nhất!” Tần Kinh Sinh cũng ồn ào theo, nhưng vừa thấy ta liếc hắn, lại lập tức ngậm miệng, tay cũng che miệng. Trần phu tử hơi hơi nâng đầu, mắt thì hí đảo qua người Vương Lam Điền, gằn từng tiếng nói:

“Vương Lam Điền! Bàn phu tử sớm đã biết, bàn học kia không phải là Diệp Hoa Đường làm hư, mà là ngươi, có phải không? Nếu hôm nay ngươi nhắc tới, thuận tiện trả phí bồi thường, cùng nhau tính toán đi!”

“Diệp Hoa Đường, ngươi!” Vương Lam Điền tức giận đến xanh mặt, ta hướng hắn thề lời, trong lòng biết việc này hắn là Mã Văn Tài ở phía sau làm. Quay đầu nhìn hắn, quả nhiên phát hiện Mã đại gia hướng ta cười nhẹ. Ha, kỳ thực ta cũng không muốn nợ ân tình người khác, hiện tại lại thiếu hắn không ít.

Lúc này Sơn Trường từ trên sườn núi đi xuống dưới, ngừng mọi người xôn xao học thuyết, cũng hướng chúng ta báo cho biết mời tới một thỉnh giả (giáo viên dự giờ) tài hoa hơn người. Nhưng là làm người ta giật mình là, vị thỉnh giả này dĩ nhiên là một nữ nhân, không là ai khác, chính là tài nữ kia trong truyền kia Tạ Đạo Uẩn

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Tạ Đạo Uẩn này, ta biết. Ta từ lúc ở trong thế giới hiện đại đã nghe nói qua đại danh lừng lẫy của nàng, có tiếng tài nữ thời kỳ Ngụy Tấn.

Nghe nói nàng tri thức thì thông minh, có thể biện luận. Thúc phụ nàng chính là tướng quân Tạ An từng đánh bại trăm vạn đại quân Phù Kiên, Tạ An còn một lần triệu tập con cháu nữ nhân bàn luận văn nghĩa trên đường, đột nhiên nhìn thấy tuyết rơi trong không trung như lông ngỗng phân tán, liền thuận miệng hỏi: “Tuyết trắng ào ào chỗ nào lấy?”

“Tát muối không trung kém khả nghĩ.” Đây là cháu hắn Tạ Lăng đáp. Phía sau, Tạ Đạo Uẩn lại nói: “Hình như bông liễu lên theo gió.”

Chính là một câu vịnh nước nở này, làm thanh danh Tạ Đạo Uẩn từ đây lan truyền rộng, ngay cả ta người hiện đại không học văn không nghề nghiệp bán thùng thủy đều có thể biết được đại danh nàng. Chính là không nghĩ tới nàng có thể đến Ni Sơn thư viện làm thỉnh giáo, làm ta có chút ngoài ý muốn, may mắn có thể nhìn thấy tài nữ trong truyền thuyết, tất nhiên là chuyện đáng cao hứng nhất.

Tạ Đạo Uẩn lập tức sẽ đến đây, một đám học sinh được Sơn Trường dẫn dắt vội vàng tiến đến nghênh đón, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài bước đi ở phía trước ta. Nhìn ra được Chúc Anh Đài thật cao hứng, theo Lương Sơn Bá nói: “Sơn Bá, thật tốt quá, Tạ Đạo Uẩn sẽ đến, ta rốt cục có thể nhìn thấy nàng.”

“Đúng vậy, Tạ tiên sinh quả thật tài danh lan xa. Nàng có thể đến làm thỉnh giáo, là vinh hạnh của chúng ta.” Lương Sơn Bá gật đầu đồng ý.

“Đúng vậy đúng vậy,” Chúc Anh Đài cao hứng hòa cùng, “Ta sau này a, cũng muốn giống nàng như vậy, bạch khăn không thua đám đàn ông thì tốt rồi!”

“Khụ!” Ta ở phía sau khụ một tiếng, đánh gãy lời Chúc Anh Đài, Chúc Anh Đài cũng phát hiện mình nói sai, vội vàng quay đầu hướng ta nói: “Diệp Hoa Đường, ngươi ho khan cái gì! Ta là, ta là nói, ta cũng muốn giống nàng tài học uyên bác như vậy, danh, danh truyền ngàn dặm!”

“Nhìn người đi, ta cũng không nói cái gì a, chẳng qua là lo lắng có người nói sai, tự đứng đem phiền toái đến cho mình.” Ta thẳng lướt qua hai người bọn họ, vừa định đi về phía trước, Lương Sơn Bá phía sau đột nhiên lên tiếng nói: “—— Diệt huynh!”

“Hả?” Ta quay đầu nhìn hắt, Lương Sơn Bá chần chờ một chút, đang muốn mở miệng, phía sau Mã Văn Tài mang theo Vương Lam Điền cùng Tần Kinh Sinh thông thả bước đến, thấy ta bên cạnh bất động, không khỏi lạnh giọng kêu: “A Đường, người ở nơi này làm cái gì? Lại đây!”

A... A Đường...

== ả, bảo ta sao?

Mỗi lần nghe hai chữ thể ta cảm thấy có loại xúc động muốn học máu, mà người phát ra tiếng này là Văn Tài huynh... Tổng cảm thấy hắt kêu như vậy tựa hồ là cố ý, nhưng căn bản không có lý do a! Vì thế nói, đại khái là ta đa tâm sao? Ủ, khẳng định là ta đa tâm.

Trừ bỏ Sơn Trường sư mẫu Vương Lan Vương Huệ hai vị cô nương cùng với phần đông học sinh ở ngoài, ngay cả vú già tạp dịch cũng đi theo ta nghênh đón Tạ Đạo Uẩn tiên sinh. Đi tuốt đằng trước mặt là đầu bếp Tô An cùng Tô đại nương, ta ở phía sau chỉ nghe đối thoại của các nàng cùng Sơn Trường, nói Tạ tiên sinh là nữ trung hào kiệt, là kiều ngạo của nữ nhân, các nàng nhất định phải ra nghênh đón v... v... Vương Huệ cô nương còn đang lo lắng không người nấu cơm, sợ đói bụng, dẫn tới mọi người từng trận cười vang không thôi.

“Hừ, nữ nhân gia không ở trong nhà cực kỳ ngu ngốc, xuất đầu lộ diện...” Mã Văn Tài tiến lên từng bước, nhìn bóng dáng bọn Sơn Trường, khẽ lắc đầu. Tần Kinh Sinh vội vàng ở bên cạnh nói tiếp: “Đừng vậy, Văn Tài huynh, nàng không phải là ý vào một câu ‘Hình như bông liễu lên theo gió’ mà thành danh sao, ta xem, chưa hẳn có thực tài gì.”

“Nghe nói nàng đã 27 28 tuổi, còn chưa có lấy chồng, đại khái là sinh rất xấu không có người muốn, đành phải liều mạng đọc sách.” Vương Lam Điền cũng ở một bên thuận miệng bịa chuyện. Ta nghe được thì nhủ mảy, Mã Văn Tài lại đối hai người kia phụ họa cảm thấy thật vừa lòng, tuy rằng ở mặt ngoài không tỏ ra cái gì với Vương Lam Điền, bộ dáng bắt đắc dĩ, trên mặt lại tràn đầy khinh miệt cùng cười nhạo.

Lúc này có nhân kêu to “Đến đến”, ta giương mắt nhìn lên, nhưng chỉ thấy đỉnh đầu kiêu nhỏ phiêu diêu mà đến, trong kiêu có một nữ tử hai tay đặt lên gối ngồi ngay ngắn, trước sau có bốn gã sai vặt, tả hữu có thị nữ tùy tùng. Kiêu nhỏ ở sơn môn thì ngừng lại hạ xuống, bên trong có một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp thân nhiên bước ra, khuôn mặt nhân tình tao nhã, tư thái ngàn vạn, khí chất cao quý, vừa thấy là biết tiểu thư xuất thân danh môn khuê các. Bên mỗi nàng mang theo một tia mỉm cười, vội tiến lên nghênh đón hướng Sơn Trường và sư mẫu tri lễ, ở trong tiếng mọi người ầm ầm nghị luận thoải mái theo sơn môn một đường hướng bên trong đi đến.

Ta chú ý thấy, Mã Văn Tài vừa thấy đến mặt nàng, thần sắc liền có chút âm trầm xuống. Bên cạnh Tần Kinh Sinh còn đang không sợ chết hướng về phía Vương Lam Điền ồn ào:

“Vương Lam Điền, nàng tuyệt không giống như người nói, cũng sẽ không không có người muốn a.”

“A, a a.” Vương Lam Điền nhìn bóng dáng Tạ Đạo Uẩn há to miệng, chỉ biết tùy thanh hòa cùng. Mã Văn Tài trầm mặt, cũng không quay đầu lại phát tay áo rồi đi.

“Ai ai, Văn Tài huynh, đợi ta với!” Vương Lam Điền cùng Tần Kinh Sinh vội vàng đuổi theo, ta kiễng mũi chân, thăm dò hướng trong đám người nhìn sang, quả nhiên, không có phát hiện thân ảnh Trần phu tử.

Hừ, cái người bảo thủ kia cư nhiên chưa có tới nghênh đón Tạ tiên sinh, xem ra là đối việc nàng đến viện dạy học có ý kiến nha. Ta liếm liếm môi, trong lòng âm thầm cảm thấy kế tiếp có khả năng sẽ phát sinh chút chuyện thú vị.

Nhìn ra được, Tạ Đạo Uẩn là giảng viên phi thường chịu trách nhiệm và tốt. Vốn Sơn Trường yêu cầu nàng nghỉ ngơi một ngày, ngày mai lại bắt đầu giảng bài, lại bị nàng cự tuyệt, sau đó không lâu liền thay đổi thường phục, đối với bài giảng đầu tiên cho chúng ta.

Nàng giảng nội dung là, 《Mộc Lan từ》. (một thể loại văn vần)

“Đồng hành mười hai năm, không biết mộc lan là nữ lang. Hùng thỏ chân phác sọc, thư thỏ mắt mê ly; song thỏ bàng đi, an có thể biện ta là hùng thư?”

“Song thỏ bàng đi, an có thể biện ta là hùng thư?”

Đám học sinh rung đùi đắc ý đọc theo, bộ dáng cực kỳ giống lão hủ nho (những kẻ học kinh thư để đi thi) có bím tóc dài trước kia đã xem trong phim. Ta cảm thấy thú vị, không khỏi ở phía dưới cười trộm, kết quả bị Tạ tiên sinh nhìn vừa vặn, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, làm ra bộ dáng nghiêm cần nghe giảng bài.

Tạ Đạo Uẩn nhìn ta liếc mắt một cái, cuộn sách trong tay, thân nhiên nói: “Đây là ca sao dân gian lưu hành nhất thời bắc Ngụy, nói về Hoa Mộc Lan tòng quân thay cha. Không biết các vị đang ngồi, đối bài thơ này có ý kiến gì không?”

Phân phát một tiếng, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài nhất tề giơ tay lên, phân biệt một tả một hữu, cùng nhau tồn tại. Hai người bọn họ liếc mắt nhìn nhau, tựa hồ là cảm thấy buồn cười đối với sự ẩu ẩu lẫn nhau, Tạ Đạo Uẩn vừa lòng cong lên khóe miệng, hướng bọn họ nói: “Mời nói.”

Lương Sơn Bá ngốc ngốc cười: “Học sinh Lương Sơn Bá, học sinh cảm thấy bài thơ Mộc Lan này, nhất định là một người nam nhân làm. Nó tuy rằng viết Hoa Mộc Lan trung và hiếu, lại có thể viết ra khí phách nữ tử.”

Tạ Đạo Uẩn mỉm môi nghĩ nghĩ, mỉm cười nói: “Nguyên nghe tường tận.” Lương Sơn Bá nghe được lời này không khỏi quay đầu nhìn tiểu hiền đệ hần. “Anh Đài, người nói.”

Chúc Anh Đài gật đầu, lại đối Tạ Đạo Uẩn nói: “Tiên sinh, trong chuyện xưa Mộc Lan sở dĩ tòng quân, đều không phải xuất từ bản ý. Mà là vì ‘Quân thư mười hai cuốn, cuốn cuốn có gia danh; a gia vô đại nhi, mộc lan vô huynh trưởng.’ Mộc Lan xuất phát từ trung hiếu, không thể không nữ phần nam trang tòng quân thay cha, thông minh dũng cảm, trung hiếu đức hạnh làm người ta kính nể. Nhưng làm người ta tiếc nuối là, Mộc Lan vẫn còn về ‘Làm cửa sổ lí tóc mây, đối kính bôi phấn vàng’ phòng khuê các. Vì sao nữ nhân không thể tạo ra thế giới riêng của họ? Mà nam nhân chỉ muốn đem nữ nhân nhốt ở trong phòng, không cho họ tự chủ tự do?”

Tạ Đạo Uẩn nghe vậy không khỏi sùng sốt một chút, Chúc Anh Đài kỳ quái nói: “Tiên sinh, ta nói sai rồi sao?”

“Người nói đúng.” Tạ Đạo Uẩn trên mặt lộ ra tươi cười, lúc này ánh mắt nàng vừa vận đảo qua bên người ta, nguyên bản định nói lại lưu ở bên môi một cái chớp mắt, hướng ta nói, “Vị học sinh này, mới vừa rồi lúc đọc thơ, thấy người sắc mặt khác thường, là đối Mộc Lan từ này, không cùng cái nhìn với bọn họ sao?”

Hà, là đang nói ta lên lớp phân tâm sao? Bất quá nếu tiên sinh đặt câu hỏi, ta tất nhiên là không thể không đáp.

“Học sinh Diệp Hoa Đường. Học sinh thật ra không có cao kiến như Lương huynh cùng Chúc huynh như vậy, chính là cảm thấy, Hoa Mộc Lan nhất giới nữ tử, lại vì cha già trong nhà đi quân doanh, cùng rất nhiều nam tử đồng hành sinh tồn mười hai năm, nàng qua ngày nhất định thật vất vả. Thế nhân chỉ biết Mộc Lan trung hiếu nghĩa khí, nhưng chính nàng căn bản là không muốn làm như vậy. Bất quá quan điểm này ta lại cùng Chúc công tử có cái nhìn bất đồng.”

“Học sinh cảm thấy, Hoa Mộc Lan cuối cùng có thể trở lại trong phòng khuê các, là nàng may mắn, cũng đại biểu cho bản thân nàng hướng tới cuộc sống bình thường an nhàn. Nếu không, chẳng lẽ muốn đi mặc giáp trụ nhưng mà làm đại tướng quân, gánh lên vai gánh nặng vốn không thuộc về nàng!”

“Diệp Hoa Đường!” Chúc Anh Đài không vừa ý, “Người là có ý tứ gì?”

“Không có ý tứ gì.” Ta quay đầu nhìn về phía nàng, “Ta chính là cảm thấy, có một số việc không phải bản thân tùy hứng là có thể giải quyết, chỉ có hào hảo còn sống mới là chuyện quan trọng nhất. Hoa Mộc Lan tòng quân cũng tốt, về nhà cũng thế, đều chỉ là vì người nhà thậm chí là bản thân sống tốt, nàng quả thật có tự do, nhưng nàng không có năng lực bảo hộ tự do của mình. Những người cả ngày nghĩ xuất ngoại phi tường ngao du, đều chính là bị nhốt tại trong lồng chim hoàng yến, căn bản không hiểu được thế giới hoa hoa xinh đẹp bên ngoài chỉ là bức màn che giấu khủng bố và âm u.”

“Diệp Hoa Đường!” Chúc Anh Đài tức giận đến ngực phập phồng, cũng không hiểu được có phải hay không bị lời ta nói đánh trúng chỗ yếu, Tạ Đạo Uẩn vội vàng lại đây hoà giải.

“Ba vị học sinh nói đều thật có đạo lý, bất quá tranh luận tuy rằng là chuyện tốt, cũng không cần quá mức phát hỏa. Mộc Lan từ này, là dân ca lưu truyền nhất thời bắc Ngụy, ý ở, thông qua thông minh dũng cảm của Hoa Mộc Lan, tuyên dương tư tưởng trung hiếu, đây là văn hóa truyền thống trung nguyên. Chính là khó có được ba vị các người, thân là nam tử có thể giải thích như vậy, tương lai các vị phu nhân, tất khiến Hoa Mộc Lan hâm mộ không thôi.”

“Hừ, nếu ai làm phu nhân hần, mới kêu không hay ho!” Ta nghe được Chúc Anh Đài ở phía sau nhỏ giọng nói thầm một câu, tuy rằng không có chỉ tên nói họ, nhưng không ai không biết là đang nói ta.

May trong rủi, dù sao ta cũng không phải nam, không cần phải cười ai.

“Ta có vấn đề muốn thỉnh.” Tạ Đạo Uẩn vừa dứt lời, Vương Lam Điền liền lười biếng giơ lên một bàn tay, Tạ Đạo Uẩn không nghĩ ngờ hần, vẫy vẫy tay nói: “Mời nói.”

Vương Lam Điền khoe miệng lộ ra một tia cười lạnh. “Từ xưa đến nay nam tôn nữ ti, tiên sinh chính là nữ lưu, dùng cái gì mà đòi có mặt ngồi ngay ngắn ở đây, kêu chúng nam tử nhường nhịn xuống mà mặt không đổi sắc?”

Xem, vấn đề đến.

“Nghe có trước sau, học thuật phải chuyên chú, thư viện giảng đường tự nhiên lấy người có học thức cao để vi tôn, không học vấn không nghề nghiệp phải vi ti. Đây là đạo lý vì sao ta ngồi ngay ngắn trên đây mà mặt không đổi sắc.”

Tạ Đạo Uẩn lời vừa nói ra, không ít học sinh ào ào vỗ tay, nhất là Chúc Anh Đài đem bàn tay chụp ào ào. Vương Lam Điền vẻ mặt ảo não, lúc này đã thấy Mã Văn Tài cuộn sách trong tay lại sau đó lung lay nhao lên một cái, dùng tràn pháo tay, hần bùng sách, đứng dậy.

Trong lòng ta vừa động, thầm nghĩ trọng đầu lên sàn. Lại nghe Mã Văn Tài thanh thanh cổ họng, lớn tiếng nói:

“Tiên sinh quả nhiên sáng tạo nhanh nhẹn, võ mồm sắc bén. Bất quá học sinh thường nghe thấy nữ tử phải tuân thủ tam tòng tứ đức, không biết tiên sinh làm thế nào?”

“Bản tịch hướng đến thiên lý, tuân theo nói, theo nhân tình, đây là cái gọi là tam tòng; chấp lễ, thủ nghĩa, phụng liêm, biết sỉ, đây là tứ đức quy phạm. Nay tam tòng tứ đức, người không có nghe nói qua sao?”

Mã Văn Tài lắc đầu cười lạnh: “Tiên sinh biết rõ tam tòng là —— ở nhà tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Mà phụ đức, phụ ngôn, phụ công, phụ dung là tứ đức, tiên sinh, ngài lại tuân thủ theo sao?”

Tạ Đạo Uẩn không nghĩ tới hần lại nói trắng ra như vậy, bị hần nói nhất thời ngẩn ra. Lúc này gặp chuyện bất bình hảo hán Lương Sơn Bá từ trên ghế động thân đứng lên, phát động tay áo dài nói: “Mã công tử lời ấy sai rồi.”

“Thiên cương nói, nhân tồn ở giữa, sửa tâm đi đức, ngưng hần nhất pháp. Đức, ngôn, công, dung là tứ đức, liên tính nam tử cũng nên thi hành theo. Nếu là mạnh mẽ phân chia nam nữ, thì rất nông cạn.”

Hần nói xong bản thân khả năng cũng cảm thấy buồn cười, lại tiếp tục nói, “Về phần tam tông, Tạ tiên sinh thuở nhỏ cha mẹ song vong, mọi người đều biết. Mà hiện tại tiên sinh vẫn là khuê nữ, tự nhiên vô phụ khả theo; nói đến phu tử tông tử, còn vợ vẫn hơn, giả như Mã công tử là một vị nữ tử, phu tử, mà con vẫn còn trong tã lót, người làm sao nghe theo?”

“Phốc.” Ta không nhịn xuống được, cười ra tiếng, nhanh chóng dùng sách vở che lại miệng. Chung quanh mọi người đã ào ào vỗ tay tán thưởng.”Nói rất đúng, nói rất đúng, hảo, hảo!”

Mã Văn Tài ánh mắt sắc bén đảo từ Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài bên kia đến trên người ta, từng trận âm hàn khí làm đám học sinh trong thư viện đều dần dần bẻ nhanh miệng không lên tiếng nữa. Mã đại gia hơi hơi ngẩng đầu, nhìn thẳng Tạ Đạo Uẩn, lạnh lùng nói: “Bản công tử há có thể cùng người chờ tiểu nhân cho nữ tử đồng thất?” (ngồi cùng phòng)

Hần nói xong, môi mông hơi hơi nhếch lên, quay đầu nói: “Nghe, là nam nhân, thì đi theo ta.” Nói xong lời này, hần lạnh lùng xoay người, cũng không quay đầu lại hướng bên ngoài giảng đường đi. Toàn bộ học sinh không dám chân chờ, ào ào đi theo hần đứng lên đi ra ngoài. Chúc Anh Đài lẳng lẳng nhìn người chung quanh đứng lên rồi khỏi, không khỏi vội la lên: “Uy, các người trở về, này còn thể thống gì!” Nhưng là không ai quan tâm nằng, chỉ có thân ảnh phiến bảo tung bay.

Thân ảnh Mã Văn Tài ở cửa giảng đường dừng lại. Hần quay đầu, ánh mắt lạnh lùng quét về phía ta.

“Diệp Hoa Đường, ngươi có đi hay không?”

Ta? Ta không phải nam nhân, vì sao phải đi? Lúc ta còn tại chỗ sợ run, Mã Văn Tài đã vung y bào, hăm hăm sải bước đi ra giảng đường.

Trong nháy mắt, giảng đường cơ hồ trống không, chỉ để lại ta, Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài, cùng với vài người Tuân Cự Bá. Lương Sơn Bá cũng biết là bản thân ngôn luận chọc giận Mã Văn Tài, xấu hổ về phía Tạ Đạo Uẩn giải thích: “Học sinh lỗ mãng, hại tiên sinh vô cớ liên lụy chịu nhục.”

“Các người ngồi đi.” Tạ Đạo Uẩn lạnh nhạt cười, “Chẳng sợ chỉ còn lại một người nguyện ý nghe ta dạy học, ta cũng nguyện ý ái mộ truyền thụ.”

“Chính là không thể tưởng được Diệp huynh lại nguyện ý lưu lại.” Lương Sơn Bá đối ta cười nói, thoát nhìn bộ dáng thật cao hứng. “Mới vừa rồi Văn Tài huynh làm như vậy, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ cùng hần rời đi, hiện tại xem ra, Diệp huynh quả nhiên vẫn là không giống với bọn họ.”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

“Không, người sai lầm rồi.” Ta lắc đầu, “Ta sẽ đi lưu lại, chỉ là vì tôn trọng Tạ tiên sinh. Lương công tử nếu là bởi vậy cho rằng ta cùng với người nào đó không cùng loại, vậy có khả năng làm ngai thất vọng.”

Nói xong lời này, ta hướng tạ nói uẩn vì cục thi lễ, nâng tay trì khỏi trên bàn sách vở, xoay người ra giảng đường. Lương Sơn Bá vội vàng đuổi theo, ở cầu thang bên ngoài một phen bắt được áo bào ta.

“Diệp huynh! Ngươi đừng như vậy.” Hần hoảng loạn nói, thấy ta nhìn hần, lại nhanh nói ra y bào ta, trên mặt cũng mang theo chút lo âu.”Ta biết ngày ấy Anh Đài nói chuyện đắc tội ngươi, ta thay hần ở đây hướng ngươi bồi tội, nhưng là nói đến cùng, hần cũng là vì tốt cho ngươi. Ta biết Diệp huynh ngươi là người tốt, nhưng bởi vì như thế, mới lo lắng ngươi xuống dốc như vậy, khả năng sẽ bị...”

“Son Bá, ngươi không cần thay ta hướng hần giải thích!” Chúc Anh Đài cùng Tuân Cự Bá giờ phút này cũng từ trong giảng đường đi ra, người trước vài bước đi đến bên người Lương Sơn Bá, lôi kéo hần lui về phía sau từng bước, cùng ta bảo trì khoảng cách. Tuân Cự Bá vẻ mặt bất đắc dĩ, một tay đặt ở thắt lưng một tay che trán thở dài. Ta nháy nháy mắt, trừng bọn họ vài giây, cảm thấy rất là mặc danh kỳ diệu, liền cầm lên sách vở tự đi tìm Văn Tài huynh.

Mã Văn Tài cách đó không xa ở sân đá cầu, đang hướng về phía một nhóm học sinh phát hỏa, dùng chân đá đẳng cầu vào bọn họ, Vương Lam Điền vì trốn cầu chạy quá nhanh, thậm chí ngã trên mặt đất một cái. Ta sờ sờ cái mũi, tự hiểu là có chút bất an, cuối cùng rút cục vô sự mà chuẩn bị chạy trốn chết. Kết quả lúc chạy trốn chậm một bước, bị hần nhìn thấy, tức thời liền có một cái đẳng cầu hướng ta bay thẳng đến!

Thế cầu tới mặc dù hung, nhưng góc độ không có quái xảo quyết. Ta đang định tiếp được nó, chợt nghe phía sau Lương Sơn Bá quát to một tiếng “Diệp huynh cẩn thận”, hướng lại đây muốn đem ta đẩy ra, nhưng hần cách ta có chút xa, thân thủ đẩy như vậy, thân thể của ta không khỏi lao về phía trước,

đầu vừa vịn đưng vào đấng cầu!

Ông một tiếng, trong nháy mắt như vậy ta chỉ cảm thấy cả người đều hồn phi thiên ngoại, hốt hoảng cũng không biết trải qua bao lâu, mới phát hiện bản thân ngã vào trên cỏ, trong tay còn cầm lấy một cái đấng cầu, mũi hít đầy mùi bùn đất và cỏ xanh .

Trước mắt đột nhiên liền xuất hiện một cổng lớn đại viện, tám biển lay động màu vàng , thân ảnh mờ hồ nổi đuôi nhau mà qua . Bên tai tựa hồ có thanh âm đang kêu:

“Tiểu thư, tiểu thư, ngài làm như vậy là không được ! Không có lão gia cho phép, ngài không thể tự tiện rời đi gia môn nửa bước!”

Tiểu thư? Nàng đang kêu ai? Các nàng, đang kêu ai?

“A Đường, người nghe nương một câu, vương gia công tử này, tuy rằng nói tính tình có chút phong lưu , nhưng là nhà hấn gia đại nghiệp đại, người gả đi qua về sau tốt xấu cũng là nhà giàu, người cứ yên tâm nghe lời của mẹ, nương tuyệt đối sẽ không cho người chịu khổ ...”

Nương? Là ai? Nương ta chết sớm , từ thật nhiều năm trước đã chết rồi.

Đã chết, toàn bộ đã chết, đều đã chết. Màu đỏ , màu đen , bay lượn đi bỏ lại ta , thế giới này, chỉ còn lại có ta, cô độc , một người.

Chít chít phức chít chít, mộc lan dẹt vãi, không nghe thấy máy dẹt thanh, duy nghe thấy nữ thờ dài. Đêm qua gặp quân thiếp, Khả Hân lớn một chút bình; nguyện vì thị yên mã, từ đây thay gia chính.

Nguyện vì thị yên mã, từ đây thay gia chính. Nguyện vì thị yên mã, từ đây... Thay gia chính.

Nếu có thể, ta cũng nguyện ý tòng quân thay cha , ta cũng có thể vì bọn họ, làm mười năm xung phong trên chiến trường. Nếu có thể, ta cái gì cũng có thể làm được, chỉ cần cho ta.....Cơ hội, lại thấy bọn họ một mặt...

“Diệp huynh? Diệp huynh!”

Phía sau từng trận gọi tiếng vang lên, ta mới hồi phục tinh thần lại, nỗ lực chống đỡ muốn bò lên, lại phát hiện bản thân hai tay không có lực. Lúc này phía sau một cánh tay vươn lại đây, đem ta túm mạnh lên, về mặt tức giận, lại đứng là Mã Văn Tài đầu sỏ gây nên chuyện.

Ta một thân chật vật, mũi cũng rớt, trên người trên mặt dính đầy đất, phần nộ cúi đầu nhìn mặt. Bên cạnh Lương Sơn Bá giúp ta nhấc mũi và sách lên, lúc bỏ vào trong tay ta lại không khỏi kinh ngạc nói: “Diệp huynh, Diệp huynh đầu người chảy máu !”

Ta thật sự đối con một sách này không còn gì để nói, tự mình dùng tay áo lung tung lau một phen, đội mũi xong hướng bậc thêm đi. Lúc này đây thật sự hoàn toàn chính là tai bay vạ gió, đừng hy vọng ta giống lần trước ta tìm hấn báo ân , ta mới mặc kệ!

Đầu còn có tia choáng váng, ta cảm thấy đi vài bước trên bậc thêm có chút lơ mơ, liền quyết định đi trở về phòng nghỉ ngơi một chút. Phía sau mấy người Lương Sơn Bá ý đồ lại đây khuyên ta đi y quán, bị ta liếc mắt một cái toàn bộ trừng mắt nhìn trở về, làm cho bọn họ bót lo chuyện bao đồng. Ta căn bản không có chuyện gì, bất quá là đầu bị đụng phải một chút mà thôi, nghỉ ngơi lập tức sẽ tốt lên, không cần phải đi y quán. Thuốc y quán vừa đăng lại chất, tiểu Huệ cô nương còn luôn cho ta xem sắc mặt , ta không muốn đi...

Mấy người phía sau thấy không lay chuyển được ta, liền muốn khuyên Mã Văn Tài trở về lớp, kết quả Mã Văn Tài hàm hàm tỏ vẻ trừ phi Tạ Đạo Uẩn xuống núi, bằng không bọn họ tuyệt không quay về. Việc này cùng ta không quan hệ, ta cũng lười đi quán, thẳng trở về phòng, tìm ra thuốc lần trước sát bả vai thừa lại hướng trên trần bôi. Dù sao đều là hướng trên người bôi , bả vai hoặc là trên trần, hấn là không sao.

Đối với thanh gương đồng phản chiếu , ta phát hiện thái dương sưng thật to, xanh xanh tím tím có chút dọa người. Ta liền kỳ quái , bất quá là một tiểu đấng cầu, sao có thể đem đầu ta đụng thành bộ dáng này? Ta nhớ được đầu ta hình như rất cứng rắn , trước kia bị chậu hoa đập qua một chút cũng không sao .

Bất quá so với này, ta càng để ý là, thời điểm mới vừa rồi vịn vật trí nhớ nhảy lên trong đầu. Kìa rõ ràng là không phải trí nhớ của ta .

Tuy rằng chính là chột lóc qua, nhưng trong lòng ta vẫn không khỏi dâng lên cơn sóng nhẹ . Lại nghĩ đến mấy ngày nay thân thể dị trạng tới giờ, ta đột nhiên trong lòng giật mình, theo bản năng lấy tay sờ ngực. Mà cổ tình đúng lúc này, cửa gỗ mở, Mã Văn Tài bước đi vào phòng nội, ánh mắt đột nhiên định trụ trên người ta. Ta giật nảy mình, theo bản năng lùi tay về , nhưng tựa hồ chậm một bước.

“Người đang làm gì?” Hấn nhíu mày.

“Không, không có gì. Dây lưng bị lỏng , ta thắt lại một chút.” Ta đầu đầy hắc tuyến, nhanh chóng quay lưng lại, làm bộ buộc lại dây lưng trước ngực một chút một lần nữa, trong lòng thâm nghĩ dọa người. May mắn hôm nay mặc quần áo trong có mang băng vải, bằng không làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn ta nói cho hấn, ta vừa rồi đột nhiên hoài nghi bản thân có phải hay không không cẩn thận xuyên qua thành nam nhân, sờ sờ ngực chứng thật một chút?

Hix, ta cũng không phải cố ý toát ra cái ý tưởng hoang đường này... Ai bảo ta từ lúc xuyên qua đến giờ cả người đều giống như có chút không đúng, bất quá quay đầu ngẫm lại, giới tính là không có khả năng xảy ra vấn đề , trước khi tiến thư viện ta còn tại khách điểm tắm sạch một hồi, không thể nào hai ngày lại đột nhiên biến thành nam nhân .

Văn Tài huynh đổi chuyện này cũng không có phát biểu cái cái nhìn gì khác, chỉ là trừng ta hai giây, kêu ta theo hấn đi y quán. Ta còn không muốn đi, bị

hắn một câu “Ít nói nhảm” oanh trở về, hơn nữa cái trán sau khi bôi thuốc đích xác không có giảm bớt bao nhiêu đau đớn, ta liền buông tha do dự, để hắn kéo tay áo nhắm thẳng y quán mà đi. Thời điểm sắp đến y quán, ta phát hiện đại môn y quán thể nhưng khép chặt, cửa có người còng lưng dùng sức phá cửa, nhưng mặc cho hắn đập thế nào, nội môn cũng không thấy có nửa người xuất hiện.

Hình như là nghe được tiếng bước chân, thấy chúng ta lại đây, người nọ vội vàng quay đầu lại, là Vương Lam Điền bộ mặt thống khổ. Hắn lấy tay ôm bụng, vội vàng từ bậc thềm chạy xuống, không nhìn ta lập tức đổi Mã Văn Tài oán giận nói: “Văn Tài huynh ngươi xem, cũng không biết là xảy ra chuyện gì, Vương Lan Vương Huệ, không cho người ta xem bệnh! Ngươi xem mặt trên, viết cái gì vậy?”

Hả?

Ta giương mắt vừa nhìn, phát hiện trên cánh cửa khép chặt dán một trương bố cáo, trên bố cáo viết ngay ngắn chỉnh tề mấy chữ như vậy:

—— không cho nam nhân khinh thường nữ nhân cùng cầu xem bệnh.

Phốc, đây là kiệt tác tiểu Huệ cô nương sao? Tin tức đầu lĩnh Văn Tài huynh dẫn người bãi khóa truyền đến bên các nàng sao? Đây phản ứng thật đúng là thú vị.

Đáng tiếc Văn Tài huynh lại một điểm cũng không thương thức loại hài hước này, hắn hằm hằm đi trên đất một tay lấy bố cáo kia xé rách, nhấc chân muốn đem cửa đá văng, thực không ngờ lúc Vương Lan Vương Huệ hai vị cô nương rời đi tựa hồ đem cửa khóa lại, hắn một cước đạp xuống, thế nhưng không đá văng, còn muốn đá tiếp, bị Vương Lam Điền vội vàng ngăn lại, tỏ vẻ y quán này dù sao cũng là sản nghiệp của Sơn Trường, làm hỏng rồi về sau không tiện bàn giao.

“Đáng giận!” Mã Văn Tài dùng sức đạp cây cột một cước, tóm ta trở lại thờ phỉ phỉ hướng sơn tiền đi đến. Mới đi không xa, lại có người liên quan với Tần Kinh Sinh sốt ruột chờ chạy tới cáo trạng, nói là Tô đại nương không nấu cơm, cán y phòng cũng không giặt quần áo, đám nữ nhân trong thư viện này đều làm sao thế?

Toàn bộ nữ nhân đều bãi công, nguyên nhân tự nhiên chỉ có một. Đám nữ nhân này khẳng định là vì biết Mã Văn Tài khi nhục Tạ Đạo Uẩn, bài phát ngôn lại đối nữ nhân có chút bất kính mà cảm thấy oán giận, hợp nhau phát hỏa đến đối phó bọn họ. Không thể không nói một chiêu này dùng thật đúng điệu, mặc dù là thánh nhân quân tử cũng không thể thiếu ăn mặc, không có đám nữ nhân kia, nhóm học sinh này cũng không thể làm gì. Về phần người ra chủ ý này, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, tự nhiên là Lương Sơn Bá.

Chúc Anh Đài tuy rằng lạnh lợi thông minh, nhưng dù sao cũng là thiên kim tiểu thư xuất thân nhà giàu, không nhất định có thể quen được đám người phò dịch này, Lương Sơn Bá thì không phải. Huống hồ anh ta thiện lương hàm hậu, danh tiếng trong thư viện cũng tốt, khẳng định có rất nhiều phò dịch đều nguyện ý chiều cô hắn.

Ừ, phương pháp này nên kêu lấy bi chi đạo, còn thi bi thân (ăn miếng trả miếng), Sơn Bá huynh che giấu tung tích, chẳng lẽ là xuất thân từ Cô Tô Mộ Dung thế gia sao?

“Công tử, công tử!” thư đồng Mã Văn Tài Mã Thống vội vàng chạy tới, không kịp thở nói. “Công tử, không tốt, nữ nhân này, các nàng tất cả đều đình công! Ngươi xem, các nàng đều qua bên kia, nghe Tạ Đạo Uẩn, giảng bài!”

“Cái gì!” Mã Văn Tài nghe vậy giật dử, vung tay lên ý bảo người phía sau đuổi kịp, “Đi, đi xem một chút!”

Hắn khoát tay chặn lại như vậy, một đám người đi theo đứng dậy, dưới sự lãnh đạo cách mạng của Mã đại gia dẫn dắt, chậm rãi hướng tới chủ giảng đường hùng dũng đi. Cách thật xa chợt nghe đến thanh âm lạnh lạnh đọc sách trong giảng đường, thanh thúy dễ nghe, theo thang lầu một đường đi lên, Tạ Đạo Uẩn đang giảng bài, tràn đầy ghé ngồi, đứng là các nữ nhân đình công.

“Đều im miệng cho ta!” Vương Lam Điền từng bước tiến lên phần nọ quát, làm những người đang đọc diễn cảm không khỏi bị kiềm hãm. “Nữ nhân các ngươi có ý tứ gì a, sao lại ngồi vào chỗ của chúng ta? Đều cút cho ta!”

“Là các ngươi lấn trước, nếu đều đã lấn, hoàn trả làm gì?” Chúc Anh Đài từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, đứng dậy phản bác nói.

“Đuổi người trở về!” Vương Lam Điền lạnh lùng nói, “Các ngươi là người hạ tiện, dựa vào cái gì ngồi ở chỗ này!”

“Chỉ bằng các nàng đều ham học hỏi.” Lương Sơn Bá lạnh nhạt cười, cũng đi theo đứng dậy, “Nếu các ngươi không đồng ý nghe Tạ tiên sinh giảng bài, nhường ra chỗ ngồi, vậy nhường các nàng ngồi lại có gì?”

“Phì!” Vương Lam Điền phun nước miếng một ngụm, “Chúng ta rời khỏi chỗ ngồi là các nàng có thể tọa?” Hắn nói xong cất bước tiến lên, một phen tóm lấy quần áo Tô đại nương lên cách hắn gần nhất liền ném ra bên ngoài, Tô An gần đó không kịp, lúc mắt thấy Tô đại nương sẽ bị kéo đến trên đất, ta một cái bước xa tiến lên, nhanh chóng đem Vương Lam Điền ngăn, đồng thời một cước đạp ở trên hải hắn!

“Diệp Hoa Đường! Ngươi muốn làm gì?” Vương Lam Điền vội vàng lui về phía sau, đầu đến che chân liên tục nhảy vài bước. Ta không hề để ý hắn, xoay người muốn nâng dậy Tô đại nương, đã thấy Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài đã trước một bước nâng dậy Tô đại nương cùng Tô An, liền bắt động thanh sắc thối lui đến phía sau. Tạ Đạo Uẩn giận nằng Vương Lam Điền vài câu, thấy bọn họ không có ý tứ ăn năn, liền lại đây hỏi ta, muốn hay không cùng nhau ngồi xuống nghe giảng bài, ta thấy Mã Văn Tài còn đứng ở một bên cười lạnh, không có ý tứ hòa giải, liền lắc đầu. Ta tiên sinh thờ dài, ý bảo mọi người tiếp tục, lại mở sách vở, tiếp tục giảng bài.

Văn Tài huynh chống thất lưng, cũng không biết suy nghĩ cái gì, luôn luôn cười lạnh nhìn những người đó, Tạ tiên sinh cũng đối những người này làm như

không thấy, trái lại tự giảng bài của mình. Lúc nàng đọc “Em trai nghe thấy ti đến, ma đao soàn soạt hướng trư dương”, Mã Văn Tài rút cục kiềm chế không được, cười lạnh mở miệng nói:

“Hào, hào. Hào ngươi ma đao soàn soạt hướng trư dương, nếu không đi ta sẽ động thủ !” Hần nói xong quay đầu đi, về phía mặt những người đó mệnh lệnh nói, “Đem các nàng đều đuổi đi!”

“Văn Tài huynh!” Ta nóng nảy. Lúc này những người đó đã động thủ, chọc tịc gian mọi người bốn phía tháo chạy. Mã Văn Tài trực tiếp xông lên phía trước, một phen ném đi Vương Huệ cô nương trước mặt cái bàn, sợ tới mức nàng kêu sợ hãi nhảy lên, còn suýt nữa vấp ngã.

“Mã Văn Tài, ngươi làm cái gì vậy!” Chúc Anh Đài cá giận nói, cũng đuổi bước lên phía trước nâng tiểu Huệ cô nương. Mã Văn Tài lạnh lùng nhếch môi, lại một cước đá đem hương bồ trên đất, thế này mới giương mắt lạnh lùng đảo qua trên người các nàng, ngẩng đầu hướng lên trời: “Bôn đại gia ta vui, người quần được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Trong giảng đường một mảnh huyên náo.

Mã Văn Tài một cước xuất ra, đá liền hai đệm hương bồ, thứ nhất bay đụng vào trên người tiểu Huệ cô nương, nàng bị đâm khóc kêu một tiếng, trên người sọc lòi loang lổ mấy vết; thứ hai quay tròn lăn đi, dừng phía trước một đôi hài màu trắng ngà nẹp đế bình. Một đôi tay vuron ra, đem đệm hương bồ lấy lên, tiếp theo ánh vào mi mắt là khuôn mặt kinh sợ của Sơn Trường.

“Mã Văn Tài, các ngươi là đến đọc sách, hay là đến gây chuyện !”

Toàn bộ phó dịch như tìm được cứu tinh, vội vàng hướng Sơn Trường trí lễ. Văn Tài huynh quay đầu lại, chân chờ một chút, chậm rì rì cũng chấp hai tay, ấp lễ nói: “Sơn Trường.”

Sơn Trường vẻ mặt phẫn hận: “Mã Văn Tài, ngươi là không để ý nhất phẩm trạng bài danh sao? Các ngươi không lên lớp Tạ tiên sinh, tương lai còn có cái cơ hội thượng bang?”

Mắt thấy vẻ mặt Mã Văn Tài có buông lỏng, Lương Sơn Bá cũng ở phía sau đi lên nói: “Mã công tử, ngươi cùng Tạ tiên sinh bồi cái tội, mau tới nghe giảng bài đi.”

Văn Tài huynh mặt mang không muốn, chậm rãi xoay người, phát một cái vạt áo, nhưng vẫn quỳ một gối xuống, hướng về phía Tạ Đạo Uẩn chấp tay nói: “Học sinh Mã Văn Tài, vừa mới lỡ mạng, làm nhục tiên sinh, hiện tại cấp tiên sinh bồi tội.”

Ta cảm thấy trông mặt mình sắp muốn rơi xuống. Văn Tài huynh hần, hần thế nhưng hội giải thích cho người khác, lại là trước mặt nhiều người như vậy, cấp một cái bồi tội cho nữ giảng viên bị hần khinh thường !

Lấy tính cách Mã Văn Tài, kêu hần thiệt tình thành ý bồi tội, đó là tuyệt tuyệt đối đối không có khả năng ! Nói đến cùng nguyên nhân vẫn là chỉ có một, thi phải là, phẩm trạng bài danh.

Bất quá phẩm trạng bài danh đồ bỏ này, ma lực thật lớn như vậy? Ta nghi hoặc nhưc đầu. Ta từ lúc đến trường không là đệ tử tốt, đối với lịch sử khoa cử linh tinh của cổ nhân hoàn toàn không hiểu ra sao, chỉ biết là học sinh muốn đi thư viện, sau đó tham gia cái cuộc thi gì đó, viết một đồng bát cổ văn tự linh tinh. Về phần cái phẩm trạng bài danh này, hôm nay ta nghe Trần phu tử nói mới biết được, xem ra ta đối thế giới này hiểu biết vẫn là quá ít, về sau có cơ hội phải bù lại nhiều hơn mới được.

“Không cần bồi tội, biết thi phi đúng sai là tốt rồi. Ngươi đứng lên đi.” Tạ Đạo Uẩn sắc mặt như trước không đổi, nhưng cũng không gây nhiều khó khăn cho Mã Văn Tài. Văn Tài huynh gật gật đầu, nói một câu “Tạ tiên sinh”, đứng lên ánh mắt lại chuyển hướng Sơn Trường phía sau. Sơn Trường lúc này phải rời khỏi, thấy hần như vậy không khỏi kinh ngạc nói: “Mã Văn Tài, ngươi còn có chuyện gì?”

“Học sinh vô sự. Chính là muốn hỏi tiểu Huệ cô nương, ngươi thân là đại phu, lại mặc kệ bệnh nhân, tới nơi này tiêu dao, chẳng lẽ không cảm thấy thẹn trong lòng sao?”

Hần vừa nói xong, ta không khỏi trong lòng vừa động, ngực dâng lên một chút cảm xúc vi diệu. Bên kia Sơn Trường nghe vậy sững sốt, quay đầu nhìn nữ nhi tránh ở phía sau hần, Mã Văn Tài đem ống tay áo nhất ta kéo xuống, kéo đến trước mặt người, miệng vết thương trên trán cũng rành mạch bại lộ cho chúng. Vương Huệ thấy thế, không khỏi lấy tay bưng kín miệng, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, lại cúi đầu nhỏ giọng nói: “Ta, ta không biết hần bị thương. Bất quá là muốn cho bọn hần một cái giáo huấn nho nhỏ, ai kêu bọn hần xem thường nữ nhân ...”

“Tiểu Huệ, ngươi!” Sơn Trường đậm chân thật mạnh, đang muốn mở miệng răn dạy, Lương Sơn Bá trước một bước đứng dậy.

“Son Trường, thỉnh không cần trách phạt tiểu Huệ cô nương, đây đều là lỗi học sinh, không liên quan tới tiểu Huệ cô nương.” Hấn nói xong hướng ta đi tới, muốn cẩn thận nhìn thương thể trên trán ta, bị Mã Văn Tài cười lạnh một cái bức trở về.

“Không, Son Trường, không liên quan Son Bá. Tiểu Huệ cô nương là nghe lời ta nói, mới có thể không cho đám học sinh xem bệnh, muốn phạt thì phạt ta đi.” Chúc Anh Đài cũng động thân ra, bảo hộ Son Bá nàng, Vương Huệ vừa thấy Chúc Anh Đài nhận sai, nhanh chóng đứng ra giải thích:

“Này không liên quan Chúc công tử, hấn căn bản không có tìm đến ta, là ta nghe người khác nói đám Mã Văn Tài xem thương nữ nhân, mới có thể nhất thời xúc động lôi kéo tỷ tỷ lại bên này!” Nàng nói xong lời này, lại trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái, miệng nhỏ giọng than thở nói, “Lại nói, ai hiểu được hấn, mỗi ngày động một chút liền bị thương. Trong chốc lát là bả vai, một hồi là đầu, đừng quá vài ngày lại bị thương cánh tay chân, ầm ỹ tìm tỷ tỷ, muốn lại ngủ ở y quán.”

Nàng nói lời này thật sự là quá đáng, tuy rằng ta biết nàng có thể là hiểu lầm ta đối Vương Lan có tâm tư gây rối gì, nhưng là như vậy cũng không tránh khỏi rất...

Hành động của ba người này đều là ở vì bảo hộ lẫn nhau, ở giữa tự dung thành người linh tội, loại tình cảm đại nghĩa này thật sự rung chuyển trời đất, làm người ta không khỏi cảm động đến rơi nước mắt. Ta thật sự vô lực châm chọc, dứt khoát quay đầu đối Son Trường nói: “Tiểu Huệ cô nương nói đúng. Kỳ thực hết thảy đều là học sinh không tốt, hôm nay không nên đụng phải đầu, làm hại gặp phải phiền toái như thế. Bất quá học sinh cảm thấy, bị thương nhỏ như vậy không có gì, mới không chịu đi y quán trị thương, cũng không liên quan bọn họ.”

Nói xong lời này, ta không khỏi âm thầm thở dài trong lòng. Vì thế nói, ta quả nhiên không am hiểu loại chuyện tình linh cáo trạng ngáng chân người ta sao? Tuy rằng trong lòng bức bối, nhưng cuối cùng vẫn là không muốn các nàng khó xử. Chuyện này nói đến cùng, người đề cập đến không phải Chúc Anh Đài mà là Vương Lan Vương Huệ, đối Vương Lam Điền ta có thể không lưu tình chút nào hạ thủ đánh đá, nhưng các nàng dù sao cũng là cô nương, thật sự phải trêu chọc, cũng không tốt lắm.

Khi ta nói đoạn thoại trước còn không có gì, nửa đoạn thoại sau vừa ra tới, ta lập tức cảm giác được cánh tay của mình bị người cầu đầu đón một phen. Tuy rằng hấn không nói chuyện, nhưng ta có thể theo lực đạo mơ hồ cảm giác Văn Tài huynh tức giận. Ta biết hấn muốn cho ta nhân cơ hội này ngoan âm Vương Huệ Chúc Anh Đài các nàng một phen, lấy tính nết Son Trường, tất nhiên sẽ không bởi vì Vương Huệ là nữ nhi mình mà bỏ qua, mà càng thêm dùng sức trừng phạt, cả đám người Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá cũng sẽ bị trừng phạt, đúng là nhất tề tam diêu.

Mà ta thật không muốn làm như vậy, thật sự không nghĩ làm khó các nàng. Mặc kệ trước kia ở võ quán, hay là hiện tại ở trong thư viện, bên người ta qua lại đều là nam tử, khi đến trường bởi vì là ban khoa học tự nhiên, cũng là nam hài chiếm đa số, chỉ có thừa thớt mấy nữ sinh, loại bị nuông chiều thành đóa hoa, mảnh mai mà tùy hứng, không giống ta. Ở trong lòng ta, nữ hài tử luôn cần che chở, chiều chuộng, các nàng không nên giống ta như vậy, từ nhỏ không có phụ mẫu thân nhân, chỉ có thể dựa vào một người, một đôi tay, gian nan sống sót.

Ta nói, gặp bị thương một điểm hoặc là cái gì khác gì, đều không có vấn đề gì, dù sao da dày thịt béo, cũng thói quen. Huống hồ con người của ta mặc dù có thời điểm câu kinh bạo phát, nhưng sẽ không thể thị phi chẳng phân biệt, tùy ý đi vu hãm người khác. Sự tình hôm nay, thật là ta không đi y quán trước, cứng rắn muốn trách bọn họ, cũng là không nên, chẳng qua đáng tiếc một phen hảo ý của Văn Tài huynh. Cũng là điều duy nhất ta để ý nhất.

Kế tiếp cũng không có phát sinh chuyện gì. Son Trường răn dạy Vương Huệ vài câu, lại bảo ta không thể đối miệng vết thương vô ý, có bệnh ngàn vạn không thể không lo, liền kêu Vương Huệ cùng Vương Lan mang theo ta đi y quán bôi thuốc. Tạ Đạo Uẩn thì tại giảng đường tiếp tục giảng cho đám học sinh hoàn chương trình học.

Khi đi ở cầu thang bên ngoài, ta mơ hồ cảm thấy cánh tay đau, âm thầm kéo ống tay áo lên mới phát hiện nguyên lai là cánh tay bị Mã Văn Tài véo. Ta đồ mồ hôi, xem ra Văn Tài huynh đối với chuyện ta giúp Vương Huệ các nàng thật là rất tức giận a, không thể không trở về hướng hấn giải thích. Bất quá khi nghĩ đến tên thói câu kinh kia, ta còn có tia khiếp sợ. Ai, nói thật ra, có đôi khi còn thật là rất sợ cùng hấn cùng chỗ một phòng a...

Trên đường đến y quán, tiểu Huệ cô nương ngoài ý muốn không có lại châm chọc ta, bất quá cũng không có nói nhiều với ta. Nhưng Lan cô nương luôn luôn theo ta giải thích, nói là các nàng không tốt, hi vọng ta không cần để ý, sau lại còn nói ta không thương thân thể, luôn biến nơi nơi là thương. Kỳ thực có đôi khi ta thực cảm thấy, Vương Lan so Vương Huệ được hoan nghênh, không chỉ là vì diện mạo, trên tính cách cũng chiếm một phần tỉ lệ rất lớn.

Bôi thuốc xong sau lại trở lại trong phòng, Văn Tài huynh không có, buổi tối tới gần nửa đêm mới trở về. Từ đó về sau vài ngày hấn cũng không có quan tâm ta, ta định cùng hấn nói cái gì đó, nhưng bị hấn dùng cái loại ánh mắt sáng giọng phong duệ thoáng nhìn, lại phần nộ rụt trở về. Được rồi, nếu nói trên thế giới này ai đó có thể đủ dùng ánh mắt vô hình giết người ở ngàn dặm, như vậy người này tất nhiên là Văn Tài huynh không thể nghi ngờ.

Bởi vì Mã Văn Tài không chịu quan tâm ta, ta liền khôi phục độc hành du đãng trước kia, mỗi ngày lên lớp xong, buổi chiều liền thừa dịp Văn Tài huynh không ở trong phòng thì khổ luyện viết chữ bút lông. Tên thư đồng Mã Thông ục ị kia từ đầu thấy chủ tử hấn không để ý ta, còn đến cười nhạo châm chọc vài câu, bị ta mấy quyền mấy đá thu thập thì tốt lên, từ dạo sau phạm là không có Mã Văn Tài ở trong phòng, hấn cũng không dám tùy tiện vào phòng. Tuần Cự Bá phát hiện ta khôi phục bộ dạng độc thân, liền bắt đầu không có việc gì cũng tới tìm ta, thuận tiện nương cơ hội ta đối thuốc không có việc gì lôi kéo ta hướng y quán chạy. Ta biết hấn để ý Vương Lan, cũng có tâm thức đẩy một đoạn hảo nhân duyên này, liền tùy ý hấn.

Tiểu Huệ cô nương gặp ta sắc mặt vẫn không tốt, nói thật ra, ta cũng không quá minh bạch nàng làm chi mỗi lần nhìn ta liền như lâm đại địch, Tuần Cự Bá cũng cảm thấy kỳ quái, âm thầm hỏi ta, Diệp huynh người có phải hay không đã từng làm chuyện thật có lỗi gì với nàng? Thật oan uổng ta, người nói ta hảo hảo không có việc gì chọc nàng làm cái gì? Thật sự là thấy quý. Bất quá bởi vì nguyên nhân nàng không quan tâm ta, công việc bôi thuốc ngược lại đều giao cho tỷ tỷ làm, Tuần Cự Bá mừng rỡ cười toe toét.

Vương Lam Điền cùng Tần Kinh Sinh đã nhiều ngày cũng đột nhiên tốt lên, bất quá Vương Lam Điền nhìn thấy ta còn bộ dáng vênh vác tự đắc, có khi không là dùng mũi hừ khí chính là ngheh cổ tránh ra. Ta có chút khó hiểu, rõ ràng ta và Mã Văn Tài đều dùng sức đánh qua hấn, hấn cố tình thấy Mã Văn Tài liền khúm núm, sợ tới mức không đi được, thấy ta lại lộ bộ dáng đắc hạnh. Tuần Cự Bá nói là vì bộ dạng ta không giống người xấu, vẫn vẫn

nhược nhược vừa thấy liền dễ khi dễ.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Hả, bộ dạng ta vẫn nhược sao? Ta luôn luôn cảm thấy bộ dạng mình đầy hung thần ác sát, mắt trừng dựng thẳng như mực, dù không khoa trương như vậy, cũng không giống vẫn nhược sao?

Thời điểm trở về phòng lại đến trước gương đồng thử nhìn, thể giới này chất lượng gương không được tốt lắm, mờ mờ hồ hồ cũng thấy không rõ, ta liền dứt khoát chạy tới hồ ở hậu viện. Chính thể cảm thấy bộ dáng thật ra không thay đổi, chính là mặt mày tựa hồ trở nên nhu hòa rất nhiều, ân, giống như ánh mắt cũng càng đen càng sáng, cùng trước kia có chỗ nào đó không giống nhau, nhưng lại nói không rõ ràng.

Lại đi đến y quán Vương Lan cô nương thay thuốc một lần, Tuấn Cự Bá vui mừng theo ta hướng y quán chạy, kết quả Vương Lan cô nương cố tình lên núi hái thuốc, chỉ còn lại có Vương Huệ cô nương. Tuấn Cự Bá muốn chạy, bị ta nhéo đảo thoát không được, chỉ phải phần nộ tại đây cùng ta, nhìn Vương Huệ banh khuôn mặt thờ phỉ phì cười cho ta.

Hừ, thời điểm có nữ nhân ngời ở trong này ngắm, hiện nay tuy rằng không có nữ nhân chỉ còn lại có chung quỳ (thần đánh quỳ), ngời lại không muốn lưu!

Bôi xong lần thuốc này, miệng vết thương đã tốt lên rất nhiều, về sau hẳn là không cần phải đi nữa. Nhưng khi ta muốn chạy, Vương Huệ ở bên kia do dự một chút, đột nhiên mở miệng hỏi ta nói: “Diệp Hoa Đường, nghe nói ngời hiện tại, cùng bọn Mã Văn Tài kia quan hệ không tốt?”

“Ax, xem như đi.” Xác thực, hẳn là Văn Tài huynh đơn phương không chịu quan tâm ta. Bất quá Vương Huệ chỉ một đám người hẳn là còn bao gồm Vương Lam Điền cùng Tần Kinh Sinh, ta cho tới bây giờ không có theo chân bọn họ, vấn đề này đáp án căn bản là không cần suy nghĩ nhiều.

“Vậy ngời có biết hay không, Mã Văn Tài bọn họ... Bọn họ hiện tại đang họp nhau đến đối phó Chúc công tử!”

“Hả?” Họp nhau đến đối phó Chúc công tử? Đây Chúc công tử, không phải là chỉ Chúc Anh Đài? Kỳ quái, chuyện khi nào, “Ta không biết nha. Như thế nào?”

“Ngời, ngời có thể hay không giúp Chúc công tử một tay? Ta biết ngời cùng Mã Văn Tài, quan hệ giống như không cùng phe.” Vương Huệ do dự một chút, nói một chuỗi liên hoàn pháo xuất ra, “Bất quá, đây là cá nhân ta đơn phương thỉnh cầu. Ngời đừng nghĩ lấy này, lấy này gây khó dễ Chúc công tử! Ta biết ngời luôn luôn đối chúc Công tử có tâm tư gây rối, ngời nếu thực muốn làm chuyện xấu gì, ta sẽ không đáp ứng!”

Hả? Đây gọi là gì, một bên cầu ta, một bên còn muốn áp chế ta sao? Bất quá nói trở về, cái gì bảo ta đối Chúc Anh Đài có tâm tư? Rõ ràng mọi người đều là nữ... A không, phải nói, rõ ràng hiện tại mọi người đều là nam, ta làm gì đối nàng có tâm tư a? Lại nói cho dù ta thật sự là nam, bên này có Lương Sơn Bá, một bên có Mã Văn Tài, ta muốn còn đi trêu chọc Chúc Anh Đài trừ phi ta là đầu heo a.

Tuấn Cự Bá nghe vậy cũng cảm thấy kỳ quái, bay qua hỏi: “Ai ai thiếu Huệ cô nương, ngời nói lời này ta liền không rõ, Diệp huynh làm gì đối Chúc Anh Đài có mưu đồ gây rối a?”

“Hừ, đừng tưởng rằng nơi này là Hàng Châu, chúng ta cũng không biết chuyện của ngời!” Vương Huệ nhìn ta liếc mắt một cái, chắc là thấy ta vẻ mặt tò mò nhìn chăm chăm nàng, không khỏi vùng sa bảo, lưu loát rõ ràng nói, “Trong thư viện cũng không phải là chỉ có mình Diệp Hoa Đường ngời là người Thái Nguyên, chuyện về ngời, chúng ta đã sớm biết rõ!”

Hả, ta ở Thái Nguyên xảy ra sự tình gì sao? Ta hình như cho tới bây giờ cũng chưa đi qua Thái Nguyên...

“A nha, không nghĩ tới Diệp huynh nguyên lai có tiếng như vậy, thanh danh từ Thái Nguyên truyền đến Hàng Châu ah!” Tuấn Cự Bá một mặt bốn cợt, “Mau mau mau, tiểu Huệ cô nương, mau nói một chút, Diệp huynh ở Thái Nguyên có sự tích chói sáng nào?”

Trên mặt ta làm bộ như không thèm để ý, lỗ tai lại dựng thẳng cao cao nghe ngóng. Chỉ thấy Vương Huệ nặng nề mà hướng ghế tựa ngồi xuống, mở miệng nói:

“Hắn nha, chuyện vinh quang của hắn nhiều lắm! Không từ mà biết, ta tại trong y quán, chợt nghe có vài học sinh đề cập qua, kêu ta cùng tỷ tỷ nhất định phải cẩn thận một chút. Nói Thái Nguyên Diệp gia đại công tử Diệp Hoa Đường, xưa nay rất hoa tâm háo sắc, thường xuyên xuất nhập thanh lâu tửu quán những nơi hoa hoa không nói, có đôi khi còn tại trên đường đùa giỡn nữ tử đường hoàng, thậm chí còn từng có ý đồ bắt cóc một nữ tử bán hoa về nhà làm tiểu thiếp thứ mười tám!”

Phốc!

Ta trực tiếp phun ra, Tuấn Cự Bá ở một bên miệng mở lớn như hà mã, kinh ngạc đối ta nói: “Diệp, Diệp huynh, ngời thật đúng là, tình lực tràn đầy...”

“Cái này cũng chưa tính cái gì” Vương Huệ cô nương nhấp một ngụm nước trà, tiếp tục cảm giận liệt kê việc xấu của ta. “Chuyện tốt chỉ như thế này cũng liền thôi, cùng lắm thì ta và tỷ tỷ bình thường cẩn thận chút, không cho hấn có cơ hội mơ ước đến sắc đẹp chúng ta. Nhưng là tối giận nhất chính là, Diệp gia đại công tử này không chỉ có yêu thích nữ sắc, hấn, hấn còn hảo nam sắc!”

“Cái gì?” Ánh mắt Tuân Cự Bá nhất thời trùng so bánh nướng còn lớn hơn, nhanh chóng lui về phía sau từng bước vội vàng kéo ra khoảng cách với ta, ta đã cả người hóa đá, đứng ở tại chỗ không động, chỉ có lỗ tai tiếp tục nghe Vương Huệ ở bên kia liên miên lải nhải:

“Nghe nói hấn ở Thái Nguyên bên người còn có vài nam sủng, hơn nữa thích nhất thiếu niên tuấn mỹ tuổi không lớn. Trong thư viện này mặt tuấn tú nhất chính là Chúc công tử, ta nói cho người, người mơ tưởng gì đến hấn! Ta tuyệt đối không sẽ đồng ý!”

“Ta... Ta...” Ta cả người hỗn độn trong gió, hoàn toàn không biết nói cái gì. Vương Huệ chống thất lưng, hung ác hướng ta nói: “Người cái gì người! Cũng đừng nói ta vô cớ oan uổng người, Thái Nguyên Diệp gia đại công tử, trừ ra người, còn có ai!”

Nhưng là, nhưng là hấn thực không phải ta a! Ta thật sự là oan chết ah, người nói lão nương ta nếu không phải làm giả thân phận lại thư viện này muốn vượt qua vững vàng ba năm, sao lại ngồi vào cái thân phận này? Hảo nữ sắc không tính, người trả lại cho ta hảo nam phong! Hảo nam phong của ta a! Thanh danh của ta hoàn toàn bị hủy bị hủy bị hủy bị hủy a a a a a a a!

Choáng váng hồ hồ đi ra y quán, ta cảm thấy mình đi đường cả người cứ phiêu phiêu như đang đi trong gió, bên người Tuân Cự Bá lần ra xa xa, chỉ vờn cổ tới hỏi: “Không thể nào Diệp huynh, người sẽ không thật là, hảo nam sắc chứ?”

Ta quay đầu trừng hấn liếc mắt một cái, hấn chần chờ một chút, lại không sợ chết hỏi một câu: “Vậy người cùng Văn Tài huynh sẽ không là... Cái loại quan hệ này chứ?”

Ta học 3 lít máu, tiến lên một phen bóp cổ hấn dùng sức lắc, rít gào nói: “Người cùng Mã Văn Tài mới là cái loại quan hệ này! Các người cả nhà đều cùng hấn là cái loại quan hệ này!” Tuân Cự Bá bị ta lắc đầu choáng váng trướng lên, cả người đều sắp tan ra, vội vàng giải thích: “A a không phải, các người không phải cái loại quan hệ này, ta đã biết đã biết người mau buông ra!” Chính lúc loạn thành một đoàn, chợt nghe phía sau một thanh âm lạnh lùng nói: “Diệp Hoa Đường, ta với người không là loại quan hệ nào?”

Ta cảm thấy mình hôm nay nhất định là trúng tà...

Nhanh chóng buông Tuân Cự Bá ra rồi xoay người, ta phát hiện chỗ bậc thềm phía sau đang đứng ba người, từ tả đến hữu phân biệt là Vương Lam Điền, Mã Văn Tài cùng với Tần Kinh Sinh. Văn Tài huynh theo thường lệ đứng trước hai người kia một bước, làm hai vị phía sau giống tiểu người hầu, ánh mắt sắc bén trừng mắt ta, tiếp tục nói: “Sao không nói? Là loại quan hệ nào, ta cũng muốn nghe xem”

“Tự, tự nhiên là quan hệ cùng trường” Ta trừng liếc mắt Tuân Cự Bá tên mồm rộng kia, người sau sớm đã tự giác tự động che miệng, trừng mắt to làm bộ đáng như người vô tội. Mã Văn Tài từ lỗ mũi khinh miệt hừ một tiếng, cất bước đi qua bên người ta, đứng là không để ý. Tần Kinh Sinh cũng cười hắc hắc nhanh theo sau, chỉ có Vương Lam Điền cố ý sát thân mình ta đi tới, ở bên tai ta nhỏ giọng nói một câu: “Cùng trường? Ta thấy là cùng giường đi, ha ha ha ha.” Hấn lời còn chưa dứt, bị ta đá một cước vào đầu gối, cả người đều nằm sấp trên bậc thềm!

Ta lại một cước hung hăng đạp xuống, bị Tuân Cự Bá từ sau một phen ôm thất lưng, kiên quyết sống chết kéo về phía sau vài bước.

“Diệp huynh!” Hấn vội vàng kêu, “Diệp huynh đừng như vậy, người sẽ hại chết người!”

“Đừng ngăn ta, loại súc sinh này cũng xứng gọi người!” Ta giãy giụa còn muốn tiến lên tiếp tục đá, Vương Lam Điền sợ ta lại đánh hấn, từ trên bậc thềm đứng lên nhanh như chớp chạy biến.

Đáng giận, bị ta bắt được, xem người còn dễ chịu không! Ta liên tục dặm chân, bỏ Tuân Cự Bá ra, hướng tới com xá đi đến. Tuân Cự Bá biết ta tức giận, nhanh chóng cùng lại đây giải thích, nói hấn mới vừa rồi chính là vui đùa, biết ta không là người như thế, hơn nữa giúp ta dùng sức mắng vài câu kẻ tung tin đồn.

Ai, kỳ thực nói đến cùng, vẫn là ta xui xẻo, lấy thân phận tên như vậy đến thư viện. Người ta cũng không nhất định là bịa đặt, vạn nhất cái tên Diệp Hoa Đường thực kia là kẻ dâm tà háo sắc thì sao? Lại nói tiếp, nếu tiếng xấu này truyền đủ xa, ngày đó ta chủ động yêu cầu cùng Chúc Anh Đài cùng phòng khả năng cũng đã khiến cho bọn họ cảnh giác rồi?

Chúc Anh Đài là nữ tử nữ mao, phần nam trang cũng là môi hồng răng trắng, chung linh tuấn tú, đích xác có điểm tiểu bạch kiểm. Tiểu Huệ cô nương có vẻ đối Chúc Anh Đài chuyên tình, tự nhiên cũng đi đôi ta không vui. Ta đã sớm chú ý tới Chúc Anh Đài cùng Vương Huệ tựa hồ đều đối ta có ý kiến, lúc trước còn tưởng rằng là Chúc Anh Đài tùy hứng hoặc là nguyên nhân khác, lại vạn lần không nghĩ tới nguyên lai các nàng chán ghét ta, thế nhưng lại là vậy.

Ta quả thực dở khóc dở cười, người nói chuyện này là chuyện gì a!

Trong lúc đến com xá, chúng ta gặp Vương Lan cô nương hái thuốc trở về, nàng thật ra không giống muối muối nàng đối ta đề phòng, còn nhắc nhở ta chú ý thân thể nhiều chút, không nên cảm thấy một chút vết thương thì không sao cả. Ta thấy Tuân Cự Bá ở bên nóng lòng, kéo tay áo ta, liền chủ động đưa ra ý giúp Lan cô nương đưa thuốc về y quán, Lan cô nương cười đáp ứng. Ép buộc một phen xong lại quá nửa canh giờ, ta cùng Tuân Cự Bá mới vội vàng tiến đến com xá ăn cơm.

Thời điểm đến com xá, các học sinh khác đều đã đến, bọn Vương Lam Điền cùng Mã Văn Tài đã ở, nhìn thấy ta tiến vào, Vương Lam Điền một ngụm

bánh nướng nghen ở trong cổ họng, vội vàng quay đầu đi dùng tay áo ngăn trở mặt, phảng phất như vậy ta sẽ không thấy hấn. Văn Tài huynh như thường lệ, thân mình ngồi thẳng tắp, xé bánh nướng từng miếng từng miếng bỏ vào miệng, không biết còn nghĩ rằng là tiểu thư khuê các nhà ai ở bên cạnh dùng bữa.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Toàn bộ com xá cơ hồ ngồi đầy người, chỉ có phía trước bọn Văn Tài huynh có một chỗ trống. Tuần Cự Bá lôi kéo ta sang bên tìm một vị trí vừa muốn ngồi xuống, chợt nghe Mã đại gia phía sau mở miệng nói: “Tránh ra!”

Hả? Nói ai vậy? Ta quay đầu nhìn hấn, vì thế Mã đại gia lại ở phía trước bỏ thêm xưng hô nói: “Diệp Hoa Đường, không cho người ngồi ở chỗ này.”

Dựa vào cái gì! Com xá này cũng không phải nhà người mở, người kêu ta không ngồi sẽ không ngồi, thật là kỳ quái, ta sao phải nghe lời người nói?

Ta không để ý hấn, thẳng bụng đồ ăn muốn ở ngồi xuống ghế tựa, kết quả thân thể mới ngồi xuống một nửa, đột nhiên cương ở giữa không trung. Tuần Cự Bá bên kia miệng mặt ngum bánh nướng phun ra, che miệng nghen cười đến thập phần vất vả, cũng là Mã Văn Tài phía sau vươn một bàn tay đến, kiên quyết sống chết từ sau kéo cổ áo ta, đem ta treo ở giữa không trung. Thằng nhãi này không hổ là đầu lĩnh bá vương, lực tay thật đúng là lớn, chỉ thân thủ như vậy liền đem cả người ta dựng thẳng một lần nữa.

Ta mặt đỏ lên, hằm hằm xoay người vừa muốn nổi bão, đã thấy Mã Văn Tài kéo quần áo Vương Lam Điền bên cạnh, mệnh lệnh nói: “Cút ngay!” Tiếp theo lại hướng ta chỉ. “Người ngồi đây.”

“Phốc. Diệp, Diệp huynh...” Tuần Cự Bá xém chút lại đem bánh nướng phun ra, nhanh chóng đè lại, thấy ta còn sừng sờ tại chỗ, nhanh đem ta túm đi ra ngoài, hướng bên người Mã Văn Tài, đồng thời cười nói, “Văn Tài huynh đã mở miệng, người cứ ngồi đi, đừng cô phụ hảo ý nhân gia hắc hắc...”

Ta nguyên bản lửa giận đầy trời, bị hấn làm như vậy, ngược lại trở nên có chút không biết làm sao. Kết quả Tuần Cự Bá nói ta mắc cỡ ngại ngùng giống tiểu cô nương, thế này mới vội vàng ngồi xuống, chỉ ra ta là làm việc thống khoái như nam tử hán! Mà Vương Lam Điền bị đuổi ra khỏi chỗ ngồi không dám nói gì, tự mình đi đoạt chỗ ngồi của học sinh khác cúi đầu ăn cơm, chính là thỉnh thoảng ngẩng đầu lên trừng ta liếc mắt một cái. Nói thật, ta thấy không rõ, đuổi người rõ ràng là Mã Văn Tài không phải ta, hấn trừng ta làm cái gì?

Mã Văn Tài Mã đại gia sau khi phân phối xong chỗ ngồi, cũng tiếp tục ăn đồ ăn của lão nhân gia hấn. Rõ ràng chính là một cái đĩa ăn sáng, một chén canh, lại thêm mấy miếng bánh nướng, từng ngum từng ngum cắn ăn là xong, hấn cố tình thế nào cũng phải xé thành miếng nhỏ, từng miếng từng miếng bỏ vào miệng, làm ta cũng ngưng ngưng vì cái bộ dạng mẫn hấn to mồm nuốt, theo bản năng học bộ dáng hấn cũng từ từ ăn. Mơ hồ cảm giác được ánh mắt Mã Văn Tài vừa chuyển vòng vo ở trên người ta, khỏe môi hơi nhếch, không biết có phải hay không đang cười nhạo ta.

Một bữa com này thật là vô vị, rõ ràng đồ ăn hôm nay là cà tím nướng món ta thích nhất, bởi vì Mã Văn Tài làm như vậy, cũng trở nên không có khẩu vị. Ta đang định tùy tiện ăn xong rồi trở về, chợt nghe người ngồi phía trước Tuần Cự Bá đứng dậy kêu lên: “Son Bá, Chúc công tử, các người đến!”

Lời này nói ra người có quan hệ xa gần thật sự minh bạch sao, trong lòng ta suy nghĩ, vừa bỏ một miếng bánh nướng vào miệng, vừa chú ý tới mọi người ánh mắt đều tề xoát xoát hướng trên người Lương Chúc bọn họ, bao gồm ngồi ở phụ cận ta Mã Văn Tài, Vương Lam Điền, Tần Kinh Sinh, còn có vài học sinh khác đều là như thế này. Lương Son Bá cùng Chúc Anh Đài cũng chú ý tới điểm này, có chút kỳ quái, Chúc Anh Đài còn nói một câu “Hôm nay sao yên tĩnh như vậy?”

“Hừ.” Mã Văn Tài bên cạnh hừ ra một tiếng cười lạnh, một bên giương mắt nhìn Chúc Anh Đài, nâng bát canh trong tay chậm rì rì, tư thái tao nhã nhấp một ngum, trong ánh mắt tràn đầy khiêu khích. Lương Son Bá do dự một chút, kéo tay áo Chúc Anh Đài qua nói: “Đừng để ý đến hấn, đi thôi.”

Bọn họ hai người liền đến trước thực bàn, bùng lên vừa muốn đi, người phụ trách phát đồ ăn đầu bếp Tô An đột nhiên mở miệng nói: “Chúc công tử...”

Hai người đột nhiên quay đầu. Cùng lúc đó ta chú ý thấy ánh mắt Văn Tài huynh như lợi kiếm mau lẹ quét về phía Tô An! Thân mình Tô An lập tức rụt về phía sau một chút, ngậm miệng không nói.

“Sao vậy Tô An?” Chúc Anh Đài kinh ngạc nói, thấy hấn không nói lời nào, lại hỏi lại một lần. “Rốt cuộc sao vậy?”

“A, không, không có việc gì.” Mã đại gia bên cạnh dùng mắt đao liên tiếp bắn phá, hù tiểu đầu bếp Tô An vội vàng gục đầu xuống, không dám nói thêm nữa.

Ngồi phía trước Văn Tài huynh là Tuần Cự Bá, còn thừa chỗ ngồi chỉ còn phía trước ta và Tần Kinh Sinh. Ta chú ý tới cơ hồ ánh mắt toàn bộ người trong nhà ăn đều gắt gao nhìn bọn hấn chằm chằm.

Kỳ quái, rốt cuộc là sao vậy?

Dưới tình hình chung, tùy đại lưu chính là nhân chi đặc tính (ý là theo phe mạnh là đặc tính con người), ta cũng không thể ngoại lệ. Tuy rằng trong lòng mơ hồ cảm thấy khả năng sẽ có chuyện không tốt phát sinh, ánh mắt vẫn là nhìn không được hướng hai vị hảo bạn học đối tới đối lui. Lương Sơn Bá cũng phát hiện có chút không thích hợp, chắc là vì thấy người nhìn Chúc Anh Đài so với nhìn hắn nhiều một ít, lúc đang chuẩn bị ngồi xuống, hắn liền thay đổi vị trí cùng Chúc Anh Đài.

“Anh Đài, hôm nay ngươi ngồi bên cạnh đi.” Hắn nói, Chúc Anh Đài có chút khó hiểu, bắt quá vẫn là nghe lời hắn nói, lẳng lẳng gật đầu đáp ứng, ngồi xuống vị trí bên cạnh, Lương Sơn Bá hướng ghế giữa ngồi, sau đó...

Ghế dựa sụp.

Phịch một tiếng, Lương Sơn Bá cả người đều ngồi xuống trên mặt đất! Tân Kinh Sinh cùng Vương Lam Điền bên cạnh ta cười đến ngửa tới ngửa lui, ngay cả chiếc đĩa của Tân Kinh Sinh đều suýt rơi trên đất. Ta nhảy mắt kính thấy, quay đầu nhìn Mã Văn Tài bên cạnh, hắn hướng ta cười trấn an, dùng chiếc đĩa chỉ vào thực bàn, ý bảo ta không cần phải xen vào tiếp tục ăn cơm.

Ghế dựa kia đúng là cái lúc trước ta muốn ngồi mà Mã Văn Tài không cho. Nguyên lai bọn họ đã sớm dự mưu hại Chúc Anh Đài!

“Các ngươi cười cái gì!” Chúc Anh Đài vội vàng đi qua đỡ lấy Lương Sơn Bá, quay đầu hung hăng nhìn lướt qua, Lương Sơn Bá lắc đầu, tỏ vẻ mình không có việc gì, Chúc Anh Đài liền đem bản thân ghế dựa cùng Tuần Cự Bá xác nhập đứng lên, không ra cùng nơi vị trí, nhường hắn cùng bọn họ cùng nhau tọa. Hai người cầm lấy chiếc đĩa mới muốn ăn, Chúc Anh Đài bỗng nhiên phát hiện thực bàn lí thiêu đồ ăn là cà tím, không khỏi nhú mày.

“Cà tím a... Ta không ăn cái này.” Nàng nói xong bưng lên đĩa đồ ăn liền hướng Lương Sơn Bá thực bàn lí phóng, “Sơn Bá cho ngươi ăn đi.” Người sau bắt đắc dĩ cười cười, tiếp nhận đĩa đồ ăn nói: “Liền ngươi yêu kiêng ăn.” Nói xong lời này hắn vừa định động đĩa, lại tựa hồ nhớ tới cái gì, quay đầu hướng ta bên này nhìn thoáng qua, chú ý tới ta điệp lí đồ ăn sớm đã không, đang ở can cần bánh nướng, không khỏi thuận tay lại đem kia đĩa thức ăn đưa tới.

“Diệp huynh, ta nhớ được ngươi là thích nhất ăn cà tím. Ta một mâm là đủ rồi, này ngươi có muốn ăn hay không?”

Hả, ta có thể muốn sao? Ta chần chờ nhìn Chúc Anh Đài, phát hiện nàng căn bản không có phản ứng gì, Lương Sơn Bá phía trước cười một mặt thành khẩn, liền cao hứng đứng lên, vươn tay đi tiếp, kết quả bị Mã Văn Tài bên người vươn một chiếc đĩa, đem toàn bộ đĩa đồ ăn đều đánh đổ!

“Ngươi sao lúc nào cũng loạn thất bát tao hết!” Mã Văn Tài lườm ta liếc mắt một cái, hằm hằm ném chiếc đĩa, thẳng đứng dậy chạy lấy người. Hắn vừa đi như vậy, học sinh khác cũng đều ào ào đứng dậy rồi đi, Tân Kinh Sinh lúc gần đi còn hướng ta hừ một tiếng, bỏ xuống câu “Ngươi thật giáo sư”, làm cho ta mặt danh kỳ diệu, đám người này đều sao vậy?

Người trong cơm xá rất nhanh đều đi hết, chỉ còn lại ta cùng Tuần Cự Bá, Lương Chúc bốn người. Tô An thấy bọn Mã Văn Tài ra cơm xá, thế này mới chạy tới nói: “Chúc công tử, ngươi đừng ăn, trong cơm ngươi có thuốc!”

“Có cái gì?” Chúc Anh Đài chấn động, nhanh chóng buông bánh nướng trong tay, đĩa cà tím trên mặt đất của Lương Sơn Bá lòi ra một khối mảnh sứ vỡ, không khỏi thay đổi sắc mặt. Tô An liền tục gật đầu, may mắn nói: “Hôm nay thật đúng là nhờ Diệp công tử, bằng không là thảm rồi.”

“Hắc, phải nói, may nhờ Văn Tài huynh đối Diệp huynh tình thâm ý trọng! Có phải hay không Diệp huynh?” Tuần Cự Bá lại đây dùng sức vỗ vỗ bờ vai ta, tề mi lộng nhần bộ mặt bốn cọt. Ta không hiểu cảm thấy trong lòng nôn nóng, dùng sức bỏ tay hắn ra, rống lên “Đừng nói bậy” liền vội vã chạy ra cơm xá, hướng về phòng ngủ chạy tới.

Thời điểm trở lại trong phòng ngủ, Mã Văn Tài đang ở trong phòng thay quần áo, ta vào cửa vừa khéo nhìn thấy hắn đem trung y còi, lộ ra cơ bắp trên thân.

Chết, hồng бет! Ta theo bản năng chạy đi ngay, khi ra cửa lại không khéo đụng phải thư đồng Mã Thống, tên mập mập há mồm kêu: “Ai da Diệp công tử, ngươi hoang mang rối loạn là muốn đi đâu a?”

“Ta, ta quá mót! Liên quan gì ngươi?” Ta một tay lão đảo đẩy hắn, muốn chạy đi, thanh âm Mã Văn Tài phía sau xa xa truyền đến nói: “Diệp Hoa Đường, đứng lại cho ta!”

Đứng lại? Ta mới không, ai muốn ở trong này nhìn ngươi thay quần áo a! Ta còn muốn chạy, Mã Thống đã chợt lóe thân ngăn ở trước mặt ta, lớn tiếng nói: “Diệp công tử, công tử nhà ta gọi ngươi đứng lại, ngươi không có nghe sao?”

“Ngựa chết bầm, ngươi muốn ăn đòn!” Ta hùng hổ nắm chặt hai tay, tên thư đồng kia sợ tới mức nuốt một ngụm nước miếng, vẫn là đỉnh khởi sống lưng, cắn răng nói: “Đây là mệnh lệnh công tử nhà ta! Dù ngươi đánh ta, ta cũng muốn giúp công tử ngăn lại ngươi!”

“Ngươi!” Hắn vừa nói như vậy, ta ngược lại không thể ngoan độc trực tiếp động thủ đánh hắn, chần chờ như vậy, Mã Văn Tài đã phủ thêm trung y từ trong phòng đi ra, kéo ta vào trong phòng, thuận tiện vẫy vẫy tay kêu thư đồng hắn chạy ra ngoài. Thời điểm thoắt thư đồng kia đi ra ngoài còn đóng cửa lại, bộ dáng lén lút làm cho người ta nhìn đã muốn đánh!

Ta khí lực không lớn bằng Mã Văn Tài, trải qua một hồi giằng co vẫn bị tên kia tha trở về phòng, hướng trên giường ném lên hằm hằm đối ta nói: “Trở về thì tiến vào, nhìn thấy ta ngươi chạy cái gì?”

Ta bị hắn ném cả người đều dính ở tại đầu giường, vội vàng giãy giụa đứng lên, tên kia lại bắt đầu tiếp tục thay quần áo không khỏi có chút gấp quá: “Ngươi thay quần áo thì kệ ngươi, quần chuyện ta chạy làm gì!” Nói xong từ trên giường nhảy lên lại muốn chạy, bị Mã Văn Tài một phen đè lại, nâng lên

nắm tay ngăn trước mặt ta , trên mặt dẫn theo một tia ý vị sâu xa, để sát vào lại đây trầm giọng nói:

“Diệp Hoa Đường, ngươi sao lại không dám nhìn ta?”

“Không dám nhìn ta thay quần áo, không dám cùng ta đồng giường ngủ, ngươi có phải hay không , trong lòng có quý?”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Ngươi Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Ta đồ mồ hôi!

Trong lòng ta có quý?

Nếu ta cùng ngươi đồng giường ngủ, sau đó còn ngênh ngang nhìn ngươi thay quần áo mới thực là gặp quỷ !

Bất quá hiện nay bị hấn nhấn một cái như vậy, ta tránh cũng tránh không được, trốn cũng trốn không thoát, dứt khoát phá bình phá suất (lở rồi cho lở luôn) ngẩng đầu lên nhìn thẳng phía trên nói: “Mã Văn Tài, ngươi muốn nói cái gì cứ việc nói thẳng , không cần phải ở trong này làm bộ .”

Lời tuy là nói như vậy, mà ta cũng có ở nỗ lực làm ra biểu tình không gọn sóng không sợ hãi , nhưng trong lòng vẫn là nhịn không được rối loạn , trong lòng thầm nghĩ người sẽ không phát hiện cái gì chứ?

Mã Văn Tài cũng buông ta ra, đi đến một bên thay trung y mới , một bên thất đại, một bên lạnh lùng nói: “Nghe nói ngươi ở Thái Nguyên, cưới mười tám tiểu thiếp, còn dưỡng nam sùng?”

Thật sự là chuyện tốt không ra cửa, tiếng dữ đồn xa, ta lấy thân phận này thật là đủ nổi danh . Ta miễn cưỡng lên tiếng, đang muốn đứng lên, tiếp theo giây cô áo đã bị Mã Văn Tài nắm lấy kéo qua, hấn thân sắc nghiêm nghị, âm trầm trầm giọng nói: “Diệp Hoa Đường, nếu ngươi dám có tâm tư gì, cũng đừng trách ta không nể mặt.”

“Ngươi tại hoài nghi ta!” Ta cả kinh, lập tức minh bạch lời hấn nói hàm nghĩa gì, tâm tình cũng âm u theo. Lại nghĩ đến buổi sáng lời nói của Vương Lam Điền , cùng với lời đồn đãi về thân phận Diệp Hoa Đường này truyền ra , trong lòng ngực không khỏi từng trận bị đè nén.

Những người Chúc Anh Đài đó bởi vậy xa lạ ta, Vương Lam Điền Tuần Cự Bá cười nhạo ta, đến hiện thời, lại có Mã Văn Tài tiến đến chất vấn ta. Diệp Thu Lam ta có đức năng gì, chỉ vì một lời đồn nho nhỏ của thân phận giả mạo kia , liền dẫn tới nhiều người hợp nhau đến công kích ta như vậy, hừ, dù ta thật sự là Diệp Hoa Đường, nam nữ đều ăn thì sao? E ngại các ngươi chuyện gì , một đám các ngươi muốn đến quản ta ! Muốn cũng đừng nghĩ!

Ta cười lạnh một tiếng, sửa sang lại thường phục trên người hảo, hướng về phía Mã Văn Tài trừng mắt nói: “Văn Tài huynh không tránh khỏi đem mình nghĩ thật quá tốt . Diệp Hoa Đường ta tuy là thích nam sắc, cũng muốn chọn tiểu nhi kiều thể nhuyễn tuần tú , vũ phu lỗ mãng giống ngài như vậy , ta là vạn vạn trèo cao không nổi.”

Mã Văn Tài đang sửa sang lại mũ , nghe vậy không khỏi xoay qua , thần sắc mang theo chút không kiên nhẫn.

“Ngươi ở đây tức giận ta cái gì? Ta bất quá là đang nói ngươi, về sau ở cùng ta , có nghĩ gì thì cũng chẳng sao . Cho dù ngươi có ý nghĩ gì với ta , sợ ngươi cũng không có bản sự, ta nói là Chúc Anh Đài, ngươi về sau cách hấn xa một chút .”

Chúc Anh Đài? Thế nào, sợ ta háo sắc nhìn thấy tuần tú tiểu sinh liền phát chun, không có việc gì liên đới với Chúc muội của ngươi khỏi tâm tư? Hừ, Mã Văn Tài ngươi trong lòng suy nghĩ cái gì, Trung Quốc cổ đại tứ đại truyền thuyết đã sớm nói cho ta ! Đừng cho là ta không hiểu được tiểu tâm tư này của ngươi , té ra là trước khai đao với Lương Sơn Bá , sau đó liền đối phó ta ư?

“Uy, Diệp Hoa Đường, ta hảo ý nói cho ngươi, ngươi biểu tình vậy là sao!” Mã Văn Tài nhìn thấy ta trừng mắt, càng ngày càng không vừa ý , tùy tay bắt lấy một chén trà ở trước mặt ta dùng sức nện lên trà án , phát ra một tiếng vang thanh thúy.

“Hôm nay ta sẽ làm rõ với ngươi, ở trong thư viện ngọc đã nhiều ngày, ta nhìn Diệp Hoa Đường ngươi cũng tính thuận mắt chút, Diệp gia các ngươi coi như có quan tước hào môn nhà giàu, miễn cưỡng có tư cách cùng ta kết giao. Chính ngươi , cũng xuất ra chút bộ dáng đệ tử quan lại cho ta . Đừng cả ngày cùng đám dân đen pha trộn, thành bộ dáng gì nữa? Ngươi không chê dọa người, ta còn sợ dọa người!”

Vậy thật đúng là thật có lỗi Văn Tài huynh, ta tựa hồ chính là cái dân đen trong miệng ngài , vô tình làm bề mặt lão nhân gia ngài đúng là thực xin lỗi.

“Còn có, ngươi nhìn ngươi mấy ngày nay ở trong thư viện, đều là làm chuyện gì? Lại truyền ta ngoài những lời đồn quái dị nào? Đạo thanh lâu, hảo nam sắc, thực không hiểu được trong đầu của ngươi chứa cái gì ! Lấy thân phận địa vị ngươi, đến viện đọc sách, đơn giản là muốn có con đường làm quan trôi chảy, tương lai hảo thăng quan phát tài. Nhưng ngươi lại như bây giờ , phẩm trạng thứ thi rớt, sẽ ảnh hưởng đến bình chọn cử phẩm công chính tương lai . Đến lúc đó muốn có chức vị tốt, sẽ tốn bao nhiêu khí lực!”

“Theo ta thấy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai phu tử sẽ tìm người đặt câu hỏi. Nếu người mình bạch lý lẽ, về sau liền thành thành thật thật nghe lời ta nói, đừng cùng đám dân đen pha trộn, bản công tử cao hứng, tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp giúp người giải quyết sự tình. Nếu người không thức thời, một mặt theo đám nô tài cùng ta chống đối, cũng đừng trách Mã Văn Tài ta đối với người không nể mặt.”

“Ngài nói đùa, Mã công tử, giữa chúng ta có loại tình cảm này sao?” Ta dương môi cười lạnh. “Ngài là thái thú gia công tử, tương lai tiền đồ không thể lường. Huống hồ muốn đánh giá tài phiệt, ta cũng không cùng đẳng cấp với ngài, người nên đi tìm Chúc gia gia trang hào môn giàu đến chảy mỡ Chúc Anh Đài kết giao mới đúng. Diệp mộ ta bất quá là kẻ quê mùa thâm sơn cùng cốc, không văn hóa không kiến thức cũng không có nhân sinh, thật sự là đối ngài trào cao không nổi. Về phần phẩm trạng bài danh cũng không nhọc Mã công tử lo lắng, Diệp mộ ta lấy dâm tà háo sắc làm vinh dự, cuộc đời yêu nhất chính là bắt người cướp của, cường thường dân nam dân nữ, về phần cái gì thăng quan phát tài, ta không sao cả, ta chỉ yêu ôn nhu hương hồng loan trướng, hàng đêm sênh ca tận tình hoan ái! Người nói đúng hay không, Mã công tử?”

“Hừ, không thể nói lý!” Mã Văn Tài trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái, một cước đá trà án, phát tay áo hăm hăm đi. Trà án nghiêng đổ làm rơi ấm trà, nước trà bên trong bắn tung tóe vào hải ta, may mà thời gian chăm trà đã lâu, nước không tính nóng, bằng không có khả năng ta lại đi y quán.

Mã Văn Tài này cấu kinh, thật là không tốt. Trà án hoặc là bàn học, muốn đá liền đá, mặc kệ chung quanh có người hay không, người khác có thể hay không bởi vì hấn nhất thời lửa giận, chịu tội oan.

Tựa như hấn ở cửa sơn môn ngồi trên lưng ngựa tùy ý bắn tên, tựa như hấn chán ghét cùng người đồng giường, liền tùy ý đem cung tiễn đặt trên giường ngủ, tựa như hấn phát hỏa, tùy tiện đánh người, hấn cấu kinh, ta thật là chịu đủ.

Mà tính cách hấn, ta từ lâu đã trải qua đủ.

Ta không phải là nô bộc hấn, không là chó của hấn, tùy hấn kêu đến hồ đi, tùy ý bài bố. Lúc trước hấn đích xác có giúp ta, ta cũng làm qua chuyện thật có lỗi với hấn, ta chột dạ, cho nên đối với hấn nhường nhịn. Nhưng hiện tại xem ra, phần nhường nhịn này đã hoàn toàn không cần thiết.

Hấn không phải bằng hữu ta, mà ta Diệp Thu Lam, tuyệt không hướng địch nhân cúi đầu.

Đổi xong giày cùng bào cù dơ bẩn, ta cầm quần áo bẩn chạy tới cán y phòng tìm đám nữ công tẩy trừ, đi đến một nửa, lại nghe có mấy học sinh ở bên kia nói chuyện của ta. Lúc đầu còn không có nghe rõ ràng, còn tưởng họ đang nói người khác, kết quả đi chưa được mấy bước liền lại nghe đến “Diệp gia” “Thanh lâu” vài chữ máu chó, ta lỗ tai lập tức dựng thẳng dậy, điểm chân lên lút theo đuôi ở phía sau nghe lén.

Phía trước một học sinh đang giảng sinh động như thật cho hai người bọn họ biết Diệp Hoa Đường ta là phong lưu như thế nào, mỗi ngày xuất nhập thanh lâu tửu quán, ở trong sông bạc lấy tiểu cô nương người ta làm tiền đặt cược, thua thì không nhận đòi cướp người; ở trên đường thấy tiểu cô nương bán hoa xinh đẹp, trực tiếp xông vào gia đình cướp làm tiểu lão bà, có đôi khi còn quyến rũ qua phụ trẻ tuổi hàng xóm gần đây đã chết tướng công, còn đùa giỡn ni cô trong miếu; Diệp Hoa Đường này mỗi đêm thường xuyên liên ngữ số nữ, cả ngày trầm mê trong tửu sắc. Bất quá tên học sinh trong giảng đường lại khác với lời đồn, theo lý thuyết Diệp Hoa Đường này hoang đường như vậy, thân thể hấn là cực độ hư không suy nhược mới đúng a, thế nào mấy ngày nay thường xuyên động một chút thì bắt đầu đánh người, động tác sắc bén tàn nhẫn, một chút đều nhìn không ra hấn thân mình suy hư đâu?

Hắc hắc, các người cũng không biết sao? Diệp Hoa Đường kia tuy rằng cho tới bây giờ mặc kệ chuyện người, nhưng sở dĩ tinh lực tràn đầy, một chút đều nhìn không ra suy hư nguyên nhân là...

——nàng muốn đem nắm tay đến đánh chết đám hỗn đản các người!

“Đứng lại cho ta! Đừng nghĩ chạy!”

Ta vừa xuất hiện, đám người này nhất thời sợ tới mức bốn phía đào tẩu, không khác gì thỏ gặp ưng, chuột gặp mèo, Vương Lam Điền đứng tới Mã Văn Tài. Ta ghen một cổ hỏa, vài bước đuổi theo tên hỗn đản dám nói dối về ta, đầu tiên một quyền nện ở trên mặt hấn, làm thành một vòng mắt, thời điểm lại muốn thêm một quyền xóa sạch hai răng cửa hấn, nhóm nhân sự đến.

“Diệp huynh!” Lương Sơn Bá vội vàng tiến lên, một phen ngăn lại nắm tay ta, chắn ở trước mặt ta nói, “Diệp huynh đừng như vậy, người sao lại đánh người!”

“Hấn nói bậy về ta, ta dựa vào cái gì không thể đánh người!” Ta muốn đẩy ra Lương Sơn Bá tiếp tục đánh, lại bị tên chết bầm đó ngăn lại, người nọ nhân cơ hội thoát. Bị bọn họ giáo hợp, đối tượng trả thù không có, ta một cổ lửa giận không phát tiết được, dứt khoát oán hận bẻ một cành hoa bên đường, dùng sức xé đoá hoa dùng để phát tiết cảm xúc.

Chúc Anh Đài xem ta bứt hoa, đau lòng, không khách khí cướp từ trong tay ta nói: “Diệp Hoa Đường, người có chuyện gì thì nói, ở đây bứt hoa xả tức giận cái gì?”

Hừ, ta bứt hoa xì hơi, người quản được sao? Ta cố ý lại bứt xuống hai đoá, Chúc Anh Đài tức giận đến xanh cả mặt, kết quả gai của hoa, làm ngón tay ta chảy máu, ta đau nhanh chóng đem hoa ném xuống, tự mình nuốt ngón tay cầm máu. Lương Sơn Bá nhìn hảo cười, không biết từ nơi nào lấy ra một cái sa khăn, băng bó cho ta.

“Diệp huynh người a, chính là rất cật mạnh.” Hấn một bên băng bó cho ta vừa cười nói. “Lần này lời đồn chúng ta cũng nghe được, ta biết trong lòng người không thoải mái. Bất quá người yên tâm, ta cùng Anh Đài, còn có Cự Bá đều tin tưởng người, biết Diệp huynh người không phải là người như vậy.”

“Các ngươi... Tin tưởng ta?”

Ta chần chờ ngẩng đầu nhìn hấn, Lương Sơn Bá hàm chứa cười hướng ta gật gật đầu, Chúc Anh Đài tuy rằng còn có bộ dáng không quan tâm ta, cũng đi theo gật gật đầu, nói với ta: “Nếu phu tử hỏi đến, ta cùng Sơn Bá giúp ngươi nói. Bất quá chính ngươi cũng nên chú ý chút, không nên hơi một tí liền ra tay đánh người, một điểm phong độ nam nhân đều không có.”

Lời này nói thật là kỳ quái, ta không phải nam nhân, muốn phong độ nam nhân cái gì? Huống hồ tên này nói bậy về ta bị ta nghe được, ta không động thủ đánh bọn họ, chẳng lẽ muốn thả bọn họ tiêu dao!

“Diệp huynh ngươi nghĩ như vậy là không đúng rồi.” Lương Sơn Bá nỗ lực ý đồ đem ta hướng về nhân nghĩa quang huy đại đạo. “Bọn họ nói bậy về ngươi, là bọn họ không đúng. Lần sau chúng ta hấn là nên dùng lý luận đi phản bác hấn, kêu hấn nhận sai, sau đó cùng ngươi hóa thù thành bạn, biến chiến tranh thành tơ lụa. Nếu đều giống Diệp huynh dụng quyền giải quyết vấn đề như vậy, bọn họ chỉ là sợ bề ngoài, về sau thật khả năng còn có thể ở chỗ không có ngươi tiếp tục nói, hơn nữa bởi vì ghi hận, còn có thể tăng thêm rất nhiều lời bậy bạ trong đó, như vậy Diệp huynh ngươi chẳng phải là mất nhiều hơn được sao?”

Ừ, cái kia, hấn nói rất đúng có chút đạo lý.

Nhưng là... Nhưng là...

“Nhưng là ta không quen dùng lý luận đi phản bác...” Ta rồi rầm gãi gãi đầu, “Trừ bỏ dụng quyền, ta sẽ dùng chân đá, còn có thể dùng nhuệ tiên, khác...” Cái khác đại ca không dạy qua ta à! Hấn luôn luôn nói, ta là khai võ quán, gặp chuyện liền dùng nắm tay, cũng không có nói với ta dùng lý luận để người khác đối với ngươi vui lòng phục tùng như thế nào. Loại chuyện này thật sự là quá gian nan à!

“Ha ha ha, Diệp huynh ngươi thật sự là...” Lương Sơn Bá ở một bên cười to sau một lúc lâu, Chúc Anh Đài cũng đi theo che miệng cười, cười đến lúc ta có chút sợ hãi, đang định quay mặt đi, Lương Sơn Bá lại đây một tay nắm ở bờ vai ta, xoa xoa đầu ta thoải mái nói: “Nha, nếu không ghét bỏ, về sau liền đi theo chúng ta, để Sơn Bá đến giáo ngươi, thế nào dùng lý luận giáo hóa người khác, được hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Ngươi Đang Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Tuy rằng miệng vết thương trên bờ vai sớm đã tốt lên, nhưng tay hấn ôm vai ta như vậy, vẫn khiến ta cảm thấy có chút không thoải mái. Phải biết rằng trừ bỏ đại ca, không có ai gần gũi với ta như vậy.

Ta muốn tránh thoát, bất quá lại cảm thấy việc mình làm tựa hồ có chút già mồm cãi láo, các học sinh trong thư viện, quan hệ ít nhiều cũng đều kẻ vai sát cánh nhau, có thể là thói quen nam nhân cho phép, nếu là ta tùy ý bài xích, có thể sẽ khiến cho người khác hoài nghi. Huống hồ ngay cả Chúc Anh Đài cũng có thể thường xuyên cùng Lương Sơn Bá lăm kiên cộng đi (kẻ vai sát cánh), không có lý do ta làm không được. Ừ, điểm này là phải, ta nhất định phải sớm ngày quen mới được.

“Uy, Sơn Bá đang hỏi ngươi, phát gốc cái gì à?” Chúc Anh Đài vươn tay đến quơ quơ ở trước mặt ta, ta lảng lảng ngẩng đầu nhìn nàng, nàng nhin không được che miệng nở nụ cười, vươn tay lại đây vỗ vỗ vai ta, thoải mái về phía ta giải thích: “Tốt lắm, đừng để ý. Trước kia là ta không đúng, hiểu lầm ngươi, hiện tại, hướng ngươi thành tâm thành ý giải thích.” Nàng nói xong chấp hai tay, cổ ý ở trước mặt ta cúi chào thật sâu, trong miệng cười nói: “Mong rằng Diệp công tử đại nhân có đại lượng, tha thứ ta!”

Hà. “Ngươi vì sao hướng ta giải thích?” Ta có chút kỳ quái, “Ngươi không phải luôn cùng Vương Huệ liên hợp lại bài xích ta sao?” Thế nào lại đổi tính?

“Tốt lắm. Anh Đài trước kia là nghe xong một ít lời đồn đãi, đối với ngươi có hiểu lầm, nói rất nhiều lời không tốt.” Lương Sơn Bá cười nói. “Bất quá ta đã giải thích rõ ràng cho hấn, Diệp huynh tính cách thiên chân hồn nhiên, căn bản không có khả năng làm ra cái loại chuyện này. Sở dĩ Anh Đài hôm nay ở đây hướng ngươi giải thích, hi vọng ngươi có thể tha thứ hấn.”

Thiên chân hồn nhiên... Ta bị từ này đánh run cả người. Bất quá nếu Chúc Anh Đài nguyện ý cùng ta bắt tay hoà giải, ta cũng không để ý. Đương nhiên, trong lòng của ta vẫn là mang thù, về chuyện ta là nữ phần nam trang, ta quyết định sẽ không nói cho nàng, tuy rằng ta có rất nhiều vấn đề muốn hỏi nàng, tỷ như, nàng thay quần áo tắm rửa ở đâu.

Trong thư viện có đại nhà tắm, nhưng chúng ta tự nhiên không có khả năng đi vào trong đó cùng tắm chung với đám nam nhân, chỉ có thể tự nghĩ biện pháp làm một thùng nấu nước tắm. Chúc Anh Đài có nha hoàn đi theo nàng cùng nhau hoá trang thành thư đồng đến thư viện, thật có thể là bình thường nhờ nha đầu kia canh chừng, còn nàng ở trong phòng vụng trộm tắm. Nhưng ta tới nơi này chỉ một mình, đừng nói nha hoàn, ta ngay cả giấy tờ tùy thân cũng không có, cho dù trong tay có vàng cũng không có cách nào đi mua nha hoàn à.

Nghĩ tới ba năm kế tiếp còn phải tại thư viện này lẩn lộn, ta nhin không được cảm thấy có chút đau đầu. Tại đây ba năm, ta không chỉ có đọc sách luyện chữ, che dấu thân phận, còn phải nỗ lực học chút ít tay nghề trong lúc rảnh rỗi, để tương lai xuống núi có thể kiếm tiền nuôi sống bản thân. Ta không giống bọn họ có nhà có thể, ta chỉ có một mình, cái gì cũng phải tính toán lâu dài.

Có đôi khi nghĩ đến, thực cảm thấy nếu mình là cái nam nhân thì tốt rồi. Cái khác không nói, ít nhất có thể thuận tiện xuất đầu hành tẩu, còn nữ nhi, chỉ cần đánh một chút thì nhất định không có người muốn, thật là phiền toái cực kỳ a.

Ai, cẩn thận ngẫm lại, có lẽ ta thật nên cùng bọn Lương Sơn Bá cùng nhau cuộn cuộn nhiều chút. Mã Văn Tài kia âm tình bất định, cả ngày không làm gì liên động kinh, cùng hấn tiếp cận đối ta không phải là ưu việt. Huống hồ nếu như ta già đi, rất nhiều chuyện cũng không có cách nào tiềm hiểu, không lý tưởng không thể tiến tới, còn phải vì tương lai mình mà nghĩ.

Thời điểm nghĩ vậy, Lương Sơn Bá vừa vặn hỏi ta đi cán y phòng đưa quần áo xong thì chuẩn bị làm cái gì, ta liền nói thật cho hấn nói không có gì đặc biệt muốn làm, chỉ tính toán đi tìm cái tên nói bậy về ta đánh hấn một trận. Lời này vừa nói xong, Lương Sơn Bá liền lập tức hỏi ta muốn đi đọc sách cùng hấn hay không, nói là hôm nay phu tử giảng có mấy chỗ không rõ, muốn hướng ta thỉnh giáo. Ta nói cho hấn kỹ thực ta cũng không quá hiểu, chỉ sợ chỉ không được hấn, hấn lại sửa miệng nói vừa vặn, chúng ta có thể cùng đi hướng Anh Đài thỉnh giáo, cũng thỉnh thoảng lại cấp Chúc Anh Đài nhảy mất ra dấu. Chúc Anh Đài hiểu ý, cũng đi theo lại đây khuyên ta.

Ta hoài nghi bọn họ hình như là sợ ta đi đánh người mới có thể nói như vậy, vốn không nghĩ đi, Chúc Anh Đài lại nói nàng vừa vặn hôm qua đi xuống núi mua chút tân tô điểm (điểm tâm mềm xốp), muốn mời ta cùng nhau nếm thử.

Tân tô điểm...

Ax, được rồi. Kỳ thực ta cũng muốn đi thỉnh giáo học vấn. Còn có nghe nói ngày mai sẽ có khoa kỳ nghệ, hấn là cò vầy, ta không giỏi cái loại này, đến lúc đó không biết gì cả cũng không thể được, vẫn là trước tiên học một ít quy củ sẽ tốt.

Đi đến cán y phòng đưa quần áo cùng giày, kế tiếp ta liền theo Lương Chúc hai người đến phòng bọn họ. Rõ ràng đều là bộ cực giống nhau, nhưng không giống phòng ta và Mã Văn Tài thanh thanh lãnh lãnh, phòng bọn họ, vừa vào cửa liền cảm giác một cỗ ấm áp đập vào mặt.

Rõ ràng chính là có mấy bồn hoa trên bàn, xiêm áo và đồ vật bất đồng mà thôi, vì sao làm cho người ta cảm giác, khác biệt lại lớn như vậy?

Ta chần chờ ngồi ở bên cạnh bàn, Lương Sơn Bá giúp ta pha một chén trà nóng bùng lên, còn kêu ta chậm rãi uống, đừng vội. Chúc Anh Đài cũng thật sự bùng tới một mâm điểm tâm tinh xảo, hương khí ngọt ngào bay đầy toàn bộ phòng.

“A, Diệp huynh người nếm thử xem, ăn ngon lắm.” Lương Sơn Bá lấy một khối phồng tới trong tay ta, cũng tự mình cầm lên một khối khác cắn một ngụm, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc kinh dị, quay đầu hướng Chúc Anh Đài nói, “Á, Anh Đài, sao hương vị không giống lần trước?”

“Người a, chính là trâu ăn mẩu đơn!” Chúc Anh Đài mỉm môi cười, tự đi thu dọn giường. Ta chú ý tới chằng giữa giường của nàng cùng Lương Sơn Bá xếp một chồng sách thật dày, ngăn hà phân biệt ranh giới giữa hai người, ngăn cách rõ ràng, nước giếng không phạm nước sông.

Bọn họ... Nguyên lai đúng là ngủ như vậy sao? Ta quay đầu nhìn Lương Sơn Bá, chỉ thấy hấn gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: “Tính tình Anh Đài cổ quái, không thích cùng người đồng giường. Ngay từ đầu cũng náo loạn chút mâu thuẫn, sau lại làm này, Diệp huynh người đừng cười.”

“Lương huynh khách khí, ta có cái gì buồn cười, như vậy tốt lắm a.” Bất quá là ngăn cách một chồng sách đơn giản như vậy, hai người đều có thể ở ngủ trên giường, Chúc Anh Đài thật sự là thông minh. Nhưng, đại khái cũng bởi vì đối tượng là Lương Sơn Bá ah...

Cẩn thận ngẫm lại ta và Mã Văn Tài ở cùng trên một cái giường ngủ hơn nửa cho dù có cách chồng sách, ta cuối cùng cảm thấy, vẫn sẽ sớm làm đổ. Lấy tính tình Mã Văn Tài, nếu ta dám làm như vậy, hấn sao lại không hoài nghi ta, làm không tốt còn bị đoán ra thân phận hoặc là cảm thấy ta cố ý khiêu khích, sau đó bắt đầu phát hỏa mắng chửi người đánh người. Ta không sợ đánh nhau cùng hấn, nhưng là ngại phiền toái, hơn nữa vạn nhất bị hấn phát hiện cái gì, làm không tốt về sau không có cách nào khác lại ở trong thư viện ngốc lẫn, vậy mất nhiều hơn được.

Điểm tâm thật mềm ăn ngon, nhưng không hiểu được vì sao, ta lại đột nhiên mất đi khẩu vị. Khuôn mặt hai người trước mặt tươi cười sáng chói chỉ làm cho ta cảm thấy ngực từng trận khó chịu, đột nhiên liền đứng dậy nói tạm biệt, như muốn trốn khỏi căn phòng kia.

Ngoài cửa sổ một mảnh ánh sáng chói lòa, gió ngày hè mang theo khô nóng, lại không thổi tan được âm hàn trong lòng ta. Thời điểm trở lại trong phòng, trong phòng chỉ có Mã Thống, đang ở giúp công tử nhà hấn sửa sang lại hòm. Thấy ta tiến vào, hấn nhanh chóng đem mọi thứ nhét dưới sàng, chạy như trốn.

Kỳ thực, ta không muốn đánh hấn.

Cảm giác trống trải lạnh lùng đập vào mặt. Trong nháy mắt, gian phòng này chỉ thừa lại ta. Nhìn ra được Mã Thống cũng chưa làm xong việc, trên mặt bàn còn bày nghion mực chưa khô cùng với giấy Tuyên Thành, bút lông vút bừa bãi lại sớm đã khô mực. Nhìn ra được là Mã Văn Tài vốn đang viết chữ, lại bởi vì chuyện gì đột nhiên rồi đi, mặc kệ mọi thứ ở trong này.

Ta bước đi qua liếc mắt một cái, phát hiện trên giấy Tuyên Thành viết một hàng chữ như thế này.

—— thuận ngô ý tắc sinh, nghịch ngô tâm tắc tử.

Những lời này cũng là xuất từ 《Thôn Trang Đạo Chích》, ý tứ cơ bản chính là thuận ta giả sinh nghịch ta thì chết. Bất quá này không phải là nội dung phu tử dạy, cũng không phải bài tập cần luyện tập hôm nay, hấn vì sao lại viết trên giấy như vậy?

“Diệp huynh, Diệp huynh mau ra đây!”

Bên ngoài có người đang gọi ta, là Tuấn Cự Bá tới tìm ta cùng hắn đi bắn tên. Từ lúc quen thân với ta về sau, hắn liền không đi tìm Lương Sơn Bá, có lẽ vì Lương Chúc hai người luôn dính một khối không xa rời nhau.

Bãi bắn bia cách sân đá cầu rất gần, ta chú ý tới Mã Văn Tài, Vương Lam Điền, Tần Kinh Sinh mấy người đều ở sân đá cầu chơi, bọn họ không chê chán. Bất quá cơ hồ mỗi lần đều là nhìn Mã Văn Tài đá cầu, những người khác thủ vệ, hắn ở đâu đá thẳng về phía trước cũng không ai dám hé răng. Ta nhìn thấy Tần Kinh Sinh phụ trách thủ vệ vì tiếp cầu, bị đẳng cầu đem mặt xước một chút, đau đến nhếch miệng, cũng không dám kêu đau, còn muốn hướng về phía Mã Văn Tài cười làm lành, thật làm cho người ta đồng tình không nổi.

Tuấn Cự Bá chú ý thấy ta đang nhìn Tần Kinh Sinh, cũng tham gia đi xem xét liếc mắt một cái, tự mình ở bên cạnh thờ dài, nói không biết tạo cái nghiệt gì mới có thể cùng hắn cùng phòng. Ta có chút kỳ quái, Tuấn Cự Bá liền bắt đầu nói cho ta, Tần Kinh Sinh mỗi buổi tối đều mộng du, nửa đêm rời giường đi du ngoạn bên ngoài một vòng sau rồi trở về, có bao nhiêu cổ quái thì có bấy nhiêu, sau đó còn nói tính cách mình và hắn không hợp v.... v..... Nói trong chốc lát, hắn đột nhiên hỏi ta và Mã Văn Tài cùng phòng sống thế nào, ta lắc đầu, tỏ vẻ bản thân sống cũng không được tốt lắm, hắn liền đề nghị nói bằng không Diệp huynh ngươi đổi phòng cùng Tần Kinh Sinh, hai người chúng ta trụ một gian phòng, chẳng cần phải cùng đám người này liều mạng cùng một chỗ sao?

Nếu cùng Tuấn Cự Bá cùng phòng, thật đúng là tốt. Nhưng ta cuối cùng cảm thấy bộ dáng Tần Kinh Sinh nhất định không nguyện ý cùng Mã Văn Tài cùng phòng, Mã đại gia bên kia cũng không hiểu được là có ý tứ gì, nên tìm một đối tượng ở chung hảo. Ta vừa nghĩ, một bên dùng cung tiễn Tuấn Cự Bá cho ta mượn nhắm ngay bia, khi chuẩn bị run run rẩy rẩy buông tay, khỏe mắt đột nhiên liếc thấy Vương Lam Điền thừa dịp những người khác không chú ý lén lút ly khai sân đá cầu, bộ dáng thoạt nhìn có chút không thích hợp.

Hắn muốn đi đâu?

Trong lòng ta vừa động, lập tức đem cung tiễn đưa Tuấn Cự Bá, nói với hắn ta có việc gấp sau liền đuổi theo hướng Vương Lam Điền chạy đi.

Đuổi theo trong chốc lát ta phát hiện không đúng, đây là đường đến phòng ta! Vương Lam Điền muốn đến phòng ta, hắn muốn làm cái gì!

Bởi vì khoảng cách có chút xa, chờ ta thở hổn hển đuổi tới cửa phòng, Vương Lam Điền vừa vặn mới từ trong phòng trong chạy ra, suýt nữa cùng ta đụng phải! Ta vươn tay một phen néo cổ áo hắn.

“Vương Lam Điền! Ngươi tới phòng ta làm gì?”

“Ta, ta là tìm Văn Tài huynh!” Vương Lam Điền thoáng kinh ngạc sững sốt một chút, rất nhanh liền ngêng cổ, vẻ mặt kiêu ngạo, “Diệp Hoa Đường ngươi thức thời thì nhanh buông ta ra, bằng không đừng trách ta đối với ngươi không khách khí.”

Đồ ngu, Mã Văn Tài rõ ràng ngay tại sân đá cầu, ngươi vừa rồi ở chỗ đó cùng hắn đá cầu, hiện tại cứ nhiên không biết xấu hổ nói đến tìm Văn Tài huynh!

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Ngươi Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Đối với người trọn mắt nói dối, ta sẽ không thủ hạ lưu tình, huống chi thằng nhãi này là một thủ hạ bại tướng đáng ghét!

Ta tay phải nhanh chóng ấn lên bờ vai hắn, tay trái mượn lực lật lại, vài cái đã đem hai cánh tay Vương Lam Điền đều vặn phía sau, chặt chẽ khóa trụ song cổ tay hắn, phần nộ quát: “Nói, rốt cuộc vào phòng ta làm gì!”

Vương Lam Điền hự vài cái, ta nhấn mạnh cánh tay hắn một cái, chỗ khớp xương lập tức truyền đến tiếng “Khanh khách”. Tên kia đau đến đỏ mồ hôi lạnh, vội kêu lên: “Ta nói, Diệp huynh ta nói là được, ôi ngươi mau thả ta ra đau chết mất!”

Biết đau, còn không mau buông đao! Ta tuy rằng không có khả năng tha hắn như vậy, nhưng nhìn hắn đau đến sắc mặt xanh trắng, có chút không đành lòng, tay cũng không khỏi thoáng thả lỏng chút. Kết quả đúng lúc này, Vương Lam Điền đột nhiên nhìn thấy trước cửa hành lang xa xa tựa hồ có vài người đến, vội vàng lớn tiếng xé cổ họng quát to nói:

“Diệp Hoa Đường đánh người! Cứu mạng a, Diệp Hoa Đường nổi điên đánh người!”

Hắn đột nhiên kêu như vậy, làm ta hoảng sợ, kết quả đã bị hắn nhân cơ hội thoát ra từ thế bắt của ta, hơn nữa đẩy mạnh ta về sau một phen, chạy đi. Ta bị hắn đẩy khó đứng vững, liền tục lui về phía sau vài bước, khó khăn đứng vững gót chân, lúc ngừng đầu là lúc tên kia đã chạy vô tung vô ảnh từ sớm.

Đáng giận! Tên hỗn đản đáng chết này!

Ta vốn định đuổi theo, nhưng khi thấy rõ cửa hành lang bên kia có hai người đi tới, lại không thể không phần nộ ngừng bước chân. Bởi hai người tới

này, một vị trong đó đúng là Trần Tử Tuấn Trần phu tử, một vị khác còn lại là Tần Kinh Sinh không biết vì sao lại xuất hiện tại nơi này.

Trần phu tử khoan thai bước tới, run rẩy đi về phía ta .

“Diệp Hoa Đường.” Hắn ngảnh tiểu đầu, vươn một bàn tay chỉ trỏ ta, gần từng tiếng, ngữ điệu đầy nhịp điệu nói. “Người làm sao có thể tùy ý ấu đã học sinh cùng trường?”

“Phu tử nhìn lầm rồi.” Ta triều hắn thi lễ, mặt không đổi sắc nói. “Học sinh chỉ là cùng Vương huynh tiến hành nghiên cứu võ học .”

“Nếu là nghiên cứu võ học , vì sao Vương Lam Điền lại kêu người đánh người, sau đó lại vội vã chạy trốn hả?” Phu tử chỉ trỏ tay của ta điểm một điểm. “Diệp Hoa Đường, người rõ ràng đang nói dối! Người làm sao có thể lừa gạt phu tử chứ?”

“Học sinh thật là đang cùng Vương Lam Điền tiến hành nghiên cứu võ học . Phu tử không tin có thể hỏi hắn.” Ta nâng tay chỉ Tần Kinh Sinh, đồng thời nhảy mắt với hắn . “Tập binh” (từ này mình không rõ) nắm chặt nắm tay, Tần Kinh Sinh đánh cái rùng mình, trên mặt lập tức tràn đầy tươi cười hướng phu tử nói:

“Đương nhiên, đương nhiên. Kỳ thực phu tử có khả năng không biết, Diệp huynh cùng Vương huynh thường xuyên làm một ít luận bàn võ học nho nhỏ . Đôi khi , Vương huynh chỉ đùa một chút, vì thế liền kêu ‘Diệp Hoa Đường đánh người’, nhưng trên thực tế không phải như thế, khiến phu tử ngài hiểu lầm.”

Phốc!

Ta một hơi sặc trong cổ họng

Sau đó phu tử tin lời Tần Kinh Sinh .

Vì thế ta lại bị sặc .

“Diệp Hoa Đường.” Phu tử rốt cục thu hồi tay , nhưng như trước vẻ mặt không đổi nói. “Tuy rằng chuyện này, là phu tử ta hiểu lầm người, nhưng ta nghe nói, con người người tác phong bất lương, không chỉ có hảo nữ sắc, còn thích ngoạn nam sủng, có phải thế không?”

“Không phải!” Ta lập tức thay đổi sắc mặt. Trần phu tử trừng mắt ta vài giây, hất mạnh đầu, sau khi lưu lại một câu ngày mai lên giảng đường định luận liền khoan thai bước đi . Tần Kinh Sinh không có đi theo hắn , mà là một phen túm lại ta, nhanh chóng kéo tới một chỗ không người , còn ngoắc chung quanh vài lần. Ta mơ hồ cảm thấy hình như lại sắp có chuyện phi pháp gì đó , còn chưa kịp giờ lên nắm tay, chỉ thấy Tần Kinh Sinh dè dặt cân trọng lùi về , về mặt nhin nọt nói:

“Cái kia, Diệp huynh, ta nghe nói, thời điểm người không có việc gì thì thường xuyên thích đi dạo thanh lâu sao?”

Hả , được rồi. Vì thế nói, tuy rằng không giống với ta nghĩ, nhưng nơi này quả nhiên cũng muốn phát sinh chuyện phi pháp .

“Người có chuyện gì?” Ta không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ là nghiêng đầu giương mắt nhìn hắn. Tần Kinh Sinh trên mặt rõ ràng tóe ra sắc mặt vui mừng, lại nỗ lực đem khoe miệng tươi cười lớn hơn nữa, chỉ tiếc cười rất giả, cả khuôn mặt đều gần như gom lại thành một khối .

“Kỳ thực mấy ngày nay tới giờ, ta đối Diệp huynh luôn luôn là ngưỡng mộ đã lâu. Ta biết Diệp huynh hướng đến nghĩa khí, có đảm đương, là nam tử chân chính !”

Đi chết đi , người mới là nam tử hán! Hey không đúng, lời này hình như là khen hắn. Tên giả mù sa mưa này.” Người không cần phải nói tốt lấy lòng ta, có việc cứ việc nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng .”

“Này, này...” Tần Kinh Sinh có chút do dự. Ta nhìn ra hắn chần chờ không quyết, liền dứt khoát nện một chùy mạnh hơn nữa nói: “Người yên tâm đi, chúng ta cùng trường , dù có chuyện gì, ta sẽ không nói ra ngoài . Diệp Hoa Đường ta nhân phẩm thế nào, tin tưởng người có thể có chút hiểu biết .”

“Diệp huynh nhân phẩm ta đương nhiên là có thể tin được .” Tần Kinh Sinh vẻ mặt tươi cười, “Kỳ thực tiểu đệ chính là muốn hỏi một chút, không biết ngài sau khi đến Hàng Châu , có hay không ... Dạo qua thanh lâu phụ cận?”

Dạo thanh lâu?

Ta nhướn mi, vuốt cằm nghiêm cẩn đánh giá thẳng nhai đối diện này. Tần Kinh Sinh ngượng ngùng hướng về phía ta cười, cái mũi ánh mắt đều nhanh nhần thành một đồng . Ta mơ hồ cảm thấy hắn khẳng định là có chuyện gì yêu cầu ta, vì thế nhìn hắn cười lạnh, cũng không đáp lời. Tần Kinh Sinh thấy ta không trả lời, không khỏi càng thêm khẩn trương, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, tựa hồ có chút hối hận tới tìm ta nói chuyện này, lại tựa hồ có chút không cam lòng, hự nửa ngày, rốt cục vẫn là nhin không được dứt quãng nói: “Chính là, chính là trong thành Hàng Châu này, Chằm Hà lâu, không biết Diệp huynh người có hay không...”

“A, nguyên lai là Chằm Hà lâu a...” Ta cố ý dương môi mỉm cười, Tần Kinh Sinh lập tức lộ ra bộ dáng kinh hi , nói: “Đúng vậy đúng vậy, chính là Chằm Hà lâu. Diệp huynh có từng đi chơi qua chưa?”

“Thế nào, Tần huynh đệ cũng muốn đi chơi nhạc sao?” Ta không trực tiếp trả lời hắn, ngược lại vòng qua đề tài này hỏi lại. Có thể Tần Kinh Sinh nhận định ta ăn chơi trác táng, cũng không hoài nghi, chần chờ một chút nhân tiện nói: “Nếu Diệp huynh gần đây có thời gian qua bên đó, có thể hay không...”

Có thể hay không giúp tiểu đệ chuyển đồ? Đương nhiên, cũng không phải chuyện gì quan trọng, nếu Diệp huynh tiện...”

Ta tò mò, cảm thấy thoáng chốc sáng tỏ, vì thế gật gù đầu đối hần nói: “Cho ai?”

“Ngọc, Ngọc Vô Hà.” Tần Kinh Sinh cúi đầu khom lưng, từ bên hông lấy ra một giấy thư đưa cho ta. Ta vươn tay tiếp nhận, nhưng không có lập tức bỏ vào trong tay áo, mà là cười lạnh vươn tay kia, ở trước mặt hần quơ quơ. Tần Kinh Sinh sững sờ, ta liền hào tâm nhắc nhở hần nói: “Thù lao đâu?”

Đối phương lập tức bày ra một bộ mặt mướp đắng, cầu xin nói: “Diệp huynh người xem, người gia đại nghiệp đại, không giống tiểu đệ ta nghèo khó như vậy, cho dù xuất ra toàn bộ gia tài, chỉ sợ còn chưa đủ cho Diệp huynh ngài uống một ấm trà, tiểu đệ biết chút tiền nhỏ ấy ngài khẳng định sẽ không đề vào mắt. Ngài yên tâm, chỉ cần ngài giúp tiểu đệ, tiểu đệ ta từ nay về sau nhất định vượt lửa quá sông, tùy ngài sai phái! Nếu là không phải, ngài liền, kêu Ngọc Vô Hà kia xướng dân ca cho ngài, bồi ngài chơi đùa, cùng lắm thì ta nói cho nàng, kêu nàng không thu tiền là được!”

“Người nói kêu nàng không thu tiền?” Ta càng kỳ quái, Tần Kinh Sinh sắc mặt hơi hơi có chút đỏ lên, đang muốn lại giải thích, xa xa truyền đến tiếng người, là Tuần Cự Bá tới tìm ta. Tần Kinh Sinh vội vàng ý bảo ta đem thư nhét vào trong áo, lại khẩn cầu ta giúp hần chiếu cố, ta cảm thấy kinh ngạc, lung tung hòa cùng một tiếng, hần liền vội vàng chạy mất, lưu lại Tuần Cự Bá một mặt kinh ngạc, hướng ta nói: “Diệp huynh, hần thế nào lại ở đây? Các người đang nói cái gì đó?”

“Vừa rồi phu tử lại đây giáo huấn ta, hần giúp ta nói hai câu lời hay.” Ta do dự một chút, vẫn không có đem chân tướng nói ra, đi theo Tuần Cự Bá đến phòng hần luyện tập kỹ nghệ không đề cập tới nữa. Tần Kinh Sinh cũng trở về phòng, thấy ta chỉ bồi khuôn mặt tươi cười, cũng không nói gì khác.

Cơm chiều là rau cần cùng ngó sen, Chúc Anh Đài theo thường lệ không ăn rau cần, đều giao cho Lương Sơn Bá. Lương Sơn Bá cảm thấy bản thân đồ ăn nhiều chút, muốn đem ngó sen cho ta một nửa, Tuần Cự Bá ở bên trên ghẹo nói Sơn Bá huynh hơn con trai, chọc ta đâm hần một đùa. Mã Văn Tài hôm nay rất kỳ quái, chưa có tới ăn cơm chiều, nhưng Vương Lam Điền đã ngồi ngهنghên đến, còn dám ở cái bàn phía sau tròng ta, bị ta dùng một cọng ngó sen chụp lên sống mũi, xám xịt lật bàn bỏ đi.

Ăn xong cơm chiều trở về phòng, ta phát hiện trong phòng một mảnh hỗn độn, đầy đất đều là giấy bút nghiền mực. Mã Thống đứng ở cửa phòng, vừa thấy ta vào phòng, vội vàng vàng chạy tới hướng chủ tử nhà hần báo cáo, mà Mã Văn Tài ngồi ở án thư, ôm cánh tay, mới vừa thấy ta, liền hướng ta vẫy tay, ý bảo ta đi qua.

Ta cảm thấy tư duy Mã đại gia cũng không phải thứ con người có thể nghiền ngẫm, tức thời lấy bất biến ứng vạn biến, thoải mái đi đến trước mặt hần, chờ lão nhân gia hần lên tiếng. Mã Văn Tài cũng không nói nhiều, trực tiếp cầm lên tác phẩm thư pháp trên mặt bàn ở trước mặt ta run lên, hỏi: “Người làm?”

Ta vừa thấy tác phẩm thư pháp kia, đúng là tờ mà ta thấy Mã Văn Tài viết trước khi xuất môn. Chẳng qua mặt trên “Thuận ngô ý tác sinh, nghịch ngô tâm tác tử” không biết bị ai dùng mực nước nặng nề mà đồ vài nét bút, còn ở phía dưới xiêu xiêu vẹo vẹo viết một hàng chữ như vậy: Mã Văn Tài, thực tiểu nhân!

Ta đọc xong ngẩng đầu, đang muốn nói kẻ làm chuyện thiếu đạo đức này không phải ta, Mã Văn Tài bên kia đã đem tác phẩm thư pháp xé bỏ, ngay sau đó liền có một cái nghiền mực hướng tới ta lao thẳng tới, ta tránh né không kịp, vừa vụn bị đập!

Nghiền mực theo y bảo ta trực xuống, trùng trùng rơi trên đất, phát ra một tiếng vang thanh thúy. Ta cảm giác hai mắt của mình cơ hồ đều bị dán chặt, cả khuôn mặt à đều là mực nước, dính ở vài sợi buông xuống dưới tóc mái.

Bên tai mơ hồ truyền đến thanh âm Mã Văn Tài cười lạnh, cùng với tiếng giấy bị vò nát. Ta ở tại chỗ dùng một giây, đột nhiên “Cọ” một chút hướng hần xông đến, trong tiếng kêu sợ hãi của Mã Thống mơ hồ có thân ảnh cao lớn ngã mạnh xuống đất, giờ lên nắm tay không quan tâm nện xuống! Vài cái đầu rõ ràng đánh trên người hần, sau lại bị một người một phen chặn ngang ôm lấy tha ra bên ngoài, hơn nữa dùng sức kêu người cứu mạng.

Ta tức giận có chút mất đi thần chí, lại thấy không rõ, nắm tay vung loạn một mạch, sau lại cảm giác tay bị người nắm lấy, bên tai có người đang kêu Diệp huynh, là thanh âm Lương Sơn Bá. Hần không để ý ta đầy người đều là nước mực, cũng không quan tâm đang tức giận như bão táp muốn đánh người, dám dùng sức ngăn ta lại, đối đãi bình tĩnh trở lại, lại dùng khăn ướt từng chút từng chút lau mực trên mặt ta, đến khi ta có thể mở to mắt mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Phòng nội đã hoàn toàn loạn thành một mảnh, có rất nhiều người đều tiến vào can ngăn, kêu loạn một đoàn. Ngay cả sư mẫu đều đến, trong đám người đang sơ tán xem náo nhiệt.

Ta bị Lương Sơn Bá lôi kéo, trên người trên mặt một mảnh hỗn độn, Mã Văn Tài bên kia cũng không tốt lắm, thời điểm bị ta đánh gục làm dính đầy người mực nước, một con mắt xanh tím, hình như đã trúng một nắm đấm. Đúng lúc này ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, nhanh chóng lau lung tung một tay lên tay áo, lấy ra trong lòng là thư lúc trước Tần Kinh Sinh đưa cho ta, cẩn thận nhìn xem không dính mực nước, mới yên lòng.

Ta đương nhiên không có khả năng vì tên đó mà đi thanh lâu một chuyến, chẳng qua là vì Tuấn Cự Bá đột nhiên đến không thể từ chối hẳn mà thôi. Nhưng cũng không thể vì thế liền làm dơ thư người ta, phải trả lại nguyên dạng.

Nhanh chóng đem thư tín bỏ trong áo, Lương Sơn Bá và sư mẫu bên cạnh đều lại đây, vội vàng truy vấn ta rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, vì sao lại đánh nhau. Ta thoáng nhìn Mã Văn Tài với con mắt xanh tím ở bên kia tường ta, không khỏi cúi đầu, thấp giọng nói: “Hắn hất mực vào ta.”

“Bởi vì hắn dùng mực hất người, người liền ra tay đánh hắn?” Sư mẫu cảm thấy thật bất khả tư nghị, nghiêm mặt giáo huấn ta. “Người đứa nhỏ này, mặc kệ nguyên nhân là cái gì, người làm như vậy thật sự là không thể nói nổi!”

Ta tự biết đuối lý, ngượng ngùng đứng ở tại chỗ không mở miệng. Mã Thống bên kia còn đang sát được trên mặt cho chủ tử hẳn, chắc là ta xuống tay hơi nặng, ngay cả khoé miệng Mã Văn Tài cũng sưng lên, khi bôi thuốc rất đau. Sư mẫu bên này tiếp tục giáo dục ta, nói người đánh người ta nặng tay như vậy, nhân gia có thể trả lại cho người như vậy? Lại giáo dục ta làm người phải phúc hậu, cũng kêu ta đi xin lỗi Mã Văn Tài. Ta hiểu được xác thực mình chưa thực chất bị phản kích, liền tiến lên từng bước, hướng người bị đánh giải thích: “Đã thương người, thực xin lỗi.”

“Người nói như vậy là sao?” Mã Thống khó chịu nói. “Theo như người nói, nếu không đã thương công tử nhà ta, người sẽ không xin lỗi?”

“Đúng vậy.” Ta nhàn nhạt nhìn thẳng hắn. “Nếu không đã thương, ta sẽ không xin lỗi.” Hắn nếu dám nghi oan ta, tất nhiên phải nhận ta phản kích. Nhưng là ta đã thương hắn, hắn lại không có đánh ta, cho nên là ta không đúng, ta cam tâm nhận sai.

“Người gọi cái này là logic gì?” Mã Thống cá giận nói. “Ở đâu có chuyện đánh người không bị thương? Công tử nhà ta không so đo với người, nhưng người, nếu thực động thủ với người, người bây giờ còn có thể hoàn chỉnh đứng ở chỗ này, hướng về phía chúng ta điều võ dương oai?”

“Ta không có điều võ dương oai, ta chính là muốn nói cho thiếu gia nhà người.” Ta hơi hơi gục đầu xuống, âm thầm cắn môi, cuối cùng nói ra quyết định. “Ta đánh người, người không có đánh trả, tuy rằng là người nghi oan ta trước, cũng coi như là ta nợ người. Trước khi người đánh ta, Diệp Hoa Đường ta chỉ thiên thề, tuyệt đối sẽ không lại hướng người động thủ, bằng không thiên lôi đánh xuống, không được hảo...”

“Được rồi!” Sư mẫu túm mạnh ta một chút, sáng giọng. “Người đứa nhỏ này lại ở đây lập cái thế kỳ quái gì? Mọi người đều là cùng trường, có cái gì đáng cừ hận? Người hướng Mã công tử hảo hảo xin lỗi, đem hiểu lầm nói rõ ràng thì tốt rồi, cần làm lớn như vậy làm gì?”

Ta cũng không muốn làm lớn như vậy. Nhưng trên thế giới này luôn luôn có những người này, người vô pháp cùng hắn chung sống hoà bình. Ta thừa nhận ta cho tới bây giờ không phải là người thông minh, làm việc xúc động, bất quá hôm nay ta làm chuyện quả thật có chút hồ thẹn, không phải bởi vì đánh Mã Văn Tài, mà là vì, ta ép buộc mọi người không được an bình.

Trước kia ở võ quán, ta cho tới bây giờ không cần kìm chế cơn giận. Bởi vì ở võ quán, quyền cước chính là lão đại, đây là quy tắc mọi người cam chịu. Ngẫu nhiên gặp kẻ phá võ quán, càng cần vũ lực trấn áp, chỉ có đánh thắng xong những người đó, bọn họ mới lại không đến nháo sự, hưởng hờ cho dù ta đánh không lại hoặc là nặng tay, phía sau đều có đại ca giúp ta thu thập, giải quyết cục diện rồi rấm cho ta. Hắn luôn nói với ta: “Tiểu Lam, không có việc gì, chỉ cần người cao hứng là tốt rồi.”

Nhưng là nơi này không có thân ảnh vĩ ngạn của đại ca, chỉ có một Lương Sơn Bá, ở ta bên tai không ngừng nhắc: “Diệp huynh, về sau đừng như vậy, đánh người là không đúng, như vậy là không đúng.”

Đánh người có phải không đúng hay không, điểm này ta không rõ lắm, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua vấn đề này. Bất quá ta biết, ảnh hưởng người khác, tóm lại là không tốt.

Có lẽ vì ta chủ động nhận sai, vì thái độ tốt (lắm), sư mẫu không lại nói thêm cái gì, cũng không có trừng phạt chúng ta, chính là an ủi vài câu liền đi. Lương Sơn Bá còn lo lắng, nhất định bắt ta đêm nay phải đến phòng hắn ở. Ta thấy Chúc Anh Đài không cùng lại đây, trong lòng tổng cảm thấy có chút lo lắng, kêu hắn trở về chăm sóc Chúc Hiền đệ của hắn, Mã Văn Tài bên này có thể làm gì ta, cùng lắm thì đánh ta một chút, ta mặc hắn đánh.

Mọi người khuyên giải một phen, đều đi trở về, chỉ còn lại có đầy đất đống hỗn độn bên này, Mã Thống chậm rãi thu thập, ta đi cùng Lương Sơn Bá gánh nước rửa sạch mặt, lại đối ngoại bào dính mực nước. Trung y tuyết trắng cũng nhiễm lắm tám nhiều điểm mực, ta không muốn đòi trước mặt chủ tử bọn họ, thừa dịp trước khi họ gom góp y phục, tự ý bọc thường phục khác, đến trên ghế dài đọc sách.

Vốn muốn nói cho Mã Văn Tài về Vương Lam Điền, hiện tại nghĩ đến, nói còn không xong, phòng chừng hắn có khả năng cảm thấy ta là đang cố ý lấy Vương Lam Điền làm cớ. Bất quá ta âm thầm nói cho Mã Thống, cần thận chuẩn bị một chút gì đó cho công tử nhà hắn, đã làm mất cái gì, Mã Thống có chút kinh ngạc ta sẽ nói với hắn cái này, bất quá vẫn là tỏ vẻ vàng bạc tiền tài đều hảo hảo mà khóa ở trong rương, cái gì cũng vẫn còn, hơn nữa còn nói ta nên cẩn thận còn hơn, chẳng bằng giám sát chặt chẽ nội tặc tốt hơn, làm ta ghen nừa ngày nói không ra lời.

Thu dọn phòng xong, Mã Văn Tài cùng Mã Thống đi y quán bôi thuốc, ta thừa dịp nhanh đi thay đổi quần áo. Có vẻ Mã công tử từ lúc đến thư viện là lần đầu tiên bị thương, kết quả là ta động thủ, nhưng là, ta lại làm sai rồi sao? Hắn dựa vào cái gì lại hất mực vào ta!

Trong lòng ta cảm thấy thật mâu thuẫn, ngủ không được, một mình ngồi ở thách đôn trước cửa xem cảnh đêm. Thiên thượng ngân nguyệt (trên trời trăng bạc sáng ngời) như trước, ánh sao lấp lánh, nửa đêm vẫn hi hi lục lục, hôm nay tàn mát trong không trung, giống như minh châu di lạc, quang khả ánh nhân (ánh sáng chiếu lên ánh người).

Thế giới này, ngay cả ánh trăng, đều là đang không ngừng biến hóa. Mà mọi người? Trong thư viện, có lẽ chỉ có ta còn đang đứng tại chỗ.

“Diệp huynh.” Phía sau không biết bị ai phủ thêm một kiện đan bào, là Lương Sơn Bá chậm rãi đi tới, ngồi vào bên người ta. Ta có chút kỳ quái hẳn sao có thể ở đây, hỏi hắn Chúc Anh Đài đâu, hắn nói Anh Đài ngủ trước, hắn thật ra có chút lo lắng cho ta, liền đến xem, kết quả vừa tới liền nhìn thấy ta ở

bên ngoài hứng gió, hỏi ta sao không vào phòng .

Ta lác đầu, tiếp tục ôm đầu gối ngán người. Con người của ta, một khi có chuyện liền thích chạy ra bên ngoài, hiện tại tuy rằng nửa đêm, nhưng có ánh trăng, bên ngoài cũng coi như sáng ngời. Ta không thích ở nơi nhỏ hẹp hắc ám, loại địa phương đó sẽ làm ta cảm thấy ngực bị đè nén, thở không nổi, mà giống như đang ở bên ngoài trống trải gió lạnh thổi như vậy, ngược lại khiến ta cảm thấy thật thích ý.

Lương Sơn Bá cũng ngồi ở bên cạnh ta, cùng ta ngắm ánh trăng. Ta vốn tưởng rằng hắn sẽ theo ta nói chuyện vừa rồi, kết quả Lương Sơn Bá không có nhắc tới sự kiện kia, chỉ là đột nhiên hỏi ta nói: “Diệp huynh, chúng ta đến thư viện này cũng đã lâu. Người cảm thấy, thư viện này thế nào?”

“Ừ, giường thực cứng, phu tử thật phiền, đọc sách xác nhận một chết đi.” Ta ngắn gọn tổng kết một chút, nghĩ nghĩ lại bỏ thêm câu, “Thức ăn không tệ.”

“Vậy bạn học thì sao? Người cảm thấy trong thư viện này, bạn học cùng trường chúng ta, thì có cái nhìn như thế nào?”

“Cùng trường sao...” Vấn đề này không dễ trả lời, bất quá về mặt Lương Sơn Bá nghiêm cẩn, ta không muốn có lệ, liền ăn ngay nói thật nói. “Đại bộ phận rất đáng ghét, luôn nghi oan ta. Bất quá người và Tuấn Cự Bá thì tốt, ta không chán ghét.” Sư mẫu Sơn Trường cùng Vương Lan cô nương cũng đều tốt, còn có Tô An cùng Tô đại nương, nhưng bọn họ hẳn là không xem như bạn học cùng trường, xem như không có quan hệ đi.

Lương Sơn Bá thờ dài.”Diệp huynh người...” Hắn tựa hồ là đang tìm từ thích hợp, nhưng cuối cùng lại buông tha cho, trầm mặc một lúc lâu sau mới nói. “Về sau không cần lại đánh người.”

Ta cẩn thận nhìn hắn, chỉ nghe hắn tiếp tục nói: “Mặc kệ là chuyện gì, luôn luôn không thể chỉ cần nắm tay là có thể giải quyết. Chúng ta là học sinh thư viện, học là kinh thế tế nghĩa chi đạo, ta biết Diệp huynh võ nghệ không tồi... Nhưng chúng ta sau này tổng hội gặp càng nhiều vấn đề khó khăn, chỉ trông vào quyền cước, là không đủ.”

Kể tiếp Lương Sơn Bá lại cơ bản nói một ít, đại ý là làm học sinh, tất nhiên cần làm người trung hậu chính trực, làm việc cần cân nhắc mà làm v... v.... Tâm tư của ta lại dần dần không đặt lên chuyện đó nữa, mà cảm thấy nghi hoặc đứng lên. Ấn theo lời hắn, thường xuyên đánh người sẽ sinh ra cừu hận, Vương Lam Điền bị ta đánh quá nhiều lần, có khả năng luôn luôn đối ta mang tâm oán hận. Nhưng lấy tính cách hắn, không có lý do gì đi vào phòng vì hủy hoại tác phẩm thư pháp của Mã Văn Tài khiến hắn phát hỏa với ta, nhưng là ấn theo lời Mã Thống, lại không có mất cái gì, như vậy Vương Lam Điền vào phòng làm cái gì?

Lương Sơn Bá gấp ta bắt đầu thất thần, cũng không nói thêm nữa, đứng dậy cáo từ. Ta cảm kích hắn lại đây nói cho ta chuyện này, đặc biệt đưa hắn đến cửa phòng, cũng bởi vì nghĩ đến lời phu tử lúc trước, thuận tiện hỏi chút chuyện có liên quan đến thanh lâu. Kết quả Lương Sơn Bá nói với ta, đây là chuyện rất nghiêm trọng, hơi có chút vô ý sẽ bị Sơn Trường đăng ”Dâm tà háo sắc” trên phẩm trạng sách, kêu ta ngày mai đáp lời nhất định phải cẩn thận một chút.

Kỳ thực trong thư viện này, ta từng nghe qua vài tên học sinh thương nghị vào ngày nghỉ vụng trộm kết bạn đi uống hoa tửu, vẫn còn nghĩ rằng quả nhiên Ngụy Tấn nhiều phong lưu, ngay cả thanh lâu cũng có thể trắng trợn đi, hơn nữa cho rằng những người đó không phải chê ta là vì noi ta đường nam sủng, hiện tại xem ra, quả nhiên thanh lâu vẫn là thuộc loại địa phương nên âm thầm đi, không thể trắng trợn đến. Tần Kinh Sinh kia làm không tốt cũng là vì tránh hiềm nghi, thậm chí muốn có ý hãm hại ta đi loại địa phương nổi tiếng hiện thời đó, thật sự là khá giống hắn. Việc này đương nhiên không thể từ bỏ, chậm rãi nói sau.

Khi trở về phòng Mã Văn Tài đã ở trong phòng, con mắt vẫn xanh tím như trước, bộ dáng như căn bản không có bôi thuốc. Song phương không khí xấu hổ, ta tự nhiên sẽ không đi đụng hắn tìm rui ro, thu dọn quần áo xong vốn định đi ngủ, kết quả phát hiện ghế dài mình cư trú bị người đá ngã, chân cũng bị chặt đứt một cái, căn bản không có cách nào ngủ. Ta vốn muốn phát tác, nghĩ nghĩ lại nén giận, tự mình ôm tâm chẩn tìm đến chỗ trống trải ngả ra đất nghỉ không đề cập tới.

Ngày thứ hai lên lớp sớm, phu tử quả nhiên thỉnh Sơn Trường, trước mặt toàn thể học sinh chất vấn ta về những tin đồn, có lẽ sợ ta phủ nhận, lại thỉnh ra nhân chứng, quả nhiên là Vương Lam Điền, trừ bỏ hắn còn có mấy học sinh gầy, ào ào tỏ vẻ Vương Lam Điền nói là thật, song song nói ra những chuyện Diệp Hoa Đường ngày xưa làm, trình độ logic nghiêm cẩn hoàn mỹ ngay cả ta là chủ của chuyện này cũng không thể không cam bái hạ phong.

Ta đột nhiên đến thế giới này, không biết được thân phận này trước kia đã làm việc xấu gì, bất quá hiện tại xem ra, thanh danh ta dâm tà háo sắc xem như đã định, nhất thời muốn vứt bỏ, cũng là việc khó, liền dứt khoát thuận theo hắn xử phạt, cho thấy trước kia đích xác đã làm một ít chuyện hồ đồ, nhưng chút đồn đãi này không khỏi có khuếch đại, hướng chỉ hiện tại bị phu tử dạy bảo, sớm hối cải để làm người mới, không làm việc cũ, phật gia có nói ”Phóng hạ đồ đao”, ta ở Ni Sơn thư viện cũng không từng đối người nào có hành vi xấu xa, vì sao không thể sửa bộ mặt mới, một lần nữa làm người. Bọn người Lương Sơn Bá đã giúp ta biện hộ, tỏ vẻ Diệp huynh làm người chính trực thiện lương, tất nhiên là có người ở sau lưng nói ngoa v... v..... Nhìn ra được Sơn Trường đối ta ấn tượng rất hoàn hảo, không muốn làm to chuyện lúc này, nghe nói như vậy, cũng tính toán qua loa xong chuyện. Nhưng phu tử không buông tha ta, lại xuất ra chuyện nam sủng đến chất vấn.

Thanh lâu thì thôi, đối với chuyện nam sủng, ta lại kiên quyết phủ nhận. Phu tử liền đến hỏi Mã Văn Tài cùng ta cùng phòng, nói ta bình thường ở trong phòng có thể có biểu hiện dị thường gì. Mã Văn Tài sờ sờ đôi mắt xanh tím, không nói cái gì, ánh mắt lại sắc bén như nhận, nhàn nhạt đảo qua, mọi người lập tức minh bạch ngọn nguồn, vì thế ta bị phạt tội đánh bạn học cùng Lương Sơn Bá làm ba tháng tạp dịch.

Việc này cứ thế mà chấm dứt, bắt đầu lên lớp. Phu tử lại lưỡng lự không chịu đi, ngốc ở phía sau xem Tà tiên sinh dạy đám bọn ta chơi cờ. Trận thứ nhất Vương Lam Điền lên sân khấu liền làm trái với quy tắc, bị Tà tiên sinh châm biếm làm việc tùy tiện vô kết cấu, phần nộ xuống đài. Trận thứ hai Mã Văn Tài thi thố tài năng, từng bước ép sát vây khốn, sau lại bị quân đen của Tà Đạo Uẩn vây khốn, rõ ràng tự tìm từ lộ, lại một lần nữa thoát vây, lấy quân trắng vào chỗ chết mà tìm đường sống. Tà Đạo Uẩn đánh giá hắn chính là “Loạn thế kiêu hùng, trị thế cũng kiêu hùng”, mình bao thực biếm (tài năng không được đánh giá cao), trách cứ hắn vì thắng lợi không để ý quân tốt chết sống, Mã Văn Tài lại nói muốn thành công thì không thể không có hy sinh, một số cá nhân chết, không ảnh hưởng toàn cục, song phương cuối cùng tan rã trong không vui.

Kế tiếp là Chúc Anh Đài cùng Tạ tiên sinh đối trận. Chúc Anh Đài kỳ nghệ không tồi, dè dặt cẩn trọng, động tác cổ quái. Ta chú ý thấy Vương Lam Điền cố ý thời điểm mượn thăm dò xem ván cờ dụng phải nài một chút, Chúc Anh Đài thâm kêu một tiếng, cánh tay lại chảy ra máu, mọi người kinh hãi, Lương Sơn Bá vội vàng xem xét tình huống, là cánh tay phải bị trúng tên!

Trong thư viện này tên pháp có thể làm hại người là ai?

Mọi ánh mắt trong lúc nhất thời ào ào đều hướng Mã Văn Tài, Mã công tử tức thì giận dữ, một phen đập bàn cờ, chất vấn là cái tên chó nào dám oan uổng hân. Tạ Đạo Uẩn cùng phu tử đều tỏ vẻ có người nào dám ở trong thư viện đã thương người, muốn truy tra tới cùng. Kết quả điều tra này không quan trọng, ở y quán Vương Huê cô nương phát hiện một mũi tên, đúng là song linh vũ mạ vàng của Mã đại công tử dùng.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Trong thư viện bình thường đều được phân bổ một tên, bởi vì chỉ dùng luyện tập diễn đánh võ, không phải lên chiến trường giết người, không cần phải làm công phu hoàn mỹ như thế. Thoảng sa hoa một chút cơ bản đều là mọi người tự mình mang từ nhà đi, còn có cái khác một ít, như là ngựa linh tinh đều là giống nhau, tóm lại người có tiền, phương diện dụng cụ gì đó đều là tùy tiện thứ mình thích. Mã Văn Tài tinh thông mọi phương diện kỳ xa, đưa tin ngày ấy như hòn đá ném cửa, làm vô số học sinh nhớ kỹ vị Mã đại công tử hi nộ vô thường này. Bởi vì nguyên nhân như thế, tướng mạo hân càng bị nhiều người nhớ kỹ, thế cho nên hôm nay mới vừa có mặt, lập tức có không ít người nhận thức, đây không phải là Mã Văn Tài sao!

Chứng cứ vừa ra, Lương Sơn Bá lập tức trắng mặt, đi lên một phen kéo Mã Văn Tài chất vấn hân cùng Anh Đài rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì, phải dòn hân vào chỗ chết! Mã Văn Tài sắc mặt xanh mét, lạnh lùng phát khai Lương Sơn Bá, tỏ vẻ bản công tử vui, người không cần xen vào, nói xong còn tiến lên đi bắt lấy mũi tên kia, một phen bẻ thành hai đoạn quăng lên mặt đất.

Tạ tiên sinh cùng phu tử ở đây sắc mặt đều có chút khó nhìn, Trần phu tử cảm thấy hành vi Mã Văn Tài thực khiến hân mất thể diện ở trước mặt mọi người, không khỏi có chút tức giận, uy hiếp Mã Văn Tài nói là muốn viết thư nói cho phụ thân hân Mã thái thú, đưa hân trực xuất thư viện, Mã Văn Tài lạnh lùng cười, nói cho phu tử người đi cáo đi, tùy tiện cáo, ta sợ là ta không kêu được Mã Văn Tài! Nói xong lời này hân xoay người muốn đi, bị ta ngăn ở cửa lại.

“Người không cần đi.” Ta ở cạnh cửa nghe xong nửa ngày, giờ phút này ngăn chặt tại cửa, không nhường hân đổi rồi đi, cũng hướng trong phòng mọi người kêu lên, “Hung thủ không là hân!”

“Người đang lấy lòng ta?” Mã Văn Tài cười lạnh. “Diệp Hoa Đường, chọn thời điểm này ở đây hướng ta lấy lòng, đầu của người có phải hay không trúng ta rồi?”

=.= ai muốn hướng người lấy lòng? Ta lười cùng hân tranh cãi, chính là túm tay áo hân nói cho hân không cần đi, mà bước đến trung tâm y quán, một phen kéo ra Vương Lam Điền đang tránh ở phía sau đám người, nói rõ ràng cho mọi người, người này mới là thủ phạm chân chính phía sau màn độc thủ. Hân hôm qua vụng trộm tiến vào phòng ta cùng Mã Văn Tài, tất nhiên là trộm đi tên của Mã Văn Tài thương Chúc Anh Đài, dùng để giả họa Mã công tử.

Vương Lam Điền tranh cãi nói hung thủ không phải hân, tên rõ ràng là của Mã Văn Tài, nói chúng ta hợp nhau vu hại hân. Không thể không nói, Vương Lam Điền ở phương diện bắt bí thời gian thật sự chuẩn, vừa lúc chúng ta vừa đánh nhau mọi người vừa mới tán đi mà Chúc Anh Đài đang từ y quán trở về. Khi đó Mã Văn Tài vừa vận cùng Mã Thống cùng nhau hướng y quán lấy thuốc, song phương ở cùng địa điểm cũng có khả năng gặp trường hợp trên, sau đó nhân cơ hội dùng tác phẩm thư pháp dụ ta cùng Mã Văn Tài phát sinh tranh cãi, nếu phạm là ta tâm nhân tiểu nhân, giờ phút này tất nhiên sẽ không đứng ra làm chứng cho hân, mà là tùy ý hân bị đuổi ra khỏi Ni Sơn thư viện.

Chỉ tiếc, Vương Lam Điền một phen dụng tâm lương khổ, cố tình hân lại chọn sai người. Ta thừa nhận con người ta đôi khi cáu kỉnh táo bạo chút, làm việc không dùng đầu óc, nhưng cũng không có nghĩa là ta sẽ tùy người vượt vè. Trước không đề cập tới Mã Văn Tài rồi đi thư viện đối ta cũng không có bao lớn ích lợi, cho dù ta cùng hân có khoảng cách, nhưng là chuyện giữa chúng ta, không tới phiên Vương Lam Điền người ở đây lợi dụng!

“Diệp Hoa Đường, người đừng nghĩ ở đây nói suông vu người tốt!” Vương Lam Điền chú ý thấy Mã Văn Tài đã dừng lại bước chân, đang chuyển đạo mất lạnh như băng nhìn hân, không khỏi hốt hoảng đứng lên, bắt đầu hướng ta gọi âm ỉ, muốn ta xuất ra chứng cứ không cần vu hãm người tốt, hơn nữa cần ngược lại ta một ngụm, nói ta đã sớm nhìn Chúc Anh Đài không vừa mắt, lại cùng Văn Tài huynh cùng phòng, cơ hội trộm tên so với hân lớn hơn, cũng càng thêm khả nghi. Ta chỉ cảm thấy buồn cười, đi a, người muốn chứng cứ phải không? Nếu người muốn chứng cứ, như vậy ta liền cho người chứng cứ.

“Ta nhớ được ngày hôm qua Lam Điền huynh từ trong phòng ta đi ra, trong tay không có cầm tên, cho nên nhất định là giấu ở trong người. Trong lòng rất rõ ràng, không thể đặt, như vậy cũng chỉ có thể là trong tay áo. Chính là ta nhìn thấy mũi tên Văn Tài huynh sắc bén, không cần thận sẽ bị cắt qua quần áo, không biết Lam Điền huynh có thể hay không cuộn ống tay áo lên, cho chúng ta xem?”

Vương Lam Điền mặt lập tức trắng bệch. Lương Sơn Bá cùng Tuấn Cự Bá cũng không để hân làm, một bên một người xông về phía trước, bắt đầu

cường chế cuốn tay áo bảo hần. Vừa rồi ta chú ý thấy, mặt sau cổ áo Vương Lam Điền thoáng có chút rạn đường chỉ, hẳn là bị ta hôm qua kéo hư, vị trí hẻo lánh hần cũng không có phát hiện, nói cách khác hần hôm nay cũng không có thay quần áo, cho nên phương pháp này rất là nên làm! Cùng tên Mã Văn Tài kia ta quá biết, nhớ được lúc trước hần từng cố ý đem cung tiễn đặt ở tấm chắn ta, kết quả ta vừa nằm vào, quần áo đã bị cắt vài đường, Vương Lam Điền nếu thật sự đem tên giấu ở tay áo, khẳng định cũng tránh không được vận mệnh này.

Quả nhiên, không quá vài phút Tuân Cự Bá liền ở trong tay áo Vương Lam Điền phát hiện một đạo rách, độ dài vừa vặn đủ cắt chứa một mũi tên. Vương Lam Điền mạnh miệng, nói là hần không cẩn thận xé rách, nói chứng cứ không đủ, nhưng trong phòng đối tượng mọi người hoài nghi đã chậm rãi bắt đầu chuyển biến, ta liền lại đề nghị mọi người có thể đi theo ta cùng Mã Văn Tài trong phòng xem cung tên. Gần mấy ngày này Mã Văn Tài ham thích đá cầu, lại không có lớp cung tiễn, đã vài ngày không hề động đến chúng, bởi vì đặt ở góc xó tương đối hẻo lánh, mặt trên khẳng định đa số bám không ít bụi bặm. Nếu là hôm qua Mã Văn Tài dùng nó đến bắn Chúc Anh Đài, cung nhất định là sạch sẽ.

Ta vừa nói xong, Vương Lam Điền sắc mặt lại biến, lại vẫn như cũ mạnh miệng nói không phải hần làm. Trần phu tử tích cực nhất, đang chuẩn bị mang theo học sinh liên can đi theo ta cùng Mã Văn Tài đến phòng ngủ điều tra, Tạ Đạo Uẩn lúc này rốt cục đã mở miệng, nói không cần, phòng chừng cũng là bởi vì chứng cứ này cũng đủ chứng minh Mã Văn Tài trong sạch, nhưng không cách nào định ra Vương Lam Điền có tội. Huống hồ Chúc Anh Đài bị thương không nặng, phương diện thư viện cũng không muốn làm lớn, làm đến không thể văn hồi. Hai người đi an ủi Chúc Anh Đài vài câu, lại cảnh cáo mọi người không được làm loại chuyện này nữa, bằng không nhất định sẽ nghiêm tra, tuyệt không nuông chiều.

Ép buộc một phen, cũng đến giữa trưa. Phu tử tuyên bố có thể giải tán, lại đem ta cùng Mã Văn Tài, Vương Lam Điền ba người một mình lưu lại, còn được giáo dục về phương diện bạo lực học đường. Khi được phép rời đi đã là buổi chiều, Vương Lam Điền mới vừa ra khỏi cửa liền muốn chạy, bị Mã Văn Tài kéo lại đánh đá, một cước đá tới bậc thềm phía dưới, mới đề hần té chạy. Cũng hay cho một Vương Lam Điền một cái thể gia công tử, bị đánh nhiều mặt như vậy, còn có thể vẫn duy trì sức sống ương ngạnh giống con gián, cũng thực được cho là chuyện kỳ diệu.

Duy nhất không thích là thời điểm hần bỏ chạy lại trách móc ta cùng Mã Văn Tài là hai con chó điên, nhưng điều thật ra làm cho ta ủy khuất thật sự. Ta rõ ràng luôn chỉ đứng ở trên bậc thềm nhìn? Lại không hề động thủ đánh người, dựa vào cái gì nói ta là chó điên?

Hiện tại lúc này, đi com xa đã là quá muộn, lại thêm trên người còn mang theo thư cần chuyển về phòng. Ta tuy rằng không quá tình nguyện, cũng không thể bắt hòa cùng Mã Văn Tài cùng nhau trở về phòng. Trên đường không biết vì sao không khí có chút xấu hổ, ta đang buồn đầu đi, lại nghe Mã đại gia phía trước dùng cái mũi hừ lạnh một tiếng, sau đó trong miệng lại hừ lạnh một tiếng, thế này mới chậm rì rì cười lạnh nói: “Ngươi không phải đi cùng bọn Lương Sơn Bá sao? Thế nào lại quay đầu lại đây giúp ta?”

Mã đại gia thực kiên cường, trước khi nói còn thêm hai đạo âm đề.

“Bởi vì không phải ngươi làm. Ta rõ ràng có gặp Vương Lam Điền vào phòng trộm đồ, không có lý do gì để hần nhón nhơ ngoài vòng pháp luật mà đổ tội lên đầu ngươi.”

“Vậy nếu ngươi không thấy Vương Lam Điền vào phòng thì sao?” Mã Văn Tài không biết sao lại nói ra một câu như vậy. Hần đột nhiên dừng lại bước chân, quay đầu dùng sắc bén ánh mắt nhìn quét ta. “Nếu ngươi không gặp hần, việc hôm nay, đó là ta gây nên, đúng hay không?”

“Vậy cũng không phải ngươi!” Ta không chút nghĩ ngợi nhân tiện nói. “Ngươi tuy rằng không được tốt, muốn giết Chúc Anh Đài cũng không cần động thủ sau lưng, cho dù thực xuống tay sau lưng, cũng không có khả năng ngóc đến mức dùng tên của mình đi chỉ ra và xác nhận. Cho nên khẳng định không phải ngươi.”

“Hừ, ngươi cũng thông minh đó!” Mã Văn Tài đột nhiên xoay người, tiếp tục đi về phía trước, âm điệu không biết vì sao trở nên rất nhẹ. “Ta thật ra không nghĩ tới, ngươi còn có thể điều tra xử án bắt hung thủ.”

“Ngươi cho là ta chỉ biết nổi điên đánh người sao?” Lời này nghe thật không dễ nghe, ta bĩu môi, đối phương cư nhiên còn ứng một câu “Ừ”, làm ta nhất thời ghen lời, nửa ngày không nói ra lời được, thẳng đến lúc sắp tới cửa mới lại mở miệng, hướng hần giải thích chuyện tối hôm qua nói: “Cái đó không phải ta viết.”

“Cái gì?”

“Nói ngươi là tiểu nhân.” Thăng nhải này trí nhớ kém như vậy sao?

“A.” Mã Văn Tài nhẹ bồng lên tiếng, lời kể tiếp lại làm ta chấn động, “Ta biết a.”

“Ngươi có biết!” Ta không khỏi trừng mắt to. “Ngươi làm sao có thể...”

“Chỉ ngươi ta đã thấy, viết xấu hơn so cái kia.” Mã công tử tiếp tục mặt không đổi sắc châm chọc. “Trên cơ bản chính là một đoàn mực đen nhìn không ra hình dạng.”

“Vậy sao ngươi còn hất mực vào ta!” Ta nổi giận. Té ra người này căn bản chính là không có việc gì thì tìm lỗi người khác!

“Không có gì, hôm qua nhìn ngươi không vừa mắt, bản công tử thích hất liền hất.” Mã Văn Tài lộ ra một bộ dáng kiêu ngạo “Ngươi có thể làm khó dễ được ta”, tức giận đến ta xem chút lại vung nắm tay. Ta cảm thấy cùng người này một chỗ sớm muộn gì sẽ bị hần tức chết, vì phòng ngừa bản thân bị chọc giận đến đánh người, nhanh chóng đem sách vở nhét vào cái giá, ôm lấy quần áo bản hôm qua hướng Hoàn Y Cục chạy đi, sớm né tránh hần thì càng tuyệt vời.

Mấy ngày kế tiếp ta cùng Mã Văn Tài đều bình an vô sự, thư của Tân Kinh Sinh bị ta trả về, tỏ vẻ bởi vì hiện tại phu tử tra được, không dám vọng

tưởng đi dạo thanh lâu, chỉ có thể đề khi nào rảnh lại nói, Tần Kinh Sinh cũng không dám nói thêm cái gì. Ta cùng với Lương Chúc Tuấn ba người quan hệ dần dần chặt chẽ lên. Mà Mã Văn Tài tựa hồ cố ý đặt bẫy Chúc Anh Đài, mấy ngày trước đây ở trường diễn võ hai người bọn họ liền đồng thời mất tích, sau lại cùng trở về, cũng không hiểu được giữa hai người đã xảy ra chuyện gì.

Lương Sơn Bá vừa thấy Chúc Anh Đài liền vội vàng đi qua xem xét nàng có tổn thương hay không, sau khi phát hiện bị thương liền chất vấn Mã Văn Tài, Chúc Anh Đài lại nói là Mã Văn Tài cứu nàng. Bởi vì Chúc Anh Đài bị thương, Lương Sơn Bá vội vàng mang theo nàng rồi đi trường luyện võ, thậm chí quên hướng ta cùng Tuấn Cự Bá nói lời từ biệt, Mã Văn Tài hướng ta ném đến một ánh mắt đắc ý, mang theo điểm châm chọc cùng cười nhạo.

Nói thật, ta không quá minh bạch hẳn đang trào cười (cười trào phúng) cái gì, Lương Chúc hai người kia là xứng một đôi, một người bị thương một người khác sốt ruột là chuyện đương nhiên. Theo lý thuyết người là nam nhân vật phản diện chính thứ nhất không phải nên vội vàng vàng theo sau sao? Sao còn có thời gian không chút hoang mang ở đây ném ánh mắt cho ta xem?

Trong nháy mắt, ta ở thư viện ngây người cũng đã vài ngày. Trong khoảng thời gian này quá thật bình tĩnh, Mã Văn Tài cùng Vương Lam Điền không tìm chuyện gây sự ta, ta cũng tận lực yên lặng, nỗ lực luyện chữ cũng học tập một ít tài nghệ thể tộc đệ tử, ngẫm lặng lẽ vì tương lai bản thân sau khi xuống núi mà chuẩn bị. Tối gần Đoan Ngọ, Tạ Đạo Uẩn tiên sinh lại đột nhiên tìm đến ta, nói là có chuyện cùng ta thương nghị

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Ta cùng Tạ Đạo Uẩn xưa nay không cùng nhau xuất hiện, nhưng xem ra nàng cùng Chúc Anh Đài quan hệ khá thậm mật, thường xuyên cùng một chỗ nói chuyện trời đất, ngẫu nhiên đàm hoa đàm thảo đàm ánh trăng, thuận tiện tâm sự cái gì nhân sinh lý tưởng, không nghĩ tới nàng lúc này đây thế lại tìm ta thương lượng sự tình. Có thể thương lượng cái gì chứ?

Hả, nàng khích lệ ta.

Nàng nói, không nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy Diệp hiền đệ, lần này gặp mặt, thật sự khiến nàng rất xúc động. Nàng khích lệ ta tiến tới, rốt cục hiểu được khổ tâm Diệp đại nhân, không lại cả ngày lưu luyến từ sắc, dùng sức ở trong nhà bồi tiểu thiếp. Còn tự hào nói ta hiểu được thời thế, tính tình cũng trưởng thành, lại sẽ ở thời khắc mấu chốt nói giúp kẻ mình ghét, mà không bỏ đá xuống giếng, sắc mặt hồng nhuận khỏe mạnh, xem ra ngũ thạch tán cũng đã không dùng nữa, nói ngắn gọn tổng kết lại một câu nói:

Diệp Hoa Đường a, thời gian dài không gặp, ngươi rốt cục từ súc sinh tiến hóa thành người.

Ta đầu đầy hắc tuyến, chỉ có thể ừ a gật đầu phụ họa. Sao lại vậy, hình như Tạ tiên sinh quen ta? Nhưng là mấy ngày nay tới giờ, nàng rõ ràng không có nói quá nửa câu với ta! Nàng không nói, ta làm sao mà biết ta có thể là quen nàng? Không đúng, là ta vốn không biết nàng a! Việc này là cho, rốt cuộc là cái tình huống gì, bản thân ta cũng chưa hiểu ra sao. Tạ Đạo Uẩn còn ở bên kia trách cứ ta còn mang thù, bởi vì chuyện lần trước thế nhưng nhìn thấy tỷ tỷ nàng lại làm bộ như không biết, còn làm nàng phải chủ động nói trước.

Hình như Tạ Đạo Uẩn cùng thân phận này là có quen biết, sau đó nàng lại đối tượng mạo ta không có phát biểu ý kiến, nói cách khác, diện mạo ta cùng Diệp Hoa Đường kia, hẳn là có chút gần giống. Nhưng là trên đời này ở đâu lại có chuyện khéo như vậy? Ta vừa đúng xuyên lại đây, vừa đúng chiếm được một thân phận, thân phận này còn gần giống ta, làm người khác nhận thức không ra nổi!

Lại liên tưởng đến thân thể gần mấy ngày nay phát sinh dị trạng, ta có khả năng nghĩ đến chuyện thực chỉ có một, chính là —— ta chính là Diệp Hoa Đường.

Ta xuyên qua, là vào thân thể người khác.

Nhưng Diệp Hoa Đường người này, hẳn là nam, ta vào thân thể này cũng là nữ tử. Như thế xem ra, Diệp Hoa Đường kia đều là nữ phần nam trang, trong đó nhất định có huyền cơ.

Tuy rằng may mắn thân phận của mình ở thư viện cũng thoải mái một chút, nhưng không muốn liên lụy quá sâu vào tình hình phức tạp của cơ thể này, lại nghe Tạ Đạo Uẩn nói muốn viết thư hướng Diệp gia báo khen ta, sợ tới mức nhanh ngăn lại, nói ta tạm thời không muốn người trong nhà biết chuyện này, mong rằng Tạ tiên sinh giữ bí mật. Tạ Đạo Uẩn liền cười, nói không thể tưởng được người đọc sách vài ngày, ngược lại học xong còn dẫu, có phải hay không có chuyện khác gạt nàng? Nhưng đừng có ý xuống tay với cô nương của Sơn Trường. Ta không nghĩ tới danh dự của mình xuống thấp đến vậy, vội vàng xua tay nói không phải, chính là không muốn gây phiền toái trong nhà thêm, khẩn cầu nàng nhất định không cần nói ra ngoài.

Tạ Đạo Uẩn tỏ vẻ muốn nàng không nói cũng có thể, bất quá lúc Đoan Ngọ ta phải giúp nàng một chuyện. Ta vội vàng đáp ứng, nguyên tưởng rằng chỉ là chút việc lông gà vò tỏi, kết quả sau khi nghe xong sợ tới mức xem chút chạy trời chết, Tạ tiên sinh nàng cư nhiên muốn ta phần nữ trang, thay nàng tham gia đình thân chi ước, thử một lần tương lai phu quân nàng, Vương Ngưng Chi.

“Ta, ta là nam nhân a!” Ta hoảng nói. “Phần nữ trang, lập tức sẽ bị nhận ra!”

“Làm trò!” Tạ Đạo Uẩn dùng bút lông gõ đầu ta, còn vuron tay lại đây giật nhẹ mặt ta. “Ngươi a, chỉ có một bộ dạng hơi hợ là tốt, cũng không phải chưa từng phần nữ trang, còn dám ở trong này giả vờ. Lúc ngươi ở Thái Nguyên cũng không thiếu lần phần thành nữ tử, đi trên đường có ý khiêu khích văn nhân tài tử, người khác đều nói ngươi cùng Vương gia Vương Huy Chi là một đôi, giống nhau không cấp bậc lễ nghĩa. Hiện tại ngược lại, đọc sách vài ngày, đổi thành thánh nhân quân tử!”

Nói xong lời này, nàng lại có chút thờ dãi, có lẽ cảm thấy mình bắt buộc người khác không tốt, không khỏi lắc đầu nói: “Thôi, nếu ngươi không chịu, vậy việc hôm nay bỏ đi. Cũng là ta hoảng loạn, nhất thời tìm không thấy nhân tuyển thích hợp, lại làm ngươi khó xử...”

Cuộc đời ta sợ nhất chính là thế công ôn nhu. Nàng vừa nói như vậy, ta ngược lại không tiện mở miệng cự tuyệt, chần chờ một lúc lâu sau rốt cục ôm quyết tâm phải chết tở về tùy Tạ tiên sinh an bày. Tạ Đạo Uẩn không khỏi cao hứng lên, lại trách cứ ta trưởng thành ngược lại trở nên mới lạ, không giống như trước đây kêu nàng tỷ tỷ. Ta ở trong lúc đối thoại, mới biết được Diệp gia cùng Vương gia có đoạn thời gian kết giao thậm mật, Diệp Hoa Đường còn đi Tạ phủ ở mấy ngày, cùng Tạ Đạo Uẩn quen biết. Sau Diệp lão tiên sinh lại từ quan về nhà, ở Thái Nguyên mua ruộng tốt ngàn mẫu, phú giáp một phương, tiêu dao tự tại.

Con người của ta từ chi thế nào lại không phát triển, ý nghĩ đơn giản, không hiểu những chuyện của sĩ tộc gì đó. Từ nhỏ đến lớn duy nhất nhớ kỹ chính là trước khi ăn phải rửa tay, đèn đỏ ngừng đèn xanh đi, lên lớp muốn hảo hảo làm bài tập ngày thường phải nghe lão sư nói các quy tắc đơn giản. Cổ đại tôn sư trọng đạo, lời tiên sinh nói tự nhiên còn lớn hơn trời. Tiên sinh muốn ta phần nữ trang, ta phải phần nữ trang; tiên sinh muốn ta chết, ta liền... =.= xử lý tiên sinh. Được rồi, đối với loại người như ta chỉ sợ chết mà thôi, tánh mạng là không thể đem ra vui đùa.

Bất quá nữ trang mà nói... Có chút rối rắm a. Trong thế giới này nam trang ta mặc thật ra rất thích hợp, cảm thấy rất giống đồng phục luyện tập trong võ quán. Nhưng Tạ Đạo Uẩn yêu cầu ta không tiện cự tuyệt, hơn nữa nếu có thể, ta rất muốn làm rõ ràng, thân phận ta kết quả là chuyện gì xảy ra.

Mặc kệ nói như thế nào, có cái thân phận, vẫn là so với một mình một người vô mục đích mạnh hơn nhiều. Thời đại này sĩ tộc cùng bình dân địa vị khác nhau xa, nếu có thể, ta đương nhiên là hi vọng mình có thể có cuộc sống tốt.

Hôm sau, lúc khoa sáng, Trần phu tử rung đùi đắc ý, đọc 《Kinh Thi》.

“Hán rộng hĩ, không thể vịnh tư. Giang chi vĩnh hĩ, không thể phưng tư. Kiêu kiêu sai lương, ngôn ngải này sở. Con vu quy, ngôn mạt này mã...” Lúc phu tử đọc chậm đây nhịp điệu, không ít ánh mắt học sinh lạng lẽ di chuyển, đột ngột chuyển hướng xếp sau một nơi.

Ta lặng lẽ lờm phu tử liếc mắt một cái, chú ý tới hắn đang đắm chìm cho thi văn, liền cũng quay đầu ra sau xem, chỉ thấy giữa Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài, rõ ràng có thêm một tòa đại sơn, ngăn trở ở giữa.

Sơn Bá huynh thanh khụ một tiếng, nhỏ giọng đối người bên cạnh nói: “Tiểu Huệ cô nương. Ngươi ngồi ở chỗ này... Không chê chật sao?”

“Sẽ không a.” Một thân xiêm y hồng nhạt Vương Huệ thẹn thùng nở nụ cười, ngượng ngùng nói. “Chúc công tử bảo ta đến, ta thật rất vui vẻ.”

Lương Sơn Bá có chút phần nộ, lúc này Tuân Cự Bá vuron nửa thân mình, đối Chúc Anh Đài nói: “Ai ai, Chúc Anh Đài. Buổi tối có núi sách ngăn, ban ngày có núi người chống, hai người các ngươi thật sự là bạn tốt a, ha ha!”

Phốc! Ta dùng Kinh Thi che lại mặt, xem chút cười ra tiếng. Mã Văn Tài bên cạnh phiêu liếc mắt ta một cái, dùng các đốt ngón tay gõ gõ cái bàn, nhỏ giọng nói: “Nhìn sách ngươi!” Ta nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh không hề cập tới. Lúc này Trần phu tử đã đọc xong.

“Thi ba trăm, nói tóm lại, viết tư vô tà.” Hắn gấp sách trong tay, ngẩng đầu lên, bắt đầu cho chúng ta tiến hành lý luận giáo huấn. “Này nói, tư tưởng bên trong Kinh Thi, đều là thuần khiết. Cho dù là quốc phong hay phong tình địa phương, phần lớn là thần dân đối quân chủ vô hạn kính yêu, quyết không thể chỉ lí giải việc nam nữ, biết không? Những bài thơ tình là vạn vạn không thể học!”

Mình bạch mình bạch. Tình yêu thế gian kỳ thực toàn bộ đều là cặn bã, ở trong mắt phu tử ngài, mỗi nhân phần hồng toàn bộ đều là khô lâu, bọn ta đương nhiên là phi thường phi thường mình bạch!

“Hắc, hắc hắc!” Tàn Kinh Sinh đột nhiên ở phía sau không hiểu bật cười, hơn nữa gợn tay lên cao hét lớn. “Phu tử phu tử, ta muốn hỏi, thơ này, có tính không là thơ tình không a? Ha ha.”

Phu tử trầm ổn vuron một bàn tay, ý bảo nói: “Đọc.”

Tàn Kinh Sinh lắc lư người đứng lên, trong tay cầm một tờ giấy, vẻ mặt nghiêm túc, lớn tiếng thì thầm:

“Sông ngân thiên bát ngát, nội tâm đường quanh co; mặc tự hóa chim khách, hoa tươi tặng hồng nhan. Chức nữ tư phé trừ, hằng nga hạ phạm gian; đừng đãi đêm thất tịch đêm, nguyệt bạn Trung thu viên.”

Hắn vừa đọc xong, giảng đường lập tức vỗ tay thay nhau nổi lên, có người chăm chọc nói: “Hảo thơ tình a!” Bên trong cười vang một mảnh. Ta cảm thấy hứng thú xoay qua, chỉ thấy Tàn Kinh Sinh khoát tay ý bảo mọi người yên tĩnh, hơn nữa một mặt thần bí nói: “Các vị các vị, có muốn biết thơ này ai viết hay không?”

“Muốn muốn!” Mọi người một chồng thanh hòa cùng. Phu tử không biết vì sao có vẻ có chút khẩn trương, lấp bắp nói: “Ngươi nói, là, là ai viết?”

“Là... Chúc, Anh, Đài!” Tàn Kinh Sinh tay vừa chuyển, chỉ hướng Chúc Anh Đài phía trước hắn. Giảng đường mọi người cả kinh, Chúc Anh Đài tức giận nói: “Là ta? Ngươi nói bậy!”

Tần Kinh Sinh tỏ vẻ dừng nghĩ chống chế, đây là mới từ bên cạnh ngưởi lấy . Chúc Anh Đài tiếp tục dưng mày, nàng mới không biết viết thơ nhàm chán như vậy, cái gì chức nữ hằng nga, dung tục khó chịu nổi. Trần phu tử lại đột nhiên nóng giận, hằm hằm hỏi Chúc Anh Đài thơ này thấp kém chỗ nào, nhàm chán chỗ nào? Nhưng nói ra miệng xong lại phát giác không đúng, vội vàng sửa miệng, lại bắt đầu bức bách Chúc Anh Đài thừa nhận thơ này là nàng viết , cũng nói nếu nàng không thừa nhận sẽ cho nàng đi gánh nước toàn thư viện , Chúc Anh Đài chết cũng không đổi , mắt thấy Trần phu tử sẽ tức giận, Lương Sơn Bá vụt đứng lên, nói: “Thơ là ta viết .”

Trần phu tử sừng sốt, Vương Huệ đã ngưng ngừng đứng lên, cầm lấy bím tóc thẹn thùng nói: “Các ngưởi không cần giành giật ta như vậy, ta sẽ ngưng ngừng.”

Bên trong im lặng một mảnh, Chúc Anh Đài xanh cả mặt, hướng về phía Lương Sơn Bá chất vấn: “Thơ thật là ngưởi viết ? Viết cho ai !” Lương Sơn Bá rối rắm nói không ra lời, ta thật sự là không rõ vị đại tiểu thư này sao có thể tin chuyện căn bản rõ ràng như vậy, dứt khoát cũng đứng lên gánh tội : “Thơ kỳ thực là ta viết . Sơn Bá huynh chỉ là vì giúp ta che lấp, các ngưởi không cần khó xử hần.”

Lại ra một kẻ gánh tội thay . Trần phu tử cao hứng , chấp tay sau lưng hướng ta nói: “Diệp Hoa Đường. Bản phu tử sớm chỉ biết hành vi ngưởi không đúng, hảo cho dân từ diễm khúc. Ngưởi nói, thơ là viết cho ai ?”

Ta mỉm cười, nhẹ vung tà áo , làm ra thái độ của danh sĩ phong lưu không kèm chế được .

“Thơ này , đương nhiên là viết cho Văn Tài huynh .”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Ngưởi Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Được rồi, ta thừa nhận là ta cố ý .

Câu này vừa ra, ta dự kiến bên trong giảng đường nhìn đến toàn bộ mọi người đều tái mặt, đương sự Mã Văn Tài không nhúc nhích không ra tiếng, như cũ gồng trường thương đứng thẳng ở bên cạnh ta, ở mặt ngoài thoát nhìn lạnh nhạt không thêm để ý, ta lại rõ ràng nghe được tay hần đặt ở án thư đã truyền đến “Rắc” một tiếng!

Hix , hần hình như đã bóp nát cây bút.

Trần phu tử sớm đã quên mục đích lúc trước của mình , giờ phút này run rẩy vươn một cánh tay chỉ vào ta, vẻ mặt chỉ tiếc rên rết không thành thép quở trách:

“Diệp Hoa Đường, ngưởi háo sắc dâm đồ! Ngưởi sao có thể đối bạn học , khời oai tà ác niệm này? Thật sự là, tội không thể tha thứ! Ta, ta hôm nay nhất định phải đăng báo Sơn Trường, đem ngưởi trục xuất thư viện!”

Ta cười nhẹ, bước đi lên đối phu tử nói: “Phu tử ngài thật sự muốn... Đăng báo Sơn Trường?”

Trần phu tử ngẩn ra, lại như đột nhiên nhớ tới cái gì, nhanh ngâm miệng lại, ngẩng đầu, do dự một chút mới lại thanh thanh yết hầu, ra vẻ trang nghiêm nói: “Diệp Hoa Đường, vậy ngưởi nói đi, ngưởi vì sao muốn viết thơ tình cho Mã Văn Tài a?”

Hần chưa dứt lời, vừa nói hai chữ thơ tình, án thư phía dưới lúc này lại truyền đến “Rắc” một tiếng vang. Phía sau có vài học sinh cố nén cười đều ghen đỏ, Tuần Cự Bá không khống chế được, phốc xuy một chút cười ra tiếng , lại nhanh dùng sách vở che lại mặt. Mã Văn Tài xoay qua hung tợn trừng ta liếc mắt một cái, nếu ánh mắt có thể hóa thành thực vật, cái ót ta sớm đã bị khoét ra một cái thâm động.

“Khụ khụ, phu tử ngài nói như vậy là không đúng rồi.” Ta sửa sang cổ áo, bắt đầu ngông nghênh đối trắng thay đen. “Thơ này tuy rằng là giản bạch khiêm tốn, nhưng nói như thế nào là dung tục khó chịu nổi, lại càng sao có thể nói nó là thơ tình chứ? Phu tử mới vừa rồi còn giảng, quyết không thể từ mặt chữ mà lý giải chuyện nam nữ... Đó là chuyện không sạch sẽ , tiểu sinh viết thơ, cũng chỉ muốn vì biểu đạt tình cảm kính ngưỡng cao tôn đối Văn Tài huynh , tuyệt đối không có chút ý tứ khác. Phải biết rằng Văn Tài huynh phẩm tính cao thượng, làm ngưởi đoan chính đại nghĩa, tiểu sinh đối hần ngưỡng mộ chính là như nước sông cuộn cuộn , bốn ba ngàn dặm kéo không dứt...”

“Ngưởi căn bản chính là đang nói vậy!” Vương Lam Điền nghe ta càng nói càng không chịu nổi , làm gương trước đứng ra phản lại ta. “Trong thơ này là Chức Nữ Hằng Nga, lại là đêm thất tịch trăng tròn, rõ ràng chính là chỉ tình cảm nhớ nhung của nữ tử . Chẳng lẽ nói, ngưởi là đang đem Văn Tài huynh chúng ta tôn kính, trở thành nữ nhân ?”

Mã Văn Tài bên kia lại là một tiếng vang. Ta thấy hần đã đem những thứ có thể phá đều phá , cũng đoán không ra lúc này hần rút cuộc lại phá của công gì, bất quá xem mặt các học sinh phía sau đã không ai dám cười nữa, biết thẳng nhãi này đã phát hỏa , nhanh chóng lén lút bước ra từng bước phía bên ngoài bảo trì khoảng cách cùng hần, cũng tiếp tục tròn mắt nói dối nói:

“Không phải vậy, Vương công tử lời ấy sai rồi. Văn Tài huynh chính là đường đường cửu thước nam nhi, cho dù là người mù, cũng không có khả năng đưa hân xem thành nữ tử nha. Tại hạ sở dĩ dùng Chức Nữ Hằng Nga so sánh, là vì khen ngợi phẩm hạnh Văn Tài huynh mạnh mẽ chăm chỉ như Chức Nữ, vô tà cao thượng như Hằng Nga. Về phần đêm thất tịch và trăng tròn, đó là bởi vì đêm thất tịch sắp đến, tại hạ đoán trăng Trung Thu nhất định tròn hơn so với đêm thất tịch, cho nên thuận tay viết đùa.”

“Ngươi!” Vương Lam Điền bị ta phan một đồng ngực biện nói không ra lời. Hân còn muốn tranh cãi nữa, Trần phu tử lại nhanh đứng ra hoà giải, tỏ vẻ thơ này, nếu không là thơ tình, thì không có gì để tranh luận. Mọi người nên làm gì thì làm đi. Mọi người vì thế than thở tính toán tan học, lại bị Mã Văn Tài lạnh lùng ngăn lại, hướng Tần Kinh Sinh nói:

“Tần Kinh Sinh, ngươi nói thơ này là ở bên cạnh chỗ ngồi Chúc Anh Đài nhất được, ngươi có tận mắt thấy, là hân viết?”

Tần Kinh Sinh lập tức ý thức được Mã Văn Tài là đang giúp mình diễn, nhanh nói: “A, thơ này, là vừa lấy từ bên người hân. Nhưng cũng có khả năng là người ta lúc đi qua bên người hân, bỏ ở chỗ hân.”

Mã công tử cười lạnh. “Vậy ai vừa mới đi qua bên người Chúc Anh Đài?” Hân nói xong quay đầu tiếp tục dùng ánh mắt lăng trì ta. “Diệp Hoa Đường. Chẳng lẽ quý hồn ngươi vừa rồi đi qua bên người Chúc Anh Đài, đem tập thơ bỏ ở chỗ ngồi bên cạnh hân?”

“Đứng đứng.” Ta hào phóng gạt đầu. Mã Văn Tài sắc mặt lại bắt đầu xanh mét, Trần phu tử nhanh bước ra tiếp tục hoà giải: “Ai ai tốt lắm tốt lắm, nếu, nếu thơ này cũng tra không ra là ai viết, chuyện này, coi như không có phát sinh qua! A?” Hân ưỡn cổ, nghĩ nghĩ lại lùi về, ánh mắt nhìn chung quanh một loạt, hạ giọng nói. “Nhất là ở chỗ Sơn Trường, các ngươi, không được phép đề cập hứa đến!”

“Vậy nói cách khác, thơ này không phải Diệp Hoa Đường viết.” Mã Văn Tài lạnh lùng liếc mắt ta một cái, Trần phu tử vội vàng gạt đầu nói “Không phải” “Không phải”. Tần Kinh Sinh liền hỏi tập thơ này làm sao bây giờ? Phu tử đại nhân bước nhanh đến, một phen đoạt lấy nói:

“Tịch thu!”

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, giảng đường im lặng một mảnh. Trần phu tử mặt đỏ vội vàng xao động nói: “Nga cái gì nga? Ta đây là, đợi lát nữa đem nó đi tiêu hủy!”

Thieu cái gì thieu, căn bản chính là ngươi viết, còn chó! Ta cùng Tuần Cự Bá ở bên cạnh nhìn bóng dáng hân cười trộm, Tuần huynh vuron lại đây một phen nắm bờ vai ta, nhỏ giọng hướng ta nói: “Ngươi người này, ngay cả Văn Tài huynh cũng dám đùa giỡn, là gan thực không nhỏ!”

“Không biết là ai ngày hôm qua bỏ cá trạch trong nước trà Vương Lam Điền? Cũng vậy.” Ta hướng hân le lưỡi, hai người cùng một chỗ cười thành một đoàn.

Cùng Tuần Cự Bá ngốc một hồi, tính tình bốn cột được cất giấu cũng bị hân kéo ra, kết quả hôm nay không biết là chuyện gì xảy ra, đột nhiên nghĩ trêu cợt Mã Văn Tài một chút. Bất quá Tuần Cự Bá cũng có chút vì ta lo lắng, nói Mã Văn Tài tính tình ngươi cũng biết, ngươi làm như vậy, không sợ hân sau khi trở về sẽ đánh ngươi? Ta lắc đầu tỏ vẻ không thể. Văn Tài huynh gần đây đang chơi chiến tranh lạnh với ta, chỉ chờ cho ta một cái ót, không có nhân hạ thoải mái quan tâm ta. Kết quả lời còn chưa nói xong, ta liền cảm giác phía sau lưng mình bị một ngón tay điểm điểm, đồng thời có thanh âm ở phía sau vang lên nói:

“Ai nói ta không có nhân hạ thoải mái đến đánh ngươi?”

Ax, chánh chủ đến.

Tên Tuần Cự Bá kia không lương tâm đẩy đẩy ta, nói Diệp huynh ngươi hãy bảo trọng xong liền nhanh như chớp chạy có cò. Chỉ khổ ta tứ cố vô thân, không thể không ở trong ánh mắt lăng trì phẫn nộ của Mã đại gia theo hân trở về phòng. Mã Văn Tài hướng trên ghế dài ngồi xuống, chỉ thị Mã Thống ngâm nước trà, tự mình bưng lên chăm chú uống. Ta cũng muốn ngồi, lại bị hân trừng mắt nhìn trở về, chỉ nghe tên kia hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng hướng ta nói:

“Nói đi.”

“Nói cái gì?” Ta cảm thấy tình huống này rất giống người thăm vấn đang thăm vấn người bị tình nghi, cổ tình thật không may người bị tình nghi lại là tại hạ.

“Thơ kia.” Mã Văn Tài lộ ra một cái nhìn ghê tởm, tựa hồ miễn cưỡng nhắc tới việc đó. “Ngươi vì sao nói là viết cho ta?”

Quả nhiên vẫn là tức giận sao? Ta nhúc nhích đầu, tận lực dụ ngoạn hỏi đáp. “A, cái này, kỳ thực... Kỳ thực là, là ta nói sai tên.”

“A?” Mã Văn Tài nhú mày. “Vậy ngươi vốn muốn nói tên ai?”

“Đương nhiên là Trần phu tử!” Ta về mặt trình trọng, Văn Tài huynh bị sắc nước trà. Mã Thống nhanh đi lên thuận lưng cho hân, ta cũng giả mù sa mưa bước qua nói: “Không có việc gì chứ Văn Tài huynh? Có phải hay không tiêu đề nói sai cái gì, ngươi vì sao lại kích động như thế?”

“Đi chết đi!” Mã Văn Tài mạnh mẽ đẩy Mã Thống ra, nhưng lời này hân là nói với ta. Hân nắm lên quả táo trên bàn cắn một ngụm thuận khí, ăn thật quả phát ra tiếng vang, ta hoài nghi hân có phải hay không đem quả táo kia trở thành ta để phát tiết tức giận trong lòng ngực. Bất quá nói đến cũng kỳ quái, hân thật sự không đánh ta. Ta vốn đang cho rằng hân sẽ giận dữ.

Có lẽ thấy ta ở một bên trừng ánh mắt nhìn hân, động tác Mã Văn Tài ăn quả táo cứng ngắc một chút, liền sa sầm mặt hướng ta quát: “Ồ đó ngốc cái gì!

Tự mình tìm chỗ ngồi đi, chẳng lẽ muốn ta tìm chỗ ngồi cho người nữa ?”

Ax, được rồi, nhưng là ghế dài là vị trí của ta a. Người chiếm ghế dài, kêu ta ngồi ở nơi nào ? Ta xem xét chung quanh không có chỗ nào, cuối cùng tìm một chỗ nhỏ tốt cho mình ngồi xuống, lấy quyển sách đọc. Mã Văn Tài tiếp tục ở đầu đó răng rắc ăn quả táo, ăn được vài cái, không sợ nửa đêm đau bụng. Hân phun ra hột, kêu Mã Thống đem bàn nhỏ trên ghế dài đi, duỗi thẳng chân, cứ như vậy ở trên ghế dài nằm xuống, bộ dáng như là muốn nghỉ ngơi. Thấy ta kinh ngạc trừng mắt to nhìn hân, mi tâm hân lại hiện thành một chữ “Xuyên”, đối ta không kiên nhẫn nói: “Người nhìn cái gì?”

“A, không, không có gì.” Ta lại muốn vò đầu, duỗi tay ra liền chạm được bụi tóc, ý thức được gãi đến rối tóc, nhanh buông tay. Mã Văn Tài nằm lười ở trên ghế dài, một tay nâng cằm, ánh mắt du tán, cũng không hiểu được suy nghĩ cái gì. Hân kêu Mã Thống đi ra ngoài, lẳng lặng ngậy người một hồi lâu, đột nhiên nói:

“Diệp Hoa Đường.”

“Hà?” Ta quay đầu nhìn hân.

“Ngày mai, theo ta xuống núi.”

“Làm cái gì?” Ta có chút kỳ quái, cũng là không nghĩ nhiều, thuận miệng hỏi.

“Sắp tới Đoan Ngọ.” Hân lẩm bẩm nói. “Ta định đi săn một con gấu.”

A? Đoan Ngọ cùng gấu có quan hệ gì? Ta càng kỳ quái, trừng mắt to nhìn hân, đã thấy Mã Văn Tài trên mặt ngoài ý muốn lộ ra thần sắc hoảng hốt. Hân ngẩng đầu nhìn lên sa giữa bàn, ánh mắt phiêu di sau một lúc lâu, mới khàn khàn nói: “Lúc ta còn nhỏ, mỗi khi Đoan Ngọ, nương đều nấu một chén hùng chương cho ta ăn.”

Tâm ta đột nhiên như bị cái gì hung hăng đâm vào, trong đầu không tự chủ được hồi tưởng những chuyện trước kia mỗi khi Đoan Ngọ đã từng làm qua, nhưng trong trí nhớ lại trống rỗng, cái gì cũng không có.

Có lẽ thật nhiều năm trước từng đã có, nhưng chúng nó sớm phai mờ ở trong dòng năm tháng dài, rồi cuộc tìm không thấy.

“Người, muốn ta đi cùng người sao?” Tiếng nói ta cũng đột nhiên có chút khàn khàn, cuốn Luận Ngữ của Khổng Tử trong lòng bàn tay thấm ẩm mồ hôi. Mã Văn Tài lại hình như có biết, đột nhiên xoay người ngồi dậy, trong họng tràn ra cười lạnh nói: “Người nếu không muốn đi, cũng tùy người. Mã Văn Tài ta mới không hiếm lạ người khác hỗ trợ...”

“——ta nguyện ý đi.” Ta đột nhiên lên tiếng đánh gãy hân, trong thanh âm dẫn theo một tia ghen ghét. “Ta thật cao hứng người có thể tìm ta cùng đi.” Hân đi săn gấu, là muốn đưa tay gấu cho nương hân? Ta cũng muốn săn cho nương một cái tay gấu, bởi vì ta biết, nương cùng cha khẳng định chưa từng ăn qua cái loại này.

Là ai quy định tiết Đoan Ngọ sẽ? Ăn tay gấu, cũng là chuyện đắc nhân tâm động, bởi vì dù sao săn gấu không trái pháp luật thế giới.

“Hừ.” Mã công tử liếc mắt ta một cái, không biết vì sao đột nhiên có chút ngồi không yên. Hân mím môi từ ghế dài đứng lên, phất một cái vạt áo, đi thẳng ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Cũng không hiểu được Mã Văn Tài nói gì với phu tử, sáng sớm ngày thứ hai, ta ngay cả khóa buổi sáng còn chưa lên, đã bị hân vội vàng mang đi xuống núi. Ta đến thư viện không có mang ngựa, Mã Văn Tài liền đuổi Mã Thống, kêu hân mang ngựa thừa đến cho ta cưỡi.

Kỳ thực ta thấy kỳ quái vì sao hân tìm ta cùng đi săn, bởi vì bình tĩnh mà xem xét, tài bắn cung của ta cũng không bị cho là tốt, khi bắn bia thường xuyên bắn lên trời. Mã Văn Tài nghe ta hỏi, liền lạnh lùng hỏi ngược lại, vậy người cảm thấy ta nên đi tìm ai?

Ta vô ngôn chống đỡ.

Nếu theo ta, tìm người hỗ trợ nhân tuyển đệ nhất khẳng định là Lương Sơn Bá hoặc là Tuân Cự Bá, ngay cả Chúc Anh Đài, mọi người quan hệ bình bình, chỉ cần lược tấn bớt mà thôi. Mã Văn Tài khẳng định là không thể tìm đám Lương Sơn Bá hỗ trợ, ta ở trong mắt hân, hân là xem như quan hệ đối địch với bọn họ, tuy rằng ta không biết vị trí Chúc Anh Đài trong lòng Mã Văn Tài là gì, nhưng nương có Sơn Bá của nương, chắc sẽ không chịu bởi Văn Tài huynh xuống núi.

Về phần Vương Lam Điền cùng Tần Kinh Sinh, đừng xem bọn hân ở mặt ngoài đối Mã Văn Tài tất cung tất kính, sau lưng cũng nói bậy hân không ít, Mã Văn Tài xem bọn họ như câu hô đến gọi đi, phỏng chừng không có bao nhiêu tình cảm, về phần những người khác càng là không có cùng xuất hiện.

Tính toán như vậy , toàn bộ trong thư viện, quan hệ cùng Mã Văn Tài vừa thoáng lại gần , chỉ còn ta .

=.= vì thế nói, này xem như nghiệt duyên sao...

Sau đó tên kia lại ngẩng đầu vênh váo tự đắc bỏ thêm một câu:

“Hừ, bản công tử cho người cũng không dám không đến.”

Nói tên kia gặp may mắn có ưu việt như vậy là từ đâu tới ? Tuy rằng ta tự nguyện xuống núi cùng đi săn động vật hoang đại với người, nhưng khi nhìn thấy tên kia khí điểm kiêu ngạo liền tổng cảm thấy không thoải mái. Được rồi, tùy tiện hă... .

Nói là đi săn bắn, nhưng ta không rõ ràng lắm vị trí cụ thể, chỉ có thể cưỡi ngựa theo đuôi hă đi tới đi lui , sau khi chạy khoảng hơn một giờ , ta bắt đầu cảm thấy bụng không thoải mái, lại không muốn yếu thế trước mặt hă , chỉ nhìn đến xanh cả mặt. Nguyên nhân chủ yếu kỳ thực vẫn là trước kia ta chưa từng cưỡi ngựa, sau khi đến thư viện hết thấy phải luyện lại từ đầu . Hiện tại tuy rằng có thể miễn cưỡng khống chế ngựa, lại không thích ứng được kịch liệt xóc nảy trên lưng ngựa .

Ta thật sự rất khó tưởng tượng được đám đại hiệp trong tiểu thuyết động một chút liền cưỡi ngựa bốn ba ba ngày ba đêm , chân bọn họ được làm bằng thép sao? Phòng chừng sáng nay trước khi đi nếu ta không độn bông vải bên trong đùi, hiện tại khẳng định sớm đã rách da.

Mã Văn Tài phía trước hình như nói cái gì đó, ta khó chịu nghe không rõ, hă lại hô vài câu, có lẽ thấy ta không thích hợp, ruồi ngựa quay lại đến bên cạnh ta, hỏi ta làm sao . Ta liên tục xoa tay, tỏ vẻ không có việc gì, kêu hă tiếp tục chạy đi, đến khu vực săn bắn còn có một khoảng cách, ta nghĩ thâm gấu cũng không phải dễ tìm như vậy , muốn tìm được nó xung quang chắc phải tiêu tốn một khoảng thời gian, sau đó còn phải nghĩ phương pháp bắt nó , cuối cùng còn tha trở về... Hix, chỉ có một ngày , thật sự đủ sao?

“Không thoải mái cứ việc nói thẳng, người cậy mạnh cái gì ?” Mã Văn Tài không khách khí nói một câu kéo ta trở về, túm trụ cương ngựa của ta khiến nó dừng lại, ý bảo ta đi xuống. Ta bắt đầu đi xoay người xuống ngựa, thời điểm chân chạm được mặt đất thoáng có điểm lơ mơ, thân mình ngã nghiêng vài cái, rốt cục vẫn không nhện được, đặt mông ngồi ở trên cỏ, chỉ cảm thấy cánh tay đau nhức, đầu cũng choáng váng. Mất ung của Mã Văn Tài quét từ trên người ta xuống , cũng xuống ngựa, ngồi bên cạnh ta, nhìn mây bay trên trời ngẩn người.

“Thực xin lỗi.” Ta thấp giọng nói, nam tử bên người mang chút kinh ngạc quay đầu nhìn ta, ta liền lại bổ sung một câu: “Thực xin lỗi, khiến người chậm trễ...”

“Hừ, này gọi là gì ?” Mã Văn Tài dựng thẳng cái mũi . “Người nếu theo Mã Văn Tài ta cùng nhau hạ sơn, ta tất nhiên sẽ chiều cố tốt người. Huống chi, là ta gọi người cùng đi , cho dù người xảy ra vấn đề gì, cũng chỉ có thể trách ta quen người không nên, người không cần cảm thấy tự trách.”

=.= lời này là đang an ủi ta sao? Nhưng vì sao nghe qua có điểm chói tai Cái kia, ta chính là cưỡi ngựa ít nên thoáng có chút không khoẻ thôi, đừng lấy xem ta như phế vật a!

Nghỉ ngơi nửa khắc , lại ăn hai cái bánh nướng lấy ở cơm xá trước khi đi , ta liền kéo Mã Văn Tài lên ngựa chạy . Ai ngờ thằng nhãi này ngược lại không chút hoang mang , hai cánh tay một gác sau đầu nằm trên cỏ, nói là đột nhiên không muốn đi săn bắn , muốn ở đây nằm trong chốc lát. Nhưng không phải người muốn đi săn tay gấu cho nướng người sao? Sao có thể nói không đi là không đi. Ta lại thử thúc giục hă, vì thế Văn Tài huynh nổi giận, hướng ta rít gào một câu: “Người có phiền hay không?” Xem chút làm ta bốc máu đầu , vì thế nói, bởi người kia hạ sơn ngay từ đầu chính là sai lầm! Nếu ta không bởi vì nghe người nói là muốn săn tay gấu cho nướng người , ta mới không đi !

Sau khi kết thúc tiếng gầm thét giận dữ không thể tả xong, dứt khoát ném người nào đó ở trên cỏ, tự mình đến con sông phía trước cách đó không xa bắt cá . Không có cần câu lưới đánh cá, ta liền dùng tên mang theo tùy thân đi bắt cá, đem con sông quây loạn thất bát tao, một con cũng không bắt được , cuối cùng không thể không vén tay áo tự mình bắt , vất vả bắt được hai con , tìm chỗ ít cỏ tự cao tự đại nướng cá.

Lúc xuống núi có mang đồ gia vị cùng đá lửa, ta cuối cùng cảm thấy nguyên liệu nấu ăn đã ngoại cỡ đại rất nhiều, cam đoan không nơi nào không có đồ ăn , hiện tại xem ra quả thực như thế. Chỉ tiếc tài bắn cung của ta không tốt, nếu không còn có thể săn hai con gà rừng thả hoang gì gì đó.

Mã Văn Tài từ đầu đến cuối chính là gốc ở chỗ đó nhìn động tác của ta , cũng không lên tiếng, không động, ngơ ngác nhìn bầu trời không biết suy nghĩ cái gì. Ta nướng cá cho hă, hă cũng không tiếp, ta liền đem cá đặt ở trên lá cây dẻ bên người hă , tự ăn của mình. Thôi bốt nóng , mới cần một ngụm, ta đột nhiên nghe được Mã Văn Tài ở phía sau ta lầm bầm nói: “Kỳ thực nướng ta, không thích ăn tay gấu , cũng cho tới bây giờ không thích ăn thịt.”

Ta đột nhiên có loại cảm giác bị lừa , cảm giận quay đầu nhìn hă, đã thấy hă mím môi nắm cá nướng đặt ở trên cỏ , lực tay cực lớn giống như muốn đem con cá bóp nát , trên mặt tràn đầy tịch mịch cùng thống khổ.

“Nàng không thích, nàng không thích, nàng cho tới bây giờ đều không thích! Vì sao muốn như vậy? Vì sao các người muốn bức nàng!” Mã Văn Tài đem cá nướng ném mạnh lên cỏ, hai tay ôm lấy đầu. Đột nhiên hă xoay mạnh người nhảy lên, thần sắc hoảng loạn chạy về phía ngựa , ta ở phía sau liền mạng gọi hă cũng không đáp, xoay người lên ngựa như không cần mệnh hướng về phía trước.

Ax , Văn Tài huynh hình như lại động kinh .

Bất quá trạng thái hă thật sự có chút kỳ quái, làm cho người ta không an tâm. Ta sợ cháy, trước lấy đá đập tắt lửa dùng để nướng cá , mắt thấy Mã Văn Tài đã ruồi ngựa xa xa thành một cái điểm nhỏ, nhanh chóng lấy cung và tên bị hă ném trên cỏ , lên ngựa vung mấy roi, khiến nó nhanh hơn chạy về phía trước . Ước chừng chạy nửa canh giờ, phía trước xuất hiện một ngọn núi lớn , ta chú ý tới Mã Văn Tài đang ruồi ngựa hướng tới một cái sơn động tối om mà chạy như điên !

Trên đất một loạt dấu vết đã thú, trong sơn động này có gấu! Nhưng Văn Tài huynh ngay cả cung tiễn cũng chưa mang, hấn vào núi là muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Mặc dù ta tận lực ngược đãi động vật, nhưng vẫn bị Văn Tài huynh bỏ một khoảng xa, thời điểm gần đuổi tới sơn động, tên kia đã xuống ngựa, nghiêng ngã chao đảo chạy vào trong sơn động. Ax, Mã Văn Tài hôm nay rốt cuộc sao vậy? Ta coi tinh thần hấn không tốt.

Bởi vì ruồi ngựa quá mau, kỹ thuật ta lại không thuần thực lắm, làm lạc dây cương khi con ngựa trực tiếp cất vó liền tung lên nửa thân mình, ta không đề phòng, lại bị hất cả người ra lưng ngựa, rơi mạnh trên đất, đánh vài cái lăn mới chậm lại. Trên đầu có điểm đau, cũng không biết là té bị thương ở đâu, ta cố không phát giận lên con ngựa kia, vội vàng vác lên lưng cung tiễn của ta Mã Văn Tài, nguyên chuẩn bị trực tiếp chạy vào động, nghĩ nghĩ lại dừng bước chân, lấy ra cây đuốc ở trong hầu bao đã chuẩn bị tốt trước đó, châm lên mới chạy vào động.

Hấn sẽ không muốn học Cảnh Dương Cương thượng võ, định dùng tay không đánh gấu chứ? Ta nhớ được Võ Tông (ai xem Thủy Hử sẽ rõ) đánh hổ còn mang theo cây côn.

Động rất sâu, chỗ động khẩu còn có chút ánh sáng nhạt, hướng bên trong đi liền toàn hắc ám. Không gian truyền đến hơi thở tanh tươi của dã thú, ta nghe âm thanh giọt nước trên thạch nhũ tí tách trên mặt đất, cầm đuốc cẩn thận hướng trong động đi. Sau khi kêu vài câu “Văn Tài huynh” trong động không có phản ứng, ta liền ngậm miệng, chỉ vênh tai cẩn thận nghe động tĩnh trong động. Không quá lâu chợt nghe phía trước tựa hồ có hơi chút tiếng thở dốc, ta cầm cây đuốc bước nhanh, quả nhiên nhìn thấy Mã Văn Tài đang lui ở một góc vách tường, ôm đầu gối hơi hơi phát run.

Nơi này hình như là tận cùng. Ta dùng cây đuốc chiếu một vòng chung quanh, phát hiện trong động không có dã thú, chứng tỏ huyết động này là sơn động bị bỏ hoang, bằng không chính là dã thú trong động đi ra ngoài kiếm ăn còn chưa trở về.

Nếu là cái thứ nhất thì thôi, nhưng nếu là cái thứ hai thì không thể được, nơi này tùy thời đều có nguy hiểm! Ta tiến lên muốn kéo Mã Văn Tài đứng lên, kêu hấn chạy nhanh ra khỏi chỗ này, lại bị hấn một phen đẩy ra, hô hấp trầm trọng kêu ta lần, mơ hồ còn mang theo giọng mũi.

Đại gia ngươi muốn phát giận, đi, ngươi đổi chỗ khác ta tùy tiện ngươi phát thể nào cũng được, nhưng ngươi ở chỗ này tức giận cái gì! Hon nữa ta cũng đang buồn bực, ngươi nói xem ta háo tâm bắt cá, còn giúp hấn nướng, đưa tới trong tay hấn, như vậy cũng không được sao? Ta rốt cuộc là làm sai cái gì, làm hấn tình nguyện trốn vào trong sơn động cũng không chịu cùng nhau ngốc một chỗ!

“Ngươi rốt cuộc là muốn như thế nào!” Ta không nhịn xuống nữa, phát hỏa, trước khi nổi bão còn nhớ rõ đem cây đuốc cắm vào vết nứt vách động, lại nắm lên cổ áo Mã Văn Tài rít gào, “Ngươi muốn tìm chết, tự mình đi ra ngoài chết đi, đừng ở địa chỗ quỷ quái này gây phiền toái cho ta!”

Giận thì giận, ta còn nhớ được không có đâm hấn. Lúc trước đã phát thệ trong thư viện, ta sẽ không đánh hấn, trước khi hấn đánh ta, ta tuyệt sẽ không động đến một ngón tay hấn.

“Không liên quan ngươi!” Mã Văn Tài lạnh lùng tránh ta, hô hấp ồ ồ như trước, hon nữa muốn đem cây đuốc kia đập tắt. Ta thấy thể không ổn, nhanh chóng từ phía sau ôm thắt lưng hấn, dùng sức kéo hấn ra phía sau không cho hấn có cơ hội đụng tới cây đuốc, mắt thật lớn khí lực rút cục kéo hấn ra, dùng sức ném trên mặt đất. Mã Văn Tài thờ hờn hờn, nhưng không có lại ép buộc, thần sắc nản lòng ngồi dưới đất.

Ta cho tới bây giờ chưa thấy qua bộ dáng hấn suy sút như vậy, trong lòng không biết vì sao nhưng lại hiện lên một tia cảm giác quái dị, nguyên bản tức giận đã không cánh lạng yên tiêu tán. Mượn ánh lửa dần dần ổn định, ta ngồi xổm phía trước hấn, nghiêm cẩn nhìn ánh mắt hấn, hỏi: “Văn Tài huynh, nói cho ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không liên quan ngươi.” Mã Văn Tài lẳng lẳng xoay đi, thần sắc cũng trôi đi. Ta bắt vì sở động, tiếp tục nói: “Ta biết không liên quan ta, ta trước kia không biết ngươi. Ta cũng không rõ ngươi vì sao lại đột nhiên trốn ở chỗ này, nhưng dù có chuyện gì khiến ngươi không vui, ngươi vẫn có thể mở miệng nói cho ta. Ta biết con người của ta tương đối ngu ngốc, sẽ không nói lời an ủi gì đáng nghe, phạm là chuyện Diệp Hoa Đường ta có thể làm đến, ta tất nhiên sẽ đem hết khả năng giúp ngươi.”

“Nói ra thì ngươi có năng lực gì?” Mã Văn Tài đột nhiên tức giận. “Ngươi cần bản cái gì cũng không hiểu! Ngươi giúp ta? Ngươi làm sao giúp ta? Ngươi lấy cái gì giúp ta? Ngươi có tư cách gì nói giúp ta, ngươi cho ngươi là ai!”

“Ngươi quản ta là ai làm gì! Tóm lại ta chính là không muốn tranh cãi chuyện vớ vẩn gì đó với ngươi ở loại địa phương này!” Ta bị hấn la hét âm ỉ làm phiền lòng, thực hận không thể tiến lên dùng cán dao đập choáng váng hấn, như vậy ít nhất còn dễ dàng tha đi ra ngoài. Nhưng Mã Văn Tài giờ phút này tính công kích rất mạnh, ta cho dù thực muốn động thủ cũng tìm không thấy cơ hội, lại không thể cứ như vậy bỏ hấn rời khỏi, chỉ có thể tiến lên, dè dặt cân trọng ý đồ an ủi. Lấy tính tình ta, đều chỉ thích buồn một mình ở nơi nào đó làm chuyện của mình, chưa từng khai thông qua cho người khác như vậy? Chỉ cảm thấy bản thân mặc kệ nỗ lực thế nào, lời nói ra đều là cứng rắn lạnh như băng, vì thế nói, ta quả nhiên tương đối thích hợp làm thổ phỉ, mà căn bản là làm không xong vai trí tâm tỷ tỷ sao?

May mắn là Mã Văn Tài không bởi vì ta vụng về ngôn ngữ mà càng thêm bị chọc giận. Với nỗ lực của ta, về mặt hấn rất cục cựa lại, buồn thanh nói một câu: “Người không giúp được, người không hiểu. Nương ta sớm đã chết, người căn bản không có khả năng biết.”

“Người sao biết ta không hiểu?” Ta vì sự xa cách trong giọng nói hấn mà sinh khí, “Nương người đã chết thì sao? Ít nhất cha người còn hảo hảo sống! Cha mẹ ta đều đã chết, ta tận mắt thấy bọn họ chết trong đám cháy, lại căn bản bất lực, lại từng có ai có thể hiểu tâm tình của ta?”

“Người nói vậy!” Mã Văn Tài chợt ngừng đầu, ánh mắt như lợi kiếm phóng thẳng mà đến, “Thái Nguyên Diệp gia khi nào thì có người chết, ta sao không nghe nói qua? Người mơ tưởng nói dối ta!”

“Ta, ta là nằm mơ mộng. Nhất thời hồi tưởng mà thôi.” Ta nhất thời không đề phòng nói ra chuyện không thuộc về thân phận này, nhanh nói bù lại, đồng thời trong lòng hơn một tầng phòng bị. Người này thật sâu sắc, bề ngoài thoạt nhìn còn bị vây trong trạng thái động kinh, bên trong khôn khéo lại vẫn chưa chút nào biến, phải đề phòng từng khắc.

“Thôi, con người người, không một câu nói thật. Ta nhìn người hôm nay theo giúp ta ra ngoài, cũng không phải cam tâm tình nguyện?” Mã Văn Tài thu hồi yếu ớt, trên mặt khôi phục lại thần sắc lạnh lùng, “Người nếu muốn đi, cứ đi đi. Không cần ở trong này giả mù sa mưa, Mã Văn Tài ta không cần đồng tình.”

“Văn Tài huynh, đừng dối, đi ra đi thôi. Ta cũng không có ý muốn đồng tình người, chính là nơi này rất nguy hiểm, người muốn sinh khí thể nào, đi ra ngoài sinh, ta sẽ không ngăn người, đừng ở chỗ này buồn.” Ta đối người kia thật sự là vô lực, người vĩnh viễn không thể tưởng được giây tiếp theo hấn lại tuôn ra cái câu kinh quý gì, ta cảm thấy ta cái kinh hấn là thật bạo, nhưng so với Văn Tài huynh hoàn toàn không cần nhắc tới a. Ta nhất định là não rút mới chịu đáp ứng cùng hấn đi ra ngoài sân gấu, đến bây giờ, gấu thì không săn, ta thì sắp bị buộc điên rồi.

“Hừ, đi ra ngoài thì đi ra ngoài. Bản công tử tiến vào, chỉ là vì nhìn xem động trong này có gấu hay không, nếu không có, thì phải là ở bên ngoài.” Mã Văn Tài đứng dậy, vượt thẳng xiêm y cùng bụi, tay lấy xuống cây đuốc, thần nhiên hướng ngoài động đi. Ta nhẹ nhàng thở ra, đưa hấn cùng tiền, cũng đi theo ra son động. Rất cục ly khai nơi chật hẹp hắc ám kia, ta không khỏi nhẹ nhõm, nói thật, ta chán ghét không gian bịt kín, nếu không phải vì đuổi theo Mã Văn Tài, ta căn bản sẽ không đi vào loại địa phương đó.

Nguyên bản còn đang may mắn gấu chưa trở về thật sự là quá tốt, ai ngờ mới rời núi động được vài bước, ta liền nhìn thấy phía tay trái sau cây thụ xa xôi xuất hiện một bóng dáng màu đen vĩ đại, đang dùng móng vuốt ở bờ sông phát, xem bộ dáng hình như là đang bắt cá hoặc là làm cái gì đó. Mã Văn Tài cũng chú ý thấy gấu đến, nhưng không có lập tức kéo cung cài tên, mà là vươn tay vỗ vỗ bờ vai ta, hướng ta nói:

“Diệp Hoa Đường, người vừa rồi nói, phạm là việc người có thể làm, người sẽ đem hết toàn lực trợ giúp ta, thật không?”

Ta nheo lại ánh mắt, trong lòng hiện lên một tia dự cảm bất hảo. Đã thấy khoé miệng Mã Văn Tài nhếch lên, con người đen vẫn không nhúc nhích nhìn thẳng ta, vươn tay chỉ chỉ con gấu xa xa, đối ta mỉm cười nói: “Hiện tại, ta nghĩ muốn con gấu kia. Người đi giúp ta bắt nó đi, ta liền tin tưởng lời người.”

Ta không nói gì, chỉ lẳng lặng ngừng đầu nhìn hấn. Nam tử cùng phòng cùng trường với ta, ta tin tưởng hấn biết tài bắn cung của ta mười hết chín đã hỏng.

Hấn không muốn gấu chết. Hấn là đang kêu ta, đi chết đi.

Mã Văn Tài trên mặt như trước quai tươi cười, lạnh lùng, chiếu vào trên gương mặt tuần mỹ của hấn, có vẻ phá lệ chói mắt kinh tâm.

“Ta chỉ biết, người chỉ là đang dối gạt ta thôi.” Hấn nói, “Diệp Hoa Đường, người có biết hay không, người là tên tiểu nhân, người là đồ chỉ dám nói, không dám làm kẻ nhu nhược, người chính là kẻ nhu nhược mà thôi.”

Đúng vậy, ta là tên tiểu nhân, ta luôn luôn hối hận vì sao hôm nay muốn ra ngoài tự rước lấy nhục, nhưng ta không phải kẻ nhu nhược, cũng sẽ không nói dối gạt người. Bất quá một đầu gấu, ta đi săn thì thể nào? Người trong võ quán, cho tới bây giờ không hiểu được hai chữ lùi bước!

Ta không nói nữa, ý bảo Mã Văn Tài lui ra phía sau hướng bờ sông nhanh chạy tới. Con gấu kia cao ước bằng một người, ta nghe được tiếng bước chân đi sau, rít gào hướng ta vọt tới. Ta không để ý nó, nhanh chóng leo lên gốc cây đại thụ cách ta gần nhất, sau đó ổn định thân thể, thời điểm gấu chạy đến dưới tàng cây ý đồ hướng lên trên leo lên, giương cung cài tên bắt đầu phát động tiến công. Phương pháp này thật sự là ngu xuẩn, bất quá lấy tài bắn cung của ta, khoảng cách thoáng xa một ít cũng chỉ có thể lãng phí tên. Hơn nữa ta cảm thấy, trên cao nhìn xuống có lợi hơn so với bình thường, huống hồ ta cũng có thể nhân cơ hội dùng đoản chủy cùng nhuyễn tiên công kích, không được còn có thể xài quyền cước. Một phen ép buộc, ta bị gấu cào mấy vết, gấu kia bị ta ép buộc đầu rơi máu chảy, ý đồ ném ta chạy trốn, lúc này Mã Văn Tài ở xa xa nhất tên phóng tới, nhưng lại xuyên thấu đầu gấu, đem cả người đóng đinh trên mặt đất.

Ta lau máu trên mặt cùng cánh tay, cũng không nói gì, tự mình tuột từ trên cây xuống, đến bờ sông tẩy sạch vết máu, cũng không nhìn Mã Văn Tài thu thập đầu gấu kia thể nào. Thật lâu sau, Mã Văn Tài đi đến bên cạnh ta, ngồi xổm xuống, đem tay dính đầy máu tươi tẩy sạch sẽ. Ta chú ý tới túi bên hông hấn căn phòng, biết đầu hoang dại động vật đã bị giết hại xong, liền đứng dậy, định đi tìm ngựa của mình. Mã Văn Tài đột nhiên vươn tay, tháo xuống một mảnh lá cây dính trên tóc ta.

“Người bị thương.” Hấn nói.

Cho người đi dùng chủy thủ cùng nhuyễn tiên ở trên thân cây đánh nhau với gấu, người cũng sẽ bị thương. Ta tâm tình không tốt, không quan tâm hấn, tự mình đi lên ngựa, quay đầu trở về. Mã Văn Tài ở phía sau trầm mặc một hồi, cũng lên ngựa, theo ta hướng thư viện đi. Bởi vì trên người nhiễm máu, chúng ta ở trong thành Hàng Châu chậm trễ trong chốc lát, hấn chủ động bỏ tiền mua quần áo cho ta, hai người một đường không nói gì, về tới Ni Sơn thư viện.

Sau khi trở lại thư viện, Mã Văn Tài kêu ta đi y quán tìm Vương Lan bồi được trị thương, ta không muốn quan tâm hắn, kết quả bị rổng lên vài câu, nói ta dối hán không sao cả, đừng lấy thân thể mình ra đùa. Người kia thật sự thật khó hiểu, trong chốc lát kêu ta đi chịu chết, trong chốc lát lại trang mô tác dạng (giả bộ) lại đây quan tâm, ta không rõ ý nghĩ Mã đại thiếu gia, cũng không dám cùng hắn đối, ta chỉ là đang giận bản thân thôi.

Ta giận bản thân rất xúc động, bị người kích một phát liền nóng đầu lên, vì người liều mạng như thế. Buổi tối Mã Văn Tài lại một lần nữa kêu ta ngủ trên giường, cũng bị ta bỏ lơ.

Mấy ngày sau, đó là tiết đoàn ngo. Ta cự tuyệt lời mời Tuân Cự Bá du ngoạn, đi theo Tạ Đạo Uẩn hạ sơn, trong lòng run sợ hướng đỉnh hôn yến Tạ gia mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tạ Đạo Uẩn vốn cũng thật khản trương, bất quá có lẽ nhìn thấy ta so nàng còn khản trương hơn, nàng lại thả lỏng, chỉ nhìn ta cười, làm cho ta càng thêm khản trương. Từ lúc đến thế giới này, ta là lần đầu tiên mặc nữ trang, nữ phục thời Tấn vẫn là rất xinh đẹp, chẳng qua ta mặc không quen, tự mình biến thành loạn thất bát tao, tóc cũng búi không được, vẫn là Tạ Đạo Uẩn qua đây tự mình giúp ta làm cho. Thời điểm giúp ta cài trâm lên tóc, ta tựa hồ nghe nàng ở phía sau ta hít một câu:

“Bỏ nha đầu, biết rõ bản thân làm không được, rồi nhà trốn đi cũng không biết mang cái nha hoàn.”

Ta nghe vậy cả kinh, xem chút nhảy lên từ ghế tựa, hoảng loạn nói: “Cái gì? Tỷ tỷ người vừa rồi nói cái gì?”

“Ta không nói cái gì nha.” Tạ Đạo Uẩn mỉm cười nói, “A Đường nhất định là nghe lầm, không cần quá khản trương, không có việc gì, tin tưởng ta.”

Ax, là ta nghe lầm sao? Hoặc là bởi vì khản trương quá mức xuất hiện nghe lầm?

Ta buồn bực muốn gỡ đầu, bàn tay đến một nửa nhớ tới có người đang búi tóc cho ta, lại phần nộ rụt trở về, sửa lại gài ghế dựa.

Tạ Đạo Uẩn giúp ta búi hạo tóc, lại lấy bút họa bút giúp ta vẽ mi, cũng ở trên môi thoa son. Cổ đại son rất thơm rất ngọt, ta nhìn không được vuron đầu lưỡi liếm liếm, Tạ Đạo Uẩn liền cười, cũng kêu nha hoàn lấy ra một hộp, cộng thêm một ít điểm tâm trái cây, nói là đồ cho ta mang về. Ta cảm thấy một đại nam nhân không có việc gì mang hộp son trở về tựa hồ không tốt lắm, liền không muốn, chỉ kêu các nàng cho điểm tâm nhiều chút.

Trang điểm xong, ta trên người quần áo hi bảo đồ thắm, trên đầu mang theo trang sức kim thúy, có vài sợi tóc mai rủ xuống, khiến ta ngứa. Tấn bào chú ý đến nhẹ nhàng thanh lịch, khoan bào tay áo rộng, nhưng nữ phục so với nam phục khác. Khác biệt rất nhỏ thật ra không rõ lắm, nhưng kích thước lưng áo vẫn có điều khác nhau, nữ phục buộc chặt một ít, ngực cũng được nâng lên một chút. Ta vốn tưởng rằng Tạ Đạo Uẩn sẽ hỏi ta có phải hay không độn cái gì, cũng chuẩn bị tốt trước hai quả trái cây làm cố, bất quá nàng không hỏi, chỉ khen ta mặc nữ trang không tồi, rất xinh đẹp. Hai nha hoàn bên cạnh cũng đi theo khen ngợi, khiến ta không tự chủ được đỏ mặt, cúi đầu, chọc các nàng một trận cười vang.

Kỳ thực con người của ta đối tượng mạo bản thân không có khái niệm gì, trước kia ở hiện đại cũng không cùng ngoại nhân tiếp xúc, bạn bè trong lớp đều không quen nhiều, cũng không có người nói với ta về vấn đề diện mạo. Trong võ quán ai từng bị ta đánh bình thường đều nói ta là hung bà tử, cộp mẹ, không ai dám có cái ý đồ đùa giỡn ta, người sau bị đánh cũng biến thành người trước. Chỉ có đại ca thường xuyên nói ta đáng yêu, bất quá ta đều cảm thấy hắn là đang an ủi ta, tựa như người bán hàng trong cửa hàng quần áo gặp ai đều kêu mỹ nữ.

Bất quá hiện tại đến cổ đại được khích lệ, ta vẫn là rất cao hứng. Tuy rằng biết trong lời nói khẳng định có hơi quá, cũng cao hứng, hắc hắc.

Bởi vì trong đỉnh hôn yến tân nương muốn khảo chú rể, Tạ Đạo Uẩn lại là có tiếng tài nữ, ta không học vẫn không nghề nghiệp lại là tay ăn chơi sợ lòi nhân bánh, cố ý trước đó chuẩn bị hai bộ khảo đề, một bộ đơn giản, một bộ khó. Bởi vì tân nương phải đội khăn voan, không thể nhìn rõ ràng ta cùng Tạ Đạo Uẩn đã ước định trước đó, sau khi đến bữa tiệc nhìn thấy chú rể, nàng nếu vừa lòng, liền kéo ta một cái, ta liền khảo đơn giản một ít; nếu không hài lòng, liền kéo ta hai cái, ta liền khảo khó một chút. Nghe nói ta quen thân với Vương Huy Chi chính là em trai của Vương Ngưng Chi, cũng là hậu duệ đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, kỳ thực rất muốn một bộ thư pháp, bất quá ta ngượng ngùng nói, vẫn là quên đi. Nếu có thể cầm bút tích người của Vương gia đến hiện đại đi bán, rất có thể đáng giá.

Làm tốt xong việc chuẩn bị, cách tiệc đỉnh thân bắt đầu còn có một đoạn thời gian, Tạ Đạo Uẩn ở trong phòng tán gẫu với ta việc nhà, trò chuyện qua lại, liền nhắc tới Mã Văn Tài. Nàng biết ta cùng phòng với Mã Văn Tài, nghe nàng lại nói tiếp, giống như đã biết chuyện chúng ta đánh nhau. Nhìn ra được, Tạ Đạo Uẩn có ấn tượng không tốt với Mã Văn Tài, nàng khuyên ta tốt nhất sớm đổi phòng, nên cùng phòng Lương Sơn Bá hoặc là Chúc Anh Đài, nói bọn họ mới là bạn tốt của ta.

“Lương Sơn Bá tuy là đệ tử đệ tử thứ tộc, lại quang hoa nội liễu, hàm hậu giản dị, làm người chính trực thiện lương, tiếp cận hắn nhiều, đối với người cũng là có lợi. A Đường, người nghe tỷ tỷ một câu, Mã Văn Tài tâm cơ quá sâu, sát khí quá cường, hai người các người tính tình khác nhau, mặc dù về sau có cùng nhau, cũng quá không lâu dài.”

Cái gì kêu “Về sau ở cùng nhau cũng quá không lâu dài” ? Ta có chút kinh ngạc trừng to mắt , hướng Tạ Đạo Uẩn tỏ vẻ ta không rõ nàng có ý gì. Kết quả Tạ Đạo Uẩn cũng nghiêm túc, đột nhiên xuất ra một câu đem ta đánh choáng váng : “A Đường, người có tình cảm với Mã Văn Tài ?”

Đùa giỡn cái cái gì...! Ta là đại nam nhân a, ta làm sao có thể có tình cảm với người đồng tính ? Được rồi, cho dù Diệp Hoa Đường là nữ , ta đây cũng không có khả năng có tình cảm với Mã Văn Tài a, tuy rằng bộ dáng Mã đại gia quả thật không tồi, nhưng tính tình không được a, ta nếu là thích hắn, thì tự tìm người! Ngày đó sắp gần trở về, hiện tại cánh tay còn đau a, ta mấy ngày nay lên lớp cũng không ngồi cùng hắn , Vương Lam Điền vội vàng chạy qua thay thế vị trí ta còn bị hắn đập hai cái, người như thế, thực nên tránh xa mới tốt.

“Người a, không thừa nhận cũng không sao a.” Tạ Đạo Uẩn vươn tay qua vô cùng thân thiết điểm điểm mũi ta, “Dù sao việc này, đều có các lão gia Diệp gia thay người quan tâm. Trốn tránh cũng không phải biện pháp, nên đến sẽ đến.” Nàng nói lời này thật thâm ý, ta còn chưa kịp tỉnh tởm truy vấn, đã có một nha đầu từ ngoài đi vào, trong tay đang cầm một khay gỗ lim, bên trong đặt hai cây gậy , hỏi bọn ta chọn một cây.

Ta không rõ đây là dùng làm cái gì, Tạ Đạo Uẩn liền giải thích cho ta, nói đây là tập tục dân gian , tân nương đánh bông chú rể, tỏ vẻ vợ chồng kết hợp, một người nguyện đánh, một người nguyện nhận. Ta cảm thấy tập tục này thật thú vị, liền chọn cây lớn, Tạ Đạo Uẩn thấy thế vội vàng nhắc nhở ta, đừng xuống tay quá nặng , mặc kệ thành hay không thành, miễn cho ngày sau sinh hận. Ta tỏ vẻ người yên tâm, ta sẽ không xuống nặng tay .

Trong nháy mắt đã qua giữa trưa, Tạ Đạo Uẩn tỏ vẻ thời gian đã đến, liền đội khăn voan lên cho ta , nâng ta hướng chính đường đi đến. Dọc theo đường đi tiếng người ồn ào, rất nhiều người khe khẽ nói nhỏ, ta thoáng có điểm cương cứng, bất quá rất nhanh định thần lại, cẩn thận đi đến ghế bát tiên trong chính đường ngồi xuống, cảm giác Tạ Đạo Uẩn thoáng dừng một chút, tay rất nhanh buông xuống dưới, ở trong tay áo ta kéo một cái, do dự một giây, lại kéo một cái.

Hai cái, đây là không hài lòng . Ta cảm thấy hiểu rõ, sau khi trao đổi ngày sinh tháng đẻ , bắt đầu ra đề mục khảo nghiệm chú rể.

“Vương công tử, đắc tội.” Ta lên tiếng đầu tiên , nghe được thanh âm đối phương lười nhác “Ân” một tiếng , liền nhớ lại đề thi lúc trước bản thân nỗ lực cố nhớ , mở miệng nói:

“Sinh sô nhất thúc.”

“Thanh rượu trăm hồ.” Nam tử kia phản ứng cực nhanh, thanh âm trong sáng, đối đáp trôi chảy.

Ta tiếp tục: “Tam sơn bán lạc thanh thiên ngoại.”

“Nhị trong nước phân cò trắng châu.”

“Lão tẩu thái chi, đập phá đình núi lạc nguyệt; “

“Nông phu canh dã, phiên đến lưng mặt nùng vân.”

“Chu dịch ba trăm tám mươi tứ hào, hào hào cát hung chi có chuẩn; “

“Xuân thu cửu vạn sáu ngàn ngũ tự, tự tự khen chê chi vô kém”

Chung quanh vỗ tay thay nhau nổi lên, trăm trò khen ngợi thanh âm ủng hộ hỗn loạn vang thành một mảnh. Ta có chút nóng nảy, vắt hết óc nghĩ ra đề mục càng khó đề khảo hắn, kết quả người nọ liền châu diệu đối (đối đáp trôi chảy) , vô luận khó cỡ nào đều bị nhất nhất coi bỏ. Mọi người vỗ tay tưng trập, Tạ Đạo Uẩn đột nhiên mở miệng nói:

“Đù, tiến hành hạng mục tiếp theo đi.”

Nàng nói như vậy , hắn là rốt cục cũng có hứng thú với chú rể thôi? Ta hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, nghe gã sai vặt kia tuyên bố: “Tân nương đánh bông chú rể”, liền cầm thiếp sinh nhật trong tay để vào khay , nắm lên một bóng hướng đầu chú rể đánh . Ta tự nhận căn bản không có dùng khí lực lắm, ai ngờ chú rể kia đột nhiên thân thể xiêu vẹo, thế nhưng ngã xuống đất, toàn bộ người trong đại đường đều hoảng, một gã sai vặt kêu to “Tử Du” liền hướng chú rể đang nằm trên mặt đất chạy qua, xem xét tình huống hắn. Nhưng không đúng a! Chú rể tên rõ ràng kêu Vương Ngưng Chi, làm sao có thể lại thành Tử Du?

Ta cũng có chút hoảng loạn, kéo khăn voan cùng Tạ Đạo Uẩn tiến lên trước coi, lại chú ý tới nam tử nằm trên đất tựa hồ lạng lẽ mở một con mắt quét ta liếc một cái, lại nhanh chóng nhắm lại, nằm trên mặt đất không nhúc nhích. Người chung quanh hoảng loạn đứng lên, vội vã đem hắn đưa vào trong phòng nghỉ ngơi, tên sai vặt xông lên kêu chú rể là Tử Du kia bị lưu lại đề ra nghi vấn, kết quả làm bọn ta đều chấn động. Nguyên lai gã sai vặt này mới chân chính là Vương Ngưng Chi, mà người bị ta khảo một phen kia là đệ đệ hắn Vương Huy Chi, tự Tử Du, hỗ trợ giả mạo ca ca đến xem xét tân nương tử !

Thân phận ta tự nhiên rất nhanh cũng bị vạch trần , Vương Ngưng Chi cùng Tạ Đạo Uẩn đều bị Tạ thừa tướng kêu đi quở trách một chút, hai người này thật đúng là một đôi, ngay cả diễn xuất đều là một cùng một khuôn mẫu . Bởi vì Tạ Đạo Uẩn bị kêu đi, ta không tiện trực tiếp đi đối nam trang, lại lo lắng cái tên giả chú rể bị ta đánh kia , không thể không tiến vào trong phòng nhìn hắn . Kết quả tên kia vốn vẫn không nhúc nhích nằm ở trên giường, ta mới vừa vào trong phòng, hắn lại đột nhiên ần ần tỉnh dậy, một mặt mê mang nhìn trong phòng nói: “Cô nương, đây là đâu ? Ta mới vừa rồi không phải còn trong chính đường sao?”

Ta không nói gì nhìn hắn. Người cứ giả đi, vừa rồi giả chết, bây giờ còn giả mất trí nhớ ? Trước khi ta vào nhà còn nhìn thấy người lấy một khối bánh ngọt trên bàn ăn , vào nhà thì người đã nằm trên giường rồi, ta nói vị huynh đài này, muốn ta trèo lên giường tìm chứng cứ sao?

“Người căn bản không bị ta đả thương có phải hay không ?” Ta cũng không quanh co lòng vòng, há mồm nói, “Vì sao làm bộ té xỉu?” Làm hại ta giết nãy mình, cho rằng mình lại xuống nặng tay .

Nam tử kia thấy nói dối bị ta vạch trần, cũng không để ý, lập tức nhảy xuống từ trên giường, cầm nửa khối bánh trong tay nhét vào trong miệng (nhìn xem, ta đã nói hấn có trộm lấy điểm tâm), vỗ tay cười to nói: “Cô nương thật là thần kỳ, lập tức liền đoán ra tiểu sinh đang nói dối, bội phục, bội phục.”

Hắn cuối cùng không nói dối nữa . Ta cũng không khỏi mỉm cười, đã thấy nam tử đối diện ánh mắt dừng một chút, rất nhanh hồi phục nguyên thái, hướng ta chấp tay thi lễ nói: “Nếu tại hạ không đoán sai, cô nương tất nhiên cũng không là tài nữ Tạ Đạo Uẩn . Tại hạ Lang Gia Vương Huy Chi, không biết cô nương phương danh, kết hôn hay chưa ?”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đàng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

“Ta họ Diệp. Không... Ai không đúng không đúng, ta không phải cô nương, nhân huynh hiểu lầm rồi.” Ta bất tri bất giác chú ý tới câu kia “Kết hôn chưa”, ngay từ đầu còn kinh ngạc sao hấn lại hỏi câu này, sau lại rất nhanh nhớ tới thời cổ hậu nam tử có chút cổ hủ, động một chút liền cảm thấy phải chịu trách nhiệm vì làm bẩn sự trong sạch cô nương người ta .

Lại nói tiếp, hiện tại ta cùng người trước mặt coi như là trao đổi ngày sinh tháng đẻ để lại khảo nghiệm qua còn đánh bóng trên danh nghĩa, vạn nhất hấn cảm thấy đã tổn hại đến sự trong sạch của ta rồi đòi phụ trách thì làm sao bây giờ?

Thời khắc này ta vô cùng bội phục Tạ Đạo Uẩn lựa chọn tìm nam tử đến làm thể thân là quyết định chính xác, cũng quyết định thật nhanh lựa chọn bán đứng tiên sinh nói: “Kỳ thực ta vốn là nam tử, là Tạ Đạo Uẩn tiên sinh tìm ta làm thể thân cho nàng đến buổi tiệc.” Ta là vô tội a, tuyệt đối không có biến thái mê phần nữ trang, hết thấy đều là Tạ tiên sinh bức bách ta, huynh đài mình giám a!

“Nam tử?” Vương Huy Chi ngẩng đầu lên đánh giá ta một phen, ánh mắt làm càn mà tinh tế, từ đầu nhìn đến chân, lại theo chân nhìn đến đầu, ánh mắt hấn như xuyên thấu, làm ta cả người không thoải mái, không khỏi hỏi hấn mình sao không sớm thay nam trang, khi còn đang xấu hổ, lại nghe Vương Huy Chi vỗ tay cười to nói:

“Thì ra là thế, thì ra là thế, nguyên lai Diệp huynh đúng là nam tử, thật sự là khiến tiểu sinh hôm nay được đại khai nhãn giới một phen. Không thể tưởng được thể gian có người giống như vậy, nam phần nữ trang có thể thiên nhân chi tư (giống tiên nhân) đến vậy, làm tại hạ kinh diễm một phen a!”

“Ồ đầu nào?” Ta bị khen tặng có điểm tìm không thấy phương hướng, vội vàng khiêm nhường nói, “Huynh đài nếu là phần nữ trang, khẳng định cũng là thập phần làm người ta kinh diễm.”

Wương Huy Chi: “...”

“Không biết Diệp huynh là nhân sĩ nơi nào, xưa nay thích làm cái gì?” Hấn rất nhanh chuyển đề tài, hướng ta hỏi.

“A? À, ta là học sinh Ni Sơn thư viện, hôm nay rảnh...” Ta nói còn chưa dứt lời, Vương Huy Chi đột nhiên nhảy vọt lại đây, nhanh chóng cầm chặt hai tay ta, một mặt kích động nói: “Nguyên lai Diệp huynh đúng là học sinh thư viện, thật sự là quá khéo! Tiểu sinh sống gần hai mươi năm, đúng là chưa từng tiến vào thư viện, cũng coi như là chuyện ăn năn lớn nhất đời này. Tại hạ hôm nay cùng Diệp huynh gặp nhau, thấy thập phần hợp ý, thực có cảm giác hận gặp nhau quá trễ. Không biết ngày sau có cơ hội đến thăm Ni Sơn thư viện, Diệp huynh nguyện cùng tiểu sinh xúc tất trường đàm (đàm luận lâu dài), cùng học bài không?”

“A, hảo hảo, Vương huynh có thể hay không trước buông ra a...” Ta còn chưa nói dứt lời, đã bị Vương Huy Chi đánh gãy. Hấn tiếp tục cầm lấy tay ta, trên mặt lộ ra thần sắc cao hứng, bắt đầu theo ta nói phụ thân hấn hi vọng cổ nào hấn có thể nghiêm cần học tập công khóa, Diệp huynh nếu trợ giúp ta thật sự là quá tốt, Diệp huynh thật sự là người tốt, không biết Diệp huynh nhà ở nơi nào, bình thường thích ăn cái gì, phòng ở là phòng đơn hay là giường ghép, thích uống trà nóng hay là ấm, buổi tối ngủ đã từng thấy cú mèo hay quạ đen ngoài cửa sổ?

Ta xem thẳng nhãi này tin chắc ta là nam tử, liền nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại bị hấn liên tiếp đặt ra những câu hỏi mặc danh kỳ diệu đến đầu chẳng vãng nào tưởng lên, bất tri bất giác bị thẳng nhãi này đưa bên giường, tiếp tục cầm lấy tay ta bắt đầu giảng giải chu dịch bát quái cho ta xem trình diễn kỹ thuật nắm xương bàn tay, hấn còn nói mặc những bộ hi bào màu đỏ vào mùa hè có ảnh hưởng không tốt cho cơ thể. Người này thật sự quá nhiệt tình, ta vốn có chút khó tiếp nhận, nhưng hấn nói lại thật sự rất thú vị, làm cho người ta không tự giác bị cuốn hút vào. Lúc này ngoài phòng đột nhiên có người khụ một tiếng, ta còn chưa định thần lại, lẳng lẳng hướng ngoài phòng xem, Vương Huy Chi lại ngay lập tức đã nhảy ra ngoài trước, chấp tay hướng về phía cửa:

“Nhị tẩu.”

Ta: “...” Bất tự còn chưa có trao đổi, trước kêu lên tẩu tử. Tạ Đạo Uẩn hiển nhiên cũng bị một tiếng này của hấn làm cho có chút không biết làm sao, dùng một chút mới trả lời: “Khách khí. Không biết người cùng bằng hữu của ta, ở trong phòng tán gẫu cái gì mà hăng say như vậy?”

“Tại hạ cùng Diệp huynh vừa thấy đã hợp ý, đang đàm luận một ít thi từ ca phú. Diệp huynh giải thích tuyệt luân, thực làm tiểu sinh xấu hổ.” Vương Huy Chi ngậm miệng không đề cập tới việc hắn nói cho ta những chuyện kỳ quái, lại hướng ta thì lễ, không biết từ nơi nào lấy ra một cây quạt, đi thẳng ra cửa. Ta đột nhiên chú ý thấy giày của hắn còn ở bên giường chưa có mang, lại nhìn ra cửa, tên kia quả nhiên là chân trần hành tẩu, thế nhưng không có chút không ổn, thản nhiên đi ra ngoài cửa, xa xa còn có thể nghe được thanh âm hắn ngâm thơ. Ta cảm hài lên định chạy ra cửa đưa cho hắn, lại bị Tạ Đạo Uẩn ngăn lại, lắc lắc đầu.

“Vương Huy Chi trời sanh tính không biết kiềm chế, người không cần để ý đến hắn, hắn muốn mang hài thì sẽ mang.” Nói xong, nàng lại lo lắng hỏi ta nói với hắn cái gì. Ta tỏ vẻ không có việc gì, Vương Huy Chi biết ta là nam tử, sẽ không phát sinh vấn đề lớn gì. Tạ Đạo Uẩn thở dài, cũng không nói cái gì, chỉ kêu ta nhanh thay nam trang trở về thư viện.

Thời điểm ở cửa xuất môn, ta lại gặp Vương Huy Chi, chân hắn đã đổi giày mới, thấy ta đã đổi nam trang, liền tán thưởng khích lệ một phen, nói ta “Vùn vụt như nhận mưa, phảng phất như mây vờn bên trăng”, ta không hiểu cảm thấy từ này có chút quen tai, nhưng bình thường học không tốt, suy nghĩ nửa ngày cũng không thể nhớ tới ý tứ ẩn về bên trong. Vương Huy Chi liền nhìn ta cười, nói vừa vặn cùng đường với ta, muốn đưa ta trở về thư viện. Kết quả lời này vừa vặn bị cả hai Vương Ngưng Chi nghe được, bỏ xuống câu “Đồng cái gì lộ, theo ta trở về”, một phen mạnh mẽ lôi đi rồi.

Tạ Đạo Uẩn hướng ta lắc đầu thở dài, an bài xe ngựa muốn trực tiếp đưa ta trở về thư viện, bị ta cự tuyệt. Cách buổi tối còn có một đoạn thời gian, ta tính toán thừa dịp cơ hội này đi dạo thành Hàng Châu, mua chút đồ dùng, kết quả ở trên đường lại đụng phải Mã Văn Tài. Hắn đang cưỡi một con ngựa cao to ở trên đường, nhìn thấy ta liền lại đây, không khách khí hỏi ta ngày hôm nay đã đi đâu? Hắn ở thư viện đợi ta nửa ngày, sau lại xuống núi tìm ta cũng tìm không thấy.

Ta có chút kỳ quái, không rõ hắn tìm ta làm gì. Máy ngày nay quan hệ hai người rất căng thẳng, con người ta không thể nào che giấu cảm xúc được, nếu đối hắn có ý kiến, liền khó tránh khỏi sẽ không quan tâm hắn, Mã Văn Tài cũng sẽ không tìm ta nói chuyện, ta lại không nghĩ tới ngày Đoan Ngọ, thế nhưng hắn sẽ ở trong thư viện chờ ta, hắn không phải về nhà gặp cha hắn sao?

“Người tìm ta có chuyện gì?” Ta có chút tò mò, cũng liền bất chấp bản thân còn đang chiến tranh lạnh với hắn, mở miệng hỏi. Mã Văn Tài từ trên lưng ngựa nhảy xuống, do dự một chút, lắc đầu nói: “Quên đi, không có chuyện gì. Đến lúc này, còn có thể làm cái gì? Ta thấy người không đi cùng Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, cả ngày hôm nay, đều đi đâu vậy? Có hẹn?”

“Ừ, xem như vậy.” Ta gật gật đầu. Mã Văn Tài dừng một chút, đột nhiên dùng sức kéo cương ngựa, lại dường như không có việc gì nói: “Có hẹn với ai? Trong thư viện? Tuấn Cự Bá?”

“Không, là Tạ tiên sinh. Giúp nàng bàn bạc công việc.” Ta nói vừa xong, tay Mã Văn Tài đang kéo cương ngựa thả lỏng bớt, áp suất thấp bên người cũng không hiểu sao tán đi. Cảm xúc người này thay ba lần trong một phút, thật sự làm cho người ta đoán không ra. Ta đối với chuyện sản gấu ngày hôm trước chưa hết giận, đang suy nghĩ làm sao thoát khỏi hắn, đột nhiên cảm giác thân mình Mã Văn Tài hướng ta mà qua, tiếp theo thanh âm hắn ở bên tai ta vang lên nói:

“A, Diệp Hoa Đường, mặt người bị cái gì vậy?”

Ta sững sờ, ngón tay hắn đã quẹt một đường từ trên mặt, qua môi, khi nhấc lên khỏi mặt đã dẫn theo một chút ửng đỏ. Ta theo bản năng nâng tay che miệng lại, dùng sức cọ cọ, quả nhiên lại cọ ra một chút màu đỏ, Mã Văn Tài bên kia đã nhẹ hít, đôi mắt ung đảo qua ta, lấy ngữ khí thập phần khẳng định nói:

“Son.”

“...”

Đáng chết, lúc đối nam trang ta rõ ràng đã lấy khăn dùng sức lau qua a, sao cơ thể còn sót lại? Mã Văn Tài đã nheo lại mắt, vươn ra ngón tay đánh một chút màu đỏ nhạt hướng ta, dường như cười lạnh nói: “Nói đi, sao lại thế này? Thứ này là từ đâu chui ra?”

Ta im lặng một chút, chợt linh cơ vừa động, lộ ra thần sắc người hiểu mà, trong miệng cười nói: “Văn Tài huynh là biết rõ còn cố hỏi sao? Kỳ thực tiểu đệ cũng không muốn như vậy, thật sự là tỳ nữ nhà Tạ tiên sinh quá mức nhiệt tình, làm ta không chịu nổi a...”

Mã Văn Tài trong nháy mắt minh bạch ý tứ ta, sắc mặt chợt âm trầm xuống dưới. “Thật sự là hoang đường!” Hắn cả giận nói, “Vết thương trên người người còn chưa có lành, ít chạy loạn những nơi kỳ quái đi!”

Hả, Tạ phủ khi nào thì lại biến thành nơi kỳ quái? Ta xem sắc mặt Mã Văn Tài không tốt, tựa hồ có chút tức giận, liền chờ hắn bỏ rơi ta, ai ngờ đi nửa ngày rồi, hắn vẫn là kéo ngựa đi theo bên cạnh ta. Thấy ta quay đầu vụng trộm đánh giá hắn, không khỏi vừa giận nói: “Nhìn cái gì vậy! Đi đường của người đi.”

=.= Ta nói rồi cuộc là người muốn thế nào a? Không muốn nhìn thấy ta thì đừng đi theo ta, lộ ra bộ dạng này làm gì! Bởi vì bên người đi theo một tên ôn thần động kinh, ta ngay cả hứng thú dạo phố đều biến mất, qua loa mua chút vật phẩm cần dùng liền trở về thư viện. Mã Văn Tài cũng không biết là nghĩ cái gì, thế nhưng luôn luôn đi theo ta như vậy từ trong thành mãi cho đến lên núi. Thời điểm sắp đến phòng ngủ hắn vội vàng đem ngựa giao cho Mã Thống, túm ta hướng trong phòng đi, đem ta kéo đến cái bàn bên cạnh ngồi xuống.

Trên bàn bát tiên để sẵn cái bát đầy nắp, Mã Văn Tài lờm cái bát liếc mắt một cái, lại xoay qua, cũng không nói gì, hình như là đang chờ ta chủ động mở ra. Vì thế ta không có cô phụ kỳ vọng hắn, vươn tay qua mở nắp, phát hiện bên trong là một cái tay gấu đã được hầm tốt.

“Đưa cho người, ăn đi. Nhìn người cả ngày cắn bánh nướng, cũng không có thư đồng chiếu cố, nói giống cái gì?” Mã Văn Tài thấy ta ngẩng đầu nhìn hắn, không được tự nhiên xoay qua, trong miệng thầm nói. Có lẽ thấy ta chỉ nhìn hắn, nửa ngày không nói chuyện, hắn dừng một chút, lại hoang mang rối loạn nói: “Người cũng đừng nghĩ nhiều, ta không có ý tứ gì, chính là nghĩ gấu này là người săn, theo lý người nên có một phần. Ngày đó... Là ta nóng vội, ta không nghĩ tới người sẽ làm, hơn nữa ta xem con gấu kia cũng không lợi hại lắm.... Dù sao, người ăn đi, bát tay gấu này hương vị hắc là ngon, không đến mức không thể ăn...”

“Ta đã biết.” Tuy rằng hắc nói có chút không logic, nhưng ta có thể nghe ra hàm ý bên trong. Lấy tính tình hắc, thật muốn nói ra ba chữ “Thực xin lỗi” phỏng chừng là khó hơn so với lên trời, bất quá oán khí trong lòng ta đã không tự giác lảng lạng tiêu tán.

Thôi, ai kêu ta cùng trường với một vị quái nhân chuyên câu kinh a?

Ta vươn tay bung bát lên, phát hiện nước canh bên trong sớm đã lạnh, phỏng chừng là buổi sáng làm, kết quả tìm ta không thấy, liền để luôn ở trong này. Lạnh thì lạnh, ta cũng không để ý, bung lên bát nhất chiếc đũa nằm thử trước hương vị. Ai ngờ nếm xong, nhất thời một cổ mùi lạ tràn ngập trong miệng, ta xém chút cắn phải đầu lưỡi, thân thể cứng ngắc quay đầu qua hỏi:

“Văn... Văn Tài huynh... Tay gấu này, tay gấu này là ai làm?” Hương vị như trời sụp đất nứt này, khẳng định không phải Tô An hay là Tô đại nương làm.....

“Là ta sai người khác làm, sao?” Mã Văn Tài không biết vì sao giọng nói tạm dừng một chút, dùng khước nất dư quang liếc ta, hừ lạnh nói, “Không thể ăn?”

“Không, không, ăn rất tốt, chính là có chút ngọt...” Không chỉ là ngọt, quả thực quá ngọt! Có kẻ làm rót cả hủ đường vào bên trong sao?

“Ha? Người không phải thích ăn ngọt sao? Ta nhìn người ăn điểm tâm đều là chọn những khối bên trong có đường ăn.” Mã Văn Tài hướng cái bát hơi hơi vuốt cằm, “Ăn ngon thì ăn đi, hôm nay cơm xá không làm cơm, người không ăn, lát nữa cũng không thể ăn.”

Ta roi lệ đầy mặt, lại ngượng ngùng cự tuyệt hảo ý Văn Tài huynh, không thể không bung bát lên, thử uống một ngụm nước canh bên trong. Ai ngờ không uống thì không sao, một ngụm vừa đi xuống, ta rốt cuộc nhịn không được, phốc một ngụm toàn bộ văng ra ngoài! Tha ta đi, cái này thật không phải để người ăn a....

Mã Văn Tài xanh cả mặt, bị dính một chút vội nhảy dựng lên, cầm lấy bát quăng xuống đất, lại một cước đá ngã cái bàn, hăm hăm phát tay áo đi. Sau đó không lâu mơ hồ nghe được bên ngoài sân truyền đến tiếng kêu thảm thiết của vài học sinh, không hiểu ai xui xẻo đi ngang qua, được tặng liên hoàn cước của Mã đại gia.

Ôi chao, tức giận. Ta thực không phải cố ý a... Hắc không phải nói tay gấu này là tìm người khác làm sao? Sao lại phát giận lớn như vậy a?

Mãi cho đến buổi tối trở về, Mã Văn Tài cũng không nói với ta nửa câu. Vì thế, vừa mới hòa giải, lại cương nữa rồi.

Hai người chúng ta quả nhiên là oan gia a.

Sau khi Đoan Ngọ, Tạ tiên sinh liền xuống núi, trên núi lại chỉ còn lại một vị Trần phu tử. Sư mẫu liền ngẫu nhiên cũng mời vài nhân vật phu tử, dạy bọn ta cầm khóa và thư pháp. Nhưng chung quy không là kẻ lâu dài, Tuần Cự Bá âm thầm nói với ta, hắc nghe được Sơn Trường cùng phu tử thương nghị, ít ngày nữa muốn thỉnh Ngũ Liễu tiên sinh Đào Uyên Minh đến thư viện giảng bài.

Thơ điển viên Đào Uyên Minh? Ta biết a, người này ta có quen.

Đào Uyên Minh, tự Nguyên Lượng, một tiềm năng, hiệu Ngũ Liễu tiên sinh, thế nhân xưng Tĩnh Chương tiên sinh, chính là thi nhân nổi tiếng thời Đông Tấn hậu kì Nam Tống sơ kỳ, văn học gia, từ phú gia, văn xuôi gia, sáng tác có 《 về vườn rau cư 》《 trở lại đến hè từ 》《 chốn đào nguyên nhớ 》 v.v....

Được rồi, ta thừa nhận, kỳ thực đây đều là lúc trước kia lúc thi ngũ văn lão sư bắt ta học... Trừ bỏ cái này, ta đối với vị đại thi nhân này trên cơ bản hoàn toàn không biết gì cả...

Tuần Cự Bá cũng là đối vị Ngũ Liễu tiên sinh này có chút tôn sùng, về mặt khao khát, đang định theo ta nói đủ loại sự tích về Đào Uyên Minh, đã thấy rất nhiều học sinh ào ào xuất động, hướng cửa thư viện hùng dũng đi. Chúng ta cảm thấy kỳ quái, Tuần Cự Bá là tên quỷ thích bốn cột tự nhiên sẽ không bỏ qua náo nhiệt, lúc này giữ chặt một học sinh bên người tên Lưu Bá Tích hỏi: “A Lưu Bá Tích, các người chạy làm gì? Xảy ra chuyện gì?”

“Sơn môn xuất hiện một tên kỳ quái, nói là muốn đến tìm một người họ Diệp, mọi người đều tiến đến xem náo nhiệt.”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

“Họ Diệp?” Tuấn Cự Bá nhìn ta liếc mắt một cái, ta lắc đầu tỏ vẻ không biết. Tuấn Cự Bá liền túm trụ ta nhanh như chớp hướng sơn môn chạy tới, tốc độ hẳn thật nhanh ta theo không kịp, liền một mình chạy trước, lưu lại ta ở phía sau chậm rãi hướng sơn môn đi. Không đợi đi đến trước sơn môn, chợt nghe đến từng trận ồn ào, có một giọng nam nói:

“Tiểu sinh đến Ni Sơn thư viện này, là muốn tìm một vị công tử họ Diệp, thỉnh các vị huynh đài giúp ta tìm hắn.”

“Trong thư viện chúng ta có rất nhiều người họ Diệp, ngươi muốn tìm ai?” Người trả lời tựa hồ là Vương Lam Điền, thời điểm đối mặt người khác ngoài Mã Văn Tài, khẩu khí hắn liền trở nên kiêu căng, nếu trời là lão nhị thì ta là lão đại.

“Là một vị công tử lịch sự nho nhã, hiền lành thân thiết tuần tú.” Nam tử kia nói như vậy, “Cái đầu có chút nhỏ gầy yếu, ánh mắt lại rất đen rất sáng, nhìn qua trong suốt tựa như một dòng hoàng tuyến.”

Wang Lam Dien cười ha ha.

“Này vị huynh đài, ngươi đi nhầm địa phương rồi. Ni Sơn thư viện chúng ta chưa từng có công tử gì mà tuần tú, lại phong lưu ôn nhu họ Diệp cả, dựa vào cái gì lại có vài vị. Trừ họ ra, thừa lại chỉ có một quả đạn sét họ Diệp mà thôi, chỉ sợ huynh đài ngươi tiêu không nổi nha! Ha ha ha ha!” Người chung quanh cũng ô ô cười vang theo, mơ hồ nghe được thanh âm Tuấn Cự Bá lớn tiếng quát, bất quá hắn cũng đi qua nghiêm cẩn nói với nam tử kia, trong thư viện đích xác không có công tử ôn nhu họ Diệp, có phải hắn nhớ lầm tên thư viện hay không? Có thể là thư viện khác nói không chừng.

Ta bị đám người này chọc tức đến xem chút phát bạo, nhanh chóng đẩy ra đám người tiến đi lên, trước sơn môn vị công tử trẻ tuổi khiến người vây xem vừa nhìn thấy ta lập tức hướng lại đây, trên mặt khó nén kinh hi, vội vàng lại đây bắt lấy bả vai ta nói: “Diệp huynh, ngươi quả nhiên ở trong này, tiểu sinh tìm ngươi hảo khổ. Những người này cứ rắn nói ta đi nhầm thư viện, ta nhớ không có sai, hẳn là Ni Sơn thư viện mới đúng.” Hắn vừa nói một bên vừa nắm tay ta thật chặt, như là sợ ta chạy trốn, đúng là không ai khác, chính là tân bằng hữu mấy ngày trước đây ở trong Tạ phủ quen biết, Lang Gia Vương Huy Chi.

=.= vì thế nói ngài nhàn rồi không có việc gì thật đúng tới tìm ta a, Vương gia không phải là trọng thần trong triều sao? Phóng đệ tử trong tộc chạy loạn đến chỗ xa như vậy cũng không có vấn đề gì?

Ta định dứt tay ra, nỗ lực vài lần mới thành công. Vương Huy Chi cũng đã tự quen thuộc bắt lấy bả vai ta, đối với chuyện có thể gặp được Diệp huynh tỏ vẻ hưng phấn sung sướng thật lớn. Hơn nữa còn muốn đòi đạo ở trong thư viện, hi vọng ta có thể dẫn đường giúp hắn, thuận tiện gặp Sơn Trường.

Ta cảm thấy hắn đặt cánh tay kia ở trên bờ vai ta làm cho người ta cảm thấy thật không thoải mái, nhưng nhìn hắn hưng trí ngất cao đầu, cũng không nhẫn tâm cắt đứt hưng trí của hắn, đành mang theo hắn hướng trên núi mà đi. Trước khi đi còn nhớ rõ dùng mắt liếc Vương Lam Điền một cái, ý bảo hắn nếu dám nói bậy về ta nữa, buổi tối chờ coi. Vương Lam Điền sợ run cả người, không dám ở trước mặt Vương Huy Chi nói ta không tốt, vội vàng mang theo nhóm người của hắn trốn. Tuấn Cự Bá đi theo lại đây, đối với chuyện Vương Huy Chi tới tìm ta dĩ nhiên tỏ vẻ rất kinh ngạc.

Đợi cho sau khi ta đem Vương Huy Chi đưa đến chỗ Sơn Trường ở, Tuấn Cự Bá liền vội vàng kéo ta đến một chỗ yên lặng, hỏi ta làm sao quen với cuồng nhân kia. Ta có chút kỳ quái, không rõ hắn vì sao nói Vương Huy Chi là cuồng nhân, Tuấn Cự Bá liền nói ta uống là sĩ tộc, tin tức thật sự quá ít. Nói Vương Huy Chi kia là có tiếng sơn âm cuồng đồ, cuồng ngạo phóng túng, thanh cao tự phụ, tuy rằng tài hoa hơn người, nhưng làm người cực đoan tùy tính không kèm chế được, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Nghe nói hắn có một lần uống say rượu, tiếp bạn bè, chạy trên đường thật lâu, đến cửa nhà người ta đột nhiên không có hưng trí, ngay cả cửa cũng không tiến, xoay người về nhà. Hắn còn từng tiền nhiệm hoàng môn thị lang, kết quả chịu không nổi quy củ trong triều, không bao lâu liền từ quan quy ẩn, cả ngày đông du tây dạo, mặc kệ chính sự.

Nghe Tuấn Cự Bá nói, tựa hồ đối hành vi của Vương Huy Chi rất xem thường, cho rằng hắn ngôn hành bất chính, đều không phải lương hữu. Học sinh ở trong thư viện này, tính cách Tuấn Cự Bá đã xem như tương đối tiêu sái rộng lượng, nhưng ngay cả hắn cũng cảm thấy Vương Huy Chi tính tình phóng túng không kèm chế được, có thể thấy được người này xưa nay tùy tính đến cái trình độ gì. Nghĩ đến hắn ở trong Tạ phủ dám phẫn ca ca đến tiệc gặp mặt, lại ở trước công chúng dưới giả y tế xiu, chán trần đi đường, tính cách cũng hiển nhiên tiêu biểu.

Bất quá nói thật, ta thật không biết tính cách hắn có cái gì không tốt. Ngụy Tấn danh sĩ vốn là lấy phong lưu không kèm chế được mà thành danh, huống hồ Vương Huy Chi đa tài đa nghệ, không có nghĩa là hắn nhất định phải đem tài năng này dùng làm quan, tiêu điều tự tại, chơi trò chơi sơn thủy cũng tốt lắm a.

Lời tuy nói như thế, đối với việc Vương Huy Chi tới chơi, ta cũng không có ôm cái ý tưởng đặc biệt gì, nghĩ đến hắn ở tham quan chung quanh thư viện vài vòng, liền thôi. Ai ngờ thời điểm chàng vạng Sơn Trường đột nhiên triệu tập học sinh toàn viện, tuyên bố một tin tức, nói là văn sĩ Vương Huy Chi tự nguyện làm giáo viên khách mời của thư viện, phụ trách dạy mọi người thư pháp.

Này thật sự là kinh hi ngoài ý muốn. Lấy trình độ Vương Huy Chi, chỉ đạo học sinh kỳ thực vẫn là đại tài tiểu dụng. Vì thế Sơn Trường bốn phía tán dương ta một phen, nói là ta giao du bạn tốt, ân trạch toàn viện học sinh, phần ân trạch này cũng rất mau lan đến nơi khác. Ngày thứ hai công bố phẩm trạng thứ, tên của ta cao cao ở bảng, cùng Lương Sơn Bá đặt song song thứ nhất.

Lương Sơn Bá thượng bảng có thể là vì báo ân, mà ta khoá văn hóa cùng thành tích học cũng không tốt, phương diện phẩm hạnh bởi vì cãi nhau với Mã Văn Tài, vốn cũng nên là xếp hạng chót, kết quả bởi vì Vương Huy Chi, lập tức nhảy đến đầu bảng, lập tức có người không vừa ý. Đầu tiên Chúc Anh Đài nhìn ta sắc mặt liền không đẹp, nha hoàn Ngân Tâm của nàng càng trừng một đôi mắt hạnh mắt hững xem xét ta, miệng thì thầm vốn là công tử nhà nàng cùng Lương công tử đặt song song thứ nhất. Vương Lam Điền cùng Lưu Bá Tích công nhiên châm chọc ta làm thân phụ quý, dựa vào người khác đề lên vị, thẳng đến khi Vương Huy Chi tìm ta phần nợ mới ở ngưng lại.

Lương Sơn Bá lại thân nhiên quang minh, đầu tiên là an ủi tiểu hiền đệ Chúc Anh Đài của hắn một phen, tiếp theo là lại đây chúc mừng ta, bộ đáng thoát nhìn rất là cao hứng thay ta. Lúc này Mã Văn Tài đi lên phía trước, đầu tiên là cười lạnh lời chúc mừng của Lương Sơn Bá, tiếp theo lại quay đầu liếc mắt ta một cái. Ta bị hắn trừng mặc danh kỳ diệu, thời điểm đang muốn trừng lại, Vương Huy Chi nhắc tới trong phòng hắn có một bộ tranh chữ thục phụ đưa, muốn cho ta hỗ trợ giám thưởng một chút, ta nghĩ đến buổi chiều có hẹn luyện chữ cùng Tuân Cự Bá, liền cự tuyệt, Vương Huy Chi lại nói vừa vặn, luyện chữ thì hắn có thể giúp chỉ đạo một chút. Được gia sư có tiếng tự mình chỉ đạo tự nhiên là quá tuyệt, ta đang chuẩn bị đáp ứng, Mã Văn Tài lại lạnh lùng mở miệng nói:

“Diệp Hoa Đường, ngươi không phải nói buổi chiều cùng chúng ta chơi đá cầu sao?”

Hả, đá cầu? Ta có nói qua sao?

Thấy ta chậm chạp không trở lời, Văn Tài huynh đột nhiên vung ống tay áo bỏ xuống một câu “Ngươi về sau đừng hối hận”, liền hăm hăm bỏ đi. Vương Lam Điền Tàn Kinh Sinh phía sau vội đuổi theo, Vương Lam Điền còn nói ta một câu gì, hắn thanh âm quá nhỏ, ta cũng không nghe rõ, chỉ mơ hồ nghe được bốn chữ “Đồi phong bại tục”, đang muốn đuổi theo để hỏi, Vương Huy Chi lại túm trụ ta, tỏ vẻ không cần để ý bọn họ, bản thân không thẹn với lương tâm là tốt rồi.

Kế tiếp hắn cùng ta cùng đi ăn cơm trưa, buổi chiều thời điểm luyện chữ, Tuân Cự Bá cũng không biết là xảy ra chuyện gì, nói là có việc, luyện vài nét bút liền vội vàng cáo từ ly khai. Vương Huy Chi liền lại đây tự tay dạy ta tư thế chính xác, nói ta phương pháp viết chữ không đúng, hắn là như vậy như vậy. Ta cuối cùng cảm thấy giữa hai người tựa hồ có chút quá mức thân cận, định kéo ra khoảng cách với hắn, Vương Huy Chi lại buồn bực hỏi ta sao vậy, giữa bằng hữu không phải đều là như thế này sao, có cái gì không đúng, vẫn là nói, ta căn bản không có xem hắn như bằng hữu? Thấy ta ngẹn lời, hắn lại an ủi ta nói không có việc gì không có việc gì, mọi người đều là nam tử, không cần để ý chi tiết nhỏ này.

Hắn không thêm để ý không quan hệ, nhưng ta không được a. Mấy ngày kế tiếp ta nỗ lực né tránh hắn, nhưng phạm là ta ở đâu, Vương Huy Chi liền tất nhiên sẽ xuất hiện. Thời điểm hắn giảng bài thì hoàn hảo, lúc không giảng bài liền dứt khoát ngồi cùng bàn với ta ở trên ghế nghe giảng bài, ăn cơm cũng theo ta cùng ăn, buổi tối ngủ hắn còn nói phòng hắn rộng mở, nếu ta không ngủ bên kia có thể ngủ bên này. Ta cảm thấy người này nhiệt tình quá mức, có chút chịu không nổi, Mã Văn Tài cũng không cho ta sắc mặt hoà nhã sắc, Tuân Cự Bá Lương Sơn Bá đều bởi vì hắn mà đối ta có chút xa lạ.

Phản ngoại viện lớn như vậy, lại tránh cũng tránh không khỏi, Vương Huy Chi luôn luôn chiếu cố ta quá mức, ta cũng không thể đối đãi hắn giống bọn Vương Lam Điền cự tuyệt thẳng như vậy, thế cho nên mấy ngày này tâm lực mệt nhọc hết sức, một ngày đang ở trên giảng đường nửa chết nửa sống nghe giảng bài, Trần phu tử đột nhiên vội vàng rời đi, sau khi trở về liền nhanh chóng đi lên bậc giảng, nói cho chúng ta biết thư viện vì lợi ích cho việc học của chúng ta, quyết định mời Ngũ Liễu tiên sinh Đào Uyên Minh đến giảng bài.

Nhóm học sinh tức thì hưng phấn đứng lên, ta nghe Lương Sơn Bá đang cao hứng nói với Chúc Anh Đài việc Đào Uyên Minh không chịu cúi đầu khom lưng với Ngũ Đầu Thước, người sau lại không biết vì sao không quan tâm đến bộ dáng hắn. Lúc này phu tử ý bảo mọi người an tâm một chút chớ loạn, lại tỏ vẻ Đào tiên sinh thích sơn thủy, cư vô định sở (không ở cố định), nên hắn muốn phái vài vị học sinh xuống núi đi tìm, hỏi ai muốn đi, mọi người lập tức ào ào nhấc tay. Nhưng Trần phu tử lại nói cho mọi người, mấy ngày nay triều đình phái quan viên tới đánh giá nhân phẩm, sẽ đi đến thư viện, nếu xuống núi đi tìm Đào Uyên Minh, sẽ lỡ mất cơ hội được triều đình chọn lựa.

Đám người vừa nghe bỏ lỡ mất cơ hội tốt, lập tức ào ào tỏ vẻ không đi. Ta đối với chuyện làm quan không có hứng thú, lại thấy không có người muốn đi, nghĩ rằng đây là cơ hội tốt có thể thoát khỏi Vương Huy Chi, lúc này giờ tay lên tỏ vẻ ta đi. Lúc này cổ tình Chúc Anh Đài cũng giờ tay lên, quát to một tiếng “Phu tử ta đi!” Hai người chúng ta đều sững sờ.

Trần phu tử lại không thêm để ý, gật gù đầu khen ngợi nói: “Hảo. Vậy liền quyết định Diệp Hoa Đường cùng Chúc Anh Đài đi tìm Ngũ Liễu tiên sinh Đào Uyên Minh. Bất quá, nhiệm vụ lần này gian khổ, không bằng lại phái một người đi trước, các vị học sinh, các ngươi có ai nguyện ý đồng hành cùng hai người bọn họ a?”

“Ta! ! !”

Ba người đồng thời nhấc tay, làm cho đầu cơ trục lợi Trần phu tử sững sờ, đầu tiên bài trừ một vị nói: “Nha, Huy Chi huynh, ngài ở trong thư viện làm gác viên khách mời, sao có thể để ngài xuống núi bên ba? Để bọn học sinh đi là được rồi.” Thừa lại hai vị là Mã Văn Tài cùng Lương Sơn Bá, Trần phu tử khụ một tiếng, hướng chúng ta nói:

“Chúc Anh Đài, Diệp Hoa Đường, các ngươi tự chọn đi. Kết quả là muốn tuyển Mã Văn Tài? Hay là Lương Sơn Bá?”

“Lương Sơn Bá!”

“Mã Văn Tài!”

Ta cùng Chúc Anh Đài đồng thời hô lên, kinh ngạc nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Trần phu tử nhíu mày.

“Rốt cuộc chọn ai?”

“Mã Văn Tài!”

“Lương Sơn Bá!”

Lại là hai tên bất đồng .

Chúc Anh Đài có chút sinh khí nhìn về phía ta, ta cũng sinh khí nhìn lại nàng. Ta còn chưa nói gì, người nói Chúc Anh Đài người cùng Lương Sơn Bá kia là cái quan hệ gì? Hiện tại hảo huynh đệ, tương lai hảo vợ chồng, người chọn tướng công nhà người không chọn, ở trong này làm trái với ta lại kêu Mã Văn Tài cái gì, người rốt cuộc là muốn như thế nào!

“Hai người các người, thương lượng xong hãy nói !” Trần phu tử tức giận. Mã Văn Tài quay qua ánh mắt hung hăng liếc ta, trừng ta không tính, ngay cả Vương Huy Chi bên cạnh ta cũng trừng mắt nhìn, biến thành hấn mặc danh kỳ diệu, liên tục hướng ta hỏi: “Diệp huynh, vị kia học sinh kia có ý kiến với tiểu sinh sao ?”

“Không, Vương công tử hiểu lầm, người nọ trời sinh là vậy.” Ta vội vàng trấn an hắn. Lúc này Lương Sơn Bá tựa hồ lại hướng Chúc Anh Đài nói cái gì đó, Chúc Anh Đài như trước không chịu để ý hắn, thậm chí một tiếng đáp lại đều không có.

“Anh Đài...” Lương Sơn Bá thở dài, lại hướng phu tử nhắc tay ý bảo, “Phu tử, ta không đi, nhưng Văn Tài huynh theo chân bọn họ đi.”

“Tốt lắm.” Trần phu tử gõ định bản (miếng gỗ cổ định), “Như vậy là Mã Văn Tài, Diệp Hoa Đường, Chúc Anh Đài ba người, tức khắc xuống núi, tìm kiếm Ngũ Liễu tiên sinh Đào Uyên Minh.”

.....

Sau khi tan học, Lương Sơn Bá đặc biệt tới đây tìm ta, nhờ ta hỗ trợ chiếu cố Chúc Anh Đài. Hắn nói Anh Đài tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, là người ít khi xa nhà, hắn thật lo lắng. Bất quá may mắn có ta ở đây, hắn tin tưởng ta nhất định có thể giúp hắn chiếu cố hảo tiểu hiền đệ của hắn.

Vì thế nói, quả nhiên là thân sơ có khác sao? Ta trừ bỏ vóc dáng có chút cao hơn so với Chúc Anh Đài, kỳ thực cũng không có hay đi ra ngoài so với nàng, huống hồ cho dù ta muốn chiếu cố nàng, nhân gia hội nguyện ý để ta chiếu cố sao? Nhưng nếu Lương Sơn Bá kiên định cho rằng ta là nhân vật cường thế, không thể không đảm đương một hai việc.

Kỳ thực ta cũng muốn nhắc nhở hắn một chút, có thêm nam xứng như Mã Văn Tài ở nơi nào, an toàn Chúc Anh Đài hắn là không tới phiên ta đến quan tâm. Không thấy Chúc Anh Đài vừa nói muốn xuống núi, nhân gia liền lập tức nhắc tay muốn cùng đi sao? Phòng chừng vừa rồi trừng ta, cũng là bởi vì chê ta nhiều chuyện làm bóng đèn a. Bất quá quên đi, ta vốn cũng là vì tránh Vương Huy Chi mới muốn xuống núi, bọn họ hai người muốn thế nào, không quan hệ với ta.

Thời điểm trở về phòng thu thập đồ đạc, xa xa còn nhìn thấy Vương Huệ đã lâu không thấy mang theo giỏ trúc nhỏ hướng phòng Chúc Anh Đài đi đến, hình như là đưa cho nàng cái gì đó. Lại nói tiếp, hình như ta đã có một đoạn thời gian không có đến y quán, gần đây bọn Vương Lam Điền không hiểu sao yên tĩnh rất nhiều, cũng không đi chọc ta. Mã Văn Tài ngày gần đây tựa hồ bắt đầu thích dùng ánh mắt giết người độc hại ta, ta cũng theo hắn trừng, rồi không để ý. Ta thừa nhận con người của ta thần kinh tương đối thô, bất quá phòng chừng nếu tính tình ta nhạy cảm tinh tế như người ở nơi này, hẳn là đã sớm bị Văn Tài huynh bức điên rồi?

Thu thập vài món quần áo, mang theo chút tiền đồng, vàng cùng với vũ khí phòng thân, hành lý ta đã chuẩn bị xong. Bởi vì dùng không quen cung tiễn, lần này ta xuất môn trừ bỏ đoản chùy còn mang theo một cây gậy bán dài không ngắn, trừ bỏ có thể đánh người, cũng có thể dùng để đánh thỏ và hái quả.

Trong khoảng thời gian này ta cũng có nỗ lực luyện tập mã kỹ, mã kỹ không cần phải nói là tốt lên rất nhiều, lại không cần phải gấp gấp chạy đi, trên đường cũng là tiêu điều tự tại. Duy nhất tương đối buồn bức là, Mã Văn Tài cùng Chúc Anh Đài tựa hồ đã thương lượng với nhau, hai người nhất tề không thêm nhìn ta, chỉ đi ở phía trước thương lượng tìm kiếm Đào Uyên Minh.

“Văn Tài huynh. Sơn Trường cấp Đào tiên sinh bái thiếp, không có địa chỉ, này làm sao bây giờ?”

“Yên tâm đi, có tính danh tự nhiên có thể tìm được.”

“Nhưng biến người mờ mịt a.” Chúc Anh Đài nhíu mày nói, Mã Văn Tài lại mỉm cười, ngẩng đầu tự tin nói: “Vây đem biến người đều tập trung cùng một chỗ! Ta có biện pháp.” Hắn nói xong quay đầu nhìn ta liếc mắt một cái.

Thời điểm Mã đại gia quay đầu, ta vừa lúc lấy ra hoa qua trong bọc hành lý tính ăn, có lẽ biểu tình trên mặt ta không thể làm hắn vừa lòng. Mã công tử hừ lạnh một tiếng, quay đầu trở về hung hăng kéo cương ngựa. Chúc Anh Đài do dự một chút, rốt cục phóng hoành bước chân, hướng về phía kẻ bị bỏ rơi ở phía sau là ta đập mồm:

“Diệp huynh, mọi người đều là cùng xuống núi tìm người, trong lòng người có ý kiến gì, thì tốt nhất trước mặt mọi người nói ra, không cần cố ý xa lạ chúng ta như vậy. Đến lúc đó xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng không thể hướng Sơn Trường nói rõ.”

Ta xa lạ các người? Rõ ràng là các người không để ý... Ax, được rồi, cứ như vậy đi, tùy hai vị.

Thấy ta không nói chuyện, Chúc Anh Đài lại nói: “Về việc tìm kiếm Ngũ Liễu tiên sinh Đào Uyên Minh, không biết Diệp huynh có cao minh gì không?”

Ta dùng sức nuốt vào thịt quả nghen ở yết hầu, liên tục xua tay nói: “Không có, không có ý kiến. Diệp mạo muội ý toàn bộ nghe theo hai vị huynh đài an bày, chỉ cần các người đừng hướng ta tới từ lộ, những cái khác đều tùy ý.”

Lời này vừa ra, Mã Văn Tài mặt lại đen. Chúc Anh Đài cũng không quá cao hứng, vì thế hai vị quý công tử đại tiểu thư này lại không quan tâm ta. Loại tình huống này luôn luôn liên tục cho đến khi vào trong trấn nhỏ phía trước, Mã Văn Tài lấy ra vài biểu ngữ từ túi trên lưng, giương cung cái tên, suu suu đồng thời đều bắn, ở cửa dừng lại, biểu ngữ là tả buông xuống một loạt chữ to như vậy:

Treo giải thưởng mười hai hoàng kim tìm Ngũ Liễu tiên sinh Đào Uyên Minh.

“...” Thật là người có tiền, Mã đại công tử.

“Biện pháp này được sao?” Chúc Anh Đài nghi hoặc ngẩng đầu hỏi, Mã Văn Tài cười cười.

“Bởi vì nhân vì tài tử, điều vì thực vọng*, nhân chi thiên tính.” Hắn nói xong dùng sức kéo cương ngựa, hướng tới một biểu ngữ bị đám người bu dần dần chật ních đi đến.

*Người vì tài phú mà chết, chim thì vì thức ăn mà chết

Giờ phút này đã có rất nhiều hán tử nhân tân cùng với người buôn bán nhỏ tề tụ mà đến, nghị luận ào ào.

“Ai, người này là ai a? Đáng giá như vậy!”

“Mắt người mù sao? Không phải viết Đào Uyên Minh sao?” Có người nói.

“Người này đáng giá như vậy, lão tử lập tức trở về, đem tên con ta đổi thành Đào Uyên Minh!”

... ..

Phùng tập nghị luận ào ào. Mã Văn Tài lộ ra tươi cười vừa lòng, đi nhanh ra phía trước, kêu một tiếng “Yên tĩnh!” Sau đó hướng về phía đám người vây tụ nói: “Các người có ai nhận biết Ngũ Liễu tiên sinh, chỉ cần nói cho ta hướng đi, tất có mười lượng hoàng kim! Bản công tử quyết không nuốt lời!”

“Ta, ta nhận thức Đào Uyên Minh.”

“Ta là biểu đệ Đào Uyên Minh, ta rất quen hắn!”

“Hắn nói bừa! Ta mới là Đào Uyên Minh, ta căn bản không biết hắn, vàng là của ta!” Thêm vài người tranh thưởng đứng lên. Ta cũng nhin không được bước đi qua tiếp lời nói: “Văn Tài huynh, kỳ thực ta cũng nhận thức Đào Uyên Minh, người đem vàng cho ta đi, ta sẽ nhất định giúp người tìm được!”

Mã Văn Tài nhủ mấy ánh mắt hung ác đảo qua, ta không thể không phần nộ rụt trở về, trong lòng thầm than vàng của Mã công tử quả nhiên là không dễ tới tay. Mắt thấy mọi người tranh đoạt thành một đoàn, một tiểu lão đầu không khỏi cũng buông đòn gánh, cười ở bên cạnh nhìn náo nhiệt.

“Tốt lắm!” Chúc Anh Đài mắt thấy huyên náo đến không chịu nổi, tiến lên từng bước ngừng âm ỉ, lớn tiếng nói, “Nguyên lai các vị đều là Ngũ Liễu tiên sinh Đào Uyên Minh. Kia xin hỏi, thái cực đông li hạ tiếp theo là câu gì?”

“Ta biết! Đây là thơ ta làm, ta sao có thể quên chứ?” Một tên nam tử đầu trâu mặt ngựa chạy nhanh qua lại đây, vuốt cằm nói, “Thái cực đông li hạ... Uống bát trà hoa cúc.”

Phốc! Ta xem chút cười bể bụng, Mã Văn Tài lại không khỏi giận dữ, một cước đi lên đá ngã tên nam tử nói bậy kia, chỉ vào hắn mắng: “Người còn nói mình là Đào Uyên Minh? Muốn tìm cái chết sao!” Chúc Anh Đài vội vàng ngăn lại hắn, oán giận nói: “Tốt lắm, ta nói, biện pháp này không thể thực hiện được.”

Kỳ thực không phải là không thể thực hiện được, tiền tài thế công vô luận đến nơi nào đều là hữu hiệu nhất, chẳng qua hai người kia dùng sai phương pháp mà thôi.

“Hai vị tiểu huynh đệ đừng khổ não a.” Vị tiểu lão đầu bán trà kia không biết khi nào thì rót hai chén trà, bung túi.”Uống bát trà hoa cúc đi, đến đến đến, hạ hỏa.”

“Người là ai, dám đến chê cười ta!” Mã Văn Tài giận tím mặt, vẫy tay liền đem bát trà từ trong tay lão nhân đánh rơi. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ta một bước từ xa xông lên phía trước, thừa dịp bát trà đánh nghiêng đem chúng nó văng văng tiếp ở trong tay. Chung quanh mọi người đều kinh ngạc, ta vừa lòng hai chén trà đều không có rơi, nhân khi cao hứng buông ra hai câu thơ nói:

“Bát trà kém chút sai, một phen tiếp được nó.”

“Hào thơ hào thơ a!” Lão nhân kia vỗ tay cười to, “Tiểu huynh đệ thật là diệu nhân.” Ta nhân thế cầm lấy một chén trà hoa cúc uống xong, chỉ cảm thấy vị thơm tho cam thảo, vừa vặn xua đi cơn khát một nhọc dọc đường ta đi. Ta thuận tay đem một chén trà khác đưa cho Chúc Anh Đài, không đợi ta mở miệng hướng lão nhân kia nói lời cảm tạ, Mã Văn Tài đã hằm hằm đi lại vung tay, đem chén trà không trong tay ta cùng một chén trà khác nhắt tề rơi trên đất.

“Hừ, làm thơ dở ẹc, cũng không biết xấu hổ mà nói ra miệng.” Hừ lạnh một tiếng, nghiêng cằm lên. Ta sớm đã quen châm chọc khiêu khích của vị đại gia này, cũng không biết là vì cái gì, lão nhân kia đã có chút bất nể, đi đến trước mặt Mã Văn Tài vuren một bàn tay nói:

“Một chén trà hoa cúc, hai bát, tổng cộng bảy văn tiền. Thịnh trà tiền đi.”

“Người thật muốn chết a!” Mã Văn Tài giận dữ tiến lên trước một bước, Chúc Anh Đài vội vàng ngăn hãm lại, từ trong túi tiền mình lấy ra bảy văn tiền cho lão nhân kia. Người sau tiếp nhận đồng tiền, nói “Ta tìm tiền không tìm chết”, sau lại duỗi tay vỗ vỗ bờ vai ta nói, “Thừa lại bát trà hoa cúc kia, xin mời vị tiểu huynh đệ này, hi vọng ngày sau hữu duyên có thể tái kiến.” Hừ nói xong gánh lên đòn gánh, lại tiến về phía trước đi, thời điểm đi ngang qua biểu ngữ, một tay lấy nó kéo xuống, lại tiếp tục đi về phía trước.

Mã Văn Tài giận dữ, tiến lên đi ngăn lại vị tiểu lão đầu kia, chất vấn hần là có ý tứ gì. Lão nhân cười lạnh một tiếng, hỏi lại Ngũ Liễu tiên sinh là đắc tội quan phủ, hay là giết người, phóng hỏa, muốn các người treo giải thưởng mười hai hoàng kim đến bắt hần? Phút cuối cùng ném một câu, trên thế giới này căn bản là không có Ngũ Liễu tiên sinh, các người tìm lầm địa phương. Mã Văn Tài tức giận đến phát bạo, dương nắm tay muốn đánh hần, lại bị Chúc Anh Đài một phen ngăn lại, vội vàng thúc giục lão nhân đi mau. Ta cũng không đi phụ họa theo, thẳng ở phía sau giữ mã lười biếng hướng lão đầu vậy tay chia tay, khiến Mã Văn Tài quay đầu căm tức nhìn ta.

“Diệp Hoa Đường, người định chống đối ta có phải hay không !”

A? Không có a, làm sao có thể, các người hỏi chuyện các người, ta làm chuyện ta, có cái gì không thích hợp sao?

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Ở phố xá sầm uất ép buộc một phen, cũng không có thể tìm được người, tới gần buổi trưa, điểm dương cao chiếu, ánh sáng nóng rực không khỏi đâm vào người có chút miệng khô lưỡi khô.

Nếu ở hiện đại, hiện tại hần là thời điểm mặc trang phục hè. Mọi người hoặc là áo ngắn quần đùi, hoặc là ngực váy dài, cứ mát mẻ là mặc. Nhưng đặt ở cổ đại, tự nhiên không thể tùy ý lộ ra thân thể, mọi người đều ôm chặt lấy áo choàng của mình, bên ngoài còn có áo sa, vốn dĩ oi bức đi không được, lại bị phơi như vậy, trên trán toát đầy mồ hôi.

“Văn Tài huynh, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, uống bát trà đi.” Chúc Anh Đài có điểm chịu không được, nàng vốn chính là đại tiểu thư, lần này đi chung đường bốn ba một nhọc, chống đỡ đến bây giờ còn không có kêu khổ, cũng coi như khó có được. Mã Văn Tài cũng đầy đầu mồ hôi, nên đồng ý với ý kiến nàng, ta trước khi đi đã mò ra không ít trái cây trong thư viện, ăn thật sự là tuyệt à nha, vừa rồi lại uống chén trà hoa cúc, một điểm cũng không khát, vốn định biểu đạt một chút ý kiến phản đối, bất quá bọn họ tựa hồ căn bản không còn muốn hỏi ý tứ ta, đi bên đường tìm cái tiểu trà phở ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ta chưa cùng đi vào, dù sao cũng không khát, vốn định ở bên ngoài ngắm phong cảnh thuận tiện xem ngựa, ai ngờ Mã Văn Tài lại từ trong trà phở đi ra, kiên quyết tóm ta đi vào, hung dữ hướng ghé tựa đây. Động tác hần quá lớn, không biết còn tưởng rằng là thổ phi nơi nào đang giáo huấn thủ hạ bên cạnh, hai vị khách nhân gần chỗ chúng ta sợ tới mức vội vàng đòi dời vị trí xa ra, bộ dáng sợ bị phiền phức.

Chúc Anh Đài bên cạnh trừng to mắt, hiển nhiên không nghĩ tới Mã Văn Tài thế nhưng sẽ thô bạo với ta như vậy, bất quá ta nghĩ nàng càng kinh ngạc đại khái là ta thế nhưng không phản kháng, bị hần kéo vào như vậy vùng đều không có sinh khí, còn nhân nhả lấy điểm tâm ở trong túi hành lí ra ăn.

Kỳ thực Mã Văn Tài cũng không dùng lực quá mạnh, chẳng qua bề ngoài thoạt nhìn bộ dáng thật thô bạo. Cùng hần ở chung lâu như vậy, ta đối tính tình thẳng nhải này cũng có chút hiểu biết, thật sự lười cùng hần cứng đối cứng, phạm là không chọc ta nóng nảy, liền giả chết theo hần là tốt rồi.

Kỳ thực mấy ngày nay tới giờ, ta cũng nghĩ rất nhiều, cảm thấy luôn ngốc ở trong thư viện cũng không phải biện pháp, đúng là vẫn nên đi xuống núi. Về vấn đề thân thể này ta cũng nghĩ qua, tuy rằng ta tựa hồ cùng vị Diệp Hoa Đường kia có quan hệ nói không rõ, cũng dự định nếu có thời gian rảnh thì nghĩ phương pháp tìm hiểu một chút chuyện của Diệp gia, nhưng mặc kệ chân tướng là cái gì, ta đều không chuẩn bị đi chỗ tới Diệp gia, tìm kiếm che chở.

Ta chỉ tin tưởng bản thân mình.

Hiện thân phận không bại lộ, ngốc ở trong thư viện vẫn là tương đối an toàn, bất quá ta cũng phải chuẩn bị tốt trước đường lui. Phải biết rằng Vương

Lam Điền kia chính là ở Thái Nguyên, lại cùng ta quan hệ không tốt, làm không tốt ngày nào đó sẽ bị vạch trần, khiến ta bị đuổi ra thư viện. Ta vô pháp miễn cưỡng bản thân cùng cái loại hỗn đản này có quan hệ tốt, cũng không cho rằng loại chuyện này sẽ có khả năng, những thứ như đường lui gì đó..... thật là không dễ tìm được, nhất là đối với loại người không có đầu óc như ta. Tóm lại, đi từng bước xem từng bước đi.

Tiểu nhị rất nhanh bung lên một ấm trà, đặt ở trên bàn, thêm ba cái chén lớn khác. Chúc Anh Đài rót chén trà cho bản thân, uống một ngụm, giận dữ nói: “Sớm biết rằng sẽ tới nơi này giải khát, vừa rồi không nên lãng phí chén trà hoa cúc kia.”

“Ngay cả người cũng cười nói ta.” Mã Văn Tài cầm lên chén trà uống một ngụm, mày không khỏi hơi hơi nhăn lại, tựa hồ là ngại nước trà kia hương vị không tốt. Điểm tiểu nhị lại bung đồ ăn đi lên, Mã Văn Tài thuận tay đem đĩa rau trộn để lên trước mặt ta.

“Chê cười người, không dám a.” Chúc Anh Đài nói, cũng không biết có phải hay không đang châm chọc người. Nàng nói xong lại quay đầu nhìn gói đồ trên bàn liếc mắt một cái, “Chỉ tiếc hoàng kim trong bao người, vô dụng vũ chi địa.” (không đất dụng)

“Xuy!” Ta chạy nhanh dựng thẳng lên một ngón tay, ý bảo Chúc Anh Đài chớ có lên tiếng. Ở trên phố phường hàng xóm mà nói chuyện này, vạn nhất vàng bị người cướp thì làm sao bây giờ! Chúc Anh Đài cũng không lĩnh tình của ta, ngược lại kỳ quái nói: “Diệp huynh người làm sao vậy, người giấu vàng chúng ta làm chi?”

Ta đầu đầy hắc tuyến. Ta nói đại tỷ ngài có thể nhỏ tiếng chút được không? Nơi này không là Chúc gia trang, mà là trà phố bên trong phố xá sầm uất bên trong a! Mã Văn Tài nhìn ta liếc mắt một cái, không đối hành vi của ta nói thêm cái gì, chính là nâng chén trà lên uống một ngụm nước, lời thề son sắt nói:

“Ta sẽ tìm được hân. Ta cũng không tin trên đời này, còn có chuyện mà tiền cùng vũ lực làm không được.”

“Người cùng ta ở chung, tốt nhất đừng động thủ với người khác, không phải chúng ta ai đi đường này đâu!” Chúc Anh Đài nhủ mày nói, lại quay đầu hướng về phía ta thêm một câu, “Diệp Hoa Đường, người cũng vậy, ít cùng người khác động thủ đi.”

Ta cảm thấy lời này của nàng thật không dễ nghe, không đợi há mồm phản bác, sau đầu đột nhiên bị một đại lực đánh úp lại, đem đầu ta một phen ấn vào đĩa đồ ăn trước mặt! Tiếp theo bên hông không còn, người nọ đúng là thuận tay thu đi túi tiền của ta rồi! Bên tai truyền đến thanh âm so chiều, cùng với thanh âm mắng chửi tức giận của Mã Văn Tài cùng thanh âm đạo tặc chạy trốn.

Người ***, dám đụng tiền của ta, muốn chết! Ta đối đãi chút vàng ấy trở thành mệnh của mình, giờ phút này lại bị người đánh cắp đi, không khỏi giận dữ, từ trên bàn đứng lên liền chạy đi ra ngoài. Hai tên đạo tặc kia đã chạy tới bên cạnh ngựa chúng ta, Mã Văn Tài thấy thế chân phải đạp một cái, sạch sẽ lưu loát cầm cung trên bàn lên ở trong tay, cái tên muốn bắn. Ta còn chưa kịp khen hân một câu hảo, chỉ thấy Chúc Anh Đài tiến lên đẩy mạnh cung tên của hân ra, hết lớn:

“Đừng, đừng giết người!”

“Người tránh ra, toàn bộ tiền đều ở bên trong!” Mã Văn Tài vội la lên, Chúc Anh Đài lại nghênh cổ phản bác hân: “Nhà các người không phải có rất nhiều tiền sao?” Ngón ngoại chi ý là trộm liền trộm, dù sao nhà các người có tiền, coi như bố thí cho bọn hân là được.

Ta vốn đang chờ Mã Văn Tài nhất tên bắn trúng ngựa, trước ngăn cản tên chạy trốn lại thu hồi vàng, cũng không nghĩ Chúc Anh Đài ở giữa làm khó dễ, chậm trễ thời gian. Thật sự là đại tiểu thư không biết nỗi khổ nhân gian, nhà người có tiền, tùy tiện một chút vàng sẽ không để vào mắt, ta không thể được a! Lần này xuất môn ta mang theo năm lượng vàng, tính toán trên đường thuận tiện mua một cái chăn dày mềm mại để dùng, ghé dài quá cứng, ta định ở phía dưới lót thêm một tầng. Bởi vì lo lắng nếu đụng tới đồ dùng chung gì đó lại không có tiền mua, mới mang theo chút vàng đi ra, kết quả lần này nếu thả chạy bọn họ, vậy đã có thể nói là xong rồi!

Tuyệt đối không thể để bọn đạo tặc này chạy trốn!

Ta thấy hai người kia sẽ lên ngựa đào tẩu, dưới tình thế cấp bách cũng bất chấp nghĩ nhiều, chạy đi qua ý đồ tóm trụ đuôi ngựa, kết quả bị một kẻ trộm lấy bao phục đánh trúng đầu, ta tức giận xuất ra đoản chủy mang theo bên hông nghĩ muốn đâm đi qua, phía sau Chúc Anh Đài cùng Mã Văn Tài đã đuổi tới, Mã Văn Tài một phen nắm ở thất lưng ta, không cho ta lại truy, Chúc Anh Đài nhanh chóng lấy xuống chủy thủ trong tay ta, đánh mặt hướng ta nói: “Nói người đừng giết người, người sao không nghe!”

Giết người? Ta hiện tại muốn giết người! Bị bọn họ nháo như vậy, hai kẻ trộm kia trong chớp mắt liền cười ngựa chạy xa. Nơi này vốn có ba con ngựa, mới rồi cười ngựa đuổi theo vẫn là có thể bắt kịp bọn họ... Hiện tại một con ngựa cuối cùng thời điểm bọn chúng trốn chạy cũng bị tóm đi rồi, muốn đuổi theo cũng không có cách nào khác! Đáng giận, vàng của ta.....

“Được rồi Diệp huynh, đừng trừng mắt, ta cùng Văn Tài huynh cũng đều bị bọn họ cầm đi toàn bộ tiền rồi, không là chỉ có một mình người. May mắn Sơn Bá cho tiền không bị trộm, chúng ta coi như có một chút.” Chúc Anh Đài nói xong từ bên hông lấy ra một cái tiền túi màu tro, trên mặt lộ ra vẻ mặt ngọt ngào.

Ta thật sự đối châm chọc của nàng vô lực, tức giận đến hung hăng đập một cước vào lan can chuồng ngựa, lại khiến chân mình bị chấn sinh đau. Phía sau Mã Văn Tài một phen tóm lấy ta nói: “Được rồi, A Đường, đừng đuổi theo.” Hân nói xong thân thủ lại đẩy giúp ta lấy xuống gì đó trên mặt, vừa cẩn thận nhìn xem cái trán của ta, vờn tay huých một chút vào nơi bị gói đồ đánh trúng, thấy ta đau co rụt lại, không khỏi cả giận nói:

“Đuổi không kịp thì thôi, người không có việc gì đi tóm đuôi ngựa lại làm gì? Lỡ ngựa cậy mạnh! Trong gói đồ kia tất cả đều là vàng, bản thân cũng không biết trốn, chỉ biết chờ bị đánh!”

Lúc này Chúc Anh Đài cũng đi tới, nhìn thấy ta một bộ chật vật, lặng không tiếng động từ trên người lấy ra một chiếc khăn vuông đưa qua nói: “Lau đi,

Diệp huynh.”

Ta thế này mới nhớ tới mặt mình lúc trước từng úp hoàn toàn vào đĩa đồ ăn , sau lại chỉ lo bắt người cũng chưa kịp lau. Nhưng thái độ Chúc Anh Đài thật sự khiến ta không vui. Đang lúc ta định dùng tay áo lung tung lau hai cái cho xong việc , Mã Văn Tài cảm lấy chiếc khăn, đồng thời không khách khí đè lại bả vai ta, thủ pháp thô lỗ đem mặt ta toàn bộ lau sạch sẽ. Bất quá hẳn có chú ý tránh đi miệng vết thương trên trán , nên thật ra không có cảm giác đau đớn gì.

Ta thoáng có chút ủ rũ, buồn bực nói: “Cảm tạ.” Chộp lại chiếc khăn , tự mình tiếp tục lau mặt, Mã Văn Tài hừ một tiếng, phát tay áo đứng ở một bên. Lúc này chủ quán từ trong trà phở vươn một cái đầu, sợ hãi rụt rè đối chúng ta nói: “Khách quan, đồ ăn các người gọi , tổng cộng bảy văn tiền.”

Mã Văn Tài nghe vậy giận dữ nói: “Mất cầu người mù à ? Người không phát hiện tiền của ta bị trộm !”

Chủ quán kia rụt cái đầu, tiếp tục đánh bạo nói: “Chính là... Biết tiền của người không có, cho nên ta, ta mới sốt ruột nha.”

Mã Văn Tài dùng một chút, vươn tay đi đoạt túi tiền Chúc Anh Đài , Chúc Anh Đài lại rụt về sau một chút.”Đừng nhúc nhích, ” nàng nói, “Đây là Sơn Bá cho ta , người không thể đụng vào.”

“Người!” Mã Văn Tài tức giận đến nói không ra lời, ta âm thầm thở dài. Chủ quán kia thấy chúng ta chậm chạp không trả tiền, không khỏi vội la lên: “Người, các người không phải là ăn không trả tiền chứ? Nếu không trả tiền, ta đi báo quan !”

“Tốt, báo quan là tốt nhất.” Mã Văn Tài giận dữ phản cười, tiến lên từng bước, “Người báo đi, người hiện tại phải đi báo, thì người sẽ biết đại gia là ai!”

“Uy!” Chúc Anh Đài chạy nhanh một phen giữ chặt hần, từ bên hông mình lấy ra tiền túi, tính toán lại chỉ có sáu văn tiền, bước lên đưa cho chủ quán nói: “Lão bản, chúng ta chỉ còn thừa có bấy nhiêu , ủy khuất người, thu đi.”

Chủ quán kia cầm tiền, trừng chúng ta liếc mắt một cái, bất mãn trở vào ốc . Mã Văn Tài tức giận đến đập một cước, hướng Chúc Anh Đài nói: “Người không tắt yếu cho hần tiền ! Báo quan tốt, đến quan phủ, có hần chịu !”

“Người!” Chúc Anh Đài tức giận đến xanh mặt, “Mã Văn Tài, ta lại cùng người nói một lần, nếu người lại cùng người khác đánh, chúng ta liền mỗi người đi một ngã, ai đi đường này !”

“Đi thì đi!” Mã Văn Tài cũng phát hỏa, lại đây cầm trụ cổ tay ta liền hướng bên cạnh kéo đi, “A Đường, chúng ta đi, đừng để ý đến hần!”

Ta không nghĩ tới hần thế nhưng nói phong chính là vũ, thật muốn đem Chúc Anh Đài ném, chạy nhanh ngăn cản. Sinh khí thì sinh khí, cãi nhau thì cãi nhau, nếu thực đem Chúc Anh Đài vứt ở đây , khác không nói, Lương Sơn Bá phỏng chừng sẽ hận chết ta . Huống hồ đem một tiểu cô nương ném tới vùng hoang vu dã ngoại, loại chuyện này sao có thể làm được? Nhìn ra được, Mã Văn Tài tuyệt không giả bộ, nếu ta không khuyên, hẳn là thật sự muốn tách ra , cô tính Chúc Anh Đài bên kia còn nhất định phải cam đoan chúng ta không thể đánh người, không thể đánh, bằng không tình nguyện một người đi tìm Ngũ Liễu tiên sinh Đào Uyên Minh. Ta bị tức da đầu phát run, sớm biết rằng sẽ như vậy, còn không bằng ở trong thư viện thành thật ngốc , cho dù có Vương Huy Chi cả ngày quần quật lấy ta, cũng tổng so với ở tại đây bị kẹp giữa hai người!

Sau đó ta cũng phát hỏa, tỏ vẻ thật sự nếu không được thì phân ba đường đi, đều tự đi tìm Đào Uyên Minh! Kết quả ta nói xong lời này, hai người kia ngược lại do dự . Cuối cùng miễn cưỡng đạt thành hiệp nghị, ba người trên người cũng đều không có tiền, tách ra khả năng sẽ là bị kịch a, vẫn là trước cùng nhau đi . Dựa theo Sơn Trường bá thiếp, Đào Uyên Minh hẳn là ngay tại phụ cận thị trấn này , Chúc Anh Đài đề nghị nói, hay đi vùng núi nhìn xem.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Đi vùng núi , cũng không phải là không thể, dù sao Đào Uyên Minh người này tính tình lạnh nhạt, có khả năng ẩn cư ở trong sơn lâm cũng nói không chừng.

Không có ngựa, chúng ta chỉ có thể đi bộ tới. Nội tâm ta còn đang vì năm lượng vàng kia gào thét đổ máu, cho nên đối Chúc Anh Đài cũng không có sắc mặt tốt. Nhân gia đại tiểu thư được nuông chiều , không để ý chút tiền này , nhưng ta phải dựa vào chút vàng ấy để sống a! Tuy rằng lấy tình huống lúc đó, cho dù Chúc Anh Đài không ngăn cản Mã Văn Tài cũng không nhất định có thể chặn đứng nhóm đạo tặc này, nhưng nàng lại đem tia hy vọng duy nhất cấp phá đi .

Ta không hiểu được này có phải là tư tưởng trung nghĩa Lương Sơn Bá ảnh hưởng cho nàng hay không , gặp chuyện muốn dùng lý lấy đức thu phục người, không thể đánh càng không thể giết người. Ta cùng Mã Văn Tài tính cách đều là vội vàng xao động , có lẽ nàng là đúng, nhưng ta chính là khó chịu khó chịu khó chịu a!

Đụng đến vàng của ta chỉ có chết !

Ở trên núi đi trong chốc lát, Chúc Anh Đài có chút đau chân, liền đưa ra ý muốn nghỉ ngơi một chút. Tuy rằng vừa rồi xảy ra xung đột, nhìn ra được Mã Văn Tài đối Chúc Anh Đài vẫn có chút tính nhẫn nại, nàng vừa nói mệt, liền tìm ngay một tảng đá xanh trong đám cây, nhường Chúc Anh Đài ngồi nghỉ ngơi, cũng thuận miệng hỏi một câu ta có mệt không. Thân thể này của ta thể chất kỳ thực chẳng phải tốt gì, giờ phút này cũng có chút thờ hờn, nhưng ta không muốn ngồi cùng Chúc Anh Đài, liền lắc đầu cự tuyệt, cách bọn họ rất xa, tự mình dựa vào thân cây nghỉ tạm.

Bên kia Chúc Anh Đài cùng Mã Văn Tài tán gẫu cho qua ngày. Hừ, hiện tại bắt đầu cấu kết với nhau sao? Cũng không sợ về sau bị Mã phủ cướp đi làm tân nương tử, cuối cùng chỉ có thể cùng Sơn Bá huynh của người mộ trung gặp nhau. Ta không hiểu sao cảm thấy trong lòng có điểm khó chịu, lại cảm thấy tâm trạng bản thân không quá thích hợp, liền đem mặt quay qua nhìn chăm chăm mây trời trên trời, lỗ tai lại nhin không được lặng lẽ nghe bọn họ ở bên kia nói cái gì đó.

“Chân đau quá.” Chúc Anh Đài tựa hồ đang xoa chân mình, đồng thời oán giận nói, “Nếu ngựa của chúng ta không bị trộm đi thì tốt rồi.”

Còn không biết xấu hổ. Ta nâng cằm đối trời tròn trĩnh mắt, trong lòng cảm thấy buồn cười lại bất đắc dĩ. Bên kia Chúc Anh Đài nhìn không thấy biểu tình của ta, còn đang tiếp tục cùng Mã Văn Tài nói chuyện.

“Con ngựa kia từ nhỏ luôn đi theo người, hiện tại bị trộm, người nhất định luyến tiếc ha?”

“Ừ.” Mã Văn Tài lên tiếng, giọng nói trầm thấp mang theo thương cảm, “Nó là con ngựa ta thích cười nhất.”

=.= vì thế nói, hai người này bất tri bất giác ở thời điểm ta không biết chuyện đã đi sâu vào câu chuyện rồi sao... Ta cho tới bây giờ không biết con ngựa kia là cùng Mã Văn Tài lớn lên, xem ra ta lần này xuất môn là sai, thật có khả năng vô hình trung quấy rầy đến việc tăng tiến tình cảm của bọn họ.

Lúc này không biết sao, chợt nghe Chúc Anh Đài hét to một tiếng: “A, ở đằng kia! Văn Tài huynh người xem, ngựa của người ở đằng kia!”

Ta vừa nghe lời ấy, không thể không dấy lên hy vọng này có thể không xảy ra, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía giữa đám cây cối phía trước mờ mờ có bóng dáng một con ngựa, Chúc Anh Đài đã đứng dậy hưng phấn mà đuổi qua. Ta lo lắng bọn đạo tặc có khả năng cũng ở bên kia, sợ nàng đã thảo kinh xà, còn chưa kịp lên tiếng gọi lại, Mã Văn Tài bên cạnh đã nhanh chóng lấy cung tiễn sau lưng, hướng về con ngựa kia bắn nhanh mà đi!

“Người làm gì!” Ta sắc mặt đại biến, nhưng giờ phút này ngăn trở dĩ nhiên không còn kịp rồi, chỉ nghe một tiếng gào thét, tên xuyên thấu cổ ngựa, con ngựa kia giãy giụa tê kêu vài cái, bùm một tiếng ngã xuống trên đất, Chúc Anh Đài đang tiến tới thân thể nhất thời cứng lại. Nàng ngờ ngác đi đến xác ngựa, ngồi xổm xuống nhìn nó, vuốt ve nó, phảng phất không thể tin tưởng nó đã bị chủ nhân giết chết. Ta cũng không có thời gian vì một con ngựa bị xuân mẫn thu, vội vàng quan sát tung tích đạo tặc chung quanh, lại cái gì cũng không có phát hiện. Xem ra con ngựa này là bởi vì hai tên tặc nhân không thể cười, vì sợ chúng ta cười ngựa truy tung bọn họ nên phóng chạy.

Nói cách khác, hy vọng truy hồi vàng lại thất bại. Ta thở dài, đi trở về bên cạnh Chúc Anh Đài, mà vị đại tiểu thư kia chính là ngồi xổm bên cạnh mã thi, vỗ về lòng trên người nó, trên mặt tràn đầy bi phần cùng thống khổ.

“Vì sao? Vì sao lại như vậy? Nó không phải là ngựa người thương yêu nhất sao?” Chúc Anh Đài đau lòng vuốt lên miệng vết thương, đối Mã Văn Tài kêu lên, “Người nhìn nó lớn lên, cùng nó trò chuyện vui vẻ, người vì sao lại giết nó!”

Lời này nói thật đúng. Từ nhỏ nuôi lớn, thật vất vả tìm trở về, nói giết liền giết, cũng chỉ quý gia công tử trong nhà có tiền không chỗ xài mới làm được loại chuyện này. Mua một con ngựa cũng tốn không ít vàng!

Mã Văn Tài chậm rãi đi tới, trong tay còn cầm trường cung sát hại trung mã. Đôi mặt chất vấn của Chúc Anh Đài, hân hờn lạnh một tiếng nói:

“Bởi vì nó trung tâm hữu dụng, cho nên ta mới có thể đau nó. Không nghĩ tới một tên đạo tặc lái cười nó mà đi, loại súc sinh này đáng chết! Không có gì đáng tiếc.” Hân nói xong lời này, quay đầu nhìn ta liếc mắt một cái, môi mím lại, nghĩ phải rời khỏi. Ta chạy nhanh cầm tay áo hân, lên tiếng kêu: “Văn Tài huynh, chờ một chút!”

Mã Văn Tài hơi ngừng lại, nhìn về phía ta trong ánh mắt có hơn một tia khác thường. “Diệp Hoa Đường,” đôi mắt ung hân híp lại, thanh âm hơi cao, “Thế nào, người cũng muốn giống Chúc Anh Đài đến chỉ trích ta sao?”

“À không.” Ta nhúc nhích, kia cũng không phải ngựa của ta, ta chỉ trích người làm cái gì? Đừng nói giết nó, chẻ ra tám khúc ta cũng không quản. Bất quá...” Văn Tài huynh, người thật sự đối con ngựa kia không có cảm tình gì, thậm chí thật chán ghét, không thích nó sao? Ta đây nếu đối nó làm cái gì đó, người cũng sẽ không để ý chứ?”

“Hừ, nếu người muốn chôn, thì tùy người, không chê cổ sức thì cứ làm.” Mã Văn Tài lạnh lùng nói. Chúc Anh Đài bên kia trong mắt lộ ra thần sắc cảm kích, thanh âm cũng trở nên nhu hòa nói: “Diệp huynh...”

“Chôn? Không phải a, các người hiểu lầm.” Ta không nghĩ tới hân lại nghĩ như vậy, chạy nhanh giải thích, “Ta chôn nó làm cái gì? Mọi người giữa trưa cũng chưa ăn cái gì, hiện tại cũng không có tiền mua, vừa vặn có thể nướng thịt ngựa lót bụng, ta đây có chùi thủ, còn có sẵn đá lấy lửa...”

“—— không được!”

Mã Văn Tài cùng Chúc Anh Đài đồng thời mở miệng, thanh âm lại thần kỳ nhất trí. Ta vừa định đem chùi thủ từ bên hông rút ra, nghe vậy động tác không khỏi ngừng lại. Chúc Anh Đài đầu tiên một phen ngăn trước xác ngựa, hướng ta phẫn nộ kêu to: “Diệp Hoa Đường, người làm sao có thể như vậy? Văn Tài huynh cũng thôi đi, người cư nhiên còn muốn ăn nó, nó là đồng bạn của chúng ta, người sao có thể tàn nhẫn như vậy!”

Ta không để ý nằng, liền đem ánh mắt chuyển hướng Mã Văn Tài ở tiền phương cách đó không xa. Người sau sắc mặt lúc xanh lúc trắng, rốt cục mở miệng nói: “Người muốn ăn cái gì, ta sẵn cho người là được, đừng ăn cái loại này !” Hắn nói xong cũng không quay đầu, bước nhanh đi .

Ta lúc đầu cười khê, trở lại hướng Chúc Anh Đài đi đến. Nha đầu kia còn ở bên kia bảo vệ xác ngựa không chịu tránh ra. Ta từ trong lòng lấy ra đoàn chủy đưa cho nằng, nằng về mặt cảnh giác, hướng ta gằm lên nói Diệp Hoa Đường người đừng mơ tưởng có chủ ý gì với con ngựa này , ta cảm thấy buồn cười, tự mình đi chỗ khác tìm một khối đá bén nhọn , hướng trên đất dùng sức đào lỗ , hướng nằng nói:

“Ngu ngốc, ai nói thật muốn ăn nó ? Người còn không rõ sao?” Thấy Chúc Anh Đài một mặt khó hiểu như trước, ta thờ dãi, “Quên đi, nhanh đào hầm chút!”

Trên mặt Chúc Anh Đài về cảnh giác dần dần tiêu tán, biến thành nghi hoặc. Ta cũng lười hướng nằng giải thích, hai người cùng nhau ở trong rừng đào hố, nằng dùng chủy thủ, ta dùng tảng đá. Đất nơi này tương đối ẩm nhuận, cũng không quá cứng rắn, chẳng được bao lâu liền đào ra một cái hố to, miễn cưỡng đem con ngựa kia chôn ở bên trong, làm xong chuyện này, thái độ Chúc Anh Đài đối ta cũng trở nên thân cận hơn. Ta thật ra không thêm để ý thái độ của nằng , cầm lại chủy thủ lau sạch sẽ liền đi hội cùng Mã Văn Tài. Cái tên kia không chịu lại đây giúp chúng ta đào hầm, nhưng cũng không có đi xa, chính là một mực yên lặng đứng ở xa xa sau đại thụ, thân ảnh thoạt nhìn rất là hiu quạnh. Ta không hiểu sao cảm thấy có điểm không thoải mái, thẳng đến đi đến bên người hắn, nhìn đến khuôn mặt kia hiện lên ương ngạnh cùng kiêu ngạo như thường lui tới , tâm khó chịu mới dần dần tiêu tán đi.

Thật sự là kỳ quái, vì sao ta lại để ý tâm trạng của hắn a, từ ngày thẳng nhãi này làm cho ta bát tay gấu khó ăn muốn ói về sau, ta liền có điểm không quá thích hợp, ừ, khẳng định là bởi vì bát tay gấu kia , nói không chừng là nó đem thần kinh nơi nào đó của ta phá hủy. Chờ khi ta biết bát tay gấu đó là ai làm, nhất định phải đánh hắn một chút mọi được ! Hại ta nhiều ngày không dám ăn món điểm tâm ngọt .

Lại đi mất nửa ngày, dọc đường này chúng ta định bắt mấy con thỏ hoang hoặc chim trĩ, cố tình dọc theo đường đi cái gì cũng không gặp được, cứ như vậy đi luôn đến chân núi, tiền phương xuất hiện một hồ nước xanh biếc , còn có một tiểu đình, một mảnh đào lâm. Chúc Anh Đài dừng lại bước chân, thờ phào một hơi dài nói: “Nơi này đẹp quá a.”

Ta nhìn chung quanh một phen, cũng cảm thấy nơi này thanh tĩnh di nhân, ngốc ở trong này, tâm tình cũng không khỏi bình tĩnh lại. Mã Văn Tài chậm rãi đi đến bên người ta, thuận tay đem một quả trái cây không biết từ nơi nào hái được phóng ở trong tay ta, cảm vẫn ngẩng cao như trước. Chúc Anh Đài đi đến hồ rửa sạch tay, quay đầu nói: “Diệp huynh, Văn Tài huynh, các người trên người có mang đồ ăn không?”

Ta sờ sờ túi trên lưng , phát hiện bên trong đã không còn gì, đang muốn đưa trái cây trong tay cho Chúc Anh Đài , Mã Văn Tài một phen đề lại tay ta, hướng Chúc Anh Đài nói: “Chúng ta trên người không có đồ ăn , người đem cái bao Lương Sơn Bá đưa cho người lấy ra đi.”

Chúc Anh Đài nhếch môi, đem cái túi vải màu xám từ eo chuyển lên lưng , ngẩng mặt nói: “Người đừng hòng đụng đến cái này !”

“Yên tâm đi, không có người muốn gì ở người đâu, chính người tự đi tìm i.” Nằng vừa nói lời này ra, ta liền thấy khó chịu, nguyên bản muốn đưa trái cây qua cũng thu trở về. Chúc Anh Đài cũng ý thức được nằng có điểm quá đáng, không khỏi nhanh chóng nói sang chuyện khác : “Sắc trời không còn sớm ...” Khi nói chuyện nằng vừa chuyển đầu, bỗng nhiên nhân tính sáng lên, cười nói, “Bên kia có một hộ nhân gia, chúng ta đêm nay có thể tá túc ở đằng kia, ngày mai tiếp tục tìm người.”

Đột nhiên đi qua như vậy, sẽ không quấy rầy đến nhân gia sao? Hoặc là nhân gia kia vạn nhất không chịu cho chúng ta tá túc thì làm sao bây giờ? Ta còn chưa nói ra miệng, Mã Văn Tài đã gạt đầu trước, Chúc Anh Đài cũng là một mặt hưng phấn, ta liền không nói thêm cái gì, đi theo bọn họ. Dù sao hiện tại trên người chúng ta cũng không có tiền, lại không thể ăn ngủ tại dã ngoại, trước tìm nhân gia kia hỏi một chút cũng tốt.

Vòng quá hồ nước, chúng ta đi vào rừng hoa đào. Nhìn ra được phiến đào lâm này cây đào phân bố đan xen hợp lý, rõ ràng là nhân công gieo trồng . Ở cây đào từ giữa thấp thoáng một tòa tiểu lâu bằng mộc hai tầng , chung quanh còn có đình các và hành lang, chính thể thoạt nhìn mặc dù không hoa lệ, lại thanh nhã hào phóng, ta vừa thấy liền rất thích thú.

“Có người không? Có người ở không?” Chúc Anh Đài vừa đi vừa kêu lên, thanh âm nằng thanh thúy dễ nghe, đánh bay không ít chim tước dừng chân ở rừng đào.”Bên trong có người ở không? Xin hỏi nơi này có người không!”

Cuối cùng là một thanh âm đặc biệt lớn, ta ở bên cạnh nằng lỗ tai đều bị chấn một chút. Chợt nghe cửa gỗ của căn nhà “Chi nha” một tiếng mở ra, một thanh âm quen thuộc từ từ truyền đến:

“Ai vậy?”

Ta nghe tiếng ngẩng đầu, chỉ thấy một lão đầu mặc vải thô chậm rì rì từ trong đi ra, tóc đen pha lẫn trắng , một bộ râu dài vì đả trong gió, cúi đầu xuống phía dưới nhìn. Khi nhìn đến là chúng ta , hắn không khỏi thờ dãi, trên mặt lộ ra thần sắc bất đắc dĩ. Mã Văn Tài thân thể cương một chút, bộ pháp cũng trầm trọng lên.

Xuất hiện tại trước mặt chúng ta, không phải ai khác, đúng là lão bá bán trà hoa cúc lúc trước bị Mã Văn Tài quăng roi bát trà còn muốn dương nắm tay đánh hắn. Giờ phút này hắn chính là một tay chóng thất lưng, ngữ khí không tốt nói: “Tam vị tiểu huynh đệ, không biết hôm nay đến thăm, có gì cần giúp sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Mã Văn Tài thân thể cương cứng, xanh cả mặt, Chúc Anh Đài cũng lộ ra tươi cười, tiến lên từng bước nói: “Vị đại thúc này, lúc này quấy rầy thật sự là ngưng ngưng. Chúng ta bị lạc đường trong núi, lại bị đạo tặc trộm đi tiền tài, bắt đắc dĩ tiến đến nơi đây, mong rằng ngài có thể cho chúng ta tá túc một ngày, ngày mai sẽ rời đi.”

Kỳ thực lại nói tiếp, người này tuổi hắc là bốn mươi đến năm mươi tuổi, nói là lão bá, cũng đích xác oan uổng chút. Hắn quần áo đơn giản trắng trong thuần khiết, trên người không có gì đẹp để quý giá, cổ tình cả người lại lộ ra một tia văn nhã uy nghiêm. Ta trong nháy mắt liền phán đoán ra, người này bối cảnh tuyệt đối không phải là một người bán trà đơn giản như vậy.

“A? Ta đang hỏi vài vị làm sao có thể đi đến tá túc nơi thâm sơn cùng cốc lão nhân ta này, lại nguyên lai là mất bạc. Ai, không thể tưởng được hai đại nhân vật tùy tiện tìm người liền ra tay đến mười hai hoàng kim, cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh như vậy, đáng tiếc, đáng tiếc a!” Đại thúc kia vỗ về chòm râu, miệng thì đang nói chuyện với chúng ta, ánh mắt lại thẳng đối Mã Văn Tài. Người sau nhất thời giận dữ, nâng bước muốn đi ra ngoài, bị ta một phen kéo tay áo. Mã Văn Tài tránh thoát hai cái không được, cảm giận liếc mắt ta một cái, nhưng không động nữa.

Lúc này đại thúc kia đã chú ý tới ta, không khỏi cười hướng ta chào hỏi nói: “Ai, vị tiểu huynh đệ kia, chúng ta lại gặp nhau. Ngươi nếu tới tá túc, thật là đại hoan nghênh a!”

“Đại thúc nói đùa. Chúng ta cùng đi, tự nhiên là phải cùng nhau tá túc mới được. Hôm nay liền làm phiền, mong rằng lão nhân gia ngài chiếu cố nhiều hơn.” Vị đại thúc này tính tình tốt lắm, ta thật thích, hơn nữa cũng nhìn ra được hắn không phải là người bụng dạ hẹp hòi như vậy. Sau khi được đối phương cho phép, ta thoáng có chút không quá tình nguyện túm Mã Văn Tài, cùng Chúc Anh Đài tiến vào lầu.

Đồ đạc trong phòng cũng rất đơn giản, chỉ có vài món ngăn tủ ghế dựa, trên bàn đặt một sợi dây xâu vài con cá, còn chưa có dọn dẹp, đại thúc kia cũng thật hào phóng, nói cho chúng ta biết hắn đang định làm cơm chiều, chúng ta đã tới rồi, chung cư thì cũng phiền toái, không bằng mọi người cùng vào trong vườn nướng cá ăn. Chúc Anh Đài tất nhiên là miệng đầy đáp ứng, ta cũng không có dị nghị, chỉ có Mã Văn Tài đối chuyện này từ chối cho ý kiến, thời điểm đối mặt đại thúc bán trà cũng là một mặt kiêu căng, bộ dáng không quan tâm ai. Khi chúng ta ở trong vườn dựng giá châm lửa, thời điểm dùng trường côn cắm cá nướng, hắn cũng chỉ là một mình một người ngồi ở đình, không biết lấy ra hai vò rượu nhỏ từ chỗ nào, dựa bàn đá chậm rãi chúc ẩm.

Chúc Anh Đài một bên nướng cá trong tay, một bên hơi xin lỗi đại thúc bán trà nói: “Đại thúc, hôm nay ở trên đường, thật sự là thực xin lỗi a.”

“Ngươi cho ta tiền trà, ta lại không lỗ vốn a.” Đại thúc bán trà lười biếng nói, “Lại nói, ” hắn hướng ánh mắt vào đình đảo qua, “Này nên giải thích, cũng không phải là ngươi nha.”

Hắn vừa nói lời này ra, ta cùng Chúc Anh Đài ánh mắt không khỏi đều hướng đình nội nhìn lại. Mã Văn Tài nghe được thanh âm, chú ý tới chúng ta đều đang nhìn hắn, không khỏi đem vò rượu trong tay mạnh mẽ quăng lên bàn đá, bọt nước văng khắp nơi. Hắn hừ một tiếng xoay qua, chỉ chừa cho chúng ta một cái ốt.

Cá nướng tốt rồi. Chúng ta ào ào đứng lên, rồi đi đồng lửa hướng bàn đá đi đến, đem cá đặt trong khay trên mặt bàn. Chúc Anh Đài thuận tay nắm lên một con cá ta vừa rời nướng, đưa cho Mã Văn Tài nói: “Văn Tài huynh, ngươi cũng ăn đi.” Mã Văn Tài liếc nhìn nàng một cái, cũng không có vươn tay tiếp, đứng mạnh lên hướng đình ngoại đi, tự mình ngồi xuống bên đồng lửa, bắt đầu ném khúc gỗ vào trong đồng lửa lộp bộp.

“Xem ra, có người muốn để bụng đối a.” Đại thúc nhún vai. Chúc Anh Đài cũng đi theo nói: “Văn Tài huynh, đừng để bụng đối, mau tới đây ăn đi.”

Mã Văn Tài tiếp tục hướng đồng lửa ném khúc gỗ, sau một lúc lâu mới lạnh lùng phun ra một câu: “Quân tử không ăn xin.” Ta đang cầm một con cá, hắn vừa nói lời này ra, ta xém chút bị mắc xương cá.

Đại thúc chấp hai tay sau lưng. Mã công tử a, ” hắn lạnh nhạt mở miệng nói, “Ngươi có phải hay không là người nhà quan lại a?”

“Hừ.” Mã Văn Tài nghe vậy quay đầu lại, ngẩng đầu lờm đại thúc liếc mắt một cái, lại quay đầu đi trái lại tự cầm lấy một khúc gỗ ở đầu đó nghiên cứu hoa văn. Đại thúc bán trà nở một nụ cười, hàm dưới vi thu, hướng Mã Văn Tài đánh giá một chút, tán thưởng nói: “Uống, xem thần khí này, uy phong bát diện. Nhà các ngươi, hẳn là cướp đoạt không ít mồ hôi nước mắt nhân dân ha?”

Mã Văn Tài biến sắc, dùng sức đem khúc gỗ trong tay một phen bỏ thành hai đoạn, mạnh mẽ rơi trên mặt đất, phất tay áo đứng dậy, hai mắt trừng đại thúc bán trà. Đại thúc kia làm ra bộ dáng bị hoảng sợ kích động, vỗ ngực nói: “Ồi, khí lực thật lớn nha.” Hắn nói xong ánh mắt lại chuyển hướng Chúc Anh Đài, lộ ra thần sắc bắt đắc dĩ giận dữ nói, “Mã phụ ngàn cân, nhân phụ trăm cân * a, điều này sao không rõ. Là mã kỵ nhân hay là nhân kỵ mã a?”

* ngựa vác ngàn cân, người vác trăm cân

“Ngươi!” Mã Văn Tài tức nói không ra lời. Chúc Anh Đài lại trước cười lên tiếng, đối đại thúc nói: “Đại thúc, ngài thật có ý tứ.”

“Ngươi tán thành hắn?” Mã Văn Tài sắc mặt hơi hơi biến thành màu đen, “Ngươi rốt cuộc là người nhà với ai a?”

Chúc Anh Đài thần sắc khẽ biến, không có lên tiếng. Đại thúc bán trà chấp hai tay sau lưng, khụ một tiếng nói: “Ai nha, nói bất đồng thì không chung mưu. Tiểu huynh đệ nha, ngươi nói các ngươi là tâm tính khác nhau cùng đồng hành...” Hắn nói xong quay đầu nhìn liếc mắt Mã Văn Tài một cái, lại nhìn

ta, nhún nhún vai, nói ra quan điểm của mình, “Không phiền lụy sao?”

Ta cảm thấy lời này nghe qua thật kỳ quái, cần mở miệng phản bác, đã thấy ánh mắt Mã Văn Tài chăm chú vào trên người ta, trong lúc nhất thời không hiểu sao thoáng hốt hoảng, nhưng lại quên động tác bước tiếp theo. Ánh mắt hắn rất nhanh lại quét về phía Chúc Anh Đài, ta chú ý tới, Chúc Anh Đài gục đầu xuống, không có phản bác, cũng không có mở miệng lên tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc do dự.

“Người, người có ý tứ gì a?” Mã Văn Tài thở ra khẩu khí, lạnh lùng nói, “Người là nói, ta không xứng theo chân bọn họ làm bằng hữu?”

“Ta cũng không nói như vậy a.” Đại thúc ngẩng đầu, nhìn trời nói, “Ta cùng các người mới quen, làm sao có thể biết các người xứng hay không xứng?”

Mã Văn Tài lại hít sâu một hơi, ta chú ý tới trên mặt hắn hiện lên một tia hoảng loạn. Hắn nhìn ta, lại nhìn Chúc Anh Đài, người sau chần chờ cúi đầu, không muốn cùng ánh mắt hắn chống lại, về mặt đại thúc hiểu rõ. Nhìn thấy hắn có bộ dáng này, ta bỗng nhiên cảm thấy trong lòng rất khó chịu, không tự chủ được buông nửa con cá đang ăn trong tay, xông lên phía trước, chắn trước mặt Mã Văn Tài, chỉ cảm thấy người phía sau thân thể chấn động, trong hô hấp cũng mang theo một chút run run.

Ngực ta cũng không khỏi hơi hơi khó chịu, trong lòng không hiểu sao trầm trọng lên.

“Đại thúc, Văn Tài huynh không phải là người bụng dạ khó lường, tâm tính dị thường, các người đều hiểu lắm hử.”

“Diệp huynh...” Chúc Anh Đài thì thào một câu, câu nói kế tiếp lại không nói ra. Đại thúc bán trà chỉ nhìn ta cười, ta cắn cắn môi, nỗ lực hướng bọn họ giải thích nói:

“Văn Tài huynh quả thật không là người như vậy. Tuy rằng tính cách hắn táo bạo, động một chút là đánh người là phát giận, còn thích động kinh, trong ngày thường cũng hay mặc danh kỳ diệu làm một ít chuyện rất kỳ quái, còn thường xuyên lãng phí tiền này nọ, thư đồng cũng là một tên phi thường đáng ghét, nhưng kỳ thật hắn là người tốt, không như các người nghĩ đâu.”

Giọng ta hơi lạc, đã thấy đại thúc bán trà lắc lắc đầu, vươn tay chỉ phía sau ta, ý bảo ta quay đầu xem. Ta uốn éo đầu, phát hiện phía sau người không có.

A? Sao lại thế này, Văn Tài huynh đâu? Ta kinh hãi, nỗ lực quay đầu nhìn chung quanh, chỉ nhìn thấy đào lâm trống rỗng cùng bầu trời đêm như mực. Mã Văn Tài sớm đã không còn.

“Đừng, đừng nhìn ta.” Đại thúc bán trà thấy ta xem xét hắn, vội xua tay vô tội, “Hắn nghe được một nửa thì bỏ chạy, ta cái gì cũng chưa làm.”

Ai, chẳng lẽ là ta vừa rồi nói sai cái gì sao? Ta dùng sức vỗ đầu mình một chút, liền co chân chạy đi phía sau lưng mình, ý đồ tìm Mã Văn Tài trở về. Mơ hồ nghe được thanh âm đại thúc phía sau kêu, ta cũng không có để ý. Nhưng kỳ quái là, Mã Văn Tài thật giống như bốc hơi, vô luận tìm thế nào, cũng tìm không thấy, ta ước chừng ép buộc một giờ, trong trong ngoài ngoài tìm vài lần, cũng không tìm được bóng dáng Mã Văn Tài, kêu tên của hắn cũng không đáp ứng. Sau bọn Chúc Anh Đài bảo ta đi nghỉ ngơi, ta cũng không có đi, lại tiếp tục nơi nơi tìm nửa ngày, rốt cục chống đỡ không được, ở bên bàn đá trong vườn ngồi xuống nghỉ ngơi, đồng thời nghĩ Mã Văn Tài sẽ đi nơi nào.

Cung tiễn hắn đều còn, nói cách khác cũng không có rời đi vườn này, nhưng hắn có thể ở nơi nào a?

Quay đầu suy nghĩ một chút, ta cảm thấy hắn là lúc trước ta nói một ít chuyện hắn không tốt, mới chọc hắn sinh khí chạy mất, nhưng là cũng không biết thế nào, nói đến con người này, nổi lên trong óc tất nhiên cũng chỉ có một đống khuyết điểm, muốn tìm vài cái ưu điểm đều tìm không thấy. Nhưng là nhiều chỗ thiếu hụt tập hợp lại, lại ngoài ý muốn không làm người ta cảm thấy chán ghét, thậm chí sẽ vì hắn, cảm thấy khổ sở.

Đúng vậy, khổ sở, đôi khi sẽ không hiểu sao lại xuất hiện loại cảm thụ này. Ta không thể không thừa nhận, ở một số chỗ, chúng ta thật sự rất giống. Nhưng duy nhất một điểm khác nhau là, ta quen cô độc, mà hắn, sợ hãi cô độc.

Đêm đã khuya, gió lạnh một trận một trận thổi tới, thổi trúng thân thể ta đến phát run, từng trận đánh rung mình, chắc hẳn những người chạy trốn có thể là đều giống nhau. Ta đứng lên, đang định tiếp tục tìm chung quanh, thật sự không được thì phải đi vườn bên ngoài nhìn mới được, lúc này lại chợt thấy Chúc Anh Đài chi nha một tiếng đẩy cửa ra, đi xuống từ cầu thang, thấy ta nhìn phía nàng, không khỏi vươn tay vẫy vẫy, hướng ta lớn tiếng nói: “Diệp huynh, người đừng tìm, đều đã trở về nghỉ ngơi đi. Ngày mai rồi hãy tìm người.”

Muốn tìm người, mà lại có thể bỏ mặc đồng bạn của mình hay sao? Trong lòng ta mất hứng, cũng không có trả lời, thoáng nhìn nàng cầm trong tay một bao túi giấy màu xám, liền hỏi: “Người không ngủ sao? Lại tới làm cái gì?”

Chúc Anh Đài vuốt ve túi giấy trong tay, ngọt ngào cười cười. “Son Bá lo lắng ta buổi tối ngủ không được, đưa cho ta hương lõi ả, ta tính toán uống một chén rồi ngủ tiếp.”

“Ngạ.” Ta từ chối cho ý kiến, cũng cảm thấy có điểm khát, liền tính toán cùng nàng đi xuống đại sảnh rót chén nước ấm uống. Bên ngoài thật sự rất lạnh, ta cảm thấy lại bị gió thổi như vậy, ta có khả năng sẽ cảm lạnh. Cảm lạnh không có gì đáng ngại, nhưng là vạn nhất nhiễm phong hàn, chẳng phải là cấp cho đại thúc đại thúc thêm phiền toái sao?

Ta tùy tiện cùng Chúc Anh Đài nói hai câu, nói cho nàng ta còn chưa tìm được Mã Văn Tài, tạm thời không thể nghỉ ngơi, muốn ngủ các người cứ ngủ trước. Chúc Anh Đài nghe xong cũng không nói cái gì, chỉ lo cầm cái túi giấy kia tự mình vụng trộm cười, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Chúng ta đều hoài tâm sự, vừa mới đi vào tầng hầm, vừa bước vào ngưỡng cửa chưa được hai bước, chợt nghe được ngay bên trong tủ quần áo thanh âm kỳ quái vang lên, tựa hồ là tiếng hít thở dồn dập. Chúc Anh Đài sợ tới mức run run, lớn tiếng kêu lên: “Ai, ai ở đâu ra mặt đi!”

Phòng trong không một tiếng động. Không lâu sau, lại là một tiếng thập suyền, từ trong tủ quần áo truyền đến.

Ta bình tĩnh tâm thần, sải bước đi ra phía trước, một phen kéo cửa ra, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Mã Văn Tài ôm đầu gối, run run lui ở trong tủ quần áo, ánh mắt sung đỏ, vẻ mặt nước mắt, hô hấp thốc loạn. Hắn liếc mắt một cái nhìn đến ta, thần sắc dần theo chút kích động, trong lúc nhất thời ta cũng sửng sốt, không nghĩ tới ở bên ngoài tìm lâu như vậy đều không tìm được người nhưng lại tránh ở nơi tối đen hẹp hòi này. Ta chỉ cảm thấy ngực từng trận buồn đau, lúc này Chúc Anh Đài cũng đi lên, liếc mắt một cái nhìn thấy Mã Văn Tài, không khỏi kinh ngạc nói: “Mã Văn Tài, người trốn ở bên trong làm gì? Mau ra đây a.”

Mã Văn Tài nhìn ta, lại nhìn Chúc Anh Đài, ngực phập phồng hai cái, đột nhiên vươn tay, dùng sức đóng cửa tủ quần áo, lại lần nữa lui ở bên trong. Chúc Anh Đài thấy thế giận dữ, nhanh chóng tiến lên, mạnh mẽ một phen lại mở cửa ra, cả giận nói: “Mã Văn Tài, người mau đi ra cho ta! Chúng ta ở nhờ nhà người ta, người còn giả thân giả quý dọa唬 nhân gia người ta!”

Nàng nói xong liền vươn tay kéo Mã Văn Tài, kết quả bị người sau một phen hung hăng bỏ ra, hét lớn một tiếng “Buông ra, không cần người quản!” Chúc Anh Đài bị hắn vung một cái lão đao, suýt nữa té ngã trên đất, bị ta đỡ lấy mới may mắn thoát khỏi té ngã. Mã Văn Tài lung lay thoáng động từ trong tủ quần áo chui ra, hô hấp thốc loạn cùng xuất hiện, trừng ánh mắt nhìn chúng ta. Đột nhiên, hắn một phen kéo ta còn đang bên người Chúc Anh Đài, ném một câu “Người theo ta đi”, tiếp theo liền nắm cổ tay ta, nhanh chóng hướng bên ngoài chạy đi!

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Động tác Mã Văn Tài vô lễ mà thô bạo, tóm ta từ hành lang dài nghiêng ngã chao đảo bên chạy đến tận cùng. Trên đường bóng người lay động, thần sắc hắn hoảng sợ mà kích động.

Ta không hiểu sao lại không có phản kháng, tùy ý hắn nắm đau cổ tay ta, kéo ta một đường chạy tới. Ngoài phòng gió rất lạnh, bắt quá tay hắn lạnh hơn. Ta lên lút phần cổ tay qua tay, mở lòng bàn tay, cảm bàn tay lạnh như băng của hắn.

Mã Văn Tài bước chân rối loạn một chút, chậm rãi dừng bước, ánh mắt nhìn thẳng tay của ta. Thấy ta không chút nào tránh né nhìn thẳng hắn, vừa vội xoay qua tránh đi ánh mắt của ta, một phen bỏ ta ra, cũng nhanh chóng đem cái tay đã chạm qua bỏ vào trong tay áo, bản thân nghiêng ngã chao đảo chạy vào đình, ôm đầu gối ngồi ở bậc thềm trước đình dưới ánh trăng.

Ta quay đầu liếc mắt một cái, phát hiện Chúc Anh Đài cùng đại thúc bán trà đều đứng xa xa ở phía sau, lo lắng nhìn chăm chăm bên này, liền khoát tay ý bảo bọn họ không cần lo lắng đi nghỉ ngơi trước, tự mình đem cả còn thừa trên bàn nướng lại một chút trong tàn hỏa, cảm tiến đến trước mặt hắn, đưa về phía trước nói: “Nha, Văn Tài huynh, trước ăn một chút gì đi.”

“Ta không ăn!” Mã Văn Tài cũng không quay đầu lại, tiếp tục ôm đầu gối, buồn thanh nói, “Ta mới không ăn đồ của hắn!”

“Ta đây hiện tại đến hồ bắt giúp người nha?” Ta nhúc nhích, đang lo lắng có nên đi tìm đại thúc mượn lưới đánh cá một chút, Mã Văn Tài lại mạnh quay đầu đối ta trợn mắt nhìn, rít gào nói: “Buổi tối khuya người ép buộc cái gì? Lúc này đi bắt cá cái quỷ gì!”

Thằng nhãi này cư nhiên rống ta.

“Là vì người không ăn cái gì a, chẳng lẽ để người bị đói?” Ta bị hắn rống có chút buồn bực, bằng không người nghĩ ta thích hứng gió lạnh chạy bên hồ, còn không phải bởi vì lão nhân gia ngài không chịu ăn cả ta mang đến, ở trong này một người ngồi sinh hờn đối.

“Không có nào sao. Quên đi!” Mã Văn Tài trừng ta liếc mắt một cái, đoạt lấy cả nướng trong tay ta, ở bên kia cắn xé cho hả giận. Kết quả mới ngậm thứ nhất đã bị phồng, che miệng nửa ngày không nhúc nhích, ta lắc đầu, cầm lại cả từ chỗ hắn, cẩn thận lấy tay thổi, muốn làm nguội bớt, kết quả lại bị Mã Văn Tài trừng mắt nhìn một cái, lạnh lùng châm chọc nói:

“Diệp Hoa Đường, người làm như vậy không ngại mệt, nếu muốn làm nguội bớt, còn không bằng trực tiếp dùng miệng thổi.” Nói xong lời này, hắn dừng một chút, đột nhiên lại nhanh chóng đoạt lại cả, tiếp tục đưa lưng về phía ta, cũng không thèm nhắc lại. Ta thật sự không rõ ràng lắm người này cuối cùng muốn làm gì, chờ trong chốc lát, thấy hắn ăn sạch một con cá, thời điểm ném que xiên hướng bên cạnh, liền dè dặt cẩn trọng mở miệng hỏi nói:

“Văn Tài huynh, người rốt cuộc sao vậy?”

Mã Văn Tài quay đầu lườm ta liếc mắt một cái.

“Không cần người quản!” Hắn lại nhanh chóng quay đầu đi, ánh mắt lại còn mơ hồ mang theo một tia sung đỏ. Ta hít một hơi thật sâu, hướng bên cạnh hắn sắp lại, trầm giọng nói: “Không cần ta quản, người còn tóm ta tới làm cái gì? Người có biết hay không ta vừa rồi tìm người khắp nơi bao lâu!”

Mã Văn Tài nín thở, tựa đầu thật sâu vào trong đầu gối, rầu rĩ nói: “Hừ, người không phải thật chán ghét ta sao, còn tìm ta làm cái gì?”

“Ai nói ta chán ghét người?” Ta có chút kinh ngạc. Mã Văn Tài nghe xong lời này, bất chợt ngẩng đầu lên, trên mặt dẫn theo chút giận dữ nói: “Vừa rồi người ở trước mặt lão nhân kia nói nhiều như vậy, đừng nói với ta người hiện tại đều đã quên! Ta biết, người luôn luôn không thích ta, trong lòng thầm nghĩ đi theo Chúc Anh Đài Lương Sơn Bá còn có Tuân Cự Bá kia chơi. Diệp Hoa Đường, người nếu chán ghét ta, liền trực tiếp nói rõ luôn đi, muốn đối phòng ta cũng sẽ không ngăn người!”

Tên gia hỏa này đang nói cái gì vậy! Đúng vậy ta thừa nhận, ta thích cùng Tuân Cự Bá và Lương Sơn Bá chơi, bắt quá Chúc Anh Đài, đại tiểu thư này người bình thường hầu hạ không nổi. Nhưng ta cùng chơi với người khác, cũng không có nghĩa là chán ghét người a. Chẳng lẽ ta làm chuyện gì đó khiến hấn hiểu lầm sao?

Người này hiện tại đang trong loại trạng thái này, thật sự làm cho người ta không thể nổi giận được. Ta nhức đầu, cẩn thận nghĩ nghĩ, hỏi dò: “Nếu là vì vừa rồi ở trước mặt đại thúc có nói gì đó làm người sinh khí, ta đây hướng người giải thích. Kỳ thực ta lúc ấy là muốn nói, người không như bọn họ nghĩ, có thể là ta nói không rõ, làm người không vui.”

“Hừ.” Mã Văn Tài xoay mạnh đầu qua, chỉ chừa cho ta một cái ót. Ta chỉ nghe được một thanh âm từ bên kia từ từ bay tới nói: “Còn có đâu?”

Còn có?

“Ax, có phải hay không. Bởi vì người treo giải thưởng tìm người không thành, sau đó đánh rơi chén trà của đại thúc bị ta tiếp được, cho nên cảm thấy ta chống lại người đúng không?”

“Hừ.”

“Bằng không, chẳng lẽ là... Bởi vì thời điểm ta mất tiền phát giận, cùng Chúc Anh Đài nói vài câu, người cảm thấy mất hứng?”

“Diệp Hoa Đường!” Mã Văn Tài đột nhiên ngẩng đầu, hằm hằm nhìn về phía ta, “Người không cần cứ mỗi câu lại là Chúc Anh Đài Chúc Anh Đài, hấn muốn thế nào, đầu có liên quan tới ta! Ta xem căn bản chính là người muốn chơi cùng hấn? Bằng không làm chi mọi chuyện đều che chở hấn! Ta biết, người lần này căn bản là không muốn cùng ta xuống núi, thầm nghĩ cùng đi với Lương Sơn Bá, người chính là một lòng đi theo bọn họ! Hiện tại tốt lắm, ta xấu mặt, ta đã đánh mất tiền, người không tìm được, còn phải ở trong này bị một dân đen nhạo báng, Diệp Hoa Đường, người về sau thật cao hứng chứ nh?”

“Ta sao lại cao hứng? Huống hồ người như vậy, cũng căn bản không xem như xấu mặt, này cũng không phải lỗi của người.” Ta không nghĩ tới hấn đối ta oán hận chất chứa sâu như vậy, trong lúc nhất thời có chút không biết nói sao.

“Thời điểm ở trên núi ta đề nghị tuyển Lương Sơn Bá, đó là bởi vì ta cảm thấy lúc ấy người đối ta có ý kiến, hơn nữa ta nghĩ nếu Lương Sơn Bá tìm người khả năng sẽ rất tốt. A không phải, ý ta là nói ta cảm thấy Chúc Anh Đài hấn là càng thích đi theo Lương Sơn Bá cùng nhau xuống núi...”

“Được rồi!” Bởi vì ta vô tình nói ra nguyên nhân, Mã Văn Tài liền giận, “Ta biết, người chính là cảm thấy ta không bằng Lương Sơn Bá. Đi đi, đi tìm hấn đi, có bản lĩnh người cũng cùng hấn kết bái thành huynh đệ, xem hấn rốt cuộc là đề ý Chúc Anh Đài hay là đề ý người! Không được người cũng có thể tìm Vương Huy Chi, dù sao các người mỗi ngày ngáy cùng một chỗ, phân cũng không ra, bắt quá lấy đầu óc người, chỉ sợ về sau bị người ta bán còn muốn giúp đỡ nhân gia kiếm tiền!”

“Ta nói người có thôi ngay đi không!” Ta cũng phát hỏa, nhưng thấy thần sắc Mã Văn Tài thê lương, lại đem tức giận trong lòng áp chế, phóng hoành thanh âm nói: “Văn Tài huynh, đừng dỗi, người biết ta không phải ý đó. Được rồi, người muốn trách móc ta ngốc, ta cũng biết, ta không biết phải giải thích thế nào, tóm lại, ta chưa từng cảm thấy, người kém Lương Sơn Bá chỗ nào. Con người Lương Sơn Bá, trung nghĩa song toàn, theo trình độ nào đó nói đi lên, đích xác xem như nhân tài nổi tiếng. Nhưng Văn Tài huynh người, cũng tuyệt đối không phải là người mà những người đó nói lãnh khốc tàn nhẫn, không thông nhân tình, kỳ thực người là người tốt.”

Văn Tài huynh, kỳ thực lúc giết chết con ngựa kia, người cũng rất khổ sở phải không? Từ cái thời điểm kia ta đã nghĩ, có lẽ người không như bề ngoài thoát nhìn qua lãnh khốc như vậy.

“Hừ, người tốt? Người cũng quá đánh giá cao ta rồi?” Mã Văn Tài cười lạnh một tiếng, đứng thẳng dậy, thuận tiện dùng tay áo lau nước mắt còn lại trên mặt. Ta lặng không tiếng động đưa qua một chiếc khăn, Mã Văn Tài dùng một chút, nói: “Người làm cái gì vậy?”

“Cầm đi.” Ta lại đuổi tay ra, nhìn thấy tên đối diện muốn nổi bão, nhanh chóng chặn trước khi hấn nói một bước nói, “Ta tuyệt đối không có đồng tình người, chính là đột nhiên muốn đưa cho người một chiếc khăn mà thôi!”

“Người!” Mã Văn Tài bị ta nói chặn lại không phát hỏa được, một phen đoạt lấy chiếc khăn, lau lung tung ở trên mặt, một phen quăng trả lại cho ta. Kết quả hấn quăng đến một nửa lại đột nhiên sửa lại chủ ý, nhanh chóng ở không trung đoạt chiếc khăn trở về, nhét vào trong tay áo. Ta còn đang sửng sốt, lại nghe tên kia rầu rĩ nói:

“Người sao không hỏi, ta vì sao lại tránh trong tủ?”

“Người sẽ nói cho ta sao?” Ta hỏi ngược lại.

“Ta vì sao phải nói cho người!” Mã Văn Tài trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái.

Không muốn nói cho người ta còn đề cập đến. Ta không rõ ràng làm đầu óc tên kia làm bằng gì, dứt khoát trực tiếp đem ý nghĩ của ta nói cho hấn nghe:

“Ta cảm thấy, mỗi người tổng hội có một ít chuyện không muốn nói cho người khác nghe. Tựa như người khổ sở, sẽ tránh trong tù, có lẽ người cảm thấy bị ta nhìn thấy thật mất mặt, ta đây cũng nói cho người một sự kiện. Vài năm trước, trong một đoạn thời gian rất dài, ta đều rất sợ lửa, vừa thấy đến lửa sẽ nhảy vào nước, sợ cực kỳ, ngay cả tàn thuốc nhìn thấy cũng phát run. Thôi, dù sao chính là làm mình trở nên thật chật vật.” Ta nói xong cảm thấy có chút loạn, không khỏi dùng sức gãi đầu mình, vì thế nói, con người của ta không thể nói logic được sao?

Mã Văn Tài lại không có châm chọc ta. Hắn yên lặng nhìn ta một cái, đột nhiên bước đi lại đây, dùng sức ôm cổ ta, đem cả người ta đều khảm vào trong lòng. Ta bị động tác thành lĩnh của hắn dọa ngây người, đang muốn tránh ra, lại nghe Mã Văn Tài ở ta bên tai thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích, A Đường, cho ta ôm một chút, một chút là tốt rồi.”

A? Nhưng là, nhưng đây là đang làm gì? Người gặp qua hai đại nam nhân không có việc gì lại ôm nhau chưa! A không đứng, trọng điểm không là cái này!

“Hừ, nam nhân, người cũng được xem sao?” Mã Văn Tài cười lạnh một tiếng, ta vừa nghe lời này thấy không thích hợp, nhanh chóng tránh hắn ra, vội la lên: “Người vừa rồi nói cái gì!”

“A? Không có gì.” Mã Văn Tài không biết khi nào thì đã khôi phục thái độ bình thường, giờ phút này gặp ta một mặt lo lắng, không khỏi vươn tay sờ sờ cái mũi, thoải mái về phía ta giải thích, “Ta vừa rồi là nói, chúng ta là hảo huynh đệ, ôm một chút chính là tỏ vẻ thân thiết cùng cảm kích, không có gì. Người vừa rồi khuyên giải an ủi ta lâu như vậy, một mảnh hảo tâm thôi.”

=.= ta sao lại nhớ không ra hắn nói như vậy a. Nhưng thấy đối phương một mặt trịnh trọng, cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ phải nói: “Ta biết người tâm tình không tốt, hôm nay còn chưa tỉnh. Bất quá vừa rồi như vậy không tốt, về sau đừng như vậy, người có biết thanh danh ta ở ngoài không tốt lắm, cho dù là huynh đệ tình nghĩa, bị ngoại nhân nhìn cũng sẽ hiểu lầm.”

“Đã biết.” Mã Văn Tài lên tiếng, nghe qua là bộ dáng không lắm để ý, ta cũng không hiểu được trong lòng tên kia rốt cuộc là nghĩ cái gì, chỉ nghĩ đến rốt cục giải quyết này đại phiền toái, hẳn là có thể đi ngủ rồi. Nghĩ đến đây, lại không khỏi vươn tay che miệng ngáp một cái. Đúng lúc này, ta đột nhiên thoáng nhìn Mã Văn Tài không biết khi nào thì sẽ đem chiếc khăn trong tay áo kia ra, ở bên kia cúi đầu xem xét, lại nghĩ đến lại lịch chiếc khăn này, không khỏi hỏi dò:

“Văn Tài huynh, người thật sự... Thật thích chiếc khăn đó sao?”

Mã Văn Tài hơi hơi nhíu mày: “Người có ý tứ gì? Thế nào, hiện tại hối hận, muốn lấy lại?”

“Á, không phải...” Ta rồi rầm nghiêng nghiêng đầu, “Chính là chiếc khăn đó.... Nó không phải của ta, là Huy Chi huynh đưa ta a.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

“Người nói thứ này là của Vương Huy Chi?”

Mã Văn Tài trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, ta không hiểu hắn quay ngược thái độ trở xuống nhanh thế là vì sao, bất quá vẫn là tận chức tận trách hỏi đáp: “Đúng vậy, là Huy Chi huynh đưa ta.”

“Người dám nhận đồ của hắn?” Mã Văn Tài trừng mắt tinh, cảm lấy chiếc khăn kia dùng sức phe phẩy ở trước mặt ta, “Cái này có thể có bao nhiêu tiền? Hà? Sao người không ra ngoài mua!”

“Không phải nhận a.” Ta cảm thấy có điểm mạo danh kỳ diệu, “Là lục ăn cơm ở cơm xá trên mặt ta dính gì đó, hắn cho ta khăn để lau mặt, sau ta lại bỏ ở trong quần áo nên quên lấy ra, vừa rồi mới nhớ lại. Cái kia Văn Tài huynh, người nếu không cần, liền đưa lại cho ta, ta tẩy sạch lúc về thư viện trả lại cho người ta.”

“Ta không muốn.” Mã Văn Tài quay đầu, “Cái khăn này, bản công tử rất thích.” Hắn nói xong nghiêng đầu nhìn ta, trong mắt thế nhưng tựa hồ có một chút bộ dáng khiêu khích.

=.= chẳng lẽ hắn cảm thấy ta sẽ vì một chiếc khăn thêu tú hoa hồng, hơn nửa đêm không đi ngủ lại lựa chọn cãi nhau với hắn sao?

“Ừ, vậy người giữ đi.” Ta vẫy lung tung tay ý bảo hắn tùy tiện xử lý, bản thân đánh ngáp hướng nhà gỗ đi. Ánh trăng cũng sắp lên tới ngay chính giữa, thời gian con người của ta nghỉ ngơi rất có quy luật, hiện tại cách thời gian bình thường ta nghỉ ngơi ước chừng đã qua vài canh giờ, ta chịu không nổi nữa, vội vã đi ngủ. Vị đại gia kia chưa cùng lại đây, ta cũng không để ý hắn, chỉ tại thời điểm lên lầu, mơ hồ thoáng nhìn thấy tên Mã Văn Tài kia đang dùng cái khăn kia đánh giầy.

Hôm sau, ánh mặt trời rất tốt, xuân... A không, hạ quang minh mị, lại là một ngày thời tiết đẹp. Bởi vì ngày hôm qua về muộn, thời điểm ta tỉnh lại, phòng

trong đã không còn ai. Nhóm người này , lúc đi ra ngoài cũng không báo ta một tiếng.

Trên người không biết khi nào thì có thêm một tấm chắn, cũng không biết là ai đắp cho ta. Chẳng lẽ là đại thúc hoặc là Chúc Anh Đài? Ta nhúc nhủ, tự động xem nhẹ vấn đề này, mặc xiêm y đi ra ngoài phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy ba người kia đang ở trong đình tạ bên bờ hồ cách đó không xa. Bên trong vườn hoa đào xán lạn, thủy quang trong vắt, đẹp không sao tả xiết.

“Đại thúc, Anh Đài.” Ta bước dọc theo hành lang , hướng hai người kia chào hỏi, cũng tò mò tiến đến bên cạnh bọn họ hỏi: “A, các người đang làm gì vậy?”

Đại thúc bán trà cùng Chúc Anh Đài chính là mỗi người cầm một cây kéo, cắt một lỗ ở giữa lưới đánh cá. Nhìn thấy ta hỏi như thế, đại thúc không khỏi cười nói: “Tiểu huynh đệ, người nói thử một chút, ta đang làm cái gì a?”

“Người đang phá đồ!” Ta đau lòng nhìn thẳng lưới đánh cá bị phá hư, “Mua một cái lưới đánh cá cũng mất không ít tiền, tuy rằng không phải tiền của ta, nhưng đại thúc người cũng không phải là kẻ có tiền, không cần tùy ý lãng phí này nọ a. Người hiện tại phá nó, về sau muốn sửa lại sẽ rất phiền toái a!”

Đại thúc nghe xong lời ta nói, nhếch miệng cười. Chúc Anh Đài lại đây vỗ vỗ bờ vai ta, trịnh trọng nói cho ta: “Diệp huynh, người nghĩ sai rồi. Đại thúc là mở một mặt lưới, để thả cá .”

“Đừng vậy tiểu huynh đệ. Người nói chúng ta ăn không hết nhiều như vậy, bắt nhiều làm gì ? Con người , phải biết đủ.” Đại thúc cũng nói. Ta cảm thấy bọn họ loại tư duy này rất kỳ quái, ăn không hết nhiều như vậy, có thể đem bán, hoặc là phơi cá a. Bất quá có lẽ cổ nhân tư duy tương đối kỳ lạ, không giống với ta.

Phía sau, chợt nghe bên bờ đối diện bọt nước văng khắp nơi, ta ngẩng đầu vừa nhìn, liền nhìn thấy Mã Văn Tài đang cầm một thanh xiên cá , dùng sức không ngừng xiên cá trong hồ. Đại thúc bán trà biến sắc, đứng dậy, hướng Mã Văn Tài hô lớn:

“Mã đại gia, người xiên nhiều cá như vậy làm gì? Ăn được sao!”

Mã Văn Tài đắc ý đảo dạt nâng lên cây xiên cá, cổ ý cúi đầu nhìn nhìn đồng thời xiên vài cái lên con cá, vừa ngửa đầu nói: “Ai nói ta muốn ăn? Bản công tử chỉ là vì cao hứng!”

Hắn nói xong dùng sức nhào lên cây xiên cá, đem cá chết ném trở lại trong nước, quay đầu hồ hết bỏ đi. Đại thúc bán trà cũng bị hắn làm cho tức giận đến nói không ra lời, dậm chân ở tại chỗ , xoay người bước đi. Chúc Anh Đài có chút sốt ruột, kêu một tiếng: “Đại thúc, ngài đi đâu a!” Đại thúc cũng không đáp lời, thẳng hướng về đảo lâm mà đi, đi thẳng đến trước một phần mộ , mới dừng lại .

Ta cùng Chúc Anh Đài bước đi qua, Chúc Anh Đài chạy chậm hai bước đi đến bên người đại thúc, dè dặt cẩn trọng nói: “Đại thúc, người đang tức giận a?”

Đại thúc thở dài, nhìn Chúc Anh Đài, lại nhìn ta, lắc đầu nói: “Tiểu huynh đệ a. Người kia tàn nhẫn lãnh khốc, đuổi tận giết tuyệt, không thể là lương hữu của các người a.”

Chúc Anh Đài ngưng lại một chút nói: “Thư viện phái chúng ta đi ra tìm người, nếu đồng hành, nên chăm sóc cho nhau a.” Ta nghe nàng nói lời này tựa hồ đã bỏ qua quan hệ chi ngại một bên, không khỏi có chút mất hứng. Mã Văn Tài tuy rằng cấu kình táo bạo, nhưng ta nhìn ra được, mấy ngày nay hắn đối nàng coi như là không tệ, nàng trái lại, động một chút thì mỗi người đi một ngã, làm phần tử giai cấp cách mạng thiện lương lúc nào cũng muốn cùng phần tử phản cách mạng bắt lương phân rõ giới hạn ư?

“Đại thúc.” Ta cũng mở miệng nói, “Văn Tài huynh chính là đang cấu kình, không phải thật sự muốn giết hết cá trong hồ, ngài đừng giận hắn.”

Đại thúc bán trà bị ta chọc nở nụ cười.”Cho dù hắn thật muốn giết sạch, chỉ sợ hắn cũng không có khả năng đó. Tiểu huynh đệ người a, ai.” Hắn vờ tay vỗ vỗ bờ vai ta, trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ.”Ba người các người, để cho ta lo lắng chính là người . Người tính tình tiêu sái rộng rãi, chỉ sợ bị người ta lừa cũng không biết, sẽ theo người ta đi con đường tà đạo a.”

“Sẽ không a. Ai dám gạt ta?” Ta giờ lên nắm tay dùng sức nắm lại, làm ra tư thế hung hãn nói, “Ai dám gạt ta, ta liền đánh hắn!”

“Người sẽ đánh!” Chúc Anh Đài giận một câu. Đại thúc cũng nở nụ cười theo, hướng chúng ta nói: “Đừng rồi, các người còn muốn tìm cái người kêu Ngũ Liễu tiên sinh sao?”

“Đừng vậy.” Chúc Anh Đài gật gật đầu, “Đại thúc, ngài biết hắn ở đâu sao?”

“Biết.” Đại thúc mỉm cười, “Ngay tại bên người chúng ta .” Hắn nói xong thì tránh ra, lộ ra phần mộ phía sau hắn, trên bia rõ ràng viết năm chữ to:

—— Ngũ Liễu tiên sinh chi mộ.

A thật có lỗi, là sáu chữ, ta tính nhầm a.

Chúc Anh Đài trên mặt nháy mắt lộ ra thần sắc kinh hoàng, đi đến trước phần mộ, lảng lảng nói: “Ngũ Liễu tiên sinh, thế nhưng đã chết...”

Đã chết? Làm sao có thể! Ta nhớ rõ rãnh mạch trong ngữ văn có viết, Đào Uyên Minh chính là Đông Tấn hậu kì Nam Tống sơ kỳ thi nhân, hiện tại mới là cuối Đông Tấn, hắn còn sống một đoạn thời gian thật dài, vị đại thúc này sao đột nhiên lập bia mộ cho hắn ở trong này ? Ta neho lại mắt, vụng trộm

quan sát thần sắc đại thúc bán trà, chỉ thấy bên môi hần mỉm cười, không thấy nửa phần thần sắc bi thương, chỉ ra vẻ lạnh nhạt nói:

“Các ngươi tìm tên kia làm cái gì?”

“Chúng ta đối phẩm hạnh học vấn Ngũ Liễu tiên sinh ngưỡng mộ đã lâu, nguyên bản là muốn thỉnh hần lên núi dạy học . Không nghĩ tới. . . Ai.” Chúc Anh Đài trên mặt lộ ra thần sắc tiếc nuối, quay đầu nhìn bìa mộ kia, lắc đầu nói, “Thật sự là làm người ta thương tiếc a.”

Ta cùng đại thúc nhất tề cười ra tiếng. Kết quả hai người kia lập tức nhìn về phía ta, ta phát hiện tình huống không đúng, chạy nhanh một phen che miệng lại.

Đại thúc nhìn ta liếc mắt một cái.”Người cũng đã chết, có cái gì mà đau lòng. Bất quá hai vị tiểu huynh đệ a, các ngươi từ đâu đến ?”

“Chúng ta là học sinh Ni Sơn thư viện.” Chúc Anh Đài nghiêm mặt nói.

“Ni Sơn thư viện?” Đại thúc bán trà có thần phận khả nghi ngẩng đầu lên, “Ni Sơn thư viện nếu đều giống Mã đại gia như vậy, thì không cần dạy cũng thế.”

Quả nhiên càng khả nghi ! Ta neho lại mắt nhìn thẳng hần, đại thúc tựa hồ phát hiện vẻ mặt ta không đúng, ho nhẹ một tiếng tránh đi ánh mắt ta, Chúc Anh Đài nhưng không phát hiện, tiếp tục nói: “Đại thúc, ngài đừng giận hần , ta cuối cùng cảm thấy, trong lòng hần có việc, chính là không đồng ý cùng người khác nói ra mà thôi.” Nàng nói xong mặt chuyển hướng ta, “Diệp huynh ngươi biết không? Văn Tài huynh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết a.” Ta lắc đầu. Tên kia tối hôm qua trừ bỏ giáo huấn ta vài câu, cũng không nói với ta cái gì khác.”Bất quá đại thúc, Ngũ Liễu tiên sinh làm sao có thể táng ở trong này? Ngươi là bằng hữu của hần sao?” Hừ, đại thúc khả nghi.

“Bằng hữu? Hừ.” Đại thúc lắc đầu cười lạnh. Ta nháy mắt liền minh bạch chân tướng, cũng đi theo nở nụ cười. Chúc Anh Đài lại nghi hoặc nói: “Đại thúc chẳng lẽ không có tri kỷ bằng hữu?”

Đại thúc cười cười, không hiểu sao nói sang chuyện khác : “Duyên phận xảo diệu a, không ở quá khứ, cũng không ở tương lai, mà là hai người tâm linh tương thông trùng hợp gặp nhau. Ta đời này sợ là không may mắn như vậy, ha ha ha ha!” Hần nói xong lấy ra hồ lô rượu bên hông, uống một ngụm, Chúc Anh Đài lại giống như đối lời nói của hần như có điều đâm chiêu, tự mình suy nghĩ . Ta mượn cơ hội lời đại thúc bán trà kéo qua một bên, đối hần nói: “Đại thúc đại thúc, ta có cái vấn đề cũng muốn hỏi ngươi, ngươi lại đây một chút.”

“Ừ, sao tiểu huynh đệ?” Đại thúc bị ta tóm một cái lão đảo, kỳ quái nói, “Chuyện gì, sao vội vội vàng vàng như vậy ?”

“Không có đại sự gì.” Ta nhìn Chúc Anh Đài còn đứng ở trước phần mộ ngăn người, liền đánh bạo hướng đại thúc bán trà nói, “Tối hôm qua nhận được sự chiếu cố của ngươi, đầu tiên muốn nói tiếng cảm ơn. Sau đó chính là ta có chút không rõ, lão nhân gia ngài rõ ràng vẫn sống ở trong này rất tốt, vì sao muốn lập một cái bia cho mình a?”

“Ngươi!” Đại thúc nháy mắt thay đổi sắc mặt, ta chậm rãi rì rì phun thêm một câu: “Thái cục đông li hạ, bán bát trà hoa cúc.”

“Ngươi tiểu gia hòa này!” Đại thúc chỉ thẳng ngón tay vào ta, “Hảo tiểu tử, có ngươi , kết quả là vẫn là bị ngươi nhìn ra!”

“Hắc hắc, cái này kêu là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ. Bất quá đại thúc ngài yên tâm, nếu ngươi không muốn tiết lộ thân phận, ta cũng sẽ không nói ra.”

“Chẳng lẽ các ngươi không là muốn đòi ta đi thư viện dạy học sao?” Đại thúc bán trà, cũng chính là Ngũ Liễu tiên sinh Đào Uyên Minh sờ sờ râu kinh ngạc nói, ta đối hần cười: “Ngài nếu muốn đi, ta tất nhiên là thập phần hoan nghênh . Bất quá nếu ngài không muốn đi, cũng không thể miễn cưỡng a. Sâu trong chốn đào lâm sâu thẳm tĩnh bình yên, ngay cả bản thân ta cũng muốn lưu lại ở, cuộc sống ẩn cư yên tĩnh tự tại, không thể so với dòng người dơ bẩn tranh đấu nhau vô số lần.”

“Tiểu huynh đệ nếu thích, nơi này tùy thời đều hoan nghênh ngươi tới ở.” Đào Uyên Minh cười nói, “Lão phu ta phiêu bạt khắp nơi, cư vô định sở, về sau nếu rời đi, đào viên tình thế này chính là tặng cho ngươi, cũng không có gì.”

“Thật sự!” Ta vui mừng quá đổi. Thật sự như vậy, về sau thời điểm ta rời đi thư viện là có thể đến ở đây. Tuy rằng trong núi hoang vắng chút, nhưng cũng may ít người, tranh cãi cũng ít. Đến lúc đó bản thân cũng có thể trồng một chút rau xanh, dưỡng vài con gà, hơn cuộc sống giãy giụa tại thành thị rất nhiều. Lúc này Chúc Anh Đài từ xa xa đã chạy tới, kỳ quái nói: “Diệp huynh, đại thúc, các ngươi đang nói chuyện gì a?”

“Đang thảo luận chế pháp trà hoa cúc.” Ta mặt không đổi sắc nói lời nói dối. Chúc Anh Đài cũng không nghĩ nhiều, quay đầu hướng Đào Uyên Minh nói: “Đại thúc, ta hỏi ngươi, nếu ngươi thích một người, nhưng là lại sợ hãi cùng hần ở chung, vậy nên làm cái gì bây giờ ?”

=.= cô nương ngươi suốt ngày trong óc nghĩ cách không ly khai Lương Sơn Bá ư? Ta bắt đắ dĩ xoay đi, vừa vận nhìn thấy Mã Văn Tài đứng dựa vào lan can nhìn ta, liền không để ý tới nhóm tiểu cô nương đang giải quyết vấn đề tình cảm, thẳng hướng tới lan can đi đến. Mã công tử nghiêng đầu nhìn ta, nói: “Ồ bên kia tán gẫu cái gì vậy, cao hứng như thế.”

“À, đang nói một chút sự tình.” Ta cong cong đầu, Mã Văn Tài khinh thường bĩu môi.

“Cùng cái tử lão nhân kia, có cái gì hảo tán gẫu ! Nói, ngươi ngày hôm qua không phải nói bắt cá cho ta sao, cá đâu? Ta đói bụng.”

A? Uy, ngài không phải mới vừa dùng cây xiên cá xiên rất nhiều sao, thế nào hiện tại lại tới tìm ta đòi cá!

“Hừ, ta đây mặc kệ!” Đối mặt chất vấn của ta, Mã Văn Tài trả lời là ngẩng cao đầu, “Dù sao ngươi đem qua nói qua bắt cá nướng cho bản công tử, đừng ở trong này nói lời vô dụng, nhanh đem cá lấy ra! Đừng chỉ nghĩ đến cùng tử lão nhân kia nói chuyện phiếm.”

Bắt cá cái đầu của ngươi a! Ta cũng không phải nợ ngươi, muốn ăn tự mình chop tới!

Cuối cùng là chúng ta cùng đi đến hồ bắt cá, ta thuận tiện đem mấy con cá lúc trước Mã công tử lãng phí kia mò ra, cùng nhau ở bên hồ tẩy sạch sẽ, châm lửa nướng cá. Bất quá Mã Văn Tài lần này không có nhường ta động thủ, mà là tự mình ở trước đồng lửa nướng chín cá. Không thể không nói, kỹ thuật nướng cá thế nhưng ngoài ý muốn lại thật không tồi, nướng xong thành phẩm là ngoài khét trong sống, so với kỹ thuật nướng gà của ta tốt hơn nhiều.

Nướng chín cá xong, ta muốn đi kêu Chúc Anh Đài cùng đại thúc Đào Uyên Minh bọn họ lại đây ăn, kết quả bọn họ không chịu lại đây, nói là ăn lương khô. Mã Văn Tài đối chuyện này cũng không có phản ứng gì, chính là thời điểm kêu ta ăn cá cẩn thận chút, đừng giống ngày hôm qua xem chút bị hóc xương, sau đó, thế nhưng còn giúp ta thổi nguội cá đưa qua. Ta bị sét đánh cả người rét run, trong lúc nhất thời có chút không dám vươ tay đi tiếp cá.

“Ngươi sao lại thế này?” Mã Văn Tài thấy ta chậm chạp không tiếp, không khỏi cả giận nói, “Cầm!” Nói xong liền đem cá nhét vào trong tay ta, ta cắn cắn môi, chần chờ cầm lên cá nướng, có chút không dám bỏ vào miệng. Mã Văn Tài lại mất hứng, chuyển nửa thân mình qua hướng ta nói:

“Diệp Hoa Đường, ngươi sao lại thế này? Rốt cuộc ăn hay không, chẳng lẽ sợ ta hạ độc ngươi!”

Đúng vậy, ngươi có phải hay không thực hạ độc trong cá? Định gạt ta ăn ư? Bằng không sao lại đối ta tốt như vậy, khẳng định có vấn đề!

“Đừng nghĩ vậy, thành thật ăn cá của ngươi đi.” Mã Văn Tài đại khái là từ trong biểu tình của ta phán đoán ra ý nghĩ của ta, bĩu môi, lại cũng không biết vì sao lặng lẽ nở nụ cười.

Chung quanh hoa đào nở rộ xán lạn.

Hắn tươi cười điềm tĩnh mà lạnh nhạt.

Ta đột nhiên tim đập rối loạn, nhanh cúi đầu, thẳng cắn cá. Lại cảm giác được Mã Văn Tài không biết khi nào thì ngồi xổm ở bên cạnh ta, một bàn tay phủ lên bờ vai ta, giúp ta vén lại tóc rối.

“Người khác thế nào, ta không sao cả.” Hắn nói, “Bởi vì, ít nhất còn có ngươi ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Lời này của hắn dẫn theo một tia ái muội, hơn nữa khiến ta cảm thấy rất là ngoài ý muốn. Ta thật sự không nghĩ tới, cả ngày chỉ biết trừng người khiến người hóa đá như Mã Văn Tài thế nhưng có thể nói ra như vậy... Như vậy, ax, lời nói cổ quái như vậy. Ta chỉ cảm thấy cả người đầy đặc rét run, lại không tự chủ được liên tưởng đến thời điểm nướng cá thái độ cổ quái, cùng với động tác cổ quái tới qua.

Đúng rồi, hắn tới hôm qua hình như còn nói một câu, nói câu gì nhỉ, ta quên nội dung, tóm lại ý tứ hắn là ta không giống nam nhân, là kẻ eo lá. Lại liên tưởng thanh danh thành nhãi Diệp Hoa Đường này ở trong thư viện lan xa loang lổ việc xấu, không khỏi cảnh giác nhảy dựng lên, nhanh chóng thoái lui Mã Văn Tài hơn mấy bước, cảnh giác nhìn thẳng hắn.

Mã Văn Tài nhìn trời thờ dài, khẩu khí tựa hồ dẫn theo chút bất đắc dĩ nói: “Ngươi lại muốn làm gì?”

Ta muốn làm gì? Ta xem là ngươi muốn làm gì thì có! Lại nói tiếp ta liền kỳ quái, căn cứ vào tiểu thuyết viết, Chúc Anh Đài kia ở trong thư viện ba năm học cũng chưa bị phát hiện, sao lại bị Mã Văn Tài để mắt tới chứ? Hiện tại ta đã biết, rất có khả năng chính là thanh nhãi Mã Văn Tài này tính tình cổ quái, đối diện mục thanh tú thiếu niên cảm thấy hứng thú. Hơn nữa thân phận ta có tiếng xấu như vậy, khiến hắn cảm thấy có thể thừa cơ, tính toán đến thử ta, bằng không sao lại làm ra nhiều hành động cổ quái ái muội thế này!

Nếu thực là như thế, thế thì không được, việc đối phòng phải nhanh chóng trước thời gian lịch trình. Mã Văn Tài người này tuy rằng bộ dạng không tệ, nhưng tính tình kỳ quái, âm tình bất định. Tuy rằng ta không sợ hắn hội đối ta làm ra cái gì, nhưng nếu hắn chọc ta bị đánh, làm Mã Thông bỏ thuốc sổ linh tinh ở bên trong đồ ăn của ta thì làm sao bây giờ?

“Ta nói Diệp Hoa Đường, biểu tình của ngươi như vậy là sao!” Mã Văn Tài cũng phát hiện thần sắc ta không đúng, không khỏi hếch mày lên cả giận nói, “Bản công tử đang hỏi ngươi, nói nhanh, biểu tình của ngươi như vậy là có ý gì, đang cười nhạo ta sao?”

Ta cố lấy dũng khí, quang minh chính đại nói cho hắn, tuy rằng Diệp Hoa Đường ta ở ngoài thanh danh không tốt lắm, nhưng là ta hiện tại đã cải tà quy

chính, đôi nam tử không có ý tưởng kỳ quái gì, hi vọng hẳn cũng có thể có chút tôn trọng ta. Kết quả ta nói còn chưa xong, mặt tên kia liền đen, một cước đá ngã đồng lứa, lạnh như băng nói cho ta, lập tức rút .

Được rồi, ta có nói lỡ lời ... Vì thế ta xám xịt lẫn qua bên bọn người Đào Uyên Minh. Không thể không thừa nhận con người ta có thể là có điểm khuynh hướng tự ngược, Mã Văn Tài hảo ngôn hảo ngữ nói chuyện với ta, ta liền tổng cảm thấy hẳn có ý đồ khác. Biến đổi mặt như bây giờ, trùng mắt giận dữ vừa đá vừa rống, == ta liền thoải mái Vì thế nói, xem ra đại khái là ta hiểu lầm .

Đại thúc bên kia vô cùng bình yên, Chúc Anh Đài đang cầm một bó hoa ta không biết tên, đang đứng trước bia mộ Ngũ Liễu tiên sinh phụng viếng. Mà Ngũ Liễu tiên sinh Đào Uyên Minh thì đứng ở bên cạnh nài, vui tươi hơn hờ vuốt râu nghe nhân gia tiểu cô nương khen mình.

“Ngũ Liễu tiên sinh, kính ngài đạo đức tốt đã lâu, văn sinh vô duyên đắm mình xuân phong, tiếc nuôi vô cùng. Bất quá, một hoàng thổ (ngôi mộ vàng) khó nén danh sĩ phong lưu, tên của ngài sẽ được hậu đại văn nhân vĩnh nhớ.” Chúc Anh Đài nói xong hơi hơi khom người, đem bó hoa kia đặt trước mộ Ngũ Liễu tiên sinh, Đào Uyên Minh vui tươi hơn hờ hướng phía trước đi hai bước, ra về thờ dài nói: “Người chết mọi sự đều hết a, lại nhớ kỹ hẳn cũng không có cảm giác gì. Ha ha a.”

Ax, ta nhìn hẳn nghe xong tán dương thì rất cao hứng , phỏng chừng có thể được hậu bối không quen biết thiết tình thành ý bội phục tôn kính như vậy, cũng là chuyện đáng cao hứng a.

“Một người có thể để cho người khác cả đời ghi tạc trong lòng, coi như là khó có được .” Chúc Anh Đài cảm khái nói. Đào Uyên Minh nhìn nài gật gật đầu, đột nhiên ý tại ngôn ngoại nói: “Vậy, người khiến người nhớ kỹ cả đời, người tìm được sao?”

Chúc Anh Đài sùng sốt, tiếp tục cúi đầu, ngọt ngào nở nụ cười. Đào Uyên Minh cũng đi theo nở nụ cười, xem ra là lúc hai người âm thầm nói chuyện phiếm, đã nhắc tới Lương Sơn Bá. Mã Văn Tài không biết khi nào thì đã lấy xong hành lý, đứng ở một bên dưới tàng cây, giờ phút này nghe được mấy người Đào Uyên Minh đôi thoại, không khỏi lạnh lùng bủi mủi, đem hành lý của ta quăng mạnh lại đây, xém chút đập vào đầu ta. Hẳn cùng Chúc Anh Đài đã bị trộm hành lý, trừ bỏ cung tiễn ở ngoài cũng không có dư thừa cái gì khác. Ném xong gói đồ, hẳn không nhìn tức giận trên mặt ta, đi thẳng đến trước phần mộ, không khách khí nói:

“Chúng ta có phải hay không cần phải đi? Người chết cũng sẽ không dạy học, ở lại lâu cũng không làm gì.” Hẳn vừa thốt lời kia ra, vị ” Người chết sẽ không giảng bài” nhất thời có chút rất không cao hứng.

“Gặp người đã chết, lập tức bước đi, Mã công tử cũng không tránh khỏi quá mức thực tế sao?”

“Hừ, đây là ta vì sao phú quý song toàn, mà người...” Mã Văn Tài nhếch môi, cũng không nói ra nửa câu cuối, khinh thường xoay đi.

“Hả? Có tiền?” Đào Uyên Minh sờ sờ râu, hướng Mã Văn Tài vờn một bàn tay, “Vậy, phí dừng chân đêm qua, người sẽ cho ta bao nhiêu a?”

“Người biết rõ túi tiền ta bị trộm !” Mã Văn Tài cả giận.

“Đúng vậy, người trẻ tuổi.” Đào Uyên Minh thờ dài, “Phải nhớ kỹ, chỉ có vật ngoài thân có thể bị trộm. Mà nội tâm chân chính giàu có, thì ai cũng đều trộm không được.”

“Ngụy biện.” Mã Văn Tài ném ra một câu, “Thật sự là không muốn nói nhiều nữa câu.” Hẳn nói xong liếc mắt nhìn ta, vung tay áo dài hướng ngoài rừng đào đi đến. Đào Uyên Minh nhìn bóng dáng hẳn cười lạnh, Chúc Anh Đài giải vây nói: “Đại thúc, người đừng để ý đến hẳn, về sau ta sẽ tìm thời gian trở về thăm người .”

“Ta cũng vậy.” Ta cũng nói theo, Đào Uyên Minh cười cười, “Tiểu huynh đệ, ta còn tưởng rằng người sẽ lại giúp hẳn nói chuyện, lần này, sao không nói ?”

“Vốn chính là hẳn vô lễ trước, ta vì sao phải giúp hẳn nói chuyện?” Ta kinh ngạc hỏi lại. Đào Uyên Minh cười to ba tiếng, nói câu “Hào.” Lại nói tiếp: “Nhân sinh động như phiêu bính, các người có lại tới nơi này, cũng không nhất định có thể nhìn thấy ta, bất quá tiểu huynh đệ, lời ta nói với người, vẫn có nghĩa .” Hẳn nói xong cầm chia hoa đào trong tay làm hai phần, cho ta cùng Chúc Anh Đài một người hai nhánh, dặn nói: “Nuôi sống nó đi. Về sau nhìn thấy nó, coi như nhìn thấy lão tửu quý ta.”

“Ừm, đại thúc, vậy sau này còn gặp lại , người bảo trọng.” Ta cùng Chúc Anh Đài hướng đại thúc nói cáo biệt, đi ra cánh rừng nhập hội cùng Mã Văn Tài.

Mã công tử giương ra cái mặt khó chịu, nhìn như là sợi dây cót, bắt cầu ngôn tiểu, nhìn cái gì cũng đều trùng mắt hừ lạnh. Phó đức hạnh này của hẳn ta sớm đã xem quen , không có nửa phần không thích ứng, ngược lại là Chúc Anh Đài nhìn mặt hẳn hắc tuyến, chạy trước chạy sau muốn khuyên giải, hỏi hẳn có phải hay không còn đang sinh khí đại thúc, con người đại thúc rất là có thú v... v..., lại cười với hẳn một cái, còn chạy đến phía trước nhăn mặt muốn hẳn bật cười. Kết quả Mã Văn Tài thủy chung liên thanh cũng không có, chỉ buồn đầu đi, sau Chúc Anh Đài cũng nhụt chí , đi đến bên người ta hỏi :

“Diệp huynh, thời điểm Văn Tài huynh cùng phòng với người, sẽ không phải cũng là loại thái độ này chứ?”

Nhiều hơn là chỉ a! Hẳn nếu chỉ banh mặt không để ý người ta, vậy coi như tốt. Tội buồn bức nhất là hẳn liên hợp với thư đồng hẳn chọc giận ta ép buộc ta, sau đó còn nói lời châm chọc người, động một chút thì dùng ánh mắt như con dao nhỏ trừng người, cùng người như thế cùng phòng, nói thật, không tức chết người, cũng mệt mỏi chết người.

“Diệp huynh thật sự là đáng thương.” Chúc Anh Đài cũng thở dài, “Nói thật, ở trong thư viện này người lâu như vậy, ta cho tới bây giờ chưa thấy Văn Tài huynh cười qua.”

“Sẽ không a.” Ta kinh ngạc nói, “Hắn thường xuyên cười lạnh. Chính là cái loại này ‘Hừ’, hoặc là ‘Hừm’, bằng không chính là ‘Hừ’, dù sao rất nhiều, bất quá chính là đại bộ phận đều phải mang giọng mỉa.”

“Ax, ta nói không phải là cái loại này Diệp huynh a.” Chúc Anh Đài chạy nhanh kéo một phen tay áo. Ta chú ý thấy Mã Văn Tài lạnh lùng phiêu bên này liếc mắt một cái, một cước đá bay hòn đá ven đường.

“A.” Ta nhúc nhích, “Không phải cười lạnh, cũng chỉ có cười âm hiểm, cái loại thời điểm tính kế người khác âm trầm thâm cười, thì ít gặp hơn.” Chúc Anh Đài vẫn là hướng ta lắc đầu, lúc này ta đột nhiên nhớ tới Mã Văn Tài buổi sáng thời điểm cho ta cá nướng tươi cười, cái loại điềm tĩnh cùng bình yên, là ta chưa từng gặp qua.

“Quên đi, nói này cũng không có ý nghĩa.” Chúc Anh Đài đột nhiên mở miệng, đánh gãy hồi tưởng của ta, nàng cầm lấy hoa đào, hơi hơi dừng một chút, trên mặt lộ ra bộ dáng ngọt ngào.

“Ừm, không biết Sơn Bá hiện tại đang làm gì? Thời điểm Sơn Bá cười lộ lên, không chỉ có đẹp mắt, hơn nữa còn làm cho người ta cảm thấy... Ấm áp. Đúng, chính là ấm áp!” Nàng thần nhiên cười, ôm hoa đào chạy ra. Ta thở dài, cô gái nhỏ này vô luận nói chuyện gì đều chỉ biết nghĩ đến Sơn Bá của nàng, vậy vì sao lúc trước khi xuất môn, không chọn Lương Sơn Bá, mà là chọn Mã Văn Tài?

Lương Sơn Bá tươi cười, thoát nhìn quả thật thật ấm áp. Bất quá tươi cười như vậy nếu xuất hiện tại trên người Mã Văn Tài.....

Ta không khỏi rung mình một cái.

Ta vẫn là quên đi. Chúc Anh Đài người này, sẽ không có việc gì nói bừa, hại ta miên man suy nghĩ.

Bởi vì không có ngựa, thời điểm trở về thư viện, chúng ta đi đường nhỏ, từ sau núi chạy về thư viện. Ở thời điểm trở về thư viện, Mã Văn Tài ngược lại thả chậm bước chân, tựa hồ có chút không muốn trở về, hơn nữa tiếp đón ta cùng Chúc Anh Đài... Không đúng, là chỉ tiếp đón Chúc Anh Đài không có tiếp đón ta, nói là nghĩ một lát đi.

Chúc Anh Đài tỏ vẻ vẫn là không cần nghỉ tạm, trở lại thư viện đi, sớm một chút báo cáo kết quả công tác sớm một chút xong việc. Mã Văn Tài châm chọc nàng nói ta nhìn người là để sớm trở về gặp Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài cũng không phủ nhận, còn thần nhiên thừa nhận nói lần đầu tách ra lâu như vậy, thật đúng là rất tương niệm hân. Ta nghe bọn họ đối thoại, cũng không có đi qua, mà là một mình đi đến con suối cách đó không xa, lấy tay tiếp nước uống, lại nghe Mã Văn Tài tạm dừng một chút, hướng Chúc Anh Đài hỏi:

“Người cùng Lương Sơn Bá trong lúc đó, cũng sẽ thường xuyên câu kính sao?”

“Thường xuyên thì không, chính là ngẫu nhiên sẽ có một chút mâu thuẫn nhỏ.” Chúc Anh Đài nghĩ nghĩ, hồi đáp, “Sơn Bá hẳn làm người tốt lắm, phi thường chiếu cố ta, chính là ta có đôi khi không hiểu chuyện, sẽ cho hắn thêm phiền toái.”

“Rõ ràng các người quan hệ cũng là thân cận như vậy, vì sao Lương Sơn Bá không luôn suy nghĩ miên man. Không giống có một vài người, nên động não thì không động, không nên nghĩ thì càng muốn nghĩ!” Mã Văn Tài dùng sức đập một cước tảng đá dưới chân, cảm giận nặng nói, ta nghe lời này xem chút chúi đầu xuống nước, chỉ nghe Chúc Anh Đài ở bên kia cười nói: “Văn Tài huynh ta hiểu được, người đây là đang nói Diệp huynh, có phải hay không?”

“Hừ, ai nói hắn!” Mã Văn Tài đứng mạnh dậy, dùng sức phát tay áo hướng trên núi đi đến. Ta luôn luôn đợi cho hắn đi xa, mới phần nộ từ bên suối thăm dò đi đến, Chúc Anh Đài còn thoải mái ôm lấy bờ vai ta cười nói: “Thật sự là không thể tưởng được a Diệp huynh, Văn Tài huynh thế nhưng bởi vì chuyện của người mà phiền não, nhưng sao người lại chọc hắn?”

“Không, không có gì.” Ta tự nhiên không dám nói là vì ta hoài nghi Mã Văn Tài hảo nam sắc, chỉ phải tùy ý nói lấy lệ cho qua, đi theo bọn họ một đường trở về thư viện. Đến trước Sơn Trường và sự mẫu bên kia báo cáo Đào Uyên Minh mất đi tin tức, nhìn đến bộ dáng bọn họ khổ sở, ta không khỏi có chút chột dạ, nhưng đáp ứng đại thúc rồi sẽ không đem chân tướng nói ra, cũng không có cách nào.

Từ lúc trở lại trong thư viện sau thời điểm ta xuất hành đều có chút run sợ trong lòng, sợ hội ngộ Vương Huy Chi, thật vất vả bình an về tới tắm phòng, đã thấy trong phòng bỗng nhiên chạy ra một gã sai vặt mi thanh mục tú, vừa thấy ta liền bước tới, bắt lấy y bào ta hét lớn:

“Công tử, người rốt cục đã trở lại công tử, ta tìm người hảo khổ!”

Ta chấn động, vội vàng đẩy hắn ra nói: “Người, người là ai? Làm sao có thể ở trong phòng ta?”

Gã sai vặt kia trừng mắt to, kinh ngạc nhìn thẳng ta, tiếp tục kêu lên: “Công tử, người làm sao vậy? Người sao không ra ta, ta là thư đồng của người Mộc Cận a!”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Thư, thư đồng?

Chẳng lẽ người này, là thư đồng của ta!

Ta bị dọa giật nảy mình, theo bản năng lui về sau, lúc này Mã Thống vừa vịn bụng một chậu nước hương trong phòng đi, nghe được lời ấy không khỏi mở miệng hỏi nói: “Hả, người là thư đồng của Diệp Hoa Đường?”

“Ai, ta nói ngươi là loại người gì thế!” Tiểu thư đồng kia chống nạnh, tiến lên chỉ vào cái mũi của Mã Thống mà giáo huấn, “Ta nhìn trang phục của ngươi hẳn là một tên thư đồng? Công tử nhà ngươi dạy ngươi thế nào, lại không lễ phép như vậy, cư nhiên không biết xấu hổ trực tiếp xưng hô tên công tử nhà chúng ta! Bằng ngươi cũng xứng!”

Mã Thống bị hấn trách móc, lập tức phát hỏa, kéo dài cổ ra cãi lại, kết quả tiểu Mộc Cận kia vỗ mồm lạnh lại, không đến vài câu liền đem Mã Thống nghẹn họng, người cũng ù rù, rút cổ phần nộ bước vào phòng, miệng còn nói thầm “Thực là người nào dưỡng chim này, đến cả thư đồng cư nhiên cũng giống chủ tử nhà ngươi, một tên thì có nắm tay, một tên thì thông minh.” Hắn vừa nói xong lời này, Mộc Cận kia lại không vừa ý, bước nhanh theo vào phòng, chỉ nghe phòng trong vắng ra thanh âm răn dạy, không lâu sau, chỉ thấy Mã Thống ôm đầu chạy vội từ trong phòng ra, không còn bóng dáng.

Thời điểm Mộc Cận đi ra cửa phòng còn hướng ta oán giận: “Có thư đồng như vậy, ta xem chủ nhân cũng không có chỗ nào tốt. Công tử ngươi làm sao có thể cùng người như vậy cùng phòng, thật là.” Hắn nói xong một phen giữ chặt ta, mạnh mẽ kéo ta vào trong phòng, lại đi ra ngoài chung quanh thăm dò một phen, nhanh chóng khép cửa lại, lôi kéo ta đến bên giường ngồi xuống, cầm tay của ta, đột nhiên liền đỏ đôi mắt.

Ta có chút kinh ngạc, cúi đầu vừa thấy, mới chú ý tới bởi vì hai ngày leo núi và chạy đi, còn nướng cá, trên tay có chỗ bị xước da, còn có mấy chỗ bị phỏng, hồng hồng. Đây đều là tiểu thương hằng ngày, ta đều không thèm để ý, cùng lắm thì đi tìm Tuấn Cự Bá, cho hắn một cơ hội đi nhìn mỹ nhân ở xa. Ta còn đang miên man suy nghĩ, lại nghe Mộc Cận kia nghẹn ngào một tiếng, lôi ra thuốc mỡ từ trong lòng vội vẽ loạn lên tay ta, trong miệng nói: “Tiểu thư, không có ta ở đây, một mình người sao có thể chịu đựng lâu như vậy.....”

“Ngươi, ngươi bảo ta cái gì?” Ta bị lời này làm phát hoảng, đã thấy Mộc Cận nâng lên cổ tay lau khôe mắt, hướng ta cười nói:

“Ồ trước mặt ta thì không cần giả trang, hảo tiểu thư của ta a. Ngươi trộm thân phận văn thư của đại công tử tự mình đến thư viện, nhưng lại làm lão gia phu nhân lo lắng gần chết. Sau vị công tử cùng đồng hành với ngươi lại một mình trở về Thái Nguyên, nói với chúng ta, ngươi ở trên đường bị sơn tặc đánh chết, xem chút hủ chết chúng ta, sau đó tìm ngươi thế nào cũng tìm không thấy, cuối cùng Tà Đạo Uẩn Tà tiểu thư truyền tin đến nhà chúng ta, nói là ngươi ở Ni Sơn thư viện, giả trang thành nam tử, còn dùng danh nghĩa đại công tử. Phu nhân liền phái ta tới tìm ngươi. Tiểu thư ngươi cũng thật là, xuất môn thì xuất môn, sao lại k4ng nói với ta một tiếng? Xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói cho ta, chẳng lẽ ngươi không tin Mộc Cận như vậy sao!”

“Ta...” Ta ngốc lăng sững sốt nửa ngày, rốt cục xem như miễn cưỡng theo kịp lời của nàng lí lí gật đầu một cái. Ấn theo ý tứ của nàng, ta trộm thân phận văn thư của ca ca, một mình đến Hàng Châu, trên đường còn gặp sơn tặc... Hơn nữa lúc trước trong cuộc sống có nhớ lại đủ thứ chuyện, cùng với khối thân thể này mang cho ta không ít phiền toái, ta rốt cục minh bạch một sự kiện.

Ta thật sự xuyên vào trong cơ thể của một người trong thế giới này. Mà người này đúng là vị hào sắc dâm đồ kia trong truyền thuyết, Diệp Hoa Đường muội muội!

Mộc Cận này, hẳn là tiểu nha hoàn luôn luôn đi theo ta thôi...

Nhìn ra được nàng cùng nguyên thân của ta cảm tình hẳn là rất sâu, dùng sức túm ta hỏi ta vì sao không cần nàng, vì sao đem nàng ném một mình ở trong Diệp phủ, vì sao ngay cả lời nhắn đơn giản nhất cũng không có? Ta bị nàng nói đến choáng váng, lại nghe nàng nói phu nhân trong nhà có bao nhiêu lo lắng, trong lòng cũng không hiểu sao có chút tự trách, cảm thấy bản thân chiếm cơ thể nhân gia, lại làm cho cha mẹ người ta lo lắng, thật sự thật kỳ quái. Sau đó thật sự không có biện pháp, ta không thể không hướng tiểu nha đầu kia thẳng thắn thành khẩn giao đãi, ta không nhớ rõ chuyện trước kia.

Mộc Cận lúc ấy nước mắt đã rơi xuống. Nàng lôi kéo tay ta, hỏi ta có phải hay không cũng quên nàng luôn, ta nhìn trong lòng khó chịu, cuối cùng vẫn là gật gật đầu. Mộc Cận lấy mu bàn tay lau nước mắt, thấp giọng tự nói, nói khó trách tiểu thư lại không nhận biết nàng, nguyên lai là như vậy, nguyên lai là bởi vì cái dạng này... Nàng thanh âm rất là sa sút, lại rất nhanh miễn cưỡng cười vui, nói không quan hệ, cho dù ta không nhớ rõ nàng cũng không có việc gì, nàng có thể tìm được ta cũng đã thật cao hứng, hơn nữa nói nếu ta quên gì đó, nàng sẽ giúp ta nhớ lại, Mộc Cận tuyệt đối sẽ không lại rời đi tiểu thư nửa bước.

Nhìn nha hoàn chân thành tươi cười này, ta đột nhiên cảm thấy khổ sở trong lòng. Chưa từng có người thấu tâm đả phé đối tốt với ta như vậy, nhưng là, ta căn bản không phải tiểu thư nhà nàng, ta chính là một ngoại lai du hồn mà thôi. Nàng chân chính thích và để ý là tiểu thư Diệp gia kia, chỉ sợ sớm đã không còn ở nhân thế rồi?

Nhưng ta tất nhiên là không thể nói cho nàng chuyện này, nàng cũng vĩnh viễn không có khả năng biết, chính là một bên lấy ra thuốc mỡ trong rương giúp ta bôi vẽ loạn lên tay, một bên nỗ lực ý đồ thám thính xem ta quên chuyện nào, còn nhớ rõ cái gì. Kết quả phát hiện ta trừ bỏ biết bản thân kêu Diệp Hoa Đường, muốn đến này Ni Sơn thư viện đọc sách thì ngoài ra cái gì cũng không biết, không khỏi thở dài, nghiêm cần giảng giải cho ta.

Thân phận ta là Diệp gia nhị tiểu thư, tên không gọi Diệp Hoa Đường, kêu Diệp Thu Đường. Diệp Hoa Đường là huynh trưởng của ta, chỉ sinh sớm hơn ta một khắc, diện mạo cực kì tương tự ta. Mà nàng tên gọi là Mộc Cận, là nha hoàn hầu hạ ta từ nhỏ đến lớn. Lúc này đây ta sợ đi trốn nhà, là vì lão cha

của ta định hôn nhân cho ta, nguyên thân của ta không hài lòng chuyện hôn nhân kia, phản kháng không được, dứt khoát vụng trộm hạ được vào trong đồ ăn của ca ca, thừa dịp nửa đêm trộm thân phận văn thủ của hân âm thầm trốn đi, kết quả lần chạy này, thấy vô tin tức, người trong nhà gấp đến độ không chịu nổi. Thẳng đến trước đó vài ngày, Tạ Đạo Uân phái người đưa tin tức tới, nói ta ở thư viện, hết thấy mạnh khỏe, lại khen ta vài câu chăm chỉ dốc lòng cầu học, Diệp lão gia chính là nhìn đến câu nói kia, mới không có lập tức phái người đến kéo ta trở về, mà là phái Mộc Cận đến xem tình huống, nếu ta ở bên cạnh thật sự hết thấy mạnh khỏe, liền tiếp tục hảo hảo học xong ba năm này, đừng lãng phí một cơ hội tốt.

Ta vốn đang vì bọn họ sẽ lập tức kêu ta thu thập đồ hồi Thái Nguyên, vốn đang lo lắng, không nghĩ tới thế nhưng còn có cơ hội ở lại thư viện học tập, không khỏi vui mừng quá đỗi. Mộc Cận nói cho ta, ta là cho ca ca Diệp Hoa Đường thêm tiện nghi, cả ngày chỉ biết trầm mê trong từ sắc bài bạc, nhìn đến sách vở liền mệt mỏi rồi, lúc này đây có thể có cơ hội đến thư viện, hân rất là cao hứng.

Bởi vì con không tốt, Diệp lão gia cũng không có biện pháp, vì tiền đồ hân suy nghĩ, chỉ có thể dẫn lòng đem nữ nhi bằng bất cứ giá nào, cho nàng thay ca ca học xong ba năm này, cuối cùng nghĩ biện pháp có được một chức quan, cho ca ca làm. Dù sao huynh muội lưỡng diện mạo giống nhau như đúc, chỉ cần mình cẩn thận một chút, dấu điểm tốt, thì không vấn đề gì. Hơn nữa còn dặn Mộc Cận nói cho ta, chỉ cần ta sống qua ba năm này, kiểm cho ca ca một chức quan, hân sẽ không can thiệp hôn sự của ta, cho ta tự mình tuyển.

Nói vậy đối với nguyên thân Diệp cái gì Đường mà nói, đây là ước mơ nàng tha thiết nhất a? Đáng tiếc đối ta mà nói không có hiệu quả gì. Bất quá có thể không trở về cái gọi là nhà ở Thái Nguyên, ta vẫn thấy có chút may mắn. Lấy trạng thái ta hiện tại, thật sự không biết kết quả là phải đi đối mặt bọn họ thế nào mới tốt. Mộc Cận nhìn thấy ta bình an vô sự, liền vội muốn ta viết phong thư trở về nhà, cũng tốt nhường Diệp lão gia cùng phu nhân yên tâm. Ta đau lòng nàng chạy đi vất vả, liền kêu nàng đừng có gấp, nghỉ ngơi vài ngày lại trở về truyền tin, Mộc Cận cười nói chỉ biết tiểu thư tâm địa tốt nhất, khiến cho ta do dự cả mặt.

Mộc Cận lần này đến, thật ra còn mang cho ta không ít đồ, trừ bỏ vàng cùng một ít đồ dùng thiết yếu, còn có đồ ăn, xiêm y, hải, trang sức, dù sao rất nhiều muốn hình mẫu về, thậm chí còn mang đến một ít sách vở. Nàng nói ta trong khoảng thời gian này nhất định chịu khổ, quả thực gây không ra đáng sắc mặt cũng tiêu tụy, hạ quyết tâm bồi bổ cho ta hảo hảo, lại hỏi người cùng phòng với ta là loại người nào, tính cách được hay không, cũng nói trong phòng này sao chỉ có một cái giường, người kia không có đối với ta làm cái gì chứ?

Ta không thể không biết xấu hổ nói cho nàng ta từ trước đến nay luôn ngủ ghế dài, đang muốn tìm lý do cho qua, lại chợt nghe cửa chi nha một tiếng mở, Mã Văn Tài đáp bước đi vào phòng, phía sau đi theo tiểu thư đồng ục ịch của hân Mã Thống, lui ở phía sau Mã đại gia thăm dò chỉ vào tiểu nha đầu Mộc Cận nói:

“Chính là hân, công tử, chính là hân. Hân vừa rồi cũng dám nói ngài nói vậy, nói ngài... Nói ngài không có mắt, đường cái cầu nô tài cũng không có mắt, khẳng định cũng không phải là cái thứ tốt gì!”

Phốc! Ta bị lời này chọc cười. Vì thế nói, thằng nhãi Mã Thống này thật đúng là kẻ không có mắt, ngay cả chuyện này mà cũng nói ra, không sợ công tử nhà người đánh người sao?

Quả nhiên, Mã Thống vừa nói lời này ra khỏi miệng, lập tức bị Mã Văn Tài đập mạnh một cước bay ra cửa, mắng: “Ngu ngốc, cút cho ta!” Hân đá một cước xong, sắc mặt Mộc Cận lúc này cũng đổi, bất động thanh sắc chắn ở trước mặt ta, hướng về phía Mã Văn Tài hét lớn: “Người muốn làm gì!”

“Ta không muốn làm cái gì, nhưng thật ra ngươi sợ cái gì?” Mã Văn Tài buông tay, cười lạnh nói, “Thế nào, nghe nói ngươi là thư đồng của A Đường? Sao đến hôm nay mới đến? Thân là nô tài không hảo hảo hầu hạ chủ tử, một mình chạy đi tiêu dao khoái hoạt!”

“Văn Tài huynh!” Ta nhanh chóng đánh gãy lời hân. Mộc Cận cũng đã ửng đỏ hốc mắt, cúi đầu nói: “Thực xin lỗi công tử, là lỗi của ta, đều là Mộc Cận không tốt...” Ta bắt lấy tay nàng, tỏ vẻ không cần nghĩ nhiều, cùng người không quan hệ, hơn nữa hướng Mã Văn Tài giải thích nói: “Là ta lúc trước xuất môn vội vàng, vội vã xử lý chút chuyện, không có mang nàng theo, Văn Tài huynh hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Cũng thế, tùy tiện ngươi nói thế nào cũng được.” Mã Văn Tài tiếp tục cười lạnh một tiếng, đi nhanh hướng bên giường đến, ngồi ở đầu giường hướng chúng ta nói, “Diệp Hoa Đường, vừa rồi ta hình như nghe lời thư đồng ngươi nói, hỏi ngươi ngủ ở chỗ nào?”

“Đúng nha!” Mộc Cận không để ý ta ngăn trở, đương nhiên nói, “Ta mới đến, tự nhiên cần đổi công tử nhà chúng ta hiện thời ăn, mặc ở, đi lại hảo hảo mà hiểu biết một chút.”

“Tốt, ngươi không cần hỏi hân, ta là có thể nói cho ngươi.” Mã Văn Tài nói, “A.” Hân vươn tay chỉ chỉ ghế dài, “Công tử nhà ngươi ngủ ở nơi đó.”

Mộc Cận tức giận đến thay đổi sắc mặt.

“Ngươi thế nhưng cho công tử nhà chúng ta ngủ ghế dài!” Chỉ nghe thanh âm lời nói ta còn tưởng rằng nàng cũng sắp bùng nổ. Mã Văn Tài lại ngoài ý muốn bất vì sở động, còn tiếp tục nói:

“Cái này không liên quan đến bản công tử. Là công tử nhà ngươi chính mình nói, nói ước mơ từ nhỏ đến lớn của hân chính là một ngày kia có thể ở ngủ ghế dài, còn kêu ta ngăn cản lần đừng nhường hân. Ta niệm tình ở cùng trường, vài lần mời hân lên giường cùng ngủ, chính hân không chịu, ta có năng lực có biện pháp nào?”

“Vậy ngươi thân là nam nhân, nên ngủ ở ghế dài, nhường công tử nhà chúng ta ngủ giường mới đúng!” Mộc Cận tức giận đến lờ lờ. Ta còn chưa kịp ngăn cản nàng, chợt nghe Mã Văn Tài kia ở trên giường cười ha hả, hỏi lại Mộc Cận rõ ràng mọi người đều là nam nhân, vì sao Diệp Hoa Đường nên ngủ giường, Mã Văn Tài hân nên ngủ ghế dài? Mộc Cận dừng một chút, phản bác nói bởi vì công tử nàng thân thể nhược, thân thể của người hảo, hân là khiêm nhường mới đúng. Mã Văn Tài tỏ vẻ hân thật khiêm nhường, giường này rõ ràng là có thể ngủ hai người, vì sao chủ tử ngươi cố tình không ngủ, chẳng lẽ là có bí mật gì không thể cho ai biết, có lời gì khó nói sao? Người này hôm nay nói chuyện dị thường lưu loát, cuối cùng khiến Mộc Cận đuối lý,

dù là tiểu cô nương nhanh mồm nhanh miệng, bởi vì vốn không có lí, giờ phút này cũng không thể phản bác gì.

Ta thấy tiểu nha đầu nói quanh co không ra lời, sắc mặt trướng đỏ bừng, không khỏi có chút đau lòng, dùng sức nháy mắt ra dấu Mã Văn Tài ở bên kia, tên kia hừ một tiếng, cũng là không lại khó xử Mộc Cận, chính là cuối cùng kết luận, nói cho ta, hần tuyệt đối sẽ không ngủ ở ghế dài, nhưng nếu tiểu thư đồng đã có ý kiến, hần vì hữu ái cùng trường, tự nhiên cũng không thể kêu bạn học mỗi ngày ngủ ở ghế dài. Loại chuyện này nếu bị phu tử hoặc là Sơn Trường phát hiện, sẽ trừ vào điểm đánh giá hần. Cho nên, phương pháp giải quyết vấn đề hiện tại có hai cái, một là ta từ hôm nay trở đi chuyển đến trên giường cùng ngủ với hần, một là từ nay về sau buổi tối khỏi ngủ. Bởi vì Mã công tử hần là người rất hào phóng, sở dĩ là hai phương pháp, ta có thể chọn một, hần tuyệt đối sẽ không can thiệp.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Ta choáng váng, hần đây là đang giỡn cái gì!

Mộc Cận vừa nghe lời ấy, gấp đến độ mặt đều đỏ lên, nhìn bộ dáng nàng cãi nhau cùng Mã Thống thì một bộ mớ nhộn, kết quả đến khi đối mặt Mã Văn Tài lại ừ rừ. Ta cảm thấy buồn cười, vỗ vỗ bả vai Mộc Cận ý bảo nàng không có việc gì, một mình tiến lên từng bước nói: “Văn Tài huynh, thư đồng ta sẽ không nói nữa, người không cần để ý. Chúng ta cứ dựa như trước kia là được. Người ngủ giường, ta ngủ ghế dài, nói như vậy cũng có thể xem như, chia đều.”

“Hừ, như vậy sao được?” Mã Văn Tài nhú mày, tay vỗ nhẹ ở đầu giường, có điều nói, “Người bình thường thích ngủ nơi nào, thích ngủ thế nào, đều không sao cả. Nhưng hiện tại là thời kì xét hỏi, vạn nhất bị truyền ra, bạn cùng phòng Mã Văn Tài ta mỗi buổi tối chỉ có thể ngủ ghế dài, người biết thói quen người quý dĩ thì không sao, không biết còn tưởng rằng ta đang trách móc nặng nề người, nếu là vì vậy ảnh hưởng đến bảng đánh giá thành tích của bản công tử, người phụ trách?”

“Yên tâm đi, Văn Tài huynh, người không nói ta không nói, ai biết? Lại nói buổi tối tưởng ta ngủ không tốt lắm, nếu đá lão nhân gia ngài thì hỏng bét.”

Mã Văn Tài cười nhẹ.

“Thế nào, Diệp Hoa Đường, người cảm thấy ta sẽ sợ?” Hần nói, “Tốt lắm, ta cam đoan với người, người nếu có thể đá ta, tin ta, ta sẽ không phát hỏa.”

Cái gì kêu có thể đá người tin người? Người này nói chuyện thật sự là càng ngày càng kỳ quái.

“Dù sao, dù sao ta tuyệt đối sẽ không ngủ cùng giường với người!”

Bởi vì lúc trước Mã Văn Tài nói chuyện với Mộc Cận khí thế bức nhân, ta cũng không khỏi bốc lên vài tia hỏa, ném một câu liền mang theo Mộc Cận đi ra ngoài, mang nàng đi tìm sư mẫu, an bày phòng ngủ. Lúc xuất môn tựa hồ nghe Mã Văn Tài ở trong phòng cười lạnh, ta cũng không để ý đến.

Bởi vì Mộc Cận đến tương đối trẻ, đại bộ phận thư đồng đều đã an bày xong, chỉ có Mã Thống cho tới nay mới một người một phòng, vì thế liền đem Mộc Cận an bày cùng hần một gian. Ta còn đang vì tiểu nha đầu này lo lắng, không nghĩ tới nàng vừa nghe nói cùng phòng với Mã Thống, lập tức vỗ bộ ngực nói tiểu thư ta không có việc gì, cái tên kia ta mới không sợ hần.

Ta nhớ tới bộ dáng lúc trước Mộc Cận giáo huấn Mã Thống chạy trời chết, cũng cảm thấy buồn cười, cái tên tiểu tử ục ịch chi biết ý thế hiếp người, hần là đầu không lại Mộc Cận. Mộc Cận ngược lại lo lắng chuyện ta cùng Mã Văn Tài, ta nói nàng không có việc gì, Mã Văn Tài chỉ là tính tình cáu kỉnh một chút, người thì không tệ. Dù sao ở chung lâu như vậy, ta đối tính tình hần cũng coi như có chút hiểu biết.

Tiểu nha đầu này xem ra là một muốn chết rồi, sau khi thu thập xong, mí mắt cao thấp liền bắt đầu đánh nhau, còn muốn đi giặt quần áo cho ta, sau ta phải cường ra lệnh đi ngủ, cơ hồ mới đặt đầu xuống gối liền ngủ thiếp đi.

Nàng từ Thái Nguyên bên kia chạy tới, phòng chừng cũng là không ngủ không nghỉ chạy đi?

Dàn xếp Mộc Cận xong, ta liền tính toán trở về phòng cùng Mã Văn Tài tiếp tục thương lượng chuyện giường chiếu. Kỳ thực ta cảm thấy, vốn là không có đại sự gì, đại khái là vì Mộc Cận nói chuyện trực tiếp, chọc giận hần à? Chính khi trở về, trong lúc vô tình đi ngang qua hậu viện tạp dịch, ta thấy Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài còn có vài người Tứ Cửu đều ở bên trong không biết vội cái gì, bên cạnh còn để vài thùng nước. Mơ hồ nghe được Tứ Cửu ở bên kia oán giận nói: “Công tử, ta xem, cái Trần phu tử kia, rõ ràng chính là liên hợp với Vương đại nhân cố ý làm khó dễ người! Làm gì lại muốn lập tức gánh đầy nhiều lu nước đến vậy, điều này sao có thể?”

“Được rồi Tứ Cửu, không có việc gì.” Lương Sơn Bá ngẩng đầu lên từ một lu nước, dùng tay áo lau mồ hôi đầy mặt, “Bất quá là vỡ vài cái lỗ, sửa hảo thì tốt rồi.”

“Nhưng là người còn muốn gánh đầy nhiều lu nước như vậy.” Chúc Anh Đài cũng đứng dậy, mi tâm gắt gao nhăn lại một chỗ, lúc này Lương Sơn Bá đột nhiên phát hiện ta ở viện ngoài, không khỏi hưng phấn mà vẫy tay nói: “A, Diệp huynh, người sao cũng ở trong này!” Hần nói xong thì đứng lên, đi nhanh

hướng ta, ta căn bản không nghĩ đi qua quấy rầy vợ chồng son bọn họ gặp mặt, không ngờ bị Lương Sơn Bá phát hiện, cũng chỉ biết đi vào trong viện, nhìn Lương Sơn Bá vẻ mặt tươi cười như ánh mặt trời, cánh tay nặng nề mà đập lên bờ vai ta nói:

“Diệp huynh! Máy ngày nay người chiếu cố Anh Đài ít nhiều, Sơn Bá ở trong này hướng người nói một tiếng đa tạ !”

“Sơn Bá huynh khách khí . Mọi người đều là cùng xuống núi đi tìm người, chiếu cố cho nhau cũng là đương nhiên .” Ta nói xong lời khách khí, ánh mắt lại đảo đến lu nước bị vỡ cách đó không xa, không khỏi kinh ngạc.

“Lương huynh, đây là có chuyện gì? Người sao lại đánh vỡ nhiều lu nước như vậy?” Ta nhớ lần trước lúc mới tiến thư viện lu nước tựa hồ bị vỡ qua một lần.

“A, không, không có gì, chẳng qua là lu nước vỡ, sửa lại là được, Diệp huynh không cần lo lắng.”

Lương Sơn Bá ý đồ giấu diếm, lại bị đầu bếp Tô An vừa mới gánh hai thùng nước đi tới nói ra chân tướng. Nguyên lai là vị quan Vương Trác Nhiên Vương đại nhân mới tới thư viện để kiểm tra đánh giá kia, không biết vì sao đột nhiên đối Lương Sơn Bá hay gây khó dễ, kêu hấn trước buổi sáng ngày mai phải gánh đầy các lu nước. Nhưng Tô An còn đánh vỡ một lu nước, làm bọn họ phải sửa cái lu trước mới có thể tiếp tục gánh nước. Trên mặt Tô An tràn đầy hổ thẹn, về tự trách nói:

“Đều do ta. Nếu ta không đánh vỡ cái lu thì tốt rồi, đều do ta.”

“Được rồi Tô An, không phải lỗi của người.” Lương Sơn Bá khoát tay, lại ngồi xổm bên cạnh cái lu, cầm lên mấy khối mảnh nhỏ ở cái lỗ bị vỡ bên cạnh khoa tay múa chân, giận dữ nói, “Chúng ta gánh nước như vậy, cho dù sửa lu xong cũng không còn kịp rồi. Nếu trên núi có nước thì tốt rồi, chúng ta sẽ không cần như vậy, lên núi xuống núi, lên núi xuống núi gánh nước lãng phí thời gian.”

Ta nghe vậy sừng sốt, mở miệng nói: “Trên núi quả thật có nước suối a.”

Lương Sơn Bá nhận tình sáng lên, Chúc Anh Đài cũng ngẩng đầu nhìn ta, kỳ quái nói: “Chẳng lẽ Diệp huynh người biết?”

Ta cười cười.

“Người quên sao Chúc huynh? Phía sau núi a, ngay tại phía sau núi chúng ta đi lên đó, có một cổ thanh lưu sơn tuyền, uống ngọt hơn so với dưới núi a.”

Chính là lúc chúng ta lên núi trên đường có nghỉ chân, lúc ấy Chúc Anh Đài cùng Mã Văn Tài ngồi một bên nói chuyện, ta đi đến phía bên tảng đá uống nước, mới vừa đứng phát hiện .

Ta mang theo người liên can tới phía sau núi, sau khi bọn họ nhìn thấy nước suối, đều không khỏi vui mừng quá độ. Nhưng cao hứng qua đi, Chúc Anh Đài không khỏi lại nghĩ đến một vấn đề.

“Tuy rằng nơi này có nước suối , nhưng đường phía sau núi khó đi, làm sao đem nước suối đến thư viện a?”

“Ta có biện pháp.” Lương Sơn Bá mỉm cười, ý bảo chúng ta đi cùng hấn. Kêu Tứ Cửu Ngân Tâm cộng thêm Tô An, chúng ta đi xuống núi chém rất nhiều cây trúc lớn, khuôn vác tới tới lui lui. Công trình này đường xá xa xôi, chúng ta vền vẹn vội một cái buổi chiều, mới làm ra đủ số lượng. Ta mơ hồ đoán được chủ ý của Lương Sơn Bá, vừa hỏi, quả nhiên giống ta.

Hắn muốn thông qua ống dẫn, đem nước suối phía sau núi dẫn vào thư viện, từ đây mọi người cũng không cần lại cố sức gánh nước, hoàn toàn có thể lợi dụng ống dẫn, tự mình cung thủy.

Ta là người hiện đại, ngay cả chưa từng học qua lý luận máy móc, dưới tình huống như vậy cũng có thể cung cấp cho hắn không ít đề nghị , tỷ như ở phía trước ống trúc thêm khóa miệng ống, thiết van, cùng với một ít mấu chốt khác. Sau khi ta nhắc nhở, Lương Sơn Bá hiểu ra, liên tục khen ta thông minh.

Kỳ thực không phải ta thông minh, là hắn thông minh mới đúng. Một cổ nhân, dưới tình huống như vậy có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết nan đề như thế, Lương Sơn Bá mới là người chân chính đáng giá bội phục.

Nhưng là ý tưởng mặc dù hảo, nhân thủ cũng không đủ. Chỉ dựa vào năm người chúng ta, muốn ở cả đêm làm xong nhiều như vậy, căn bản chính là không có khả năng . Tứ Cửu không khỏi buồn bực, cảm thấy cứ như vậy, cho dù mất vền vẹn một đêm không ngủ, ngày mai cũng sẽ giao không đủ.

“Ai, nếu có người hỗ trợ, thật là tốt biết bao a.” Ngân Tâm xoa bả vai cũng oán giận theo.

“Vô nghĩa.” Tứ Cửu dùng bả vai huyt nằng một chút, “Người xem, hiện tại trừ bỏ Diệp công tử, còn có ai sẽ đến giúp chúng ta?” Hắn nói xong lắc đầu thờ dài, lộ ra thần sắc bất đắc dĩ. Ta đang muốn an ủi hắn một câu, lại nghe ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một giọng nam nói:

“Ta đến giúp các người!”

Theo giọng nói kia rơi xuống đất, một học sinh áo bào trắng đạp bước đi đến cửa viện, đúng là Tuần Cự Bá. Trên mặt hắn dẫn theo tươi cười, vừa thấy ta liền hướng ta vẫy tay chào hỏi: “A, Diệp huynh, lâu rồi không gặp.”

“Đúng vậy, lâu rồi không gặp.” Ta nhìn thấy hắn thật cao hứng, cũng mỉm cười đáp lễ theo. Phía sau cửa khi Tuần Cự Bá đi vào viện, lại cùng đến vài người, phân biệt là Tô An, Tô đại nương, cùng với Vương Lan Vương Huệ hai vị cô nương. Trên mặt Vương Lan mang theo tươi cười điềm tĩnh, hướng

chúng ta nhất nhất chào hỏi, Vương Huệ vừa vào cửa liền hướng Chúc Anh Đài đi tới, bắt lấy nàng hỏi trong khoảng thời gian này ở bên ngoài có tốt không, có hay không bị ta cùng Mã Văn Tài khi dễ.

“Được rồi, tiểu Huệ.” Vương Lan thật sự xem không vừa mắt, kêu muội muội nàng nói, “Đi, đi làm việc trước đi.” Tuân Cự Bá cũng lại đây nắm bả vai ta, ta cùng hắn trong lúc đó đã không còn ngăn cách, hai người thân mật cùng đi chuyển gậy trúc. Ước chừng sau khi ép buộc vài canh giờ, mãi cho đến đêm khuya, chúng ta rốt cục đem ông trúc từ sau núi nổi trở về trong thư viện. Mọi người đều mệt muốn chết, ào ào cáo từ đi ngủ, dự định buổi sáng ngày mai ứng đối Trần phu tử cùng Vương Trác Nhiên kia. Ta mệt thất lực muốn đứt lìa, miễn cưỡng đi trở về phòng, lại ngoài ý muốn phát hiện trong phòng ngọn đèn còn sáng.

Đã trễ thế này, Văn Tài huynh còn chưa nghỉ ngơi sao?

Mang theo nghi vấn, ta đẩy cửa phòng ra. Mã Văn Tài quả nhiên không ngủ, đang ngồi ở trên giường nửa dựa vách tường đọc sách. Hắn trên người ngoại bào đã thoát, trên đầu cũng cởi bỏ mũ, chỉ có trung y màu trắng, dưới chân còn cái chân. Thấy ta tiến vào, hắn liền buông sách trong tay, mở miệng hỏi: “A Đường, sao về trễ như vậy?”

“A, đi ra ngoài giúp bằng hữu làm việc.” Ta nhúc nhích, cũng bất chấp cùng hắn nói thêm cái gì, tùy ý lấy mũ trên đầu xuống thoát ngoại bào tính ngủ. Kết quả thời điểm vừa chuyển đầu thì sừng sốt, cái ghế dài luôn bị ta dùng để làm giường đã không còn thấy bóng dáng!

Lúc trước nhớ được nó bị Văn Tài huynh đá gãy một lần, còn làm gãy mất một cái chân, đều là ta mượn công cụ tự mình sửa từng chút một. Kết quả lúc này, Mã Văn Tài thậm chí không phá hư nó, trực tiếp chuyển đi luôn!

Mà ta không biết khi nào thì chân của mình đã bị chuyển đến trên giường. Mã Văn Tài kia quay đầu nhìn ta, tùy ý vỗ lên giường nói: “Sao? Ngươi thất thân ở chỗ này làm gì? Lại đây đi.”

Ta không hề động, trong lòng không hiểu sao cảm thấy có chút tức giận, hướng hắn hỏi: “Ghế dài đâu?”

“Chuyển đi ra ngoài.” Mã Văn Tài ngẩng đầu lên, “Ta cũng không thể bởi vì ngươi tùy hứng, mà ảnh hưởng đến thành tích kiểm tra của bản công tử. Ta nhìn ngươi ở bên ngoài vội vã cả ngày, cũng mệt mỏi rồi? Dù sao, ghế dài ta đã gọi người chuyển đi ra ngoài, về sau cũng sẽ không còn. Ngươi nếu không ngủ trên giường, vậy đứng ngủ đi, hoặc là khỏi ngủ. Bất quá ta nhắc nhở ngươi một câu, nếu ngủ trên mặt đất, ngày mai có bị lạnh, nhiễm phong hàn, phỏng chừng tiểu thư đồng gia của ngươi sẽ có việc để làm.”

Trong lời nói của hắn đã hủy hết đường lui của ta. Người kia thật sự đáng giận, ta coi bộ đáng hận ý ở bên giường dào dạt đắc ý liền cảm thấy ghen tị, cảm thấy quyết định của hắn giống như cho rằng ta khẳng định sẽ ngủ trên giường. Tuy rằng nói ngủ một đêm cũng không có gì, nhưng hắn càng chắc chắn, ta lại càng không muốn hắn vừa lòng đẹp ý, dứt khoát một phen ôm lấy tấm chăn, nhắc chân ra khỏi phòng.

“Đã trễ thế này ngươi muốn đi đâu nữa?” Mã Văn Tài ở phía sau hỏi, cũng không hiểu được có phải hay không ta nghe lầm, trong thanh âm hắn dường như mang theo một tia vội vàng. Ta bĩu môi, hướng hắn le lưỡi, một mình ôm chăn hướng phòng Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài chạy tới. Thời điểm đi vào bọn họ vừa vặn vừa mới chuẩn bị nghỉ ngơi, thấy ta tiến vào, trong tay còn ôm chăn, Lương Sơn Bá không khỏi kinh ngạc nói: “Diệp huynh, ngươi đây là, đây là sao?”

“Không, chính là muốn mượn ghế dài trong phòng các ngươi dùng một chút, không để ý chứ?” Ta hướng hắn ngược ngược cười, tự mình động thủ đem bàn nhỏ trên ghế dài lấy xuống, đem ngoại y phủ lên ghế, bản thân nhanh chóng nhảy lên. Lương Sơn Bá thấy thế nóng nảy, vội vàng lại đây hỏi ta có phải hay không gây lộn cùng Mã Văn Tài, muốn giúp ta tìm cái tên kia nói rõ ràng. Ta nói cho hắn không có việc gì, Lương Sơn Bá hỏi nửa ngày cũng không hỏi ra cái gì, sau liền lại muốn ta đi lên chỗ hắn mà ngủ, hắn đến ngủ ghế dài, ta tất nhiên là không chịu đáp ứng, gọi hắn hảo hảo nghỉ ngơi, không cần phải xen vào chuyện của ta, nhớ buổi sáng ngày mai lúc lên lớp bảo ta một tiếng là tốt rồi.

Lương Sơn Bá không lay chuyển được ta, chỉ phải cùng Chúc Anh Đài bắt đầu nhìn nhau, hai người đều tự quay về giường nghỉ ngơi. Ta rốt cục cũng có thể ngủ an ổn, ôm gối đầu rất nhanh liền tiến nhập mộng đẹp.

Một đêm này ngủ thập phần an ổn, không có mộng cái loạn thất bát tao gì. Bất quá có lẽ vì đêm qua làm việc thật sự mệt mỏi, làm cho ngày buổi sáng hôm sau lúc tỉnh lại, ta chỉ cảm thấy cả người đau nhức, cánh tay chân đều đau muốn chết. Ta theo bản năng duỗi thẳng cánh tay, hướng bên cạnh giãn ra một chút, chân cũng hướng bên cạnh đạp một cái, lại đột nhiên nhớ tới mình ngủ trên ghế dài! Tâm không khỏi dậy lên. Chính lúc cho rằng giây tiếp theo mình sẽ bùm một tiếng bị ném tới trên đất, ta lại đột nhiên cảm giác tay và chân mình hình như va vào cái gì đó. Ngay sau đó liền có ai đó nhanh chóng kiềm chế tay và chân của ta, không cho ta lại lộn xộn.

Ta theo bản năng đâm ra nắm tay phản kích, tay kia thì cổ tay cũng bị người nắm giữ. Không có tay thì chơi chân, kết quả chân bị đối phương kẹp lấy, tránh thế nào cũng tránh không ra. Ta hoảng hốt, mở mạnh mắt, kết quả phát hiện trước mặt một đôi lệ màu lạnh như băng trừng mắt ta.

Ta hút một ngụm lạnh khí, cúi đầu nhìn dưới thân, lọt vào trong tầm mắt là một cái giường hai người. Lại nhìn phía trước, hai tay Mã Văn Tài đang giao nhau kiềm chế hai cánh tay ta, hai chân dùng sức đem một chân của ta kẹp ở bên trong, một cái chân khác thì bị áp ở dưới thân, hơi chút tức giận hướng ta nói:

“Sáng tinh mơ, phát điên cái gì!”

Hắn nói xong lời này, nhanh chóng buông ta ra, tự mình đứng dậy, đi mặc ngoại y, chải tóc, cũng không hề để ý tới ta. Ta mờ mịt không rõ ràng tình huống lắm, chỉ mơ hồ nhìn thấy khoe mắt Mã Văn Tài một khối xanh tím tựa hồ đúng là xuất phát từ bút tích của mình, cũng không biết sao không xấu hổ mở miệng hỏi, phần nộ rồi giường mặc quần áo. Mộc Cận không bao lâu thì tới đây, cũng không chút khách khí tháo rời búi tóc ta tự búi, giúp ta búi chỉnh lại một lần nữa. Ta không khỏi cảm thấy may mắn thời điểm vừa rồi nàng không lại đây, phải biết rằng tuy rằng Mã Văn Tài là vì chế trụ ta phòng

ngừa ta đánh người, nhưng tư thế này thật sự ái muội, nếu như bị nàng nhìn thấy ta sao có thể nói rõ .

Một đường nghi hoặc đi chủ viện, vừa vặn gặp đám người Lương Sơn Bá kẻ vai sát cánh đi tới, một đám vẻ mặt vui sướng, thật rõ ràng là hành động hoa tiêu viên mãn hoàn thành. Đột nhiên vừa thấy ta, Lương Sơn Bá lập tức đẩy ra người khác, chạy bước nhỏ tới, kéo ta đến một bên vụng trộm hỏi:

“A, Diệp huynh, người cùng Văn Tài huynh, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?”

“Ta còn muốn hỏi người a!” Nói đến chuyện này ta liền thấy mờ mịt, “Ngày hôm qua ta không phải ngủ trong phòng của người cùng Chúc Anh Đài sao? Kết quả thế nào lại ở trong phòng mình!”

“A, này...” Lương Sơn Bá gãi gãi đầu, tựa hồ có chút ngượng ngùng khó nói ra miệng. Ta liền thúc giục hắn vài câu, hắn mới dè dặt cẩn trọng nhìn chung quanh một phen, xác định chung quanh không có người, mới thào lại đây nhỏ giọng đối ta nói:

“Cái kia, Diệp huynh, tuy rằng ta không biết đã xảy ra chuyện gì, bất quá người về sau nếu có vấn đề gì, thì hãy nói cùng mọi người, không cần cáu kỉnh như tiểu hài tử. Đêm qua người đang ngủ không lâu, Văn Tài huynh liền tới đây, mang người về. Kỳ thực cũng chỉ là một chút việc nhỏ, Diệp huynh làm gì để ý như vậy, Văn Tài huynh cũng không phải cố ý muốn phá hư âm trà của người.”

“Cái gì âm trà? Người đang nói cái gì?” Ta nghe được có chút mạc danh kỳ diệu, chỉ chú ý tới một chi tiết, “Người là nói, Mã Văn Tài mang ta trở về ?”

“Đúng vậy.” Lương Sơn Bá nói, “Người ngủ không bao lâu, Văn Tài huynh liền trưng ra khuôn mặt, bước vào, ngay cả ngoại y cũng chưa mặc. Hắn giải thích với chúng ta hai câu, liền ôm nhanh người trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cùng giường (phần 2)

Ôm...Ôm ta trở về

Ta bị từ này làm hỗn loạn, vội vã hướng Lương Sơn Bá đề xác nhận lại, cũng tính toán khi trở về tìm Mã Văn Tài tính sổ. Lương Sơn Bá thấy thái độ của ta không ổn, liền bắt đầu nói quanh co, còn nói có lẽ là hắn nhìn lầm rồi, hình như là cống trở về

== Này, loại chuyện này cũng có thể dùng từ “Giống như” sao? Người đừng có nói lấy lệ a!

“Là cống, là cống trở về !” Lương Sơn Bá cuống quýt ngăn lại ta, cố sức giải thích, “Diệp huynh người đừng nóng giận, là ta nhìn lầm rồi, kỳ thực ta chính là muốn nói, Văn Tài huynh đối với người cũng không tệ, Diệp huynh người cũng đừng luôn cãi nhau với hắn. Mọi người dù sao vẫn là ở chung một chỗ, vì sao không thể sống tốt? Giống như ta và Anh Đài vậy.”

Người cùng Chúc Anh Đài là trường hợp đặc biệt được không? Người là người thành thật, Chúc Anh Đài tuy là có tính cáu kỉnh đại tiểu thư, nhưng cũng là người hiểu ý, ở chung cũng không phải quá khó, huống hồ là Chúc Anh Đài kia thích người, làm sao nữ khiến người khó xử? Nhưng mà cái tên Mã Văn Tài kia, cả ngày kì quái, động chút là cáu giận, muốn ta phải thế nào tốt đẹp sống chung với hắn?

“Ai nha, Diệp huynh!” Lương Sơn Bá thờ dãi, liên tiếp vỗ vai ta, thoát nhìn còn muốn khuyên ta, sau lại vẫn là không nói tiếp, ngược lại nói, “Đúng rồi Diệp huynh, ta còn chưa kịp hỏi người, đã nhiều ngày xuống núi, kết quả thế nào?”

“Gì? Chúc Anh Đài không có nói cho người sao? Chúng ta đều là cùng nhau xuống núi.” Ta có chút kinh ngạc. Lương Sơn Bá lắc đầu, cười nói: “Anh Đài là Anh Đài, người là người. Anh Đài tính tình yếu ớt, có đôi khi thích nháo thích cáu kỉnh, Văn Tài huynh lại kiệt ngạo bất tuân, mắt cao hơn đầu, người ở giữa bọn họ, những ngày qua hẳn thật sự đã rất vất vả rồi!”

Không thể tin được, thế mà Lương Sơn Bá cũng biết rõ tính cách của Chúc Anh Đài. Chỉ là đã nhiều ngày qua rồi, nói chung cũng không đến mức quá vất vả, chính là chuyện của Mã Văn Tài khiến ta có chút ngoài ý muốn. Nếu không phải là vì hắn lại bắt đầu lấy chuyện ngủ cùng giường ra nói với ta, ta cũng vốn là muốn cùng hắn êm đẹp ở chung, lại nói tiếp, buổi sáng hôm nay, lúc ngủ ta có vô ý đánh hắn một quyền, hẳn là bây giờ cái tên kia lại đang giận ta.

Tùy tiện trả lời Lương Sơn Bá chút chuyện về việc mất đồ cùng gặp đại thúc bán trà, lại kể cả chuyện thời điểm gặp vườn hoa đào nở rộ, Lương Sơn Bá nói Chúc Anh Đài cũng có đem cành hoa đào kia đưa cho hắn, còn nói thêm là hoa đào kia rất đẹp mắt, nếu như có thể ở trong thư viện trồng một ít thì tốt rồi. Ta nhớ hoa đào hẳn là thuộc loại cây có thể chiết cành mà đem gieo trồng. Lương Sơn Bá nghe xong thật cao hứng, tỏ vẻ muốn về tìm Chúc Anh Đài, hỏi Anh Đài một chút ý tưởng, thoát nhìn còn giống như muốn trồng hoa đào khắp sau núi. Người này dễ tâm ở việc học cùng tập dịch rất nhiều, thế nhưng còn có thể nhàn rỗi như vậy, cũng thật đáng để hâm mộ.

“Diệp huynh, ta còn muốn đa tạ người giúp chúng ta tìm được dòng suối kia.” Lương Sơn Bá lại nhắc tới chuyện nước suối, xem ra phiên toái của hắn đã được giải quyết. “Ta đã nói với Hiệu trưởng, lần này công lao của người cũng có một phần. Đúng rồi, ta nghe thấy Văn Tài huynh hình như luôn gọi người là A Đường, cảm thấy rất thân thiết. Nếu Diệp huynh không để ý, về sau Sơn Bá có thể xưng hô với người như thế được chăng?”

“Tốt lắm. Ta đây về sau cũng gọi ngươi Sơn Bá.” Ta đối với Lương Sơn Bá không có chút gì phòng vệ, liền sáng khoái đáp ứng. Kỳ thực người hiện đại xưng hô với nhau chính là trực tiếp kêu tên thôi, nào có nhiều quy củ như thời cổ đại? Dù sao đối với ta, các ngươi thích kêu thế nào thì liền kêu như vậy đi.

Đến phòng ăn ăn cơm, hôm nay có khóa sớm, theo thường lệ bắt đầu từ Trần phu tử giảng bài. Lại nói tiếp, từ tối hôm qua cho tới hôm nay, ta cũng không có gặp Vương Huy Chi, hôm nay đến giảng đường cũng không thấy hắn đâu. Ta thừa dịp Trần phu tử giảng bài liền than khát nước, lúc đi ra ngoài uống nước liền lạng lẽ quay đầu hỏi Tuân Cự Bá đứng phía sau: “Ai, Cự Bá Cự Bá, ngươi nói xem Huy Chi huynh thế nào mà hôm nay không có tới? Hắn không phải là dạy lớp thư pháp sao?”

“Đến đây cái gì chứ, hắn đã sớm đi rồi.” Tuân Cự Bá nói, nhìn ra ngoài phòng liếc nhìn một cái để thăm dò, rồi dùng sách vở che mặt, cố ý dùng âm thanh sâu nồm nồm, “Ngay lúc học trò Diệp Hoa Đường xuống núi, vài canh giờ sau, chỉ thấy Vương Huy Chi Vương tiên sinh buồn bã rời khỏi phòng, hai tay chấp sau lưng, nhìn bầu trời thở dài: ‘Giai nhân đã đi, tiểu sinh ở lại nơi này còn ý nghĩa gì?’. Nói xong những lời này, Huy Chi huynh liền vung tay áo dài, nhanh chóng rời khỏi thư viện.”

“Giai, giai nhân là ai?” Trong buổi sáng hôm nay, ta một lần nữa lại bị hỗn loạn. Tuân Cự Bá cười bốn cọt, nói: “Này giai nhân, đương nhiên là chỉ Diệp huynh ngươi!”

“Nói vậy, bộ dạng ta tuyệt đối khó coi!” Nói Chúc Anh Đài là giai nhân còn không sai, thế nào lại liên quan đến ta? Ta cảm thấy bộ dạng này của ta còn thực hùng hân.

“Không phải đâu, ai nói A Đường nhìn khó coi?” Lương Sơn Bá mở miệng nói chuyện, bởi vì hôm nay Chúc Anh Đài không có tới, hắn cùng Tuân Cự Bá liền ngồi cùng nhau, giờ phút này nghe đoạn đối thoại của chúng ta, liền góp thêm một câu, “Cái kia, Diệp công tử của chúng ta chính là một công tử thanh tú, tuấn đạt phi phàm, nói là giai nhân, cũng là đúng thôi, ha ha!”

Hắn nói xong cùng Tuân Cự Bá đều nở nụ cười, sau đó còn khoa trương nói rằng ta hôm nay thoát nhìn đặc biệt trong sáng tuấn tú, nói là tóc chải vuốt so trước nhìn chỉnh tề đẹp mắt hơn nhiều. Ta đoán ra cái này là vì Mộc Cận giúp ta chải tóc, mặc dù có chút không muốn thừa nhận là bản thân bụi tóc loạn cào cào, nhưng là nghe bọn hắn khích lệ, vẫn là cảm thấy thật cao hứng, đang định tỏ ra khiêm tốn, khen bọn họ hôm nay cũng là rất có tinh thần, lại nghe thấy Mã Văn Tài hừ lạnh một tiếng, gạt roi sách vở.

Hự, chẳng lẽ là không ca tụng hắn khiến hắn mất hứng? Ta đây biết sai liền sửa, nhanh chóng thêm vào, nói: “Thật ra Văn Tài huynh cũng là phi thường thanh nhã tuấn khí.”

Mã Văn Tài động tác đột nhiên dừng một chút, nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, nửa ngày sau mới nói một câu: “Đừng có nói bừa, chăm chú nghe giảng bài đi.” Ta mơ hồ nhìn thấy tai hắn hơi hơi ửng đỏ.

Người này... Sẽ không phải là thẹn thùng chứ...

Không đợi ta nhìn kỹ, Trần phu tử đã từ ngoài bước vào, bên cạnh hắn còn có một người mặc cẩm phục, thân thể đầy đặn, nói chung là, rất có dáng dấp quan to. Người này đầu quấn khăn màu ngọc, trên người cầm bảo ruy rờ rờ, mặt trắng phớt hồng thật đấy, môi tô son, trên tay cầm một thanh quạt xếp, nghênh ngang đi vào giảng đường. Hắn ngẩng đầu nhìn quanh giảng đường một vòng, lỗ mũi hừ nhẹ một tiếng đầy khinh thường.

“Vương đại nhân, mời.” Trần phu tử động tác ngại ngần khom người với vị nam tử kì quái kia, nhường hắn đi lên trước, rồi mới theo sau, thanh thanh yết hầu, hướng tới học sinh ngồi dưới lớn tiếng nói:

“Các bạn học sinh, tin rằng đại bộ phận mọi người đều đã biết đến tước danh của vị đại nhân này, chỉ có một số ít xuống núi làm việc mới không biết, nên ta sẽ giới thiệu lại một chút. Vị này, chính là người được triều đình phái xuống để kiểm tra đánh giá khách quan, Vương Trắc Nhiên Vương đại nhân, hôm nay hắn tới đây, là muốn nói riêng một câu, sắp tới sẽ có kiểm tra đánh giá.”

Vương đại nhân hơi hơi mở to mắt, phấn trên mặt liền rớt xuống một lớp dày. Hắn dùng khóe mắt nhìn bên trong giảng đường, bỗng nhiên nói:

“Đã nhiều ngày ở trong thư viện, ta quan sát được không ít việc, cũng nhìn thấy không ít người trong ngoài bất nhất, có vẻ dối trá! Hừ, đừng tưởng rằng có thể giấu giếm trước mắt của bản đại nhân!”. Hắn nói xong, ánh mắt liền hung hăng đảo qua ta, lỗ mũi hừ một cổ khí, uốn éo uốn éo đi ra. Trần phu tử cũng hừ một tiếng, đi theo sau mong Vương đại nhân, ta bị liếc mắt có chút không hiểu gì, hơn nửa ngày mới ý thức được hắn không phải là trùng ta, mà là trùng Lương Sơn Bá ngồi phía sau ta.

Hự, những ngày kia rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Vì sao Vương Trắc Nhiên lại không thích Lương Sơn Bá? Ta có nghe Tuân Cự Bá nói mấy ngày nay Lương Sơn Bá đều hầu hạ vị Vương đại nhân kia, từ mức nước tắm rửa, thu dọn phòng, còn tặng cả hộp son bột nước chất lượng tốt nhất, lúc đầu Vương Trắc Nhiên cũng đối tốt với Lương Sơn Bá, nhưng sau đó không biết tại sao, đột nhiên lại chuyển biến một trăm tám mươi độ, bắt đầu khắp nơi gây khó dễ.

Ta mơ hồ cảm thấy, hình như là Trần phu tử ở phía sau nói xấu gì đó. Trước giờ Trần phu tử luôn đối với Lương Sơn Bá ấn tượng không tốt lắm, lúc nào cũng muốn mượn cơ hội giờ trò xấu sau lưng. Ngược lại, Mã Văn Tài tuy rằng không có quan hệ hữu hảo với Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, nhưng cũng sẽ không chơi xấu, mọi chuyện giữa họ nói chung vẫn bình an vô sự.

Sau đó mấy ngày, trong thư viện cũng không có phát sinh chuyện gì đặc biệt. Mộc Cận ở phòng bên nghỉ ngơi hai ngày, sau đó liền vội vàng quay trở lại Thái Nguyên. Thật ra, nàng vốn muốn ta viết hồi âm, nhưng nếu là để Diệp gia bên kia nhìn thấy bút tích của ta, trên cơ bản là muốn ngọc ở trường này cũng không được nữa. Cho nên ta chỉ để cho tiểu cô nương này mang theo lời nhắn cùng tín vật trở về, còn dặn dò nàng không cần vội vã, đi

đường an toàn mới là quan trọng.

Bất quá nói đến an toàn, trừ bỏ Mộc Cận ở bên ngoài, trong thư viện còn có một người, tình cảnh hiện tại... Tựa hồ cũng không quá an toàn.

Người kia chính là Mã Văn Tài.

Mà đầu sỏ khiến cho hắn lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, vừa đứng lại chính là tại hạ.

Việc này muốn nói phải kể từ ngày trước, từ thời điểm ta cùng hắn chung giường. Tối hôm đó, Mã Văn Tài bị lời nói của Mộc Cận làm cho tức giận, liền đem trường kỉ trong phòng bỏ đi, bắt ta cùng hắn ngủ chung. Sau đó ta chạy tới ngủ nhờ trường kỉ trong phòng Lương Sơn Bá, nửa đêm bị hắn mang trở lại, sau đó... kết quả chính là, buổi sáng ta tỉnh lại, Mã Văn Tài đã bị trướng một quyền của ta.

Ngày hôm sau, trường kỉ lại bị Mã Thống vào lúc nghỉ ngơi vô tình làm hỏng, hại ta không thể không miễn cưỡng ngủ lại trên giường một đêm, ngày thứ hai buổi sáng sau khi tỉnh lại ta phát hiện, Mã Văn Tài trên mặt lại có thêm một con mắt tím bầm.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư... Trong thư viện nhân bắt đầu nghị luận ồn ào. Lương Sơn Bá còn chạy riêng tới hỏi ta, rốt cuộc mấy ngày nay Mã Văn Tài đã làm gì ta.

“A Đường, ngươi đừng bắt nạt Văn Tài huynh.” Lương Sơn Bá nghiêm trang nói với ta, “Văn Tài huynh không phải là người xấu, ngươi đừng lúc nào cũng đánh hắn.”

Ta không có đánh hắn a... Chẳng qua là mấy ngày nay nằm mơ luôn không may lại mơ đến võ quán cùng đại ca. Khóc a, thật mà, ta thật sự không phải là cố ý...

Vì thế buổi tối ngày thứ năm, trước lúc ngủ, ta rốt cục quyết định nói chuyện với Mã Văn Tài. Ta cảm thấy giữa chúng ta, cần thiết phải có một điểm phòng hộ.

“Ngươi lại muốn ép mình làm cái gì?” Mã Văn Tài chú ý thấy ta bắt đầu xếp sách lên đầy giường, từng xấp từng xấp, không khỏi nhíu mày hỏi. Ta nhìn vết thũng ứ máu trên mặt hắn còn chưa tan, thực ngoan ngoãn nói cho hắn, ta chuẩn bị ở giữa hai chúng ta dựng một cái tường.

“Đều là do tướng ngũ của ta không tốt, hại Văn Tài huynh mấy hôm nay phải chịu ủy khuất”.

Mã Văn Tài sờ sờ cái mũi, có chút buồn cười. Ta lại tiếp tục nói: “Thật ra, nếu có thể thì đem trường kỉ trở lại là tốt nhất, ta ngủ ở trường kỉ, Văn Tài huynh ngủ trên giường, như vậy cũng miễn cho mọi người phải chịu khổ.”

“Không được!” Mã Văn Tài một hơi đem lời của ta phủ quyết. Ta buồn bực nhỏ giọng thì thầm: “Nhưng mà lúc ta ngủ trường kỉ cũng không có loạn đánh người...”

“Ngươi chút nữa thì roi xuống từ trường kỉ!” Mã Văn Tài giận dữ nói. Ta nghe qua liền sùng sốt, ta như thế nào không nhớ rõ ta đã từng từ trường kỉ roi xuống?

“Đó là bởi vì ngươi ngủ như lợn chết, làm gì cũng không khiến ngươi tỉnh được!” Mã Văn Tài nổi giận.

Hừ, được rồi, kỳ thực tuy rằng phần lớn thời điểm ta tỉnh lại đều là nằm trên trường kỉ, nhưng cũng có hai lần là phát hiện bản thân đang nằm lăn ở dưới giá sách... Tuy rằng ta cũng không rõ bản thân tại sao lại lăn tới nơi đó.

“Hừ, thành thật ngủ trên giường đi, ta cũng sẽ không hại ngươi, đừng có tùy tiện ép buộc mình.” Mã Văn Tài hừ một tiếng, sau đó cời ngoại bào ra, chui vào trong chăn, xoay người ra chỗ khác, quay lưng về phía ta. Ta buồn bực nhức đầu, lại tiếp tục ở giữa chúng ta xếp một núi sách.

Có lẽ, hắn là chỉ cần thêm một lớp bình phong, nửa đêm hắn là sẽ không đánh đến Văn Tài huynh đi?

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bị thương

Trong học viện, sách đều thống nhất bìa màu lam. Ta cẩn thận đem đồng sách vở này đặt ở giữa hai người, nhưng lại không cẩn thận để đè lên một góc chăn của Mã Văn Tài. Tên kia quay đầu liếc ta một cái, liền rút chăn ra, còn lúi vào bên trong một chút, rồi lại tiếp tục xoay người, đưa lưng về phía ta.

Người này...

Ta lại thử dùng sách một lần nữa chặn lại góc chăn của hắn.

Mã Văn Tài không quay đầu lại, tay cố gắng kéo chân ra.

Ta cảm thấy đùa rất vui, liền đặt lên trên thêm một quyển, chờ nhìn hấn lại tiếp tục kéo. Kết quả là, Mã Văn Tài ngồi bật dậy, nắm chặt cái cổ tay mà ta còn chưa kịp rút lại, kéo mạnh về phía trước! Ta nhất thời không phản ứng kịp, thân mình liền bị nghiêng về phía trước, lập tức làm đổ cả “tường” sách, cái đầu nặng nề đập vào ngực hấn, cái mũi bị đập đến đau.

AAAA, đau quá!

“Không muốn chết thì thành thật đi!” Trên đỉnh đầu có một thanh âm phần nộ quát.

Ta có ý đồ muốn đem tay bịt mũi hấn, kết quả phát hiện thủ đoạn của bản thân bị Mã Văn Tài nắm rõ. Mã Văn Tài hừ một tiếng, buông lỏng tay ta, nhìn ta nhanh chóng đứng lên, không nói một lời nào. Ta xoa xoa cái mũi, phần nộ rút người trở về, đem đầu giấu sau đồng sách vở, lại tiếp tục công cuộc dựng tường sách. Mơ hồ cảm giác được Mã Văn Tài trừng ta một lát, sau đó bấu môi, tiếp tục nằm xuống ngủ.

Ta lại không dám tiếp tục đi trêu hấn, sợ chọc vị đại gia này xù lông xụ mắt cho ta xem – được rồi, thật ra hiện tại hấn cũng đã xụ mắt rồi. Bản thân ta đành thành thành thật thật dựng cho xong bức tường này, sau đó nằm xuống ngủ. Cứ tưởng rằng lúc này hấn là sẽ không còn vấn đề gì nữa, kết quả là, sáng sớm ta đột nhiên bị một trận nổ làm bừng tỉnh, khi mở to mắt ra nhìn, phát hiện bức tường sách đã không thấy.

Ta cho là bản thân đã nhìn lầm rồi, kinh ngạc xoa xoa mắt, lại nhìn, vẫn là không có. Cúi đầu xuống phía dưới nhìn, ta phát hiện bức tường sách không biết khi nào đã sụp, hơn nữa tất cả đều là hướng về phía bên kia của Mã Văn Tài, đem chôn toàn bộ người hấn!

Ta tròn tròn mắt.

Mã Văn Tài nằm yên trên giường không nhúc nhích. Ta đem tay chọc chọc hấn, hấn cũng không có phản ứng gì.

Hự, chẳng lẽ là đã ngủ say? Nhưng động tĩnh lớn như vậy, hấn sao lại không tỉnh a...

Ta thử di chuyển mấy chồng sách, lại đi chọc chọc hấn, vẫn bất động, chuyển qua vỗ vỗ, hấn vẫn là bất động, cuối cùng ta bắt đầu lay bờ vai hấn, vẫn là bất động.

Ta nóng nảy, nhanh chóng đem sách vở trên người hấn dời đi, sau đó ghé vào bên tai hấn dùng sức kêu to: “Văn Tài huynh, tỉnh nha tỉnh nha, Văn Tài huynh!”

Mã Văn Tài vẫn như trước, không nhúc nhích, dù ta có làm thế nào cũng không có phản ứng. Đúng lúc này, ta mới chú ý tới khoe miệng của hấn có một dòng máu đỏ lặng lẽ chảy xuôi theo môi xuống dưới, nhàn nhạt mùi máu.

Văn Tài huynh, Văn Tài huynh thế nhưng lại bị thương! Nhưng là, làm sao có thể? Ở trong thư viện lâu đến vậy, hầu hết các học sinh khác không ít thì nhiều cũng từng bị thương, nhưng là ta chưa từng thấy hấn bị thương bao giờ!

Đương nhiên, trừ bỏ hai ngày trước bị ta đánh đến bầm tím.

Chẳng lẽ là...Lúc này đây...Cũng là do ta sao...

Là bởi vì ta chạm vào bức tường sách sao? Nhưng là sao có thể! Sách đâu có quá nặng, cũng không phải là tảng đá hay chậu hoa để trên giá, có nên xuống, nhiều nhất cũng chỉ là đầu sưng phù thôi, làm sao có thể dẫn đến nội thương!

Mặc cho ta ngàn vạn lần không tin, nhưng sự thật thẳng lý luận, Mã Văn Tài hiện đang nằm ở đây, hôn mê bất tỉnh, khoe miệng lại còn chảy máu, cho nên đây không phải là lúc để ta trốn tránh trách nhiệm. Phải nhanh chóng đưa hấn đi y xá mới được!

Ta vội vàng mặc áo ngoài vào, vén tay áo định đem Mã Văn Tài ôm lên, nhưng người này vóc dáng rất cao, lại cường tráng, hại ta cố gắng nửa ngày, cánh tay đều mỏi nhừ, cũng không thể đem hấn ôm lên được. Ta định công hấn đi, thế nhưng người này đang hôn mê, cũng không thể phối hợp với ta, cuối cùng ta cũng không có biện pháp, đành chạy đến phòng hạ nhân gọi Mã Thống, nhờ hấn hỗ trợ, cuối cùng mới thành công đem Mã Văn Tài đặt trên lưng ta, sau đó cố sức bước từng bước đến y xá bên kia. Mã Văn Tài rất cao, hơn nữa tuy nhìn có chút gầy, nhưng thực sự không nhẹ, ta nghĩ hình như ta thấp hơn hấn nửa cái đầu.

Mã Thống lúc đầu còn định chuyển công từ nhà hấn lên lưng mình, hấn nói, người đem công từ nhà chúng ta làm rơi thì làm sao bây giờ? Sau cũng không biết thế nào, lại đột nhiên ngậm miệng không nói nữa. Bất quá, ta cũng không có khả năng nhường hấn công, đừng đùa? Mã Thống so với ta còn thấp hơn nửa cái đầu, để hấn công chẳng khác nào là kéo chủ tử của hấn đi, đợi đến lúc Mã Văn Tài tỉnh, còn không đánh gãy chân hấn?

Nói thật ra, ta thật sự có điểm không rõ, Mã Văn Tài đối với thư đồng nhà mình thái độ như vậy, Mã Thống lại vẫn thành khẩn, toàn tâm toàn ý bán mạng cho hấn, Mã Văn Tài thật ra rất may mắn, về sau có cơ hội, hấn là nên nhắc nhở hấn một chút, để hấn đối tốt với Mã Thống, đừng đánh Mã Thống nữa.

Bất quá, đại khái là hấn sẽ không nghe ta.

Mới cách y xá không xa, ta thật không may ở trên đường đụng phải Vương Lam Điền cùng Tần Kính Sinh. Hai người kia cũng giống như mới rời giường không lâu, hình như đang muốn đi ăn cơm, đột nhiên nhìn thấy Mã Văn Tài hôn mê trên lưng ta, đều bị dọa giật mình. Tần Kính Sinh bị Vương Lam Điền đá nông một cước, dè dặt cẩn trọng chạy tới, khuôn mặt tươi cười, hỏi Văn Tài huynh đây là làm sao?

Ta thấy Mã Văn Tài còn đang hôn mê, bất tỉnh nhân sự, liền lộ ra thần sắc bất đắc dĩ, nói cho bọn họ tới qua ta cùng Mã Văn Tài, bởi vì bất đồng một chuyện nên ta không khỏi có chút nặng tay, đem hắn đánh thành trọng thương. Ai, Văn Tài huynh thật sự là yếu ớt, ta mới chỉ đánh mấy quyền hắn đã hôn mê rồi, thực sự ta đánh còn chưa đủ đâu, nắm tay vẫn còn chút ngứa ngáy, còn muốn tìm vài người để tấu quyền nha? Tần Kính Sinh nghe ta nói lời này, sợ tới mức vội vàng lui về sau vài bước, trở về nói lại với Vương Lam Điền, sau đó ánh mắt hai người nhìn ta từ đối địch trở thành có chút sợ hãi, vội vàng vàng tìm cơ trốn.

Hừ, hù dọa bọn họ một chút, cũng miễn cho về sau lại theo ta sinh sự. Cố sức công Mã Văn Tài đến cửa y xá, thời điểm lên bậc thang ta cảm thấy chân như muốn gãy rời, Mã Văn Tài lúc hôn mê còn không ngừng nghiêng đầu lên bờ vai ta, hơi thở đều thổi vào lỗ tai, ta có nghiêng nghiêng đầu cũng không thoát được, rơi vào đường cùng đành phải xem nhẹ, cố thêm chút sức đem Mã Văn Tài một mạch công vào y xá, đặt hắn nằm trên giường, dựa vào một bên cửa sổ màu trắng.

Vương Lan đã ra ngoài, trong phòng chỉ còn một mình Vương Huệ cô nương, thoát nhìn hình như mới rời giường, trên mặt son mới tô một nửa. Đột nhiên nhìn thấy ta công Mã Văn Tài đến, không khỏi kinh ngạc mà hét lớn: “Có chuyện gì vậy, có chuyện gì vậy?”

“Vương Huệ tiểu cô nương, Văn Tài huynh bị thương”. Ta mệt đứt hơi, suất nửa trực tiếp nằm sấp lên người bệnh nhân, đành cố chạy nhanh vịn vào thành giường đứng cho vững, hướng về phía Vương Huệ nói, “Văn Tài huynh bị sách đề, thời điểm ta phát hiện ra đã hôn mê bất tỉnh, người mau xem bệnh cho hắn đi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Vương Huệ tiểu cô nương, người mau xem bệnh cho công tử của chúng ta đi!” Mã Thống cũng ở một bên nói tiếp. Vương Huệ liếc mắt nhìn chúng ta một cái, uốn éo thắt lưng, chậm rãi đi tới, hướng tới giường, một bên hỏi: “Bị sách đề? Bị đề thế nào? Là người ném?”

“Này... Có thể coi là vậy đi.” Thực ra là do ta nửa đêm đem bức tường sách đập sập, mới khiến Mã Văn Tài bị đề lên, nhưng là lời này thực sự không nên nói cho Vương Huệ.

“Hừ, xứng đáng!” Vương Huệ hừ một tiếng, cũng không biết là nói Mã Văn Tài bị thương là xứng đáng, hay nói ta bị mệt là xứng đáng, bất quá ta đoán là cả hai đều có. Dù sao nàng từ trước đến giờ vẫn là có địch ý đối với ta và Mã Văn Tài, ngày hôm qua còn nói ta giúp đỡ Lương Sơn Bá làm việc là không có hảo tâm, bị Vương Lan giáo huấn vài câu liền trừng mắt nhìn ta không nói tiếng nào. Ta thật sự không hiểu được bản thân khi nào thì chọc phải vị ôn thần này, bất quá nàng muốn thế nào thì thế đi, dù sao nàng cũng không phải người xấu, cùng lắm thì thái độ hơi kém, chắc chắn không có khả năng vào lúc kê đơn liền giờ trò quỷ.

Thời điểm khám bệnh cho Mã Văn Tài, Vương Huệ lại nhún mày, kinh ngạc hỏi một câu: “Hắn là làm sao?”

Cái này là hỏi ai đây? Ta không biết nên mới phải tìm người a. Mã Thống ở bên cạnh cũng xen mồm vào: “Công tử nhà ta rốt cuộc thế nào, hắn vẫn còn chưa có tỉnh đâu? Vương Huệ tiểu cô nương, cô mau xem bệnh đi a.”

“Ta, ta đang xem!” Vương Huệ cũng lo lắng đứng lên, trên trán ướt đẫm mồ hôi, tìm tìm miệng vết thương, lại không ngừng xem mạch, Mã Thống luôn đứng cạnh nàng cũng không ngừng thúc giục. Ta cũng có chút sốt ruột, cầm lấy tay nàng, hỏi: “Vương Huệ tiểu cô nương, bệnh tình rốt cuộc làm sao, cô mau nói đi.”

“Ta, ta không biết!” Vương Huệ bị chúng ta làm cho hốt hoảng, lớn tiếng kêu lên, “Hắn nhịp tim cùng mạch đập đều thật sự rất bình thường, trên người cũng không có vết thương, ta cũng không biết tại sao hắn lại bất tỉnh. Ta nghĩ có thể tám phần là bị người dùng sách đập vào, tổn thương đến đầu!”

Sao, làm sao có thể... Ta bị lời này của nàng dọa sợ tới mức chân tay lạnh lẽo. Này, nếu Mã Văn Tài tỉnh lại, biến thành ngu ngốc, cha hắn còn không đem ta chôn làm tám khối đi! Mã Thống kêu rên, lại một phen túm tay áo ta hét lớn: “Người là yêu tinh hại người, nếu công tử nhà ta xảy ra chuyện gì bất trắc, ta nhất định sẽ báo tin cho thái thú đại nhân, nhất định không để yên cho Diệp gia các người!”

“Ta... Ta không...” Ô ô, ta không có cố ý mà... Ta gấp muốn chết, có tình là Vương Huệ còn ở bên kia xoay thắt lưng, chằm chằm nói: “Ai bảo người vọng động đánh người, hiện tại biết hậu quả rồi đi? Mã công tử sao có thể so với người khác, người đem hắn đánh bị thương, không phải tự chuốc khổ vào thân sao? Hiện tại, người tốt nhất nên cầu nguyện chuyện này không truyền ra ngoài đi, trước hết cứ ở trong này cố gắng nỗ lực mà cứu chữa cho Mã công tử. Nghe nói, sắp tới, thái thú đại nhân còn muốn đến thư viện thăm con, đến lúc đó nếu nhìn thấy đứa con bảo bối của hắn biến thành dạng này, người liền thảm rồi!”

Nhưng, nhưng là... Ta vừa rồi đã lấy việc này đi hù dọa Tần Kính Sinh cùng Vương Lam Điền, không chừng chuyện này giờ đã truyền ra ngoài rồi. Mã Thống gấp đến độ giờ chân, nói cái gì mà người dùng có mơ tưởng giấu diếm chân tướng linh tinh. Tại cái thời điểm mà ta gấp đến độ đầu cũng sắp bốc thành hơi nước, chợt nghe Mã Văn Tài khàn khàn nói: “Mã Thống.”

... Tỉnh rồi.

— Người nha, làm ta sợ muốn chết. Ta nhanh chóng chạy đến đầu giường xem, chỉ thấy Mã Văn Tài một tay ôm đầu, chậm rãi từ trên giường ngồi xuống, quay đầu nhìn chung quanh, lạnh lùng hỏi: “Đây là nơi nào?”

... Sẽ không là thực ngu dốt đi? Nơi này là y xá a! Vương Huệ cũng đi tới, thử thăm dò hỏi hắn có biết hay không một cộng một bằng mấy, kết quả bị Mã Văn Tài trừng mắt nhìn một cái, thờ phỉ phỉ đi luôn. Ta thấy hắn mạnh mẽ trừng người, chỉ biết thẳng nhai này đầu óc không sao rồi, vốn đang định thờ phào nhẹ nhõm, nhưng Mã Văn Tài lại nói một câu, đem ta đánh thẳng vào hàm răng.

“Diệp Hoa Đường, ngày hôm qua, tay phải của ta hình như bị sách của người đá thương.” Hắn nói xong liền kéo ống tay áo lên, cho ta xem cánh tay đã bầm tím một mảng, lại nhìn đến khuôn mặt ta tràn đầy áy náy, tựa hồ thật vừa lòng, hỏi ta tính toán làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ? Loại chuyện này... Ta rồi rắm gãi gãi đầu, hỏi hấn có muốn thì ta đi mua thuốc, loại tốt nhất thì sẽ rất nhanh khỏi. Mã Văn Tài lại lắc đầu, tỏ vẻ lo lắng, cho dù bôi thuốc, cũng phải rất lâu mới có thể lành. Vì thế, lúc này hấn không thể sử dụng tay phải, loại chuyện này, như Mã Văn Tài nói, căn bản là vô cùng nhục nhã, cho nên tổn thất, chỉ cần một chút được liền xong thì chẳng phải quá coi thường Mã Văn Tài hấn sao?

Ta không phải là coi khinh hấn a, nhưng thế này thì bảo ta phải làm sao bây giờ. Ta đã sớm nói để ta ngủ trường kì đi, hấn lại cứ muốn ta ngủ trên giường, ta cũng là sợ bản thân nửa đêm ngủ lại đánh hấn bị thương, kết quả không nghĩ tới... Vẫn là bị thương.

“Được rồi, được rồi, vậy ngươi nói xem, muốn ta phải làm thế nào?” Ta cũng không có biện pháp, dứt khoát trực tiếp mở miệng hỏi. Mã Văn Tài trong chốc lát đồng ý hấn hầu hạ đi giày, mặc ngoại bào, nghe thấy những lời này của ta, do dự một chút, vỗ vỗ bả vai Mã Thống ý bảo hấn đi ra ngoài, sau đó hướng ta nói: “Lại đây.” Tiếp theo ý bảo Mã Thống đem áo khoác người bằng sa màu lam đưa cho ta, lười biếng nói, “Giúp ta mặc vào.”

Thế nhưng bảo ta mặc quần áo cho hấn! Ta có chút tức giận, đứng tại chỗ không nhúc nhích, cả giận nói: “Ngươi không phải có thư đồng sao, tại sao lại muốn ta mặc cho ngươi?”

“Ngươi làm ta bị thương, chẳng lẽ không cần chuộc lỗi sao?” Mã Văn Tài hừ lạnh một tiếng, “Hiện tại ta nói cho ngươi, đừng có chuộc lỗi bằng lời nói, cánh tay phải của ta do ngươi mà bị thương, nên ngươi phải hầu hạ bản công tử cho tốt. Ngươi phải biết, ta bị thương nên không thể làm được đủ thứ chuyện, tất nhiên, ngươi cũng đều phải giúp ta làm tốt. Bao gồm buổi sáng mặc quần áo, nấu cơm, lấy sách vở, còn có buổi tối trải giường chiếu, đắp chăn, trong vòng ba ngày, toàn bộ ngươi đều phải làm! Đừng quên, đây là vết thương do ngươi mà có, ngươi sẽ không muốn thoái thác trách nhiệm đi?”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Mâu thuẫn

Nghĩa là hấn muốn ta làm việc của thư đồng sao?

Ta không hiểu.

Văn Tài huynh tính tình thực sự là ngày càng kì quái.

Giống như là ép người, nhưng cũng không hẳn là ép người. Tay ngươi bị thương, ta giúp ngươi làm chút việc, đó là đương nhiên, nhưng là giặt quần áo và các thứ linh tinh khác, đó là việc của thư đồng, thân phận của ta hiện tại chỉ ít cũng coi là con nhà gia thế, làm sao có thể vô duyên vô cớ đi làm việc này? Bản thân ta thì cũng không sao cả, nhưng bị người khác nhìn thấy thì cũng không tốt lắm.

“Chuộc tội thì chuộc tội, nhưng loại việc của tôi tớ này, xin thứ cho Diệp mỗ không thể đáp ứng.” Bởi vì nơi này có người ngoài, ta cũng không để ý nhiều đến Mã Văn Tài, mà là trực tiếp đi về phía Vương Huệ xin chút thuốc, rồi dùng ánh mắt bức bách Mã Thống hầu hạ công tử nhà hấn mặc quần áo, cùng nhau trở về phòng. Bởi vì Mã Văn Tài bị thương, Mã Thống liền đi tìm phu tử thay hấn xin phép, ta lưu lại trong phòng giúp hấn bôi thuốc lên cánh tay. Trong quá trình bôi thuốc, ta phát hiện trên cánh tay hấn khắp nơi đều là sẹo, vừa thấy liền biết là vết thương cách đây rất lâu, hình như là bị người dùng roi hoặc mộc trượng tạo thành.

Đây là có chuyện gì? Là ai đánh hấn! Động tác bôi thuốc của ta, vốn là rất mạnh tay, nhưng nhìn thấy tình huống này, lại lặng lẽ chuyển nhẹ. Mã Văn Tài hình như chú ý đến lực độ của ta có biến hóa, cũng cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay của mình, khóe miệng cong lên một nụ cười châm chọc. Ta cảm thấy tươi cười kia có chút chói mắt, liền nhanh chóng tìm đề tài khác để hỏi:

“Văn Tài huynh, vừa rồi ở y xá, tại sao đột nhiên lại muốn ta làm việc của thư đồng?”

“Không phải ngươi không bằng lòng sao?” Mã Văn Tài thản nhiên nói. Nói xong lời này, hấn cũng không để ta bôi thuốc, bản thân dùng tay kia đem tay áo kéo xuống, trên mặt thái độ có chút không vui: “Ta cũng chỉ là thuận miệng liền nói, dù sao ta cũng biết, ngươi khẳng định sẽ không đồng ý làm. Huống chi bị thương cũng là do ta tự tìm lấy, nghiêm túc mà nói, cũng không phải tại ngươi, ngươi cũng không cần cảm thấy có lỗi.”

Hấn nói như vậy, ngược lại khiến ta cảm thấy có chút băn khoăn, thanh âm nói chuyện cũng trở nên bình tĩnh.

“Văn Tài huynh, ngươi hẳn phải biết, mọi người đều là học sinh cùng trường, loại chuyện này thực khiến người ta khó xử. Huống hồ ngươi còn có thư đồng...”

“Có thư đồng thì thế nào? Diệp Hoa Đường, ngươi không cần phải nói những điều vô nghĩa ấy. Ta hỏi ngươi, nếu hôm nay ngươi bị thương không phải là ta, mà là Lương Sơn Bá hoặc là Chúc Anh Đài, ngươi sẽ như thế nào? Hừ, ta nghĩ, nếu là Lương Sơn Bá, thậm chí còn không cần hấn mở miệng, ngươi liền lập tức làm luôn!”

Cái kiểu nói này là sao? Ta có chút tức giận.

“Ngươi thế nào lại có thể so sánh lung tung? Sơn Bá huynh căn bản sẽ không có khả năng bắt ta làm công việc của thư đồng, huống hồ ta cũng không có

khả năng làm cho hấn bối vì ta mà bị thương, loại chuyện này ngay từ đầu đã không có khả năng xảy ra!”

“Đúng vậy, người căn bản sẽ không để Lương Sơn Bá bị thương, mà Mã Văn Tài ta thì là xứng đáng bị đánh, được rồi, Diệp Hoa Đường, ta đã hiểu ý của người, người cho tới bây giờ cũng không có coi ta là bạn cùng phòng, mệt cho ta còn luôn đem người làm bằng hữu. Ngay cả Vương Huy Chi từ cái địa phương quý quái nào đến thì người cũng đối với hấn tốt hơn ta gấp trăm ngàn lần!” Mã Văn Tài lạnh lùng trừng mắt nhìn ta, khẩu khí hung ác, lại ngầm mang theo một chút bất mãn lên án. Nói xong câu này, hấn đột nhiên lại xoay người, cúi đầu, nhỏ giọng nói:

“Ở thời điểm tại rừng hoa đào, người rõ ràng không như thế... Ta chỉ biết là, lúc người ở thư viện, trong mắt cũng chỉ có Lương Sơn Bá bọn họ, ngay cả ta bị thương, cũng không quan tâm...”

Trong thanh âm của hấn mang theo một chút mất mát cùng khổ sở. Ngực của ta liền lập tức như bị đè nén, trái tim cũng ần ần đau đớn. Đường như thông qua người nam tử cô đơn trước mặt, ta phảng phất nhìn thấy một tiểu cô nương lẳng lẳng ôm đầu gối, ngồi xõm ở một góc vô quán, đôi mắt đen vô thần trống rỗng. Năm tháng đã lấy đi của nàng tính trẻ con, lại thêm một phần cô độc buồn thương.

“Thật xin lỗi...” Nước mắt của ta đột nhiên chảy xuống, Mã Văn Tài hình như sững sốt một chút, thanh âm nhẹ nhàng hỏi ta: “Như thế nào?”

“Thực xin lỗi, là ta quá ích kỷ...” Ta cắn cắn môi, cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác bi thương. Cũng không phải là bởi vì nhớ tới những điều trong kí ức, mà nói đến cùng, chỉ là vì một người, bởi vì bị ta bỏ qua mà đang tức giận.

Ở trong mắt hấn, hấn thực cần ta đến thế sao?

Ta nguyện ý làm bạn với Lương Sơn Bá, thật ra còn vì hấn là người hiền lành dễ thân, cũng thực lòng nhiệt tình quan tâm đến ta, hơn nữa, chúng ta không đi cùng nhau nhiều lắm, ta cũng là thực nguyện ý trợ giúp hấn mọi chuyện. Nhưng dù thế nào, đối với Lương Sơn Bá mà nói, quan trọng nhất với hấn vẫn là Chúc Anh Đài, điểm ấy ta rất rõ ràng. Nói trắng ra, hấn đối với ta chính là kiểu chiếu cố bạn đồng học bóc đồng, có cũng được mà không có cũng hấn là không sao đi.

Nhưng mà, còn đối với Mã Văn Tài thì thế nào?

Ta chưa từng giúp đỡ hấn cái gì, bởi vì giữa chúng ta vốn hay cáu kỉnh vì không hợp ý, ngày thường cũng luôn cãi nhau, trêu chọc cho đối phương tức giận, ngay cả lần ở trong rừng hoa đào kia, cuối cùng vẫn là khiến hấn tức giận đến bỏ chạy. Rõ ràng, ta không có vì hấn mà làm bất cứ điều gì, vì lẽ nào, hấn lại luôn chiếu cố cho ta?

Ta không phải là đứa ngốc. Ta cũng có thể nhìn ra. Văn Tài huynh, thật sự là giúp ta rất nhiều... Chỉ là ta không có ý muốn thừa nhận.

“Người lại suy nghĩ lung tung rồi.” Mã Văn Tài thở dài, vươn tay ôm bờ vai của ta, dùng tay áo giúp ta lau nước mắt, thấp giọng nói, “Yên tâm đi, trong thư viện còn có ta mà, không có ai dám bắt nạt người đâu. Nếu ai dám đối với người đặt điều nhăng cuội, ta sẽ đối phó với bọn họ.”

“Ngay cả không có người, bản thân ta cũng có thể đối phó với bọn họ y như thế”. Ta khịt khịt mũi, cảm thấy bộ dạng bản thân hiện tại rất không bình thường. Mã Văn Tài lại nở nụ cười, châm chọc nói:

“Người liền thôi đi, suy nghĩ không quá nổi nầm đắm, đầu óc vốn là không dùng để nghĩ, làm sao có khả năng mà giải quyết được giống? Hừ, vẫn là nên thành thật, nghe theo lời ta nói là tốt rồi. Ta cũng sẽ không hại người. Lần này người làm ta bị thương, chính người tự nói, có đáng hay không đáng phạt? Bảo người chiếu cố cho ta, người cũng không giúp được, cả ngày chỉ biết ở bên cạnh chọc ta tức giận. Mệt cho người khi đó còn trước mặt một đồng người thể thốt là nếu ta không động thủ trước thì người tuyệt đối sẽ không động thủ với ta. Hiện tại chính người tự tính đi, người đánh ta bao nhiêu lần, ta có động vào một ngón tay của người sao?”

Ta tự biết mình đuối lý, liền cúi đầu không nói. Mã đại gia tiếp tục thăm vấn: “Người nói, người có làm sai không?”

“...Có.”

“Thế nên, là người trái với ước định trước đây, hiện tại liên tiếp mấy đêm làm ta bị thương, Mã Thống lúc này phải ra ngoài có chút việc, vì vậy ta mới muốn người những lúc bình thường chiếu cố ta, người làm sao lại không đáp ứng?”

“Mã Thống phải ra ngoài?” Ta lắp bắp, kinh hãi, “Mộc Cận vừa mới đi, tại sao Mã Thống cũng muốn ra ngoài? Đã xảy ra chuyện gì?”

“À, cũng không phải chuyện gì to tát, gần đây hấn cảm thấy nhớ nhà, nên muốn trở về thăm, cho nên ta liền cho phép hấn đi ba ngày.” Mã Văn Tài trả lời. Thì ra, hấn muốn ta chiếu cố hấn ba ngày, là vì Mã Thống phải ra ngoài sao? Biết được điều này rồi, trong lòng ta liền thấy áy náy, vì thế khi Mã Văn Tài nhắc lại, ta liền sáng khoái đồng ý giúp hấn một ít việc hằng ngày. Nhưng là kèm theo một yêu cầu, việc này không được để cho học sinh trong trường biết, trước mặt người ngoài thì phải giả vờ giả vịt.

Mã Văn Tài thoát nhìn có vẻ rất vui, trên mặt luôn luôn mang theo ý cười, còn dùng tay xoa xoa tóc của ta, nói ta biết nghe lời. Ta cảm thấy hành động này của hấn giống như vuốt lông cho chó, liền phần nộ tránh ra xa, lại đột nhiên nghĩ đến một việc, liền hỏi hấn:

“Văn Tài huynh, có phải vừa rồi người vừa dùng tay phải ôm bả vai ta?”

“Đâu có đâu.” Mã Văn Tài mặt cực kì ngây thơ vô tội, “Ta chắc chắn người nhìn nhầm rồi. Đừng nghĩ nhiều như thế, A Đường, trước tiên giúp ta đem quả đào này bỏ vô đi...”

“Giúp ta đem đặt gối đầu vào sau thắt lưng, nâng lên một chút. Ài, trang sách này ta đã đọc xong, nhưng tay lại không tiện lật sách, người giúp ta lật sang tờ tiếp theo đi.”

“A Đường, ta khát, mang cho ta một ly trà. Này, nóng như vậy là bỏng chết người đấy, người phải thổi nguội rồi mới được mang lại đây cho bản công tử.”

“Đọc sách như vậy thì hơi mệt. A Đường, người lại đây đọc cho ta nghe mấy đoạn văn về mở đầu quyển Kinh Thi đi. Hả? Cái gì? Ngại phiền toái, vậy lúc người dùng sách làm ta bị thương sao không thấy ngại phiền toái? Nếu đã đồng ý làm thư đồng thì phải ra dáng thư đồng. Được, người không chịu đọc, tốt thôi, ta liền sai người đi gọi Mã Thống trở về, nào có đạo lý chủ tử thì phải chịu tội, nô tài thì được tự do? Hắn về nhà? Về nhà cái gì, ta gọi hắn trở lại đây, hắn dám chậm trễ một canh giờ, ta liền đánh gãy chân hắn!”

“Hả, người nói người đọc? Tốt lắm, trước hết đọc chương đầu Quan Su cho ta nghe một chút đi...Gì cơ, thơ tình à? Người đừng nói lung tung, Trần phu tử lúc trước không phải đã dạy rồi sao, tư tưởng bên trong Kinh Thi đều là tư tưởng thuần khiết, chúng ta phải dùng thái độ đoan chính để xem thi từ ca phú, không thể chỉ dừng ở cất chữ lấy nghĩa...À, đọc xong rồi thì chép lại cho bản công tử một bản. Ta làm gì với nó cũng không phải việc của người, cứ ngoan ngoãn chép Kinh Thi là được, ừ, đúng rồi, thuận tiện nhớ và lại bộ thường phục của ta, chỗ cổ tay áo bị đứt chỉ.”

Mã Văn Tài, người thật ép người quá đáng. Ta lúc trước không hiểu rõ, nhất thời ngu ngốc mới đáp ứng giúp hắn, kết quả thằng nhãi này liền hoàn toàn chinh chinh đem ta thành người hầu để sai vặt. Lúc muốn cái này, lúc muốn cái kia, lại còn ra vẻ đương nhiên muốn ta đâm lưng, mát xa bả vai cho hắn, rồi lại chê ta đâm quá nhẹ, ta vội vàng làm cho xong, rồi lại đi khâu quần áo cho hắn.

Này, ngay cả quần áo của chính bản thân ta thì ta cũng không khâu. Hắn thật quá đáng, rốt cuộc hắn đem ta biến thành cái gì chứ!

Mã Văn Tài cũng không để ý, để ta tùy tiện mặc thường phục cho hắn, liền dựa trên giường nhàn nhã uống trà đọc sách, có thể nói là thản nhiên tự đắc. Nhìn thấy ta quay đầu trừng hắn, hắn liền giơ lên triển lãm cái tay phải bị thương, sau đó còn có ý hỏi: “Nếu không, người giúp ta cầm quần áo, để ta dùng một bàn tay còn lại đến khâu?”

Quên đi, cái kia càng mệt hơn, vẫn là để ta tự làm đi. Chỉ cần đến lúc đó người đừng có chê bai là được.

“Sẽ không đâu, ta rất tin tưởng tài nghệ của người”. Mã Văn Tài nói như vậy, hình như rất tin tưởng là ta sẽ vá quần áo của hắn tốt lắm. Ta cũng không biết loại tin tưởng này từ đâu đến, dù sao đến cuối cùng khi ta đem áo ngoài vá lại, về mặt Văn Tài huynh kính hãi như nhìn thấy quỷ.

“Diệp Hoa Đường, người...” Hắn cầm lên áo ngoài màu trắng bị vá chằng vá đụp rúm ró, sắc mặt chỗ trắng chỗ xanh, thập phần đẹp mắt. Ta buồn bã cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hắn, nhỏ giọng nói: “Ta đã nói là không biết làm cái này...”

“Người có ý phải không?” Mã Văn Tài tức giận, “Ta thấy quần áo của người hôm trước bị rách, ngày hôm sau tất cả đều được vá lại hoàn hảo cơ mà!”

“Cái này, là do Sơn Bá huynh bảo Tứ Cửu giúp ta khâu lại a...” Ta đau đầu, “Bởi vì bản thân ta khâu rất xấu, đến lúc Sơn Bá huynh nhìn thấy, liền bảo ta, về sau quần áo cứ đưa cho hắn, hắn sẽ giúp ta khâu, hoặc là bảo Tứ Cửu và Ngân Tâm hỗ trợ may lại...”

“Người để Lương Sơn Bá khâu quần áo cho mình?” Mã Văn Tài nhủ mảy, ngón tay chỉ vào mặt ta nửa ngày, cũng không thể nói ra một từ. Cuối cùng, hắn đành buông tha, thuận tay ném kiện thường phục kia sang một bên, trêu chọc nhìn ta, ném ra một câu: “Sao người không học khâu nhỉ? Đã lớn như thế rồi, quần áo cũng không biết khâu, về sau...về sau đến lúc lập gia đình thì phải làm sao bây giờ!”

“Ài, Văn Tài huynh, người lại nói kì quái gì vậy? Ngay cả sau này ta có lập gia đình, thì ta cũng là con trai, không cần phải may áo cưới cho bản thân, học cái đó làm cái gì?” Tuy rằng, ta không phải là con trai, cũng không có khả năng học được cái kia, nên là chuyện sau này thôi để sau này tính.

“Bỏ đi, dù sao sau này về nhà của ta, cũng không cần người phải làm cái này.” Mã Văn Tài nhỏ giọng thì thầm một câu. Lời này hắn nói rất nhỏ, ta cũng không nghe rõ, hỏi lại hắn nói gì thì hắn lại không đáp, sau đó lại nói, “Thư đồng của người không phải là đã đến trường rồi sao? Về sau bảo hắn khâu đi, đừng có đi tìm Lương Sơn Bá, vì chuyện này mà phiền toái người ta, người cũng không ngại sao!”

“Chuyện này, tốt nhất, ta vẫn là không nên làm rách quần áo nữa.” Ta nhức đầu, ánh mắt nhìn lại kiện thường phục may vụn vẹo, đang tự hỏi có cần phải làm lại hay không, lại nghe Mã Văn Tài nói: “Còn nữa, kể cả lúc ăn cơm, cũng đừng có xun xoe bên cạnh bọn Lương Sơn Bá, nhất là cà tím cũng không được xin người ta.”

Nhưng mà Chúc Anh Đài không ăn cà tím, Lương Sơn Bá mang về tự nhiên phải bỏ đi một phần đồ ăn. Thực sự là rất lãng phí.

“Ta dạy người thế nào, người cứ nghe là được, đừng có làm cho ta tức giận, về sau cách xa Lương Sơn Bá ra một chút!” Mã Văn Tài nặng nề buông bát trà, ra mệnh lệnh cho ta, thái độ rất là vênh vao đáng ghét.

Ta hơi hơi nhủ mảy.

Mã công tử này thật sự rất kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thanh danh

Người như hấn, thật sự rất kỳ quái. Hấn hình như đối với mọi người cũng không có gì đáng chê trách, nhưng là rất nhiều lúc, hấn luôn lấy tư thế cao cao tại thượng, chỉ thị người khác làm cái này cái nọ, mặc kệ họ có nguyện ý hay không.

Ta biết hấn không thích Lương Sơn Bá, cũng không hiểu có phải do trời sinh không. Hay là vì Chúc Anh Đài, hay do tính cách không hợp, tóm lại hấn luôn có địch ý đối với Lương Sơn Bá, điểm ấy ta có thể lý giải. Nhưng hấn cũng không thể vì thế mà yêu cầu ta phải theo ý kiến của hấn, ta thật sự không quen nhìn thấy hấn như thế này.

Làm thư đồng của hấn thì đã làm rồi, dù sao cũng là ta làm tay phải của hấn bị thương, nhưng là chơi với bạn bè nào của quản lý, cái này không phải là hơi quá đáng sao?

Vấn đề này trước tiên vẫn không nên đề cập tới, ta cùng Mã Văn Tài nói đến chuyện nghỉ ngơi buổi tối. Ta cho rằng, ta tốt nhất vẫn là nên ngủ trên trường kỉ, dù sao trước kia ngủ ở đó lâu như vậy, chuyện gì cũng không xảy ra, nhưng đến lúc chung giường với người khác thì lại có vấn đề. Tuy rằng không phải ta có ý đã thương hấn, nhưng nó vẫn là chuyện chẳng hay ho gì.

Ta cho rằng Mã Văn Tài sẽ thật sáng khoái đồng ý chuyện này, dù sao người ngủ trường kỉ cũng không phải là hấn, hấn không có lý do gì để phản đối. Ai ngờ, Mã Văn Tài lại một hơi phủ quyết, kiên quyết không cho ta ngủ ở trường kỉ, người này chẳng lẽ bị đòn còn chưa đủ no? Mã đại gia không đề ý vấn đề này, còn đe dọa nếu ta dám mang trường kỉ về đây, đến một cái hấn đập gãy một cái, nhìn xem ai chịu thua trước.

Ta bị cái kẻ không phân phải trái này làm cho tức giận đến tay bị chuột rút, lưu loát đem xé rách cái áo khoác sáng nay ta vừa khâu lại, kết quả là Mã Văn Tài lại dùng cái tay trái không bị thương định cởi nốt áo ngủ màu trắng của mình, khiêu khích ta có giỏi thì đem cả cái này cũng xé luôn đi, ta tức giận liền bỏ đi, tên kia còn ở phía sau không biết sợ chết dám gọi ta, hỏi ta muốn đi đâu, nói hấn muốn tắm rửa, bảo ta mang một thùng nước ấm đến cho hấn, làm tốt công việc của một thư đồng.

Cái gì, lão nhân gia ngài còn muốn tắm rửa. Ngài có phải là muốn ta còn phải hầu hạ ngài cởi quần áo, kì lưng kì ngực, thuận tiện trong nước cũng rải cánh hoa hồng?

Mã Văn Tài nói hoa thì không cần, về phần những cái khác, đương nhiên hấn muốn ta làm hết, còn phải mát xa thư giãn da một chút. Ta nghe xong, cái gì cũng không nói, trực tiếp đem cái áo đã bị xé rách toi tã ném vào đầu hấn.

Còn muốn tắm rửa? Tắm cái đầu nguoi! Cút xuống địa ngục đi!

Sau đó ta đem hai quyển sách đến phòng Tuân Cự Bá, Tần Kinh Sinh nhìn thấy ra liền tự giác tránh ra, để cho chúng ta được yên tĩnh. Tuân Cự Bá trêu ghẹo, nói ta gần đây càng ngày càng có khí thế bá vương, khiến Tần Kinh Sinh cùng Vương Lam Điền sợ đến mức không dám nói gì, nhìn thấy ta như chuột thấy mèo, lần như trạch, Tuân Cự Bá còn hỏi ta có phải được Văn Tài huynh truyền thị cho võ lâm bí tịch giết người không dao hay không? Ta bĩu môi, không thèm đề ý đến hấn, chỉ vui đùa vào sách. Tuân Cự Bá thấy ta không vui, liền thay đổi đề tài, nói đến kì kiểm tra đánh giá thành tích gần đây nhất. Ta quốc học cùng thư pháp, mấy thứ đó thành tích đều là cuối, nghe hấn nhắc tới, tâm tình càng thêm mất mát, đầu đều vui vào cuốn sách. Tuân Cự Bá thấy vậy liền vội vàng an ủi ta, nói không có việc gì, Diệp huynh, ít nhất ngươi vẫn còn giỏi hơn Vương Lam Điền mà, ngươi xem, hấn mới là người đầu tiên đếm ngược từ dưới lên, còn ta chỉ là người thứ hai thôi, cho nên vẫn là còn khá hơn gã

= = Cái chuyện này đáng để tự hào lắm sao? Đếm ngược từ dưới lên đứng thứ hai. . .

Nghe Tuân Cự Bá an ủi như vậy, tâm tình của ta liền bị tổn thương nghiêm trọng, ôm Luận Ngữ ghé sát vào bàn, cảm thấy bản thân rất ngốc, cố sức cố sức đọc sách cũng không đạt được bất cứ thành tích gì. Ta thế mà chỉ giỏi hơn một cái gã ăn chơi, không học vấn, không nghề nghiệp sao! Lương Sơn Bá Mã Văn Tài, bọn họ đều xếp thứ nhất thứ nhì, ta rõ ràng học tập cù hơn bọn hấn, vì sao vẫn là xếp mấy hạng cuối a!

“Diệp huynh. . .” Tuân Cự Bá nhất thời lờ miệng, lại nói sai rồi, hấn vào đầu nửa ngày, cuối cùng lại tìm một cái đề tài khác, “Ai ai Diệp huynh, ngươi hôm nay vì chiếu cố Văn Tài huynh mà không đi học khóa sáng, nhất định là không biết, hôm nay đã xảy ra một chuyện lớn?”

Chuyện lớn? Chuyện lớn gì?

“Hôm nay cái ông Vương Trác Nhiên kia bắt đầu ở phòng học tra xét, nói cái gì mà phụ thân của Sơn Bá đã chết, trong nhà lại không có họ hàng quyền quý nâng đỡ, không thể coi là con cháu thế gia, muốn đuổi hấn ra khỏi trường. Sau đó, Chúc Anh Đài liền đứng dậy, nói hấn là anh em kết nghĩa với Lương Sơn Bá, không thể tin được nhìn Chúc Anh Đài trông bình thường như vậy mà lại lịch cũng không nhỏ, lại là người của Thượng Ngu Chúc gia trang, lúc ấy cái tên Vương Trác Nhiên kia liền bất động luôn. Ta bình thường vẫn cứ trêu hấn yếu ớt, hóa ra là công tử thế gia, thế thì cũng không có gì khó hiểu.” Tuân Cự Bá chắc chắn tán thưởng.

“Thượng Ngu Chúc gia trang? Gia tộc đó uy danh rất lớn sao?” Ta chỉ biết Chúc Anh Đài là người của Thượng Ngu Chúc Gia, nhưng lại không biết được uy danh nhà nọ thế nhưng lại có thể khiến người được triều đình phái tới không dám đắc tội.

“Diệp huynh, ngươi sẽ không thể chuyện này mà cũng không biết đi? Tin tức ngươi biết thực là ít ỏi.” Tuân Cự Bá lấp bắp kinh hãi, “Thượng Ngu Chúc gia tuy không phải là trọng thần triều đình, nhưng lại từng đi thu nhận gần vạn hộ di dân từ phương Bắc, mỗi năm nộp thuế cho triều đình, ngân lượng nhiều không đếm xuể, họ chính là đại phú hộ giàu có số một số hai cả nước. Danh tiếng tất nhiên là vang xa.”

“Thế so sánh với Diệp gia của chúng ta thì thế nào?” Ta bên ngoài thì tỏ vẻ không thêm để ý, giả bộ vì lời khen của hần với Chúc Anh Đài mà cảm thấy bất mãn.

Tuân Cự Bá thấy ta như vậy, liền nở nụ cười, vỗ vai ta nói: “Diệp huynh, người cứ nói đùa. Diệp gia các người là gia đình quan lại, không giống như Chúc gia. Nhưng là, muốn nói trong trường mấy nhà có quyền thế nhất, cũng chỉ có người của gia tộc Vương ở Thái Nguyên, gia tộc Chúc ở Thượng Ngưu, cùng với gia tộc Mã ở Hàng Châu. Trong nhà Diệp huynh tuy rằng cũng khá giả, đáng tiếc là phụ thân người đã từ quan, nên so với mấy người kia vẫn là kém hơn một chút.”

Nói cách khác, Diệp gia kỳ thực chỉ là một cái gia đình trung lưu. Thảo nào, phụ thân lại bảo Mộc Cận nhân ta nếu ở trường mà thấy ôn thì cứ yên tâm mà học hành, để cho ca ca của ta một cái chức quan. Có lẽ là do gia đình không còn hi vọng có người nổi nghiệp nên đành phải đưa ra hạ sách. Chỉ là chính bản thân ta bây giờ vẫn còn chưa quyết định được bản thân có đồng ý thay thế Diệp Thu Đường, trở thành con gái của Diệp gia hay không, dù sao một khi chấp nhận thân phận này, về sau sẽ xảy đến rất nhiều chuyện mà có khả năng ta sẽ không được tự quyết định.

Hiện tại sống trong trường, thật sự rất tự tại, cũng rất vui vẻ, khiến ta không muốn rời khỏi. Mặc kệ tương lai thế nào, ta dù sao cũng là dùng thân thể con gái nhà người ta, vậy cũng nên nỗ lực hết sức giúp Diệp Hoa Đường kia được một chức quan tạm ổn đi. Chẳng qua ta nghe nói cái tên kia hình như là ham mê tửu sắc, cũng không biết để hần làm quan thì hần có thành hôn quan hay không, có lẽ về sau nếu có cơ hội thì cũng nên xin phép đi xem xét, dù sao cũng là ta học sống học chết, nếu cuối cùng lại đưa một con lừa lên làm quan thì thật không cam lòng.

Bởi vì tức giận, ta cũng không trở về phòng, ở cùng Tuân Cự Bá, đọc sách cho đến tận chạng vạng. Buổi chiều, lúc Tần Kinh Sinh trở về, cũng không dám tới gần chúng ta, hần tự chuyển cái băng ghế ra ngồi ở góc tường, cách xa chúng ta, lặng lẽ đọc sách. Thấy ta nhìn hần, hần lại vội cười làm lành, hi hi ha ha hỏi Diệp huynh có chuyện gì cần giúp không? Ta thấy hần như vậy, liền thoải mái sai hần giúp chúng ta bưng trà rót nước, Tần Kinh Sinh không dám không theo, thật sự là có tố chất của một nô tài tốt.

Chỉ là ta không rõ, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng đánh hần mà? Hần làm gì mà phải sợ ta? Tuân Cự Bá nói hần cũng không biết, vì thế nên chuyện này ta liền bỏ qua không nghĩ nữa. Buổi tối, đến lúc đi ăn cơm, ta lại theo thói quen ngồi cùng bàn với Lương Sơn Bá bọn họ, Lương Sơn Bá còn vỗ vai ta, hỏi Văn Tài huynh tại sao không tới, ta nói thân thể hần không thoải mái, nên ở trong phòng ngủ nghỉ ngơi, Lương Sơn Bá nghe vậy liền bảo ta mang một phần ăn về cho Mã Văn Tài. Ta thấy cũng nên như vậy, liền tìm Tô An xin thêm một ít bánh nướng và hai đĩa thức ăn, bởi vì sợ đến lúc ta ăn xong rồi thì đồ ăn sẽ lạnh, nên ta lấy luôn cả hai suất ăn, sau khi chào tạm biệt Lương Chúc hai người và Tuân Cự Bá thì vội vã trở về phòng ngủ.

Mã Văn Tài một mình dựa vào đầu giường đọc sách, thấy ta bưng đồ ăn vào, nhất thời giật mình có chút không biết làm thế nào. Ta đưa một phần còn hơi ấm cho hần, hần chần chờ một lúc rồi nhận, còn mở miệng hỏi một câu: “Đây là... Cho ta ăn?”

=.= Người đừng có nói là ta vội vàng mang đồ ăn tới đây để người ngó nha?

“Là ta lấy giùm người, mau ăn đi, không lát nữa sẽ nguội.” Ta sớm đã đoán không chịu nổi, vì thế lấy một cái bánh nướng, nhòm nhòm nhét đầy mồm. Lát nữa ăn xong còn phải đem bát đĩa đưa trả lại cho Tô An, nếu không khiến người ta chậm trễ rửa bát thì không hay lắm.

Mã Văn Tài lại cứ thế cầm bánh nướng không nhúc nhích, hần cúi đầu, không biết là đang suy nghĩ gì, cho đến lúc ta thúc giục thêm một lần nữa, hần mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nói: “Ta cứ nghĩ người sẽ không nhớ.”

“Hả?” Ta có chút không rõ, miệng đầy bánh nướng nên ậm ừ hỏi lại: “Cái gì?”

“Ta đã chờ từ giữa trưa đến bây giờ.” Hần lặng lẽ nói, “Bản công tử chính là muốn xem xem lúc nào người mới nhớ ra. Hừ, tạm cho là người còn thức thời.”

A? Những lời này của hần là ý gì... Hần đang trách ta trưa nay không có mang cơm cho hần sao? Nhưng mà... nói thật nhé, lão nhân gia ngài cùng lắm chỉ là cánh tay bị thương, cũng không phải bị chặt đứt chân, nếu đói bụng chẳng lẽ không thể tự đi ăn cơm?

“Hừ, dù sao, tay ta hỏng rồi, nên bánh nướng ta xé không được, người đem xé thành miếng nhỏ cho ta.” Mã Văn Tài nhếch miệng, lại bắt đầu vênh mặt sai khiến, ra lệnh cho ta đi xé bánh nướng cho hần, còn muốn ta đem đồ ăn bưng đến tận miệng, hầu hạ lão gia hần ăn cơm. Nay, người đùa đủ chưa, dù sao cũng chỉ là cánh tay có chút bầm dập, cũng đâu phải là đứt lìa xương cốt, thực sự người cho bản thân mình là đại gia sao! Thích ăn thì ăn, không thích thì đồ đi!

Ta còn phải quản cái bụng của ta, hơi đau mà quản hần thế nào, vì thế ta liền vung nắm tay lên, cánh cáo hần còn dám bắt nạt ta thì ta liền đánh hần, lúc này Mã Văn Tài mới ngậm miệng lại, thành thành thật thật ăn bánh nướng, vừa ăn vừa xem phần cơm của ta, lại phát hiện ra đĩa đồ ăn của ta ớt xanh thì ít, trứng gà thì nhiều, vì vậy, hần liền nhíu mày, chỉ vào trứng gà chất vấn ta, còn nói lượng đồ ăn được phân cho mỗi đĩa hần đều nằm trong lòng bàn tay, bình thường là hai miếng ớt xanh mới được một quả trứng gà, tại sao đĩa của ta đều là trứng gà, ti lệ rõ ràng không đúng! Còn hỏi ta có phải hay không người lại xin trứng gà của Lương Sơn Bá?

Người này thế nào mà lớn lên vậy? Chẳng lẽ bình thường hần ăn cơm đều quan tâm người ta cho bao nhiêu rau, cho bao nhiêu thịt sao! Được rồi, ta thừa nhận, ta quả thực cho lấy trứng gà của Lương Sơn Bá... Nhưng mà cũng không phải là ta xin, là hần chủ động cho ta mà...

“Người cũng có phải thiếu thốn khổ sở gì đâu!” Mã Văn Tài tức giận nói, “Một quả trứng gà người cũng muốn, vì thế mà giao du với đám dân đen, ta thấy người rõ ràng đi theo hần vui lắm, ban ngày cùng ăn ban đêm cùng giường, hừ, ta thấy là người đang ước sớm được đổi phòng, mong thoát khỏi ta phải không?”

“Người có cần phải há mồm ngậm miệng đều là hai chữ dân đen không!” Ta cũng mất hứng, thời điểm ở rừng hoa đào đã như vậy, hiện tại cũng vậy, hần lúc nào cũng làm ra vẻ giỏi giang hơn người khác. Tuy rằng ta cũng biết, trong thế giới này, sĩ tộc nắm quyền, thứ dân chỉ là bọn tôm tép hạ đẳng, nhưng

mà ta vẫn thấy khó chịu, mọi người rõ ràng đều cùng là người, dựa vào đâu mà chỉ vì bối cảnh liền phán người ta sang hèn?

“Văn Tài huynh, Sơn Bá huynh cũng không có đắc tội với người, người không cần phải nói hấn như thế. Kể cả phần cơm này cũng là hấn nhắc ta mang cho người.” Tuy rằng nếu như Lương Sơn Bá không nhắc thì ta cũng sẽ mang tới cho Mã Văn Tài, nhưng ta hi vọng hấn có thể vì việc này mà đừng đối địch với Lương Sơn Bá. Mọi người đều là học sinh cùng trường, không nên vì chuyện nhỏ mà đối chọi gay gắt.

Ai ngờ Mã Văn Tài nghe xong lời này, liền bắt đầu cúi kính, vung tay một cái, đem toàn bộ bàn cơm hất xuống dưới đất!

“Hừ, ta không cần hấn phải giả vờ từ bi! Ta, Mã Văn Tài không ăn cũng không chết đói, không cần bọn dân đen ti tiện lấy lòng!” Hấn không thèm giả vờ cánh tay phải bị đau nữa, hung hăng phất tay áo, không thèm nhìn ta mà vươn tay lấy một quyển sách sau lưng ra đọc. Ta bị hấn làm tức giận đến mức toàn thân phát run, cầm bánh nướng trên bàn, dùng toàn bộ sức lực ném vào hấn!

“Người, Diệp Hoa Đường, người đang làm gì!” Mã Văn Tài đỡ được bánh nướng, tức giận thở phì phì, quay đầu nhìn ta. Ta trừng mắt nhìn hấn, ngón tay chỉ chỉ mặt đất.

“Nhặt lên cho ta.”

“Không nhặt” Mã Văn Tài xoay người đi, một bên cầm lấy bánh nướng của ta mà ăn, bên kia còn vô liêm sỉ nói, “Nhặt không được, tay của ta còn bị thương.”

Người, chết tiệt, lúc này đánh đồ mâm sao không thấy người bảo người bị thương đi!

“Trà bánh nướng lại cho ta!” Ta tức giận nói, “Người không phải nói là người không ăn đồ của bọn dân đen sao?”

“Ta chỉ nói là ta không ăn đồ của hấn, cũng không nói là không ăn đồ của người.” Mã Văn Tài lườm ta một cái, lại quay đầu đi. Ta bị tên khốn kiếp này làm cho tức giận đến vô lực, cuối cùng chỉ đành tự động thu dọn cái mâm cho sạch sẽ, sau đó đưa trả lại cho Tô An. Đến lúc ta trở về, Mã Văn Tài nói với ta về chuyện buổi tối ngủ như thế nào, chúng ta hai bên bất đồng ý kiến, lại tranh cãi với nhau nốt nửa ngày.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Giải thích

Ta thực sự không nghĩ bản thân khi ngủ lại không biết nặng nhẹ, lại đi đá thương người khác, nên vốn định ngủ trường kì. Ai ngờ, Mã Văn Tài kiên quyết không chịu. Sau đó ta lại đưa ra ý kiến, nếu không để ta ngủ trên sàn, trải mấy cái chăn ở dưới cũng được, hấn cũng vẫn không chịu, cứ bắt ta phải ngủ trên giường, nói rằng giường ngủ vẫn tốt sao lại không ngủ, cứ tự làm khổ mình mỗi ngày phải ngủ ở trường kì, làm cho cả người bị đau nhức.

Thật ra hấn nói rất đúng, trường kì rất cứng, mỗi lần thức dậy ta đều không thấy thoải mái. Hơn nữa, ta cũng hay bị ngã xuống, để lại trên người không ít vết bầm, nhưng mà... Lại nói tiếp, cũng thật kì quái, vì sao Mã Văn Tài lại biết a?

Tranh luận một hồi không có kết quả, cuối cùng ta đành bắt đầu đi nói: “Được rồi, ta ngủ giường cũng không phải là không được, nhưng mà người không sợ nửa đêm lại bị ta đánh?”

“Đương nhiên là không sợ” Mã Văn Tài cười lạnh một tiếng, rồi giường đi thẳng đến phía sau bình phong, lôi ra một cái trường kì, rồi nói, “Ta ngủ trên trường kì, người ngủ trên giường.”

Ta sùng sốt một lúc.

“Không được!” Ta vội phản đối, “Người vừa bị thương, ta thế nào lại có thể để người ngủ ở chỗ đó?” Nếu ta mà để mặc cho hấn làm thế, nhất định sẽ bị cắn rút lương tâm.

Nhưng mà biện pháp khác cũng không thể được. Cuối cùng ta thật sự không nghĩ ra cách nào, dứt khoát quyết định, về sau trước khi ngủ, ta sẽ đem trói tay mình vào đầu giường, như vậy lúc ngủ sẽ không đánh người được nữa.

Mã Văn Tài nghe xong đề nghị này của ta, thật lâu sau cũng không nói gì, coi như ngầm đồng ý quyết định của ta. Ta liền tìm một sợi dây thừng buộc chặt cổ tay lại, cũng lười không thèm đi xếp cái trường sách nữa, liền chui vào trong chăn, cuộn mình như con tôm, đưa lưng về phía Mã Văn Tài mà ngủ. Phía sau Mã đại gia cũng không biết làm cái gì, có tiếng soạn soạn, ta quay đầu, lại thấy không biết từ lúc nào, hấn lấy ra một quyển binh thư, đang dựa vào vách tường xem sách.

Trong trường cũng không có yêu cầu đọc binh thư, ta cũng có xem qua một lần, nhớ mang máng nội dung hình như là viết cách hành quân, bày trận, sách lược đánh giặc nuôi binh. Mã Văn Tài hình như rất có hứng thú với mấy thứ này, ta còn từng thấy hấn một mình ở trong phòng dùng gỗ dựng trận pháp. Ngay cả trước kia, khi lên lớp, Tạ Đạo Uẩn cũng từng khen hấn, nói hấn là loạn thế kiêu hùng, trị thế cũng kiêu hùng. Tạ Đạo Uẩn khích lệ như vậy, tuy rằng trong lời nói cũng có châm chọc sát ý của hấn quá nặng, nhưng vẫn là công nhận năng lực của hấn. Người này, chí hướng tương lai hấn là sẽ không

chỉ dừng lại ở một chức quan văn nho nhỏ?

“Văn Tài huynh, sau này rời khỏi trường rồi, ngươi định sẽ làm gì?” Ta hơi dướn người dậy, cũng không có cời nút buộc dây thừng trên tay, tùy tiện mở miệng hỏi. Mã Văn Tài khép quyển sách trên tay lại, quay đầu nhìn ta một cái, vẻ mặt kiên định, ánh mắt sắc bén như dao.

“Đương nhiên là ta sẽ ghi danh làm quan võ, tương lai mở rộng bờ cõi, chinh chiến nơi sa trường, đánh bại những kẻ ngoại xâm, để cái tên Mã Văn Tài sẽ vang danh khắp thiên hạ! Còn ngươi thì sao?”

Quả nhiên là chí hướng rất cao! Lại nói, hiện tại hẳn là cuối thời Tây Tấn, lịch sử ta học cũng không tốt, cũng không rõ ràng lắm sự kiện xảy ra vào những năm này, nhưng mà ta cũng biết, hiện tại bốn bề đều bất ổn. Làm võ quan có thực quyền, ít nhất vẫn tốt hơn là làm quan văn chỉ biết tô son điểm phấn, an toàn cũng cao hơn.

“Văn Tài huynh chí hướng thật rộng lớn. Ta thật ra cũng không có lí tưởng gì, chỉ mong có thể sống an nhàn qua ba năm này, sau đó làm một vị quan nhỏ, sống nhàn tản, tốt nhất công việc đừng quá nhiều, có thể tiêu điều tự tại một chút mới tốt.” Ta tin rằng đây cũng chính là hi vọng của cả ta đi. Một kẻ cả ngày chìm đắm trong tử sắc, tất nhiên sẽ không hứng thú vì dân tạo phúc, ta cũng chỉ có thể hỗ trợ chút ít, nỗ lực làm cho Diệp gia khỏi bị mất mặt mà thôi.

“Uổng phí, ta thật sự không nhìn ra, người như ngươi vậy mà lại muốn sống cuộc sống bình thản.” Mã Văn Tài chắc một tiếng, trong lời nói ngầm có ý châm chọc ta lúc mới đến trường kiêu ngạo táo bạo, động chút liền đánh người. Ta cười khò, suy nghĩ kĩ lại thì quả thật như vậy. Con người của ta không hiểu lắm chuyện tránh nơi đầu sóng ngọn gió, vì thế nên cuối cùng, người chịu thiệt vẫn luôn là bản thân mình.

“Văn Tài huynh đôi khi cũng sẽ đánh người, vì sao mọi người đối với huynh là vừa kính trọng vừa sợ hãi, còn với ta lại không chịu nhún nhường?” Vấn đề này luôn khiến ta vướng mắc thật lâu, hôm nay vừa vặn nói đến chuyện này, ta liền thành tâm thỉnh giáo hẳn vậy.

“À? Ngươi là nói đám người Vương Lam Điền?” Mã Văn Tài cười lạnh, “Ngươi làm không đúng. Cái đám cẩu nô tài kia, ngươi cho bọn hắn một chút thể diện, bọn hắn sẽ treo lên đầu ngươi. Cho nên vẫn phải dùng một chút thủ đoạn để chèn ép chúng. Ban đầu ngươi làm không sai, muốn ra uy, trước phải đem bọn họ đánh. Chẳng qua là sau khi đánh xong thì cần phải có thể chính sách trấn an dụ dỗ, cái này gọi là “đánh một cái, cho ăn kẹo”, ý nghĩa trong đó rất phong phú, ngươi chỉ là nữ nhân, không hiểu cũng rất bình thường. Nói đi nói lại, tất cả cũng là chuyện của đàn ông, để cho ngươi đến trường lâu như vậy, cũng thật là khiến ngươi khó xử, không cần để ý, chỉ cần ngươi về sau giúp chồng dạy con, lo toan công việc quản gia là được rồi, lo lắng những chuyện này làm gì?”

Người này lại xem thường người khác. Ta cho dù là con gái thì thế nào chứ, cứ cho là ta ngu dốt, cũng là chuyện của bản thân ta, quan hệ gì tới giới tính! Hẳn nói những lời này, rõ ràng là xem thường nữ...

— Khoan đã!

“Ngươi nói ta là con gái?” Ta trừng to mắt, dùng khuỷu tay chống xuống giường, muốn ngồi xuống nhưng lại vì tay bị trói nên nhất thời không thể đứng lên, cả người suýt chút nữa liền ngã sấp trên giường. Mã Văn Tài nhanh tay lẹ mắt đỡ ta dậy, nhíu mày nói: “Ngươi hoảng hốt cái gì chứ?” Nói xong những lời này, hẳn liền đắc ý cong môi cười, khoe mắt cũng cong lên, nói: “Ta biết hết rồi, Diệp Tiểu Lam.”

“A?” Hẳn đang nói gì vậy? Ta kinh ngạc mở to hai mắt nhìn hẳn. Mã Văn Tài không nhìn thấy ta sợ hãi như hẳn dự kiến, không khỏi trầm xuống, ném sách vở trong tay, nhìn tay gần từng tiếng:

“Diệp Thu Đường, khuê danh là Diệp Tiểu Lam, là con gái út của Thái Nguyên Diệp gia.”

“A? À, là nàng a, có chuyện gì?” Ta cảm thấy thật đau đầu, bây giờ mới sức nhớ ra người trong lời nói của hẳn chính là lí lịch chi tiết của ta, vì vậy liền vội vàng nói thêm một câu, “Ngươi đang nói đến muội muội của ta à? Ngươi cũng biết nàng sao?”

Đối với ta mà nói, dù là Diệp Hoa Đường hay là Diệp Thu Đường, chẳng qua chỉ là khác nhau cách gọi mà thôi. Cho nên lúc nghe tên Diệp Hoa Đường ta sẽ theo phản xạ cho rằng đó là gọi ta, nếu ngay cả tên Diệp Thu Đường ta cũng cho là gọi ta, vậy cũng có chút không quen.

Mã Văn Tài hiển nhiên không nghĩ như ta. Hẳn tức giận đập giường, lớn tiếng quát: “Đừng có giả ngu với ta! Diệp Hoa Đường, ngươi chính là con gái, đúng hay không? Ngươi giả con trai, đóng ca ca ngươi vào trường, có phải thế hay không?”

“Không phải.” Ta mới không bị hẳn dọa, liền ngông nghênh phủ nhận, “Ta là ta, muội muội ta là muội muội ta. Ta cũng không ngu ngốc, nếu thật sự là con gái, cứ việc sống vui vẻ ở nhà, việc gì phải đến chỗ này chịu khổ? Văn Tài huynh, ngươi có phải nghe lời ghèm pha của kẻ tiểu nhân nào, nghi oan cho ta? Mà ngươi không thấy buồn cười sao, cái khác không nói, nhưng mà ngươi nhìn ta giống nữ nhân sao?”

Nói thật, như Chúc Anh Đài, trên người mùi hương tản mát, đi đường hay mặc cỡ ngai ngừng, cũng còn không có ai hoài nghi nàng là nữ, ngược lại lại hoài nghi ta, thật sự là quá kỳ quái. Huống hồ ta cũng không để lộ điều gì, từ khi vào trường đến giờ, lúc tắm rửa đều vụng trộm xuống núi tìm nhà trọ để tắm rửa, ta cũng không dùng bôi phấn, không tô son, làm sao có thể có sơ hở? Nói đến cùng, khẳng định là Mã Văn Tài nghe lời ghèm pha của Vương Lam Điền, có ý muốn thử ta.

“Văn Tài huynh, ngươi nghĩ xem, đối với con gái nhà giàu gia giáo, những cái khác không nói, nhưng chí ít cũng phải tinh thông cầm kì thi họa, phải không? Ngay cả cứ cho là không tinh thông, thì thêu thùa khâu vá cũng phải biết đi? Ngươi nói xem, ta biết được cái nào trong mấy thứ đó?” Mắt nhìn thấy Mã Văn Tài có chút dao động, trong lòng ta nặc dù khẩn trương, nhưng trên mặt lại không thay đổi, càng khiến hẳn thêm do dự.

“Vậy, ngươi nói xem, tại sao trên tai ngươi lại có lỗ tai?” Mã Văn Tài ngừng lại một chút, lại chỉ ra một cái chứng cứ. Ta kinh ngạc nhìn hẳn, thuận miệng

đáp: “Là ai nói, ta mới không có lỗi tai.” Trước kia, lúc còn ở thời hiện đại, ta cũng không đi xô lỗi tai, một là không có thời gian để đi xô lỗi, huống hồ là có xô thì ta cũng không có tiền mua khuyên tai. Nhưng mà đến lúc ta sờ lên tai, lại kinh ngạc nhận ra, trên dải tai thực sự có một cái lỗ.

Sờ nốt cái tai bên kia, cũng có. Mã Văn Tài lộ ra ánh mắt “Xem người còn lấy cớ gì nữa”, yêu cầu ta giải thích chuyện này. Ta dứt khoát trực tiếp nói với hắn, ta cũng không biết.

“Ta cũng không hiểu tại sao lại có, có thể là lúc ngủ không cẩn thận bị thương đi?” Ta uớ mồm. Mã Văn Tài thấy ta thủy chung vẫn vững vàng, khuôn mặt càng thêm khó coi, nhưng vẫn không chịu buông tha, lại nói:

“Người đừng có lừa gạt ta. Ta nói thật cho người biết, là ta phái Mã Thông ra ngoài, hắn đang đi Thái Nguyên để hỏi thăm. Chỉ cần hắn đến đó, thân phận của người liền lộ ra, người vẫn nên thừa dịp hiện tại thú thật đi, ta sẽ không gây khó dễ cho người, nếu không nói, chờ Mã Thông trở về, nói ra chân tướng, lúc đó người đừng trách ta không khách khí.”

“Việc này dù ta nói là thực hay là giả thì Văn Tài huynh cũng không tin. Vậy người cứ việc phái người đi tra đi, Diệp mỗ sẽ ở đây chờ ngài đại giá quang lâm.” Ta trên mặt vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại cảm thấy thật nguy hiểm. May mà ta đã nhắc Mộc Cận sau khi trở về thì nhớ nhắc người nhà phải cẩn thận, sau này đừng để cho ca ca lộ diện, hoặc là cứ giả tên người khác mà ra ngoài, đồng thời cũng bảo họ tìm một nhà hoàn đóng giả Diệp tiểu muội, để phòng thân phận của ta bị bại lộ. Bởi vì Diệp gia cũng sợ nếu để lộ ra tin con gái mình mất tích thì thanh danh sẽ không còn, vì vậy cũng nỗ lực che giấu, hiện tại đã chuẩn bị tốt lắm, giấu diếm người ngoài cũng không thành vấn đề.

Mã Văn Tài đen mặt, nhìn ánh mắt bình tĩnh của ta, hiển nhiên bị sự bình tĩnh này làm cho dao động, bắt đầu tin tưởng lời nói của ta. Nhân dịp này, ta liền tiến thêm một bước, dứt khoát vỗ ngực nói: “Văn Tài huynh cũng không cần hao tổn tâm tư đi thăm dò mấy thứ này. Muốn biết ta có phải nữ nhân hay không, người lại đây sờ một cái không phải là biết?”

Theo như suy nghĩ của ra, Mã Văn Tài tính cách kiêu ngạo, nhất định sẽ không đồng ý làm việc này. Ai ngờ, người kia thế nhưng ánh mắt sáng lên, gật đầu nói:

“Tốt”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Thái độ

“Tốt.”. Hắn nói, “Người lại đây, đem quần áo cởi ra. Ta sẽ kiểm tra.”

Tuy hắn nói như vậy, nhưng người cũng không di chuyển, trên mặt có chút rối rắm, như thể ta bắt hắn làm chuyện tày trời vậy.

Bởi vì hai ngày nay phải ngủ cùng Mã Văn Tài, ta sợ lòi đuôi, nên trước ngực cuốn nhiều hơn hai mảnh vải, nếu như thế mà hắn cũng có thể nhìn ra, ta liền theo họ luôn!

Nhưng mà, cởi quần áo là chuyện không thể.

=.= Tạm thời không nói ta vốn là nữ, mà kể cả ta có là nam, cũng không thể làm như vậy. Đối với con cháu thế gia mà nói, đây là chuyện làm nhục người khác, huống hồ ngay cả sờ một chút cũng là ta phải chịu thiệt, nếu không phải vì ngực đã cuốn chặt, ta cũng không dám nói ra lời này, nhưng nói thật ra, cũng vẫn có chút thiệt thòi. Nhưng mà để thỏa bay sự nghi ngờ của hắn, ta thà làm vậy để tiết kiệm chút sức lực, còn hơn mỗi ngày bị tra tấn thế này!

Thấy ta đứng yên không nhúc nhích, Mã Văn Tài trông lại càng khó coi, đột nhiên hắn lao lại đây, một tay đem ta đặt dưới thân, ánh mắt sáng quắc nhìn ta! Ta bị động tác của hắn làm hoảng sợ, liền tự bầu vào tay của mình.

“Mã đại gia, người muốn thế nào? Muốn sờ thì người trực tiếp ra tay đi, hành động này là thế nào?” Trong lòng ta rất khản trương, nhưng nỗ lực không để nó thể hiện trên mặt, vẫn thể hiện ra một vẻ bình tĩnh. Mã Văn Tài ngực kịch liệt phập phồng, đôi mắt hẹp dài có chút không biết làm thế nào, hắn cúi đầu nhìn ta, môi run run một chút, tay định vươn về phía ngực của ta, nhưng rồi lại giống điện giật rút trở về.

“Người...” Hắn nhìn xuống vết thương trên tay ta, lại nhìn mái tóc lộn xộn, ánh mắt trượt dần xuống dưới, hầu kết giật giật, cũng không biết hắn đang nghĩ cái gì. Ta thăm may mắn vì bản thân mặc áo ngủ, cổ áo tương đối cao, hắn có thể che kín cổ, không bị lộ ra hầu kết.

Mã Văn Tài vẫn cứ giam ta trong lòng ngực như thế trong chốc lát, trước kia, khi ta còn ở võ quán, cùng người khác đánh nhau cũng có thời điểm sẽ ngẫu nhiên bị áp ở dưới, vì thế cũng không thấy xấu hổ, chỉ trùng to mắt nhìn hắn. Cuối cùng vẫn là Mã Văn Tài trước tiên không chịu được, hắn hơi hơi cắn môi quay đầu đi chỗ khác, thấp giọng nói:

“Người... thật sự là con trai?”

Lúc nói những lời này, tay hắn lỏng ra một chút, buông cổ tay ta ra. Ta đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút đau xót, ngoài miệng vẫn cứng rắn đáp:

“Đương nhiên, ta là con trai.”

“Như vậy, trước đây ngươi đối với ta, cũng không phải là bởi vì ngươi...” Mã Văn Tài dừng lại một chút, thế nhưng không nói nốt. Còn người của ta đầu óc cũng không tốt, không am hiểu ý tứ người khác, vì thế ta liền thuận miệng nói tiếp: “Bởi vì ta cái gì cơ?”

“Không có gì.” Mã Văn Tài hít một hơi, cũng không thèm nhìn mặt ta, đột nhiên đứng dậy quay lại giường ngủ của hắn, hai tay chống lên chăn gối, cũng không hiểu người này đang suy nghĩ cái gì.

Xem ra ta đã gấu diếm thành công rồi. Ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đưa tay sửa sang cổ áo vừa rồi bị Mã Văn Tài làm loạn, vừa định đem dây thừng buộc cổ tay lại rồi tiếp tục đi ngủ, lại nghe thấy Mã đại gia nói:

“Cút xuống.”

“Cái gì?” Ta nhũn mảy. Lúc trước không phải ngươi nói cho ta ngủ trên giường ư? Thế nào hiện tại không hợp ý ngươi thì liền thẳng tay đuổi người!

“Không đi.” Ta thần nhiên trả lời, “Giường mềm như vậy, ta rất thích, ngủ cũng rất thoải mái, không cần đi đâu hết.”

Ngươi cho rằng mình là ai hả? Dựa vào cái gì mà ngươi nói gì ta cũng phải nghe? Ta ghét nhất chính là thái độ này của Mã Văn Tài, giống như là hắn to nhất, không cần quan tâm người khác, tất cả đều phải theo lệnh của hắn.

“Ta không thích nhìn thấy ngươi ở đây, lăn xuống.” Mã Văn Tài thanh âm lạnh hơn, ánh mắt như phóng dao nhìn ta. Ta trong lòng vừa sợ, đột nhiên tỉnh ngộ, nói: “Chẳng lẽ là trước đây ngươi nhường ta ngủ trên giường, là vì hoài nghi ta là con gái?”

Mã Văn Tài nghe thấy vậy, trong nháy mắt, hô hấp dồn dập, tay nặng nề đập vào tường, giận dữ hét: “Đừng có nói nhảm! Cút xuống cho ta, cách xa ta ra một chút!” Hắn nói những lời này xong, liền quay đầu đi, không thèm nhìn ta một cái, hoàn toàn đối lập với hai ngày nay dịu dàng mềm mỏng. Ta nhất thời giật mình, khó trách thẳng thắn này mấy ngày trước cố ý thân thiết với ta, hóa ra tình cảm này còn có nguyên nhân bên trong. Hiện tại thì thế nào, cảm thấy ta là con trai, liền không còn hứng thú nữa, vì thế một cước đem ta đá văng sao?

Nghĩ thông suốt tất cả, ta không khỏi cảm thấy rất buồn cười, nhưng mà ta không cười ra tiếng. Mấy ngày nay, thái độ của Mã Văn Tài đối với ta rất ái muội, làm cho ta rất kinh ngạc, cũng có chút bất an không hiểu ra sao. Hiện tại, cuối cùng ta cũng đã minh bạch, ta đã nói là bá vương nào lại dễ dàng thay đổi thái độ, tuy rằng không biết ai khiến hắn hoài nghi ta, lại cũng không biết hắn đối với ta có ý đồ gì, nhưng bây giờ có thể khẳng định, hắn không hoàn toàn nắm chắc. Bị ta lừa gạt, lập tức liền rối rắm hoài nghi.

Ta đã sớm dặn dò Mộc Cận ở nhà phải làm tốt chuẩn bị, Mã Thông lần này đến Thái Nguyên, nhất định sẽ tay không trở về, thậm chí còn có thể mang về tin tức giả. Hiện tại xem ra, chỉ cần tên kia tin ta là con trai, có lẽ sau lúc đó, nghiệt duyên giữa ta và Mã Văn Tài cũng sẽ bắt đầu?

Ngực không hiểu sao có chút như bị đè nén, nhưng trái tim ta lại thoải mái hơn nhiều. Thấy Mã Văn Tài sắc mặt âm u, ta cũng không hỏi thêm gì, ôm lấy tất cả đồ dùng, bước chân không xuống giường, đem chăn cùng gối đầu đặt ở trên tường ki. Mã Văn Tài không hiểu tại sao sắc mặt càng thêm khó coi, lòng ngực vẫn như trước kịch liệt đập phập phồng, hắn hung hăng nhìn chằm chằm vào đồng chăn đệm của ta, đột nhiên lớn tiếng kêu lên:

“Diệp Hoa Đường, ngươi đừng có lừa gạt ta! Ta nói cho ngươi biết, nếu như bản công tử biết ngươi nói dối, ta nhất định sẽ cho ngươi biết tay!”

“Mời ngài cứ tự nhiên thăm dò.” Ta thần nhiên nói. Thấy hắn đang dùng sức đập cái giường, ta liền tốt bụng nhắc nhở: “Mã công tử, gối đầu của ngài rơi rồi.”

“Cút!”

Rõ ràng là ta có lòng tốt nhắc nhở, lại bị hắn hét vào mặt. Thật sự là không hiểu sao hắn lại lên cơn động kinh rồi, vì thế ta lại tốt bụng nói với hắn:

“Mã công tử, hôm nay cũng đã muộn rồi, ta cút không được, chỉ đành sáng sớm mai sẽ tìm sư mẫu xin đổi phòng. Vì thế đành phiền ngài chịu đựng ta nốt đêm nay, ngày mai ta sẽ cuốn xéo, có được không?”

“Ai cho phép ngươi đổi phòng?” Mã Văn Tài tức giận nói, nói xong câu này, hắn đột nhiên lại không hé răng, bản thân quay đầu lại đối diện vách tường, thờ hất ra, bả vai run run.

Ta không nói gì đâu nhá.

Lúc thì bảo ta cút, lúc thì lại không cho ta đổi phòng, lão nhân gia ngài rút cuộc là muốn ta phải làm thế nào? Ta cũng không có muốn cùng ngươi hữu hảo, huống hồ lần này, tâm của ta với ngươi đã chết hẳn rồi.

Ta thừa nhận, bản thân ta bình thường tương đối cầu thả, làm việc cũng không có đầu óc. Như lúc này hắn có nói về lỗi tai, nó có từ lâu như vậy mà ta còn không biết mình có thứ này. Nhưng mà Mã Văn Tài, hắn như thế nào lại...Hắn như thế nào có thể...Như vậy?

Ta luôn luôn cho rằng, hắn để ý ta, là vì hắn muốn làm bạn bè với ta. Ta không hiểu được hắn vì sao lại hoài nghi ta là con gái, Mã Văn Tài, người này lúc nào cũng khôn khéo, có lẽ là ta vẫn có chút dấu vết nên hắn phỏng đoán vậy thôi. Nhưng mặc kệ là thế nào, hắn đoán cũng được, hoài nghi cũng được, chỉ cần nghĩ đến khoảng thời gian này, hắn chiếu cố ta vì cảm thấy ta là con gái, ta liền cảm thấy...trong lòng rất không thoải mái.

Ta không hiểu vì sao hắn lại để ý đến giới tính như vậy. Ta cũng không phải làm mỹ nữ, yêu ta hắn là không thể nào, như vậy là bởi vì sao? Cảm thấy thú

vị, cảm thấy ta thật đáng thương, hoặc là muốn đem ta làm đồ chơi, đùa giỡn như một trò thú vị? Thái độ của hắn bây giờ như vậy, thật sự khiến ta không cách nào không hoài nghi nhân phẩm của hắn.

Hắn luôn bắt ta cách xa Lương Sơn Bá, Lương Sơn Bá người kia, mặc kệ ta là nam hay nữ, thái độ đối với ta trước sau không thay đổi, còn hắn thì thế nào? Hừ, hiện tại chính là ví dụ điển hình đi. Ta cũng không rõ hắn có dụng ý gì, nhưng mà ít nhất ta cũng có thể phán đoán được: hắn không thật lòng muốn làm bạn bè với ta.

“Đêm nay cứ như vậy đi, ta cũng sẽ không ngủ trên giường, ngươi cứ yên tâm. Sáng mai ta sẽ đi tìm sư mẫu để đổi phòng, quyết không ở lại chỗ này làm chướng mắt ngươi.” Ta không thèm để ý đến ánh mắt lợi hại của Mã Văn Tài nữa, tự mình quyết định như vậy. Mắt thấy tên kia lại muốn nói gì đó, ta liền đi trước một bước, mở miệng:

“Đương nhiên, nếu Văn Tài huynh cảm thấy bản thân đã sai, muốn giải thích với ta, nói là do thái độ không tốt, ta cũng sẽ suy nghĩ đến việc lưu lại”. Ta tất nhiên là biết Mã Văn Tài tâm cao khí ngạo, nên cố ý nói một câu như vậy để khích hắn, quả nhiên, Mã Văn Tài biến sắc, lập tức xoay người đi, không nói gì nữa.

Hừ.

“Một khi đã như vậy, huynh liền ngủ sớm đi, ta tin rằng ngày mai tay của huynh sẽ không đau nữa, sớm còn phải đi học.” Ta nói xong câu này, liền chui vào trong chăn ngủ. Mơ hồ cảm thấy có một ánh mắt lợi hại cứ nhìn chằm chằm vào tay, mãi sau mới biến mất.

Buổi sáng ngày thứ hai, Mã Thống đã trở lại. Hắn hình như là cưỡi ngựa chạy rất nhanh, ánh mắt như chứa muôn vàn lời nói, nhìn thấy ta thì sắc mặt liền trở nên cô quái, vội vàng lôi kéo công tử nhà hắn đi sang một bên, không biết thì thầm cái gì. Mã Văn Tài sau khi nghe xong thì càng đen mặt, xem ra ở Diệp gia, Mộc Cận đã chuẩn bị tốt lắm.

Học khóa buổi sáng, ta không ngồi cùng bàn với Mã Văn Tài nữa, mà chuyển sang ngồi cùng Tuân Cự Bá. Tuân Cự Bá rốt cuộc thoát khỏi Tàn Kinh Sinh, thoát nhìn thật cao hứng. Lại nghe nói ta muốn đổi sang phòng hắn ở, không khỏi càng thêm hưng phấn, liên tục lôi kéo ta hỏi: “Diệp huynh, thật sao? Ngươi thật sự muốn chuyển đến ở cùng ta?”

“Đương nhiên là thật. Loại chuyện này chẳng lẽ ta còn đem ra đùa ngươi?” Ta cảm thấy có chút buồn cười, Tuân Cự Bá lại nói: “Tàn Kinh Sinh không có vấn đề gì, ngươi hù dọa hắn một chút thì mọi chuyện đều êm đẹp. Chính là Văn Tài huynh. . .Hắn đồng ý ư?”

“Đương nhiên, hắn sẽ đồng ý.” Ta lẳng lặng nói, “Cho dù hắn không đồng ý, ta cũng có biện pháp ép hắn đồng ý.”

Lúc này, ta sẽ không thỏa hiệp nữa.

Mã Văn Tài không muốn gặp ta, kỳ thực, ta cũng không muốn gặp hắn.

Thật sự không muốn

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Đổi phòng

Sau buổi học, ta cùng Tuân Cự Bá đi trước tìm Tàn Kinh Sinh. Người này luôn lảng tránh chúng ta, luôn cùng Vương Lam Điền đồng hành, nhưng mà Vương Lam Điền kia thấy ta đi qua, sợ tới mức bỏ luôn đồng bạn mà bỏ chạy.

Tuân Cự Bá buồn cười, ta cũng mặc kệ hắn, đem Tàn Kinh Sinh túm lại, kỳ quái nói: “Các ngươi thấy ta trốn làm gì?” Chẳng lẽ ta là yêu quái ăn thịt người?

“Ngươi, ngươi làm gì? Ngươi đừng đánh ta!” Tàn Kinh Sinh vội vàng giơ tay che đầu, bộ dạng yếu ớt sợ bị người khác đánh. Ta lại càng cảm thấy kì lạ, truy hỏi hắn vì sao lại sợ ta đánh hắn. Hỏi liên tiếp mấy câu, Tàn Kinh Sinh mới run rẩy trả lời rằng, ta ngay cả Mã Văn Tài đều dám đánh, hắn cùng Vương Lam Điền trước đây đắc tội ta không ít, vì thế nên tự nhiên sợ hãi mà trốn chạy.

Cái này thường hay gọi là gì nhỉ? Ta cũng không phải sát thủ giết người, vô duyên vô cớ, các ngươi không trêu chọc ta, ta đánh các ngươi làm cái gì? Về phần Mã Văn Tài, đó là chẳng may ngộ thương, ta cũng đâu có cố ý đâu.

Nhưng mà ta cũng lười giải thích với hắn chuyện vô nghĩa ấy, liền trực tiếp đề cập muốn hắn đổi phòng cho ta. Tàn Kinh Sinh lúc đầu thực sự là không muốn cùng phòng với Mã Văn Tài, nhưng mà lúc ta giơ ra một quyền đến trước mặt thì hắn liền run rẩy, sau đó lập tức lạnh lệ đáp ứng. Chúng ta ba người cùng đi tìm sư mẫu, trên đường Tuân Cự Bá còn vụng trộm hỏi ta, Mã Văn Tài không đến cũng không sao chứ? Ta nói với hắn, Văn Tài huynh hiện giờ còn bẽ bộn nhiều việc, không tìm đâu ra thời gian rảnh, cho nên ba người chúng ta đi tìm sư mẫu là được rồi.

Theo ý của ta, có đi hỏi Mã Văn Tài, thì cũng không có kết quả gì. Hắn hận ta như vậy, nhất định không đồng ý thả ta đi. Còn không bằng trước đi đem

việc này giải quyết ổn thỏa, đến lúc đó, ván đã đóng thuyền, ta lại khích bác hấn vài câu, hấn sẽ không phản đối nữa.

Đến phòng của sư mẫu, sư mẫu khuyên ta nên nói lại với Mã Văn Tài một câu, nếu không cần thiết thì không cần đổi phòng. Nhưng ý ta đã quyết, kiên quyết muốn đổi, ở cùng phòng với Tuân Cự Bá. Sư mẫu ngày ấy cũng nhìn thấy cảnh ta và Mã Văn Tài tranh cãi, vì vậy bèn thờ dài, tỏ ý nếu các người muốn đổi, vậy tối nay liền đổi luôn đi, chỉ cần mọi người không mâu thuẫn là tốt rồi.

Sư mẫu đã đồng ý.

Ta không nói hai lời, lúc này liền ở trong phòng thu thập đồ đạc để chuyển phòng. Bởi vì thư đồng của ta không ở đây, Tuân Cự Bá liền xung phong giúp ta, còn nói muốn đi tìm Lương Sơn Bá đến hỗ trợ ta chuyển đồ. Ta nói không cần đâu, bản thân ta tự chuyển là được rồi, nhưng Tuân Cự Bá lại tỏ vẻ người một mình nâng nhiều đồ như vậy sao được, rồi vội vàng vàng chạy đi tìm Lương Sơn Bá, ta đuổi không kịp hấn, đành phải tự thân thu dọn trước.

Trở về phòng, Mã Văn Tài hình như vừa mới ăn xong cơm trưa về, cũng không đi luyện bắn cung đá bóng, lại một mình dựa vào đầu giường lau cây cung. Thấy ta bước vào, đầu hấn cũng không buồn ngẩng lên, chỉ lau cây cung mạnh hơn một chút. Ta cũng không thèm quan tâm đến hấn, thu dọn chăn gối trên trường kỉ, rồi lấy mấy cái thùng gỗ ra, bắt đầu dọn dẹp sách trên giá cùng với mang đi một ít đồ dùng thường ngày.

Mã Văn Tài rốt cuộc phát hiện có chuyện không ổn, ngẩng đầu hỏi: “Người đang làm gì?”

“Ta đang thu dọn đồ đạc.” Ta một mặt đem sách ném vào trong thùng, một mặt trả lời hấn, “Ngày hôm qua không phải ta đã nói muốn đổi phòng sao? Lúc này ta đã báo cáo với sư mẫu, sư mẫu cũng đồng ý rồi, vì thế nên ta sẽ chuyển đi, Tần Kinh Sinh sẽ chuyển đến đây. Ngài cũng không cần giúp gì động, bản thân ta tự thu dọn là được.”

“Ai cho phép người đổi phòng? Ta không phải đã nói với người rồi sao, ai cho phép người đổi hả!” Mã Văn Tài ném cây cung đi, hằm hằm nhảy xuống giường, một cước đá đổ thùng của ta, làm sách rơi lung tung xuống đất. Cái tên chết tiệt này, ta vừa mới vất vả thu dọn xong mà! Người không bỏ công lao động thì có thể tùy tiện đá hả?

“Mã Văn Tài, ngày hôm qua người nói ta cút đi, đó chính là người. Diệp Hoa Đường ta không phải thánh nhân, ta cũng không chịu nổi cả ngày bị người khác hô to gọi nhỏ, lại càng không thích bị tính kế. Hơn nữa, ghế dài cũng rất cứng, ta ngủ ở đó lâu như vậy, cũng chịu đựng đủ rồi, thật sự không muốn tiếp tục như thế nữa. Ta tin rằng Văn Tài huynh cũng hiểu được điều này phải không? Nếu chúng ta đều chán ghét lẫn nhau, tại sao không giải thoát đi, cho mọi người đều được vui vẻ?”

“Ý của người là người đã chịu đựng ta đủ rồi phải không?”, Mã Văn Tài nhún mày, “Người nói người chán ghét ta?”

“Là người chán ghét ta mới đúng. Bằng không thì người cũng sẽ không phân phải trái liên quát ta cút.” Nói thật, ta cũng biết bản thân ta cũng hay cáu kỉnh không tốt, nhưng mà nhẫn nại của ta cũng chỉ có mức độ thôi. Để đến lúc cả hai bên đều phát điên, thì không bằng hiện tại sớm tách ra thì hơn.

“Ta khi nào thì không phân phải trái bắt người phải cút hả?” Mã Văn Tài lại bắt đầu không nói lí. Ta lười cãi lại, nhanh chóng nhặt nhanh những thứ rơi đầy trên đất xếp lại vào trong thùng, lại bỏ thêm vào một vài bộ quần áo, rồi lấy đòn gánh định gánh tất cả đồ đi. Thế nhưng Mã Văn Tài lại giơ chân ngáng đường ta, không cho ta đi. Ta tức giận đến muốn giơ đòn gánh lên đập hấn, còn chưa mở miệng thì đã nghe thấy trước cửa có người đang gọi: “A Đường, Văn Tài huynh, ta đến giúp đỡ.” Theo tiếng bước chân, Lương Sơn Bá đang cười sang sảng bỗng tắt lịm, hấn vọt vào phòng, kinh ngạc nói: “Này, các người đây là...”

Mã Văn Tài hừ một tiếng, rút chân về, lại đột nhiên trừng mắt, tức giận quát Lương Sơn Bá: “Người gọi hấn là A Đường?”

“A? Đúng vậy. Ta đến giúp A Đường thu dọn hành lý. Hấn tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, có lẽ trước kia đã làm Văn Tài huynh phải phiền toái chăm sóc hấn rồi.” Lương Sơn Bá thấy tình huống giữa ta và Mã Văn Tài không ổn, liền cười cười thay ta giải thích, “Dù sao cũng đổi phòng rồi, mọi người vẫn là người cùng trường, hi vọng Văn Tài huynh hãy bỏ qua, đừng tức giận hấn.”

“Bản công tử yêu ai ghét ai, liên quan gì đến người? Đừng có lo chuyện bao đồng!” Mã Văn Tài nổi giận dưng dưng, bỏ lại một câu rồi lại muốn đá đổ cái thùng của ta, nhưng lại bị Lương Sơn Bá nhanh tay lẹ mắt cản lại.

“Văn Tài huynh! Người như thế này là muốn làm cái gì? Người như thế nào lại muốn đá thùng của A Đường?”

“Ta muốn đá thì đá, người định can sao?” Mã Văn Tài xô Lương Sơn Bá một cái, bay lên, đá văng cái thùng của ta, sau đó trừng mắt nhìn ta, hừ lạnh một tiếng quay đi không thèm nhìn chúng ta. Ta đối với kẻ khốn nạn này hoàn toàn không còn gì để nói, giơ tay kéo Lương Sơn Bá dậy, bảo hấn không cần vì ta mà tức giận, sau đó tự mình dựng cái thùng lên, lại thừa lúc Mã Văn Tài không phòng bị, hung hăng đá thật mạnh vào chân hấn!

“Diệp Hoa Đường, người...” Mã Văn Tài bị ta đá, đau đến mức thờ hồng hộc, sắc mặt lập tức thay đổi. Ta chấp tay, quỳ xuống thi lễ với hấn: “Những ngày vừa rồi đã được Mã công tử chiếu cố, cú đá này coi như là quà đáp lễ, hi vọng Mã công tử đừng chê.” Nói xong điều này, ta ghé vai nâng đòn gánh, cũng Lương Sơn Bá ra khỏi phòng, đến lúc đi xa rồi, còn mơ hồ nghe thấy tiếng Mã Văn Tài đập phá đồ đạc. Lương Sơn Bá lắc đầu ngoa ngoát, giận dữ nói:

“A Đường, thực không thể tin được, Văn Tài huynh tính tình lại kém như vậy. Trước kia ta nghĩ hấn đối với người cũng tốt, cũng nghĩ người cùng hấn ở cùng phòng cũng vui vẻ, chỉ là không ngờ... Ai, mấy ngày vừa rồi, đã để người chịu khổ rồi.”

“Đã không sao rồi. Về sau chuyển đến phòng của Tuân huynh, tin rằng mọi chuyện sẽ tốt hơn.” Thật ra chuyển đến phòng người nào ta cũng không quan tâm, trường học nhiều người như vậy, trừ Mã Văn Tài và Vương Lam Điền, những người khác ta cũng không quá chán ghét. Đương nhiên, nếu cùng

phòng với Vương Lam Điền cũng rất tốt, ta có thể thoải mái đã hần đến trường kỉ, giường đương nhiên là của một mình ta.

Mã Văn Tài thể nhưng lại không có phát điên đuổi theo ta, có lẽ là một cú kia đã khiến hần không còn muốn nhìn mặt ta nữa rồi. Chẳng qua, nghĩ đến tính tình của hần, e rằng việc này còn chưa thể chấm dứt ở đây. Hần định sắp tới sẽ đối phó ta thế nào, ta cũng không đoán được, đành đi bước nào tính bước đó vậy.

Đến phòng Tuân Cự Bá, Tần Kinh Sinh đã thu dọn xong hành lý, chuẩn bị chuyển ra ngoài, mắt thường cũng thấy hần không tự nguyện. Bất quá nghĩ cũng đúng, Mã Văn Tài là loại người gì, ai sẽ thích ở cùng phòng với hần cơ chứ? Ta từ đáy lòng cũng cảm thấy áy náy, rất muốn nói xin lỗi với Tần Kinh Sinh, thế nhưng tên kia lại không muốn nghe ta nói, sai thư đồng khiêng hành lý, nhanh chóng đi ra ngoài. Ta vốn cũng định đi theo hần, vì sợ hần sẽ bị Mã Văn Tài giận cá chém thớt, nhưng Lương Sơn Bá lại nói, ta đi qua không chừng sẽ làm Mã Văn Tài tức giận thêm, thế nên ta vẫn là nên ở lại đây dọn dẹp, hần sẽ đi xem.

Vừa hay lúc này, Chúc Anh Đài cũng đến đây tìm đại ca kết nghĩa của nàng, vì vậy hai người cùng đi đến phòng Mã Văn Tài. Ta nhức đầu, không nghĩ nữa, tập trung thu dọn mọi thứ. Vừa rồi ta có nghe Lương Sơn Bá nói, Tuân Cự Bá xuống núi có việc hai ngày, cũng tốt, hai ngày nay hần không ở đây, ta một mình ở trong phòng, có thể một mình ngủ trên giường, cũng thuận tiện tắm rửa luôn. Mấy ngày nay ta luôn không tìm được cơ hội một mình xuống núi, lần trước vất vả đi tìm Đào Uyên Minh, tiền bị trộm mất, vì thế cũng không thể thuê nhà trọ tắm rửa. Bây giờ, xem như thoát khỏi Mã Văn Tài, tìm được một chỗ tương đối an toàn, đương nhiên phải tự thưởng cho bản thân một chút mới được!

Thu dọn mọi thứ xong, cũng đến giờ cơm chiều, ta theo thường lệ ngồi cùng bàn với Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, Mã Văn Tài và Tần Kinh Sinh thì chưa tới, Vương Lam Điền cùng bọn Lưu Bá Tích cũng không dám ngồi gần ta, lại cũng không dám ho he gì. Lương Sơn Bá vụng trộm nói với ta, lúc hần và Chúc Anh Đài đến, Mã Văn Tài cơ hồ đã đem mọi thứ trong phòng đập nát bét, ngay cả đèn lồng cũng tả tơi trên mặt đất, trường kỉ cũng gãy, trong phòng lộn xộn không thể tả, Mã Thống giờ này hần vẫn còn đang dọn dẹp lại.

Cũng may là Mã Văn Tài ném đồ đạc xong, cũng không có phát hỏa, cũng không gây khó dễ cho Tần Kinh Sinh, còn rất bình tĩnh hoan nghênh hần chuyển đến, khiến Tần Kinh Sinh bị dọa đến mức không nói được câu nói, Mã Văn Tài đối với hần như vậy, thả cứ trực tiếp đánh chết hần còn hơn.

Mọi chuyện sau đó cũng rất thuận lợi. Buổi chiều, ta tự quét tước phòng ở, đem bàn lau sạch sẽ, sau đó xem một chút sách, mong ngóng giờ cơm chiều sớm kết thúc, như vậy mọi người đều sẽ trở về phòng đọc sách hoặc nghỉ ngơi, lúc đó cửa phòng đều đóng, ta mới có thể thoải mái yên tâm mà tắm rửa. Từ lúc Lương Sơn Bá tìm ra cách dẫn nước suối về, mọi người bây giờ lúc tắm rửa đều đến phòng tắm chung, lần trước Tuân Cự Bá còn băn khoăn sao chưa từng thấy ta đến nhà tắm, ta liền nói là do ta sợ lạnh. Bất quá lại nói tiếp, bị cũng thật sự tò mò, không biết bình thường Chúc Anh Đài tắm rửa thế nào? Còn có thời điểm hành kinh. Nàng cũng không ngủ trên trường kỉ giống ta, trên người lại lúc nào cũng phảng phất mùi thơm, vậy mà không sợ bị Lương Sơn Bá nghi ngờ sao?

Miên man suy nghĩ một lúc lâu, sau đó ta mới bắt đầu cởi quần áo. Cho dù là lúc này không có ai trong phòng, nhưng ta cũng không dám mang thùng gỗ ra tắm bồn, mà chỉ dám cởi áo ngoài, tính toán lau người cho sạch thôi. Thật sự là rất muốn tắm, nhưng thôi, vẫn là nên chờ đến ngày nghỉ sẽ ra sau núi tắm rửa, đợi đến lúc Mộc Cận từ Diệp gia quay lại đây sẽ mang theo vàng, mà ta chi tiêu cũng không nhiều, nên không cần để ý chút tiền lẻ ấy, an toàn vẫn phải là số một.

Nước vốn không giữ nhiệt, lại để trong phòng lâu như vậy, liền trở nên lạnh lẽo, làm ta lạnh run cả người, những chỗ trên người bị nước thấm qua đều đỏ bừng bừng. Cũng may bây giờ là mùa hè, có lạnh chút cũng không sao, ta dùng một cái khăn, nhúng đầu nước, đem lau sạch cả hai tay, do dự một chút, lại hơi nói rộng áo ngủ, chuẩn bị lau bả vai một chút. Khăn quấn ngực ta cũng nói ra luôn, mấy ngày nay ở cùng Mã Văn Tài, ta thòi thòi khác khác đều lại phòng bị, ngay cả khăn quần cùng phải thêm hai lớp, không dám bỏ ra, khiến ta mệt chết đi được.

Cái này cũng là lí do mà ta nhất định phải đổi phòng, vì thế ta mới không ngại dùng bạo lực để uy hiếp Tần Kinh Sinh thỏa hiệp. Bởi vì ta cảm thấy nếu cứ kéo dài như vậy, ngực của ta có khả năng sẽ thật sự thành cái sân bay. = = Cho nên nói ta mới thâm oán hận cái tên Mã Văn Tài kia, hại người không ít, ông trời ơi, rảnh rồi quá hay sao mà lại sinh ra một cái tên khôn khéo như vậy chứ? Ta đã cẩn thận như vậy mà còn bị hần hoài nghi là con gái, nếu như mà hần cùng phòng với Chúc Anh Đài, ta nghĩ không đến hai ngày nàng sẽ bị lộ.

Mặc kệ, trước cứ cởi hần ra một cái để dễ thở đi, ép chết ta rồi...

Dù sao, lúc này trời cũng đã tối rồi, hần cũng không có ai đến nhí? Hay là ta cũng cởi nốt cả cái khăn còn lại ra?

Đến trường cũng lâu rồi, cũng phải để cho máu nó còn tuần hòa chứ, ai, những lúc thế này, ta thật sự rất hâm mộ những đứa con trai hàng thật giá thật, những cái khác không nói làm gì, nhưng mà không có ngực thì đã giảm bớt được bao nhiêu phiền toái? Cứ cho là nam có phải giả nữ, trước ngực đặt lên hai cái bánh bao, mặc dù có chút nặng nề, nhưng mà cũng không đến nỗi chết đi sống lại như là nữ giả nam a.

Lại gần cửa nghe ngóng động tĩnh, đến lúc chắc chắn xung quanh yên tĩnh không có người xong, ta mới cẩn thận cởi hết toàn bộ khăn quần ngực rồi nhét vào dưới chân.

Lúc cởi bỏ những trói buộc này, ta cảm thấy từng lỗ chân lông của tay cũng reo ca sung sướng.

Sau đó,...cửa phòng mở.

Bên ngoài, một giọng nam cất lên:

“A Đường, người có ở trong phòng không? Mau mở cửa đi, là ta, Lương Sơn Bá, ta mang ít đồ tới cho người, là người để quên một quyển sách ở phòng của Văn Tài huynh, hần bảo ta đem trả cho người.”

“A, chờ, chờ một chút!” Ta chỉ kịp thò một tay vào áo ngủ thì Lương Sơn Bá đã đẩy cửa mà vào, ta vội vàng dùng tất cả những thứ có trong tay đem che ngực lại, ngồi xổm xuống không nhúc nhích, nói: “Son Bá huynh, người cứ để tùy tiện để đâu cũng được, ta đánh làm phiền người vậy.”

Thật sự là đáng chết, ta rõ ràng đã đem then cửa cài rồi mà, tại sao chỉ cần dùng chút sức thì liền bật ra? Ở cổ đại, phá cửa dễ như vậy sao!

“Ta để sách ở trong phòng ngủ...Này, A Đường, người ngồi ở đó làm gì?” Tiếng bước chân ngày càng lại gần. Ta càng thêm khẩn trương, hoang mang rối loạn:

“Không, không có gì! Đã trễ rồi, Son Bá huynh, người cứ về nghỉ ngơi đi, ta không sao đâu, chỉ là đang thu dọn nốt thôi, người mau về nghỉ ngơi đi!”

“Này? Người đang giặt quần áo à? Cũng tắm rửa luôn hả? Sao không để ban ngày đến nhà tắm chung, hiện giờ là dùng nước suối sau núi, cũng không còn khô như trước nữa.” Lương Sơn Bá rút cuộc vẫn là tới đây, thấy ta ngồi ôm quần áo, trước mặt còn có một cái chậu, liền nói: “A Đường, người cứ lau người như vậy không ổn đâu, sẽ bị cảm lạnh. Nào, cứ đứng lên, nghe ta nói, dùng lau người nữa, ngày mai đến phòng tắm tắm rửa.” Hắn nói xong định giơ tay đỡ ta dậy, ta sợ đến mức vội vàng chạy ra sau, không cẩn thận làm rơi quần áo, tuy là không có lộ ngực ra, nhưng mà cũng đủ để người ta đoán ra giới tính. Lương Sơn Bá nhất thời chân kinh, không tự chủ được liền lui ra phía sau mấy bước, còn ta thì chạy chân trần treo lên giường, rồi chui tọt vào trong chăn.

“Diệp...Diệp...Diệp cô nương...” Lương Sơn Bá nửa ngày cũng không nói nổi trọn vẹn một câu, mặt đỏ bừng bừng, mãi sau mới ngất quãng nói được vài từ như vậy. Hắn cũng không dám bước tới, dẫn đo nửa ngày, mới dứt quãng hỏi tiếp: “Người...Người làm sao có thể...Làm sao có thể vào trường?”

“Son Bá huynh, thật sự xin lỗi, ta cũng không phải là cố ý giấu diếm thân phận, thực sự ta thề là có chuyện khó xử, cũng không có cách nào nói cho các người.” Sau một lúc hoảng loạn, tư duy của ta nhanh chóng trở về, cuối cùng, ta cảm thấy, cũng may mà Lương Sơn Bá là người biết, xem như không có gì nguy hiểm. Lương Sơn Bá là chính nhân quân tử, loại chuyện này chỉ cần ta tìm một lý do hợp lý nói với hắn, hắn sẽ giúp ta giữ bí mật. Chẳng qua là sau này, ta và hắn gặp nhau, nhất định hắn sẽ lãng tránh, nghĩ đến điều đó lại làm ta đau đầu.

Nói đến cùng, cũng chỉ có thể trách ta quá nóng vội. Nếu như ta có thể chịu đựng nốt hai ngày này, đợi đến lúc nghỉ học đi xuống núi tắm rửa thì tốt rồi. Nhưng mà những chuyện vệ sinh cá nhân này, nhất là với con gái, mấy ngày không tắm rửa thật sự rất khó chịu, cho nên cũng chỉ trách ta vận số không tốt, đã tìm được cơ hội tốt như vậy, lại bị Lương Sơn Bá bắt gặp.

Cũng may là hắn bắt gặp. Nếu đổi lại là người khác, hôm nay không chừng chính là ngày giỗ của ta.

Lương Sơn Bá đứng ở bên kia, mặt đỏ tai hồng, rốt cuộc lý trí cũng quay về. Nghe ta nói ta làm như vậy là có điều khó nói xong, cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ trịnh trọng nói với ta: “Diệp cô nương, vừa rồi là tại hạ đã mạo phạm, hi vọng cô nương đừng để ý. Nếu cô nương đã có chuyện khó nói, Son Bá ta sẽ không hỏi nữa, chuyện hôm nay, Lương Sơn Bá ta thề với trời, nếu nói với người thứ hai, nhất định sẽ bị sét đánh chết, vĩnh viễn không được siêu sinh!”

“Son Bá huynh quá lời rồi, ta tin tưởng nhân phẩm của người.” Ta vội vàng ngăn cản, sau khi thân phận bại lộ, không khí lúc này giữa ta và Lương Sơn Bá rất xấu hổ, hắn cứ như vậy đứng chôn chân một chỗ, sau đó mới bắt đầu giúp ta dọn dẹp chậu nước và mấy thứ khác. Chỉ là, quần áo sạch sẽ ta còn để trong hòm chưa lấy ra, bởi vì bản thân không tiện rời khỏi chăn, ta liền nhờ Lương Sơn Bá lấy hộ cho ta. Lương Sơn Bá lại không biết là cái thùng nào, cho nên ta mới định vươn tay chỉ cho hắn. Ai ngờ, vừa mới duỗi tay ra, ngoài phòng lại vang lên tiếng bước chân, trong chớp mắt, Mã Văn Tài liền xuất hiện trước cửa, ánh mắt âm u, lạnh lùng nhìn hai chúng ta:

“Há, Lương Sơn Bá, sao trẻ thể này mà người còn chưa đi ngủ, ở trong phòng Diệp Hoa Đường làm cái gì?” Hắn nói xong, ánh mắt lại quét qua chúng ta một vòng, ta rất nhanh nhớ ra bàn tay trần lộ ra ngoài chăn, vội vã đem nó thu hồi lại. Nhưng ánh mắt Mã Văn Tài sắc như dao, sớm đã chú ý đến ta không ổn, liền cười lạnh một tiếng: “Này, Diệp Hoa Đường, người hình như không mặc quần áo hả? Hai người các người lén lút lút lút, rốt cuộc là đang làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đàng Đàng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Rơi xuống núi

Mã đại gia cư nhiên cũng tới đây.

Ngài không có việc gì thì đến đây là muốn làm gì? Chẳng lẽ cũng là mang đồ đến?

Ta cảm thấy đầu choáng váng, ôm chặt chăn, nỗ lực ở trong chăn mặc quần áo. Mã Văn Tài bước vào, cố ý nghiêng đầu nhìn xung quanh rồi mở miệng hỏi:

“Tuân Cự Bá đâu? Tuân Cự Bá đi đâu, mà trong phòng chỉ có hai người các người?” Hắn nói xong liền quay đầu nhìn ta, rất nhanh lại chuyển sang nhìn Lương Sơn Bá, âm u nói: “Đã trễ thế này, sao Son Bá huynh còn ở đây?”

“Chuyện là, ta mang đồ đến cho Diệp...Là mang đồ đến cho Diệp huynh”. Lương Sơn Bá chỉ chỉ cuốn sách trên bàn, nói ngắc ngứ. Mã Văn Tài cũng

không thèm nhìn quyển sách, chỉ cười lạnh một tiếng, bước nhanh đến bên giường của ta. Ở trong chăn, ta vừa mới mặc thêm được một cái tay áo, vì thế, giờ phút này bị dọa sợ đến nỗi mồ hôi chảy ròng ròng. Lương Sơn Bá nhanh chóng bước lại, che cho ta, không để Mã Văn Tài đến gần. Ta trốn phía sau hắn, càng gấp rút tống cái tay vào áo ngoài.

“Ngươi tránh ra! Định lén lút làm cái gì?” Câu này của Mã Văn Tài là nói riêng với mỗi người. Đôi mắt hẹp dài của hắn híp lại, hình như lại hoài nghi điều gì đó, lúc này không chút khách khí đẩy Lương Sơn Bá ra, muốn lật chăn của ta lên. Lương Sơn Bá nhanh tay lẹ mắt, vội vàng ôm chặt lấy thắt lưng của hắn, dùng sức kéo ra ngoài, miệng lớn tiếng kêu: “Văn Tài huynh, Diệp huynh giờ muốn nghỉ ngơi, chúng ta mai hẵng đến đi!” Hắn nói xong những lời này, nháy mắt với ta một cái, không quan tâm Mã Văn Tài đang giãy giụa, dùng sức kéo hắn ra ngoài cửa, sau đó khép cửa lại cho ta. Trong lòng ta vô cùng cảm kích, vội vàng nhanh nhẹn chụp lấy vải quần ngực, buộc lại cẩn thận, cũng sửa lại áo ngủ chần chu. Mã Văn Tài một lần nữa lại phá cửa mà vào, nhìn thấy ta đã mặc xong quần áo, mới phẫn nộ đứng ở cửa, ánh mắt nhìn xung quanh, rồi lại nhìn khắp trên người của ta.

Lương Sơn Bá sau đó cũng chạy vào, lúc đầu còn vô cùng khấn trương, sau đó thấy ta quần áo đã chỉnh tề, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Ta gật đầu với hắn, ý bảo nơi này đã không còn chuyện gì, hẳn cứ về trước đi. Lương Sơn Bá lại nhìn Mã Văn Tài, ra dấu cho ta, tỏ vẻ muốn hỏi ta và Văn Tài huynh một mình ở đây không có chuyện gì chứ? Ta lắc đầu, bảo hắn đừng lo lắng, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì. Mã Văn Tài đứng một bên, nhìn chúng ta khoa tay múa chân ra hiệu cho nhau, lại tức giận, ánh mắt cứ nhìn qua nhìn lại chúng ta, khiến cho Lương Sơn Bá vô cùng xấu hổ, đợi đến lúc ta xua tay liền vội vàng rời đi. Trong phòng bây giờ chỉ còn lại ta và Mã Văn Tài.

Ta không thể hiểu nổi người này tới đây làm gì, sau một lúc lâu mới hỏi ra miệng: “Ngươi tới đây làm gì?”

“Quan tâm đến bạn cùng trường, thế nào, không được hay sao?” Mã Văn Tài hừ lạnh một tiếng, phẩy tay bảo ta lấy trà rồi ngồi xuống trường kỉ. Ta thăm thò dài trong lòng, rót cho hắn chén trà. Mã Văn Tài lười biếng nhấp một ngụm, nói ta nước chưa đủ ấm, làm lãng phí trà ngon. Ta mặc kệ hắn, bản thân đem tất cả đồng sách đang vứt loạn lung tung trên mặt đất, ngay cả trên trường kỉ cũng có, xếp chúng lại vào giá sách. Ngay lúc ta đang thu dọn, lại chợt thấy Mã Văn Tài nói:

“Ngươi thật sự muốn đổi phòng?”

Tay ta đang xếp sách bỗng dừng lại, ta cúi đầu không hé răng. Mã Văn Tài lại nói: “Ngươi cũng thật nhẫn tâm, lại nỡ bỏ mặc để ta ở cùng phòng với cái tên mắc bệnh mộng du.”

= = Hắn, cư nhiên lại chơi đòn tình cảm với ta, hắn không thấy xấu hổ mà mở miệng nói thế sao?

“Không đúng, là ngươi bảo ta rút, về sau không gặp nữa sao?” Chuyện này vừa xảy ra mấy hôm trước, ngươi đừng hòng phủ nhận! Ta còn nhớ rõ từng câu từng chữ đây này!

“Chuyện kia, là ngoài ý muốn, chỉ là nhất thời tình thế cấp bách thôi.” Mã Văn Tài lại quay đi, “Cũng chỉ là một câu nói thôi mà, ta cũng không thực sự có ý muốn đổi người, ở cùng với nhau cũng tốt, tự nhiên đổi làm gì?”

“Nhất thời tình thế cấp bách?” Ta cười lạnh, “Tại sao lại là nhất thời tình thế cấp bách? Chẳng qua là vì ta là con trai, khiến cho ngươi thất vọng, phải không?”

“Ngươi quan tâm cái đó làm gì?” Mã Văn Tài nhú mày, “Ta lúc đó chỉ là đùa chút thôi, ngươi sao có thể là con gái chứ? Chuyện này nói ra ngoài, nhất định cũng không có ai tin. Hơn nữa, ngươi nửa đêm ngủ có thói quen đánh người, cũng chỉ có ta mới chịu nổi ngươi, người khác chắc gì đã được như vậy? Ngươi không phải cũng là bạn bè với Tuấn Cự Bá sao, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm nhìn hắn mỗi ngày thương tích đầy mình?”

“Này, cũng không có chuyện gì, chờ hắn hai ngày nữa trở về, ta sẽ ngủ trên trường kỉ.” Ta vuốt cằm, nghiêm túc nói, “Bất quá ta lại muốn hỏi, Tàn Kinh Sinh nửa đêm bị mộng du, đó cũng thực sự là vấn đề lớn, Văn Tài huynh sẽ không vì hắn bị như vậy mà đánh hắn chứ?”

“Nếu sợ hắn bị đánh, ngươi đổi trở về đi. Ta cam đoan với ngươi, trong trường này, trừ Diệp Hoa Đường ngươi ra, ta sẽ không hạ thủ lưu tình với bất kỳ kẻ nào.” Mã Văn Tài đem bát trà đặt lại trên bàn, lẳng lặng đứng dậy nhìn ta, thanh âm đột nhiên lại trở nên dịu dàng, “A Đường, trở về đi, đừng giận đối ta nữa.”

“Rõ ràng là ngươi đuổi ta đi... Còn làm cho ta tức giận...” Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, ta đột nhiên cảm thấy rất oan uổng, thanh âm cũng không tự giác mà nghẹn lại. Rõ ràng hắn giả bộ bị thương, còn gạt ta làm thư đồng cho hắn, vì hắn mà cắt hoa quả, khâu quần áo, khâu không đẹp còn phải khâu lại. Kết quả thì sao chứ, bắt nạt ta một phen, sau đó lại trở mặt, nói một đồng thứ kì quái, mở miệng bắt ta rút, còn ném đồ ăn đi, cái kẻ sáng nắng chiều mưa như thế, bảo ai có thể chịu đựng được chứ? Ngươi cho rằng bây giờ chỉ cần nói vài câu ngon ngọt liền dễ được ta trở về? Nói cho ngươi biết, đừng nằm mơ!

“Được rồi, là ta mơ, là ta mơ.” Mã Văn Tài bước lại, ôm lấy ta, lấy tay xoa xoa hốc mắt của ta, còn mở miệng treu chọc, “Có nam tử nhà ai, không dung lại khóc thế này không a? Được rồi, A Đường, đừng tức giận nữa, ta hứa về sau sẽ không nặng lời với ngươi nữa.”

Ta khịt khịt mũi, tự trách mình không có chuyện gì thì khóc mếu gì chứ. Lúc này, lại đột nhiên cảm giác được tay của Mã Văn Tài đang vuốt ve dọc theo bả vai ta, không ngừng sờ soạng. Ta vội vã nhảy ra khỏi lòng hắn, tức giận nói: “Mã Văn Tài! Tay ngươi đang sờ chỗ nào vậy?”

“A, không, không có gì. Ta thấy ngươi quần áo còn lộn xộn, đang định giúp ngươi sửa sang lại.” Mã Văn Tài nhanh chóng rút tay về, vẻ mặt vô tội, trái lại còn chất vấn ta, “Ta nói a, ngươi sợ cái gì chứ? Dù sao mọi người đều là con trai, giúp nhau sửa lại quần áo có gì ngại ngần đâu?” Hắn nói xong còn nhanh nhẹn vươn tay, sờ khắp mặt ta.

Ta tức đến mức đầu cũng muốn bốc khói luôn, vậy mà Mã Văn Tài cũng không để ý thấy, còn dám tiếp tục hỏi: “À, đúng rồi, A Đường, lúc này ngươi

cùng Lương Sơn Bá ở trên giường làm cái gì?”

Ta nói, “Huynh đệ giúp đỡ nhau thôi.”

Mã Văn Tài: “...”

Người kia vẫn cứ ái muội với ta, làm cho ta thật khó hiểu. Hẳn ý muốn ta đổi trở về, không muốn cùng Tần Kinh Sinh kia một phòng, nhưng mà nói thật, Mã Văn Tài tính tình thay đổi khó chiều, hôm nay còn tốt, ngày mai đã có thể chán ghét rồi, thật sự khiến người ta không thể đoán ra. Ta cũng không phải là loại người bao dung rộng lượng, nếu ở chung không cần thận thì xô xát cũng sẽ thành lửa, vừa khiến bản thân buồn bực không vui, vừa làm hàng xóm không được yên ổn.

Sau khi ta dứt quãng diễn đạt là ta không có ý muốn quay trở lại, Mã Văn Tài lại tức giận. Tuy rằng lúc này hẳn không có ném đồ này nọ, cũng không có quát ta, nhưng sắc mặt lại đen như than, còn chất vấn ta có phải hay không, vì muốn lấy lòng Lương Sơn Bá, cố ý phân rõ quan hệ với hẳn? Chuyện này rốt cuộc thì liên quan gì đến Lương Sơn Bá chứ.

“Văn Tài huynh, ngươi biết không, thật sự ngay từ đầu ta cũng không muốn cùng phòng với ngươi. Bởi vì tính cách chúng ta không hợp, miễn cưỡng ở cùng nhau, sẽ chỉ hằng ngày cãi nhau mà thôi.” Chúng ta tựa như hai ngọn lửa cháy gần nhau, nếu để cùng một chỗ, sẽ vĩnh viễn không tắt, mà chỉ khiến lửa càng cháy càng to mà thôi.

“Vậy ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Mã Văn Tài nói đến đây, hình như đã là cố gắng cực hạn của hẳn. Ta thờ dài, nhìn thấy đầu mi hẳn đã nhắm lại thành hình chữ Xuyên (川), lẳng lặng nói:

“Đến khi nào Văn Tài huynh có thể nói với ta câu ‘Nếu ngươi muốn đổi, vậy thì đổi’, ta tin lúc đó ta sẽ nguyện ý chung phòng với Văn Tài huynh, hơn nữa, có lẽ không chỉ có ta, mà những người khác cũng sẽ như vậy. Nếu Văn Tài huynh...”

“Nói hươu nói vượn!” Mã Văn Tài cắt ngang lời ta, cảm giận phất tay áo, “Diệp Hoa Đường, không muốn ở cùng phòng với ta thì cứ nói thẳng, không cần phải loanh quanh nhọc nhằn ta!” Nói xong, hẳn một cước đá văng cửa, phất tay áo bỏ đi, thân ảnh rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

Ai, cho nên mới nói, là bởi vì ngươi như thế này a...

Lời mới vừa rồi của ta, không phải là muốn làm nhọc ngươi, ta chỉ là muốn nói, mặc kệ ngươi ở chung với ai, điều đầu tiên là phải biết tôn trọng đối phương. Chỉ khi hai bên cùng tôn trọng nhau, thấu hiểu lẫn nhau thì mới có thể tránh xảy ra mâu thuẫn hay xung đột.

Ta cùng Lương Sơn Bá cũng là như vậy, mà cùng Tuấn Cự Bá cũng là như vậy, nhưng sao chỉ đối với ngươi, lại không thể làm được...

Cũng không biết nghĩ cái gì, ta lại lén lút ra khỏi phòng, trở về cái phòng mà ta đã ở mấy tháng trước, trốn sau một cái cây, thò đầu vào xem. Cửa sổ không kín, mơ hồ nhìn thấy Mã Văn Tài đang ngồi dưới đèn đọc sách, Tần Kinh Sinh thì không ở trong phòng, cũng không biết là chạy đi đâu. Ta còn muốn nhìn cho kỹ, không ngờ lại đụng phải tảng đá gây ra tiếng, lỡ tai Mã Văn Tài lại rất nhạy, lập tức liền ngẩng đầu nhìn về phía ta, ta sợ đến mức ôm đầu trốn vào trong bụi cỏ. Trốn mãi ở chỗ đó, không dám ngẩng lên, chỉ sợ có ai lại đây kiểm tra, mãi sau ta mới rón rén ra khỏi bụi cỏ, chạy thẳng về phòng mình.

Hôm nay Tuấn Cự Bá không ở đây, buổi tối ta chính là một mình một phòng. Bởi vì hôm qua ta phát hiện ra chuyện Mã Văn Tài bị sách đè là giả, liền bắt đầu hoài nghi tính chân thật của việc ta đêm ngủ đánh người, vì thế liền thử dựng một đồng sách ở giữa, kết quả là, sáng hôm sau tỉnh lại, tất cả sách đều không suy suyễn, một quyển cũng không rơi xuống.

= = Ta lại bị Mã Văn Tài dọa. Lão nhân gia ngài có thể hay không đừng có lừa gạt người ta a! Một ngày không đùa giỡn ta thì ngươi không chịu nổi sao?

Buổi chiều ngày thứ hai, Tuấn Cự Bá đã trở về, ta cũng không biết hẳn xuống núi làm gì, nhưng mà thấy hẳn mặt mày rạng rỡ, hẳn là chuyện tốt. Sau khi hẳn trở về, nghe nói ta đã ở đây, cao hứng không thôi, định giơ tay khoác vai ta, lại bị Lương Sơn Bá ngăn lại. Tuấn Cự Bá không hiểu chuyện gì, mà Lương Sơn Bá lại xấu hổ nhìn ta, rồi lẩn đi rất xa, kéo theo cả bọn Tuấn Cự Bá cùng Chúc Anh Đài, không để cho bọn họ như trước cùng ta kẻ vai sát cánh.

Hắn làm như vậy là vì nguyên nhân gì, cơ bản ta cũng có thể đoán được. Đơn giản là hẳn biết ta là con gái, cảm thấy nam nữ thụ thụ bất thân, cho nên mới cố tình xa cách. Buổi sáng nay, hẳn còn âm thầm tìm ta nói chuyện, đại ý là ta còn là cô nương, không nên ở trong trường với con trai, vẫn là sớm nên nghỉ học về nhà đi, đừng để cho gia đình lo lắng.

Con một sách này, thật là chuyện gì cũng chớ mồm vào, cũng may là hẳn có ý tốt, vì thế ta liền giải thích cho hẳn là ta phải đến trường học thay cho ca ca, vì ca ca của ta ốm yếu liệt giường, lại không muốn phụ lòng cha mẹ đã kỳ vọng con có tiền đồ, vì vậy mới muốn đến trường học tập. Ta thân là muội muội của hẳn, là chủ động xin đi, để huynh trưởng có thời gian tĩnh dưỡng, lại không bị chậm trễ việc học, nên ta tạm thời thay hẳn ở thư viện đọc sách. Vần vắn và vắn vắn, khiến người ta cảm động đến rơi lệ, Lương Sơn Bá nghe xong, liền tục thờ dài, cảm thán ta là người trọng tình trọng nghĩa, vì người nhà mà không sợ mạo hiểm. Giờ phút này, cái tên ca ca ăn chơi đàng điếm ở trong nhà của ta, e rằng có lẽ đang hắt xì hơi liên tục rồi.

Nhưng khó khăn là, chuyện này mới giải quyết xong thì chuyện khác lại đến. Lương Sơn Bá nghe chuyện của ta xong, thề thốt hứa giúp ta giữ bí mật, chờ cho đến khi ca ca ta khỏi bệnh đi học. Nhưng vấn đề nghỉ ngơi buổi tối, hẳn nghe nói ta phải ngủ trường kì, liền kiên quyết không đồng ý, nói ta là con gái, làm sao mà ngủ ở cái nơi cứng rắn như vậy được. Nhưng mà ta cũng không thể ngủ cùng với Tuấn Cự Bá, lại cũng không có lý do gì mà bắt con nhà người ta ngủ ở trường kì, vì thế Lương Sơn Bá cuối cùng đành ra một cái hạ sách “lông trời lở đất”.

Hắn muốn đổi phòng cho Tuấn Cự Bá, để sau đó ta có thể ngủ trên giường, hẳn sẽ ngủ ở trường kì.

Hắn vừa nói xong, ánh mắt Chúc Anh Đài nhìn ta đang từ một kẻ qua đường đột nhiên thăng cấp thành người phá hoại hòa bình thế giới. Nàng kiên quyết không đồng ý, kéo Lương Sơn Bá qua một bên, hỏi hắn xem mọi chuyện rốt cuộc là thế nào, có phải ta đã nói với hắn cái gì không? Ta cũng không nghĩ Lương Sơn Bá có thể tốt đến mức độ nào, nên cũng muốn khuyên hắn, ai ngờ hắn không chịu nghe, kiên quyết nói ý hắn đã quyết, hơn nữa còn nhờ Tuần Cự Bá chiếu cố tốt cho Chúc Anh Đài, còn dặn Chúc Anh Đài phải chú ý một số việc, buổi tối trước khi ngủ phải uống nước hương nhu. Tuần Cự Bá thần trí đã hoàn toàn bay đầu đầu, Chúc Anh Đài thì rống lên với ta hai câu, sau đó liền quay đầu bỏ chạy, có gọi thế nào nàng cũng không quay lại.

Mọi người liền khẩn trương, vội vàng đi tìm, nhưng tìm thế nào cũng không thấy, lúc này lại vừa hay gặp được Mã Thông, Lương Sơn Bá liền hỏi thăm hắn có thấy Chúc Anh Đài đâu không? Mã Thông nói hắn không thấy, lại hỏi chúng ta có thấy công tử nhà hắn không, hắn nói công tử nhà hắn lúc này còn đang ở chỗ này, chớp mắt đã biến mất không thấy tăm hơi. Chẳng lẽ Chúc Anh Đài lúc này là chạy đến đây tìm Mã Văn Tài?

Ta đột nhiên cảm thấy thực tức giận, đang định nói Lương Sơn Bá cứ việc quan tâm đến hiền đệ hay vợ hắn thì tốt rồi, đừng có quan tâm đến ta, thì lại có học sinh vội vàng hoang mang chạy tới, vừa thấy chúng ta liền lớn tiếng kêu lên có chuyện không tốt. Lương Sơn Bá vội vàng đuổi theo kéo hắn lại, để hắn chậm rãi kể ra là có chuyện gì, học sinh kia thở hổn hển, lớn tiếng kêu lên:

“Sau, phía sau núi đất đang lở. Chúc công tử và Mã công tử, hai người đều ngã xuống núi!”

“Người nói Mã công tử nào? Có phải là Mã Văn Tài không?”

Ta biến sắc, một phen nhấc cổ áo học sinh kia lên, quát to. Lương Sơn Bá vội ngăn tay của ta lại, trong lòng cũng nóng như lửa đốt, hỏi ngay: “Sao lại như vậy, lẽ nào là Anh Đài và Văn Tài huynh? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện là, là như vậy. Vừa rồi ta đứng ở xa xa, nhìn thấy Chúc công tử đi cùng Mã công tử, hình như là cãi nhau chuyện gì đó, Mã công tử sau đó bị đánh mấy cái, sau đó núi đột nhiên xảy ra lở đất...”

Người này nói năng dài dòng, ta không kiên nhẫn nghe hết, để mặc hắn ở đó, ta chạy sấp chạy ngựa về phía vách núi!

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Tìm cứu viện

Vội vội vàng vàng đi đến sau núi, lúc này không ít người đang vây quanh đây, đều đứng hết ở vách núi, chụm đầu vào bàn bạc, còn có người cầm dây thừng đang cố sức kéo. Chân ta không tự giác liền run rẩy, liều mạng chạy đến xem, lại thấy có người đang đứng đo hết lớn: “Kéo lên kéo lên, cố thêm chút nào, mọi người cùng kéo!”

Chẳng lẽ...Bọn họ không sao?

Trong lòng ta vui vẻ, nhưng khi chạy tới vách đá, mới phát hiện ra chiều dài dây thừng chỉ có thể dài vừa đủ cho Chúc Anh Đài bám. Mặt nàng đầy bụi, đang nỗ lực phối hợp với lực kéo của mọi người mà treo lên.

“Anh Đài!” Lương Sơn Bá vọt qua vài bước, thấy Chúc Anh Đài không có chuyện gì, về mặt kinh hi, lại chạy qua góp thêm chút sức để kéo. Trong nháy mắt, trái tim ta dường như ngừng đập, nhìn khắp nơi cũng không thấy bóng dáng của Mã Văn Tài, không khỏi lo lắng túm lấy một tên học sinh, hỏi: “Sao lại thế này, các người chỉ cứu Chúc Anh Đài sao? Thế còn Mã Văn Tài đâu, chẳng phải hắn và Chúc Anh Đài cùng ngã xuống sao? Các người nhiều người đứng ở đây làm gì, còn không mau cứu hắn!”

“Văn, Văn Tài huynh, hắn rơi xuống sâu hơn.” Cái tên học sinh bị ta túm quần áo thấy ta tức giận thì hoảng sợ, cuống quýt chỉ tay về phía vực thẳm, ta nhìn theo hướng hắn chỉ, phát hiện ra chỗ Mã Văn Tài rơi xuống thấp hơn so với Chúc Anh Đài khoảng hơn mét rưỡi, hai tay hắn đang cố nắm chặt vào một cái gốc cây lớn, hai chân hoàn toàn không có điểm tựa, dưới chân hắn là địa hình lòng chảo, nước sông chảy xiết xuôi dòng, tình thế hết sức nguy cấp.

Tên học sinh kia còn nói: “Diệp huynh, người đừng vội, Văn Tài huynh vẫn còn chưa rơi xuống mà, hắn đang bám ở bên kia. Bây giờ dây thừng không đủ dài, đã có người chạy về trường tìm thêm rồi, hiện tại việc cứu Chúc Anh Đài quan trọng hơn, Văn Tài huynh thì phải chờ đến lúc lấy thêm dây thừng thì mới có thể tiến hành kéo lên được...”

“Nói hươu nói vượn!” Ta tức giận đến mức mặt cũng xanh mét, cái gì gọi là trước cứu Chúc Anh Đài quan trọng hơn, sau đó mới tìm cách cứu Mã Văn Tài? Hắn giờ đang treo lơ lửng, không chừng một giây sau đã rơi xuống rồi, các người còn không mau nghĩ biện pháp khác để cứu người, còn đứng đây chờ dây thừng?

Ta suy nghĩ một chút, lại hỏi người kia: “Dây thừng dài khoảng bao nhiêu?”

“Năm mét.” Đối phương hình như không hiểu tại sao ta hỏi điều đó, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời.

Năm mét, như vậy là đủ rồi. Ta cũng cao tầm một mét rưỡi. “Đưa dây thừng cho ta!” Mắt thấy Chúc Anh Đài vừa mới cố sức trèo lên được rồi, Lương Sơn Bá cùng với Vương Huệ chạy lại lo lắng quan tâm nằng thế nào, hoàn toàn quên dưới vực còn có một người, khiến ta không khỏi tức giận, đoạt mạnh lấy dây thừng.

Lương Sơn Bá lúc này mới nhớ đến Mã Văn Tài còn đang ở dưới vực, vội vàng tỏ vẻ xin lỗi muốn đến hỗ trợ, nhưng vì cánh tay của Chúc Anh Đài bị thương, máu tươi chảy đầm đìa mà vẫn cố kéo cái tay bị thương chạy lại xin giúp nên cuối cùng hai người họ đều bị Vương Huệ kéo đi y xá. Ta nhìn màn diễn tình thương mến thương khôi hài này, cảm thấy thực chán ghét, liền đem dây thừng cuốn quanh cổ tay hai vòng, ra dấu bảo Tuần Cự Bá cùng những người khác nhớ giữ dây cho chặt, bản thân bám vào vách tường, từng chút từng chút một trèo xuống. Mơ hồ nghe thấy Mã Văn Tài kêu to cái gì đó, ta tự động cho là hắn đang kêu cứu, trong lòng càng cuống, vội vàng đẩy nhanh tốc độ, suýt nữa đã hai lần trượt chân. Thật vất vả mới tiếp cận được cái cây kia, kết quả lại nghe thấy Mã Văn Tài chửi ầm lên:

“Diệp Hoa Đường, đi lên cho ta! Ai cho phép ngươi xuống đây! Ta không phải đã nói ngươi cứ đi lên, chờ có dây thừng thì cứu ta sao. Bản công tử võ công rất tốt, một ngày một đêm treo trên cây này cũng không chết được!”

Ngươi chết đi! Cái cây kia, rễ cũng đã tróc ra rồi, còn tiếp tục đu như vậy nữa, qua mấy giây nữa thì ngươi chắc chắn sẽ rơi xuống! Bất quá, lúc này tình thế nguy ngập, ta cũng không muốn đấu võ mồm với Mã Văn Tài, lại đi xuống một chút nữa, xác định là dây đã bị kéo đến cực hạn rồi, liền cẩn thận bám chân vào một vách đá, hướng về phía Mã Văn Tài, hô to: “Văn Tài huynh, ngươi lùi lại một chút, bám lấy đuôi của ta đi!”

Điều đáng nói là, không biết Mã Văn Tài xui xẻo thế nào lại rơi xuống đúng chỗ này, vị trí của hắn không ở phía vách núi dựng thẳng, mà lại hơi chệch ra bên ngoài, hơn nữa, cái cây kia cũng vươn ra phía ấy, vì thế nên không có cách nào đưa dây thừng đến chỗ của hắn được. Hiện tại ta cột dây thừng đi xuống, cũng coi như miễn cưỡng đủ đến chỗ hắn. Tiếp theo chỉ cần hắn nỗ lực một chút, nắm chặt ta mà đi lên thì coi như xong. Bất quá, trên đường có thể sẽ đá rơi mấy viên đá xuống đầu ta, nhưng mà chuyện này cũng không còn cách nào khác.

Nhưng cái này vẫn chưa tính là gì, vấn đề chủ yếu là dây thừng này có lẽ không chịu nổi sức nặng của cả hai người. Chuyện này ta cũng đã có cách giải quyết rồi, chính là ta sẽ tạm thời ở lại dưới vực, dùng chân mượn lực bám vào một cái cành cây, như vậy sẽ không gia tăng sức nặng cho sợi dây, chờ Mã Văn Tài lên được rồi thì ta lại theo đường cũ đi lên. Kể cả vạn nhất có không cẩn thận rơi xuống sông, chỉ cần đừng rơi trúng tảng đá thì đối với ta cũng không thành vấn đề, dù sao bơi lội ta cũng khá thông thạo.

Mã Văn Tài không biết là nghĩ thế nào, vẫn cứ nói ta đi lên trước đi, hắn chờ dây thừng đến sẽ lên sau. Ta lại không dám nói thật cho hắn biết, nếu thật sự có dây thừng thì mọi người đã sớm mang ra rồi. Trước đây vài hôm, Lương Sơn Bá bọn họ đề ứng phó với chuyện Trần phu tử và Vương Trắc Nhiên gây khó dễ, đã làm đường ông dẫn nước đưa nước suối từ sau núi về, vì thế cũng dùng hết dây thừng, dây thừng mới còn chưa đi mua. Hiện tại, lâu như vậy còn không mang dây thừng tới, tám phần chính là không tìm được trong trường, phải đi ra ngoài mượn hoặc là đi mua.

Huống chi, người mang dây thừng cứu người thì dễ, nhưng với người ở dưới vực, thì có thể kiên trì được bao lâu đây?

“Văn Tài huynh, đừng nghĩ nhiều, cứ đi lên đi. Nắm lấy chân ta rồi trèo lên dây thừng, ta có chuyện gì cũng sẽ không trách ngươi, đừng làm mọi người lo lắng.”

Tay ta treo ở vách núi đã bị cạnh sắc cắt qua da, trên cổ tay buộc dây thừng cũng bắt đầu tê dại. Mã Văn Tài rốt cục không nói nhiều nữa, cắn chặt răng, một phen túm chặt chân ta, trèo lên. Dây thừng phải chịu sức nặng của cả hai người, không khỏi bắt đầu rung rinh. Ta cắn chặt răng, liều mạng đứng trụ ở một khối đá chồi ra, tay cũng dùng sức bám chặt vách tường nham nhở, nỗ lực làm giảm bớt sức nặng, cũng chỉ là mấy chục giây, mà khiến ta tưởng như vài canh giờ đã qua vậy. Ta chỉ còn cảm giác được tay Mã Văn Tài theo chân ta chậm rãi bò lên thắt lưng, cuối cùng lại đè lên vai ta mượn lực, nhanh chóng túm lấy sợi dây thừng!

Đứng trên vách núi, mọi người vỗ tay hoan hô, ta cũng thở phào nhẹ nhõm, liếm liếm đôi môi lúc này vì khát nước mà bị ta cắn nát, thúc giục Mã Văn Tài mau trèo lên. Mã Văn Tài cũng minh bạch tính toán của ta, dồn dập thở dốc, nói khê với ta: “A Đường, cố kiên trì thêm một chút, chờ ta, ta nhất định sẽ để ngươi bình an vô sự trở về!”

Ta lên tiếng đáp ứng, Mã Văn Tài liền không chậm trễ, nhanh chóng trèo lên. Không hổ là học sinh võ công cao nhất toàn trường, cho dù treo lơ lửng ở vách núi lâu như vậy, tốc độ vẫn rất nhanh, chứng tỏ bắp thịt phải rất mạnh mẽ. Không giống như ta, sau khi xuyên không thân mình liền trở nên vô dụng, cái tay bị cuốn dây thừng kia đã toàn bộ bầm tím, đau thấu xương tủy, hẳn là ngày mai sẽ bị sưng lên.

Thật ra, nếu muốn đi như vậy xuống núi, dây thừng buộc ở chỗ thắt lưng mới là đúng chuẩn. Nhưng lần này, vốn là vì dây thừng không đủ dài để đến chỗ Mã Văn Tài, ta còn muốn cuốn hai vòng trên lưng, vậy thì còn cứu được người ta sao? Bất hán đứng giữa không trung mà nhảy lên nắm lấy ta thì là điều không tưởng rồi. Bất quá lại nói tiếp, vừa rồi vì quá sốt ruột, ta cũng chưa kịp hỏi Chúc Anh Đài xem có chuyện gì xảy ra, mà nàng và Mã Văn Tài cùng rơi xuống dưới vách núi. Không có việc gì thì đến sau núi tán gẫu cái gì chứ!

“A Đường!”

Chính vào lúc ta đang miên man suy nghĩ giữa không trung, Mã Văn Tài đã nhanh chóng trèo lên đỉnh núi, cũng không nghỉ ngơi mà nhanh chóng gia nhập đôi ngũ kéo dây. Thấy hắn bình yên vô sự, ta cũng yên tâm, lật tay nắm lấy dây thừng, trụ chân vào vách đá để lấy lực trèo lên.

Tay phải hoàn toàn tê bại, ta đành phải dùng tay trái để bám chắc dây thừng, dưới chân luôn để ý chỗ đá có thể mượn lực, bên tai nghe thấy mọi người không ngừng cổ vũ ta cố lên, trong tình cảnh ấy, ta nỗ lực trèo lên.

Dần dần, ta có thể nhìn thấy gương mặt của mọi người trên vách núi. Ngoài Mã Văn Tài và Tuần Cự Bá, không ngờ còn có cả đám người Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài, Vương Lan. Chỉ là ta không có nghĩ tới, càng trèo lên cao, thì phía sau lưng, một cổ gió lạnh thổi tới, lạnh đến thấu xương, làm ta không tự chủ được mà run mình.

Bây giờ còn là mùa hè, làm sao mà gió lại như thế a?

Ta thậm chí còn cảm thấy cả trái tim của mình cũng sắp bị lạnh đến đóng băng rồi, nhưng cũng ngay trong lúc đó, khi mà trong không gian ồn ào náo động những tiếng tranh cãi ầm ĩ không ngớt, ta lại có thể nghe thấy rõ ràng một tiếng động cực nhẹ phía trên đỉnh đầu.

Thanh âm cực nhỏ, thanh thanh thúy thúy, lại khiến trái tim ta vỡ thành từng mảnh.

– Bảnh!

Dây thừng, đứt rồi.

Trước mắt của ta, tất cả mọi thứ đều mờ nhòe, ta chỉ còn kịp kêu lên sợ hãi, sau đó cả người đều rơi nhanh xuống dưới vực! Bên tai là tiếng xé gió, tựa hồ còn có một chút tiếng kêu thê lương của ai đó. Ngay lúc thân thể ta rơi vào trong nước, xuyên qua những gợn sóng phập phồng, ta mơ hồ nhìn thấy trên vách núi, một người nhảy xuống, động tác nhanh nhẹn và quả quyết.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Truy tìm

Hồng hét! Như thế nào, sao lại có người nhảy xuống nữa chứ!

Trong lòng ta kêu to không tốt, nỗ lực đạp chân tay trôi lên khỏi mặt nước, muốn bơi lại kéo hấn lên bờ, không ngờ dòng nước chảy xiết, một cơn sóng dồi lại đẩy cuốn người nọ trôi xa hơn cả mét. Lúc này, lại chợt nghe có thanh âm vang lên: “A Đường, bắt lấy!” Một khúc gỗ bị lực đẩy về phía ta.

Thanh âm này, là, là Mã Văn Tài!

Ta bắt được khúc gỗ, giật mình: “Văn Tài huynh, người sao lại cũng nhảy xuống! Ta biết bơi mà, người nhảy xuống làm cái gì?”

“Ồ trên vách núi ném, sợ người... Không đỡ được, nơi này... Dòng nước quá xiết, người mau bám chặt vào khúc gỗ, sẽ không sao...” Mã Văn Tài đáp nước, sau đó lặn xuống, thanh âm cũng đứt quãng, “Bản công... từ võ công giỏi, người không cần lo lắng...”

Người võ công giỏi thì sao, có quan hệ gì với bơi lội!

Ta vừa vội vừa tức, trầm nghĩ phải nhanh đưa khúc gỗ này cho hấn, nhưng cuối cùng, dòng nước chảy quá xiết, đầu sóng dồn dập vỗ lên mặt ta, nước hất đầy lên mặt, chui vào trong cả lỗ mũi, làm ta bị nghẹn đến mức phải ho khan, nên khi ngẩng đầu lên, chỉ còn thấy mặt sông trắng xóa một mảnh, chẳng còn thấy bóng dáng của Mã Văn Tài đâu nữa!

“Văn Tài huynh, Văn Tài huynh!” Ta nóng nảy, mặc cho cổ họng còn nghẹn, cố gọi to tên của Mã Văn Tài, nhưng không có một chút tiếng đáp lại nào, chỉ có tiếng vọng lại từ vách núi. Bị sóng đánh, ta không điều khiển được bản thân, bị rơi vào luồng nước xoáy, dòng nước càng xoáy càng mạnh, cảnh cây cỏ xước gò má của ta, may mà còn có khúc gỗ này, mới tránh một kiếp chết chìm dưới sông. Ta vốn định chờ đến chỗ tốc độ nước chảy chậm lại, mới tìm cách trèo lên bờ, nhưng không ngờ giữa dòng lại có đập trúng một tảng đá ngầm, nhất thời mất đi tri giác. Đến lúc tỉnh lại, trong đầu chỉ còn một mảnh mông lung, chỉ biết bản thân mắc cạn ở trên bờ, bên cạnh có một bà lão và một cô nương trẻ tuổi, đã dùng sức vỗ lưng ta.

“A, người tỉnh rồi!” Vị cô nương kia thấy ta tỉnh lại, liền cao hứng kêu lên, “Vị công tử này, người làm ta và mẹ giật nảy mình. May mà mẹ ta phát hiện kịp thời, không thì công tử không chừng đã mất mạng rồi.”

“Cảm ơn cô nương cùng bá mẫu.” Ta giẫy giụa đứng dậy, lại phát hiện tay chân không thể cử động. Giương mắt nhìn xung quanh, ta phát hiện đây là một bờ cát. Nơi này, ngoài ta ra, chỉ còn vị cô nương kia, cùng với mẹ của này, không còn ai khác nữa, tự nhiên cũng không có bóng dáng của Mã Văn Tài.

Có lẽ dòng nước đã đem tách chúng ta ra. Sông này nước chảy xiết như vậy, không biết Mã Văn Tài có thoát hiểm được không? Hấn đem khúc gỗ đưa cho ta, bản thân phải làm sao đây?

Hấn, hấn là, sẽ không xảy ra chuyện... không có việc gì...

Trong lòng ta đau khổ, không tự giác che miệng ho thành tiếng, lại phun ra không ít nước sông, vị cô nương kia chạy nhanh lại, giúp ta vỗ lưng. Quần áo của nàng mộc mạc, mái tóc dài tết thành ba thành lọn, hai lọn chia đều ở hai vai, một lọn tết ở sau đầu, trên mặt không chút son phấn, bộ dáng cũng rất thanh tú. Giờ phút này, nàng đứng ở một bên, không nặng không nhẹ giúp ta vỗ lưng, để cho ta nôn hết nước trong bụng ra, cũng tiện thể hỏi luôn:

“Xem quần áo của công tử, hấn công tử là học sinh học ở trường ở gần đây phải không? Vì sao vô duyên vô cớ, lại bị mắc cạn ở bờ bên này? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Chuyện này, nói cũng dài.” Ta lại ho hai tiếng, ngừng lại một chút, đợi cho hai chân bắt đầu hơi nhúc nhích được một chút, mới miễn cưỡng đứng lên, cúi đầu hành lễ với hai mẹ con người kia, sau đó thở dài, nói: “Đa tạ hai vị đã cứu giúp, tại hạ vô cùng cảm kích. Đúng như cô nương đã nói, tại hạ chính là học sinh của trường Ni Sơn, họ Diệp, tên Hoa Đường, là người Thái Nguyên, không biết cô nương tên họ là gì? Diệp mỗi hôm nay đội ơn cứu mạng của hai người, ngày khác nhất định sẽ báo đáp.”

“Công tử xin đừng khách sáo. Mọi người gọi ta là Cốc Tâm Liên, đây là mẹ của ta, chúng ta ở bờ sông này, công tử thân thể còn không khỏe, không bằng trước tiên cứ đến nhà chúng ta nghỉ tạm.”

“Nhưng là, ta còn muốn đi tìm một người...” Ta do dự một chút, liền từ chối, Cốc Tâm Liên cũng chủ động đỡ ta dậy, khoe mắt cong cong, tươi cười nói: “Cho dù muốn tìm người, cũng phải chờ đến lúc thân thể tốt lên mới đi tìm được. Nhà của ta cách nơi này cũng không xa, đi vài bước là có thể đến, công tử đừng từ chối nữa.”

Ta nhìn chính bản thân mình, cũng cảm thấy với tình trạng này thì ta căn bản không có cách nào lặn lội đường xa đi tìm Mã Văn Tài, cũng không lay chuyển được tâm thịnh tình của Cốc Tâm Liên, đành để nàng dìu, từng bước khắp khểnh đi về phía nhà nàng.

Nhà Cốc Tâm Liên ở gần thượng nguồn con sông, chỉ là một cái nhà gỗ hai tầng, mặc dù cũ nát, nhưng cũng có thể che mưa che gió. Cốc Tâm Liên nhiệt tình đưa ta đến tận phòng, lại dìu ta ngồi xuống, nấu cho ta một bát canh cá, còn mời đại phu tới xem bệnh cho ta. Đại phu xem bệnh, kê đơn xong, lại ra giá quá cao, các nàng căn bản là không đủ tiền trả. May mắn mà túi tiền của ta cũng không bị nước cuốn trôi, thanh toán tiền cho đại phu xong, ta cũng để lại mười lạng vàng để các nàng sửa sang lại nhà cửa, cũng là để báo đáp ân cứu mạng. Cốc Tâm Liên kiên quyết không nhận, nói cứu người là việc nhân nghĩa, không thể lấy tiền. Ta thấy nàng quyết tâm, đành thở dài thu lại tiền, tính toán ngày sau dùng cách khác để báo đáp.

Đến lúc ăn cơm, Cốc Tâm Liên lanh mồm hỏi han ta về trường Ni Sơn. Nàng nói ở trường nàng cũng có biết một vị công tử, ta vừa hỏi tên, dĩ nhiên là Lương Sơn Bá. Thì ra hẳn cùng Chúc Anh Đài trên đường đến trường đã từng gặp qua Cốc Tâm Liên một lần, còn giúp nàng giải vây. Ta cứ tưởng nàng muốn hỏi tình hình của Lương Sơn Bá, không ngờ, Cốc Tâm Liên lại hỏi ta về những chuyện trong trường.

Ngày nào của ta cũng là theo quy luật ba địa điểm, chính là giảng đường, phòng ăn và phòng ngủ, thật sự không có gì đáng nói. Cốc Tâm Liên thấy ta không kể nhiều, không khỏi có chút thất vọng, lại thấy ta vội vã muốn ra ngoài tìm người, liền xung phong giúp ta đi tìm, còn nói phụ cận nơi này, dòng chảy nàng đều nắm rõ, thật sự sẽ giúp được. Nàng chịu giúp ta, ta đương nhiên vô cùng cảm kích, mặc dù còn đang sốt nhẹ, nhưng trên người cũng đã có một chút sức lực, cho nên ta liền cùng với Cốc Tâm Liên đi tìm người.

Ở cạnh nơi ta mắc cạn, cũng không còn nhìn thấy khúc gỗ lúc trước, nói cách khác, có lẽ lúc ta bị đá đập, mất hết tri giác đã buông lỏng tay, bên người cũng không có gì khác. Cho nên nếu như ta có thể bị đánh lên trên bờ, nói không chừng Mã Văn Tài cũng sẽ như vậy.

Mấy ngày trước, lúc ta cùng với Lương Sơn Bá và Tuấn Cự Bá đọc sách, Lương Sơn Bá có giảng qua cho chúng ta về đường thủy, thuận tiện cũng nhắc đến một vài tri thức về vấn đề này. Chỗ này dòng chảy chậm lại, mực nước xuống thấp, theo lý thuyết, Mã Văn Tài đáng lẽ phải giống như ta, mắc cạn trên bờ sông mới đúng. Nhưng mà tìm kiếm suốt dọc đường, cũng hỏi thăm không ít người đi đường, tất cả đều nói là không thấy ai rơi xuống nước. Bất quá, điều may mắn là, cũng không ai nhìn thấy xác chết trôi sông, nghĩ đến đây làm cho ta cũng miễn cưỡng mà thở phào.

Tìm suốt cả buổi chiều, vẫn như lúc trước, một chút tin tức cũng không có. Ta cũng không có tâm tình trở về trường, đành theo Cốc Tâm Liên về nhà nàng, tính toán ở lại một đêm, ngày mai lại đi tìm tiếp. Vì chiều dài ta, hai mẹ con nhà họ Cốc lại đi đánh cá tươi, lại còn lo ta đang đau không ăn nổi cá, cũng nhường canh cá cho ta uống. Những người này tâm địa thật sự thiện lương, khiến ta hạ quyết tâm, chờ đến lúc về trường, nhất định phải báo đáp thật hậu hĩnh cho các nàng.

Đêm đó, Cốc Tâm Liên muốn ta ngủ ở phòng của nàng, còn nói nàng sẽ sang phòng mẹ ngủ cùng. Bởi vì ta trên người còn mặc đồng phục của trường Ni Sơn, nên cũng không tiện nói với nàng, ta cũng là con gái, chỉ đành ngượng ngùng tiếp nhận ý tốt của nàng. Đứng trước cửa sổ ngốc một lát, Cốc Tâm Liên lại bưng một ấm trà tới, giúp ta pha một tách trà nóng. Lúc này, ta đột nhiên chú ý trên bàn có một chồng giấy, trên giấy chỉ chút là chữ, không khỏi tò mò đi qua xem, hỏi: “Tâm Liên cô nương, đây là chữ người viết sao?”

“Đúng vậy.” Cốc Tâm Liên bưng ấm trà, tươi cười nói: “Thật ra, cha ta cũng là người đọc sách, khi người còn sống người còn từng giữ một cái chức nhỏ ở huyện nha. mấy năm nay ta mới học theo cha, chữ viết còn chưa lưu loát, Diệp công tử, người dạy ta một chút đi.”

Ta nghe Cốc Tâm Liên nói như vậy, liền cầm tờ giấy điệp lên xem, vừa nhìn thấy liền gật đầu: “Chữ viết rất đẹp. Trong nhu có cương, thanh mà không tục.” So với chữ ta viết thật ra còn dễ nhìn hơn, bất quá, ta cũng không thể nói ra những lời này, cho nên ta chỉ có thể bưng giấy, khen ngợi nàng. Cốc Tâm Liên sợ run một chút, lại hơi giận dữ nói: “Đáng tiếc ta là con gái, không có cơ hội đến trường đọc sách. Nhưng mà, Diệp công tử, không biết trong trường các người có thu nhận tạp dịch là con gái không? Ta nghĩ, nếu có cơ hội nghe giảng bài, dù có làm người hầu trong trường, ta cũng tình nguyện.”

“Cái này, thực ra là có. Y xá thì có chị em Vương Lan Vương Huệ, phòng giặt giũ và phòng bếp cũng không ít nữ nhân. Mấy ngày trước, ta nhớ hình như Tô đại nương còn nói công việc bây giờ càng ngày càng nhiều, thiếu người giúp đỡ, nếu người muốn làm, ta có thể nói trước với sư mẫu một câu, để người làm chút việc vặt trong trường, muốn đọc sách hay là học cái gì, thì cứ tìm ta là được.” Sư mẫu đối với mọi người đều tốt, ta chỉ cần thỉnh cầu nàng một chút, hẳn là được rồi. Mẹ con Cốc gia giúp ta nhiều như vậy, lại cứu tính mạng của ta, ta giúp ta cũng là phải phép.

“Thật sao! Diệp công tử, tốt quá rồi.” Cốc Tâm Liên thấy ta đồng ý giúp nàng đến trường, không khỏi mừng rỡ. Ta lại vì nghĩ đến Mã Văn Tài sống chết chưa rõ, nên cũng không cao hứng nổi. Cốc Tâm Liên thấy ta sốt ruột, lo nghĩ, nàng đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nghiêm cần nói với ta:

“Diệp công tử, cách đây mấy lối rẽ, có một vị đại thúc đối với chúng ta tốt lắm. Hẳn khi rảnh rồi liền thích ngao du xung quanh, có lẽ, nếu tìm được hẳn thì có thể hỏi thăm nơi Mã công tử dạt vào.”

“Tốt quá, chúng ta đi luôn đi.” Ta lúc này đã muốn đứng dậy, nhưng lại chú ý thấy ngoài cửa sổ trời đã tối đen, liền nói với Cốc Tâm Liên, “Giờ cũng

muộn rồi, để người ra ngoài lúc này không tốt. Như vậy đi, Tâm Liên cô nương, người cho ta mượn thuyền một chút, cũng nói luôn cho ta nơi ở của vị đại thúc kia, ta tự mình đi là được.”

“Ai, Diệp công tử, người đừng vội.” Cốc Tâm Liên vội vàng ngăn ta lại, “Bây giờ đã trễ thế này, không còn nhìn rõ đường, người lại không biết chèo thuyền, vạn nhất lại rơi xuống nước thì phải làm sao? Người hôm nay cứ ở lại đây một đêm, sáng sớm mai chúng ta sẽ lên đường, được không?”

“Cũng được.” Ta mệt mỏi quay lại ghế tựa, định uống trà, không may lại bị bỏng một chút. Cốc Tâm Liên thở dài, dặn ta phải nghỉ ngơi, sau đó đi ra ngoài. Ta cả đêm nằm trên giường trần trọc không yên, tuy rằng không ngừng ru ngủ bản thân, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, sáng hôm sau khi Cốc Tâm Liên đến, hai mắt của ta đã như gấu trúc rồi.

Cốc Tâm Liên đi đánh cá buổi sớm về, liền chèo thuyền mang đi đến chỗ ở của vị đại thúc kia. Ta vốn là muốn giúp nàng chèo, nàng lại kiên quyết không chịu, nói ta tinh thần suy sụp, giờ phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Ta đúng thật là tinh thần không tốt, tối qua cả đêm không ngủ được, hôm nay thật ra rất mệt mỏi, ngồi trong thuyền nhỏ, lắc lư nhịp nhàng một lát thì liền mơ màng, đến lúc mở mắt ra, đã thấy trong tầm mắt tràn ngập một màu hoa đào.

“Quái, nơi này là...” Ta nhìn khắp núi đều là hoa đào, cảm thấy nơi này nhìn rất quen mắt. Cốc Tâm Liên một bên dùng sào dài kéo thuyền vào bờ, một bên nhìn ta cười: “Nơi này rất đẹp phải không? khắp nơi đều là hoa đào, không biết phải trồng bao lâu rồi mới có được quang cảnh như hôm nay. Có thể đến nơi này, kẻ tiểu nhân cũng có thể thành thần tiên.”

“Phải, nơi này thật sự là tiên cảnh chốn nhân gian...” Ta ngoài miệng trả lời, trong lòng lại càng thêm nghi hoặc. Cho đến khi Cốc Tâm Liên đem thuyền đến một cái tiểu đình, buộc chắc dây thuyền rồi nói với ta: “Diệp công tử, người cứ đứng đây chờ nhé, đại thúc tính tình cổ quái, không thích gặp người lạ, ta đi báo trước một lát sẽ trở lại.” Nhìn thấy tiểu đình quen thuộc, lúc này ta mới sực nhận ra, liền giữ chặt tay áo của Cốc Tâm Liên, mỉm cười với nàng:

“Không cần đâu, Tâm Liên cô nương. Ta và vị đại thúc này cũng có quen biết, để ta đi cùng với người.”

Cốc Tâm Liên có chút nghi ngờ, nhưng nàng vẫn theo ta đi vào trong đình, mang theo cá tươi đứng trước sân kêu đại thúc. Chỉ thấy từ trên cầu thang có tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo liền có người nói vọng ra: “Ai, Tâm Liên cô nương đến à, có nhớ mang cho ta cá tươi ngon nhất không?”

“Đại thúc.” Cốc Tâm Liên vui mừng kêu một tiếng, giọng tay nhấc xâu cá lên, “Người xem, có thích không?”

“Tốt tốt, con cá này quả là rất ngon.” Đại thúc giọng tay nhận lấy xâu cá, cẩn thận nhìn từng con, trên mặt tươi cười vui vẻ. Lúc này, hắn mới nhìn thấy ta, lại giật mình kinh hãi.

“Ai nha, tiểu huynh đệ! Ngọn gió nào đã mang người tới nơi này thế? Chẳng lẽ đột nhiên hứng khởi, mới nhớ đến thăm ta?”

“Đã nhiều ngày không gặp, tại hạ thật sự rất mong nhớ, không biết đại thúc gần đây có khỏe không?” Ta lễ phép chấp tay, rồi lại thờ dài. Vị đại thúc này, cũng không phải người xa lạ, chính là người mà lúc ta cùng với Mã Văn Tài, Chúc Anh Đài xuống núi đã gặp ở quán trà, cũng chính là vị cư sĩ vui thú ruộng vườn trong truyền thuyết, Ngũ Liễu tiên sinh Đào Uyên Minh.

Ai ngờ đại thúc nhìn thấy ta, tươi cười xong lại buồn bã, liên tục lắc đầu, nói: “Không khỏe, không khỏe nữa rồi. Ai, trong phòng có thêm một vị ôn thần, mấy ngày nay ta sống cũng không yên.” Hắn nói xong lại thờ một hơi thật dài, ánh mắt lóe sáng, lại vuốt râu, nói với ta:

“Tiểu huynh đệ, thấy bộ dạng người thế này, ta cũng biết người chẳng có lòng tốt đến thăm lão già này đâu? Nói thật đi, rốt cuộc là có chuyện gì mà lại chạy đến đây?”

“Đại thúc, người hẳn là sớm biết rồi.” Ta thấy trong lời của hắn đầy ẩn ý, liền tiến lên, lo lắng hỏi hắn, “Đại thúc, người hãy nói thật cho ta, có phải Văn Tài huynh đang ở đây không? Hắn thế nào, có chuyện gì không? Có phải ngài đã cứu hắn rồi không?”

“Hừ, cái tên tiểu tử khốn nạn này cũng có người lo lắng cho hắn, thật sự là rất hiếm có nha. Hắn không có việc gì, ta mới thực sự có việc nè.” Đại thúc sờ sờ cằm, cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu hô vọng lên trên lầu:

“Này, vị Mã tổ tông trên lầu ơi, có người đến tìm người, còn không mau đi giá đến nhìn một cái?”

Nghe thấy Mã Văn Tài không xảy ra chuyện gì, trái tim ta cũng bình tĩnh hẳn lại. Nhưng trong lời của đại thúc lại mang theo ý châm chọc, không khỏi làm ta dưng thẳng cả lỗ tai lên.

Cái gì cơ, hắn gọi Mã Văn Tài là gì vậy? Mã tổ tông? Hình như lúc này hắn còn nói là có ôn thần tới cửa... Vị Mã đại gia này, đã ở địa bàn của người ta, vẫn là còn muốn trèo lên đầu chủ nhà? Bất quá, ta cũng phải nói thật, Đào Uyên Minh hình như luôn không thích hắn, trước đây cũng chưa từng hòa nhã với hắn lần nào, mà Mã Văn Tài đối với ông ấy cũng ghét bỏ ra mặt. Thật không nghĩ tới, lần này ông ấy lại cứu Mã Văn Tài, thật sự là tạo hóa trên người.

Trong phòng vang lên tiếng bước chân loẹt quẹt, sau đó lại nghe thấy giọng nói quen thuộc của Mã Văn Tài vang lên từ trong phòng: “Lão già chết dẫm, người lại gạt ta đây phòng! Ta nói cho người biết, đợi chân của bản công tử khỏi rồi, ta tự nhiên sẽ đi, không cần người năm lần bảy lần muốn đuổi ta ra ngoài.”

Đào Uyên Minh hướng về phía ta, bĩu môi, bộ mặt chính là đang muốn nói “Người nhìn coi, nhân phẩm của Mã đại gia chính là như vậy.” Cốc Tâm Liên cũng sững sờ, vội trộm hỏi ta: “Diệp công tử, công tử chắc chắn người công tử muốn tìm là vị này sao?”. Lời nói của nàng mang đầy vẻ hoài nghi không dám tin. Ta thật sự rất ảo não, đành phải hướng lầu trên hô lớn: “Văn Tài huynh, là ta, Diệp Hoa Đường, người không sao chứ? Chờ ta, ta lập tức sẽ

lên!”

“A Đường!”

Bên trong thanh âm dừng một chút, rồi tiếng bước chân chợt dồn dập liên tiếp. Cửa gỗ bị đẩy mạnh một cái, kêu cọt kẹt, sau đó Mã Văn Tài vọt ra, bước chân còn khập khiễng. Hắn nhìn thấy ta hình như muốn há mồm nói gì đó, nhưng lại không nói, tự mình bước xuống cầu thang, đến mấy bậc cuối, liền nhảy một cái, sau đó...chính là té.

Đào Uyên Minh ở một bên đứng nhìn, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, lại có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, nói với ta: “Hi hi, là chân hắc bị thương. Ai, ta còn tưởng là hắc giả bộ đau chân, bất quá, đáng tiếc, hình như là thật nha.” Hắn nói xong, khoe miệng nhếch lên, thò tay lấy bầu rượu hồ lô để bên hông, nhấp một ngụm, rồi mang theo đầu cá chạy lên lầu. Ta và Cốc Tâm Liên sau khi kinh ngạc thì vội vàng đỡ Mã Văn Tài dậy, kết quả phát hiện hắn ngã hôn mê bất tỉnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Kể lại

Hự, cầu thang này rất cao, nếu như rơi từ chỗ cao như vậy xuống, sẽ không đến mức thành ngu si chứ?

Ta vội vàng nâng Mã Văn Tài dậy, tay chạm vào da hắn, nóng hằm hập. Ta giật mình, lại đi sờ cái trán, cũng nóng hằm hập.

Mã Văn Tài chắc chắn đang sốt cao. Cũng khó trách, thân thể ốm yếu như thế, ngã từ trên thang xuống mới ngay lập tức ngất đi. Ta nhớ vừa nãy Đào Uyên Minh cũng có nói chân hắc bị thương, có thể là bị mảnh đá sắc cắt phải, hơn nữa ngâm nước lạnh lâu, bị nhiễm phong hàn, cho nên mới sốt. Ta vội bảo Cốc Tâm Liên đẩy Mã Văn Tài lên trên lưng ta, công hắc từng bước từng bước đi lên cầu thang lên tầng hai của nhà gỗ, dưới sự hỗ trợ của đại thúc đem hắn đặt lên giường. Mã Văn Tài, hắc thật sự quá nóng vội, chân đã bị thương còn muốn cạy mạnh, chờ ta trèo lên thì hắc chết được à!

Bất quá, xem bộ dạng này của Mã Văn Tài, có lẽ nửa ngày một ngày cũng không tốt lên ngay được, còn phải làm phiền đại thúc vài ngày. Đại thúc tuy là bất mãn với Mã Văn Tài, nhưng cũng không có ý xua đuổi chúng ta, hơn nữa còn nói với ta, tiểu huynh đệ à, ngươi muốn ở đây mấy ngày cũng được, nhưng phải đảm bảo trông vị tiểu tổ tông kia cho chặt, đừng để cho hắc không có việc gì cũng nổi điên sửa loạn căn người.

Lời này nghe qua thì kỳ quái, nhưng ta cũng không tìm được điểm nào để phản bác, chỉ có thể âm thầm cảm thấy may mắn vì Mã Văn Tài còn chưa tỉnh, không nghe được mấy câu nói đó. Cốc Tâm Liên còn phải về trước bắt cá, cho nên cáo từ trước, lúc sắp đi còn nói ngày mai sẽ đến thăm ta, cũng dặn ta nếu chân của Mã công tử bình phục thì trước lúc rời đi nhất định phải báo cho nàng một tiếng, nàng sẽ cùng chúng ta đến trường. Còn cá mang cho đại thúc, nàng cũng không lấy tiền, nói là coi như để cho bằng hữu của Diệp công tử bồi bổ sức khỏe.

Cốc Tâm Liên đi rồi, đại thúc mang theo đầu cá, hi hi cười nói là được hưởng ké ánh sáng của ta. Thì ra, mấy ngày gần đây, hắc không đi ra ngoài bán trà hoa cúc, nói ra thì thật xấu hổ, nhưng trong túi ngay cả mấy đồng tiền lẻ cũng không có, Mã Văn Tài trên người cũng không mang theo túi tiền, vì thế chân hắc dù đã bị thương một ngày, cũng không có đại phu nào thêm đến chữa trị. Đào Uyên Minh còn nói, nếu hôm nay ta không đến, hắc cũng chỉ đành mặt dày đi cầu xin đại phu. Nói xong những lời này, hắc lại lo lắng hỏi ta: “Tiểu huynh đệ, ngươi ra ngoài, đừng nói là cùng không mang tiền chứ?”

“Làm sao có thể như vậy, đại thúc, xin ngài cứ yên tâm, mặc kệ là tiền thuốc thang, hay là tiền cơm, ngài cứ tính cho ta, ta sẽ trả tiền!” Ta dùng sức vỗ ngực, đem túi tiền bên hông lấy tiền, đổ hết vàng trong túi ra mặt bàn, cũng hỏi đại thúc xem đại phu gần đây nhất ở đâu. Đại thúc lại bảo ta không cần đi, hắc sẽ đi mời về, ta cứ ở lại chăm sóc Mã Văn Tài là được. Ta ngẫm nghĩ, cũng không từ chối, lại nói đại thúc xin đừng khách khí, vàng cứ tùy tiện dùng, tiền thừa coi như là chúng ta trả để thuê phòng.

“Ai nha, tiểu huynh đệ, ngươi sao chỉ khách khí lần này, lần trước rõ ràng càng ngươi cũng ở đây, ta cũng không có lấy tiền phòng a.” Đại thúc lắc đầu, tiện tay cầm lên một thỏi vàng, phần còn thừa bảo ta nhận lại, ta nở nụ cười tươi, lại nhét vào tay hắc một thỏi nữa, bảo là đây là tiền để hắc mua rượu uống.

“Hi hi, cũng được. Là ngươi tự muốn mời ta rượu đấy nhé, lão sâu rượu ta đây sẽ không từ chối đâu.” Đào Uyên Minh cười to, vung vạt áo, đi thẳng xuống lầu, xa xa còn nghe thấy hắc ngẩn ngẩn đọc:

“Tánh thị tửu nhi gia bản, bất năng hằng đắc; thân cự tri kì như thử, hoặc tri tửu chiêu chi. Tháo ẩm tất tận, kì tại tất túy, kí túy nhi thối, tăng bất lạn tình. Hoàn đồ tiêu nhiên, bất té phong nhật. Đoản cát xuyên kết, đan biểu lữ không, yển như dã. Thường trước văn chương tự ngu, phả thị kì chí. Vong hoài đắc thất, dĩ thử tự chung...”

(Tính thích rượu, mà vì nhà nghèo nên không có thường để uống. Những người quen thân cố cự biết thế, đôi khi bày rượu đãi mời. Tiên sinh cứ uống cho thật cạn, thật say mới thôi. Say rồi thì ra về, không lưu luyến gì cả. Nhà thì bốn vách tiêu điều, không đủ che nắng gió. Áo vải thô chằm vá nhiều nơi. Bầu rượu giờ com thường trống rỗng mà vẫn vui tươi. Tiên sinh thường trước tác thơ văn để tự tiêu khiển, cũng bày tỏ ý chí của mình. Việc được thua của thế sự không hề màng đến; cứ như vậy mà sống trọn đời...)

Thân ảnh Đào Uyên Minh dần dần khuất xa, ánh mặt trời chiếu ra một cái bóng thật dài, giờ phút nào, không biết tại sao, ta thế nhưng lại cảm thấy bóng

dáng của đại thúc, vô cùng thể lương thiện. Lại nói tiếp, hẳn suốt ngày một thân một người ở trong vườn hoa đào này, hẳn là cũng sẽ cảm thấy cô độc phải không?

Nếu như hẳn có thể đến trường dạy học thì tốt rồi. Lấy tài trí thông minh của đại thúc, chất lượng dạy tất nhiên sẽ tốt hơn nhiều lần so với Trần phu tử. Chỉ là, với cá tính của ông ấy, nhất định sẽ không chịu đi, ta cũng không tự ảo tưởng mình có tài năng thình ông ấy lên núi đầu.

Ta còn đang nhủ mảy suy tư, chợt nghe thấy có tiếng động ở sau lưng. Ta vội vàng quay đầu lại, phát hiện Mã Văn Tài không biết đã tỉnh từ lúc nào, tuy rằng mặt vẫn đỏ bừng, nhưng thần thái cũng khá hơn, giờ phút này đang yên lặng nhìn ta, đồng thời tự mình cố gắng chống lên giường để ngồi dậy. Ta còn tưởng hẳn định uống nước hay muốn lấy cái gì, liền hỏi hẳn cần gì để ta đi lấy, Mã Văn Tài lại lắc đầu, vậy vậy ta ý bảo ta qua chỗ hẳn.

Ta do dự mà đứng ở mép giường, giây tiếp theo, bàn tay giấu sau lưng của ta đã bị Mã Văn Tài túm được. Hẳn cầm bàn tay của ta lên xem, hô hấp trở nên dồn dập, thân thể cũng run run. Ta định rút tay về, nhưng Mã Văn Tài lại nắm chặt cổ tay của ta, giọng khàn khàn: “Tay của ngươi...”

“Không sao đâu, chỉ là bị bật hai cái móng tay mà thôi, bây giờ cũng không đau, một thời gian nữa rồi nó lại mọc lại thôi.” Ta cười ha ha, theo thói quen định lấy tay vò tóc, lại nhận ra cả hai tay của ta đều bị Mã Văn Tài nắm lấy, muốn rút cũng không rút ra được, đành phải bỏ ý định đó đi, lại giải thích cho hẳn, “Ngươi cũng hiểu mà, phía sau núi đá xếp chồng khít, cũng chỉ có thể dùng móng tay bám vào. Nhưng mà, ta thì là không đau đâu, cũng không còn chảy máu, không có việc gì thật đó, cũng may mà móng tay ta tương đối ngắn, nếu móng tay mà dài, không chừng sẽ ngã xuống luôn, ha ha.”

Thật sự là ta không có thấy đau. Lúc ở phía sau núi, bởi vì quá khẩn trương, nên cũng không đau. Sau đó rơi xuống sông liền ngất đi, được Cốc Tâm Liên cứu, lại còn mời đại phu bôi thuốc cho ta, hiện tại cơ bản đã không có chuyện gì. Dù sao cũng không phải là vết thương lớn, không có gì đáng ngại. Lại nói, chân Mã Văn Tài bị thương mới thực là trọng thương, cũng không biết giờ thế nào.

Ta nhắc chân lên nhìn một chút, đại thúc đã băng bó tốt cho hẳn, chỉ vì người kia lúc này cây mạnh, lại chạm vào miệng vết thương, khiến máu chảy ra thấm ướt băng gạc. Ta đổi băng mới cho hẳn, lại muốn đi nấu canh cá, nhưng Mã Văn Tài lại cứ giữ lấy cánh tay ta, nhất quyết không cho ta đi.

“A Đường, đừng nhúc nhích, cứ ngồi yên ở đây đi.” Thanh âm của hẳn trầm thấp, lòng bàn tay lại nóng bỏng như lửa, ánh mắt nhìn ta trầm tĩnh lại mang chút u buồn. Ta không tự chủ được, liền không dám dựa nữa, lẳng lặng ngồi ở bên cạnh giường. Mã Văn Tài chậm rãi rút tay lại, thân thể hơi nghiêng một chút, do dự mở miệng nói với ta:

“A Đường, ta muốn ôm ngươi một cái, có thể chứ?”

Ta sợ run một chút, theo bản năng muốn cự tuyệt. Nhưng nhìn Mã Văn Tài thần sắc hốt hoảng, ngày thường hẳn kiệt ngạo bất tuân, vậy mà giờ trong ánh mắt lại đầy sự cầu xin thì ta lại không nỡ. Vì thế giây tiếp theo đã bị Mã Văn Tài dùng sức kéo vào trong lòng. Thân thể hẳn cũng nóng bỏng, cánh tay phát run, cảm đặt trên đỉnh đầu ta, hô hấp ồ ồ, thanh âm càng thêm một chút khàn khàn:

“A Đường, ta thực sự rất sợ... Ngươi biết không, ta thật sự rất sợ...” Cánh tay hẳn càng ôm chặt ta hơn, trong giọng nói lại thêm một phần nghẹn ngào, “Ta sợ rằng, sợ rằng ngươi sẽ không bao giờ quay lại nữa...”

Có cái gì nóng nóng rơi trên bờ vai của ta, một giọt lại một giọt. Tay của ta cũng không tự giác mà run, muốn nói với hẳn cái gì đó, nhưng lại không thể cất thành tiếng, để cho thanh âm trầm thấp mà run rẩy của Mã Văn Tài, từng chút, từng chút, như một cái búa tạ đập vào trong trái tim ta.

“Vì sao, tại sao phải chịu nguy hiểm vì ta? Bảo ngươi giết con gấu ngươi cũng làm, không để ngươi cứu ta thì ngươi lại nhảy xuống, ngươi không thể lúc nào cũng nghe lời của ta sao? Mẹ ta đã bỏ rơi ta rồi, nếu ngươi cũng đi nốt, còn lại một mình ta, thì ta phải làm thế nào bây giờ...”

“Văn Tài huynh...” Trong lòng ta phi thường khổ sở, ngoài miệng lại không biết phải nói gì, vừa mới gọi tên hẳn, đã bị Mã Văn Tài ngắt lời, gần từng tiếng nói với ta: “Gọi ta là Văn Tài.”

Ta khịt khịt mũi, hốc mắt liền đỏ hết lên, tầm mắt cũng mờ mịt. Chỉ mơ hồ nhìn thấy người đối diện hình như cười khê, trong miệng còn nói: “Ngốc nghếch, khóc cái gì?” Giọng nói của hẳn tuy mang chút khinh thường, nhưng động tác lau nước mắt cho ta lại vô cùng dịu dàng. Ta thấy lòng bàn tay hẳn vẫn nóng bỏng như cũ, vội dùng tay áo chùi chùi khóe mắt, muốn đứng dậy vỗ khăn đắp lên trán hẳn để hạ nhiệt. Mã Văn Tài lại một phen nắm lấy tay ta, ấn đầu ta vào lồng ngực của hẳn: “A Đường, đừng gấp, ta không sao đâu, ngươi bây giờ đừng đi đâu cả, ta còn có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Đầu ta lúc này rất gần trái tim của hẳn, ta nghe rõ mỗi từng nhịp đập như tiếng trống, làm ta không thể tập trung suy nghĩ bất cứ cái gì. Ta biết rõ ta đang lấy thân phận con trai, cùng hẳn như thế này là rất không bình thường, nhưng cũng không biết phải làm thế nào, chỉ cảm thấy, lúc này dựa vào hẳn, trong lòng thấy vô cùng an bình, dù sao... xung quanh cũng không có ai khác, hẳn lại đang ốm, lần này cứ để kệ hẳn đi...

“Ngươi muốn hỏi cái gì?” Ta cũng bị cảm xúc của hẳn ảnh hưởng, thanh âm cũng tự nhiên khàn hơn. Mã Văn Tài hơi thở ấm áp phả vào vành tai của ta, cảm của hẳn lại như có như không cọ cọ gò má của ta, thấp giọng hỏi:

“Tất cả mọi người đều chờ lấy dây thừng khác đến, vì sao chỉ một mình ngươi lại định mạo hiểm cả tính mạng để cứu ta?”

“Nhờ không lấy được dây thừng thì phải làm sao đây? Lúc ấy, ngươi ở hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, ta không an tâm.” Mã Văn Tài dựa vào gần quá, thời điểm nói chuyện, môi của hẳn cứ chạm lên vành tai của ta, ta lặng lẽ hướng thân mình ra phía ngoài, nhưng lại đau lòng phát hiện không thể di động. Cánh tay Mã Văn Tài ôm tay không biết từ lúc nào lại dồn thêm chút sức, tay cũng đặt lên mu bàn tay của ta, lại thấp giọng hỏi tiếp:

“Giả sử ngươi rơi xuống không phải là ta, mà là Lương Sơn Bá thì phải? Ngươi cũng sẽ làm như thế sao?”

“Chúc Anh Đài nhất định sẽ cứu hẳn, cũng không đến lượt ta.”

“Nếu ngay cả Chúc Anh Đài cũng ngã xuống thì sao?”

“Vậy, đương nhiên là sẽ gọi mọi người đến cứu, ta cũng không có biết thuật phân thân, làm sao cứu được nhiều người như vậy?”

Mã Văn Tài dừng lại một chút, hình như cảm thấy hơi như vậy không ổn, vì thế hắn suy nghĩ một lát, liền đổi cách hỏi: “Ta sửa lại thế này nhé. A Đường nếu ta và Lương Sơn Bá, Tuấn Cự Bá cùng rơi xuống núi, người lại chỉ có thể cứu một người, như vậy người sẽ cứu ai?”

Cái này, Văn Tài huynh, người chắc chắn người chỉ bị thương ở chân thôi sao? =.= Có khi nào là cả đầu của bị đập vào đá không? Vấn đề này sao ta nhìn kiểu gì cũng thấy giống cái vấn đề mà các bà vợ luôn hỏi chồng “Nếu em cùng với mẹ anh cùng rơi xuống sông, anh sẽ cứu ai?” a.

“Ta nói này, ba người các người không có chuyện gì thì chạy đến sau núi thì nhảy vực sao?” Ta nói thầm một câu, lại hỏi hắn tại sao hắn và Chúc Anh Đài lại ra sau núi, thế nhưng, Mã Văn Tài lại thật chuyên tâm, kiên quyết không cho ta xa rời chủ đề: “Trước trả lời câu hỏi của ta đã, người sẽ cứu ai.”

“Văn sẽ cứu người đầu tiên.” Ta rầu rĩ trả lời. Dù sao thì Lương Sơn Bá và Tuấn Cự Bá cũng không ở đây, Mã Văn Tài lại đang ốm, trước cứ thỏa mãn tâm lý cổ quái của hắn đã. Bất quá, nếu Lương Sơn Bá hoặc Tuấn Cự Bá thật sự rơi xuống, ta cũng không có khả năng tự mình nhảy xuống cứu, hắn là sẽ cởi quần áo ra buộc vào đầu dây thừng, ném xuống để bọn họ trèo lên. Nhưng đối với Mã Văn Tài, ta lại lo là quần áo không đủ sức chịu được cân nặng của hắn, vì thế mới trực tiếp tự mình trèo xuống. Ta luôn luôn cho là ta rất ghét Mã Văn Tài, chán ghét hắn làm việc không phân phải trái, tự cao tự đại, bất quá, có đôi khi nghĩ lại, hình như ta cũng rất cao ngạo táo bạo, vốn không có tư cách đi nói người khác.

Mã Văn Tài cũng trả lời ta, hắn nói Chúc Anh Đài tìm hắn là vì chuyện đổi phòng. Hình như là bởi vì Lương Sơn Bá nói gì đó, nên Chúc Anh Đài muốn hắn đem ta trở về phòng, đừng có giờ trò chia rẽ. Bởi vì lúc trước còn đang cãi nhau với ta, nên Mã Văn Tài cũng không thêm nề mặt năng, hai người nói không hợp ý liền bỏ đi. Chẳng qua, đúng lúc đó phía sau núi lại có một thân cây mục ruỗng đổ xuống, bọn họ vì tránh cái cây kia, liền đứng sát ở rìa núi, sau đó không may núi lại lở, nên hai người mới cùng rơi xuống.

“Người nghĩ xem, chuyện này đều là do người cứ nằng nặc đòi đổi phòng. Chờ đến lúc trở lại trường, người liền đổi trở về, được chứ?” Mã Văn Tài lại hỏi thêm một câu. Ta tuy là hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Chiếm được đáp án mong muốn, Mã Văn Tài thỏa mãn than một tiếng, ôm chặt lấy ta. Độ ấm trên người hắn hình như đã giảm đi, ta thử lấy tay sờ trán hắn, hình như đã hết sốt rồi. Lúc này, Mã Văn Tài đột nhiên nắm chặt lấy cái tay của ta đang đặt trên trán hắn, đồng thời ngẩng mặt lên sát mặt ta!

Ta bị hắn dọa giật nảy mình, liều mạng muốn thoát ra, ai ngờ Mã Văn Tài tuy rằng bị bệnh, nhưng sức lực vẫn rất lớn, gắt gao ôm lấy ta không cho ta cử động, đôi môi nóng bỏng của hắn nhảy mắt liền hôn lên. Ta không nghĩ tới hắn sẽ làm ra chuyện này, toàn thân cương cứng, lúc này gáy của ta chợt nhói đau, không biết là tay của Mã Văn Tài đặt ở chỗ nào, làm ta đau đến kêu ra tiếng. Mã Văn Tài buông ra ngay, cố gắng đè nén hô hấp vẫn đang ồ ồ, giọng nói du dương mềm nhẹ hỏi ta: “A Đường, cảm thấy không?”

Hắn vừa nói xong, lại duỗi tay sờ cái tay của ta một chút, ta đau đến hít một hơi lạnh, chỉ nghe Mã Văn Tài nói: “Tại sao lại thế, nơi này bị sưng lên rồi.”

“Có thể là bị đá đập vào.” Ta đáp, cũng vươn tay sờ ra sau, gáy sưng mọng như một quả hạch đào. Ta cũng vô cùng kinh ngạc, theo thói quen liền mân mân môi, “Lúc ta rơi vào trong nước, ta nhớ là đầu đập lên một khối đá ngầm, sau đó ngất đi, nên đã quên mất việc này. Hai ngày nay vội vã đi tìm người, cũng không có chú ý, không nghĩ tới nó sưng to như vậy, cũng may lúc đi ngủ không có đè lên nó.”

“Về sau, không cho phép người lại mạo hiểm vì ta nữa, ta sẽ bảo vệ tốt cho người.” Mã Văn Tài lại gí sát vào mặt ta, ta vội thoát ra, nhanh chóng nhảy xuống giường, phần nộ hét to: “Mã Văn Tài, người định làm cái gì? Ta là con trai đó!”

“A? Ừ, ta cũng không có nói người không phải con trai mà.” Mã Văn Tài có chút tiếc hận thu tay lại, ta rất bất mãn với thái độ này của hắn, lại tiếp tục chỉ trích:

“Vậy người vừa rồi, người vừa rồi là làm cái trò gì?”

“Hả! Ta vừa rồi có làm cái gì sao?” Mã Văn Tài vẻ mặt vô tội nhìn ta, “Người nhắc lại cho ta đi, ta vừa rồi làm không ít việc, cũng không biết người muốn nói cái nào.”

“Người...” Ta khề cần môi, quay đầu nhìn xung quanh, thấy không có ai, liền dứt khoát nói ra, “Người vừa rồi, người, người hôn ta có phải không!”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Sơ hở

“À, người nói là nói chuyện đó.” Mã Văn Tài đưa tay sờ sờ chóp mũi, trên mặt hết sức bình tĩnh, hơn nữa còn dùng ánh mắt hoang mang nhìn ta, giải thích bằng giọng điệu hết sức ngây thơ vô tội: “Vừa rồi nhất thời kích động, nên quên mất người là con trai.”

“Ngươi ——” ta bị hấn làm tức đến mức lùi lại phía sau mấy bước, đá mạnh lên ghế tựa, nhưng ghế tựa thì không nhúc nhích, còn ta lại đứng không vững, trong mắt chỉ còn nhìn thấy sao bay bay.

Ừ, ta nếu là nam thì không có vấn đề gì, nhưng nếu là nữ thì ngươi liền dám làm ra chuyện này sao? Ngươi có thể còn vô sỉ hơn được nữa không!

“Dù sao mọi người đều là con trai cả, cũng không sợ ảnh hưởng danh tiết, ngươi sợ cái gì?” Mã Văn Tài thấy ta tức đến cả mặt đều đỏ ửng, không khỏi nhếch môi cười cười, hướng ta vẫy vẫy tay, “Không sao, A Đường, là ta không đúng, ngươi đừng có trốn xa như vậy, lên giường nằm thêm chút nữa đi, vết thương của ngươi cũng chưa lành mà. Ta hứa sẽ không chạm đến ngươi nữa.”

Mơ đẹp nhỉ, ta mới không cần dính với ngươi!

Ta âm thầm đem liệt chỗ của Mã Văn Tài vào khu vực đặc biệt nguy hiểm, liền lần đi thật xa, ngay cả đưa trà cũng là đứng xa vờn tay đưa qua. Hấn cũng không nói gì, cứ dựa vào đầu giường nhìn ta cười, cười đến mức khiến ta sợ hãi, càng lúc càng lùi ra xa, đến tận lúc trốn sau cái bàn mới kêu lên:

“Mã Văn Tài, ngươi cười cái gì?”

Mã Văn Tài bùng trà lên nhấp một ngụm, khoe môi cong lên, lại giơ tay vẫy vẫy ta: “A Đường, lại đây.”

Thấy ta vẫn bất động như trước, hấn liền mỉm môi cười khê, “Nếu ta thật sự muốn chạm vào ngươi, cũng sẽ không chờ đến hôm nay, trốn sau cái bàn thì có ích chác?” Sau đó hấn cũng không nói thêm về đề tài này nữa, chính là hướng mắt nhìn lên trần, có chút khinh thường nói:

“Hừ, dân đen chính là dân đen, đến cái chỗ ở mà cũng tồi tàn như vậy. A Đường, đành để ngươi chịu khổ rồi, chờ thêm hai ngày nữa, chân ta khá hơn rồi chúng ta sẽ về trường. Tay của ngươi cũng cần sớm chữa trị, đề chậm trễ sẽ không tốt.”

“Văn Tài huynh...” Ta thấy trong lời nói của hấn, đầy ý tứ khinh thường đại thúc, không khỏi cảm thấy phiền muộn, vừa định mở miệng, lại bị Mã Văn Tài cắt ngang:

“Đã nói với ngươi rồi, gọi ta Văn Tài đi. Về sau ngươi nói chuyện với ta, không cần kèm theo kính ngữ.”

“Văn... Văn...” Ta cảm thấy gọi như vậy rất kỳ quặc, cuối cùng vẫn không cất nổi thành tiếng, chỉ đành lén bỏ qua, ngược lại liền lật lại chủ đề, nói:

“Ngươi sao lại chán ghét đại thúc như vậy?”

Không biết có phải vì ta không gọi tên của hấn hay không mà Mã Văn Tài lúc đầu đang chờ mong lại trở nên mất mát, không vui mà đáp: “Hấn cũng chỉ là dân đen, vậy mà mở miệng ra là luận điệu nguy hiểm dối trá, ta thấy người như vậy thì không thích.”

“Nhưng mà Văn Tài huynh..., Văn, Văn Tài, dù sao đại thúc cũng là người đã cứu mạng ngươi.” Ta theo thói quen lại thêm kính ngữ, kết quả bị Mã Văn Tài trừng mắt một cái, liền không có cốt khí đành sửa lại.

“Còn nhớ lúc chúng ta đến đây, mọi người đều có chút không thoải mái, bất quá bây giờ, ta thật sự hi vọng ngươi và đại thúc có ở sống chung vui vẻ, ngay cả cho không thể bỏ qua chuyện trước kia, ít nhất cũng giữ mặt mũi cho nhau, được không? Dù sao, chúng ta hiện tại mình đầy thương tích, còn phải quấy rầy người ta mấy ngày, ngươi cũng phải áp chế tính tình của mình, đợi cho đến lúc ngươi khỏi bệnh trở về trường, ngươi muốn gì cũng được.”

“Được rồi, ta biết ngươi rất thích lão già chết dẫm kia.” Mã Văn Tài tiện tay đặt bát trà ở một bên bàn, lông mi hơi hơi nhướn lên, “Nếu ngươi muốn ta vì ngươi mà giảng hòa với hấn, cũng không phải là không thể. Bất quá ta có một điều kiện, nếu ngươi đáp ứng, mọi chuyện liền theo ý ngươi; nếu ngươi không đáp ứng, đừng trách ta không cho hấn mặt mũi.”

“Điều kiện?” Ta sững sốt một lúc, “Điều kiện gì?”

“Ngươi trước tiên qua đây đã.” Mã Văn Tài ngoắc ngoắc ngón tay, ta do dự bước qua, lại bị hấn ấn bả vai ngồi xuống trên giường, đồng thời cả người lại bị kéo về phía hấn. Mã Văn Tài thờ hờn hển, nắm chặt cả hai bả vai của ta, giọng lạc đi, nói: “Để ta hôn thêm một cái.”

“Ngươi đừng có đùa!” Ta cả kinh muốn lùi ra, Mã Văn Tài lại nhanh nhẹn cầm lấy cánh tay của ta, miệng cười nói: “Ta là muốn đùa, không được sao?”

“Ta nói cho ngươi rõ, ta là con trai! Ngươi đừng có đem ta làm thành con gái.” Ta giận đến cắn môi, lại trịnh trọng cảnh cáo hấn. Mã Văn Tài liền tục gật đầu: “Rồi rồi, ta đã biết, là con trai là con trai, cũng không có ai nói ngươi là con gái, ngươi tức giận làm gì? Thật ra là ta muốn nói, để cho ta ôm thêm một cái.”

“Hoang đường!” Ta cắn giận đẩy hấn ra, không thêm để ý đến hấn. Mã Văn Tài ở sau lưng ta thờ dài, trầm giọng nói: “Hiện giờ, ngay cả ngươi cũng muốn vứt bỏ ta sao... Cũng không có cách nào, ai bảo con người của ta rất tùy tiện, có cũng được mà không có cũng không sao...”

“Ai bảo sẽ mặc kệ ngươi?”

Ta thấy giọng hấn nói càng lúc càng buồn, không khỏi xoay người lại muốn giải thích, Mã Văn Tài thuận tay đem cả người ta ôm lấy, ôm chặt vào trong lòng: “Vậy là tốt rồi, ngoan, nghe lời, đừng nhúc nhích, đừng làm ta phải buồn.”

Cái loại nguy hiểm gì đây. Ta chun mũi lại, cũng không động đậy, theo hấn đi, bằng không người kia nhất định sẽ nói liên tục. Loại trạng thái này diễn ra trong chớp lát, ta cũng cảm thấy hơi buồn ngủ, liền dựa hấn vào vai của Mã Văn Tài mà ngủ gật. Một lúc sau, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng bước

chân, tiếp theo là một giọng nữ vang lên: “Diệp công tử, Diệp công tử, người ở đâu?”

Ta lập tức tỉnh lại, nhanh chóng nhảy từ trong lòng Mã Văn Tài ra, cũng không quan tâm đến sắc mặt người phía sau trở nên âm trầm, tự mình sửa sang lại quần áo không hiểu tại sao lại lộn xộn, rồi vội vàng đi xuống dưới lầu.

Người tới đúng là Cốc Tâm Liên. Nàng đã thay một bộ quần áo mới, trong tay mang theo một cái đầu cá cùng một cái túi đựng thảo dược. Thấy ta đi ra, nàng không khỏi bước nhanh tới chào đón: “Diệp công tử, ta mang cá đến cho công tử đây.” Nói xong giơ cao đầu cá trong tay, vô cùng cao hứng đi về phía tay trái lâm đầu cá.

“Thật sự xấu hổ, đã làm phiền Tâm Liên cô nương phải chạy tới đây một chuyến.” Ta vốn định chối từ, nhưng mà Cốc Tâm Liên lại đem đầu cá đặt vào tay ta, trong miệng nói: “Diệp công tử, xin đừng khách khí, là vì ta vừa rồi đi tới hồ riêng bắt một con cá trắm đen, nghe nói người rơi xuống nước bị cảm lạnh mà ăn sẽ chóng khỏi bệnh. Ta thấy vị Mã công tử kia hình như cũng là rơi xuống nước sau mới được đại thúc cứu lên, con cá này vừa vận cho hai người các người.” Nàng vừa nói, vừa quay đầu nhìn xung quanh, kinh ngạc hỏi: “Đại thúc đâu?”

“Đại thúc đã ra ngoài tìm đại phu.” Ta đáp lời.

Cốc Tâm Liên trở mắt nhìn ta.

“Từ chỗ này mà đến tìm đại phu, phải đi mất một ngày. Các người ở chỗ này chờ lâu như vậy, có cái gì ăn không?”

“Còn một chút lương khô thừa, ta cũng định đi nướng mấy con cá để ăn...” Cốc Tâm Liên nghe ta nói xong, ánh mắt trừng lớn hơn nữa, kinh ngạc: “Như vậy làm sao được? Các người mới rơi xuống nước bị cảm lạnh, thân thể còn đang suy yếu, làm sao có thể ăn cá nướng? Hẳn là nên nấu canh cá!”

“Chuyện này, thật ra ta cũng muốn nấu canh cá...” Dưới cái nhìn chăm chú của Cốc Tâm Liên, ta càng nói đầu càng cúi thấp, cuối cùng cô nương đổi diện không nhịn nổi liền cười ra tiếng, giờ tay đột lấy đầu cá trong tay ta, nói: “Ta biết rồi, các người là con cháu thế gia, bình thường cầm y ngọc thực, ở trong trường cũng có thư đồng hầu hạ, không biết nấu ăn cũng đúng thôi. Ta nấu canh cá là giỏi nhất đó. Diệp công tử không ngại lát nữa ném thử tay nghề của ta chứ?”

“Thật sự là đã làm phiền Tâm Liên cô nương rồi.” Ta có chút xấu hổ, Cốc Tâm Liên lại coi như không thấy, mang theo đầu cá đi thẳng xuống phòng bếp. Ta vốn định qua hỗ trợ, lại nghe thấy trên lầu cửa gỗ mở ra, Mã Văn Tài không biết từ lúc nào đã tự làm một cây gậy gỗ, chống gậy ra bên ngoài nhìn.

Bộ dạng này của hắn thực sự là rất thú vị, không ai có thể tưởng tượng nổi Mã Văn Tài cũng có ngày phải lưu lạc đến tình cảnh này, không chừng nếu để người trong trường nhìn thấy, có khi lại kinh ngạc đến rớt tròng mắt.

Mã Văn Tài thấy ta cười trộm, không khỏi then quá hóa giận, muốn ném gậy đi rồi tự mình đi xuống. Ta sợ hắn ném đi, liền xông lên đỡ hắn, dẫn vị đại gia này chậm rãi bước xuống dưới. Hắn sắc mặt lúc đầu đang âm trầm, lúc này mới hơi tốt lên, hất cằm về phía phòng bếp, nhú mày hỏi ta: “Nàng ta tới đây làm gì?”

Lời này, không nghi ngờ gì, chính là nói Cốc Tâm Liên.

“Tâm Liên cô nương là mang cá đến cho chúng ta, nàng lo lắng chúng ta không có cơm trưa để ăn, lại còn làm cả canh cá.” Ta kích động giải thích. Mã Văn Tài lại lại bĩu môi, trong lời nói có chút khinh thường, hỏi ta: “Diệp Hoa Đường, người sao lại để cho người ta đi làm cơm? Bản thân sao không tự nấu cá.”

Hắn nói rất to, ta bị hắn nói đến nổi xấu hổ, còn chưa kịp mở miệng thì Cốc Tâm Liên cũng đã nghe thấy, thò đầu ra khỏi phòng bếp:

“Vị công tử này, người đừng trách Diệp công tử không làm. Hắn là con trai, không biết nấu ăn là đương nhiên, người đừng khó xử hắn. Các người nếu muốn ăn gì, cứ nói với ta là được, ta biết làm rất nhiều món ăn.”

“Chắc chắn, con trai cơ đấy.” Mã Văn Tài cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn ta từ trên xuống dưới, thở dài, miệng chặc chặc, lẳng lặng lắc đầu, nhỏ giọng nói vào tai ta: “Ài, lúc trước trong trường có Vương Huy Chi, hiện tại lại có một cô nàng đánh cá, Diệp công tử ngọc thụ lâm phong, tuấn tú lịch sự, cũng khó trách nam nữ đều ăn. Chẳng qua người biết câu dẫn người khác, nhưng chẳng hay có năng lực làm tướng công của người ta không.”

“Người nói bậy bạ cái gì! Tâm Liên cô nương là ân nhân cứu mạng của ta, ta làm sao có thể có tâm tư đó với nàng?” Ta nhú mày phản đối. Mã Văn Tài cũng không xoay vào vấn đề đó nữa, chỉ nói: “Cốc Tâm Liên thì không có gì, nhưng mà ta thật sự muốn hỏi người một chút, người nhận thức Vương Huy Chi thế nào? Hắn tại sao vì tìm người, lại cất công đi một chuyến đến trường?”

“Người nói Huy Chi huynh sao? Chúng ta là ở tiệc đính hôn của Tà gia mà quen biết, hắn...” Ta đột nhiên ý thức được mình lỡ miệng, vội vàng lấy tay che. Mã Văn Tài nhìn ra được manh mối, liền không buông tha, hỏi: “Tiệc đính hôn? Là tiệc đính hôn diễn ra vào tết Đoan Ngọ sao? Tà Đạo Uẩn vì sao muốn người đi dự? Các người có quan hệ gì?”

“A, này, là vì nhà của ta cùng với Tà gia có chút quen biết, nên nàng mới mời ta đi dự...”

“——Không đúng! Ta còn nhớ ngày đó gặp người ở trên đường, trên mặt người còn có một chút son, đi dự tiệc làm sao lại có thể dính son? Người thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc người đã làm gì!”

Thấy ta rồi rầm không mở miệng, Mã Văn Tài lại uy hiếp: “Diệp Hoa Đường, người tốt nhất là thành thật nói cho ta, cha ta là thái thú Hàng Châu, muốn biết tin tức gì cũng rất dễ dàng. Để đến lúc ta phát hiện người lừa dối ta, ta cũng không đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra đâu.”

“Mã Văn Tài, ngươi dám uy hiếp ta!”

“Cái này không phải là uy hiếp, mà là nhắc nhở ngươi.” Mã Văn Tài vỗ vai ta trấn an, thanh âm cũng mềm đi, “A Đường, nói mau đi, đừng làm cho ta sốt ruột.”

Hắn nếu đối với ta uy hiếp và quả trách giáo huấn, thì ta còn có thể lấy cứng đối cứng. Nhưng một khi Mã Văn Tài ôn nhu như vậy, không hiểu sao ta lại như thế này, đầu óc liền không theo điều khiển của ta nữa, ta liền nghĩ rằng lúc ấy rất nhiều người của Tà gia cũng thấy được mặt của ta, cho nên giấu diếm cũng không có ý nghĩa gì, vì vậy ta cúi đầu, dứt quãng kể cho hắn nghe một số chuyện không quan trọng lắm, lại nói cho hắn biết chuyện ta bị ép giả con gái đi xem mắt.

Nói xong những lời này, ta còn tưởng Mã Văn Tài sẽ chê cười ta, hoặc là châm chọc vài câu, cũng không ngờ hắn lại nói: “Tại sao không rủ ta cùng đi?”

“Cái gì?” Ta cũng sững sốt, “Ngươi đi làm gì? Ngươi cũng quen hai nhà Vương Tà sao?”

“À, không biết.” Mã Văn Tài sờ sờ chóp mũi, có chút phần nộ. Hắn thấy ta cũng không có để ý chuyện này, liền không hỏi nữa, chỉ dặn dò ta nhất định phải tránh xa Vương Huy Chi, hắn nghe nói tên kia là tên háo sắc, lại còn lạm tình, có tiếng là quỷ công tử, cùng hắn ở một chỗ sẽ bại hoại thanh danh của bản thân, bảo ta về sau gặp hắn thì tốt nhất phải coi như không quen biết, vân vân và vân vân, nỗ lực bôi đen hình tượng vốn đã không tốt của Vương Huy Chi.

Ta tuy rằng không ghét Vương Huy Chi, cũng không thích hắn, lúc này nghe Mã Văn Tài nói lảng nhảng cũng không phản bác. Lúc này, Cốc Tâm Liên đã chuẩn bị xong món canh cá, lớn tiếng kêu chúng ta vào ăn cơm. Trêm bản đã dọn đủ bát đĩa, cũng bê ra ba cái ghế ngồi. Cốc Tâm Liên vốn muốn ngồi bên cạnh ta, lại bị Mã Văn Tài gió gây chần ngang, ngang nhiên chiếm chỗ, lúc ăn cơm còn ý vào chân bị thương, bắt ta gấp cho hắn cái này cái kia. Cốc Tâm Liên trên mặt lộ rõ sự mất hứng, nhưng là e ngại ta ở đây nên cũng không nói gì, chỉ là sau khi ta đưa Mã Văn Tài lên phòng rồi xuống rửa bát đĩa, lặng lẽ nói với ta, Mã công tử chỉ là chân bị thương mà thôi, cũng không phải bị thương ở tay, bảo ta đừng dung túng hắn, còn nói lúc cần ta cũng phải cầu kinh một chút, bộ dạng này nhất định sẽ bị người khác bắt nạt.

Ta chỉ cười không nói gì, giúp nàng rửa bát đĩa sạch sẽ, lại nói chuyện phiếm một lúc, Mã Văn Tài sắc mặt càng lúc càng khó coi, thúc giục Cốc Tâm Liên về nhà, ta cũng cảm thấy nàng nên trở về, chậm chút nữa thì trời liền tối. Cốc Tâm Liên lưu luyến không rời, mãi sau mới cáo từ, còn nói ngày mai nàng sẽ lại đến. Mã Văn Tài vừa nghe thấy lời này, sắc mặt càng đen, không khách khí hỏi thẳng nàng, ngươi đã già như vậy rồi, chạy qua chạy lại còn không thấy mệt sao?

Cốc Tâm Liên cũng không phải là người dễ bị bắt nạt, liền bật lại: ngươi cũng đã lớn tuổi rồi mà còn quấy rầy Diệp công tử, không cảm thấy ngượng ngùng sao? Không khí giữa hai người giương cung bạt kiếm, chỉ có mình ta đứng giữa không biết làm thế nào để hòa giải quan hệ giữa hai bên. May thay đúng lúc ấy đại thúc mang theo đại phu trở về. Cốc Tâm Liên trừng mắt nhìn Mã Văn Tài rồi vội vàng cáo từ rồi đi.

Ta thờ phào một hơi, lại dùng ánh mắt ý bảo Mã Văn Tài không được nói lung tung với đại thúc. Mã Văn Tài hừ mũi, cũng không nói nhiều, để đại phu đắp thuốc cho hắn, lại để lại một chút thuốc mỡ bôi cho khép miệng vết thương cũng một ít thảo dược trị phong hàn, sau đó cũng cáo từ rồi đi. Ta đến phòng bếp mang cho đại thúc một ít canh cá, bởi vì ta đã để riêng vào bát chuyên dụng, nên mở bát ra, khói còn bốc lên nghi ngút, khiến cho đại thúc không thể cầm lòng. Hắn còn cho rằng cá kia là do ta nấu, liên tục ca tụng ta, nói là nàng dâu mới về cũng không thể sánh bằng tiểu huynh đệ ngươi, vừa hiền lành, tay nghề nấu nướng lại tốt, làm ta đồ bưng cả mặt. Mã Văn Tài nghe thấy những lời này, liền dùng ánh mắt kỳ quái nhìn ta, càng làm ta thêm xấu hổ, bèn kéo đại thúc ra ngoài uống rượu, không thèm nhìn mặt tên khốn kiếp nào đó.

Đại thúc quả nhiên y như dự đoán của ta, mang về không ít rượu trắng. Thật ra ta cũng không thích uống rượu, cũng không uống được rượu, đành lấy trà thay rượu, cùng với đại thúc ở trong đình tán gẫu, thuận tiện chơi một ván cờ vây, lại xin đại thúc chỉ dạy cho một ít thuật chơi cờ. Nói mãi nói mãi, lại không khỏi nói đến Mã Văn Tài, đại thúc nói ta bao dung, rất hợp ý hắn, hắn rất thích. Nhưng mà Mã Văn Tài thì không giống như vậy, hắn trời sinh tính tình tàn nhẫn lạnh khốc, tính tình này trong đám con ông cháu cha thì rất ưu việt, nhưng không phải là người phù hợp để ở chung. Ta có ý giải thích là Mã Văn Tài cũng có một phần tốt, đại thúc vẫn lắc đầu, nói là loại người này cho dù có tốt, cũng chỉ là bày ra cho một mình ta nhìn thôi. Hắn cũng không có bảo ta phải rời xa Mã Văn Tài, chỉ bảo ta phải cẩn thận một chút, nói ta tính tình tùy tiện, đừng làm sai chuyện gì để bị người ta tính kế.

Ta đối với lời nói của hắn, cái hiểu cái không, lúc ta hỏi lại thì đại thúc lại không chịu nói. Nhưng làm ta cao hứng chính là hắn rốt cuộc cũng đồng ý đến giảng ở trường ta một khoảng thời gian, hắn nói bản thân một mình ở rừng đào, cũng có chút phát ngáy, cũng đến lúc nên ra ngoài nhìn xem người đọc sách bây giờ đã ra cái dạng gì rồi. Nếu đều giống Mã đại gia, vậy thì hắn sẽ bị dà kích thật lâu. Ta bị hắn chọc cho cười không ngừng, nhưng cũng theo đó mà định ra lịch trình.

Thêm hai ngày nữa, chân của Mã Văn Tài cũng gần lành, chúng ta liền đi cùng với đại thúc và Cốc Tâm Liên quay trở về trường. Mã Văn Tài đối với việc đại thúc và Cốc Tâm Liên đi cùng cảm thấy rất bất mãn, nhưng chân hắn còn đang bị thương, chính là anh hùng mạt lộ, cũng không có lập trường để phản đối, hết thấy đều do ta làm chủ.

Trở về trường học rồi, ta đi trước tìm sư mẫu, nói chuyện về Đào Uyên Minh, Hiệu trưởng và sư mẫu vô cùng mừng rỡ, chuyện mở tiệc khoản đãi tạm không đề cập tới, ta lại nhân cơ hội nói chuyện Cốc Tâm Liên muốn xin làm việc ở trường, sư mẫu cũng lập tức đồng ý, cho nàng làm việc ở phòng giặt giũ. Lại dưới yêu cầu mãnh liệt của Mã Văn Tài, ta có chút ngượng ngùng muốn xin đổi lại phòng, sư mẫu cũng đồng ý, còn cười nói với ta về sau đừng nên cãi nhau, mọi người nên hòa đồng. Đám người Lương Sơn Bá, Tuân Cự Bá thấy ta còn sống trở về, vui mừng quá đỗi, Lương Sơn Bá đối với việc ta muốn cùng phòng với Mã Văn Tài có chút lo lắng, nhưng thấy ta kiên quyết, cũng không nói thêm điều gì, chỉ bảo ta phải cẩn thận.

Đêm đó, ta và Mã Văn Tài lại một lần nữa tranh luận về chỗ ngủ. Cuối cùng, Mã Văn Tài phải thừa nhận, ta không có thói quen nửa đêm đánh người, vài lần trước đều là do hắn cố ý sắp đặt. Ta đối với nhận thức về người không có liêm sỉ lại tiến thêm một học, nhưng sau đó vẫn học tập phương pháp của Chúc Anh Đài. Mã Văn Tài cũng không nói gì, hai người chúng ta vì thế mà bình an vô sự ngủ suốt một đêm. Ngày hôm sau vẫn theo lịch thường lệ

sách, không có bất kì tranh cãi gì

Ba ngày sau, Mộc Cận trở lại.

Chỉ là, ta không ngờ, lần này nàng trở lại, thế nhưng lại mang theo một người ngoài dự đoán.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Đuổi khách

Thời điểm Mộc Cận trở về, là giữa trưa ngày nghỉ.

Bởi vì lúc rơi xuống núi, phát quan của ta bị hỏng, ta vốn là định hẹn Tuần Cự Bá cùng xuống núi mua phát quan mới, kết quả lại bị Mã Văn Tài giữa đường chặn ngang, nói không cần đi cùng với Tuần Cự Bá, hẳn đi cùng ta xuống núi, tiện thể mua một chút quần áo mới. Nhưng mà người này chân bị thương còn chưa lành hẳn, căn bản không thể cưỡi ngựa, cũng không thể đi bộ xa được, vì thế hẳn liền thay đổi, nói là ta muốn gì thì bảo Mã Thống đi mua là được, học sinh thì nên ở trong trường tập trung học, không có việc gì thì đừng có xuống núi.

Ta cuối cùng vẫn cảm thấy là Mã Văn Tài gần đây dường như có ý phá hoại quan hệ của ta với Tuần Cự Bá, Lương Sơn Bá. Chỉ là hẳn hiện tại đang tập trung học, khiến ta không thể tìm thấy bất kì nhược điểm gì. Hơn nữa, dạo gần đây, chuyện của Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài cũng ngập đầu, Vương Trác Nhiên là quan được cử xuống để đánh giá kiểm tra công bằng lại không thích Lương Sơn Bá, cứ tìm cách chèn ép hẳn, hai bên đang đấu trí đấu dũng, cũng khiến cả trường thờ cũng không dám thờ mạnh.

Kỳ thực Vương Trác Nhiên kia hình như vốn cũng định nhắm vào ta, nhưng sau đó không hiểu thế nào, thái độ của Vương Trác Nhiên đối với ta tự nhiên lại chuyển biến tốt, lại bầu cho ta được phẩm trạng đệ nhất, làm cho ta không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, sau mới nghe nói hình như là Mã Văn Tài đã nói với hẳn cái gì đó. Ta không thích loại chuyện đi cửa sau này, sẽ khiến cho người ta chỉ trở sau lưng, nhưng mà ta hỏi hẳn thì hẳn có chết cũng không thừa nhận, làm cho ta rất buồn bực.

Hôm nay cũng thế, rõ ràng hẳn không có chuyện gì, chỉ là thù chết cũng không chịu để ta xuống núi, viện cớ là thành tích thi của ta quá kém, phải nhân dịp này ở trên núi học bổ túc, không được xuống núi đi chơi. Nhưng mà ta vốn dự định có cơ hội xuống núi rồi, sẽ đuổi Tuần Cự Bá đi, sau đó thuận tiện tìm một nhà trọ để tắm rửa, vì thế tự nhiên không chịu nghe lời của Mã Văn Tài, chống đối lại hẳn, sau đó Mã Văn Tài lại hòa hoãn nói, xuống núi cũng được, nhưng không được đi cùng người khác, muốn đi thì phải tự đi hoặc là để Mã Thống đi cùng.

Ta không hiểu hẳn đang nghĩ cái gì, có chút bực mình, nói với hẳn ta sẽ tự xuống núi xong liền cầm gậy bước ra ngoài. Kết quả vừa mới ra khỏi cửa, liền bắt gặp Mộc Cận.

Tiểu nha đầu này vừa nhìn thấy ta, mặt mày liền rạng rỡ, cầm lấy tay của ta kêu to công tử công tử. Nàng cũng không thêm bê đồ nữa, ngông nghênh sai khiến Mã Thống bê đồ vào. Mã Thống vốn không bằng lòng, nhưng bị Mộc Cận trừng mắt, đành phải bê đồ đi vào.

Thật là nhìn không ra nha, tiểu nha đầu này tuy không cao, nhưng khí thế rất mạnh. Ta thấy nàng đi lại một mùi, vốn định bảo nàng nghỉ ngơi trước, ai ngờ Mộc Cận lại cầm tay áo của ta, kéo ta về phía cổng trường, nói là có người đi cùng nàng, ta nhìn thấy nhất định sẽ rất vui. Ta đành để mặc nàng lời lời kéo kéo, còn không ngừng hỏi nàng là ai, kết quả vừa đến cổng trường, không khỏi choáng váng.

Chỉ thấy đứng bên cạnh một học sinh áo trắng là một thiếu nữ xinh đẹp thướt tha mặc váy dài màu xanh. Trên đầu nàng búi tóc rơi nghiêng, tinh tế lộ ra kích thước của thắt lưng, cả người yểu điệu xinh đẹp, khiến học sinh xung quanh ào ào vây xem, không ngừng trầm trồ khen ngợi. Chỉ có thể này thì cũng không có gì, chính là người nọ bộ dạng cực kì giống ta, nhất thời nhìn qua, ta nếu không biết còn tưởng rằng Diệp Hoa Đường ta mặc nữ trang đứng ở cổng trường khoe khoang!

Ta vội vàng túm lấy Mộc Cận, vừa định hỏi nàng đây là ai, ai ngờ lúc này người nọ đã nhìn thấy ta, không khỏi lập tức mở miệng, kêu một tiếng ca ca. Ta toàn thân như bị điện giật, lại nghe Mộc Cận nhỏ giọng nói bên tai: “Tiểu thư, người làm sao vậy, đó là công tử mà! Người sẽ không đến mức ngay cả hẳn cũng không nhận ra chứ?”

“Không, ca ca thì ta đương nhiên nhận ra, nhận ra.” Những cái khác không nói, chỉ cần nhìn diện mạo giống nhau thì cũng có thể đoán được, ta chẳng qua chỉ là không nghĩ tới hẳn lại lấy bộ dạng này xuất hiện trước mặt ta.

Lúc này người mặc nữ trang kia đã khoan thai bước đến trước mặt ta, ôm chặt lấy cánh tay của ta, ngoài miệng còn nói: “Ca ca rất nhớ người”, tay ở phía dưới lại lặng lẽ cầu ta một ta. Ta lúc này thần trí mới gọi trở về, lớn tiếng quát đồng người vây xem, trong lúc nhất thời cũng không biết phải đi đâu mới tốt, cuối cùng không thể không vội vàng mang theo vị muội muội giả xuống núi, tìm một gian phòng khách yên lặng.

Người này chính là Diệp Hoa Đường hàng thật giá thật, cũng chính là ca ca trên danh nghĩa của thân thể này. Theo lời hẳn, vì mấy ngày trước có người bên ngoài hỏi thăm chuyện của Diệp gia, bị hẳn biết được, lo lắng có người hoài nghi ta, nên dứt khoát đi theo Mộc Cận đến đây một chuyến, thuận tiện xem ta thế nào, còn oán trách ta không đem hẳn đi dạo quanh trường một vòng, lại hỏi ta có phải còn giận hẳn vì chuyện kia hay không? Mộc Cận cũng ở bên cạnh nói thêm vào, công tử mặc dù không đứng, nhưng hẳn cũng là muốn tốt cho tiểu thư, tiểu thư người đừng ghi hận hẳn, vân vân. Ta bị bọn họ

nói đến mức đầu muốn nổ tung, ta cũng không phải là Diệp Thu Đường chân chính, ai biết được bọn họ cứ chuyện này việc đó thì ai biết là chuyện gì!

Cuối cùng, ta cũng không còn cách nào khác, không thể không nói với ca ca, trong trường đều là con trai, hán giả con gái đi vào thì không ổn lắm. Diệp Hoa Đường tỏ vẻ hán cũng không muốn, hán giả gái vốn chỉ để người trong thư viện không hoài nghi nữa thôi. Bất quá, sau đó hán khiến ta thực sự hoảng rồi, hán thể nhưng lại muốn thay đổi quần áo với ta, để hán thay thế ta ở trong trường hai ngày, tra xét xem thời gian qua ta ở trong trường như thế nào.

Thế mới nói, hóa ra diện mạo giống nhau thì quả nhiên thám thính tin tức cũng thật đơn giản. Kỳ thực đối cho hán mấy ngày, với ta thì không thành vấn đề, nhưng mà Mã Văn Tài kia rất hay câu kinh, nếu hán cũng đối với ca ca ta giống như với ta, suốt ngày gọi đến đuổi đi thì phải làm thế nào? Hơn nữa ta dù sao cũng là con gái, vạn nhất vị ca ca này phát hiện ta ngủ cùng giường với Mã Văn Tài, như vậy chẳng phải là sẽ hỏng bét? Nhưng nếu như cự tuyệt, lại tựa hồ lộ ra ta chột dạ, nhưng tóm lại vẫn không thể đối được, Diệp Hoa Đường thoát nhìn cũng không định buông tha cho ta, còn nói nếu ta không chịu đối thân phận với hán, ngày mai hán sẽ mặc đồ con gái vào trường.

Cuối cùng, ta cũng không còn cách nào khác, chỉ đành nỗ lực dời đi một ngày, nói là hôm nay ta còn có bài khóa tập làm văn phải làm, hỏi hán chờ đến ngày mai, lúc ta viết xong thì đối lại có được không? Diệp Hoa Đường vốn nhất định phải lập tức lên núi, nhưng vừa nghe nói phải làm bài, cả người liền ừ rừ, phần nộ nói vậy ngày mai rồi nói sau. Bất quá, hôm nay hán cũng không chịu để ta yên, tìm một lý do đem Mộc Cận đuổi ra ngoài, lên lút hỏi ta gần nơi này có chỗ nào thú vị không. Ta cẩn thận suy nghĩ, nói cho hán một ít danh lam thắng cảnh ở gần đây, Diệp Hoa Đường lại liên tục lắc đầu, cuối cùng sờ đầu ta cười nói quên đi, hôm nay sẽ không đi ra ngoài, để tinh thần thật thoải mái ngày mai còn vào trường, cũng dặn ta lúc về phải nhớ nghỉ ngơi đầy đủ, đừng quên ngày mai ra sớm một chút, đừng để cho ca ca phải chờ.

Ta gật gật đầu, trong lòng cũng cảm thấy lạ, hán vừa từ Thái Nguyên xa xôi chạy tới, vậy mà không thấy mệt, còn muốn đi ra ngoài ngắm phong cảnh. Nhưng mắt thấy sắc trời đã tối, ta vội vàng cáo biệt hán, mang theo Mộc Cận trở về trường.

Trong trường cuộc sống rất đơn giản, vì thế phàm có chuyện bất quá thì tin tức sẽ lan truyền rất nhanh. Mới chỉ qua một buổi chiều, chuyện muội muội của Diệp Hoa Đường tới đã truyền khắp toàn trường.

Không ít học sinh lại hỏi ta chuyện muội muội, còn có kẻ không muốn sống, dám ở trước mặt ta thò dài, nói cái gì là thật sự không thể tưởng tượng được ác bá Diệp Hoa Đường như thế mà lại có một muội muội xinh đẹp ôn nhu tú nhả, lại bắn khoả không biết nàng có thể bị thanh danh xấu của ca ca ảnh hưởng hay không, tương lai không chừng sẽ không có được nhà chồng tốt, vân vân, đại ý chính là muốn nói ta làm ca ca không đủ tư cách, suốt ngày chỉ biết đi phá hoại danh dự con gái ngoan nhà người ta, nói đến mức khiến ta giận sôi lên. Mộc Cận thấy ta tức giận, liền mắng bọn họ nói hươu nói vượn, đám học sinh này thật ra không sợ Mộc Cận, còn muốn mở miệng mắng cả nàng, bị ta trừng mới phần nộ bỏ trốn.

Ta thật sự phiền lòng, cũng không có tâm tình đầu khẩu cùng bọn họ, đành buồn bực trở về phòng. Mã Văn Tài đang ngồi trong phòng đọc sách, thấy bộ dạng này của ta, liền bỏ sách xuống, hăm hăm hỏi ai bắt nạt ta. Trong lòng ta tự dung cảm thấy rất âm áp, khẽ lắc đầu, nỗ lực tập trung suy nghĩ, đuổi Mộc Cận đi rồi tự mình ngồi xuống, bắt đầu viết bài luận mà hôm nay phụ từ giao. Mã Văn Tài ở bên kia đã uống xong thuốc, cũng đuổi Mã Thống đi, lại gần nắm chặt cổ tay ta, cẩn thận dạy ta viết chữ cho đúng tư thế.

Hai ngày qua hán lúc nào cũng nói ta viết chữ khó nhìn, lại tỏ vẻ nếu muốn nhanh chóng viết chữ đẹp lên, thì phương pháp này là hữu hiệu nhất. Ta đối với lời nói này của hán rất hoài nghi, nhưng mỗi lần tự viết thì ở cuộc thi chỉ có nước xếp cuối, cho nên cũng đành theo ý hán, dù sao cũng chỉ là nắm cổ tay mà thôi.

Nhưng mà hán đối với ta như vậy thì không sao, hai ngày tiếp theo, Diệp Hoa Đường ở trong này thay thế ta, vạn nhất Mã Văn Tài không biết chuyện đối người này, sau đó tự dung chạy lại ôm Diệp Hoa Đường một chút, hoặc là cầm tay giúp hán viết chữ...Sau đó buổi tối lại ngủ cùng giường.

=.= Ta e là sau đó vị ca ca kia của ta sẽ đối với ta thì hành hình phạt ngũ mã phanh thây.

Phải làm gì bây giờ?

Ta cảm thấy tóc cũng chóng bạc rồi, chữ cũng không viết nổi nữa, cuối cùng dứt khoát ném bút, ôm đầu ngẩn người, hán không thể đập đầu vào tường. Mã Văn Tài cũng nhìn ta tâm tình ta không tốt, hán nở nụ cười trong chốc lát, chậm rãi đi tới, thấp giọng hỏi: “Sao vậy?” Thấy ta không nói lời nào, hán thoáng nghĩ nghĩ, lại nói: “Để ta đoán xem nào, là vì muội muội của ngươi, đúng hay không?”

Ta vừa nghe thấy lời này, liền quay đầu lại nhìn hán, Mã Văn Tài một bộ dạng rất thần nhiên. Hán sờ sờ cái mũi, hỏi ta có chuyện gì, ta rồi rầm một phen, cuối cùng cảm thấy Mã Văn Tài gần đây đối với ta cũng không tệ, nói không chừng nếu thương lượng được thì còn có đường sống, liền thử nói với hán, muội muội ta tính tình đặc biệt cổ quái, muốn giả trang thành ta đến ở trong trường chơi đùa hai ngày, cũng cầu xin hán hai ngày sắp tới tạm thời ngủ ở trường kì, đừng ngủ chung giường với muội muội ta, cũng đừng có nói với nàng mấy lời kì quái.

Mã Văn Tài thật đúng là tính cách quái dị, đối với yêu cầu hà khắc như vậy mà lại đồng ý đáp ứng, một chút cũng không do dự. Bởi vì hán rất vui vẻ đáp ứng, ta liền cảm thấy có chút không ổn, hoài nghi nhìn hán cả nửa ngày, thế nhưng người kia vẫn rất thần nhiên, còn nói ta không cần phải lo lắng, nhanh chóng viết bài xong thì nghỉ ngơi đi.

Thật sự là hoảng để không vội, thái giám gấp. Ta cũng không nói rõ được bản thân rốt cuộc là lo lắng cái gì, qua loa viết cho xong bài, ngay cả quần áo cũng không có tâm tình đi thay, lung tung cời áo ngoài liền treo lên giường ngủ, cũng không biết thế nào, mà cả đêm cứ lăn qua lộn lại không ngủ được, ôm chặt gối đầu. Cứ lăn qua lộn lại như vậy đến nửa đêm, ta mới mơ hồ buồn ngủ, chính là trong lúc mơ mơ màng màng lại cảm thấy có một bàn tay lại gần, rút gối đầu trong lòng ta ra, sau đó đem hai tay của ta bỏ lại vào trong chăn, thuận tiện đếm lại góc chăn.

Ta ngủ chưa sâu, bị hán chạm vào như vậy, liền không còn buồn ngủ nữa. Nhưng ngoài ý muốn, trong lòng ta không những không có nửa điểm bất mãn, ngược lại trong lòng lại dâng lên một cảm xúc khác thường, lúc này Mã Văn Tài đột nhiên nhẹ giọng kêu “A Đường”, ta định theo bản năng lên tiếng trả

lời, nhưng rồi lại âm thầm cắn góc chăn không lên tiếng.

Mã Văn Tài lại gọi tên ta lần nữa, ta vẫn làm bộ đang ngủ say, còn cố ý xoay người, đưa lưng về phía hắn. Kết quả là ta vừa nghiêng người, chăn lại rơi xuống, hơi lộ ra bả vai. Mã Văn Tài ở phía sau thở dài, lại đem chăn kéo lên, phủ lên trên bả vai. Làm xong tất cả những điều này, hắn do dự một lát, rồi bàn tay cũng thò vào trong chăn, lặng lẽ cầm tay của ta.

“À Đường, người cứ yên tâm.” Hắn nhẹ nhàng nói, “Ta sẽ không để người phải rời khỏi đây. Ca ca người muốn đến đây, cứ để hắn đến đi, ta nhất định sẽ khiến hắn không dám ở đây lâu.”

“Ta đã nói không phải là ca ca của ta, là muội muội!” Ta thấy hắn nói không đúng, không khỏi vội vàng quay lại nhắc nhở, kết quả vừa nói ra miệng liền hối hận. Mã Văn Tài thấy ta xoay người lại đây liền đề ta lại, đôi mắt sáng như chim ưng hip lại, cười lạnh một tiếng: “Hừ, Diệp Hoa Đường, lá gan của người không nhỏ nha, thấy ta nói chuyện với người, vậy mà dám giả vờ ngủ!”

“Ai, ai giả bộ ngủ chứ!” Ta chột dạ, nỗ lực phản bác, “Là người cứ lâu bà lâu bầu làm ta giật mình tỉnh dậy.” Ta nói xong cố gắng rút tay về, kết quả Mã Văn Tài lại nhanh tay hơn, túm chặt tay ta, miệng nói: “Vừa rồi thế nào không rút, hiện tại lại muốn giả làm thánh nhân. Nói cho người biết, Diệp Hoa Đường, ta mặc kệ người muốn đến đây là ca ca hay muội muội của người, dù sao muốn bán công tử phối hợp, thì phải ngoan ngoãn nghe lời của ta! Hiện tại nằm yên đừng nhúc nhích, để cho ta ôm một chút, không thì ta thề ngày mai ta sẽ để cho muội muội của người ngủ ở trường ki!”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chỗ dựa

=.= Người này thật sự quá mức vô sỉ rồi, ngay cả chuyện này cũng có thể lấy ra để uy hiếp. Nhưng mà ta cũng không biết làm thế nào, thật sự là đã không còn sức mà cáu giận với hắn, cuối cùng dứt khoát ném gối đầu cho hắn, ý bảo hắn nếu thích ôm thì ôm gối đầu đi, đừng có làm phiền ta. Mã Văn Tài hừ nhẹ một tiếng, cũng không tiếp tục dây dưa, lại đem gối đầu đặt sau đầu ta. Chỉ là suốt đêm ấy, hắn nhất định không có buông tay của ta ra.

Buổi sáng ngày thứ hai, Mã Văn Tài không ở trong phòng, hôm nay thời tiết hình như rất tốt, ta nghĩ hắn có lẽ đã ra ngoài luyện võ từ sáng sớm. Mộc Cận theo thường lệ lại đến đây giúp ta trải lại giường chiếu, búi lại tóc, có sự giúp đỡ của nàng, ta cảm thấy cuộc sống dễ thở hơn nhiều. Bởi vì chiều nay ta sẽ lên chuồn khỏi trường để đổi thân phận với ca ca, vì thế ta phải đem thu dọn vài thứ, nhất định không thể để ca ca nhìn thấy, tỷ như đồng chữ xấu gà bới mà căn bản không nhận ra được là đang viết cái gì. == tóm lại, tất cả những gì có thể làm lộ ra ta không phải là học sinh giỏi mà chính là một con gà, toàn bộ đều cần phải thu dọn cho sạch sẽ mới được!

Kỳ thực từ mấy ngày trước đến bây giờ, chữ viết bằng bút lông của từ cũng đã khá hơn nhiều lắm rồi, nhưng mà so với nét chữ mà chủ nhân trước đây của thân thể viết thì khó coi hơn nhiều lắm, cho nên đề phòng lộ chuyện, ta vẫn nên chuẩn bị mọi thứ cho sẵn sàng.

Mọi thứ cơ bản là đã thu dọn xong, ta bởi vì không thể rời khỏi trường, nên bảo Mộc Cận trước thay ta đem những đồ cần dùng chuyển xuống núi. Mộc Cận vừa rời khỏi phòng ngủ, Mã Văn Tài đã quay trở lại, không biết hắn tính toán thế nào mà trùng hợp như vậy. Bởi vì vừa mới luyện võ xong, cả người đầy mồ hôi, Mã Thống liền múc nước cho hắn rửa mặt chải đầu, thuận tiện thay quần áo, ta đợi đến lúc hắn thay xong quần áo mới, hai người chúng ta cùng đến phòng ăn cơm.

Trên đường đến phòng ăn, Mã Văn Tài hình như rất cao hứng, hỏi ta hôm nay tại sao lại chủ động chờ hắn, bình thường đều là tự chạy đi ăn cơm một mình. Ta thâm nghĩ chẳng phải là mấy lần ta định chạy đi trước thì sau đó đều bị người túm tay áo không cho đi sao, sau đó lúc ăn cơm lại bắt đầu châm chọc, khiêu khích ta, còn cố ý lấy đồ ăn của ta, để tránh cho lúc ăn chịu tội, chỉ bằng hiện tại chờ thêm một chút.

Đến phòng cơm, ta kinh ngạc phát hiện hôm nay người phụ trách bưng bê là Cốc Tâm Liên, Tô An cũng vui vẻ hớn hở ở bên cạnh nàng xem xét. Bởi vì Mã Văn Tài mấy ngày nay luôn lấy cớ không cho ta đến phòng giặt đồ, chỉ mấy lần lúc chiều tà ta mới nhìn thấy nàng. Cốc Tâm Liên nhìn thấy ta cũng rất vui, lên lút cho ta thêm đồ ăn, lại còn hỏi ta xem vết thương đã đỡ hơn chưa. Kết quả không ngờ chỉ mới dừng lại nói được hai câu, thì đã có người chờ không được, vội vàng đi lên báo Cốc Tâm Liên cho hắn thêm đồ ăn, kì lạ nhất là không phải Mã Văn Tài, mà là Vương Lam Điền.

Này, người này hôm nay thực sự rất khá nha, cư nhiên không có vì thấy chúng ta mà chạy trốn, còn dám ở đây hô to gọi nhỏ. Ta liếc mắt nhìn Vương Lam Điền, hắn không có để ý ánh mắt đánh giá của ta, rất kiêu căng đi đến trước mặt Cốc Tâm Liên, cầm hơi ngẩng lên, đưa bát cơm về phía trước.

“Xối cơm.”

“Là người!” Cốc Tâm Liên biến sắc, thìa trong tay rơi bụp một tiếng trên mặt bàn, cả người nàng sợ tới mức lùi lại phía sau mấy bước. Tô An vội vàng đỡ lấy nàng, lo lắng hỏi: “Tâm Liên cô nương, cô quen biết Vương công tử sao?” Cốc Tâm Liên lại nhanh chóng đẩy hắn ra, vội vã trốn ở sau lưng ta, nắm chặt áo của ta, ủy ủy khuất khuất nói: “Diệp công tử, hắn...”

“Hắn làm gì, Tâm Liên cô nương? Có chuyện gì người cứ nói ra, không cần khách khí.” Ta thấy Cốc Tâm Liên kinh hoàng như vậy, mà thái độ của Vương Lam Điền lại rất lớn lối, không khỏi nhíu mày. Nhưng Cốc Tâm Liên lại lắc đầu không nói lời nào, chỉ sợ hãi đến phát run. Ta không thể không trấn an nàng, rồi ngẩng đầu nói với Vương Lam Điền:

“Vương Lam Điền, người nói xem có chuyện gì xảy ra? Người làm gì khiến Tâm Liên cô nương sợ người như vậy, lập tức nói rõ ràng cho ta!”

Vương Lam Điền khiếp đảm một chút, quay đầu nhìn sang Mã Văn Tài, thấy hắn vẫn tiếp tục ăn, không để ý gì đến việc này, lá gan liền lớn hơn, ngừng cao đầu nói với ta: “Diệp Hoa Đường, ta khuyên người đừng có quản chuyện nhà người khác. Cái con tiện nữ kia lúc trước làm hồng quạt của ta, ta còn chưa có tìm nàng tính sổ, thế mà nàng lại định ở đây làm ác nhân cáo trạng trước.”

“Người, người nói vậy! Rõ ràng chính người thả cây quạt gãy vào trong chậu hoa!” Cốc Tâm Liên biết là có ta che chở, lá gan cũng lớn hơn, thò đầu ra chỉ trích hắn. Vương Lam Điền thay đổi sắc mặt, còn muốn nói thì ta đã tiến lên phía trước một bước, vươn cánh tay cản đường hắn.

“Lam Điền huynh, Diệp Hoa Đường ta vốn là không thích xen vào việc của người khác. Bất quá nếu đã là người làm bồn chậu hoa của Tâm Liên cô nương, ta không thể không nói một câu.” Ta nói xong liền cười nhẹ, thẳng thân vươn tay ra trước mặt hắn: “Trả tiền bồi thường đi.”

“Bồi thường cái gì tiền!” Vương Lam Điền tức giận nói. Ta tiếp tục mỉm cười: “Đương nhiên là tiền hoa. Người ném cây quạt vào chậu hoa của người ta, là bần hết cả hoa, Tâm Liên cô nương có tấm lòng Bồ tát không so đo với người, nhưng mà Diệp Hoa Đường ta lại là người công bằng, tự nhiên phải thay nàng làm chuyện này.”

“Tránh ra!” Vương Lam Điền đem tay gạt tay ta ra, trừng mắt, giận dữ nói, “Ta nói cho người biết, Diệp Hoa Đường, người đừng tưởng rằng có Văn Tài huynh làm chỗ dựa thì người liền lên mặt. Hiện giờ Vương Trác Nhiên Vương đại nhân còn ở trong trường. Người dám tùy ý làm vậy, vũ nhục bạn học, đừng trách ta báo cáo Vương đại nhân, để hắn đem phẩm trạng của người xếp cuối!”

“—Vậy người làm thử xem!”

Mã Văn Tài vốn đang cúi đầu ăn bánh nướng đột nhiên mở miệng cắt ngang lời của Vương Lam Điền. Hắn đẩy khay cơm sang một bên, đứng dậy, chậm rãi đi đến cạnh ta, giọng như vô tình đem đầy Cốc Tâm Liên ra, khoác vai ta, cao cao tại thượng nói với Vương Lam Điền:

“Ta cho hắn chỗ dựa thì thế nào? Một đám phế vật các người cũng dám bắt nạt hắn!” Hắn nói xong thì tung một cước, liên tục đá Vương Lam Điền, Vương Lam Điền bị dọa đến rúm ró, không dám nói nữa, mặc cho Mã Văn Tài đập vào ngực hắn, còn run rẩy cầu xin tha thứ, miệng không ngừng nói: “Văn Tài huynh, ta không dám, ta không dám nữa.”

“Hừ.” Mã Văn Tài lại bồi thêm một cước, cho đến lúc khóe miệng của Vương Lam Điền rỉ máu, mới thu chân về, giương mắt nhìn phòng cơm một vòng tuyên bố lạnh như băng: “Ta nói cho tất cả các người biết, chuyện của Diệp Hoa Đường, cũng là chuyện của ta, về sau cẩn thận cho ta! Nếu ai dám bất kính với Diệp Hoa Đường, chính là đối nghịch với Mã Văn Tài! Kề nào không sợ chết thì cứ bước ra đây.” Tất cả học sinh đang trong phòng ăn bị hắn dọa liên ào ào trả lời, đồng thời ánh mắt nhìn về phía ta cũng thêm một phần sợ hãi.

“Văn Tài huynh.” Ta cảm thấy hắn làm vậy có chút quá đáng, định thử khuyên can một câu. Mã Văn Tài lại hình như biết ta định nói gì, tỏ vẻ không cần nhiều lời, mấy tên kia đều là trời sinh dễ tính, người giúp họ một chút, bọn họ còn có thể lấy oán báo ân. Tuy rằng lời này quá mức bá đạo, nhưng thật ra cũng là bất đúng bệnh của Vương Lam Điền, hắn bị Mã Văn Tài đơn phương bắt nạt như vậy, cũng không dám kiêu ngạo nữa, vội vàng cúp đuôi chạy trốn.

Tô An lấp bấp nói cảm ơn ta, ta không hiểu tại sao vì thế không lên tiếng trả lời, chỉ quay đầu lại an ủi Cốc Tâm Liên vài câu. Cốc Tâm Liên nước mắt lưng tròng, thấp giọng nói “Cảm ơn người, Diệp công tử”, bộ dạng điểm đạm đáng yêu, Tô An vội vàng ân cần đỡ nàng, lại tiếp tục an ủi.

Ta cảm thấy buồn cười, Tâm Liên cô nương vừa xinh đẹp vừa thanh tú, Tô An thích nàng cũng không có gì là lạ. Mã Văn Tài lại không ngừng giục ta đi mau, vì thế ta liền chào bọn họ, theo Mã Văn Tài lên giảng đường.

Vẫn như bình thường, ta ngồi đầu ở giảng đường, sau mới đột nhiên nhớ tới, bản thân vừa nảy hình như còn chưa ăn cơm... Bởi vì chuyện của Cốc Tâm Liên, nên ta liền quên luôn. Chính lúc đang đói meo ấy, bên cạnh lại có người đẩy đẩy ta, đưa cho ta một cái túi giấy, mở ra thì thấy bên trong là một xếp bánh nướng.

“Sau này ra khỏi cửa phải nhớ kỹ những gì mình cần làm.” Mã Văn Tài hừ một tiếng, liếc ta, ta cảm kích cười với hắn sau đó xoay người đi, lỗ tai hơi hơi ửng hồng. Ta có chút khó hiểu, nhưng cũng không nghĩ nhiều, lót dạ mấy cái bánh nướng thì bắt đầu tiết học buổi sáng. Hôm nay lên lớp vẫn là Trần phu tử như thường lệ, bởi vì Đào Uyên Minh sau khi đến trường đã xuống núi đi dạo xung quanh, nghe nói phải đi chơi mấy ngày mới quay về giảng bài. Trần phu tử giảng khiến ta thật buồn ngủ, thật vất vả mới chịu đựng được đến lúc tan học, ta tạm biệt Mã Văn Tài, một mình lén lút trốn xuống núi, đi đến nhà trọ tìm ca ca.

Vị ca ca này của ta, cũng là Diệp Hoa Đường chân chính, sớm đã không bình tĩnh được, vừa thấy ta thì hai mắt phát sáng, tựa như hận không thể trực tiếp xông lên lột quần áo của ta, người ngoài không biết có khi còn nghĩ là tên háo sắc này lại phát bệnh.

Ca ca vốn muốn để ta mặc đồ con gái, nhưng bản thân ta lại cảm thấy không quen, vẫn là mặc đồ con trai, chỉ là đem đồng phục học sinh trường Ni Sơn đưa cho hắn. Diệp Hoa Đường quần áo hằng ngày mang đến cũng không ít, nhưng bộ nào cũng màu sắc sặc sỡ, thêu hoa cắm tú, dù nhìn kiểu gì, cũng cảm thấy đây là đồ chỉ có bọn ăn chơi trác táng mới mặc. = = thậm chí còn có một đôi hài, trên mặt đính hai quả trân châu, ta thực muốn hỏi ca ca còn đồ nào xa xỉ hơn nữa chẳng?

Ngược lại, Diệp Hoa Đường cũng oán hận ta ăn mặc đơn giản, còn nói muối muối ở trong trường nhất định là đã chịu khổ không ít, ngay cả son môi cũng không dùng, lại không mang theo đồ trang sức, lại hứa chờ ca ca mấy hôm nữa đến sông bạc, nhất định sẽ đặt mua cho người một ít son bột nước loại thượng hạng. Lần này ca ca ra ngoài, cũng chỉ mang theo ít đồ, nên bảo ta trước cứ lấy son của ca ca mà dùng. Hắn dặn dò xong hết mọi nhẽ, liền lấy từ túi hành lý ra không ít hộp son bột nước, còn có nước hoa hồng, tất cả đều đưa cho ta. Bản thân hắn trên mặt đã phủ một tầng phấn, xoay qua xoay lại trước gương cảm thấy rất thỏa mãn.

Ta bị sét đánh toàn thân rồi, Diệp Hoa Đường cũng không để tâm, chỉ hỏi ta tướng mạo của học sinh trong trường. Ta cơ bản nói cho hắn tên của một vài người, lại dặn Mộc Cận trông chừng đại công tử cho tốt, đừng để ai nhìn ra sơ hở. Mộc Cận liên tục gật đầu, mặc dù ta vẫn không cảm thấy an tâm, nhưng cũng đành để Diệp Hoa Đường dẫn theo Mộc Cận, phe phẩy quạt ra khỏi cửa, thẳng hướng đến trường.

== Người này thật sự sẽ không có vấn đề gì chứ... Thật sự không có vấn đề gì chứ?

Theo lý thuyết, hắn là con trai chuẩn, hắn so với ta phải càng thêm thuận lợi.

Nhưng mà... Vì sao ta vẫn cảm thấy, trong lòng khí lạnh không ngừng dâng lên a...

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đổi

Ta ở nhà trọ hai ngày. Thực ra là vì không có cách nào lên núi để thăm dò tình huống, nên ta mới phải nằm chết dí ở đây.

Diệp Hoa Đường trước khi đi thề son sắt với ta là tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện gì, nói hắn chỉ vì muốn xem cuộc sống thường ngày của muội muội trong trường mà thôi. Làm ca ca mà nói, hắn phải lo lắng cho muội muội mới đúng, vạn nhất trong trường có tên háo sắc nào có mưu đồ với ta, cả ngày ôm ấp ấp thì phải làm sao?

Ta trầm nghĩ, hình như Mã Văn Tài cũng đối với ta ôm ấp ấp, vì thế nên tuy là hắn đã đồng ý hai ngày tới sẽ hỗ trợ ca ca ta, nhưng trong lòng ta vẫn cảm thấy nặng nề, vạn nhất tên kia đột nhiên cáu kỉnh không khống chế được, ở trước mặt ca ca ta đập bàn đập ghế, thật sự sẽ rất đáng sợ nha...

A a a, thật sự quá rắc rối rồi. Ca ca còn bảo ta có thể ở đây tận hưởng hai ngày du sơn ngoạn thủy, nhưng mà ta làm gì có tâm tình này đi! Hơn nữa, hai ngày gần đây, con gái của chủ nhà lúc ngẫu nhiên đưa cơm, vừa nhìn thấy ta thì lập tức liếc mắt đưa tình, ám chỉ liên tục, khiến da gà của ta cũng mọc đầy thân, cho nên cũng không dám ở lại nhà trọ này ăn cơm, đến giờ ăn lại phải chạy sang quán rượu bên cạnh.

Mộc Cận cũng không trở lại, mà ở lại trong trường, phụ trách giúp ca ca hằng ngày trang điểm cũng như chỉ cho hắn biết chỗ học và người này người kia. Bất quá, nha đầu Mộc Cận kia cũng không ở lâu trong trường, đối với một số ít học sinh còn biết tên, nhưng mà tính cách bối cảnh thì nàng cũng không biết nhiều. Ta vốn định cẩn thận nói qua một lượt cho hắn, kết quả ai ngờ ca ca ta căn bản không cho ta thời gian, ném lại một câu “Ca ca cái gì cũng biết rồi” sau đó vội vàng phe phẩy quạt đi luôn. Hắn mới đến đây được một ngày, biết cái quỷ gì a!

Ta cứ đợi mãi ở nhà trọ suốt một ngày, ca ca cũng không xuống núi, chỉ đến lúc chạng vạng, Mộc Cận mới chạy tới đây một chuyến, mang cho ta một bộ quần áo khoác ngoài, nói là Mã Văn Tài đã công tử nhờ nàng mang theo, bởi vì lúc ta đi khá vội vàng nên không mang theo nhiều quần áo, hắn sợ ta một mình ở bên ngoài sẽ bị lạnh.

Ta không nghĩ tới Mã Văn Tài thế nhưng lại tranh thủ lúc rảnh rỗi lại thu thập quần áo của ta, khiến ta cảm thấy vô cùng cảm kích. Nhưng đó hiển nhiên không phải là vấn đề quan trọng nhất!

“Đại công tử ở trên núi thế nào rồi?” Ta không thêm quan tâm đến những lời dặn dò linh tinh về cơm áo gạo tiền của Mộc Cận, lo âu cảm lấy cổ tay nàng hỏi luôn. Mộc Cận hé hé môi, bộ dạng phi thường rối rắm, ánh mắt đảo như rang lạc một hồi lâu, rốt cục lắp bắp nói: “Tiểu, tiểu thư, người đừng nên hỏi nữa...”

Ta sao có thể không hỏi! Hơn nữa, nghe Mộc Cận nói như vậy, ta không khỏi càng thêm lo lắng: “Chẳng lẽ hắn bị người khác bắt nạt? Là Mã Văn Tài bắt nạt hắn phải không?”

“Không, không phải...” Ánh mắt Mộc Cận tiếp tục dao động, ta vò vò tóc, lại nghĩ tới lúc ta mới ở trên núi cũng từng gặp phải một số chuyện, liền hỏi tiếp:

“Như vậy... Hay là hắn lạc đường? Lúc đi qua rừng không để ý cảnh cây nên té bị thương? Hay là ăn bánh nướng không quen nên bị nghẹn, sau đó không nôn ra được? Hay là lúc ở giảng đường nghe giảng bài bị Trần phu tử mắng?”

“Không, cũng không phải, tiểu thư, xin người đừng đoán nữa...” Mộc Cận bị ta hỏi đến mức không biết trả lời thế nào, vội vàng phủ nhận. Ta lại gật đầu, đột nhiên nhận ra một vấn đề, không khỏi sợ hãi nói: “Chẳng lẽ đồng bài luận ta viết bị hắn tìm thấy!”

“Không, không, không, đều không phải, ta xin tiểu thư, người cũng đừng đoán mà, không phải cái đó...” Mộc Cận buồn bực nói, “Tóm lại là đại công tử ở trong trường cũng không quá tệ. Mã Văn Tài công tử rất chiều cố cho hắn, chuyện ta không kịp chuẩn bị thì hắn cũng giúp rất nhiều. Bất quá lại nói, thật sự là rất kỳ quái, Mã Văn Tài công tử dường như cũng là đối người khác hay sao đó, làm việc ân cần chu đáo, một chút cũng không nhìn ra hắn là người bá đạo, đại công tử còn khen hắn không ngừng. Ngay cả thư đồng nhà hắn, cũng cả ngày chạy trước chạy sau, đối với chúng ta phi thường cung kính. Thật sự có mùi âm mưu, tiểu thư người nói xem, chủ tớ bọn họ tại sao đều kì lạ như vậy? Không phải là đang định hãm hại đại công tử chứ?”

“Hắn là...Không thể nào?” Ta cũng cảm thấy thật buồn bực. Mộc Cận lại nói: “Mã Văn Tài hiện tại buổi tối đều chủ động ngủ ở trường kỉ, đại công tử mới hẳn ngủ trên giường hẳn cũng không chịu, còn nói bản thân trời sinh chính là thích ngủ ở ghế dài. Đại công tử còn lên báo ta khen tiểu thư chọn bạn thật tốt, còn bảo hẳn về sau nếu rảnh rồi nhớ đến Thái Nguyên chơi...” Mộc Cận nói xong vỗ vỗ đầu, trên mặt lộ ra thần sắc khó hiểu:

“Tiểu thư, Mã Văn Tài này, trước kia không phải là luôn chiếm giường, bắt tiểu thư phải ngủ ở trường kỉ sao? Sau đó hẳn lại ép tiểu thư ngủ cùng giường với hẳn, vậy sao hiện tại lại thành thích ngủ trên trường kỉ? Cá tính người này quá kì quái đi, bất quá như vậy cũng tốt, đỡ cho sau này tiểu thư phải chịu khổ.”

Mộc Cận nói xong lại trở nên cao hứng, hai mắt sáng lấp lánh nghĩ đến viễn cảnh tương lai. Ta đưa tay che đầu, trên trán nổi lên hắc tuyến. Mã Văn Tài tên kia thoát nhìn hình như là muốn lấy lòng ca ca ta, không biết hẳn định rắp tâm làm gì? Sẽ không phải bởi vì nghĩ đó là muối muối của ta, nên định dụ dỗ chứ?

Nghĩ đến lúc trước Mã Văn Tài ở trong phòng đối với ta làm không ít việc xấu, ta không khỏi rung mình, tên kia cáu kỉnh táo bạo thì không nói, nhưng hành vi cảm thụ kia thật sự là khiến người ta gợn sùi máu (Mã Văn Tài: này, ta đã làm hành vi cảm thụ gì chứ?). Tóm lại, ta phải nhắc nhở ca ca ta cần cẩn thận cao độ với người này mới được!

Nghĩ như vậy, ta không khỏi lại chú ý tới một chuyện khác, liền kinh ngạc hỏi Mộc Cận: “Đúng rồi, tại sao chỉ có mình ngươi, đại công tử sao không đi cùng? Hẳn chẳng phải đã nói hôm nay sẽ về đây sao?”

Hôm qua ca ca ta đến trường, tính cả ngày hôm nay thì đã qua hai ngày, chúng ta trước đã ấn định hẳn sẽ quay trở lại đối ca với ta. Huống hồ, ta cũng sắp không chịu nổi nữa rồi, không biết lúc trước hẳn đối với tiểu cô nương ở nhà trọ kia làm cái gì, mà giờ vì ta luôn trốn tránh nàng, nha đầu kia ánh mắt nhìn ta đã trực tiếp thăng cấp thành phiên bản oán phụ, làm cho ta mỗi ngày ra ngoài ăn cơm đều nom nớp lo sợ, thật sự là hận không thể trốn khỏi đây, nhưng vì đã trả trước nửa tháng tiền phòng, không thể lấy lại tiền, ta chính là luyện tiếu số vàng a.

“Này, này...” Mộc Cận lại rối rắm, do dự một chút, rốt cục đành lòng nói cho ta, “Đại công tử, đại công tử nói hẳn cảm thấy cuộc sống ở trường cũng không tệ, rất thú vị, còn muốn ở thêm vài ngày, vì vậy không chịu xuống núi, Còn nói tiểu thư ngươi nên đi chơi, muốn đi đâu thì bảo ta đưa đi, không cần lo lắng cho hẳn.”

Ta: “...”

Diệp Hoa Đường, em gái ngươi chết đi, khổ thân ta còn ở trong này lo lắng cho hẳn, kết quả ngươi ở trường vui quên cả trời đất, cái chỗ kia có gì mà thú vị chứ? Tại sao ta ở đó mấy tháng mà không phát hiện ra!

A, không đúng, ta vừa rồi mắng câu gì nhỉ? = Em gái Diệp Hoa Đường, không phải là ta sao?

“Tóm lại, mọi chuyện là như thế này. Đại công tử nói tạm thời hẳn sẽ không xuống núi.” Mộc Cận dè dặt thận trọng xem sắc mặt của ta, thấy ta tỉnh thần sa sút dựa vào lan can, lại vội vàng an ủi, “Tiểu thư, người đừng lo lắng, đại công tử không có chuyện gì lớn, cho dù có chuyện, này, cũng không phải là chuyện đặc biệt quan trọng, dù sao thanh danh của hẳn vốn đã rất xấu...Cũng sẽ không thể xấu hơn.”

“Hả? Thanh danh gì?” Ta có chút khó hiểu, còn muốn hỏi lại. Mộc Cận lại liên tục xua tay, sau đó tỏ ý phải về trường. Trước khi đi, nàng còn dặn dò ta buổi tối ngủ nhớ phải đóng cửa sổ, nửa đêm có người gõ cửa thì không được cho vào, sau đó vội vàng vàng chạy đi. Ta không hiểu ra sao, cẩn thận nhớ lại những điều người bên ngoài nói về thanh danh của Diệp Hoa Đường, suy nghĩ thật lâu, rốt cục cũng nghĩ tới một điều.

= Người này...Nghe nói khi ở Thái Nguyên không chuyện ác nào không làm, nam nữ đều không tha, trong nhà không chỉ có mười tám tiểu thiếp, mà còn thích nhất là trêu ghẹo nam sùng...

Hắn, hẳn ở trong trường vui quên cả trời đất, chẳng lẽ là...coi trong một cô nương xinh đẹp trong trường? Hay là...rất có khả năng...là học sinh cùng trường...

Cẩn thận nghĩ lại, trong trường cô nương xinh đẹp cũng chỉ có Vương Lan, gần đây thì có thêm Cốc Tâm Liên, nhưng nam sinh đẹp trai trong trường thì không thiếu. Ít nhất là mấy người tương đối thân thiết với ta, Lương Sơn Bá này, Tuân Cự Bá này, tất cả đều là mỹ nam. Chúc Anh Đài thì càng không cần nói, vốn là một cô nương giả trang, còn có thể xấu sao?

Trong những người này, Lương Sơn Bá nghiêm túc lại mang theo phúc hậu, Tuân Cự Bá tướng mạo đoan chính nhưng tính hơi trẻ con, Chúc Anh Đài dung mạo thanh tú nhưng thiên hướng mềm mại, thiếu đi khí khái nam tử, hơn nữa, công bằng mà nói, muốn nói đến người đẹp trai nhất, hình như chính là Mã Văn Tài. Tuy rằng thời điểm bình thường bởi vì ánh mắt của hẳn vừa lợi hại vừa hung ác nham hiểm, tướng mạo bề ngoài cũng rất hung hăng khiến cho người ta xem nhẹ tướng mạo của hẳn, nhưng không thể không nói, người này bộ dạng rất dễ nhìn, cho dù là lúc trừng mắt nhìn người khác, cũng toát ra đầy khí thế.

Ta giờ chỉ còn cầu mong cái vị ca ca thích tô son điểm phấn của ta, hẳn đừng có mang tâm tư kì quái với Mã Văn Tài... = hi vọng là do ta nghĩ nhiều, Mã Văn Tài người này khí thế toàn thân phát ra cũng đủ để người ta phải lùi lại ba bước, ca ca ta hẳn sẽ không ngốc như vậy, chủ động đi tìm cái chết...

Lại rối rắm một ngày, ngay cả sách ta mang từ trên núi xuống một quyển cũng không đọc được, đành phải buồn bực chờ Mộc Cận tiếp tục mang tin tức mới đến. Nói thật, ta cuối cùng cũng cảm thấy loại chuyện này diễn ra nửa tháng thôi, không chừng đến lúc ta trở lại trường, mái tóc đã trắng như tuyết, có thể trực tiếp chống gậy giả làm đạo sĩ đi xem tướng cho người khác rồi.

Nhưng mà Diệp Hoa Đường lại một lần nữa không giữ lời hứa.

Thằng nhãi này còn chưa ở trường đến hết ngày thứ hai, đã bị Mộc Cận diu về nhà trọ, khuôn mặt bầm dập, chỗ xanh chỗ tím. Ta bị vết thương trên mặt của hắn dọa cho phát khiếp, lúc đầu còn tưởng có con gấu trúc đột biến nào xông vào phòng của ta. Diệp Hoa Đường mới vào cửa đã ôm lấy ta, khóc rống lên, hắn nói trường học thật đáng sợ, hắn sẽ không bao giờ ở lại đó nữa, muối muối, vẫn là để người đi học đi, ca ca sẽ ở bên ngoài thấp hương cầu nguyện cho người. Hắn làm cho ta hết cách luôn, không thể không an ủi hắn hồi lâu, để trấn an linh hồn yếu ớt của vị ca ca luôn đa sầu đa cảm này.

Nhưng đến lúc ta hỏi hắn bị ai đánh, vì sao lại đánh, Diệp Hoa Đường liền ngậm chặt miệng, một câu cũng không nói. Cuối cùng chỉ nói là do hắn không may bị ngã xuống bậc thềm nên bị tảng đá đập vào, ta mới không tin tảng đá đập vào lại có thể thành nguyên một hình bàn tay như thế! Bất quá, nhìn xem bộ dạng này của hắn, ta cũng không khỏi hoài nghi tính chân thật của lời đồn, những người đó khẳng định là quá khóa trương rồi, ta không tin một kẻ ngày ngày ở trên đường cường bạo dân nữ, ác bá có tiếng như vậy, mới chỉ bị người ta đánh một chút đã chạy về ôm muối muối khóc lớn. Tin tưởng ta đi, muốn chèn ép nam nữ, ít nhất trình độ cũng phải tương đương Mã Văn Tài.

An ủi ca ca một lát, bởi vì hắn còn đang bị thương, nên cũng không thể lập tức trở về Thái Nguyên, còn phải ở đây tĩnh dưỡng cho tốt một khoảng thời gian. Ta mặc lại đồng phục, chịu đựng một mùi hương nồng nặc tỏa ra từ áo ngoài, một mình lặng lẽ ở về trường. Mộc Cận được sai ở lại thu dọn toàn bộ hành lý rồi mang về trường cho ta, cũng thật là làm khó nhá đầu kia.

Thời điểm ta trở lại trường, trời đã chạng vạng tối. Trên đường về phòng, bắt gặp mấy học sinh, bọn người kia vừa thấy ta thì liền túm tụm lại, lén lút nói gì đó. Tuy rằng trước kia cũng thường xuyên bị người vây xem, nhưng mà lần này ta phá lệ cảm thấy rất không thoải mái, chạy vội về phòng. Bởi vì chân bị thương cũng chưa lành hẳn, nên Mã Văn Tài mấy ngày nay đều không đi bắn cung và chơi bóng đá, chỉ cả ngày trốn ở trong phòng. Lúc này, hắn không nằm trên giường, mà dựa vào trường kỉ, vừa thấy ta bước vào, liền lười nhác vươn thẳng người lên, chào hỏi: “Đã trở lại?”

Ta liền hất một cái, không trả lời, lập tức bước vào trong. Mã Văn Tài lại nói: “Định coi ta là không khí?”

Ta vuốt nữa cán phải đầu gối, hằm hằm quay đầu nhìn hắn. Mã Văn Tài lại nở nụ cười, từ trên trường kỉ đứng dậy đi đến bên cạnh ta, cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới, miệng nói: “Tại sao sắc mặt có vẻ không tốt? Không quen ngủ nhà trọ?”

Hả, hắn phát hiện ra ta đã trở về sao? Ta lúc này còn tưởng hắn nhầm ta là ca ca. Nhưng mà làm sao hắn nhận được ra ta nhỉ? Ta hình như cũng không để lộ ra sơ hở gì mà, vậy mà hắn cũng phát hiện ra, thực sự rất kỳ quái.

Ta cảm giận liếc hắn một cái, xoay người đi vào trong phòng, nhìn xung quanh một vòng, nhìn giá sách, lại nhìn cái giường, kiểm tra trường kỉ, cẩn thận tìm xem trong hai ngày nay, lúc ta không ở trong phòng đã xảy ra chuyện gì. Mã Văn Tài không biết từ lúc nào đã trèo lên giường, lười biếng duỗi chân, rất hứng thú nhìn ta chạy loạn khắp phòng.

Ta tìm tìm một lúc, bản thân cũng cảm thấy rất mệt mỏi, dứt khoát ngồi xuống ghế, ta còn chưa kịp há miệng hỏi, Mã Văn Tài đã nói: “Mấy ngày nay ta đều ngủ ở trường kỉ, cũng không có đối với người... muối muối người nói năng lung tung, người có thể yên tâm”

“Có phải người đánh hắn hay không?” Lúc trước ta đang muốn hỏi thì bị Mã Văn Tài xen vào, không còn cách nào, đành trực tiếp hỏi thẳng. Ai ngờ, Mã Văn Tài lại xua tay, nói không phải hắn đánh, hắn căn bản không biết có chuyện này. Vừa rồi hắn định cùng đi ăn với Diệp Hoa Đường xong thì cả hai trở lại trở lại đọc sách, nhưng sau đó vị kia lại muốn ra ngoài đi dạo xung quanh, kết quả đi mãi không thấy về, lại sau đó nữa, bước vào cửa chính là ta.

Ta biết hắn sẽ không thêm lừa dối người khác, cũng không hỏi thêm chuyện này nữa, mà tập trung hỏi hắn mấy ngày vừa qua “muối muối” của ta đã làm những gì. Mã Văn Tài nghe xong, mày cũng nhăn lại, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú, nói với ta là muối muối của ta thật sự là một kì nhân, tất cả tin tức mấy hôm nay trong trường, đều là nói về hắn.

Ta càng nghe càng thấy không tốt, sốt ruột hỏi hắn chuyện gì đã xảy ra. Mã Văn Tài lại không vội trả lời, mà là đứng dậy đóng kín cửa phòng và cửa sổ, sau đó mới chậm rãi, thông thả nói cho ta biết, muốn hắn kể cũng được thôi, nhưng phải có điều kiện. Ta còn đang sốt ruột, cũng không thêm quăn, nói với hắn muốn thế nào cũng được, mau nói đi đừng nhiều lời vô ích. Mã Văn Tài liền ôm ta cùng ngồi trên giường, bàn tay còn lạnh lẽo vuốt tóc ta, chăm chăm kể cho ta nghe chuyện mà Diệp Hoa Đường đã trải qua mấy ngày vừa rồi, kể cả một ít chuyện nhỏ hằng ngày, như là lúc lên lớp, lúc ăn cơm, lại cả lúc đi ngủ buổi tối.

Mã Văn Tài thật ra rất biết giữ chữ tín, mấy ngày qua luôn tuân thủ ước định, ngủ ở trường kỉ, còn nói với ta vì vậy mà chân hắn mãi không khỏi hẳn, ý tứ chính là muốn ta bồi thường cho hắn.

Ta cũng không rõ ngủ trường kỉ và chân bị thương có quan hệ gì, nhưng chỉ cần ca ca không bị phát hiện là tốt rồi, những cái khác cũng không quan trọng.

Chính là trong câu chuyện của Mã Văn Tài, ta thường xuyên thấy xuất hiện cụm từ như là “Sau đó hắn đi ra ngoài một lát”, “Hắn cảm thấy XX rất thú vị, liền tự mình đi qua làm quen một lúc”, làm cho ta có chút kinh hồn khiếp đảm.

Cuối cùng, Mã Văn Tài chốt lại một câu: “Bất quá A Đường này, muối muối của người, thật sự rất là hoạt náo nha.”

“Cái gì? Hoạt náo cái gì?” Ta có chút khó hiểu. Mã Văn Tài nhếch môi cười, đôi mắt sắc bén như chim ưng híp lại, nói với ta: “Đêm qua, trước lúc đi ngủ, chúng ta có hàn huyên vài câu về phong cảnh con người ở Hàng Châu, kết quả hắn đột nhiên hỏi ta, lâu xanh nổi tiếng nhất thành Hàng Châu là ở chỗ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Suy nghĩ

Lầu, lầu xanh?

“...” Ta bị tin tức này đã kích đến mức độ một lúc sau vẫn không nói được gì, chỉ thấy Mã Văn Tài bộ mặt thản nhiên vô tội, trong lòng không thể không tin cái này là sự thật.

= = Trên thực tế mà nói, ta cảm thấy vị ca ca kia, thực sự rất có khả năng làm loại chuyện này.

Nhưng thật ra Mã Văn Tài hình như đang chờ ta phủ nhận, thấy ta không phản ứng cũng rất thất vọng. Kế tiếp tùy tiện hỏi thăm một số thứ, ta cảm thấy trong lời này của Mã Văn Tài dường như có ý che giấu rất nhiều thông tin, chỉ nói mấy thứ râu ria, nhưng ta cũng không có tâm tình truy cứu, dù sao ca ca đã làm ra chuyện gì, đợi ngày mai lúc đi học, nhìn phản ứng của mọi người cũng sẽ biết. Ít nhất sẽ không như Mã Văn Tài cứ cố giấu Đông giấu Tây.

Bất quá, cho dù Diệp Hoa Đường có làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến thanh danh của ta, ta cũng không thể oán giận hắn, bởi vì đây vốn là quyền lợi của hắn.

Ta chiếm thân phận của hắn, còn chiếm cả thân thể muội muội của hắn, dùng tiền bạc của gia đình bọn họ, hơn nữa còn được cả nhà họ yêu thương chăm sóc. Làm gì có tư cách ngăn hắn đến trường?

Ta nghĩ, Mộc Cận và Diệp Hoa Đường, đều là thật lòng đối tốt với ta. Ta cũng nguyện ý thật lòng báo đáp, cho dù ta không quá am hiểu biểu đạt tình cảm.

Ta sẽ làm tốt những chuyện ta có thể làm được, thực ra cũng chỉ cần nỗ lực đọc sách, ở trong cuộc thi nắm được thứ hạng cao, để cho ca ca có được một chức quan bổng lộc hậu hĩnh. Ta nhìn ra được ca ca chẳng phải là người thích xử lý chính sự, nếu như thật sự không làm được, vậy thì lúc đó ta sẽ đi cùng giúp đỡ cho hắn. Nếu hắn có thể làm quan tốt, vậy thì ba năm sau ta sẽ đến nhà tranh ở trong núi của Đào Uyên Minh, mỗi ngày câu cá trồng hoa, còn có thể nuôi lợn nuôi gà, khai khẩn đất hoang để trồng chút rau dưa, cũng sẽ rất tự tại tại nhàn nhã. Dù sao ẩn cư trong núi, hắn cũng không thể bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến tranh giành quyền lực này.

Ta đang miên man tính chuyện tương lai, bỗng nhiên cảm giác có một cánh tay vỗ một cái không nặng không nhẹ lên đỉnh đầu ta, sau đó thanh âm của Mã Văn Tài vang lên:

“Sao ngươi không nói gì, có phải lại đang nghĩ lung tung gì không?”

“Hả? Không nghĩ lung tung cái gì cả.” Ta cảm thấy nếu ta nói với hắn ta đang nghĩ sau này trồng rau nuôi gà thì nhất định sẽ bị hắn khinh bỉ, vì thế liền phủ nhận. Mã Văn Tài cũng không nói gì, chỉ ôm ta đứng tại chỗ một lát, ta có chút buồn ngủ, tự nhiên dựa đầu vào lòng hắn, nhắm mắt lại gục luôn. Mã Văn Tài bị động tác này của ta làm cho sửng sốt, không biết nghĩ gì lại ho nhẹ một tiếng, nói: “Diệp Hoa Đường, ngươi sao lại dựa gần vào ta như thế?”

A? Không phải là vừa rồi là ngươi kéo ta qua đây sao, chẳng lẽ bây giờ thấy nóng?

Ta hiểu rồi, nên định đứng lên rồi đi, kết quả lại bị Mã Văn Tài đè lại, trong thanh âm cũng có một chút quý dị không nói rõ, hắn mở miệng nói: “Ta đang hỏi ngươi mà, trốn cái gì? Thành thật trả lời cho ta, tại sao lần này ta chạm vào ngươi, ngươi lại không phản kháng? Chẳng phải bình thường ngươi sẽ nói nam tử không nên làm như vậy hay sao? Vì sao tự nhiên lại thành thật nghe lời, không phải lại có ý đồ xấu gì chứ?”

Hắn tuy nói như vậy, nhưng ánh mắt lại sáng quắc, mắt cũng không nháy một cái, cứ như vậy nhìn chăm chăm ta. Con buồn ngủ của ta bị hắn làm như vậy liền bay sạch, thân thể cũng không khỏi lạnh run, nhưng giờ phút này bị hắn kiềm chế, muốn thoát cũng không thoát được. Bàn tay hắn đặt bên hông ta cũng có chút nóng lên, cánh tay chặt chẽ ôm ta, theo bản năng, ta cảm thấy rất nguy hiểm, nhưng lại không thoát ra được, đành phải cố ý vờ vai một cái, ngáp:

“Ta không có ý đồ xấu gì cả, chẳng qua tự nhiên muốn nhớ lại hồi nhỏ, cha cũng ôm ta như thế này.”

“Ngươi đem ta trở thành cha ngươi?”

Mã Văn Tài sắc mặt trầm xuống, thân mình hơi lùi về phía sau, hình như rất mất hứng. Hắn hít một hơi thật sâu, không thèm để ý đến ta nữa, quay người trở về giường của hắn, tự vui đùa vào chăn mà ngủ. Ta cũng không hé răng nói gì, chỉ cời áo khoác cùng giày, sau đó kéo chăn lên ngang người.

Ta biết, với trình độ cấu kinh của Mã Văn Tài, ta nói như thế hắn nhất định sẽ tức giận. Nhưng mà, ngoại trừ chọc cho hắn tức giận ra, ta cũng không biết bản thân mình phải làm cách nào nữa.

Thật ra là ta lừa hắn. Trong trí nhớ của ta, cha ta hình như chưa từng ôm ta bao giờ, mẹ ta cũng vậy. Bọn họ đều là thành phần trí thức luôn vui đùa vào nghiên cứu, bình thường luôn chỉ bắt ta học cái này cái kia, rất ít khi tỏ ra ôn hòa với ta, ngay cả ở thời điểm kia, xung quanh cuộn cuộn khói bay mịt mịt, đám cháy vẫn đang bùng bùng, bọn họ vẫn rất bình tĩnh, không để tâm ta đang gào khóc, nghiêm túc ra lệnh cho ta chạy mau, không cần lo cho bọn họ, cứ việc chạy đi. Cha mẹ như vậy, làm sao có thể cùng ta có cái gì gọi là giao lưu tình cảm? Ngay cả khi bọn họ cười với ta, cũng rất nhạt nhòa, không giống như đại ca ở vô quán.

Từ lúc trước kia tranh cãi đến bây giờ hòa thuận, ta và Mã Văn Tài hình như bất tri bất giác đều có chút biến đổi. Nhưng mà khi thấy thái độ của hắn đối với ta thay đổi, lại khiến ta trở tay không kịp, cũng có một chút cảm thấy khó có thể thừa nhận.

Ta khó có thể thừa nhận người khác đối tốt với ta, còn có, một số thứ khác ta cũng không rõ. Ta không hiểu được ta sợ hãi ở đâu, nhưng Mã Văn Tài luôn cảm thấy ta có thể là con gái, cho nên nếu hắn vẫn còn tiếp tục đối xử với ta thế này, ta sợ ta sẽ không thể ở trong trường lâu được nữa.

Đóa hoa dầu có xinh đẹp bao nhiêu, một ngày nào đó nhất định cũng phải héo tàn. Kẻ đã từng được hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp, tất nhiên sau này sẽ không thể chấp nhận bóng tối bao phủ cuộc đời.

Chỉ có người không có được bất cứ cái gì, mới không phải sợ ngày nào đó sẽ mất đi.

Cửa sổ không biết từ lúc nào bị thủng một lỗ, gió lạnh hui quanh theo cái lỗ tiến vào phòng, quanh quẩn trước giường của ta, xuyên qua lớp chăn mỏng manh. Ta lặng lẽ cuộn mình lại, lẳng lặng ôm lấy gối đầu.

Ngày mai, vẫn là đến phòng Tuân Cự Bá đọc sách tập viết đi.

Ôm ý tưởng vĩ đại này, không biết lúc nào ta đã tiến vào mộng đẹp. Ngày hôm sau, thẳng nhai Mã Văn Tài này hình như đã quên phứt chuyện tối ngày hôm qua, vẫn như trước lôi kéo ta cùng đi ăn cơm.

Hả, sao lại thế này, ta nhớ người này trước kia thù lâu nhớ dai, ít nhất cũng phải qua hai ngày, hiện tại thế nào mà mới một đêm đã tốt rồi? Đọc theo đường đi, học sinh nhìn thấy ta thì vội vàng chạy dạt ra xa, chỉ có cái vị quan công chính kiểm tra đánh giá Vương Trắc Nhiên Vương đại nhân lúc nào cũng y như thái giám, lúc nhìn thấy ta thì phi thường cao hứng chào hỏi, còn vỗ vai ta, cảm ơn ta tặng đúng huân hươu mà hắn thích nhất, hơn nữa còn nói buổi chiều nếu có thời gian, thì nhớ đến chỗ hắn chơi.

Ta bị phản trên mặt hắn rơi đầy trên người, trong lòng sợ run mà tỏ vẻ học sinh hôm nay còn bận rộn nhiều việc, vẫn nên để ngày khác sẽ đến phụng bồi đại nhân. Vương Trắc Nhiên nghe xong, mặt lập tức biến đen, hừ một tiếng rồi quay đầu đi thẳng. Trần phu tử luôn luôn đi theo sau hắn cũng mắng ta “Không biết điều”, sau đó lại như cái đuôi cun cút chạy theo. Ta thở hắt ra, mới định tiếp tục bước vào phòng ăn, bỗng nhiên thấy Chúc Anh Đài cùng Lương Sơn Bá đi tới, không khỏi kích động chạy qua chào hỏi:

“Son Bá huynh, Chúc huynh, hai người đến rồi.”

Ai ngờ, Chúc Anh Đài vừa nhìn thấy ta, liền vội vàng rút lui ra phía sau, đứng xa xa chỉ chỉ cái mũi của ta, nói: “Diệp Hoa Đường, ta nói cho ngươi biết, ngươi còn dám lại gần, đừng trách ta không khách khí!”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Nói dối

Ta nghe thấy vậy, hơi hơi sững sốt, còn chưa kịp mở miệng, Lương Sơn Bá đã bước từng bước lại đây, trên mặt hơi áy náy, nói với ta: “Diệp huynh, thật ngại quá, ngày hôm qua thật sự là dối...”

“Chúc Anh Đài, khẩu khí kia của ngươi là kiểu gì? Ngươi cho là ngươi đang nói chuyện với ai?” Mã Văn Tài đột nhiên tiếng lên, che trước mặt ta, hơn nữa còn cắt ngang lời nói của Lương Sơn Bá. Chúc Anh Đài sắc mặt tái nhợt, liếc mắt nhìn ta một cái, khuôn mặt lộ lên vẻ nghi hoặc, nhưng cũng không nói gì cả.

Chỉ thấy Mã Văn Tài nhìn thẳng vào Chúc Anh Đài, lông mày nhướn cao, hừ lạnh một tiếng: “Muốn chỉ trò chúng ta, dựa vào ngươi, cũng xứng sao?”

“Văn Tài huynh...” Ta thấy trong lời của hắn nói “Chúng ta”, đáy lòng không khỏi dâng lên một cảm giác kì lạ. Chúc Anh Đài chính là người trước tiên nhận ra lời này không đúng, liền gằn cổ lên:

“Mã Văn Tài, ta là nói với Diệp Hoa Đường, liên quan gì đến ngươi? Đừng có chuyện gì cũng chõ mồm vào, ngươi quản quá rộng rồi!”

“Hừ!” Mã Văn Tài lạnh lùng ngẩng cao đầu, khinh thường nói, “Chuyện của Diệp Hoa Đường là chuyện của ta, ngươi trách móc Diệp Hoa Đường cũng là đang mắng Mã Văn Tài ta, cái này cũng gọi là chõ mồm vào sao?” Thời điểm hắn nói, tay đã túm tay của ta, không hề e dè để mọi người thấy rõ quan hệ thân mật của chúng ta. Ta thực sự không hiểu gì cả, lại thấy phía đối diện, Lương Sơn Bá sắc mặt trắng bệnh, ánh mắt chăm chú nhìn vào chỗ Mã Văn Tài đang nắm lấy!

Ta bị hành động của hắn làm cho giật mình, theo bản năng muốn rút tay về, nhưng Mã Văn Tài lại chặt chẽ nắm lấy không buông. Chúc Anh Đài không thêm nghĩ nhiều, chỉ phần nộ quát Mã Văn Tài: “Mã Văn Tài, đừng có tự cho mình là đúng, muốn ta nói sao, hai người các ngươi quả thực là cùng một giuộc, đều là đồ không ra gì!”

“Anh Đài!” Lương Sơn Bá đột nhiên kêu tên Chúc Anh Đài, nằng kinh ngạc quay đầu nhìn hắn, hắn lại mím môi, một hồi lâu cũng không phát ra tiếng,

mãi sau mới nói, “Anh Đài, đừng như vậy, đừng nói Diệp huynh như thế.”

“Ngươi thế nhưng đứng về phía hắn!” Chúc Anh Đài mở to hai mắt, không thể tin được, “Ngươi có biết hôm qua hắn đối với ta...”

“Có lẽ là hiểu lầm rồi...” Lương Sơn Bá không ngừng khuyên ca, ta nghe họ nói cũng dần hiểu ra, nhanh chóng từ phía sau bước ra, hướng về phía Chúc Anh Đài nói: “Ngươi vừa rồi còn chưa nói hết, vừa rồi ngươi nói ta làm gì ngươi?”

Chúc Anh Đài trên mặt đột nhiên ửng đỏ, cảm giận dậm chân, mắng: “Vô sỉ!”

Lời vô sỉ này, thật sự... Ta nhớ đến trên mặt ca ca rõ ràng có vết bàn tay, lại nhìn Chúc Anh Đài đang nắm chặt tay, âm thầm đem so sánh một chút, cuối cùng xác định, hoàn toàn trùng khớp.

Vì thế, phải nói là người hành hung Diệp Hoa Đường hôm qua, không thể nghi ngờ chính là Chúc Anh Đài. Bất quá, để cho chắc chắn, ta còn nghiêm cẩn hỏi nàng: “Chúc Anh Đài, có phải hôm qua ngươi đánh ta phải không?”

Chúc Anh Đài sững sốt, ánh mắt không tự chủ được nhìn thẳng vào mặt ta, ta lúc này mới nhớ ra trên mặt mình không có bị sưng phù như ca ca, không khỏi vội lui về trốn sau lưng Mã Văn Tài, lại hỏi: “Cái kia, Chúc Anh Đài, tại sao ngươi lại đánh ta?”

Chúc Anh Đài lộ ra vẻ mặt “Ngươi còn mặt mũi mà hỏi sao”, phần nộ muốn chạy lại đánh ta, Mã Văn Tài và Lương Sơn Bá thời khắc này lại đồng thời ra tay, một người chặt chẽ che chắn cho ta, người kia thì vội vàng nắm chặt hai tay của Chúc Anh Đài, lo lắng nói: “Anh Đài, ngươi đừng đánh Diệp huynh nữa! Hắn không giống với chúng ta.”

“Đương nhiên là không giống rồi, hắn chính là cái tên háo sắc!” Chúc Anh Đài tức giận kêu to, “Mệt cho hắn ở nơi này phải giấu diếm lâu như vậy! Hừ, nói hắn không giống chúng ta? Căn bản chính là tên vô liêm sỉ, không biết xấu hổ!”

“Ngươi mới vô liêm sỉ!” Ta nghe nàng càng nói càng hăng, không khỏi cũng tức giận, vì vậy phản bác lại một câu. Ca ca kia của ta tuy rằng cũng có một chút vô sỉ, nhưng cũng không thể tùy tiện để người ngoài mắng chửi, huống hồ hắn đối nàng đã làm được cái gì chưa, người cần đánh thì đã đánh rồi, bản thân cũng không tổn thất, việc gì phải mắng hắn đến mức này?

— Được rồi, ta thừa nhận ta đây chính là đang bao che khuyết điểm. Xem ra ca ca của ta cũng không dám làm nhục Chúc Anh Đài, phỏng chừng có thể là thấy người này mi thanh mục tú, nhìn không được thì đùa giỡn một chút, kết quả liền như vậy, bị Chúc Anh Đài đánh dọa chạy mất dép. Nhìn vết thương trên mặt hắn, không chừng phải tĩnh dưỡng vài ngày, cũng không biết trên người có bị thương không nữa.

Ca ca cũng thật là, muốn đùa người ta, tại sao không chọn Lương Sơn Bá a, việc gì lại phải đi dây vào Chúc Anh Đài, người ta là con gái, đối với việc này thực sự rất đề ý. Bất quá, cẩn thận nghĩ lại, như vậy cũng là may rồi, ít nhất hắn không có ngu ngốc đi trêu chọc Mã Văn Tài, phải biết là tên kia mới chân chính là họa sát thân a.

Thấy ta còn dám phản bác, Chúc Anh Đài càng thêm tức giận, ta thật ra cũng không rảnh rồi cùng nàng đấu khẩu, vì thế xoay người muốn chạy. Không biết từ nơi này, tiểu nha hoàn Ngân Tâm của Chúc Anh Đài lại nhảy ra, chỉ vào mũi ta mắng ta vô sỉ bần thủ, hơn nữa còn bảo công tử nhà hắn nhất định sẽ báo cáo với phu tử và hiệu trưởng, để bọn họ định đoạt. Ta nghe xong lời này, khoe miệng cong lên, dừng bước chân nói với nàng: “Ngân Tâm.”

“Ngươi gọi ta làm gì!” Ngân Tâm lùi về phía sau từng bước, cảnh giác trừng ta. Ta lại tiếp tục nói: “Ngươi vừa nói, muốn đem việc này đi báo cho phu tử và hiệu trưởng?”

“Đúng vậy!” Ngân Tâm ưỡn ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn bặm lên, lớn tiếng nói. “Loại người háo sắc như ngươi, vốn không xứng được đi học! Mệt cho công tử chúng ta lúc trước còn muốn kết giao với người, hừ, ta còn muốn nhắc lại, loại người bại hoại như ngươi, vốn nên bị đuổi xuống núi ngay từ đầu!”

Ta cười nhạt: “Nào, được rồi, vậy ngươi có thể nói cho ta, ta đã làm chuyện gì?”

“Ngươi động chạm vào người công tử nhà chúng ta, hủy đi danh dự của người!”

“Chúng cứ đâu?”

“...Ngươi!” Ta vừa nói ra, Ngân Tâm liền nghẹn họng nhìn trân trối, một tay chỉ vào ta, nói không ra lời. Ta hơi hơi vươn cao đầu, hướng về xung quanh hỏi nhóm học sinh đang vây xem: “Các bạn, Ngân Tâm nói ngày hôm qua Diệp Hoa Đường ta có hành vi không đúng mực với công tử nhà nàng, còn nói muốn đuổi ta khỏi trường, chuyện này không phải chuyện có thể nói đùa được. Vì thế ta muốn hỏi các vị, có ta nhìn thấy ta sờ soạng Chúc Anh Đài hay không, bởi vì ta có chút... không nhớ rõ lắm?”

Học sinh bốn phía vây quanh không ít, đều là xem náo nhiệt, thấy ta nói như vậy, đều có chút chần chờ, sau đó châu đầu ghé tai vào nhau bàn luận. Lúc này, Mã Văn Tài trừng mắt, quát lớn:

“Miệng các ngươi đâu! Một đám đều câm điếc hết sao? Rốt cuộc là có ai thấy không?” Thằng nhãi này không hổ là nhân vật phản diện, vừa mở miệng đã làm mọi người run rẩy, sau đó ào ào mở miệng: “Không, không thấy”. “Khẳng định là Chúc công tử nhìn nhầm rồi, Hoa Đường huynh làm sao có thể là kẻ háo sắc được...” “Ta cũng không thấy, việc này căn bản là không có khả năng xảy ra...”

Nhìn ra được tầm ảnh hưởng của Mã Văn Tài, vì thế nên hắn vừa mở miệng, mọi người lập tức không dám nhiều lời, tất cả đều nói Diệp Hoa Đường là người trung thực chính nghĩa, tuyệt đối không có khả năng làm ra chuyện này. Mã Văn Tài vừa lòng quét mắt nhìn đám người kia, sau đó quay đầu lại, nói thầm với ta:

“Thấy được rồi chứ, đây là sức mạnh của quyền lực, chỉ cần ngươi có vũ lực tuyệt đối, đen cũng có cái thành trắng. Thế nào, đi theo ta, ta không bạc đãi ngươi chứ?”

Thật sự là không bạc đãi, vì hành vi và phản ứng của những người đó, lại làm cho ta cảm giác có một chút gì đó không nói rõ ra được.

Trước mặt, Chúc Anh Đài và Ngân Tâm mặt đều tức đến xanh mét, Mã Văn Tài thì đã tỏ rõ lập trường, vì thế những người xung quanh vội vàng rút chạy. Lương Sơn Bá không nói gì, trong ánh mắt nhìn về phía ta có một chút nghi hoặc, lại một chút khó hiểu mà càng nhiều hơn là sự thất vọng.

Nếu nói lúc này ta còn muốn chặn họng Chúc Anh Đài, thay ca ca xả giận, thì bây giờ, ý niệm này đã hoàn toàn, hoàn toàn bị thay bằng sự tự trách.

Ta làm sao có thể...Làm ra chuyện quá đáng như vậy...

Chuyện này, cho dù thế nào cũng vẫn là do ca ca ta sai! Ta làm sao có thể vì tư lợi bản thân, cứ làm càn đòi trắng thay đen, trốn tránh trách nhiệm?

“Hừ, Chúc Anh Đài dám làm như vậy với muội muội của ngươi, quả thực chính là không để A Đường của ta vào mắt. Có muốn ta nói với phu tử, nhân cơ hội này tố cáo bọn họ nói năng bừa bãi, nói xấu thanh danh của ngươi, khiến bọn họ bị phạt đến mức sau này không còn dám chống lại chúng ta nữa hay không?” Mã Văn Tài như trước, vô cùng hưng phấn thì thầm vào tai ta, ta lại lắc đầu, túm lấy cánh tay của hắn: “Quên đi, chúng ta đi thôi.”

“Ngươi định cứ như vậy mà đi?” Mã Văn Tài có chút không thể tin nhìn ta, nghe khẩu khí của hắn, tựa hồ còn muốn tiếp tục nháo thêm một trận nữa. Ta lắc đầu, lại nói: “Đi thôi.” Liên túm lấy Mã Văn Tài đi đến phòng ăn. Mã Văn Tài lộ ra bộ dạng “Thực hết cách với ngươi.”, sau đó cũng đi theo ta. Chúc Anh Đài đứng ở đằng xa tức giận đến dậm chân dậm tay, hình như là hết âm ỉ cái gì với Lương Sơn Bá, mặt khác những học sinh trong trường cũng vội tránh xa, hoàn toàn coi chúng ta như thiên tai địch họa. Vì thế lúc ăn cơm, chung quanh ta và Mã Văn Tài trong phạm vi một cái bàn không một ai dám ngồi, thoạt nhìn rất giống như chúng ta là ôn dịch ==

Bất quá, ta có thể thấy được Mã Văn Tài rất cao hứng khi mọi người làm như vậy. Hắn một bên theo thói quen đem tất cả thịt cho ta ăn, một bên lại hỏi ta làm sao đột nhiên lại không so đo nữa, có phải là vì Lương Sơn Bá hay không? Ta lắc đầu, nói cho hắn là vì ta cảm thấy như vậy không tốt, vốn là ta làm sai, không có lập trường đi vu cáo ngược lại người ta.

“Hừ, thật sự là lòng dạ đàn bà.” Mã Văn Tài cười lạnh, “Trên đời này vốn không phân đúng sai, chỉ có kẻ mạnh và kẻ yếu.” Nhưng hắn cũng không đi sâu vào đề tài này nữa, chỉ cúi đầu nhìn là khay đồ ăn, sắc mặt không vui nói, “Sao lại gấp lại, ngươi không phải rất thích ăn cá sao? Ta thấy trước kia Lương...”

“Ta rất thích ăn a.” Ta vừa thấy hắn định nổi giận, vội vàng cắt ngang lời nói, dùng chiếc đũa chỉ chỉ món cá mà phải mấy ngày nhà bếp mới làm một lần, nói: “Loại cá này rất bổ cho thân thể, chân ngươi còn bị thương chưa lành, đừng kén cá chọn canh, ăn nhiều một chút mới tốt cho sức khỏe.”

Mã Văn Tài lập tức câm nín luôn. Hắn xoay đầu đi, cũng không biết là nghĩ cái gì, suy một lúc lâu mới nói: “Nếu ngươi có lòng tốt như vậy thì đem cá của ngươi cho ta đi.”

“Nhưng mà ta đã ăn được một nửa rồi...”

“Ta không cần biết ngươi đã ăn bao nhiêu, đưa đây!” Mã Văn Tài không để cho ta phân trần liền giơ tay đoạt đĩa cá ta đang ăn dở, bộc lộ phong thái bá vương không cần nghi ngờ. Ta tự nhiên sẽ không ngại cho đoạt lại đĩa cá, vội vàng ăn cho xong bữa sáng rồi lên lớp, sau khi học xong thì lên lút xuống núi, đến nhà trọ tìm ca ca.

Lúc ta rời đi, Mã Văn Tài tựa hồ không vừa ý, bất quá vẫn để Mã Thống yểm trợ cho ta. Mộc Cận bị ta bắt ở lại trong trường, để nếu có xảy ra chuyện gì thì cũng sẽ kịp thời xuống núi thông báo cho ta.

Thời điểm xuống đến nhà trọ, ca ca đã chờ đến phát điên rồi, vừa thấy ta đến liền nhảy dựng từ trên giường lên, làm ướt cả túi nước đá chườm mặt. Ta vốn định hỏi hắn giữa hắn và Chúc Anh Đài đã có chuyện gì, nhưng vừa nhìn thấy mặt hắn vết ứ bầm còn chưa tan, lại không khỏi đau lòng, cũng không có trách cứ hắn cùng bạn bè trong trường xung đột lung tung, mà vội vàng lấy ra chỗ thuốc mà lúc này ta đã nhờ Vương Lan điều chế riêng bôi lên mặt cho hắn.

Ca ca trên người sức nức mùi thơm, ta bị hương vị kia làm ngứa cái mũi, không khỏi hắt xì hơi mấy cái, ca ca lại giật mình, túm lấy cánh tay của ta, vội vàng hỏi: “Muội muội, muội muội ngoan, lúc ngươi xuống núi có mang theo vàng không?”

“A? Có mang a...” Ta bao giờ lúc xuống núi cũng có mang theo chút tiền để phòng thân, giờ phút này vừa nghe hắn nói, liền lấy túi tiền ra, hỏi hắn cần bao nhiêu, ca ca do dự một chút, nói muốn lấy hai mươi hai lượng vàng.

Ta lần này xuống núi cũng chỉ mang theo mười hai lượng, căn bản không có nhiều vàng như vậy, cho rằng hắn có việc gấp gì, vốn định quay về lấy thêm, ca ca liền bảo thôi mười hai cũng được, thuận tay cầm lấy túi tiền của ta, ngược lại hỏi ta có biết mọi chỗ trong thành Hàng Châu không, hắn muốn đi du ngoạn.

Ta liền hỏi hắn muốn đi đâu. Ở trong trường Ni Sơn lâu như vậy, những danh thắng nổi tiếng ta cũng biết, nếu không phải là địa phương đặc biệt hẻo lánh thì ta cảm thấy ta đều có dẫn đường cho hắn. Ca ca nói không cần, hắn có một vị bằng hữu đến Hàng Châu, muốn cùng hắn đi du ngoạn, ta chỉ cần nói cho bọn họ biết vị trí là được rồi, hơn nữa nói với ta tên của chỗ này, gọi là quán bánh nướng nhà họ Trương.

== Ta còn đang tò mò không biết ngài mang bằng hữu đi ăn bánh nướng làm gì...Đừng cho là ta không biết bên cạnh hàng bánh nướng kia chính là lầu

xanh nổi tiếng nhất thành Hàng Châu – Châm Hà lâu.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tái ngộ

Ca ca ta lại muốn nói dối.

Ta cũng không định vạch trần lời này của hân. = = Loại chuyện này, cùng với loại địa phương đó, thật sự là không có gì đáng bàn luận, hân nếu muốn đi thì cứ đi đi.

Ta cảm thấy ta vẫn nên dẫn đường, bỏ hai lạng bạc nhờ tiểu nhị trong nhà trọ hỗ trợ dẫn đi, đương nhiên, còn phải cẩn thận để không để con gái ông chủ nhìn thấy. Mỗi lần cô bé nhìn thấy chúng ta thì cười tươi tắn như gió xuân, cũng không biết ca ca rốt cuộc nói với nàng cái gì về ta.

Bất quá ta cảm thấy, nếu để nàng biết ca ca ta chuẩn bị đi đến một chỗ rất gần Châm Hà lâu... quán bánh nướng nhà họ Trương thì tin tưởng, sắc mặt nàng nhất định sẽ không đẹp mắt chút nào.

Nghe nói ta muốn giúp hân tìm người bằng hữu kia, ca ca ta tất nhiên là cao hứng, hiện tại cũng chỉ chờ vị bằng hữu mà nghe hân nói là rất tri kỷ tới đây. Chúng ta ở trong phòng đợi khoảng nửa tiếng, chợt nghe thấy bên ngoài khách điểm, tiểu nhị dẫn một vị công tử trẻ tuổi bước vào. Ta vừa định tiến lên nghênh đón, lại nhìn thấy khuôn mặt đối phương, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Ca ca ta thế nhưng lại rất cao hứng, hào hứng bùng bùng lôi kéo tay ta ra giới thiệu: “A Đường, vị này là Vương Huy Chi Vương huynh, chính là bằng hữu tốt nhất của huynh.” Tiếp theo lại quay sang giới thiệu cho đối phương, “Huy Chi huynh, vị này là em trai ta, giờ đang học tại trường Ni Sơn, ta lần này có việc từ Thái Nguyên đến Hàng Châu, là vì không yên lòng với hân nên mới đến xem...”

Ta ghen hòng nhìn trân trối, không nói ra lời. Vương Huy Chi thật ra lại không để ý, chỉ gấp lại quạt xếp trong tay, trên mặt cũng lộ ra tươi cười, chấp tay nói với ta: “Diệp hiền đệ, nhiều ngày không gặp, Vương nỗ rất mong nhớ.”

“Các người đã từng gặp nhau?” Ca ca vừa nghe thấy lời này, sắc mặt chợt trầm xuống. Vương Huy Chi lại coi như không thấy, ánh mắt nhìn chằm chằm ta, miệng cười nói:

“Ta và Diệp hiền đệ đã quen biết từ lâu, cũng hợp ý lẫn nhau, còn từng vì một mình hân mà đi dạy mấy ngày ở trường Ni Sơn. Chỉ tiếc sau đó Diệp hiền đệ lại có việc xuống núi, rồi đi vội vàng, cho nên mới không thể không tách ra. Không nghĩ tới, hôm nay lại có duyên gặp lại, thật sự là làm tại hạ vui sướng không thôi.” Hân nói xong ánh mắt nhìn khắp người ta, đột nhiên dừng ở bàn tay của ta đang bị ca ca nắm lấy, kinh ngạc nói: “Diệp hiền đệ, tay người sao lại bị thương?”

Ta nghe vậy cũng cúi đầu nhìn, phát hiện móng tay bị gãy lúc rơi xuống núi giờ vẫn chưa mọc dài lại hoàn toàn, xung quanh cũng vì bị đá mài nên để lại vết sẹo. Vương Huy Chi vội vội vàng vàng muốn xem bàn tay của ta, lại bị ca ca ta dùng thân thể ngăn lại, ôn hòa nói: “Thương thế của em ta thì ta sẽ xử lý, không phiền huynh phải quan tâm.” Tiếp theo hân lại quay đầu nhìn vết thương của ta, trên mặt lộ vẻ thương tiếc, nhưng sau khi nhìn thấy Vương Huy Chi đang nóng lòng muốn kiểm tra tay ta xong, liền thay đổi chủ ý, mệnh lệnh:

“A Đường, nơi này không có chuyện của người, trở về trường đọc sách đi.”

Không biết vì sao, khí thế trên người ca ca ta đột nhiên thay đổi, loại tình cảm yếu đuối chợt biến mất, rõ ràng vẫn là một tên tiểu bạch kiếm, vậy mà trên người không hiểu sao lại mang theo vài phần uy nghiêm, khiến cho người khác không khỏi có chút áp lực.

Xem ra lời đồn ở Thái Nguyên về người này không chuyện ác nào không làm, nam nữ không tha cũng không nhất định là giả, ta âm thầm nghĩ vậy. Đang định chạy về, lại nghe thấy Vương Huy Chi đột nhiên mở miệng: “Diệp huynh quá khách khí rồi, tiểu hiền đệ cũng đã đến đây, vì sao còn bắt phải đi chứ? Không bằng theo chúng ta đến phía trước, tiêu dao một phen, như thế nào?”

Sắc mặt của ta và ca ca cùng biến đổi, ca ca lập tức phủ quyết: “Đừng có làm loạn! A Đường là học sinh, sao có thể vô dụng như ta vào nơi đó lêu lổng? Huy Chi huynh đừng nói năng lung tung!” Ta cũng vội chấp tay cáo từ, tỏ vẻ ở trường còn có chuyện quan trọng phải làm, tiểu đệ xin phép về. Vương Huy Chi thấy ta muốn đi, có chút nóng nảy, không khỏi nóng nảy nói: “Diệp huynh! Ta tại sao nhớ rằng nhà người vốn chỉ sinh được một nam một nữ, người từ nơi nào nhảy ra một người em trai giống như đực vậy!”

Ca ca nghe vậy động tác liền dừng lại, Vương Huy Chi nhân cơ hội này, túm ta không cho ra ngoài, lại đem ta kéo vào trong phòng. Ca ca chạy lại gạt tay hân ra, gương mặt cau lại, cả giận nói: “Vương Huy Chi, người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Ta sắc mặt cũng không vui, nhìn chằm chằm Vương Huy Chi, dùng ánh mắt để bộc lộ sự bất mãn của ta. Người kia bị ta trừng động tác có chút mất tự nhiên, bụng chén trà lên uống một ngụm, sau đó khụ một tiếng nói: “Này, Diệp huynh...”

“Đừng có nói nhảm! Muốn nói cái gì thì nói thẳng ra, người nói đi, người định lấy cái gì để uy hiếp ta?” Ca ca nheo mắt lại, khí thế sắc bén, trên người

hoàn toàn không thấy chút yếu đuối vô dụng nào của mấy ngày trước. Nhưng Vương Huy Chi cũng không bị khí thế của hắn chen ép, hắn chỉ là lúc bị ta từng thì có chút mất tự nhiên, sau đó lạnh nhạt tiếp tục uống trà, khoan thai mở miệng nói:

“Học trò tất nhiên là không muốn nói cái gì, chỉ là đối với thành viên trong nhà Diệp huynh có chút tò mò thôi. Nếu Diệp hiền đệ thật sự là em trai ngày, tất nhiên sẽ không để ý cùng chúng ta đi tiêu dao nơi sơn thủy kia, nhưng thấy Diệp huynh khẩn trương như vậy, không thể không khiến học trò hoài nghi, liệu có phải người trước mặt ta đây, chính là Diệp tiểu muội, đóng giả trai đến Hàng Châu chăng?”

“Nói hươu nói vượn! Muội muội của ta đang ở trong nhà, làm sao có thể đến đây! Vị này là Tam đệ của ta, cơ thể hắn từ nhỏ đã hay sinh bệnh, cho nên bên ngoài cũng không ai biết mà thôi. Huy Chi huynh đừng nên đa nghi.” Ca ca nói xong, dùng sức xiết chặt tay ta, ý bảo ta đừng lo lắng, ca ca sẽ lý luận với Vương Huy Chi đến cùng. Nhưng là lúc này, Vương Huy Chi cứ quyết không buông tha chủ đề này, càng hỏi kỹ hơn, ta cũng có thể nhìn ra được ca ca ta đọc sách không nhiều lắm, làm sao có thể nói lại được người học rộng biết nhiều như Vương Huy Chi. Một thoáng sau, mặt ca ca đã đỏ bừng, khiến ta thực sự nhìn không được nữa, nhũn mày đứng dậy nói: “Vương Huy Chi, không cần nói nữa, ta đi cùng các ngươi là được!”

Không phải chỉ là một cái lườm xanh thôi sao, đi vào đó thì sẽ làm sao chứ? Coi như là uống rượu hoa đi. Chính là qua việc này, ấn tượng tốt đẹp của ta đối với Vương Huy Chi giảm đi rất nhiều. Tuy rằng không biết vì sao hắn cứ cố ép ta đến Châm Hà lâu, nhưng khẳng định sẽ không phải có ý tốt. Ca ca ta thoát nhìn phi thường ừ ừ, âm thầm lặng lẽ nói với ta: “A Đường, ca ca thực xin lỗi ngươi, để ngươi bị người khác nắm thóp. Ngươi nếu như đã không để ý, thì coi như đây là đi mở mang tầm mắt đi. Nếu ngươi không thích, ca ca liền lập tức tìm người đến đánh cho người này một trận, đảm bảo đánh xong thì hắn sẽ không thể nhớ ra đã tìm gặp ngươi.”

Nghe ý tứ trong lời nói của hắn, hình như đây cũng không phải lần đầu hắn tranh luận với Vương Huy Chi. Bất quá ta nói với ca ca, chuyện đánh người vẫn nên quên đi, =.= dùng bạo lực giải quyết là hành vi không tốt, chúng ta phải dùng lời nói và hành vi để chứng minh bản thân trong sạch mới là thượng sách.

Ca ca nghe xong liền gật đầu lia lịa, khen là A Đường quả nhiên vẫn ôn nhu văn nhã như vậy, lại an ủi bảo ta cứ yên tâm, bọn họ chỉ là đến một nơi “tương đối đặc biệt”, chỉ là muốn đến một nơi nhiều con gái một chút, ngồi trong quán rượu ăn một ít, chủ yếu chỉ là nghe nhạc, không cần phải lo lắng.

Ta cũng không phải mấy tiểu thư khuê các cổ đại, không dám bước chân khỏi nhà nửa bước, có gì phải lo lắng chứ? Bất quá chính là sau khi đến quán rượu “tương đối đặc biệt” xong, sau đó xảy ra chuyện đặc biệt gì, chỉ sợ ngươi không nói trước cho ta thôi.

Quay đầu nhìn kẻ đầu sỏ, Vương Huy Chi thế nhưng thần nhiên, thấy ta nhìn hắn còn vung quạt ra, trừng mắt nhìn lại.

Sau đó, khuôn mặt hắn bị ca ca dùng thân thể che khuất.

Lại sau đó nữa, đoàn người chúng ta dưới sự dẫn đường của dân bản địa, chậm rãi đi tới Châm Hà lâu. Lúc này mà còn nhắc đến quán bánh nướng của nhà ông Trương thì không khỏi chính là già mồm cái lão. Châm Hà lâu ngoài cửa nào nhiệt tưng bừng, rất nhiều nữ tử mặt hoa da phấn, xiêm áo trẻ nãi đều đứng ở đây đón khách. Nhìn ta được ca ca ta thấy cảnh tượng kia, người cũng không chịu được, chỉ muốn lập tức xông vào, nhưng bởi vì ta còn đang đi cùng, cũng không dám quá trớn, đành kiềm chế bước chân, để tú bà tiếp đón chu toàn, bảo nàng đưa chúng ta lên một phòng thanh nhã, chúng ta muốn nghe một khúc đàn, hơn nữa ca ca thuận tay dúm cho nàng một khối vàng nhỏ.

Này là một khối vàng đó a! Cũng chỉ là vào lầu xanh thôi, sao hào phóng như vậy! Ta đau lòng đến nỗi tay cũng muốn rút gân luôn, còn tú bà thì mừng rỡ cười đến sái quai hàm, liên tục nói được được, còn khen chúng ta diện mạo tuấn tú, ngay cả không phải đến tìm cô nương, cũng nhất định sẽ có cô nương chủ động lên tiếp chuyện nha. Ta nghe lời khen càng lúc càng không đứng, vội vàng bảo nàng mau đi chuẩn bị phòng, đừng có ở chỗ này nhiều lời. Tú bà lại hỏi chúng ta muốn nghe cô nương nào đàn, ta thuận miệng đáp: “Ngọc Vô Hà!”

Ta vừa nói ra lời này, cả ba người chúng ta đều sững sờ, ca ca và Vương Huy Chi đều kinh ngạc nhìn ta, bản thân ta cũng có chút sững sờ, không biết tại sao lại thốt ra cái tên này. Tú bà thì lại vỗ tay cười nói: “Ai nha, vẫn là vị công tử này biết hàng. Ngọc nhi nhà chúng ta là đầu bài ở đây đó nha, vừa vặn hôm nay nàng chưa tiếp khách, nhất định lát nữa sẽ xuống đây hầu đàn các vị. Bất quá, chừng này vàng chỉ đủ để nghe hát, còn nếu muốn bao qua đêm, còn phải thêm chút nữa.”

“Được rồi, đi lo chuyện của ngươi đi, chúng ta hôm nay chỉ muốn đến đây nghe hát.” Ca ca không kiên nhẫn quát lớn một câu, kéo ta lên trên lầu. Vương Huy Chi cũng theo sát chúng ta, ánh mắt nhìn về phía ta dường như rất hứng thú nghiên cứu.

Đi vào phòng rồi, ca ca lập tức hỏi ta: “A Đường, ngươi làm sao biết hồng bài của Châm Hà lâu tên là Ngọc Vô Hà? Ngươi nói điều này cho ngươi?”

“Ta cũng không nhớ rõ, hình như là trong trường đã từng nghe nói đến.” Thấy ta như thế, ca ca cũng không hỏi nữa, bảo ta và Vương Huy Chi ngồi xuống, liền ngồi ở giữa ngăn cách hai người chúng ta, lại sai người mang vào vài mâm hoa quả, sau đó chờ đợi Ngọc Vô Hà kia đến ca hát. Lúc trên đường, hai lần Vương Huy Chi muốn tìm cơ hội nói chuyện với ta, đều bị ca ca ta cản lại. Khiến cho ánh mắt hắn nhìn chúng ta càng thêm ai oán, giống như nàng dâu mới về nhà bị mẹ chồng ngược đãi.

Ta không có hứng thú để ý đến hắn, chỉ phi thường phấn khởi đánh giá lầu xanh trong truyền thuyết, từ vật trang trí cho đến mâm đựng hoa quả. Có lẽ là do tác dụng của khối vàng mà ca ca ném ra, cho nên mâm hoa quả mà tú bà bảo mang lên cho chúng ta đều là hoa quả tươi ngon, ở trong trường rất ít khi được ăn.

Không lâu sau, Ngọc Vô Hà liền bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Mật đàm

Người con gái này rất xinh đẹp, da thịt mềm mại, khuôn mặt tú lệ, mắt hạnh mày liễu, cảm hơi nhơn có điểm giống hồ ly tinh. Nàng vừa thấy chúng ta liền đặt tay lên hông, khom người nũng nịu thi lễ, nói câu “Ngọc Vô Hà xin ra mắt các vị công tử”. Động tác nhã nhặn lễ độ, tư thế rất chuẩn mực, nếu không phải bộ quần áo hồ hang và gương mặt đầy phấn son kia, thật sự có vài phần bộ dạng tiểu thư con nhà khuê các.

Ca ca quá quen thuộc với chuyện chào hỏi rồi, liền khoát tay ý bảo nàng đứng dậy. Vốn ca ca còn định bước lên dùng cây quạt khiêu khích nàng một chút, nhưng thấy ta liếc mắt nhìn một cái, lại thay đổi chủ ý, bảo Ngọc Vô Hà mau hát giải khuây cho chúng ta, cũng kéo ta ngồi xuống lần nữa, ăn cần gọt hoa quả cho ta. Ta lắc đầu, không để ca ca giúp, ngược lại gọt một quả đào đưa cho hắn. Ca ca mừng rỡ cười toe toét, Vương Huy Chi cũng nhìn về phía ta, tỏ vẻ hắn cũng muốn một quả, lại bị ca ca trừng mắt, đẩy cả mâm hoa quả sang cho hắn thích ăn gì thì tự gọt lấy.

Vương Huy Chi phần nộ xoay đi, không hé răng. Ta thấy buồn cười, nhưng cũng không rảnh rồi đi gọt đào cho hắn, mà là nghiêm túc đánh giá Ngọc Vô Hà.

Không biết vì sao, ta vẫn cảm thấy cái tên này ta đã nghe qua ở đâu đó, nếu không cũng sẽ không đến Châm Hà lâu thì nhớ đến tên nàng. Nay, rốt cuộc thì nàng là ai nhỉ...

Câu này suy nghĩ, trong đầu ta chợt hiện lên một cái tên.

— Tần Kinh Sinh!

Đúng vậy, Tần Kinh Sinh, chính là Tần Kinh Sinh. Người kia, vào cái buổi tối mà Mã Văn Tài vấy mực lên mặt ta, đã từng nói với ta một lần về chuyện Ngọc Vô Hà, đầu bài của Châm Hà lâu. Hình như hắn còn nhờ ta mang thư giao cho Ngọc Vô Hà, sau đó vì ta không đồng ý đến nơi phấn son này, việc này cũng không giúp được hắn, vì thế mà tên kia cứ mãi hận ta. Chính là không biết Ngọc Vô Hà này, có quan hệ gì với cái tên phế vật Tần Kinh Sinh kia?

Ta còn ở bên cạnh bờ vực vô căn cứ, Vương Huy Chi lại thấy ta tập trung, không khỏi cười khinh bỉ: “Thế nào, Diệp hiền đệ, hay là ngươi thích vị cô nương này? Có muốn vì huyênh tra giá cao mua về nhà cho ngươi không?”

Ca ca nghe thấy vậy, dùng sức trừng mắt với Vương Huy Chi, lại liếc ta ý bảo từ chối. Nhưng ta không thèm để ý, liền nói: “Tốt, vậy đành phiền Huy Chi huyênh chi tiền thôi.”

Vương Huy Chi: “...”

Ca ca: “A, A Đường, ngươi thật sự... muốn vị cô nương này?” Thanh âm của hắn có điểm run rẩy, tự hỏi có phải là bản thân không tốt để cho ta ở trong trường cùng với nam nhân quá lâu, giới tính liền có vấn đề. Trong bụng ta muốn cười chết thôi, nhưng trên mặt vẫn phải cố nghiêm trang trả lời: “Không phải, ta thấy vị cô nương này rất xinh đẹp, muốn mua nàng về làm thiếp cho ca ca.”

Ca ca nhẹ nhàng thở ra, sờ sờ đầu ta, tỏ vẻ không cần, nói ca ca có rất nhiều thê thiếp, mang về nhà thêm nữa thì cha sẽ giết hắn. Bên kia Vương Huy Chi vẫn còn có chút sợ hãi, vậy mà hắn còn cố làm ra vẻ tán thưởng, nói ta thật sự là em trai ngoan, tại sao hắn lại không có em trai tốt như vậy chứ, thật sự là đáng tiếc. Lúc này Ngọc Vô Hà đã nâng đàn, ngón tay ngọc thon thon ở dây đàn gảy gảy thử, tạo ra một chuỗi thanh âm thanh thúy.

Ta thấy cái đàn cổ kia chạm rồng khắc phượng, xung quanh lại treo rất nhiều minh châu ngọc thạch, nhìn hoa lệ lạ thường. Lại thấy nàng gảy ra vài âm thanh, thanh thúy dễ nghe, không khỏi nhớ tới bản thân lúc học đàn ở trường phải dùng một cây đàn gỗ cũ, nhin không được xuất khẩu thành thơ, khen:

“Thất tuần phượng hoàng vòng ngô đồng, Tam Hoàng tước đồng tương ngọc lung; dao trì sĩ bạn phi thiên vũ, tiên âm vòng lưng phủ dao cầm.”

Bài thơ này lúc ta ở thời hiện đại đã từng nghe, trước đây không hiểu rõ ý của nhà thơ, nhưng giờ phút này thấy được tình cảnh ấy, không khỏi ngâm lên. Ca ca và Vương Huy Chi nghe xong, cả hai đều nao lòng, Vương Huy Chi xếp quạt không nói thêm điều gì, ca ca hai mắt lại sáng lên, cao hứng khen ta ở trường không có lười đọc sách, cứ cố gắng như vậy nhất định sau này sẽ có thành tựu. Nhìn thấy hắn cao hứng như vậy, ta cảm thấy cũng hơi vui mừng, âm thầm thề ba năm sắp tới nhất định phải học tập cho tốt, vì ca ca kiếm một chức quan to, không thể cô phụ lòng tốt mà hắn dành cho ta.

Ngọc Vô Hà ở đối diện chúng ta thấy chúng ta nói chuyện xong rồi, cũng thức thời không quấy rầy, liền bắt đầu đặt tên lên đàn bắt đầu khúc nhạc. Lúc đầu nàng chọn một khúc hát ca từ ngả ngón, vừa mới đàn được câu đầu tiên thì ca ca đã không cho nàng đàn tiếp, bắt nàng xuống một khúc hát. Ngọc Vô Hà kinh sợ dừng lại, mở lớn hai mắt nhìn ta, hình như nhìn ra điều gì đó, lập tức khuôn mặt nghiêm túc lại. Lần thứ hai khi nàng đặt tay xuống đàn, âm sắc đã trở nên trầm thấp, trong không gian phẳng phai ai oán trùng trùng.

Ca ca sắc mặt lại trầm xuống, vừa muốn mở miệng, ta liền cản hắn lại, tỏ vẻ muốn nghe bài này. Ca ca liền không nói gì nữa, tùy Ngọc Vô Hà chơi đàn. Khi Ngọc Vô Hà cất tiếng, giọng của nàng cũng trầm thấp thê lương, trong lời hát lại ẩn chứa một nỗi bi thương không nói nên lời, nhưng ngoài ý muốn lại vô cùng dễ nghe, khiến lòng người rung động, khiến ta một lần nữa phải nhìn lại nàng.

Ta mơ hồ cảm thấy, cuộc đời nàng chính là một câu chuyện

Một khúc nhạc qua đi, dư âm còn đọng lại mãi. Ta cầm quạt trong tay đập lên bàn, chỉ tay vào nàng: “Ngươi, hát lại một lần nữa.”

Ngọc Vô Hà lên tiếng đáp ứng, lại một lần nữa chơi đàn, trong ánh mắt mang theo một chút buồn man mác, mở miệng hát:

Một chén rượu thương tâm, hai dòng lệ tương tư

Đến đến bây giờ, nhìn kính vạn hoa chỉ còn thấy con người đã tàn lụi

Chớ hỏi người thiếu nữ kiều diễm đeo ngọc lục bảo năm xưa

Chỉ trách kẻ nối tơ duyên đã chấp nhậm duyên ương

Ai chẳng yêu sắc đẹp thanh xuân, song chỉ mình chàng có thiệp

Nào ngờ hoa rụng, phấn rơi, ngọc châu phân tán

Đợi đến ngày mái tóc pha sương buông xõa xuống bờ vai

Quay đầu nhìn lại tri kỷ năm xưa nay đâu rồi.

(Lăng Hoa Kính)

Ta chú ý tới, lúc ca ca nghe bài hát này, thần sắc cũng nặng nề, ánh mắt nhìn về phía Ngọc Vô Hà cũng mang một chút đồng cảm. Hẳn lúc này không cần nàng đàn nữa, cũng không ghét bỏ bài hát này âm điệu quá mức bi thống không vui, chính là đến khi Ngọc Vô Hà hát xong câu cuối “Quay đầu nhìn lại tri kỷ năm xưa nay đâu rồi” thì đột nhiên hỏi:

“Ngươi tên là gì?”

“Dạ, thưa ngài, ta tên là Ngọc Vô Hà.” Ngọc Vô Hà cầm đàn đứng lên, cười mỉm chỉ lại gần, khom mình hành lễ. Ca ca trầm ngâm một lát, vẫy tay ý bảo không có chuyện của ngươi nữa, có thể đi ra ngoài, lại sai tú bà chuẩn bị một chút rượu và thức ăn, thuận tiện tìm một chút vũ nữ lại đây múa hát, cũng nhấc tay vung cho nàng một khối vàng. Tú bà thấy nhiều tiền như thế, mừng rỡ cười toe toét, vội vội vàng vàng sai người mang rượu và thức ăn lên. Trong lòng ta đau lòng xót của khôn xiết, lại không thể nói gì, định để đến lúc mang rượu và thức ăn lên thì cố ăn nhiều một chút. Lại nghe Vương Huy Chi kia nói rượu này là rượu hoa đào, vì thế cũng uống hai chén.

Ai ngờ rượu này vừa uống vào, lại làm hỏng chuyện. Trước kia cho tới giờ ta chưa từng say rượu, mà bình rượu hoa đào nào lại ngọt ngào như nước hoa quả, vì thế bất tri bất giác uống thêm, uống đến nỗi đầu cũng có chút choáng váng, chống đỡ không liên ngã vào cái ghế dựa bên cạnh. Ca ca vội vàng đỡ lấy ta, ta liền thuận thế ngã vào trong lòng hắn, ngủ gục. Có lẽ là do chảy cùng dòng máu, nên lúc tựa vào ca ca ngủ, ngoài ý muốn ta cảm thấy rất yên bình, không có chút nào không thoải mái hoặc là không thích ứng.

Cảm giác hoàn toàn không giống với lúc ta tựa vào Mã Văn Tài... Đối với ca ca, ta không chút nào cảm thấy nam nữ thụ thụ bất thân, mà cũng phải nói thêm là, ta luôn luôn cảm thấy thẳng thắn này so với ta còn giống con gái hơn ấy...

Dù sao, cứ như vậy là tốt rồi. Trước cứ đánh một giấc rồi nói gì thì nói...

Cũng không biết ta đã ngủ được bao lâu, sau đó cảm thấy đầu cũng bớt choáng váng hơn. Bình rượu hoa đào kia hình như độ rượu cũng không quá cao, cho nên lúc tỉnh lại cũng không cảm thấy đầu đau đầu bụng, cho nên, cũng chỉ có thể là do từ lượng của ta quá kém cỏi.

Xem ra sau ngày vẫn không nên uống rượu. Nhớ lúc trước kia ở võ quán, đại ca cũng hay dụ dỗ ta uống nhiều rượu hoa quả, sau đó, ngày hôm sau tỉnh lại ta luôn thấy trên cổ có những điểm đỏ rất kỳ quái. Ta nghĩ có thể là do thể chất của ta sau khi uống rượu xong rất thu hút muỗi, cho nên sau đó chỉ dám uống rất ít rượu hoa quả, khiến cho đại ca thường xuyên ai oán.

Bất quá, hiện tại tuy là đầu óc tỉnh táo, nhưng mí mắt vẫn như cũ nặng trĩu không mở ra được. Ta mơ hồ cảm giác được bản thân vẫn đang được ca ca ôm trong lòng, tay hắn còn không ngừng vuốt dọc lưng ta, hình như sợ ta không thoải mái. Tư thế này thật giống như đang ru con, trong lòng ta cảm thấy rất thoải mái, liền lười biếng nằm im trong lòng hắn. Lúc này đột nhiên nghe được tiếng của Vương Huy Chi ở bên cạnh vang lên:

“Này, ta nói nha, Diệp Hoa Đường, ngươi đã bế lâu như vậy rồi, cánh tay không mỏi sao? Để ta bế hộ một lát cho!”

“Mơ đẹp nhỉ!” Ca ca hừ một tiếng, “Đây chính là muội muội của ta, ngươi muốn ôm, đợi đến kiếp sau đi nhá!”

Ta kinh hãi. Vương Huy Chi biết ta là con gái? Ca ca sao không lừa hắn nữa?

Thấy bộ dạng kia của bọn hắn, ta lờ mờ cảm giác được hình như ca ca lại gạt ta, để ta không biết là Vương Huy Chi đã biết ta là con gái. Giữa bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì? Làm như thế nhằm cái gì chứ?

Tâm tư của ta thay đổi liên tục, lại nghe ca ca thở dài, nói với Vương Huy Chi: “Từ Du huynh, ta thấy A Đường ở trong trường rất vui vẻ, ngươi nói ta nên làm gì bây giờ? Có cần phải theo kế hoạch trước kia, đổi lại rồi bắt nàng về nhà hay không?”

“Nếu như nàng thích, để nàng ở lại cũng rất tốt mà. Ngươi cũng thấy rồi đấy, nàng căn bản không có chuyện gì, thế cũng được rồi. Huống hồ một nữ tử

tính cách tiêu sái phóng khoáng như vậy, nếu cứ nhốt mãi trong phòng không cho nhìn thấy mặt trời, chắc khác nào phá hỏng mệnh trời.” Vương Huy Chi ở một bên khẽ cười nói, tựa hồ còn muốn đưa tay sờ đầu ta, lại bị ca ca dùng quạt quạt mạnh vào tay, âm thanh phát ra ngay cả ta cũng nghe rõ mồn một. Vương Huy Chi thế nhưng cũng không kêu đau, chỉ là rút tay về:

“Nhưng mà cha người nha, thật sự rất là ngoan cố. Ông ấy chẳng phải đòi sống đòi chết bắt người phải đem muối muối trở về sao? Người định làm sao bây giờ?”

“Làm sao ta quản được chứ, dù sao cũng nhất định sẽ có cách.” Ca ca nói, “Huống hồ cái tên tiểu tử nhà họ Vương, hình như cũng là đang theo học ở trường này, ta sợ lời đồn, thế nên mới vội vàng xuống núi. Còn chưa kịp thử cái tên kia, nếu là phế vật, ta cũng nhất định không bằng lòng giao muối muối cho hắn!”

Tiểu tử nhà họ Vương?

Lỗ tai của ta nhất thời dựng thẳng lên nghe ngóng, lại thấy Vương Huy Chi nói:

“Cha người cũng thật cổ hủ. Vì sao nhất định phải là nhà họ Vương ở Thái Nguyên? Chẳng lẽ chúng ta là nhà họ Vương ở Lang Gia lại không xứng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Bánh bao

Hả, thật là kỳ quái, rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì?

Ta thoáng có chút kinh ngạc, ca ca lúc trước chưa từng nói với ta về chuyện này. Hơn nữa, nghe ý tứ của hắn lúc vừa rồi, hình như là lần này hắn đến, vốn là vì cha ta muốn đem đổi ta trở về? Nhưng hắn cũng chưa từng nói với ta nha. Còn có cái gì họ Vương ở Thái Nguyên, ta chỉ biết Vương Huy Chi là thuộc dòng họ Vương ở Lang Gia. Họ Vương ở Thái Nguyên và họ Vương ở Lang Gia, tuy là cùng chung họ, nhưng lại thuộc về hai nhánh gia phả khác nhau. Hơn nữa lúc ca ca nói đến họ Vương ở Thái Nguyên, ta cũng cảm thấy cái tên này rất quen tai, lại không nghĩ ra đã từng nghe ở đâu.

Ca ca dùng tay lại, ta còn tưởng hắn phát hiện ta đã tỉnh, sợ đến mức không khỏi cuộn mình lại một chút. Lại nhanh chóng cảm giác được ca ca vội vàng đưa tay vuốt sống lưng ta, trong miệng cũng dỗ dành, nói ngoan đừng sợ. Ta cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng nhân lúc hắn vuốt ve chậm rãi liền duỗi thẳng ra, một lần nữa thoải mái nằm ngủ, bên tai chỉ nghe Vương Huy Chi ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy? Có phải người ôm không thoải mái không? Nếu không đề ta làm thay sẽ tốt hơn nhiều.” Nghe lời nói của hắn, hình như hắn đang rất nóng lòng muốn thử.

“Đừng nói lung tung, hắn là A Đường lại mơ thấy ác mộng.” Ca ca tức giận mắng một câu, tay đưa lên vén tóc cho ta, trong thanh âm có chút trầm thấp, nói: “Lúc A Đường còn nhỏ, đặc biệt yếu ớt, hòa thượng nói là nàng hồn phách không được đầy đủ, ba hồn thì thiếu hai, cần phải dọa cho hồn phách sợ mà trở về, cha mẹ nghe xong thì sai người giả thần giả quỷ dọa nàng, kết quả hồn phách thì không bị dọa trở về, ngược lại chính bản thân nàng lại ốm liệt giường. Từ đó đến giờ liền hay mơ thấy ác mộng, thật sự rất khổ cho nàng.”

“Lại là một lũ lừa dối hại người.” Vương Huy Chi hừ một tiếng, “Người ta đều nói một người có ba hồn bảy vía, ba hồn kia thì một là hồn của trời, hai là hồn của đất, ba là hồn của số mệnh. Hồn của trời đất thường ở bên ngoài, chỉ có hồn của số mệnh là ở trong cơ thể. Cho nên căn bản là không có thiếu hồn phách gì cả, hòa thượng này tuyệt đối là muốn lừa chút tiền nhang khói mà thôi. Bất quá lại nói, Diệp huynh thực khiến ta giật mình.” Vương Huy Chi trong lời nói có chút chế nhạo, “Diệp huynh xưa nay phóng đảng không biết kiềm chế, ác danh lan xanh, ngay cả ta gọi là nguy quân tử cũng không sánh bằng. Nhưng thật không ngờ người lại có thể chiếu cố muối muối đến như thế, thật là không xứng với thanh danh của mình nha.”

“Thanh danh của ta đúng là thôi không người được, bất quá ta cũng chỉ có duy nhất một muối muối, tự nhiên là mong muốn nàng được bình an sung sướng. Lúc trước nàng nói muốn đến trường đọc sách, ta mới đưa cho nàng thẻ tên chứng minh của mình, chỉ nghĩ làm nàng vui vẻ là tốt rồi. Không thể ngờ trên đường nàng lại gặp phải sơn tặc, may mà nàng không có việc gì, không thì ta có chết cũng không hết tội!”

“Mọi chuyện đã qua rồi, không cần nhắc lại.” Vương Huy Chi cười, “Hôm nay trời cũng tốt rồi, tiểu sinh đành phải cáo từ, lần này được gặp muối muối của huynh, cũng là không uổng một đời. Bất quá, việc hôn ước, Diệp huynh nhất định phải cố gắng lo liệu, Từ Du cũng không dám nói bừa, chỉ cần Diệp huynh nói câu đồng ý, Từ Du sẽ lập tức bầm báo với cha mẹ, mấy ngày sau sẽ đến cầu hôn. Nói như vậy là để Diệp huynh liệu đường suy nghĩ, hai nhà đều họ Vương, cũng đừng bên trọng bên khinh chứ?”

“Từ Du huynh lại nói quá lời rồi. Việc này ta vẫn chưa quyết, hiện tại mà nói thì còn quá sớm.” Ca ca mặt không thay đổi đáp lại, Vương Huy Chi thấy thế thì không nói gì nữa, liền cáo từ rồi đi. Ta ở bên cạnh bởi vì nghe thấy hai chữ “hôn ước” mà trở nên mơ hồ.

Bọn họ đang nói hôn ước? Là hôn ước của ai, của ca ca hay là của ta? Ta nhớ lúc cha gửi thư nhà cho ta có viết, chỉ cần ta có thể thay ca ca học xong ba năm, họ sẽ không nhúng tay vào chuyện ta sẽ cưới ai, bởi vậy hôm nay ca ca nói về hôn ước chắc hẳn không phải của ta chứ? Không phải đâu?

Ta cảm thấy do dự, lúc này ca ca nhẹ nhàng đẩy ta, ý bảo ta đứng dậy, ta cũng không dám giả bộ ngủ nữa, đành dụi dụi mắt đứng lên, sau đó theo ca ca ra khỏi Châm Hà lâu. Chúng ta đi ăn một chút điểm tâm ở quán rượu rồi ta sẽ trở về trường. Ca ca cũng nói sắp tới sẽ về Thái Nguyên, lần này gặp ta, hẳn cũng tương đối an lòng.

Ta vốn còn nghĩ hần sẽ ở lại đây mấy ngày, ca ca lại nói trong nhà mười tám vị tiểu thiếp kia còn đang nóng lòng chờ hần trở về, nếu không quay lại chỉ sợ các nàng sẽ cầm sừng hần. Nghe xong, ta ngượng ngùng mặt đỏ tai hồng, cũng không dám nói về đề tài này nữa, ngược lại hỏi ca ca bao giờ sẽ khởi hành. Ca ca cũng không trả lời, chỉ thúc giục ta mau về trường, hình như hần đang sốt ruột chuyện gì đó. Ta cảm thấy kì quặc, sau khi chia tay, giả bộ bước về trường, nhưng rất nhanh sau đó lộn lại lên nhìn ca ca định làm gì. Hóa ra, tên kia thấy ta đi rồi, rất nhanh một lần nữa lại chui vào Châm Hà lầu, phỏng chừng là tìm cô nương đi.

— Khó trách tại sao hần cứ luôn miệng đuổi ta. Chỉ là ta cũng không biết cái tên Vương Huy Chi kia có phải cũng giả bộ rồi đi rồi sau đó mới quay lại đây tiêu dao khoái hoạt không nữa?

Bên ngoài sắc trời quả thật đã tối, ta tùy tiện đi dạo xung quanh, tiền trên người cũng không còn được bao nhiêu, liền đến một cửa hàng mua mấy cái bánh bao nhân thịt, rồi mang bánh bao lạng lẽ trở lại trường.

Lúc trở về đến nơi, trời đã tối thui, ta chạy vội về phòng, lại phát hiện Mã Văn Tài không ở bên trong. Mã Thống cũng không thấy đâu, chỉ có một mình Mộc Cận đang ngồi một góc may vá quần áo cho ta. Thấy ta trở về, nàng vô cùng cao hứng đứng lên, vội vàng vàng rót cho ta chén trà, hơn nữa còn tò mò hỏi ta chuyện hôm nay.

Thấy ta cứ không ngừng nhìn xung quanh, Mộc Cận nhân tiện hỏi: “Tiểu thư, người đang tìm Mã công tử à? Mã công tử vừa rồi đi ra ngoài rồi, còn nói là ra cổng trường đón tiểu thư. Ạ thật, tiểu thư không thấy hần sao?”

A?

Mã Văn Tài đứng ở cổng trường chờ ta?

Nói cách khác, cái bóng ma đen thui bị ta sợ hãi đã cho một cái chẳng phải là...

Bất tra trong tay ta nghiêng một cái rồi rơi cách lên bàn. Bên kia Mộc Cận còn băn khoăn: “Tiểu thư, người thực sự không gặp được Mã công tử sao? Hần đi ra ngoài từ sớm mà, không có lí nào mà bây giờ vẫn chưa đến cổng trường?”

...Này, nếu ta đoán không sai, thì Mã công tử hiện tại đang ngã dúi dụi trong bụi cỏ.

Ta có chút đứng ngồi không yên, vội vàng đuổi Mộc Cận ra ngoài, bản thân vội vã quay lại cổng trường tìm người, mới đi chưa được vài bước thì đã thấy Mã Thống diu công tử nhà hần trở lại. Mã Văn Tài sắc mặt xám xịt, trên đầu trên cổ bầm không ít cò dại. Mã Thống cũng biết công tử tâm tình không tốt, sợ chuốc họa vào thân, sau khi đỡ hần vào thì vội lấy cớ mà chạy trốn, để ta lại một mình trong phòng với Mã Văn Tài. Trên ngực Mã Văn Tài in một dấu chân rõ ràng, khiến ta sợ hãi không dám lại gần.

Mã Văn Tài hừ một tiếng, không hề khách khí, nói: “Diệp Hoa Đường, người dám đá ta!”

— Theo lý thuyết, thời điểm hần gọi đầu đủ cả tên lẫn họ của ta, thì hần đã tức giận bốc khói đầy đầu rồi. Ta nhìn hần cả người đầy cò, cũng rất ngại ngùng, thật sự lúc ấy ta cũng không có dùng hết sức, ai biết đâu được hần lại ngã nhào vào bụi cỏ, trên mặt còn có mấy chỗ giống như bị cò cào xước.

Thấy ta cứ lù lù dần dần, Mã Văn Tài cá giận nói: “Trốn cái gì, lại đây cho ta! Cứ nhiên ngay cả bản công tử còn không nhận ra, mắt của người là dùng làm gì hả!”

“Thực xin lỗi...” Ta cúi đầu nói nhỏ, vội vã lấy bánh bao nhân thịt còn đang nóng hôi hổi từ trong ngực ra, như dâng vật quý cho hần, hi vọng hần có thể nê mặt cái bánh bao mà tha cho ta đi. Quả nhiên, ánh mắt hung ác của Mã Văn Tài sau khi thấy bánh bao thì tốt hơn nhiều, lười nhác vươn tay ý bảo ta mang qua đây. Ta nhanh như cắt liền mang bánh bao dâng cho Mã công tử, hần lại theo thường lệ trước tiên chê bai chất lượng bánh bao, bắt quả đến lúc cầm trong tay rồi, ánh mắt cũng toát ra ý cười.

Tốt rồi, thích là tốt rồi. Tuy là bánh bao cũng không phải là đồ ăn ngon lắm, nhưng so với thức ăn trong trường, cũng vẫn ngon hơn một tẹo. Thực ra rượu và thức ăn linh tinh trong Châm Hà lầu rất ngon, nhưng mà ta không tiện đóng gói mang về.

Ở thời điểm Mã Văn Tài ăn bánh bao, ta cố gắng lấy lòng hần, đưa tay phui sạch đám cò dại còn sót lại trên áo. Tuy là lúc ở cổng trường, ta thấy mình đã nhẹ hều, cho nên hi vọng hần đừng có bị thương nữa a. Ta đá hần chẳng qua là vì tưởng là con gấu thôi mà... Các người cứ nghĩ mà xem, đột nhiên nhìn thấy một cái bóng đen to ùng chạy thẳng về phía mình, các người có sợ không hả! Nhất là ta đối với con gấu còn có tâm lí bóng ma nha...

Có thể thấy được Mã Văn Tài vẫn còn tức giận vì chuyện này, ta không thể không cố gắng giải thích. Vốn tưởng rằng sau khi nghe xong hần sẽ càng thêm tức giận vì ta dám nói hần giống con gấu, ai ngờ, thẳng nhai này chính là dùng một lát, rồi lại nắm tay ta, nói: “Chuyện trước kia, là ta không đúng, người đừng sợ, nhất định sẽ không có lần sau.”

Ta sững sờ trong chốc lát, mới hiểu ra hần đang nói cái lần ta giết gấu trước đây, rõ ràng hần đã biết ta bắn cung không chuẩn, nhưng vẫn ép ta tự làm một mình. Thật ra đối với chuyện này, ta cũng đã không thêm tính toán nữa, không ngờ hần vẫn luôn day dứt. Chuyện cũng đã xảy ra rồi, cũng không để lại hậu quả gì, còn gì để nhớ nữa.

Bởi vì rơi vào bụi cỏ, cả người lấm lem, nên sau khi ăn xong bánh bao, Mã Văn Tài liền đi rửa mặt rồi thay quần áo. Ta mượn cớ ra ngoài đổ rác, để tránh hần thay quần áo trước mặt ta. Đợi đến lúc ta trở về, Mã Văn Tài đã thay một bộ mới, tóc cũng thả xuống, buộc thành một túm sau đầu, cũng không khoác áo ngoài, cả người thoát nhìn trở lại sạch sẽ phong độ như xưa. Hần thấy ta trở về, liền ôm ta đặt xuống ghế dựa, bản thân thì ngồi sát bên cạnh, sau đó lại vòng tay tiếp tục ôm lấy ta, hỏi ta hôm nay ra ngoài cùng muội muội làm những gì.

Ta tất nhiên không thể nói với hắn là chúng ta đi vào Chằm Hà lâu, đành tùy tiện nói ra tên của hai thắng cảnh. Mã Văn Tài cũng không ý kiến gì nữa, hắn dựa đầu vào bả vai của ta, càng lúc càng sát, ta cũng không hiểu lời ta nói có lọt câu nào vào tai hắn không. Cầm hắn thì nhón, tì vào khiến vai ta đau nhức, vì thế ta liền dùng sức đập lên tay hắn. Mã Văn Tài lúc này mới dừng lại, hơi chun chun mũi, dí sát vào gò má ta bắt đầu ngửi ngửi, rồi khẳng định:

“Người uống rượu.”

Này, thực ra cũng chỉ là uống chút rượu hoa đào, mùi rượu rất nhạt, vậy mà hắn cũng phát hiện ra được.

Ta có chút xấu hổ, bất quá đây cũng không phải chuyện xấu xa gì, liền thần nhiên thừa nhận.

“Ta trước kia hình như chưa từng thấy người uống rượu.” Mã Văn Tài nói. Ta gật gật đầu, nói với hắn là do tửu lượng của ta không tốt, uống chút rượu đã say rồi. Mã Văn Tài nghe xong hơi trầm tư một chút, cũng không nói thêm điều gì. Lúc này ta đột nhiên nhớ tới câu chuyện mà ca ca nói với Vương Huy Chi, liền thuận miệng hỏi:

“Đúng rồi, Văn Tài huynh, họ Vương ở Thái Nguyên, người có biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Điều tra

“Họ Vương ở Thái Nguyên?”

Mã Văn Tài hơi ngừng lại, trong lời nói có chút kinh ngạc, nói: “Người là người Thái Nguyên, bản thân không biết hay sao mà lại hỏi ta?”

“Này, thôi quên đi.” Ta bị hắn làm cho xấu hổ, bèn muốn rút lại câu hỏi. Mã Văn Tài lại cười khê, xoa đầu ta, cả giận nói: “Hừ, ta biết là người ngu ngốc không có đầu óc mà. Họ Vương ở Thái Nguyên, chẳng phải trường ta cũng có một người là Vương Lam Điền sao. Yên tâm, có ta ở đây, người không cần sợ hắn. Bất quá, tại sao người lại hỏi cái này?”

“Không có gì, chỉ là tự nhiên nhớ đến, liền hỏi một chút, lúc trước nghe qua thấy rất quen, chỉ là nhất thời không nhớ ra mà thôi.” Nghe Mã Văn Tài nhắc tới, ta lúc này mới nhớ ra, họ Vương ở Thái Nguyên, chẳng phải chính là Vương Lam Điền hay sao. Thật sự là hồngбет hết rồi, làm sao chuyện này lại liên quan đến hắn đây? Cũng không hiểu ca ca định làm cái gì.

Ta lờ mờ cảm thấy ca ca đang dối gạt ta chuyện gì đó, bất quá, nếu hắn đã không muốn nói, vậy ta đành đổi phương pháp khác để biết vậy...

Vương Lam Điền...

Ta càng nghĩ lại càng thấy bất an trong lòng. Trước mắt tự nhiên lại hiện lên một đoạn trí nhớ của thân thể này.

Đáng chết, hôn ước này, đừng nói là giữa ta và Vương Lam Điền chứ...

Ta bị ý nghĩ của chính mình dọa đến nỗi toát mồ hôi lạnh. Mã Văn Tài bên kia mắt ưng híp lại, nhìn chăm chăm ta. Ta cũng không muốn để người này biết chuyện ta đang nghĩ, vì vậy đi thẳng ra ngoài tìm Mộc Cận, thăm dò nàng mấy câu, kết quả tiểu nha đầu này vốn không biết chuyện gì. Ta không khỏi có chút thất vọng, liền sai nàng múc nước giúp ta rửa mặt rồi dọn giường đi ngủ.

Mộc Cận theo lệ thường liền xếp một chồng sách đặt giữa ta và Mã Văn Tài, Mã Văn Tài hừ một tiếng, có vẻ mất hứng, nhưng cũng không phản đối, hai người chúng ta vì thế đều ăn ý không đề cập tới chuyện này. Ngày hôm sau lại theo lịch buổi sáng đến phòng ăn, trên đường đi, cả Tuần Cự Bá và Lương Sơn Bá, hai người đều lần lượt muốn nói chuyện riêng với ta, lại bị Mã đại gia chặn lại. Mà bản thân ta cũng đang đau đầu chuyện với Vương Lam Điền, cũng không muốn giải thích cho bọn họ, nên cũng đề mặc cho Mã Văn Tài tự tung tự tác.

Thời điểm lên giảng đường, ngoài ý muốn ta lại gặp Cốc Tâm Liên. Tâm Liên cô nương lúc đó đang xách một thùng nước đầy, lặc lặc bước về phía phòng giặt, nàng thấy ta liền vui mừng chào: “Diệp công tử, món đồ lần trước người nhờ ta khâu, ta đã khâu xong rồi, có cần ta mang vào phòng cho công tử không?”

“A?” Khâu? Ta hơi hơi sửng sốt, ta đã nhờ nàng khâu đồ cho ta lúc nào nhỉ? Bất quá Cốc Tâm Liên cũng không phải là nói dối, ta nghĩ có lẽ là ca ca đã nhờ nàng giúp, ai, cái tên ca ca này, lại mang thêm phiền toái cho ta rồi, Tâm Liên cô nương đã cứu mạng ta, làm sao ta có thể làm phiền nhờ nàng khâu đồ cho ta nữa chứ?

“Vậy ta đành phải làm phiền Tâm Liên cô nương rồi, như vậy đi, đợi lát nữa ta học xong, người cứ giao cho...”

“Người giao cho Mộc Cận là được. Hắn là thư đồng của Diệp công tử, người giao cho hắn cũng không khác gì giao cho Diệp công tử cả.” Mã Văn Tài đột nhiên chen ngang một câu, đồng thời khoác vai ta, ý nhắc thời gian đã không còn sớm, đến lúc phải lên lớp rồi. Ta đành cười cười xin lỗi Tâm Liên có

nuong, nói cho nàng vị trí phòng của Mộc Cận, sau đó nhanh chóng chạy theo Mã Văn Tài lên giảng đường. Lúc quay đầu lại còn thoáng thấy Cốc Tâm Liên có chút buồn bực, đứng tại chỗ giậm chân rồi quay người đi thẳng.

Hôm nay người dạy chúng ta không phải là Trần phu tử, cũng không phải là Đào Uyên Minh hôm qua mới trở về, mà là vị quan chuyên kiểm tra đánh giá, Vương Trác Nhiên Vương đại nhân. Trần phu tử đứng trên bục giảng, thao thao bất tuyệt kể công hấn mòi Vương đại nhân đến dạy chúng ta, lại nói chúng ta rất may mắn. Vương đại nhân sau lời giới thiệu khoa trương liền vung quạt đi lên bục, kiêu căng nói:

“Hôm nay bản đại nhân tự mình dạy các ngươi một chút, để các ngươi chân chính hiểu được chương đầu tiên của Nam Hoa chân kinh, Tiêu Dao du (một cuốn sách của Trang Tử). Hiện tại, các ngươi đọc đồng thanh toàn bộ một lần trước đã.”

Ai, ta ghét nhất là những buổi học đọc thuộc lòng bài luận thế này. Ta nhìn không được liền che miệng ngáp một cái, lại bị Mã Văn Tài nheo đuôi nhắc nhở một phen, lập tức lấy lại tinh thần, dựng thẳng lưng cầm sách lên đọc theo mọi người:

“Biển bắc có con cá tên là Côn, lớn không biết mấy ngàn dặm. Nó biến thành con chim tên là Bằng, lưng của con chim Bằng lớn cũng không biết mấy ngàn dặm. Khi con chim Bằng ấy vỗ cánh bay lên cao, hai cánh nó lớn như đám mây che cả bầu trời. Loài chim ấy, khi biến động, sóng lớn gầm gào, nó liền chuyển về biển nam. Chỗ biển nam ấy là một cái ao vĩ đại do thiên nhiên tạo thành”.

Ta ngẫu nhiên đọc theo, khóe mắt đột nhiên nhìn thấy một người, trong tay cầm một lẵng hoa, lén lút đứng bên ngoài giảng đường nghe chúng ta đọc sách. Buổi sáng nay sương khá dày, nên trời hơi lạnh, người kia nhìn không được lặng lẽ chà xát lòng bàn tay vào nhau, không ngờ lại gây ra tiếng động. Vương Trác Nhiên lập tức lấy khí thế sét đánh không kịp che tai xoay đầu tìm kiếm, mở cây quạt trong tay ra, gất giọng:

“Là ai?”

Thân ảnh kia vội trốn đi, Vương Trác Nhiên thấy đối phương định chạy, liền quát lên, lại nói: “Đứng lại, bước ra đây cho ta!”

Người nọ nghe xong, liền rút rè bước ra, chính là Cốc Tâm Liên. Vương Trác Nhiên phe phẩy cây quạt trong tay, lớn tiếng hỏi nàng là ai, lén lút ở đây làm gì, còn nói nơi này là chỗ đọc sách của nam tử, đâu phải là chỗ mà đàn bà con gái các ngươi muốn đến là đến? Cốc Tâm Liên bị hấn chửi, cúi đầu thật sâu, không biết phải làm thế nào. Ta thấy tình huống này thì liền muốn đứng lên biện hộ cho nàng, nhưng Mã Văn Tài lại giữ tay ta lại, khẽ lắc đầu, ý bảo ta đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc này, Vương Lam Điền đang ngồi trên bồng mở miệng:

“Đại nhân, ta đã từng gặp nàng, nàng là người bán hoa ở Tây Hồ! Cũng không biết tại sao lại lọt được vào đây.”

“Hừ, chỉ là đồ bán hoa ti tiện, lại dám làm ô uế nơi giảng đường thần thánh, rốt cuộc ai cho ngươi cái gan ấy hả? Ai cho ngươi đến nơi này!” Vương Trác Nhiên bẻ gãy cây quạt, làm cho Cốc Tâm Liên bị dọa đến khốc nức lên, lắp bắp nói: “Ta, ta không biết lại nghiêm trọng như vậy, ta chỉ là muốn đến đọc sách...”

“Câm mồm!” Vương Trác Nhiên trừng mắt, “Trường học là con đường để nam tử tiến thân, mai sau sẽ làm quan tạo phúc cho muôn dân, đừng nói ngươi chỉ là một đứa con gái ti tiện, ngay cả ngươi có là con nhà quan lại, nơi này cũng không cho phép phụ nữ đến làm ô uế!”

Phụ nữ... Phụ nữ... Tên khốn, ngươi mới là đồ đàn bà ý!

Ta ở dưới tức đến phát run, Mã Văn Tài lại dùng sức đè chặt tay ta, muốn ta tỉnh táo lại. Đúng lúc này, Vương Trác Nhiên lại sai một học sinh ngồi bàn đầu: “Ngươi lại đây, đem nàng kéo ra ngoài cho ta, đưa lên quan để xử lý nghiêm khắc!”

“Vương đại nhân!”

Ta rốt cuộc không kiềm chế được, liền đứng phắt dậy. Lúc này, Tàn Kinh Sinh và Vương Lam Điền đã đứng lên kéo Cốc Tâm Liên ra ngoài, ta đang muốn ngăn lại, thì Vương Trác Nhiên đã hỏi ta:

“Diệp Hoa Đường, ngươi lại muốn nói cái gì?”

Mã Văn Tài ở phía dưới dùng khuỷu tay huých ta một cái, ta không thể không tỉnh táo lại, quy củ hành lễ với Vương Trác Nhiên, miệng nói: “Vương đại nhân, Tâm Liên cô nương tuy rằng không hiểu quy củ, nhưng nàng cũng là vì muốn đọc sách học lễ nghĩa. Trường học chính là nơi ở của đức thánh hiền, Vương đại nhân lòng dạ bao dung, khoan hồng độ lượng, lúc này xin ngài hãy mở lòng từ bi, tha cho Tâm Liên cô nương đi.”

“Hừ.” Vương Trác Nhiên hừ lạnh một tiếng. “Người đọc sách, quan trọng là để biết trên dưới, tôn ti trật tự. Nay Cốc Tâm Liên đến đây, là phá hỏng quy củ, nếu không trừng phạt nàng, nếu sau này con chó con mèo cũng dám thờ chần đến đây, chẳng phải trăm tội đều đổ lên đầu Vương Trác Nhiên ta!”

“Đại nhân...” Lương Sơn Bá ngồi sau nhìn như muốn nói gì đó, lại bị Mã Văn Tài bước lên chắn trước mặt hắn, ngăn không cho hắn nói.

“Vương đại nhân. Cốc Tâm Liên này cũng là mới đến nơi này, không hiểu quy củ, ngài đại nhân đại lượng, cũng không nên so đo với nàng, việc đưa lên quan, theo ý kiến của học trò, không bằng cứ tạm thời trì hoãn lại. Tuy nhiên, trừng phạt thì tất nhiên vẫn phải trừng phạt, không biết ý Vương đại nhân thế nào?”

“Được, nếu Mã công tử đã nói như vậy, ta đương nhiên sẽ nể mặt ngươi. Vậy ngươi và Diệp Hoa Đường nhớ giáo huấn cái con tiện nữ kia, đừng để

nàng sau này lại lớn vồn ở đây!” Vương Trắc Nhiên hừ lạnh. Ta thấy hán rốt cục không làm căng chuyện nữa, vội vàng chạy ra cửa, đuổi theo Tần Kinh Sinh và Vương Lam Điền. Tần Kinh Sinh thấy ta lại gần, biết là sự tình có biến, vội vàng trốn, vì thế ta liền nhảy lên túm cổ Vương Lam Điền.

Cốc Tâm Liên bị dọa không nói được câu nào, thấy ta đến, không khỏi nhỏ giọng nức nở gọi Diệp công tử, nước mắt rơi như mưa, bộ dạng tiều tụy đáng yêu. Bất quá đáng thương thì đáng thương thật, chỉ tiếc ta không phải con trai, ngoại trừ đồng tình ra thì cũng không có thương hoa tiếc ngọc, chỉ an ủi nàng vài câu, nói là không có chuyện gì, rồi bảo nàng về phòng nghỉ ngơi, dặn nàng sau này đừng đến giảng đường nữa.

Lúc này, Cốc Tâm Liên mới lưu luyến cáo từ. Sau khi nàng đi rồi, ta liền giờ tay túm chặt Vương Lam Điền đang định giẫy dụa đào tẩu, kéo hán đến một góc khuất.

Vương Lam Điền hình như biết quan hệ giữa ta và Cốc Tâm Liên không bình thường, không khỏi sợ đến mức cả mặt trắng bệnh, mặc dù hán không sợ ta như sợ Mã Văn Tài, nhưng giờ phút này cũng khăn trương nuốt nước bọt, gấn cổ nói:

“Diệp, Diệp Hoa Đường, ngươi lôi ta đến đây làm gì? Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi dám đánh ta, ta sẽ báo với Hiệu trưởng và phu tử, để bọn họ đuổi ngươi ra khỏi trường!”

“À này, ai nói ta muốn đánh ngươi chứ, ta chỉ muốn tán gẫu với ngươi thôi mà.” Ta ho một tiếng, tỏ vẻ phi thường hiền hòa. Vương Lam Điền kinh ngạc nhìn ta, hiển nhiên không tin lời ta nói, ta cũng không biết phải dụ dỗ bằng dụ dỗ tên ác bá này ra sao, ngẫm nghĩ một lúc, liền bắt đầu hỏi quanh co:

“Vương Lam Điền, nghe nói ngươi mấy ngày trước trêu đùa Tâm Liên cô nương, còn muốn đem nàng về nhà làm tiểu thiếp?”

“Không, không có đâu! Ngươi nghe ai nói lung tung, làm gì có chuyện này!” Vương Lam Điền hình như sợ ta tính sỗ, vội vàng thề thốt phủ nhận. Ta cũng không muốn so đo chuyện này với hán, chỉ cảnh cáo hán sau này tránh xa Cốc Tâm Liên ra, rồi tiếp tục nói: “Lam Điền huynh, trong nhà ngươi thực ra có mấy tiểu thiếp rồi?”

“Ngươi hỏi cái này làm gì?” Vương Lam Điền trên mặt mơ mơ hồ hồ. Ta sờ chóp mũi, cười ngược ngùng, lại gấn dùng sức vỗ vai hán: “Lam Điền huynh đừng khách sáo, mọi người đều là nam nhân mà, hỏi một câu thôi có ngại gì? Mau nói đi!”

Thấy ta nắm chặt vai hán, Vương Lam Điền cũng nhìn ra ta đang ra oai, nhấm mặt khó chịu, rầu rĩ nói: “Hai tiểu thiếp, một thông phòng nha đầu.”

“À, vậy còn chính thê?”

“Tạm thời chưa có. Cha nói chờ ta học ở trường xong, lúc trở về sẽ cưới chính thê cho ta.”

Đội học xong mới cưới chính thê? Tại sao lại khéo trùng hợp vậy chứ?

Ta lòng ta cả kinh, thấy Vương Lam Điền vẻ mặt ngây ngô, vội vàng đánh rần giữa khúc, tiếp tục nói: “Không biết nhà Lam Điền huynh định thông gia với nhà nào vậy? Trong vùng Thái Nguyên, danh gia vọng tộc không nhiều, nhà huynh lại giàu có quyền lực, Lam Điền huynh nếu muốn tìm vợ môn đăng hộ đối, chỉ sợ là phải lấy vợ xa?”

“Cha ta nói, gả cao cưới thấp, cũng chỉ là cưới vợ thôi mà, tự nhiên không cần nghĩ nhiều, ngay ở Thái Nguyên tìm một nhà tương đối khá giả là được rồi!”

Đáng chết, tại sao ta càng nghe càng thấy không ổn!

Ta còn muốn hỏi tiếp, lại cảm thấy có một bàn tay nắm cổ áo ta, kéo ta lùi ra sau. Ngay sau đó chợt nghe thấy Mã Văn Tài thanh âm trầm thấp ở phía sau vang lên:

“Hai vị, thật khéo. Tại sao hôm nay lại đột nhiên hứng thú nói đến chuyện cưới xin thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Thẳng thắn

Mã, Mã Văn Tài!

Hán đột nhiên cắt ngang một câu như vậy, làm ta rùng mình, theo bản năng định chạy trốn. Ai ngờ Mã Văn Tài một tay nắm chắc cổ áo, tay kia thì ôm lấy thất lưng của ta. Mặt của gí sát lại, dán ở bên tai ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Tại sao không nói nữa, hả? Tiếp tục đi chứ, tiểu thiếp rồi đến chính thê, môn đăng hộ đối, còn gì nữa? Nhà họ Vương ở Thái Nguyên thật sự là rất tốt nha.”

Ta bị hấn làm cho tay chân lạnh ngắt, đột nhiên có ảo giác đang làm chuyện xấu thì bị bắt gian. Vương Lam Điền thấy tình thế không ổn, thừa dịp Mã Văn Tài chỉ chú ý đến ta, vất chân lên cổ mà chạy. Chỉ còn ta vừa vịn bị Mã Văn Tài túm được, không hiểu sao có chút chột dạ, vừa định mở miệng giải thích, thì cả người đã bị nhấc lên, đẩy sát vào tường.

“Ngươi giỏi thật nha, Diệp Hoa Đường. Bản công tử chạy xuôi chạy ngược vì ngươi chuẩn bị hết thảy mọi thứ, vừa quay đầu lại đã thấy ngươi khần cấp muốn gả cho Vương Lam Điền, gả cho cái tên khốn kiếp kia thì có gì hay! Ngươi coi ta là cái gì!”

“Ai, ai bảo ta muốn gả cho Vương Lam Điền!” Ta vội vàng phản bác, nói: “Là ca ca của ta, ca ca của ta muốn...”

“Thế nào, chẳng lẽ ca ca của ngươi muốn gả cho Vương Lam Điền?” Mã Văn Tài hừ lạnh một tiếng, ta đột nhiên ý thức được mình lỡ miệng rồi, vội vàng đính chính: “Không không không, là muội muội của ta, muội muội của ta muốn gả... Không đúng, không ai muốn gả cho hần! Ta chỉ là tùy tiện hỏi thôi, thật sự là thuận miệng mà!”

“Ngươi!” Trên mặt Mã Văn Tài lộ ra vẻ kỳ quái, vừa giống như tức giận, lại giống như có chút bất đắc dĩ. Ta cũng ý thức được mình lại nói sai nữa rồi, nhất thời thất kinh, cố gắng giãy ra, lại bị Mã Văn Tài áp cả người lại gần, đẩy ta dán hần lên tường, gương mặt gì sát lại, trong đôi mắt hẹp lóe lên một chút ánh sáng nguy hiểm.

“Là ca ca hay là muội muội, nói rõ ràng cho ta.” Thanh âm của Mã Văn Tài vang lên bên tai ta, hơi thở của hần phả vào vành tai, khiến cả người ta nóng lên, mơ hồ cảm giác được ngón tay của Mã Văn Tài đang ở thắt lưng đang chậm rãi sờ soạng lên phía trên, di động từng chút từng chút, đầu ngón tay nóng bỏng chạm vào lớp quần áo mỏng manh khiến ta cảm thấy như bản thân mình đang khóa thân đứng trước mặt hần.

“Ta, ta là con trai, ngươi mau buông tay ra!” Ta có chút sợ hãi, nhưng không trốn được, hô hấp cũng dồn dập hơn. Mã Văn Tài hừ lạnh bên tai ta một tiếng: “Nếu là con trai, ngươi sợ cái gì chứ, phải không? Chẳng lẽ ta còn có thể phá hủy danh dự của ngươi ư, Diệp tiểu muội?”

“Ta, ta không phải... A, ngươi...” Cơ thể của ta đột nhiên chấn động, Mã Văn Tài thế nhưng cắn vành tai của ta. Mã Văn Tài thấy ta kêu gào đau đớn, liền nhả ra, liếm liếm môi dưới, cười lạnh: “Thế nào, bây giờ mới biết đau? Vậy mà lúc hỏi người khác việc chuẩn bị cưới xin thì thật là mau lẹ nha.”

“Ngươi!” Ta bị hần làm cho tức đến không thốt nên lời, cố gắng đẩy hần ra để chạy trốn, nhưng thẳng nhai Mã Văn Tài thực sự quá khỏe, mặc ta làm gì thì hần vẫn cứ đem ta ôm chặt vào trong ngực, giống như một cái gong kim bằng sắt, ta muốn cử động cũng không cử động nổi. Ta vừa vội vừa tức, lại sợ có người sẽ nhìn tới, liền nghiêng đầu nhìn qua vai hần, kết quả giây tiếp theo bị hần giữ chặt lấy đầu xoay lại, mặt cũng đầy tức giận: “Nhìn cái gì, nhìn đi nơi nào? Hiện giờ ngoài nhìn ta ra thì cái gì cũng không được nhìn! Dám ở trước mặt ta mà bàn chuyện cưới xin với người khác, không giáo huấn ngươi thì sau này ngươi trèo lên đầu ta hả?”

“Ta đã nói là ta không có mà!” Ta không giải thích rõ được, gấp đến muốn giơ chân đá người, Mã Văn Tài lại không thèm để ý, tay túm cầm ta, miệng mơ hồ một câu “Bản công tử nhất định phải trừng phạt ngươi”, sau đó liền cắn môi của ta!

Tên khốn nạn này! Hần trăm phần trăm là cố ý làm như vậy!

Ta vội vất đẩy hần ra, nhưng mà Mã Văn Tài không tốn chút sức nào dùng một tay nắm lấy cả hai tay của ta, còn tay kia của hần thì vòng ra sau gáy ta, vừa liếm vừa mút đôi môi của ta, động tác mặc dù có chút trúc trắc, nhưng khí thế tuyệt đối bức người, từng bước áp sát!

Thực sự... Quá đáng giận... Trốn không được a...

Ta lúc đầu còn cắn chặt môi không để hần chiếm lợi, ai ngờ tên kia lại ác ý cắn môi ta một cắn, khiến ta đau đến kêu thành tiếng, nhân lúc đó thì đầu lưỡi của hần liền xông thẳng vào, thô bạo liếm toàn bộ khoang miệng, tựa hồ như muốn đánh dấu sự sở hữu của bản thân. Ta bị hần hôn đến không thở được, liền cắn hần một cái! Mã Văn Tài phát ra tiếng kêu đau đớn, hơi hơi buông ta ra, khỏe môi còn dính một chút vết máu.

“Ngươi dám cắn ta!” Mặt hần đột nhiên sâu hơn, trừng trừng nhìn ta, còn ta sau khi vất vả cố gắng mới có được một khe hở, vội vàng thờ hồn hèn từng ngụm từng ngụm, vênh mặt nói: “Ta cắn thì sao, ngươi còn dám chạm vào ta, ta liền cắn chết ngươi!”

“Vậy ngươi cắn đi, có bản lĩnh thì cắn chết ta cũng được.” Mã Văn Tài liếm liếm môi, lại định áp lại gần, ta cuống quýt giãy giụa, nghiêng đầu tránh đi, thừa dịp hần chưa chuẩn bị liền dùng đầu mình đập mạnh về phía trước. Mã Văn Tài vội lùi lại một chút, ta nhân cơ hội này thì dùng sức đẩy mạnh hần ra, bản thân lùi ra xa hần, một bên dựa lưng vào tường, hít lấy hít để không khí. Lúc này đột nhiên ta nghe thấy cách đó không xa có tiếng bước chân, vừa ngừng đầu, lại phát hiện Vương Sơn Bá và Vương Lan đang đứng gần một gốc cây, vừa nói chuyện phiếm vừa tiến lại gần nơi này.

Không hay rồi, có người tới!

Ta kinh hoàng định đào tẩu, lại bị Mã Văn Tài ở phía sau dùng sức kéo áo, không ngờ khiến áo ngoài của ta rách toạc, kêu xoẹt một tiếng! Việc này gây ra tiếng động quá lớn, khiến Vương Lan và Lương Sơn Bá nghe thấy đều vội vàng chạy tới. Mã Văn Tài hiển nhiên cũng không nghĩ có người sẽ tới đây, trong tay cầm một mảnh áo của ta đứng sững sờ tại chỗ.

Lần này thật sự rất mất mặt rồi. Ta âm thầm cảm thấy may mà hai người kia bây giờ mới tới, nếu chỉ cần sớm hơn một chút, thanh danh của ta ở Ni Sơn sẽ hoàn toàn mất rồi. Tuy rằng tình cảnh bây giờ cũng làm ô uế thanh danh, nhưng vẫn là ít bị kịch hơn a!

Đều là tại Mã Văn Tài!

Ta nghiêng đầu, hung hăng trừng hần một cái, kẻ gây họa lúc này đã khôi phục bình tĩnh, lạnh nhạt đem cát mảnh áo rách kia vào trong ống tay áo, lại túm cổ tay ta, không thèm nhìn hai người kia, chỉ nói “A Đường, về phòng”, sau đó liền kéo ta ra ngoài.

= = Này, thực sự bây giờ muốn đi là có thể đi sao? Tạm thời không đề cập đến Sơn Bá huynh luôn lấy việc cứu vớt chúng sinh là lý tưởng cuộc đời, nhưng vị còn lại là con gái Hiệu trưởng đó, chúng ta quần áo không chỉnh tề đòi bỏ đi, việc này có phải hơi mơ tưởng rồi hay không?

Quả nhiên, sắc mặt Lương Sơn Bá liền thay đổi, vội vàng bước lên trước ngăn cản Mã Văn Tài, đồng thời kéo tay của ta ra khỏi tay của Mã công tử, về mặt chính nghĩa, dứt khoát kéo ta ra sau người, chất vấn Mã Văn Tài: “Văn Tài huynh, người vừa rồi làm gì Diệp huynh?”

Vương Lan sau đó cũng kéo ta qua, kinh ngạc hỏi: “Diệp công tử, đã xảy ra chuyện gì? Quần áo của người sao lại...”

“Không, không có gì, Vương Lan cô nương. Ta chỉ là cùng Văn Tài huynh đùa giỡn thôi, không có chuyện gì đâu.” Có cho ta mười lá gan ta cũng không dám nói là vì Mã Văn Tài kia vì phi lễ bất thành mà phần nộ xé quần áo của ta, việc này mà làm căng, nhất định không chỉ ảnh hưởng đến danh dự của riêng hần, mà cả phẩm trạng của ta cũng đi tong luôn!

Vương Lan tuy là hoài nghi, nhưng cũng không nói gì thêm, ngược lại Lương Sơn Bá lại không tin, hần chính nghĩa nói với ta, nếu Mã Văn Tài làm gì ta, cứ nói cho hần, hần nhất định sẽ đòi lại công bằng cho ta. Tuy là ta biết hần có lòng, nhưng mà loại chuyện này, người bảo ta phải nói sao? Thật sự là...

Ta ôm chặt đầu, lắc đầu nguầy nguậy. Bên kia, Mã Văn Tài còn đang đầu khẩu với Lương Sơn Bá, tỏ vẻ bốn đại gia thích làm gì thì làm, người không quyền xen vào! Diệp Hoa Đường cũng không thích thấy người, người đừng có tự cho là đúng mà xen vào chuyện của người khác. Ta thấy hai người dường như sắp sửa gây gỗ, cảm thấy sốt ruột, vội vã nói với Lương Sơn Bá là ta không sao, bảo hần không cần lo lắng, sau đó vội vàng túm Mã Văn Tài lúc này đang hăng máu chạy về phòng, dọc theo đường đi vô cùng hoang mang rối loạn, những người đi đường nhìn thấy ta kích động như thế thì vội né tránh, sợ bị va chạm vào.

Lúc đi ngang qua được xá, vừa vặn Vương Huệ đang đi lên phòng thuốc, thờ hồn hèn treo lên từng bậc thềm. Nàng vừa nhìn thấy chúng ta, liền không đi nữa, lớn tiếng hỏi ta mấy hôm trước sao dám phi lễ Chúc công tử, sau đó chạy xuống cản đường, ý đồ muốn ta dừng lại. Ta chạy nhanh như vậy, vốn tưởng sẽ không đụng phải nàng, kết quả bị nàng nhảy ra chắn ngang đường như vậy, không kịp chuyển hướng, lập tức đụng té nàng! Chỉ nghe thấy Vương Huệ kêu lên một tiếng, té ngã dúm dúm, sau đó giống như một quả bóng lăn tròn lăn tròn vào trong bụi hoa.

= = Được rồi, tuy rằng không nên làm vậy, nhưng giờ ta quả thật không có chút ý niệm nào phải đỡ nàng dậy... Vì thế ta cũng không làm như vậy, chỉ mặc niệm một câu cô nương xin bảo trọng, sau liền tiếp tục kéo Mã Văn Tài chạy thẳng về phòng. Mã Văn Tài được cái cũng nghe lời, dọc theo đường đi không hề phản kháng, tùy ý để ta kéo hần chạy, ngay cả đến lúc về phòng, cũng thoải mái mặc cho ta đẩy hần lên giường.

Mã Thống và Mộc Cận đang thu dọn trong phòng, thấy chúng ta hùng hổ nhào đến, không khỏi giật nảy mình. Ta không chút khách khí gân cổ quát Mã Thống ra ngoài, lại bảo Mộc Cận cũng ra ngoài trước, lại dặn nàng trông cửa cẩn thận, đừng cho ai vào. Mộc Cận thấy ta ngồi trên phần giường của Mã Văn Tài, lại thấy ta bộ dạng phần nộ, không khỏi có chút khó hiểu, gãi gãi đầu, nhưng nàng tuyệt đối nghe lời ta, liền vỗ ngực tỏ vẻ dù là con ruồi nhỏ nhất cũng không lọt vào! Sau đó thật sự chạy ra ngoài trông cửa cho ta.

Ta cảm động đến muốn rơi lệ, Mộc Cận thật sự là một cô nương rất tốt a... Nàng thậm chí còn không hỏi ta tại sao áo ngoài lại chỉ còn lủng lảng một tay...

Ta vội khoác một cái áo khác vào, rồi đem cuốn Nam Hoa chân kinh còn đang kẹp dưới nách để lên giá sách. Mã Văn Tài vẫn ngồi trên giường đợi ta, thấy ta nửa ngày không có hành động gì khác, liền từ trên giường nhảy xuống, đi đến bên cạnh ta, tay định gỡ ra ôm ta, thì thấy ta đã chạy nhanh sang chỗ khác, trừng to mắt, kêu lên:

“Người muốn làm gì!”

“Không làm gì cả, chỉ là muốn làm nốt chuyện vừa nãy. Người vội vã kéo ta về như vậy, hần là vẫn chưa tận hứng đi, Diệp tiểu muội?”

Diệp tiểu muội...

“Mã Văn Tài, người rốt cuộc muốn thế nào!” Bị Mã Văn Tài gọi như vậy, ta nhất thời nhớ lại mục đích bản thân sốt ruột kéo hần về, lại lùi về phía sau từng bước.

“Sao, rốt cuộc không phản bác nữa sao?” Mã Văn Tài cười lạnh một tiếng, “Lần này sao không ầm ĩ nói người là nam nhân nữa?”

Trời mới biết hần rốt cuộc làm thế nào thấy được sơ hở của ta, cả ngày cứ nắm thóp ta không buông, còn... Còn năm lần bảy lượt làm ra loại chuyện này, thật sự là quá đủ rồi!

“Đúng vậy, ta là con gái, ta thừa nhận, ta là giả nam đến trường Ni Sơn, thế nào, hiện tại người vừa lòng rồi chứ?” Ta tức giận cắn môi, rút ra một quyển sách ném vào đầu hần! Mã Văn Tài giờ tay bắt được sách, cười cười, lại nói: “Đúng vậy, ta rất vừa lòng. Bất quá ta còn muốn hỏi thêm một câu, Diệp tiểu muội, vì sao người muốn giả trai, đến trường đọc sách vậy?”

“Người đừng có quân tại sao, tóm lại là không phải là đến để cho người khinh bạc!” Ta lại rút một quyển sách khác ra ném, Mã Văn Tài nghiêng đầu tránh, “Này cũng không thể trách ta nha, ai bảo người cứ lén lút lút lút với Vương Lam Điền, còn hỏi hần về tiểu thiếp về chính thê, bản công tử cũng chỉ là muốn giáo huấn người một trận mà thôi, để người đừng có cả ngày nghĩ đến người khác.”

“Vậy tại sao phải đứng ở chỗ ấy mà làm chuyện đó với ta? Nếu như bị đám người Lương Sơn Bá nhìn thấy, ta làm gì còn mặt mũi ở lại trường!” Ta tức giận đến nỗi nói không lựa lời. Mã Văn Tài lại đột nhiên nhếch khóe môi, nhử mày:

“Vậy ý người là trách ta không nên làm chuyện đó ở bên ngoài phải không, nói cách khác, chỉ cần làm ở chỗ không người là được rồi?”

“A?” Đây, ta rút cục khi này đã nói lung tung gì vậy.

“Người a...” Mã Văn Tài liên tục thở dài, cuối cùng giờ hai tay lên cao ngang đầu như kiểu đầu hàng, bắt đầu nói: “Được rồi, A Đường, A Đường, đừng nóng. Vừa rồi là ta sai rồi, không nên chạm vào người, bắt quá người cứ yên tâm, bọn họ nhất định là chưa thấy gì hết. Ngay cả có thấy được đi nữa, ta cũng có biện pháp khiến chúng phải câm miệng, người cứ an tâm đi.”

Ta cũng biết bọn họ không có thấy! Nhưng mà trọng điểm không phải là chỗ này, được chứ?

“Tốt lắm, A Đường, đừng giận mà. Ta lúc ấy cũng chỉ là nhất thời tình thế cấp bách, không quan tâm đến cái chỗ kia có an toàn không. Mà thực ra chúng ta cũng đâu phải là lần đầu tiên làm như vậy a, về sau, lúc thành thân rồi, ngày nào cũng sẽ như vậy, người sớm muộn gì cũng phải tập thành thói quen đi.”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đàng Đàng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 58: Thổ lộ

Người này nói chuyện thật sự là càng lúc càng vô liêm sỉ.

= = Ai muốn cùng người thành thân chứ hả? Ai nói? Ta chẳng qua mới chỉ thừa nhận ta là con gái thôi, khi nào thì nói là sẽ thành thân!

Ta trừng to mắt nhìn thẳng vào Mã Văn Tài, hàm hàm hỏi hắn ta nói muốn thành thân với hắn lúc nào, Mã Văn Tài bị ta trừng có chút xấu hổ, đưa tay sờ sờ cái mũi, ngượng ngùng: “Đây, tóm lại là chuyện này không sớm thì muộn cũng sẽ đến, người không cần để ý, dù sao, chờ đến lúc người học xong ra khỏi trường thì tự nhiên sẽ biết.”

Ra khỏi trường?

Ta hiện giờ sợ nhất chính là ba từ “ra khỏi trường” đó, ta sợ người trong nhà sẽ đem ta gả cho Vương Lam Điền a... Thật sự là đau đầu, chuyện kia còn chưa kịp hỏi rõ, đã bị Mã Văn Tài kéo tới chuyện này, ta thật sự không còn tâm trí mà âm ỉ với hắn, khiến xoay lưng lại không thêm nhìn, miệng nói: “Dù sao chuyện hồi này đối với người cũng không có ảnh hưởng gì, về sau không cần nhắc lại nữa.”

“Làm sao có thể không có quan hệ gì với ta?” Mã Văn Tài nhún mày, “Không có quan hệ với ta, chẳng lẽ lại có quan hệ với tên Vương Lam Điền!”

“Cũng không quan hệ gì tới hắn! Ta không muốn thành thân.”

“Chuyện này người vốn không tự quyết định được.” Mã Văn Tài hừ một tiếng, đi đến bên cạnh ta, nghiêng đầu nhìn, lại đưa tay chạm vào mặt của ta, bị ta lắc người tránh ra, không khỏi nói: “Người trốn cái gì, đừng có lộn xộn nữa! Để ta xem một chút. Dù sao người cũng đâu có muốn thừa nhận người là nữ?”

“Ta có phải là nữ không liên quan gì đến người!” Ta mở miệng ra liền phản bác, đồng thời giờ tay gạt tay hắn đi, lại bị người kia nắm lấy tay, lại giữ chặt ta, có chút tức giận:

“A Đường, ta thực sự không hiểu, người đã thẳng thắn nói cho ta thân phận của người, vì sao còn muốn trốn tránh ta? Trong lòng người rốt cuộc có ta hay không?”

“Người...” Ta không nghĩ tới hắn lại nói thẳng toẹt ra như vậy, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào. Mã Văn Tài nhân cơ hội này liền ôm ta đặt vào lòng hắn, miệng nói: “A Đường, dù sao chuyện không nên làm chúng ta cũng đã làm rồi, người còn sợ gì nữa đây? Ta đối với người thế nào, trong lòng người biết rõ. Ta biết người là con gái, nên cũng không muốn quanh co lòng vòng nữa. Ta là thật lòng thích người, muốn cùng người kết làm phu thê, chỉ cần người không phản đối, học xong ở trường ba năm sau, ta nhất định sẽ trở về bám báo cha ta, để hắn đến nhà người cầu hôn, người thấy như vậy có được không?”

“Người, người nói bậy bạ gì vậy!” Ta bị lời nói của hắn làm cho hoảng sợ, vội vàng đẩy hắn ra, chạy đến núp sau giá sách, hoảng loạn nói, “Cái gì, cầu hôn cái gì, người không được nói lung tung!”

“Ta không nói lung tung, Mã Văn Tài ta xưa nay nói lời thì sẽ giữ lời. Ta biết, người cũng thích ta, đúng không?”

“Mã, Mã Văn Tài, người đừng nói lung tung nữa!” Ta hoảng đến không biết làm sao, sột ruột muốn chạy khỏi cửa, kết quả chân còn chưa qua cửa, liền đã té ngã trên mặt đất, đầu đập vào cửa, đánh rầm một tiếng, kinh thiên động địa.

“A Đường!”

“— công tử!”

Không đợi Mã Văn Tài lại gần, Mộc Cận đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng động, vội vàng chạy vào xem, nhìn thấy ta ngã sõng xoài trên mặt đất, vội vàng chạy qua nâng ta dậy, lo lắng: “Công tử, công tử, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì hết, công tử nhà ngươi chẳng qua chỉ là trong lúc chạy không may vấp ngã thôi, đừng có chuyện bé xé ra to.” Mã Văn Tài bước tới, đưa tay muốn dìu ta, lại bị ta lùi ra xa, nói: “Ngươi đi trước đi, có việc gì sau này hẵng nói, bây giờ cứ cách xa ta một chút là được.”

“Được rồi, ta nghe người hét, ngươi nói thế nào được thế này.” Mã Văn Tài nghe xong thì cười nhẹ, quả thực lùi lại phía sau mấy bước, duy trì một khoảng cách với ta. Ta cố gắng chế ngự những suy nghĩ đang trào dâng trong lòng, nỗ lực nở một nụ cười với Mộc Cận, nói:

“Mộc Cận, ngươi cứ ra ngoài đi, ta cùng Mã công tử muốn nói chuyện riêng, không muốn để người khác biết, ngươi cứ ra ngoài đừng để ai lai vãng lại gần.”

“Đạ, được. Công tử, người yên tâm, một con muỗi cũng không lọt qua được mắt ta đâu!” Mộc Cận vỗ ngực cam đoan, ta sờ sờ đầu nàng, ý bảo nàng ra ngoài, đến lúc khép cửa lại, đối mặt với Mã Văn Tài, trái tim còn có chút không chịu sự khống chế của ta mà nhảy loạn cả lên.

Mã Văn Tài chỉ nhìn ta, cũng không mở miệng nói chuyện. Ta đứng ở cửa rồi rảo mắt một lát, cuối cùng không tình nguyện bước từng bước lại chỗ hắc đứng, cắn cắn môi, mở miệng nói:

“Ta...”

“Ngươi đừng hòng đòi phòng!”

Mã Văn Tài há mồm khiến những lời ta muốn nói lại nuốt ngược trở lại, đôi mắt sắc như dao của hắn không hề e dè nhìn chằm chằm mặt ta, từng bước áp sát, nói: “A Đường, đừng đánh trống lảng, ta muốn ngươi cho ta một câu trả lời thuyết phục. Ở trong lòng ngươi, rốt cuộc Mã Văn Tài ta giữ vị trí gì, ta muốn nghe ngươi chính miệng nói ra.”

“Loại chuyện này, ngươi bảo ta phải nói thế nào!” Ta cũng nóng nảy, không thêm giữ ý nữa, quát: “Ngươi lại ép ta, ta phải đi tìm ca ca đòi lại, cùng lắm thì ta không đọc sách nữa!”

“Ai, đừng, A Đường, ngươi đừng vội mả. Ta cũng không có ý ép ngươi.” Mã Văn Tài nghe ta nói như vậy, liền không biết phải làm gì nữa, khẩu khí cũng mềm nhẹ đi, “Được rồi, là do ta quá nôn nóng. Bất quá ngươi cũng không thể cứ mãi trốn tránh thế này, có một số việc, sớm muộn gì cũng phải đối mặt, ta chỉ muốn biết suy nghĩ của ngươi, ta chỉ muốn biết trong mắt ngươi, địa vị của ta có khác bọn Lương Sơn Bá, Tuấn Cự Bá hay không thôi?”

“Ta không biết!” Ta nghẹn họng, cảm giận quay lưng lại, ý đồ nói cho có lệ. Không ngờ, Mã Văn Tài vậy mà vẫn tức giận: “Ngươi sao lại không biết? Ta giúp ngươi nhiều như vậy, ngươi làm sao có thể đối với ta giống những kẻ khác?”

“Ít nhất những người khác cũng không giống như ngươi, chẳng phân phải trái liền động tay động chân với bạn cùng trường!” Ta cũng không phải trời sinh để người khinh bạc, hừ, suốt ngày ôm rồi lại ôm, ta cũng đâu phải là gối ôm!

“Ngươi tức giận vì chuyện này?” Mã Văn Tài nhất thời nghẹn lời, giật mình, trên mặt không hiểu vì sao lại hơi ửng đỏ, cũng quay đầu đi chỗ khác, “Nếu như ngươi không thích, cùng lắm sau này ta sẽ không chạm vào ngươi là được, ai bảo ngươi không bao giờ chịu nghe lời, chọc ta tức giận?”

“Ta lúc nào thì chọc giận ngươi hả, rõ ràng là ngươi luôn áp bức ta!” Hắn vừa nói như vậy, ta lại nghĩ đến những hành động mấy ngày nay của thằng nhãi này, trong đầu không khỏi bốc lên lửa giận, không khách khí liền chỉ trích. Mã Văn Tài nói về sau hắn có thể sẽ không tùy tiện chạm vào ta, nhưng mà hắn nhất định phải biết, ta có ý gì với hắn.

= = Ta có thể có ý gì với hắn chứ, tuyệt đối không có ý gì.

Quả nhiên, lúc ta nói ra điều này, Mã Văn Tài vừa tức vừa vội, chỉ hận không thể túm cổ áo ta mà lắc, hỏi ta tại sao lại không có ý gì với hắn. Nhưng mà ta cũng không biết phải trả lời thế này, ta đã lớn như vậy rồi, nhưng vẫn là lần đầu tiên bị người ta thổ lộ, tuy rằng đối tượng lại là người kia... Hơn nữa hắn vừa mở miệng thì đã đề cập đến chuyện hôn nhân, cho nên tuy là ta không có ghét hắn, nhưng mà, nhưng mà cũng không tới mức sẽ muốn bàn chuyện hôn nhân với hắn mà...

Chuyện này thật sự rất, rất theo xu hướng cổ tích thần thoại rồi... Tóm lại thành thân hay không thành thân gì chứ, hiện tại nói chuyện này vẫn còn quá sớm, bây giờ còn đang là học sinh, hắn vẫn nên coi việc học là việc quan trọng hàng đầu, không thể cứ suy nghĩ vơ chuyện khác được.

Ta thử nói với hắn những lời này, đại ý là ta muốn chuyên tâm học tập, cũng bảo hắn hãy tạm thu hồi cái ý nghĩ biến thái này lại, có chuyện gì thì cứ để sau khi tốt nghiệp lại bàn, hiện tại hắn nên lấy việc học làm đầu, vân vân và vân vân. Mã Văn Tài nói cũng được, nhưng hắn có một yêu cầu.

“A Đường, nếu ngươi đã không trực tiếp mở miệng cự tuyệt ta, nói cách khác, trong lòng ngươi cũng có ta. Ta có thể chờ ngươi ba năm, nhưng bây giờ, ta có một yêu cầu, hi vọng ngươi có thể đáp ứng.”

“...” Thật ra ta là đang uyển chuyển cự tuyệt mà, hắn không hiểu sao?... Vì thế ta đành rầu rĩ nói, “Ngươi nói đi, có yêu cầu gì?”

“Ta thề về sau sẽ không tùy tiện chạm vào ngươi, nhưng mà bây giờ, để cho ta ôm một chút.”

“...Cút đi.”

Chương 59: Thử

Rất nhanh sau khi thỏa thuận xong hiệp nghị, ta liền gọi Mộc Cận vào. Mã Văn Tài vốn còn muốn nói thêm, nhưng nhìn thấy Mộc Cận bước vào thì liền ngậm miệng lại.

Thời điểm có người ngoài, hấn vẫn tương đối quy củ. Dù sao trường học cũng không giống những nơi khác, có thể để mặc cho hấn muốn làm gì thì làm.

Sau khi hấn thổ lộ rồi, đầu óc ta cứ luôn quay cuồng, trạng thái này kéo dài cho đến tận khuya cũng không chuyển biến tốt đẹp. Bất quá nếu có một việc ta nhất định phải làm, thì đó nhất định là vào lúc ngủ buổi tối, Mã Văn Tài lại có ý đồ trèo lên giường cùng ta chung chăn chung gối, bị ta diễn tiết đây xuống. Hấn mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng không dám nhiều lời, thức thoi mang chăn gối ra trường kỉ ngủ.

— Trước kia coi như không tính, hiện tại ta bị người ép phải thừa nhận bản thân là nữ, ít nhất cũng nên có ý thức phòng bị nam nữ đi. Tuy rằng lúc trước, bởi vì đủ loại nguyên nhân, bị thằng nhãi này chiếm không ít tiện nghi, nhưng ta vẫn là con nhà gia giáo nha...cho nên, Văn Tài huynh, sau này phải làm phiền ngài nhiều rồi, hãy cứ tập làm quen với trường kỉ đi.

Về phần mấy chuyện thành thân với thích hay không thích gì đó...

Vò đầu.

Trước mặt kệ nó đi...

Ta thật ra không chán ghét Mã Văn Tài, đây là sự thực. Muốn ta nói có thích hấn không, được rồi, cũng có chút chút. Nhưng mà nói đến thành thân, chuyện này không khỏi đi quá xa rồi, ta vốn tính toán sau khi học xong sẽ đến nhà gỗ của Đào Uyên Minh, tự mình dựng nhà để ở, mỗi ngày chèo thuyền câu cá.

Mà dùng đầu ngón chân suy nghĩ ta cũng biết Mã Văn Tài khẳng định sẽ không nguyện ý theo ta ẩn cư, hấn là con nhà giàu có, làm sao chịu được cuộc sống kham khổ? Nhưng mà ta cũng không thích cuộc sống nhà cao cửa rộng, suốt ngày tranh đấu, con người ta không quá thông minh, cho nên cũng không muốn lãng phí tế bào não vào chuyện này, nếu như có thể sống một cuộc sống đơn giản vô âu vô lo đương nhiên là tốt nhất.

Huống hồ ta cũng không phải là Diệp Hoa Đường chân chính, ta sẽ không thể giống các khuê nữ cổ đại. Cảm kỳ thi họa không biết, may vá thêu thùa cũng vậy. Hiện tại, mặc dù ở trong trường nỗ lực học tập, nhưng ở nhiều phương diện, vẫn không thể đuổi kịp những kẻ sinh ra đã có tài này.

Bất quá, một kẻ lợi hại như Mã Văn Tài, hấn phải thích loại con gái mảnh mai ôn nhu chứ? Vì sao lại là ta? Ta nghĩ thế nào cũng không thông, dứt khoát lăn qua lộn lại trong bóng đêm, lại quay đầu nhìn trường kỉ kia một cái, phát hiện Mã Văn Tài sớm đã chìm vào giấc ngủ.

Không biết vì sao, thấy hấn ngủ ngon như vậy, ta cảm thấy có điểm ghen tị. Ta còn trần trọc không yên, người này lại cư nhiên nhanh như vậy đã ngủ rồi, thật sự khiến người ta vô cùng khó chịu. Nhưng mà ta lại không nghĩ tự mình lay hấn dậy, vì thế cố ý ở trên giường đập tay đập chân, khua khoắng ầm ĩ.

Mã Văn Tài vẫn không có phản ứng gì.

Ta lại đập mạnh thêm một chút, rồi một chút, một chút nữa. Nhưng mà hấn trước sau như một không hề có phản ứng gì, sau đó ta lại rối rắm cắn cắn suy nghĩ có nên đánh thức hấn hay không, cuối cùng quyết định, thôi quên đi.

Vì thế ta lại tiếp tục trở mình. Xoay xoay người một lúc, rốt cục nghe thấy một thanh âm không kiên nhẫn phát ra từ bên kia: “A Đường, nếu như muốn ta lên giường ngủ, nói thẳng là được rồi.”

Hự, ta không phải là có ý này...

“Rốt cuộc là có chuyện gì, nói đi? Nếu không một lát nữa giường sẽ bị người đập gãy nát.” Mã Văn Tài chống tay ngồi dậy, xa xăm nhìn ta. Ta phần nọ quay đầu nhìn hấn, do dự một chút, nói:

“Văn Tài huynh, người lần trước đổi cho ta kia, kỳ thực không phải là muối muối của ta, mà là ca ca.”

“Ừ, ta biết. Người kia mới là Diệp Hoa Đường chân chính, đúng không? Diệp tiểu muội?” Mã Văn Tài nở nụ cười, cũng không biết là đang nhớ đến chuyện gì. Ta lại nhấp miệng, nói: “Bên ngoài mọi lời đồn đều nói ca ca ta ở trong nhà nuôi mười tám tiểu thiếp.”

“Ừ, chuyện này ta cũng biết. Còn nghe nói lệnh huynh không chỉ yêu mỹ nữ, mà còn thích cả mỹ nam. Bất quá, người cứ yên tâm, hai ngày hấn ở cùng ta đều rất quy củ, tuy rằng hai người các người rất giống nhau, nhưng giữa chúng ta không có phát sinh chuyện gì.”

== Ai muốn hỏi người cái này chứ...Ta cũng không cảm thấy ca ca có khả năng làm gì được người, loại người như hần cũng chỉ dám trêu chọc người như Chúc Anh Đài thôi, động vào người thì trừ phi là hần chán sống rồi.

“Lời đồn bên ngoài thật ra có chút khoa trương. Trong nhà của ta cũng không có khả năng nuôi nhiều tiểu thiếp như vậy, bất quá tuy không có mười tám người, nhưng ba bốn người thì vẫn có, nha hoàn cũng không ít.”

“Ừ? Người muốn nói cái gì? A Đường, mọi chuyện cứ nói thẳng mới giải quyết được, không cần quanh co lòng vòng với ta. Người cứ yên tâm, mặc kệ người muốn hỏi cái gì, Mã Văn Tài ta nhất định sẽ thành thực trả lời.” Có lẽ trình độ vòng vèo của ta quá kém, Mã Văn Tài lập tức nghe ra ta có ý khác, trực tiếp mở miệng bảo ta nói thẳng luôn.

Này, được rồi.

“Cái này, không biết trong nhà Văn Tài huynh, đã nạp bao nhiêu thiếp rồi?”

“Hừ, ai dám nạp thiếp cho ta!”

Mã Văn Tài đột nhiên vùng tay, đánh đổ cây nến đang sáng ở gần đó, tức thời trong phòng ánh sáng giảm mạnh. Ta bị hoảng sợ, còn không hiểu tại sao hần lại giận như vậy, lại nghe thấy Mã Văn Tài khẽ thở dài, đứng dậy nhặt cây nến lên rồi thắp lại, tiếp theo hướng chỗ ta đi tới, không chút khách khí ôm lấy ta, trong miệng nói: “Người vừa rồi cả tối suy nghĩ, chính là vì cái này?”

“Chỉ là tò mò tò mò thôi, thuận miệng hỏi thăm một chút ấy mà.” Ta vội định xoay người tránh ra, lại rất nhanh bị hần ôm lại, nghiêm cẩn nói với ta:

“Mã Văn Tài ta từ nhỏ đến lớn, trong nhà vốn không thiếu tiểu thiếp thông phòng, nhưng một người ta cũng không cần. Với ta mà nói, thê tử thì chỉ cần một là đủ rồi, ta tuyệt đối sẽ không giống như cha ta, mang về nhà một đồng nữ nhân vô dụng, khiến cho thê tử phải thương tâm khổ sở!”

“Nhưng mà Văn Tài huynh, ta nghĩ ta không phải là người phù hợp với người.” Ngẩng mặt lên nhìn người này, trong mắt hần tràn đầy sự nghiêm túc, khiến trái tim của ta không không chế được mà đập loạn, ta nghĩ nghĩ một lát, vẫn quyết định đem tình hình thực tế nói cho hần.

“Tuy rằng ta xuất thân từ nhà họ Diệp ở Thái Nguyên, cũng coi như là một nhà danh giá, nhưng kỳ thực ta không đủ tư cách làm một tiểu thư khuê các. Ta không biết thêu hoa, cũng không biết vẽ tranh, không biết chơi đàn, chữ viết rất khó nhìn, lại không hiểu tam tòng tứ đức, cũng sẽ không thể giúp chồng dạy con, thậm chí ngay cả thi cử văn chương ở trong trường cũng là xếp thứ hai từ dưới lên. Mã Văn Tài huynh thành tích lúc nào cũng đứng đầu, chẳng lẽ người không thấy, hai người chúng ta...kỳ thực rất không thích hợp sao?”

“Bởi vì thi cử người đếm ngược thứ hai, cho nên người chỉ hợp với cái tên Vương Lam Điền đếm ngược thứ nhất sao?” Mã Văn Tài không khách khí cắt lời của ta.

Chuyện này rốt cuộc thì liên quan gì đến Vương Lam Điền chứ? Tại sao lại kéo hần vào a!

Ta định há mồm phản bác, thì Mã Văn Tài đã lấy tay bưng kín miệng ta, ghé sát vào gần, thấp giọng nói: “Đừng nghĩ có hợp hay không hợp. Người tính cách thế nào, ta sao lại không biết? Không có gì là thích hợp hay không thích hợp, từ giờ về sau ta sẽ từ từ dạy người, hiện giờ cứ nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì để mai lại nói.” Hần nói xong thì bỏ tay ra, lại thuận tay giúp ta vuốt lại tóc cho thẳng thơm, ngón tay lại khẽ véo má ta một cái, sau đó buông ra, bản thân tự trở về trường kỉ, nằm xuống ngủ.

Trong lòng ta cảm xúc mãnh liệt, trong lúc nhất thời không suy nghĩ kĩ, xa xăm nhìn Mã Văn Tài vui người trong tấm chăn gấm màu lam, bất tri bất giác chìm vào mộng đẹp.

Mấy ngày tiếp theo, ta bắt đầu cố ý tránh né Mã Văn Tài, tuy là không đối phòng, nhưng cho dù ở trong phòng nhìn thấy hần, cũng sẽ đột nhiên không biết nói gì cho phải. Đá bóng cũng không dám đi, cùng đám người Lương Sơn Bá cũng trở nên có chút xa cách, trong lúc nhất thời trong cái nhìn của mọi người ta liền trở thành kẻ quái dị. Đào Uyên Minh còn vì thế mà cười nhạo ta một phen, nói hần trốn trong núi ẩn cư, còn Diệp huynh đệ ngay trong trường cũng có thể ẩn cư được, lão phu tự nhận không bằng.

Ta bị hần nói làm cho xấu hổ, cũng biết đại thúc là thấy ta phiền lòng, vì muốn khuyên giải ta nên mới nói vậy, phi thường cảm kích, vì thế cũng dần dần khôi phục lại thái độ bình thường. Chỉ là lúc ở Mã Văn Tài ở chung vẫn vô thức cảm thấy không thoải mái. Mã Văn Tài cũng không có tiếp tục dùng lời nói bức bách ta, hành vi cử chỉ cũng chú ý rất nhiều, chỉ khư khư cứ kiên trì mỗi ngày cầm ta giúp ta luyện chữ, mà ta bởi vì có hần giúp đỡ chữ cũng viết tốt lên rất nhiều, nên cũng không có cự tuyệt.

Mấy ngày nay tới giờ, trong trường đã xảy ra không ít chuyện, trong đó đáng nhắc tới nhất chính là Vương Trác Nhiên Vương đại nhân bị nổi mẩn đỏ toàn thân.

Kỳ thực theo như ta thấy, nổi mẩn cũng chỉ là một loại viêm da mà thôi, nếu mà ở hiện đại, hoặc là đi bệnh viện xin thuốc, hoặc là vào tiệm thuốc mua chút thuốc mỡ về bôi là sẽ khỏi. Nhưng mà ở cổ đại, thì nó lập tức trở thành bệnh nặng không có thuốc chữa! Ngay cả Trần phu tử lúc nào cũng như cái đuôi lèo đèo theo sau Vương đại nhân, lúc này cũng chạy rất xa, chỉ sợ bản thân sẽ bị lây bệnh. Nhưng bản thân hần sợ hãi thì thôi, không biết tại sao lại muốn ra oai, lệnh cho ta và Lương Sơn Bá đi chăm sóc Vương đại nhân, sắc thuốc bôi thuốc cho hần.

Mã Văn Tài không muốn để ta đi, sợ bệnh kia lây cho ta, còn có ý định dùng vũ lực bức bách học sinh khác thay ta chăm sóc Vương Trác Nhiên. Nhưng ta lại cự tuyệt ý tốt của hần, một phần là vì cảm thấy Vương Trác Nhiên rơi vào tình cảnh này thật sự rất đáng thương, phần khác là vì không muốn khiến người khác khó xử, vì thế kiên trì cùng Lương Sơn Bá chăm sóc Vương Trác Nhiên. Mã Văn Tài khuyên ta không được, cuối cùng thế nhưng định tự mình thay cho ta, khiến cho mọi người đều kinh hãi.

Tối hôm đó, Tâm Liên cô nương lo lắng ta sẽ bị lây bệnh, bèn mang tới cho ta một lọ hạt tiêu, nghe nói là có thể chữa được bệnh này. Vương Trác Nhiên vì cảm thấy đây là đồ dân đen dùng, vì vậy sống chết không cho ta bôi, cuối cùng ta và Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài phải đề hấn ra bôi thuốc, sau khi chữa khỏi thì đưa hấn rời khỏi trường. Đến tận lúc trước khi đi, Vương Trác Nhiên còn trách mắng chúng ta dùng đồ của dân đen hãm hại tính mạng của hấn, hơn nữa còn nói cho dù hấn có chết, cũng sẽ xuống địa ngục làm ác quỷ, tuyệt đối không tha cho chúng ta.

Danh gia vọng tộc cùng dân chúng bình thường, khác biệt đến như vậy sao?

Ta mơ hồ cảm thấy, Mã Văn Tài và Vương Trác Nhiên, tuyệt đối là cùng một loại người. Ngay cả khi hấn cố ý giấu đi sự cao quý của mình thì sự ngạo mạn khinh thường vẫn toát ra từ xương tủy, không thể nào che giấu được.

Điểm này, không lâu sau ở cuộc thi săn bắn, rốt cục lại một lần nữa mạnh mẽ biểu hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Đánh cược

Sắp tới cuộc thi săn bắn sẽ diễn ra, chính là trận đấu được tổ chức thường niên ở trường Ni Sơn. Tuy rằng chỉ là một trò chơi, không có phần thưởng thực tế, nhưng cũng coi như một cuộc thi võ nghệ. Đối với học sinh trong trường mà nói, không chỉ muốn giỏi văn, mà ngay cả võ cũng muốn đứng đầu, văn võ song toàn, mới có thể được coi là hiền tài của quốc gia.

Trận đấu lần này chia học sinh trong thư viện làm hai đội, một đội là đội chữ Thiên do Mã Văn Tài chỉ huy, đội còn lại là đội chữ Địa do Lương Sơn Bá chỉ huy. Thật ra vốn định để ta làm đội trưởng đội chữ Địa, nhưng ta bản cung không giỏi, cảm thấy không gánh nổi trọng trách nên, nên chủ động để Lương Sơn Bá làm.

So với con gà mờ như ta, Lương Sơn Bá càng thích hợp làm đội trưởng hơn. Cái này vốn không liên quan đến quan hệ cá nhân, chỉ là lấy đại cục làm trọng thôi.

Trận đấu lần này lấy thời gian giới hạn là một nén nhang, trong thời gian này đội nào săn được nhiều con mồi hơn thì thắng. Trần phu tử vừa hô bắt đầu, Mã Văn Tài đã thúc ngựa lao đi, những người khác cũng vội vàng đuổi theo, Tần Kinh Sinh ném mấy cục đá vào bụi cỏ, dọa mấy con gà chạy ra, sau đó chúng liền bị loạn tiễn của Mã Văn Tài giết chết toàn bộ! Vương Lam Điền và một vài học sinh khác nhanh chóng thúc ngựa tiến lên thu dọn chiến lợi phẩm, đặc ý quơ quơ trước mặt chúng ta, cũng nói với Mã Văn Tài: “Văn Tài huynh thật quá lợi hại. Chỉ cần có Văn Tài huynh ở trong đội chúng ta, đội kia khẳng định là thua rồi!”

“Hừ.” Mã Văn Tài cười lạnh một tiếng, đứng ở phía đó hướng về phía ta, la to:

“Diệp Hoa Đường, có muốn đánh cược hay không?”

“Đánh cược?” Ta sững sờ, “Cược cái gì?”

“Trận đấu hôm nay, nếu ta thắng, ngươi phải đáp ứng chuyện hôm trước ta đã nói, không được khước từ!”

Chuyện mấy hôm trước?

Mấy ngày nay hấn có nói gì với ta đâu, gần nhất chúng ta chỉ nói về chuyện đính hôn...

Ta bị hấn làm cho sốc rồi, mặt cũng đột nhiên có chút nóng lên. Mắt thấy tên kia còn đang ngẩng cao đầu đắc ý chờ ta trả lời, ta không khỏi mím môi, cổ lẩy dững khi lên tiếng trả lời, “Hừ, đánh cược cái gì, chờ ngươi thắng rồi hãy nói!”

“Thế nào, ngươi không dám, sợ hãi sao?” Mã Văn Tài ghim cương lại, thay đổi phương hướng phi đến, đôi mắt ung híp lại. Người bên cạnh hấn không rõ chân tướng, liền ồn ào, lớn tiếng nói ta nhất gan. Tuần Cự Bá nghe thấy thì tức giận, dứt khoát thay ta quyết định:

“Có gì không dám chứ, cược thì cược! Diệp huynh, ngươi đừng sợ, lần đánh cược này ta sẽ giúp ngươi! Mã Văn Tài, có giỏi thì cược với ta đây này!”

Tuần Cự Bá vừa nói xong, ta thiếu chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi. Mã Văn Tài ở bên kia nghe được thì phá lên cười, châm chọc nói: “Muốn cược với ta, dựa vào ngươi? Hừ, bản công tử không có tâm tư đó.”

“Hừ, vậy chúng ta không cược với ngươi nữa! Diệp huynh, chúng ta đi!” Tuần Cự Bá nói xong liền bảo ta quay đầu ngựa lại, đi vào trong rừng, Mã Văn Tài lại hừ lạnh một tiếng, vội vàng quát ngựa vọt tới trước mặt chặn đường chúng ta, hoàn toàn chính là bộ dạng nếu là không đồng ý cược thì đừng hòng đi đâu hết.

Nhìn thấy bộ dạng này của hấn, Chúc Anh Đài không khỏi tức giận, lớn tiếng kêu lên: “Mã Văn Tài, ngươi tránh ra!” Lương Sơn Bá cũng nói: “Văn Tài

huynh, ngươi định làm gì? Làm khó người khác không phải là việc người quân tử nên làm.”

“Ta hôm nay chính là muốn làm khó người khác, như thế nào?” Mã Văn Tài nghiêng đầu, mười phần chính là bộ dạng của kẻ vô lại ăn chơi trác táng. Ta thật sự bị hấn làm cho hết cách, cũng bị kích động, liền thẳng thắn vỗ ngực: “Được, cược thì cược, Mã Văn Tài, chưa chắc ta đã thua ngươi!”

“Vậy thì thử xem” Mã Văn Tài thấy cá đã cắn câu, liền tươi cười, “Bất quá chúng ta phải giao hẹn trước, nếu ta thắng, ngươi sau này việc gì cũng phải nghe lời ta.”

“Ngươi thua, phải hứa không được đối với ta động tay động chân, còn phải khâu lại quần áo ngươi làm rách của ta!” Ta vừa nói ra, Mã Văn Tài mặt đang tươi cười đột nhiên cứng ngắc, còn những người khác sau khi sùng sốt, thì rất muốn cười. Mã Văn Tài nhú mày nhìn chăm chăm bốn phía, tất cả học sinh trong đội chữ Thiên vội vàng tỏ ra nghiêm túc, Mã Văn Tài lại xoay qua nhìn ta, nói “Ta sẽ không thua”, sau đó nhanh chóng phi ngựa xông lên, mang theo cả đám thành viên của đội mình.

Tuân Cự Bá ở bên cạnh ta cười đến mức ngồi cũng không vững, liên tục khen ta chơi đòn hiểm, cũng đã bắt đầu tưởng tượng đến sau khi Mã Văn Tài thua liền cầm kim khâu. Lương Sơn Bá thì sắc mặt lại không hề tốt, do dự một chút liền thử thăm dò: “Diệp...Diệp huynh, Văn Tài huynh, hấn, chẳng lẽ thường xuyên xé quần áo của ngươi?”

Đúng vậy! Người này sức lực rất lớn, lại thích đột nhiên kéo tay, cũng không đếm xuể số quần áo của ta bị hấn làm rách. Bất quá, lời này không thể nói cho Lương Sơn Bá, vì vậy ta liền nói có lẽ, nhắc hấn tới chuyện hôm trước, lúc chúng ta cãi nhau thì hấn xé quần áo của ta. Lương Sơn Bá thoát nhìn còn có chút hoài nghi, lúc này Tuân Cự Bá lại nói: “Được rồi, chuyện quần áo nói sau đi, trước tiên chúng ta phải nghĩ cách đánh bại đám người Mã Văn Tài đã.”

Ngay lúc đang nói dở câu, chợt thấy một con thỏ hoang nhảy từ trong bụi cỏ ra, Lương Sơn Bá tay đang cầm cung, thấy thế nhanh chóng đặt tên lên dây, nhắm con thỏ kia định bắn, nhưng không hiểu tại sao rất lâu xong cũng không buông dây. Tuân Cự Bá tưởng hấn không nhắm trúng, liền giương cung của mình lên bắn, không ngờ lại bị Lương Sơn Bá giữ cung lên cản, lo lắng nói: “Đừng, không cần!” Sau đó thỏ tay rút hết sạch tên của Tuân Cự Bá.

Tuân Cự Bá vội la lên: “Này, Sơn Bá, ngươi đang làm gì vậy? Ngươi xem, nó chạy mất rồi!”

Lương Sơn Bá lắc đầu, trên mặt lộ vẻ không đành lòng, nói với Tuân Cự Bá: “Cự Bá, ta cứ cảm thấy, làm như vậy thực quá mức tàn nhẫn.”

Tuân Cự Bá thờ dãi, nhảy từ trên ngựa xuống, nhú mày nói: “Sơn Bá, đây là buổi đi săn mỗi năm cũng chỉ có một lần, ngươi mềm lòng như vậy, còn đấu cái gì nữa? Chẳng lẽ muốn chúng ta chủ động nhận thua sao?”

“Đừng vậy, đừng vậy!” Đám đông học sinh đứng sau lưng chúng ta cũng gào lên. Tuân Cự Bá lại kéo ta qua, nói: “Còn có Diệp huynh, hấn vừa vặn khi này đã đánh cuộc với Mã Văn Tài. Ngươi làm như vậy, chẳng lẽ muốn để hấn chưa cố gắng đã nhận thua ư?”

“Được rồi!” Chúc Anh Đài kêu to một tiếng, “Mọi người đừng ầm ĩ nữa, để nghe Sơn Bá nói thế nào đã!” Nàng nói xong cũng xoay người xuống ngựa, bước đến bên cạnh Lương Sơn Bá, “Sơn Bá, ngươi định làm sao bây giờ? Chúng ta thực sự muốn nhận thua sao?” Nàng nói xong thì liếc mắt nhìn ta một cái, lẳng lặng đứng hơi chếch một chút, cố ý giữ khoảng cách với ta.

Trong lòng ta cười lạnh, dứt khoát cố ý vượt cầm cao thấp đánh giá nàng, làm ra vẻ vô cùng mê mẩn. Chúc Anh Đài quả nhiên biến sắc, nhanh chóng kéo Lương Sơn Bá ra làm bình phong che cho mình. Lương Sơn Bá có chút bất đắc dĩ nhìn ta, liếc mắt một cái, nói: “A Đường, ngươi cũng đừng trêu Anh Đài nữa, hấn nhất gan, không chịu nổi ngươi hù dọa vậy đâu.”

Hừ, nàng không chịu nổi dọa, vậy ca ca ta thì chịu được đòn sao? Ta bĩu môi, cũng từ trên ngựa nhảy xuống, nghe thấy Lương Sơn Bá giải thích: “Ta cũng không nói chúng ta sẽ nhận thua mà.”

“Vậy ngươi định làm thế nào? Thời gian sợ không còn kịp rồi!” Tuân Cự Bá vội la lên, Lương Sơn Bá vẻ mặt cũng lo âu, vuốt cằm suy nghĩ, miệng nói: “Nếu có phương pháp gì có thể không cần giết chúng nó, mà vẫn bắt được thì tốt rồi...”

“Có đó!” Ta cười nhẹ, “Chúng ta có thể đi săn!”

“Đi săn?” Lương Sơn Bá sùng sốt, Tuân Cự Bá thì vội la lên: “Diệp huynh có biện pháp gì, mau nói đi?”

“Biện pháp ở ngay đây!” Ta kéo xuống từ trên mình ngựa một đồng láng nhẵn, giơ lên cho họ xem. Tuân Cự Bá nhìn thấy, trên mặt vừa sợ hãi vừa vui mừng, hét to: “Diệp Hoa Đường, ngươi đúng là đồ quý sư! Dám ở hội săn bắn mà mang theo lưới!”

“Ha ha, là vì ta không giỏi cung tên, đành phải nghĩ biện pháp khác.” Ta cười, giương lưới trong tay lên, cùng đám người Lương Sơn Bá bàn bạc phân công đi săn, cũng chia ra người chuyên đi tìm con mồi, vây bắt, rồi người cuối cùng phụ trách dùng lưới chộp. Mọi người phân công xong, hiệu suất thế nhưng cũng không thấp, đợi đến lúc Vương Lan cô nương báo cho chúng ta là đã hết giờ, chúng ta mới nhận ra thế nhưng con mồi đã bắt được đầy lồng.

Theo tình hình chung, thời gian cháy hết một nén nhang là khoảng hai khắc chung, nghĩa là 30 phút. Bất quá cây hương dùng ở kì săn bắn này rõ ràng to hơn, cũng dài hơn, cháy khoảng một canh giờ, nghĩa là 2 tiếng, thời gian như vậy bảo ngắn cũng không ngắn, bảo dài cũng không dài.

Trận đấu này cuối cùng cũng đã kết thúc. Ta nâng tay áo lau mồ hôi ở thái dương, cùng mọi người cười ngựa trở về. Lương Sơn Bá đi cùng Vương Lan đánh dấu số lượng vật săn được xong, cũng cười ngựa đuổi theo, thấy xung quanh không có ai, liền thấp giọng nói với ta: “Diệp cô nương, hôm nay đồng người như vậy, về sau ngươi vẫn nên nói thật với sư mẫu, không nên tham gia mới tốt.”

“Vi sao không cần tham gia?” Ta kỳ quái hỏi, “Các ngươi không muốn cùng ta một đội sao?”

“Không không không, đương nhiên không phải.” Lương Sơn Bá vội lắc đầu, lắp bắp nói, “Cái này, ta chỉ cảm thấy, thi đấu như vậy rất vất vả. Ngươi là con gái, vạn nhất trong lúc thi đấu lại bị thương, như vậy sẽ không hay.”

“Hóa ra ngươi định nói như vậy, không cần lo lắng, ta cũng đâu phải loại mảnh mai yếu đuối!” Thi ra hấn lo lắng ta bị thương, dù sao thì bị thương cũng đã sớm bị rồi, làm gì còn chờ tới hôm nay nữa? Con một sách này lại quan tâm vợ vắn rồi.

“Mấy ngày vừa rồi, Văn Tài huynh cũng không bắt nạt ngươi chứ? Thật ra ta cảm thấy, nếu bất hòa như vậy thì đôi phòng đi, bằng không chúng ta đi cầu xin sư nẫu, nói với nàng là... thân thể ngươi không tốt, cần yên tĩnh, để nàng sắp xếp cho ngươi một mình một phòng. Ngươi thấy sao?” Lương Sơn Bá vừa bị ta chuyển đề tài, lại nhắc tới vấn đề phòng ngủ, hơn nữa còn định tiếp tục hỏi ta chuyện vừa nãy, “Còn nữa, chuyện vừa rồi Văn Tài huynh muốn đánh cược với ngươi, rốt cuộc là chuyện gì? Có phải là chuyện gì khiến ngươi khó xử không?”

“Sơn Bá huynh!” Ta lắc đầu, đưa tay vỗ vai hấn, làm cho Lương Sơn Bá kinh hoàng đến há hốc mồm. Người này thật đúng là...

“Sơn Bá huynh, ngươi không cần lo lắng cho ta. Văn Tài huynh đối với ta rất tốt, cũng không làm khó ta, nên, ta tạm thời không muốn đôi phòng. Ngươi cứ đối đãi với ta như trước đây là tốt rồi, đừng để ý ta là nam hay nữ, làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến tình cảm bạn bè giữa chúng ta. Mọi người hãy cứ như trước đi, xưng huynh gọi đệ, có được hay không?”

“Làm sao có thể giống như trước được...” Lương Sơn Bá nhỏ giọng thì thầm một câu, đúng lúc này Tuân Cự Bá tiến lại gần, hai tay vòng qua ôm lấy cả bả vai của ta và Lương Sơn Bá. Lương Sơn Bá vội vàng đẩy cái tay đang ở trên vai của ta ra, Tuân Cự Bá cũng không thêm đề ý, chỉ là cười với ta: “Ài, Diệp huynh, ngươi xem chúng ta săn được rất nhiều con mồi. Lần này tuyệt đối có thể đề bẹp Mã Văn Tài, ngươi không cần phải lo đánh cược sẽ thua, ta cam đoan là quần áo của ngươi sẽ được khâu rồi!”

“Ha ha, thật không? Như vậy thì tốt quá rồi.” Ta cũng nở nụ cười, ánh mắt xa xôi nhìn lên trời, trong miệng thần nhiên nói, “Bất quá, có thua cũng không sao, không có quan hệ gì cả.”

“Như vậy sao được!” Tuân Cự Bá vội lắc đầu, “Nếu như chúng ta thua, ngươi thật sự sẽ phải đáp ứng mọi yêu cầu của Mã Văn Tài đó. Vạn nhất hấn yêu cầu vô lý thì phải làm sao?”

“Vậy thì ta sẽ đánh hấn.” Ta nháy nháy mắt, đột nhiên cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm rất nhiều, phảng phất như bỏ được một tảng đá trĩu nặng trong lòng. Tuân Cự Bá chăm chăm nhìn ta, không hiểu gì cả. Ta cười, đoạt lấy cái lồng chứa con mồi trong tay hấn, bước nhanh về phía trước.

Thắng hay thua, cũng không quan trọng.

Nếu như hấn đã có phần tình cảm này, ta nghĩ, ta cũng có thể, thử cùng hấn bắt đầu.

Mọi người đã tập trung chính tề ở sân săn bắn. Mã Văn Tài chỉ huy đội chữ Thiên đứng thẳng, trong tay cầm một cái lồng đầy ắp con mồi, đôi chỗ còn có thể thấy được mấy mũi tên theo khe hở của lồng lộ ra. Ta cũng mang theo lồng của đội mình đến giữa sân, thuận tiện nhìn vào trong lồng của đội kia, phát hiện trong lồng, tất cả con mồi đều cầm những mũi tên nhìn thật quen mắt. Nhìn kỹ, đều là tên chuyên dụng của Mã Văn Tài, bởi vì có lần ngẫu nhiên giúp hấn mài mũi tên, cho nên ta đối với hình thức của cái tên này đặc biệt ghi nhớ rõ ràng.

Nhưng như vậy thật sự là kỳ quái a, trong đội ngũ ngoài hấn ra còn ít nhất sáu bảy người khác bắn cung cũng tạm tạm mà, ta thấy những người đó đều dùng tên gỗ được trường phát. Mà theo tính tình của Mã Văn Tài, khẳng định sẽ không cho người khác mượn dùng tên của mình, chẳng lẽ tất cả những người kia đều không săn được gì, toàn bộ đều là con mồi của Mã Văn Tài?

Nhưng cái này căn bản là không có khả năng a!

Ta còn đang kinh ngạc, Trần phu tử đã gõ chiêng, ý bảo mọi người tập trung về vị trí cũ.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Tâm sự

Đội cho tất cả học sinh ào ào tụ tập đến giữa sân xong, Trần phu tử uy nghiêm ngừng đầu nhìn quét qua tất cả chúng ta một lượt, lớn tiếng nói:

“Thời gian một nén nhang đã hết, bản phu tử lúc này tuyên bố, trận đấu chấm dứt!”

Hấn sau khi nói xong, Vương Lan liền mỉm cười, trình sổ sách lên trước mặt Trần phu tử, cho hấn xem số lượng ghi chép lại. Trần phu tử liếc mắt nhìn sổ sách, nhếch môi, hai tay chấp sau lưng vội vàng đến xem hai cái lồng chứa con mồi, sau đó cẩn thận đếm số lượng từng con, mày bắt đầu hơi hơi nhíu lại, nhưng cũng không bộc lộ quá nhiều cảm xúc, chỉ lùi lại phía sau hai bước, ngừng đầu lớn tiếng tuyên bố:

“Kết quả trận đấu, đội chữ Địa, thắng!”

Lương Sơn Bá lập tức tươi cười hơn hờ, Tuân Cự Bá cùng với đám học sinh còn lại cũng vỗ tay hoan hô, mười phần cao hứng. Còn thành viên của đội chữ Thiên thì hồn phi phách tán, dường như không thể tin vào kết quả như vậy. Lương Sơn Bá sau đó quay đầu nhìn về phía Mã Văn Tài, lớn tiếng nói: “Văn Tài huynh, cảm ơn.”

“Văn Tài huynh đừng có quên đã đánh cược gì với Diệp huynh nha!” Tuân Cự Bá nhưn mày đột ngột phóng đến một câu, ta vốn định cười to, nhưng lại để ý thấy Mã Văn Tài bộ dạng có chút chật vật, liền không cười nổi nữa, lo lắng nhìn hắn.

Mã Văn Tài xanh cả mặt, không trả lời, vội quay ngựa lại định đi, dường như không muốn nhiều lời với chúng ta. Ta vốn đang định nói với hắn, lại thấy hắn làm như vậy, nhất thời có chút xấu hổ. Lương Sơn Bá thấy ta ngẩn người, liền cười nói: “A Đường, ngươi suy nghĩ gì mà nhập thần thế? Chúng ta đi thôi. Ngươi xem, Anh Đài đang vỗ tay gọi chúng ta kìa.”

Nàng là vỗ tay gọi ngươi mà? Không có bao gồm ta ở đó đâu. Ta âm thầm oán giận một câu, vẫn là đi theo đám người Lương Sơn Bá đi đến sân chơi. Khác với bọn Mã Văn Tài, con mỗi đều bị bắn tên mà chết, chúng ta đều là bất sống con mỗi, cho nên ngoại trừ một mỗi ra, không có ai bị thương cả.

“Ngoan, các ngươi về sau phải cẩn thận chút nha, đừng để lại bị người ta bắt được.” Lương Sơn Bá mở lồng, thả đám gà và thỏ ra, còn cảnh cáo chúng ta nhất định phải chú ý cẩn thận. Chúc Anh Đài đứng bên cạnh nhìn hắn cười, hai người sóng đôi nhìn thật âm áp.

“Ha ha, chúng ta thắng trận này thật đẹp!” Tuân Cự Bá lại vỗ vai Lương Sơn Bá, trên mặt tràn đầy sự hưng phấn. Chúc Anh Đài nghe thấy vậy không khỏi ngẩng đầu lên, cũng cười:

“Cũng chỉ là một trò chơi mà thôi, xem ngươi vui đến thế nào kìa.”

“Ha ha.” Tuân Cự Bá có chút ngượng ngùng, cúi đầu cười cười, lại nói, “Nhưng mà Mã Văn Tài cũng đâu có coi đây là trò chơi đâu, ngươi xem, hắn tức điên cả người lên, bất quá cũng có thể là vì đánh cược thua tiểu Diệp, nghĩ đến tương lai u ám mà đau lòng a.”

“Chuyện này là tất nhiên.” Lương Sơn Bá đứng thẳng dậy, nói, “Nói đến bắn cung, toàn bộ trường này không ai dám so với hắn, hắn đương nhiên thua mà không phục.”

“Được rồi, không đề cập đến chuyện này nữa. Chúng ta cũng mau trở về thôi, cha ta còn đang chờ kết quả.” Vương Lan ôm đồng hồ sách đứng một bên nói, Lương Sơn Bá liền nhìn ta và Tuân Cự Bá, ý bảo chúng ta đem ngựa về chuồng. Ta lại lắc đầu, sau đó nhờ bọn họ giúp ta đem ngựa về, bản thân vội vàng chạy ra trước núi tìm Mã Văn Tài.

Cũng không biết tại sao, ta cảm thấy vô cùng lo lắng. Lấy tính tình của người kia mà nói, nếu thắng cược còn không sao, một khi bị thua, tên kia nhất định sẽ mặc kệ tất cả mà nổi điên lên, đến thiên vương lão tử lúc ấy gặp hắn cũng muốn cách xa ba thước.

Nhất là lần này, hắn lại thua bởi kỹ nghệ bắn cung mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo nhất...

Thời điểm chạy tới trước núi, từ rất xa ta đã nhìn thấy Mã Văn Tài đang nổi cơn tam bành ở trong sân bóng đá, nhấc chân đá quả bóng đập lên cầu môn bồm bộp, đá xong lại đi đá đám cọc chắn quanh sân. Vương Lam Điền và Tần Kinh Sinh ở bên cạnh cố ý ngăn cản, cũng bị hắn một cước đá văng ra, sau đó lại lao vào đá cọc chắn, vừa đá vừa dùng sức dẫm lên.

Người này lại cáu kỉnh, đáng ghét, sẵn bắn thua thì ảnh hưởng gì? Đạp nhiều như vậy cũng không sợ đau chân, ngươi cho là chân của mình làm bằng sắt sao?

Ta vội bước nhanh hơn, cũng để ý tới Vương Lam Điền, tên kia còn không sợ chết vẫn muốn ngăn Mã Văn Tài, lại còn khuyên can:

“Văn Tài huynh, Văn Tài huynh, ngươi đừng tức giận nữa! Cũng chỉ là một trò chơi mà thôi, thua thì thua, cũng đâu có mất miếng thịt nào!”

“Câm miệng cho ta, lập tức câm miệng cho ta!” Mã Văn Tài kéo áo hắn, hằm hằm nói, “Nếu không phải tại lũ vô dụng các ngươi, ta làm sao có thể thua được!”

Vương Lam Điền cuộn mình ngồi một xó, nhỏ giọng nói:

“Sẵn vốn không phải một chọi một mà...”

“Cút đi!” Mã Văn Tài dùng sức đá hắn, “Lăn!”. Vương Lam Điền bị hắn đạp cho một cước, sợ đến mức vất chân lên cổ mà chạy. Mã Văn Tài lại xoay người đi, dùng sức đá tiếp một cái cọc khác, xem ra còn muốn dẫm nát nó.

Ta thờ dãi, vội chạy về phía trước, mở miệng kêu: “Văn Tài huynh!”

Mã Văn Tài động tác hơi ngừng, cũng không thèm quay đầu lại, mắng: “Bảo ngươi cút ngươi có nghe thấy không?”

Hắn nói xong câu đó, lúc quay đầu lại nhìn thấy ta, sắc mặt không khỏi có điểm xấu hổ, nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, mãi sau mới cúi đầu nói: “A Đường, sao ngươi lại ra đây?”

Ta đi qua đem dựng tất cả những cái cột bị hắn đá đổ lên, do dự một chút, muốn kéo cái cột đang bị hắn dẫm chân lên ra, nhưng cuối cùng lại sợ không

đám làm, rũ mắt xuống khuyên nhủ: “Văn Tài huynh, chúng ta trở về đi, người đừng tức giận.”

“Hừ!” Mã Văn Tài trừng mắt nhìn ta, hít một hơi mạnh, lại quay đầu nói, “Các người thắng, người đương nhiên là không có chuyện gì rồi. Hiện tại thấy ta thua, người thật cao hứng phải không? Rốt cục có thể thoát khỏi ta, tự do đi tìm Lương Sơn Bá của người có phải không hả? Đừng có chối, lúc này ta rõ ràng thấy người rất cao hứng!”

“Người có thể đừng nói lung tung nữa không?” Ta nhú mày, “Con mắt nào của người thấy ta cao hứng? Ta nếu không quan tâm người, việc gì phải tự làm khổ mình chạy đi tìm người!”

“Vừa rồi người cười cái gì?” Mã Văn Tài vội quay đầu lại, động tác nhanh đến nỗi mũi trên đầu cũng bị lệch, không chút khách khí chỉ trích ta, “Vừa rồi lúc Trần phu tử nói các người thắng, người sao lại cười vui vẻ hả? Người cao hứng vì thấy ta thua, có phải không?”

Chúng ta thắng mà, chẳng lẽ ta cũng không thể cao hứng một chút, phải làm bộ mặt buồn bã rầu rĩ hay sao? Ta cũng có chút ghen tị: “Vay người cảm thấy ta nên thế nào? Nghĩ biện pháp ngăn chân bọn Lương Sơn Bá, để giúp lão nhân gia ngài thắng?”

“Bản công tử không thêm!” Mã Văn Tài nghe thấy ta nói xong lại nổi cơn giận, còn muốn nói nữa, nhưng lại bị Hiệu trưởng đang đứng cách đó không xa cắt ngang. Ở trước mặt Hiệu trưởng, lễ nghĩa là phải quy củ, vì thế ta và Mã Văn Tài đều ngừng không cãi nhau nữa, đồng thời chấp tay cúi đầu, hành lễ vãn an Hiệu trưởng.

Hiệu trưởng nhìn bốn phía xung quanh, thấy đông cột bị Mã Văn Tài đá đổ xiêu đổ vẹo, trên mặt cũng hiển hiện chút tức giận: “Mã Văn Tài, người có biết người thua ở đâu không?”

Mã Văn Tài dừng một chút, không chút để tâm mà trả lời: “Hiệu trưởng, ta nghĩ thế nào cũng không hiểu tại sao mình lại thua Lương Sơn Bá!”

Quả nhiên hấn chính là vì như vậy mà tức giận. Ta lắc đầu, âm thầm thở dài. Chỉ thấy Hiệu trưởng nói:

“Đúng vậy. Nếu luận về tài cưỡi ngựa, bắn cung, bọn họ có lẽ không bằng người. Nhưng mà bọn họ lại phát huy được tinh thần đồng đội!” Hiệu trưởng nói tới đây liền gật đầu cười với ta, lại tiếp tục nói, “Mà người lại chỉ chọn chiến thuật đơn thương độc mã. Dù một người có giỏi đến đâu, làm sao có thể chống lại một đám người đồng tâm hiệp lực với nhau! Lương Sơn Bá thắng ở chỗ, hấn vì người khác, mà người khác cũng vì hấn.”

Nói tới đây, Hiệu trưởng lại liếc mắt nhìn ta, trên mặt hơi có chút ý cười, nói với Mã Văn Tài: “Bất quá, người xem, không phải cũng có người lo lắng cho người, vì người mà chạy tới đây sao? Ta nghe Vương Lan nói, sở dĩ đội chữ Địa thắng được, đều là nhờ kẻ sách của Diệp Hoa Đường. Người và Diệp Hoa Đường quan hệ thân thiết như vậy, có vài thứ, người thực sự nên học tập hấn, phải biết rằng đơn thương độc mã, nhiều lúc cũng không phải là thượng sách đâu.”

Mã Văn Tài liếc ta một cái, mũi cũng thở ra hơi nước, lớn tiếng nói: “Dựa vào người khác giúp đỡ, làm sao có thể coi là anh hùng hảo hán?” Hấn nói xong câu này, liền quay đầu phất tay áo bỏ đi. Hiệu trưởng thở dài, nhìn về phía ta, ta đành cười cười xin lỗi hấn, sau đó vội đuổi theo Mã Văn Tài.

Mã Văn Tài đã đi được rất nhanh, dường như sợ bị ta đuổi kịp, nên nhảy mất liền biến mất sau một lối rẽ. Ta không có cách nào khác, dứt khoát dừng lại, định trực tiếp về phòng. Dù sao trường có nhiều chỗ nấp như vậy, hấn lại đang tức giận, nhưng cuối cùng đến tối vẫn phải trở về phòng. Bất quá nhìn xem sắc trời, trưa cũng sắp đến, ta liền thay đổi chủ ý, trước đến phòng ăn tìm Tô An lấy mấy cái bánh nướng và hai đĩa thức ăn, mang theo khay về phòng. Nghĩ đến Mã Văn Tài khẳng định bây giờ vẫn đang tức giận, sẽ quên không đi ăn, ta hôm nay liền mở lòng bỏ tất, đợi đến lúc hấn về sẽ sê com cho hấn.

Hấn cũng thật là, dù sao cũng chỉ là một trò chơi, việc gì phải phát hỏa lớn như vậy. Chẳng lẽ nói đi nói lại, vẫn là do ta thắng hấn, nên hấn mới tức giận? Ài, trước mặt kẻ, đợi hấn trở về nói sau.

Đến lúc trở về phòng, Mã Văn Tài quả nhiên đang ở trong phòng ngủ, hấn cũng không có ngồi trên trường kỉ, mà bản thân cởi áo ngoài nằm thẳng cẳng trên giường. Thấy ta bước vào, liền túm lấy cái chăn trùm lên đầu, chỉ lộ ra một cái đỉnh đầu búi tóc màu đen.

Rất nhanh sau đó, cái chăn kia tiếp tục kéo lên, ngay cả đỉnh đầu cũng không thấy nữa.

Ta dờ khóc dờ cười, đặt khay lên bàn, lấy một cái bánh nướng bước qua, lấy tay xốc chăn lên, “Được rồi, Văn Tài huynh, đừng tức nữa, đi ăn com đi. Người xem này, bánh nướng hôm nay cũng không tệ.”

“Không ăn! Đừng có làm phiền ta!” Mã Văn Tài theo phản xạ gạt bánh nướng trong tay ta xuống. Ta không nghĩ động tác của hấn lại nhanh như vậy, bánh nướng rơi hết xuống đất.

Mã Văn Tài cũng sùng sốt, cúi đầu nhìn lòng bàn tay của ta, trên mặt cũng lộ ra vẻ áy náy sâu sắc. Ta thấy hấn coi như là biết ăn năn hối cải, cũng không so đo, liền tiếp tục khuyên nhủ: “Được rồi, người cũng nên nguôi giận thôi, đi ra ăn com nào. Ta đã lấy thêm phần ăn cho người rồi.”

Mã Văn Tài dừng một chút, thanh âm có chút dịu dàng hơn, nhưng vẫn là nói: “Buông ra!”

Hấn đại khái mà muốn bảo ta bỏ chăn của hấn xuống. Bởi vì ta sợ hấn tiếp tục trốn ở trong chăn, cho nên cứ giữ khư khư, thấy hấn nói vậy, liền nói:

“Không buông!”

“Ta bảo người buông ra!” Mã Văn Tài trừng mắt, ta cũng trừng lại, lớn tiếng nói: “Ta không buông đây! Người định thế nào?”

“Ta cũng đã thua rồi, ngươi còn ở đây làm gì? Không cần quan tâm đến ta nữa!” Mã Văn Tài vẫn không chịu nhìn ta, hẩn lấy gối đầu che mặt.

Ta đầu đầy hắc tuyến. Ngươi kia thi đấu trận này vốn chính là nghĩ đem chuyện chung thân đại sự ra đánh cược. Mà ta thì luôn quen thấy hẩn kiêu ngạo, giờ phút này lại trở nên như vậy, ngạc nhiên, giống như... (thật sự là không biết dùng lời nào để diễn tả), tóm lại, ta không biết phải an ủi hẩn thế nào...

Rối rắm nửa ngày, ta không thể không dè dặt nói: “Văn Tài huynh, ngươi đừng tức giận, cùng lắm thì ta không bắt ngươi phải khâu quần áo cũng được mà...”

Mã Văn Tài tiếp tục không hé răng.

Ta nỗ lực nghiền ngẫm ý của thiếu gia này, lại thử thăm dò nói: “Bằng không thế này đi, về sau ta sẽ không cùng đội săn bắn với đám người Lương Sơn Bá nữa?”

Mã Văn Tài vẫn tiếp tục không hé răng. Ta cũng hết cách, dứt khoát giật gối đầu của hẩn, tiến đến trước mặt hẩn, lớn tiếng nói: “Mã Văn Tài! Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

Thấy ta đứng sát lại gần, Mã Văn Tài không thể tránh được nữa, lúc này mới hừ một tiếng, trừng mắt nói: “Lần này, coi như không đánh cược chuyện thành thân. Chúng ta lần tới sẽ so cái khác.”

Thì ra là bởi vì chuyện này. Mặt ta không khỏi có điểm đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Này, vẫn là sau này hãy nói...” Ta còn chưa nói dứt lời, đã bị Mã Văn Tài đột nhiên túm lấy, cả người nghiêng về phía ta, gần đến nỗi ta còn cảm thấy chóp mũi của hẩn chạm vào mặt ta! Hẩn yên lặng nhìn ta, thanh âm ồ ồ nói:

“Lần tới, lần tới ta nhất định sẽ thắng!”

Hẩn trang trọng nói với ta. Thấy như vậy, trong lòng ta không khỏi chấn động, hô hấp cũng lập tức rối loạn. Lại thấy Mã Văn Tài lại muốn lại gần hơn nữa, ta vội vàng giơ tay đẩy hẩn ra, kết quả là răng hẩn lập tức bập vào mu bàn tay của ta, đau đớn đột ngột khiến ta không khỏi hít một hơi lạnh.

Mã Văn Tài cũng thấy không ổn, vội vàng bật dậy, túm tay ta ra để xem. Hẩn thấy chỗ đó cũng không sao, nhưng lại phát hiện khi nãy hẩn gạt mạnh cái bánh lại đập vào tay ta, lúc này lòng bàn tay sưng đỏ một mảng.

Thân thể này thật đúng là yếu ớt. Mới đập một cái như vậy đã sưng lên.

“A Đường... Là do ta không tốt.” Mã Văn Tài cầm lấy tay của ta, trên mặt lộ ra vẻ ảo não. Ta không muốn khiến hẩn phải khó xử, liền kéo tay áo che đi, cười cười ý bảo hẩn mau ăn cơm, không lát nữa đồ ăn sẽ lạnh. Mã Văn Tài đảo mắt nhìn, lại nhặt cái bánh nướng lúc nãy bị hẩn đánh rơi xuống đất, phỉ phui qua loa rồi cho vào miệng.

“Ai, đừng ăn, cái kia bẩn rồi!” Ta lo lắng nói. Mã Văn Tài lại lắc đầu, há mồm liền cắn một cái, rất nhanh đã ăn sạch sẽ. Ta hoàn toàn bó tay với hẩn, đành bảo hẩn lại đây cùng nhau ăn, trên bàn vẫn còn ba cái bánh nướng và hai đĩa thức ăn. Mã Văn Tài ừ một tiếng, thò chân xuống đi giày, không ngờ hẩn vừa cử động, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, giãy tiếp theo liền ngã lăn quay trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Ngươi Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Hần bao

“Hẩn quả thật bị trúng độc.”

Vương Lan cô nương sau khi cẩn thận xem xét bệnh tình của Mã Văn Tài, liền đứng dậy tìm thuốc trên giá. Mã Thống đứng bên cạnh gấp đến độ mặt đầy mồ hôi, một phen túm quần áo của ta, hét lớn:

“Ngươi, nếu như công tử của ta xảy ra chuyện gì, ta nhất định không tha cho ngươi!”

“Buông công tử nhà ta ra! Đây cũng đâu phải lỗi của công tử nhà ta!” Mộc Cận kéo tay hẩn ra, sau đó giúp ta sửa sang lại trang phục, ta không nói gì, trên mặt cũng có chút xao động, quay đầu nhìn về phía giường Mã Văn Tài đang nằm.

Vừa mới hôm qua, ta thật vất vả khuyên, hẩn mới hết giận, nhưng đúng lúc định xuống giường cùng ta ăn cơm, hẩn đột nhiên choáng váng ngã xuống đất, ta và Mã Thống sợ đến mức vội vàng đem hẩn đưa tới y xá. Từ đầu đến cuối, Mã Văn Tài hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, Vương Lan lại đang ở trên núi hái thuốc, chỉ có một mình Vương Huệ ở trong y xá, nàng cũng chỉ biết là Mã Văn Tài trúng độc, nhưng cụ thể là độc gì thì bản thân nàng cũng không biết. Làm hại Mã Thống cương quyết cho rằng ta là hung thủ hạ độc, còn nói nếu công tử nhà ta xảy ra chuyện bất trắc, hẩn liền liều mạng với ta!

Mộc Cận định âm mưu với hẩn, lại bị ta ngăn lại. Mặc kệ thế nào, hiện tại không phải là lúc trốn tránh trách nhiệm, chuyện trước mắt là phải giải độc cho Mã Văn Tài. Rất lâu sau Vương Lan mới trở về, xem xét tình huống của Mã Văn Tài xong, nàng nói tên vải loại dược liệu, trong đó đặc biệt cần có mặt rắn

độc tươi sống. Ta không muốn hai lồi, lưng đeo giỏ trúc đi về sau núi, muốn chop một con rắn cho Mã Văn Tài, Mộc Cận kinh hoàng mở to mắt, chạy lại ôm ta kêu gào công tử người đừng như vậy, không phải là tại người mà! Ta cười nhẹ, không nói gì.

Ta biết Mộc Cận là vì ta mà đau lòng, tiểu thư nhà nàng được nuông chiều từ bé, đã bao giờ phải chịu khổ như vậy? Nhưng mà Mã Văn Tài trúng độc là vì ăn bánh nướng của ta, mặc kệ chân tướng thế nào, ta cũng không thể trốn tránh trách nhiệm.

Cũng chỉ là bắt rắn thôi mà, chẳng phải Vương Lan cô nương cũng thường xuyên lên núi hái thuốc bắt rắn sao? Tuy rằng cái thứ trơn tuột lại lạnh như băng ấy rất khiến người ta phản cảm. . .

Mã Văn Tài mê man mất hai ngày, ban ngày thì ta chăm sóc hắn, để Mã Thống chạy tới chạy lui sắc thuốc, còn buổi tối, đương nhiên Mã Thống sẽ thay quần áo cho hắn. Dù sao nam nữ khác biệt, ta cũng không thể làm hết mọi thứ cho hắn.

Hai ngày sau, Mã Văn Tài tỉnh.

Lúc ấy đúng là buổi chiều, ta ngồi ở ghế tựa trước giường hắn mà ngủ gật, đột nhiên cảm thấy có thứ gì ầm ầm chạm vào tay ta. Ta vội vàng mở to mắt, phát hiện Mã Văn Tài không biết đã tỉnh từ lúc nào, đang ngồi trên giường nắm lấy tay ta, hai mắt dịu dàng nhìn ta. Thấy ta đột nhiên mở mắt, ánh mắt của hắn có chút không được tự nhiên, nhưng cũng không buông tay ra, chỉ khàn khàn cổ họng nói:

“A Đường. Ta đây là, như thế nào?”

Ta ngẩng đầu nhìn Mã Văn Tài, thấy sắc mặt hắn tái nhợt, ngay cả môi cũng hơi xanh, không khỏi yên lặng nắm chặt tay hắn, nói: “Người trúng độc.”

“Ta trúng độc?” Mã Văn Tài nhú mày, “Sao lại như vậy?”

“Nghe nói là vì ta cho người ăn bánh nướng, nên người mới bị trúng độc.”

“Nói hươu nói vượn! Người làm sao có thể hạ độc ta?” Mã Văn Tài nghe xong liền nổi giận, định nhảy dựng lên, kết quả bởi vì thân thể yếu ớt không có sức lực, mà không sao đứng lên được. Ta thấy hắn cố sức quá, dứt khoát đưa tay ấn hắn nằm xuống giường. Trúng độc thì cứ yên yên ổn ổn mà nghỉ ngơi đi, còn muốn làm gì nữa?

“Người thật sự là xảy ra chuyện sau khi ăn cái bánh nướng kia. Tuy rằng ta không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng đích xác ta cũng có một phần trách nhiệm.” Ta thở dài, kể cho hắn nghe toàn bộ câu chuyện. Lúc này chợt nghe thấy phía sau lưng tiếng cửa phòng mở ra, ta vội vàng đem cái tay đang bị Mã Văn Tài nắm rút ra, quay đầu lại nhìn.

Người tới là Mã Thống. Hắn thấy Mã Văn Tài tỉnh lại, liền cao hứng tiến lên, gọi: “Công tử, người tỉnh rồi.”

Mã Văn Tài không lên tiếng, ánh mắt lại nhìn về phía ta. Thấy vậy, Mã Thống liền vội vàng nói tiếp: “Công, công tử, lão gia đến.”

“Cái gì?” Mã Văn Tài chấn động, rất nhanh liền hiểu rõ ngọn ngành. Hắn quát Mã Thống: “Ngay cả cái chuyện nhỏ này, người cũng phải thông báo cho cha ta? Người chán sống rồi có phải không?”

“—Ta nghĩ người mới là chán sống rồi!”

Ngoài cửa, một thanh âm vang lên, tiếp theo một trung niên nam tử mặc cẩm phục, uy nghi bước vào phòng. Mã Văn Tài sắc mặt đại biến, vội vàng để Mã Thống nâng ngồi dậy, hoang mang rối loạn nói: “Cha, sao người lại tới đây?”

Ta lập tức ý thức được người trước mặt chính là Mã thái thú, vội vàng hành lễ. Mã thái thú thoạt nhìn ước chừng khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhìn qua dung mạo mơ hồ có thể thấy được khí thế oai hùng một thời tuổi trẻ, toát ra một cỗ phong phạm không giận tự uy. Hắn không có trả lời câu hỏi của Mã Văn Tài ngay, mà ánh mắt quét về phía ta, mở miệng hỏi:

“Người là người nơi nào?”

“Dạ, học trò là Diệp Hoa Đường ở Thái Nguyên.” Ta không kiêu ngạo không nịnh nọt, chỉ chấp tay trả lời.

“Thì ra là nhà họ Diệp ở Thái Nguyên.” Mã thái thú sắc mặt chuyển tốt một chút, gật đầu với ta. Xem ra là bởi cảnh Diệp gia cũng khiến hắn thu hồi lại một chút khinh thường. Diệp gia cũng coi như danh gia vọng tộc, tuy rằng bây giờ không có người làm quan trong triều, nhưng nhân mạch và tài lực phỏng chừng cũng là không thể khinh thường.

Ta biết sau khi Mã thái thú hỏi ta xong thì cha con bọn họ tất nhiên sẽ nói chuyện với nhau, ta cũng không muốn chờ đến lúc Mã thái thú hỏi ta tại sao con hắn trúng độc, liền rất nhanh nói cáo từ, để hai cha con họ ở lại trong phòng.

Sau khi ra khỏi phòng, ta cảm thấy trong lòng không yên, đành loanh quanh đi dạo bên ngoài không mục đích, lại gặp Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài hai người đang cười cười nói nói đi tới. Chúc Anh Đài thấy ta, rất không vui, ý đồ đi vòng đường khác, nhưng Lương Sơn Bá lại không để ý đến, cứ kéo nàng đi đến chỗ ta, vội vàng nói:

“A Đường, Văn Tài huynh sao rồi? Không có chuyện gì nguy hiểm chứ. Ta nghe Vương Lan và Vương Huệ cô nương nói, hắn ăn xong liền trúng độc, mà độc đó là do...”

“Là do ta hạ, đúng không?” Ta nhàn nhạt hỏi lại, “Hắn không có chuyện gì, chẳng qua phỏng chừng mấy ngày nữa đều không ăn được thức ăn có dính dầu mỡ.”

“Cái này sao có thể, Diệp huynh người hạ độc...” Lương Sơn Bá nói chưa dứt lời, đã thấy Tuân Cự Bá vội vàng chạy lại đây, kêu lên: “Diệp huynh, hồng rồi, người dám động vào con vàng con bạc nhà người ta! Lần này người chết rồi, Mã thái thú đích thân đến trường!”

“Ta biết rồi. Vừa rồi ta thấy hắn đến, nên mới ra ngoài. Bất quá, các người cứ yên tâm, không phải là ta hạ độc Văn Tài huynh, cho nên bọn họ không thể đổ hết tội lên đầu ta được.”

“Tuy nói là thế, nhưng A Đường à, người vẫn nên cẩn thận một tí. Tuy rằng người cùng Văn Tài huynh quan hệ thân thiết, nhưng cha hắn cũng không phải là hắn, người vẫn nên chú ý một chút.”

Lương Sơn Bá và Tuân Cự Bá rất lo lắng cho ta, bản thân ta lúc đầu bị bọn họ nói như vậy cũng có chút lo lắng, bất quá, chờ đến tận tối muộn, Mã thái thú cũng không có ý tứ điều tra, lúc nhìn thấy ta còn mỉm cười chào hỏi, hơn nữa còn nói hắn và cha ta đã quen biết từ lâu, bảo ta sau này có rảnh nhớ đến nhà hắn chơi, một chút cũng không đề cập đến chuyện con trai hắn bị trúng độc. Hắn không hỏi tới, ta tự nhiên sẽ không lăm mồm nói ra, chúng ta hi hi ha ha một lúc liền kết thúc câu chuyện. Sau đó Vương Lan cô nương nói với ta, nàng đã đi tra sách thuốc rồi, xác định độc kia là độc của rắn, nhưng không biết tại sao bánh nướng lại bị dính độc rắn, cho nên mới cần dùng mật rắn để giải độc. Nhưng như vậy rất kỳ lạ, trên đường ta bụng khay về, cũng không có đi qua rừng cây bụi cỏ nào, làm sao có thể để độc rắn rơi vào đồ ăn?

Cho nên khả năng duy nhất chính là, có người muốn hại ta, hoặc là hại Mã Văn Tài.

Nhưng chuyện này bây giờ không có đầu mối, muốn tra cũng không tra được, chỉ đành tạm thời để sang một bên chậm rãi nghiên cứu. Mà Mã Văn Tài cũng đã được trường sắp xếp cho một phòng nghỉ, xem ra cũng sẽ không rồi đi sớm.

Trong nháy mắt, đã đến lễ thất tịch.

Mùng bảy tháng bảy, là ngày Ngưu lang Chức nữ gặp nhau. Tuân Cự Bá nghiêm túc kể cho ta, nghe nói mỗi năm, cứ đến ngày này, trên trời tự nhiên sẽ có rất nhiều chim khách bay qua bay lại.

Cũng chỉ là một cái truyền thuyết thôi mà. Bất quá, trường cũng vì thế mà cho chúng ta một ngày nghỉ để đi du ngoạn. Ta vốn muốn cùng Mộc Cận xuống núi chơi, nhưng thấy thân thể Mã Văn Tài bệnh tình chưa tốt hoàn toàn, hắn cũng muốn ta ở lại, nghỉ ngơi một chút liền ném chuyện đi chơi sang một bên, ở lại cùng hắn, miễn cho đến lúc hắn ở một mình trên núi lại xảy ra chuyện không may. Cha hắn tuy là ở đây, nhưng cũng không thể thời thời khắc khắc trông chừng hắn, phần lớn thời điểm ông ta đều đến chỗ Hiệu trưởng nói chuyện phiếm.

Mã Văn Tài mấy hôm nay chỉ được ăn canh, cảm thấy nhạt miệng, liền bảo ta cùng hắn đi ăn cơm, tính toán bảo Tô An làm vài món ăn. Ta cảm thấy lúc này Tô An hẳn không ở trong phòng ăn, mà về nhà sum họp với Tô đại nương, liền bảo hắn đến chỗ bọn họ. Mã Văn Tài gật gật đầu, lại cảm tay ta, dẫn ta đi. Ta ngẩng đầu nhìn hắn, tên kia mặt đỏ đến tận mang tai, rầu rĩ nói: “Nhìn cái gì, đi đường cho cẩn thận!”

=.= Đi đường và nhìn người thì có gì xung đột à?

“Diệp công tử!”

Sau núi đột nhiên vang lên tiếng bước chân. Tiếp theo chỉ thấy Cốc Tâm Liên trong tay cầm một cái gì đó, vội vàng bước xuyên qua rừng cây, lúc nhìn thấy ta khuôn mặt tươi cười rạng ngời. Ta nhanh chóng rút cái tay đang bị Mã Văn Tài nắm về, giấu ở sau lưng, hướng về phía Cốc Tâm Liên cười:

“Tâm Liên cô nương, cô đang muốn đi đâu sao?”

“Không có, ta muốn tìm Diệp công tử.” Cốc Tâm Liên ngượng ngùng cười, hai tay nắm lấy nhau. Mã Văn Tài thấy thế liền nhú mày, tiến lên hỏi: “Người tìm Diệp Hoa Đường làm gì?”

“Này...” Cốc Tâm Liên do dự nhìn ta, tựa hồ muốn nói chuyện riêng với ta. Mã Văn Tài lại càng cau có, lớn tiếng nói: “Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ở đây, có chuyện gì mà không dám nói trước mặt người khác?”

“Nói thì nói!” Cốc Tâm Liên trừng mắt nhìn Mã Văn Tài, sau đó bước lên từng nói, nói với ta, “Diệp công tử, hôm nay là đêm Thất tịch, mấy ngày trước người đã giúp ta, vì thế ta đã làm riêng một cái hầu bao, muốn tặng cho người, hi vọng người đừng chê.”

“Hầu bao? Thêu hình gì?” Ta nghe vậy liền cao hứng định nhận, lại nghe thấy Mã Văn Tài ở sau lưng dùng sức khụ một tiếng, ngữ điệu không vui nói:

“Diệp Hoa Đường, người không phải đã có hầu bao rồi sao? Sao lại còn muốn lấy của người ta?”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Đêm thất tịch

“Diệp Hoa Đường, ngươi không phải đã có hầu bao rồi sao? Sao lại còn muốn lấy của người ta Ngươi định đeo cả một đồng hầu bao quanh thất lưng sao?”

A? Làm sao mà hắn biết ta đã có hầu bao?

Ta có chút phẫn nộ, không thể không ngại ngùng nói với Cốc Tâm Liên: “Cái kia, thật ngại quá, Tâm Liên cô nương, ta đã được tặng một cái hầu bao rồi, cho nên không thể lại lấy của người.”

Ta vừa nói xong, từ bên hông lấy ra một cái hầu bao, đưa cho Cốc Tâm Liên xem. Tâm Liên vốn đang vô cùng cao hứng, nhưng vừa nghe thấy ta cự tuyệt, không khỏi cứng ngắc. Đến lúc thấy ta rút hầu bao ra, vội vàng xoay người chạy mất.

Mã Văn Tài lúc đầu nghe ta nói, cười đến sung sướng. Nhưng đến khi hắn thấy ta thật sự lấy hầu bao ra, nụ cười liền tàn úa. Thật vất vả đợi cho Cốc Tâm Liên biến mất ở chỗ rẽ, Mã Văn Tài lập tức túm ta, giật lấy hầu bao, giận dữ nói: “Ngươi hóa ra đã nhận hầu bao của người khác! Nói, ai đưa cho ngươi?”

A? Ta sững sốt, chẳng lẽ vừa rồi người này chỉ nói bừa, căn bản không hề biết ta đã nhận được hầu bao sao?

Bất quá nếu hắn đã hỏi, ta không muốn trả lời cũng không được, liền nói cho hắn: “Buổi sáng nay Lương Sơn Bá đưa cho ta.”

“Lương Sơn Bá? Ngươi nói, hầu bao này là Lương Sơn Bá đưa cho ngươi?” Mã Văn Tài ghen hờn, đi tới đi lui trong chốc lát, sau đó lại bắt đầu rít gào, “Ngươi gạt ta có phải không? Lương Sơn Bá là nam tử, hắn làm sao... làm sao có thể thêu hầu bao cho ngươi!”

“Là buổi sáng lúc ăn cơm hắn cho ta, nhưng mà không phải hắn thêu. Hắn nói Chúc Anh Đài đã cho hắn một cái, Vương Lan không biết tại sao cũng bảo Tuân Cự Bá đưa cho hắn một cái nữa. Vừa vặn ta nói không có hầu bao để dùng, nên Lương Sơn Bá liền đưa ta một cái đẹp lắm.” Ta nhúc nhích, có chút khó hiểu. Bất quá vì sao hôm nay nhiều người lại tặng nhau hầu bao vậy nhỉ? Vừa rồi ta thấy Vương Huệ cũng muốn đưa một cái cho Chúc Anh Đài, cũng nói buổi tối chờ Chúc Anh Đài đến gặp nàng, lúc ấy sắc mặt Chúc Anh Đài đen như đáy nồi, thật sự là kỳ quái.

“Ngươi... Ngươi sao có thể tùy tiện lấy cái người ta...” Mã Văn Tài chia tay vào ta, tức giận không nói nên lời. Ta cũng không hiểu bản thân sai ở đâu, liền chăm chăm nhìn hắn. Hầu bao chẳng phải là dùng để đựng tiền và khăn sao, chẳng lẽ còn có ý gì khác?

Mã Văn Tài hằm hằm trừng ta một lát, cuối cùng hoàn toàn bất lực. Hắn lắc đầu thở dài, gơ tay đoạt lấy hầu bao kia, cầm trong tay nhìn một cái, khẽ nhủ thầm, thò tay vào túi lấy ra một khối vàng, ném cho ta, chặc lưỡi:

“Đây là đồ Vương Lan tặng cho Lương Sơn Bá, vậy mà ngươi cũng không biết xấu hổ mà dám lấy, lát nữa theo ta đi trả nó lại, về sau đừng làm việc không có đầu óc như vậy!”

Ta nhấp nháp môi, có chút không tình nguyện than thở nói: “Nhưng mà ta không có hầu bao dùng a, cái trước kia đã bị rơi xuống sông...”

Mã Văn Tài nhăn mặt, đứng ở trước mặt ta, vươn một ngón tay cốc cái trán, cả giận nói: “Không có hầu bao dùng, tự mình làm một cái đi? Ngươi rốt cuộc có phải con gái không hả? Tự mình thêu một cái là được!”

= = Đây, đồ ta thêu xong có thể dùng sao... Vẫn là để lúc khác xuống núi mua một cái vậy.

“Còn nữa, bản công tử hiện giờ cũng không có hầu bao. Lúc về phòng ngươi cũng thêu một cái cho ta.”

“A? Ngươi cũng muốn!” Ta sững sốt. Mã Văn Tài đắc ý thuy tay về, lại không quên dặn dò, “Không được nhờ Mộc Cận thêu, cũng không cho phép xuống núi mua! Nhất định phải tự tay làm, có biết không hả? Dám lấy đồ người khác làm đưa cho ta, ta nhất định không tha cho ngươi!”

Hả... thật sự muốn ta làm sao? Ta cũng không phải là người cổ đại, thêu một bông sen cũng không làm được, hắn hiện tại cư nhiên, muốn ta thêu hầu bao!

“Hừ, ta sẽ cẩn thận trông chừng ngươi, dám làm có lệ ngươi nhất định sẽ chết!” Mã Văn Tài thấy ta quần bách, càng thêm đắc ý. Ta khẳng định hắn nói được làm được, liền vô cùng buồn bực, Mã Văn Tài cũng không thèm để ý, vươn tay túm ta lại, khuôn mặt kề sát bên tai ta, hơi thở nóng hổi thổi lên vành tai, cúi đầu nói:

“Trong vòng ba ngày mà không xong, ngươi tự biết hậu quả.” Hắn nói xong liền cười nhẹ, khiêu khích nhìn ta. Ta bĩu môi, trả lời một câu “Đã biết”, khoe môi nhếch lên, tiếp tục đi theo hắn.

Tô An không hiểu sao lại không có nhà, trong nhà chỉ có một mình Tô đại nương. Mã Văn Tài định vênh mặt hất hàm sai khiến người ta đi nấu cơm, bị ta ngăn lại, nhã nhặn xin hỗ trợ Tô đại nương. Tô đại nương cũng không nhiều lời, sáng khoái đáp ứng, xuống bếp nấu cơm cho chúng ta.

Sau khi nàng đi rồi, Mã Văn Tài bắt đầu oán trách ta, không cần phải đối tốt với dân đen như vậy, nói là với kẻ hèn thì ngươi không cần cho bọn họ thể diện. Ta nghe lời này có chút mất hứng, nghiêm túc nói cho hắn, ta cho tới bây giờ không quan tâm người khác có phải là dân đen hay không, nếu hắn về sau mở miệng ra còn nhắc tới từ dân đen, ta sẽ không đi cùng hắn nữa. Mã Văn Tài bắt đắc dĩ, xua tay nói: “Được rồi, được rồi, ngươi muốn thế nào thì thế đó, cùng lắm thì về sau ta không nói nữa là được.”

Ta biết lập tức yêu cầu người kia phải thay đổi thái độ là không có khả năng, cũng không so đo với hắn nữa, bởi vì Mã Văn Tài ngại phòng của Tô An vừa mục vừa cũ, không muốn ăn ở đây, ta liền mang bát đĩa đã chuẩn bị sẵn xếp thức ăn vào, bụng khay đi theo Mã Văn Tài trở về phòng ngủ. Đi được nửa đường liền đụng phải Tô An, hắn đang vô cùng cao hứng, trong tay cầm một cái hầu bao, đúng là cái mà khi nãy Cốc Tâm Liên muốn tặng ta mà ta không nhận.

“Mã công tử, Diệp công tử.” Tô An thấy chúng ta, liền cười tươi, cúi đầu vãn an. Mã Văn Tài hiển nhiên cũng chú ý tới hầu bao trong tay Tô An, mặt không chút thay đổi giật tay ta, ý bảo ta đừng nhắc đến chuyện này. Ta tự nhiên cũng không ngạc mà đi vạch trần, chỉ gật đầu với Tô An, sau đó lại cun cút đi theo Mã Văn Tài.

Tuy rằng ta đã ăn cơm, nhưng bữa tiệc này vẫn bị Mã Văn Tài ép cùng ăn. Người kia cũng không hỏi chuyện bản thân trúng độc, chỉ hỏi ta mấy hôm nay ăn gì mà có vẻ gầy đi. Nhưng ta cũng không có cảm thấy ta gầy đi a, lại gần hỏi hắn thì Mã Văn Tài liền ập ứng muốn chuyển đề tài, hơn nữa còn đem chuyện ta nhận hầu bao của người khác ra giáo huấn. Buổi chiều theo thường lệ là đọc sách và luyện chữ, Mã Văn Tài hưng trí dào dạt, còn đồng ý chơi cờ với ta, sau khi đánh cho ta thua thảm bại xong thì cười vui vẻ, châm chọc ta là đồ ngu ngốc vô dụng, cảm kỳ thi họa, một thứ cũng không biết.

Ta thật sự ghét hắn rồi!

Ta bị lời này của hắn làm cho tức giận, liền quăng bàn cờ xuống đất rồi đi ra khỏi cửa. Mã Văn Tài chạy lại túm chặt ta, không hề e dè mà nói hắn chính là thích ngu ngốc. Ta nghe xong liền đỏ mặt, một phen đoạt cái hầu bao kia lại, nói là phải trả cho Lương Sơn Bá, mượn cơ hội chạy mất.

Lúc ta tìm được Lương Sơn Bá, hắn đang cùng Chúc Anh Đài cười ngửa ở sau núi. Lúc ta đem trả hầu bao cho hắn, hắn thoát nhìn có chút mất mát. Chúc Anh Đài cũng không vui, tra hỏi Lương Sơn Bá là hầu bao kia ai cho hắn, trong lời nói có ý muốn hắn trả lại hầu bao cho Vương Lan. Ta thấy bên hông Lương Sơn Bá đeo một hầu bao thù hình một đôi hồ điệp, liền biết đó là do Chúc Anh Đài làm, cũng vô vai hắn cười cười, âm thầm hi vọng hai người này tương lai sẽ có thể hạnh phúc.

Ở thế giới này, không có Mã Văn Tài ở giữa gây khó dễ, có lẽ bọn họ thật sự có thể thành một đôi cũng không chừng.

Đêm thất tịch, cũng là lễ thể hiện tài năng. Vào buổi tối, đám con gái trong trường đều tụ tập ở trước núi, sau khi Hiệu trưởng và phu tử khai tiệc liền bắt đầu hoạt động thi đấu xe chỉ luân kim. Phần đông học sinh đều tới xem náo nhiệt, riêng ta thì bị Mộc Cận kéo đi, vụng trộm mang theo một cái hộp nhỏ, vòng qua núi đá, hướng về sau núi mà đi.

Như lời Mộc Cận nói, thiếu nữ chưa lấy chồng, đêm thất tịch đều phải cúng tế cho Chức nữ nương nương, nếu không sau này sẽ không được hạnh phúc. Ta tuy rằng không để ý tập tục cổ đại, nhưng cũng không muốn lộ ra sơ hở cho người khác biết, nên mới đi theo Mộc Cận. Trong hòm trước tiên thả một con nhện, nói là để chúng nó kết mạng, đợi đến năm sau đem hộp gấm mở ra, xem bên trong có mạng nhện hay không. Nếu có, thì chính là một cô nương khéo tay, nếu không có, thì chính là một cô nương phi thường vụng về.

Sau đó nếu trong lòng đã có người thương, thì có thể đem tên và ngày sinh tháng đẻ của mình và người ấy viết ở bên trong, Chức nữ nương nương sẽ phù hộ cho bọn họ thành đôi.

Tuy rằng ta không tin, nhưng cũng theo thông lệ bắt một con nhện bỏ vào trong hộp gấm, bất quá nếu thật sự linh thiêng, e rằng lấy trình độ của ta, một trăm năm nữa thì nhện tiên sinh cũng không chịu dệt võng đâu. Do dự một lát, ta lại tìm tờ giấy viết tên hai người vào, ngày sinh tháng đẻ của thân thể này ta không biết, nên quyết định bỏ qua không ghi.

Cùng Mộc Cận đi vòng qua núi đá xong, nàng nói nàng đã sớm tìm được một chỗ kín đáo mà có bàn, có thể lén lút để hộp gấm. Ta vừa khen nàng thông minh lanh lợi, chợt thấy phía trước có bóng người, là hai người đang rón ra rón rén đi ra ngoài, không phải ai khác, mà chính là Chúc Anh Đài và nha hoàn Ngân Tâm của nàng!

Ta và Mộc Cận trở tay không kịp, liền trực tiếp giáp mặt các nàng. Ngân Tâm liếc mắt, liền nhìn thấy hộp gỗ trong tay Mộc Cận, kinh ngạc kêu lên:

“Người, người cầm trong tay cái gì vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hộp gấm

Mộc Cận cả kinh, theo bản năng giấu cái hộp ra sau lưng, bĩu môi nói: “Ta cầm cái gì, liên quan đến ngươi sao? Tóm lại ngươi đừng có quẩn chuyện của ta!”

“Được rồi, Mộc Cận.” Ta ở sau lưng khẽ đẩy tiểu nha đầu đang hùng hổ này một cái, cầm lấy hộp gỗ trên tay nàng, cười nói:

“Chúng ta đang định tặng quà cho Đào tiên sinh. Nghe nói đêm nay hắn uống say, chúng ta định đưa cho hắn ít thuốc giải rượu.”

“Nói bậy, hòm kia rõ ràng là —”

“Ngân Tâm!”

Chúc Anh Đài mở miệng không cho Ngân Tâm nói nữa. Nàng nhìn ta thăm dò, tay đẩy Ngân Tâm một cái, Ngân Tâm hiểu ý, lập tức xoay người bỏ đi. Ta đoán các nàng có lẽ cũng là muốn đi cúng bái Chức nữ nương nương, hiện tại có lẽ đang đi lấy hộp gấm, cũng không muốn vạch trần các nàng, liền vẫy tay với Mộc Cận, chúng ta liền cáo từ rồi trở về phòng.

Lúc về đến nơi, Mộc Cận thấy xung quanh không có người, liền nói với ta: “Tiểu thư, ta cảm thấy Chúc Anh Đài có vấn đề!”

“Có vấn đề? Vấn đề gì?”

“Mộc Cận cảm thấy, nơi này khuya khoắt vắng lặng, không đèn không đóm, hai người bọn họ không đi xem thi tài thêu, thi thả đèn, ngược lại ở đây lén lút, cũng không biết là làm gì, không chừng cũng giống chúng ta, phải đi cúng bái Chức nữ nương nương!”

Mộc Cận cũng nhận ra sao?

Ta mặc dù trong lòng khen nàng thông minh, nhưng ngoài miệng lại khuyên như: “Loại chuyện này đừng có đoán già đoán non, nếu như người nói, chẳng phải Chúc Anh Đài và nha hoàn nhà nàng cũng là giả nam đi học?”

“Sao lại không chứ!” Mộc Cận kêu to. Nàng nói xong lời này, lén lút chạy ra cửa ngõ một vòng, lại trở về tiếp tục ghé tai ta nói nhỏ:

“Tiểu thư, ta thật sự hoài nghi chủ tớ nhà kia đều là nữ nhân. Người không biết chứ, Chúc Anh Đài kia rất yếu ớt, có lần lúc nàng tắm rửa, ta còn thấy Ngân Tâm kia đi ngắt cánh hoa mà... Mà trong thư viện đều là nam nhân, ai thêm đề ý mấy thứ đó, tiểu thư người chăm chỉ học hành, cũng không có chú ý, nhưng mà ta lại khác. Mấy ngày nay ta đều cảm thấy chủ tớ nhà nàng không ổn, mà Chúc Anh Đài luôn nhắm vào tiểu thư, lúc nào cũng bám khư khư nghĩa huynh, thấy người khác thì bắt đầu đề phòng. Hừ, không chừng còn có tư tình nha...”

Mộc Cận nói tới đây, đột nhiên gơ tay bịt miệng lại, kích động nhìn ta. Thấy ta bình tĩnh không nói gì, nàng liền hạ thấp thanh âm, hối hận nói: “Ta thật sự lảm nhảm rồi, làm sao có thể ở trước mặt tiểu thư nói năng lung tung, thật sự là không được, đáng đánh!”

Nàng nói xong, thế nhưng thật sự định tự vả miệng mình. Ta biết nàng chỉ là muốn nói Chúc Anh Đài có tư tình với Lương Sơn Bá, cho nên vội ngăn nàng lại, hơi hơi lắc đầu, nói:

“Đánh cái gì chứ, nói thì đã nói ra rồi, cũng không phải là lỗi của người. Bất quá chuyện này, sau này đừng nói lại nữa, mặc kệ Chúc Anh Đài có phải con gái hay không, đều không liên quan đến chúng ta. Chuyện hôm nay người đừng để trong lòng, về sau nên thế nào vẫn cứ tiếp tục như vậy, không cần xen vào chuyện của họ.”

Mộc Cận nghe vậy gật gật đầu, thấy ta không có vẻ gì là tức giận, lá gan cũng lớn hơn, tìm một cái giỏ bỏ hộp gỗ vào trong, còn nói bây giờ có lẽ Chúc Anh Đài đã đi rồi, chúng ta nên nhanh nhanh đi cúng bái Chức nữ nương nương.

Xem ra tiểu cô nương này nếu hôm nay không cúng bái được Chức nữ nương nương thì sẽ mất ăn mất ngủ, hưởng hờ ta cũng là vì ta, ta liền mỉm cười đáp ứng, đi theo nàng ra sau núi. Lúc này quả nhiên không đụng phải hai người Chúc Anh Đài nữa, chúng ta an an ổn ổn cúng bái xong, lại đem thuốc giải rượu đến phòng tặng cho Đào Uyên Minh đại thúc, coi như đề phòng chủ tớ Chúc Anh Đài có đi kiểm chứng lời nói.

Làm xong tất cả mọi chuyện, ta thấy Mộc Cận còn háo hức muốn đi xem hội hoa đăng, liền rộng rãi cho nàng đi chơi, bản thân chạy ra trước núi xem đám nữ tử trở tài. Vừa mới chạy đến giảng đường, đã đụng phải Mã Văn Tài. Mã Văn Tài vốn đang vội vã chạy về phòng ngủ, vừa thấy ta liền kéo đi, chất vấn: “Không phải bảo người đến trước chờ ta sao, tại sao mãi vẫn không tới, làm hại ta mất công chờ?”

Bởi vì lúc này Mã Văn Tài bị phụ thân hắn kéo đi nói chuyện, nên có lẽ sẽ đến trễ, vì vậy hắn bảo ta cứ ở trước núi chờ hắn. Kết quả lại bởi vì bị Mộc Cận kéo đi, nên ta đã quên khuấy mấy chuyện này, lúc này bị hắn phần nộ rống mới rút đầu nói:

“Ta không phải đã tới rồi sao, Văn Tài huynh, người xem ta đã chạy vội ta rồi mà, trên đầu cũng đầy mồ hôi!”

“Đồ mồ hôi?” Mã Văn Tài thề nhưng lấy tay sờ trán ta, sau đó tiếp tục xì mặt nói, “Sao ta sờ không thấy?”

“Chạy mau quá nên gió thổi hết rồi.” Ta tiếp tục nói dối. Mã Văn Tài lườm ta một cái, khòe miệng nhếch lên, túm tay ta kéo đi. Vừa đi được hai bước, liền gặp phải Cốc Tâm Liên. Nàng vừa thấy ta đến, ánh mắt lóe sáng, chạy vội lại, lên tiếng:

“Diệp công tử...”

“Này, hôm nay là đêm thất tịch, sao Tâm Liên cô nương không tới hội hoa đăng, lại đi tìm tiểu hiền đệ của ta?”

Mã Văn Tài cố ý đưa tay khoác vai ta, ngông nghênh nói với Cốc Tâm Liên. Cốc Tâm Liên nhìn thoáng qua Mã Văn Tài, lại nhìn ta, thấy ta gãi đầu gãi tay, sau đó tươi cười nói: “Tâm Liên cô nương, sao vậy? Có chuyện gì không?”

“Diệp...” Cốc Tâm Liên nhìn Mã Văn Tài lần này, cắn môi, lớn tiếng nói: “Diệp công tử! Khi này... Vì sao không có tới xem ta... chúng ta trở tài?”

“Hả? Vừa rồi ta đi tặng quà cho Đào Uyên Minh đại thúc. Sao vậy, Tâm Liên cô nương hi vọng ta đến xem, chẳng lẽ lúc thi đấu giành được giải nhất?”

“Không, không phải...” Cốc Tâm Liên ánh mắt sâu thẳm nhìn ta, đột nhiên lại dậm chân, xoay người bỏ đi. Ta đầu đầy mồ mịt, quay đầu nhìn Mã Văn Tài, hần cũng nhìn ta, khoe miệng tươi cười nói: “Ta cũng đâu có đi xem thi tài, người nhìn ta làm cái gì?”

“Đúng vậy, nhưng mà ta chưa từng đáp ứng sẽ đi cô vũ nàng thi đấu, nàng vừa rồi... là tức giận với ta sao?”

“Đương nhiên. Người thật là đồ ngu ngốc không có đầu óc!” Mã Văn Tài tâm tình đột nhiên chuyển tốt, lấy tay xoa đầu ta, lại cố ý nghiêm mặt nói:

“A Đường, ta bảo người làm cho ta cái gì người đã làm xong chưa?”

“Cái gì vậy?” —Người nào đó trí nhớ không tốt nói.

“Chính là chuyện ban ngày ta đã nói, ta cũng không có cái kia!”

A? À, là hầu bao phải không. Mộc Cận từng nói hầu bao tốt nhất là phải tặng vào đêm thất tịch, cho nên buổi chiều ta vội vàng vàng làm, làm hầu bao cũng không quá khó, chỉ cần lấy vài khâu chập vào nhau, cái khó chính là thêu hoa văn họa tiết trên đó.

“Làm thì đã làm, nhưng mà Văn Tài huynh... Người xác định là người muốn dùng sao? Cái này phải nói trước, ta tặng người, nhưng người không được trả lại.”

Tuy rằng chất lượng không được tốt lắm, bắt quá... Tốt xấu gì cũng là do ta mất cả buổi trưa, khổ khổ sờ sờ làm ra, nếu người cầm lên xem mà không thích lại ném đi, ta sẽ rất đau lòng...

“Đừng có nói nhiều như vậy, đưa đây!”

Mã Văn Tài giật lấy hầu bao trên người ta, bởi vì tay nghề của ta thật sự rất vụng về, hần vừa giật một cái, liền có một số chỗ bật chi ra, thành một cái lỗ thủng thật lớn. Ta lúc này xấu hổ đỏ mặt, mà Mã Văn Tài lại hình như không nhìn thấy lỗ thủng kia, chỉ cầm cái hầu bao lật lên lật xuống nhìn vài lần, hỏi ta:

“Người thêu cái gì ở bên trên vậy? Gà mái đen?”

“Là chim ưng!” Người từng nhìn thấy con gà mái đen rồi sao? Có đời thừa nhà ai lại thêu gà mái trên hầu bao sao?

“Ừng?” Mã Văn Tài nhìn ta một cái, mỉm cười: “Tại sao lại nghĩ đến thêu ưng? Ta còn tưởng người sẽ thêu hoa hoặc là bướm bướm cơ đấy.”

“Bướm bướm vẫn là để cho Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài đi, chúng ta không cần giống họ, tặng cho người thì đương nhiên ưng là thích hợp nhất.” Ta thấy hần cũng không chán ghét, trong lòng vui vẻ, không hề lưỡng lự liền nói ra, nói xong lại ngẩn người, theo bản năng nhớ lại bản thân có phải hay không vừa nói ra điều không nên nói. Mã Văn Tài lại cúi đầu, ngay cả lỗ thủng to chính ỉnh cũng coi như không thấy, chỉ thấp giọng nói:

“Ừng cũng tốt, bướm bướm cũng vậy, hết thảy tùy lòng người. Người muốn thế nào, vậy thì nó sẽ như vậy.”

Ta hơi hơi sững sốt, đã thấy Mã Văn Tài cười nhẹ, cẩn thận giặt hầu bao vào bên hông, nhìn ta nói: “Đi thôi, chúng ta cùng đi xem hội hoa đăng. Hôm nay là đêm thất tịch, bản công tử không thêm so đo với người, ta đành cố gắng mà nhận món quà này vậy.”

Nói xong câu đó, hần liền kéo ta lùi đến cửa trước núi. Lúc mới vừa rồi còn đông nghịt người, chỉ trong chớp mắt tiệc tàn, người cũng tản đi, chỉ còn lại chuỗi chuỗi hoa đăng đang thấp sáng khắp trời.

Mã Văn Tài thoát nhìn tâm tình rất tốt, trên mặt cũng không còn mang theo nét cười lạnh đặc trưng, bàn tay hần cầm tay của ta vừa dày rộng mà lại ấm áp. Ta cũng không hiểu sao bản thân vì thế mà cảm thấy cao hứng, đi theo hần xem hoa đăng, sau đó trèo lên đỉnh núi cao nhất cùng ngắm sao. Mới tìm một chỗ yên tĩnh, chợt nghe thấy phía trước có hai người đang nói chuyện, không phải người xa lạ, mà chính là Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Nghe lên

Hai vị này cư nhiên chạy đến đây ước thề!

Ta mở to hai mắt nhìn, đang muốn cẩn thận ra ngoài thăm dò, lại bị Mã Văn Tài ở đằng sau che miệng, kéo ta lại.

“Quản chuyện của bọn hần làm gì? Chúng ta cứ làm việc của chúng ta đi.” Mã Văn Tài cười nói, nói xong lời này, hần dứt khoát tìm một chỗ cách xa chỗ Lương Sơn Bá, chỗ đó đá dựng chung quanh, phía trước lại có bụi cỏ mọc cao, là nơi ta có thể nhìn thấy bọn họ rõ ràng, mà bọn họ lại không nhìn thấy hai người chúng ta. Mã Văn Tài kéo ta ngồi lên một tảng đá tương đối bằng phẳng, vừa khéo để bụi cây che lấp toàn bộ thân thể.

Người này thật là, ngoài miệng thì đạo mạo nói không nên nghe lên, kết quả lại đi tìm ra chỗ này, quả nhiên vẫn là muốn nghe lên người ta nói chuyện.

Ta quay đầu lè lưỡi trêu hấn, Mã Văn Tài thấy vậy liền đưa một ngón tay lên miệng làm dấu ý bảo ta đừng lên tiếng, hơn nữa nói: “Không muốn bị bọn họ phát hiện thì đừng có nói gì.” Nói xong lời này, hấn còn cố ý dựa sát vào gần ta, bả vai cọ cọ vào tóc mai của ta, ngay cả hô hấp của hấn ta cũng có thể nghe rõ.

Ta cảm thấy bên tai hơi ngứa ngứa, liền dịch sang một bên, ngẩng đầu ngắm sao. Ai ngờ Mã Văn Tài cũng dịch sang, nhân lúc Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài nói chuyện, cũng ở bên tai ta thấp giọng nói:

“Không muốn để bọn họ phát hiện, đừng có lên tiếng.”

Cái gì?

Ta nghiêng đầu, cổ đã sớm bị Mã Văn Tài giữ chặt, giây tiếp theo môi hấn cũng tiến lại.

Cái tên đáng ghét này, ta biết mỗi khi hấn nói kiểu này, khẳng định không có ý gì tốt, kết quả không nghĩ tới tình huống này, ngay giữa thanh thiên bạch nhật mà dám làm chuyện như vậy, hấn không sợ bị người ta nhìn thấy sao?

Ta gợn tay muốn đẩy hấn ra, không ngờ cánh tay lại đụng phải nhánh cây, phát ra một chuỗi tiếng rào rào, Lương Chúc hai người đang nói chuyện thì nghe thấy tiếng động, sau đó quay đầu nhìn về phía chúng ta. Ta bị dọa đến nhất thời không dám động đậy. Mơ hồ nhìn thấy Mã Văn Tài khước miệng cong lên thành một nụ cười, cũng thừa dịp ta không dám cử động liền ôm chặt ta, không chút khách khí tiến công thân tốc, đoạt thành chiếm đất.

Hấn thật ra rất thoải mái, chỉ khổ một mình ta, động cũng không dám động, cũng không dám gãy gậy, chỉ sợ bản thân vừa cử động thì sẽ chạm vào nhánh cây kia, hoặc là quần áo ma sát phát ra động tĩnh gì đó, khiến cho Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài chú ý, đến lúc đó bị bọn họ túm được... Chỉ mới nghĩ đến đây, ta liền đổ mồ hôi lạnh, trong lòng không khỏi nổi lên oán trách Mã Văn Tài, nhưng cũng không dám cắn hấn, chỉ có thể âm thầm nghiền răng.

Cái tên đáng chết này! Xem ra mấy hôm nay ta quá dễ dãi với hấn, cho nên ngay cả loại chuyện vô liêm sỉ này hấn cũng dám làm. Buổi tối ta nhất định phải đánh...

“A!”

Môi dưới đột nhiên đau xót, thì ra đối phương không nặng không nhẹ cắn ta một cái. Ta thật vất vả mới cố gắng không phát ra tiếng kêu, lại nghe Mã Văn Tài lầm bầm nói:

“Đang nghĩ cái gì, chuyên tâm một chút.”

Hấn còn có mặt mũi bảo ta chuyên tâm, chuyên tâm cái đầu nguoi! Ta tức đến phát run, cổ tình nguoi kia lại bỏ lơ, tiếp tục cười nói: “Bản công tử thì không ngại có người nhìn thấy, nhưng mà nguoi thì phải cẩn thận chút đấy, Diệp tiểu muội.” Nói xong lời này, hấn lên vươn tay nắm cằm của ta, kéo một cái muốn tiếp tục hôn tiếp. Ta lúc này vội vàng quyết đoán, vùi đầu vào trong ngực hấn, kiên quyết không cho hấn cơ hội phi lễ ta. Mã Văn Tài cố kéo cũng không kéo ta lên nổi, cuối cùng không còn cách nào khác, đành kéo ta gối đầu lên đùi hấn.

Nằm thì nằm, vừa vặn hôm nay ta rất mệt mỏi, liền dứt khoát chợp mắt một chút. Mã Văn Tài cũng không tiếp tục hành vi xấu vừa rồi, chỉ kéo phăng lại những nếp nhăn trên quần áo, lại hơi đổi tư thế để ta thoải mái hơn, tay cũng vuốt nhẹ mái tóc của ta, ánh mắt lại nhìn lên bầu trời.

Bầu trời đêm nay rất nhiều sao, trông thật đẹp. Nhưng mà trong lòng ta oán khí chưa tan, không thèm ngẩng đầu ngắm sao nữa, mà chuyển sang tập trung dùng răng cắn góc áo của Mã Văn Tài.

Phía bên kia, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài cũng không phát hiện ra hai người chúng ta, lại quay người đi, tiếp tục trò chuyện.

Chỉ thấy Chúc Anh Đài cúi đầu, không biết nói cái gì khiến Lương Sơn Bá hơi do dự một chút. Sau đó hấn ngẩng đầu lên, kiên định nói: “Sau này, chúng ta đều có tương lai của riêng mình, dù cho mỗi người có bị đẩy đến chân trời góc bể, nhất định sẽ tìm cách gặp lại.” Hấn nói xong, gợn tay chỉ lên bầu trời, xa xăm nói: “Nguoi xem kia, Nguu lang Chúc nữ, mỗi năm cũng chỉ có thể gặp nhau một lần.”

Sặc!

Nguu lang Chúc nữ...

Ta thiếu chút nữa thì đã cười ra tiếng, vội vàng nhét áo choàng của Mã Văn Tài vào miệng để ngăn không cho ai nghe thấy. Hấn vốn không rõ chân tướng, liền mờ mịt đưa tay xoa đầu ta, liền bị ta liếc mắt xem thường.

Lại thấy Chúc Anh Đài nói: “Một năm chỉ gặp một lần sao được? Nếu đã là se duyên kết tóc, thật sự nên ngày ngày đêm đêm cùng nhau mới phải đạo.”

“Ta luôn luôn cảm thấy, Nguu lang quá yếu đuối.” Lương Sơn Bá nói, “Hấn vốn không nên thỏa hiệp, còn đáp ứng Vương Mẫu Nương Nương, mỗi năm gặp vợ một lần. Nếu là ta...”

“Nếu là nguoi, nguoi sẽ làm thế nào?” Chúc Anh Đài vội vàng hỏi. Lương Sơn Bá liền nói: “Ta...Ta nhất định sẽ nỗ lực hết sức để thay đổi ý kiến của

Vương Mẫu Nương Nương, nhất định sẽ để Chức nữ vĩnh viễn ở bên cạnh ta, miễn là, trong lòng nàng cũng có ta...”

Bàn tay Mã Văn Tài đang đặt trên đầu ta bỗng nhấn một cái, ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng hắn lập tức trở lại như cũ, vẫn đều đều vuốt tóc ta như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Ta có chút kỳ quái, lúc này lại nghe thấy giọng nói của Chức Anh Đài: “Nếu vạn nhất Vương Mẫu Nương Nương nhất định không đồng ý?”

“Ta đây chỉ có một câu —— thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lạnh!”

Chẳng lẽ chính là vì quyết liệt như vậy, cho nên hai người họ mới hóa thành bướm bướm sao? Nhưng mà... Tại sao các người lại chỉ nghĩ đến tình cảm của bản thân, mặc kệ hai bên cha mẹ đều không đồng ý.

Ta đối với lời nói của Lương Sơn Bá không hiểu sao cảm thấy có chút không thoải mái, Chức Anh Đài ở bên cạnh hắn lại cao hứng nói: “Tốt lắm! Vậy người ngàn vạn lần phải nhớ kỹ điều này, sau này không cho nuốt lời.”

“Người tính tình đôi lúc cũng thật kỳ quái a.” Lương Sơn Bá nói, trong thanh âm mang theo vài phần kinh ngạc. Những giây tiếp theo, ta vĩnh cửu cả hai tai lên cũng không nghe thấy gì, cũng không biết tại sao đột nhiên Chức Anh Đài lại hoảng loạn nói: “Đêm nay trời thật đẹp a, người không ngắm sao lại nhìn ta làm gì?”

“Không, ta chỉ là cảm thấy Anh Đài, người... không hiểu sao có cảm giác rất giống A Đường!”

“Ai thèm giống hắn chứ!” Chức Anh Đài đột nhiên tức giận. Lương Sơn Bá vội đỡ dành nàng, nói chỉ là cảm giác, cảm giác thôi mà. Chức Anh Đài nhân cơ hội liền bắt hắn không được bảo nàng và cái tên hão sắc Diệp Hoa Đường kia giống nhau. Vì thế Lương Sơn Bá lại vội vàng giải thích nói Diệp huynh không phải là tên hão sắc, chuyện ngày đó khẳng định là còn có uẩn khúc, Chức Anh Đài lại không chịu nghe, còn phát tay áo kêu to, nói nếu người cảm thấy hắn tốt như vậy, sao đêm nay không kéo hắn cùng đi ngắm sao đi? Nói xong liền bỏ đi, sau đó nàng bị Lương Sơn Bá đuổi theo kéo về. Ta sợ bọn họ phát hiện ra ta và Mã Văn Tài ở đây, vội vàng muốn trốn, Mã Văn Tài lại không có ý định này, ngược lại cố ý túm áo ta, lớn tiếng hỏi:

“Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Vốn vị trí của chúng ta cũng là tương đối khuất, nhưng vì hành động này của hắn mà bại lộ. Lương Sơn Bá và Chức Anh Đài đều dừng bước, chạy qua đây tìm kiếm nơi phát ra động tĩnh. Trong lòng ta âm thầm kêu khổ, dứt khoát làm rùa đen rút đầu, úp mặt vào áo choàng của Mã Văn Tài, nhất quyết không chịu ngẩng đầu.

Chỉ nghe thấy Chức Anh Đài giọng nói thanh thúy hỏi:

“Mã Văn Tài, Diệp Hoa Đường! Hai người các người lên lút ở đây làm gì? Có phải định nghe trộm chúng ta nói chuyện không?”

“Bản công tử không có hứng thú nghe các người nói chuyện Ngu lang Chức nữ, ta chỉ là cùng A Đường ngắm sao thôi, có đúng không, A Đường?”

== Cái tên đáng chết này, ai bảo người gọi tên của ta hả!

Ta còn tiếp tục định che mặt không chịu thò đầu ra, ý đồ giả thành người khác: “Bản, bản công tử chính là Vương Lam Điền...”

“Diệp huynh, người cũng đừng che che giấu giấu nữa, chúng ta đều biết là người rồi. Những cái khác tạm không nói, nhưng mà Văn Tài huynh sao có thể ngồi ngắm sao cùng Vương Lam Điền?”

Nói cũng đúng... Trong trường, người có quan hệ thân thiết với Mã đại gia, ngoại trừ ta thì quả thực không có người khác. Ta không khỏi có chút phần nộ, giật giật tóc, sau đó đứng lên. Ai ngờ vừa mới rút đầu ra khỏi ngực của Mã Văn Tài, chợt nghe Lương Sơn Bá kinh ngạc hỏi: “A, Diệp huynh, sao miệng người lại bị sưng?”

“... Bị ong mật đốt.” Hắn không đề cập đến thì thôi, nhưng mà đã nhắc tới, ta lại không khỏi nghĩ đến việc xấu người nào đó đã làm, liền dùng sức đá chân hắn một cái, cảm giận phát tay áo nói: “Ta đi về!” Rốt cuộc trốn kỹ như vậy vẫn để người ta bắt được, cho nên vốn muốn làm người trong sạch thì giờ lại bị người ta nghĩ là ta chuyên môn đi nghe trộm, thật sự là rất oan uổng a!

“Diệp...”

Lương Sơn Bá đứng phía sau định mở miệng gọi ta, ta vừa muốn quay đầu, lại bị Mã Văn Tài kéo lấy, túm đi rồi. Xa xa quay đầu lại chỉ còn thấy hai người kia sóng vai mà đứng, không hiểu tại sao lại có vẻ đơn độc quạnh hiu.

“A Đường...” Mã Văn Tài ở bên cạnh gọi ta một tiếng. Ta nhớ tới việc hắn vừa làm với ta, không khỏi tức giận, định giằng tay ra, không ngờ Mã Văn Tài lại dùng sức gắt gao giữ chặt, miệng tiếp tục nói: “A Đường, nếu là ta, nhất định ta sẽ bảo vệ người thật tốt, sẽ không để ngọc nát, cũng không cần ngồi lạnh. Mặc kệ Vương Mẫu Nương Nương hay là thiên binh thiên tướng, đến một người ta giết một người, đến hai người ta liền giết cả hai! Xem ai còn dám cướp người đi!”

“Vương Mẫu Nương Nương là mẹ của Chức nữ, đúng không? Mặc kệ là có đúng hay không, cũng đều không phải người người có thể giết!” Ta nghe lời nói của hắn, không khỏi có chút buồn cười, người này thế nhưng lại để ý câu nói đùa của Lương Sơn Bá với Chức Anh Đài. Nghĩ đến đây, ta lại nghĩ đến truyền thuyết hai người bọn họ hóa thành hồ điệp bay lượn, nhìn không được liền mở miệng hỏi:

“Văn Tài huynh, nếu người yêu thương một người con gái, nhưng người con gái ấy lại thích người khác, cuối cùng tình nguyện hi sinh thân mình, biến thành

bướm bướm cùng người kia bay lượn, nếu biết trước như vậy, người có còn muốn ép nàng, muốn nhất định phải cưới nàng làm vợ nữa sao?”

“Thích người khác? Ngươi dám!” Mã Văn Tài nghe vậy liền giận dữ, hai tay ôm chặt hai vai ta, quát to: “Diệp Thu Đường, ngươi muốn cùng ai hóa thành bướm bướm? Ta không đồng ý! Ngươi nếu động lòng với người khác, ta hiện tại sẽ đi giết hắn!”

“Không phải, ta không có nói ta biến thành bướm bướm. Ta chỉ muốn nói, nếu ngươi có tình cảm với Chúc Anh Đài, sau đó nàng lại không thích ngươi...”

“Chúc Anh Đài?” Mã Văn Tài khẽ nhủ mảy, “Chúc Anh Đài làm sao?” Hắn nói xong câu đó đột nhiên ngừng lại, ánh mắt nhìn ta có chút chần chờ, do dự rồi nói:

“Ngươi...Biết rồi?”

“Biết cái gì? Mã Văn Tài ngươi nói đầy đủ cho ta!” Ta vừa thấy bộ dạng này của hắn liền biết là có chuyện rồi, trong lòng đột nhiên nóng nảy, chẳng lẽ hắn vẫn như vậy đối với Chúc Anh Đài...Hắn rõ ràng vì ta làm nhiều chuyện như vậy, cư nhiên còn có thể thích Chúc Anh Đài, hắn làm sao có thể...

“Ngươi vội cái gì? Chỉ là cha ta nói thôi.” Mã Văn Tài liếc mắt nhìn ta một cái, gãi tay vỗ vỗ đầu ta để trấn an, lại nói: “Cha ta nói, muốn ta giao hảo với người nhà họ Chúc, nói là sau này sẽ có tính toán khác. Cái này chắc là để có lợi cho con đường tiến thân của ta sau này. Dù sao ngươi cứ yên tâm, ta vốn không có hảo cảm với Chúc Anh Đài. Nếu ngươi cũng chán ghét bọn họ, liền sớm cắt đứt quan hệ với Lương Sơn Bá đi, đừng giống như Chúc Anh Đài, cả ngày chỉ biết đi theo dân đen...đi theo mấy người thường dân.”

Hắn là vì hắn nhớ tới lời mà ta đã nói với hắn, không thích hắn gọi người khác là dân đen, vì thế nên Mã Văn Tài vội nuốt ngược hai chữ này vào. Thấy ta còn nhũn nhũn trầm tư, hắn liền ôm lấy ta, “Tốt lắm, đi thôi. Cả ngày cứ lo lắng những chuyện không đâu. Chúc Anh Đài kia nhìn ngươi cũng không vừa mắt, ta cũng không vừa mắt hắn, nếu không phải là e ngại lời nói của cha ta, ta đã sớm trở mặt với hắn rồi. Ngươi cũng không cần lo lắng, người nào trong trường dám trêu chọc ngươi, Mã Văn Tài ta nhất định sau đó sẽ thu thập từng tên, xem bọn hắn ai còn dám kiêu ngạo phách lối!”

“Không, không phải, ngươi đừng đi chọc tức Chúc Anh Đài, hắn không giống những người khác.” Ta lắc đầu, trong lòng cảm thấy không ổn. Chúc Anh Đài là người của Thượng Ngu Chúc gia trang, cách Hàng Châu rất xa, tại sao Mã thái thú lại đặc biệt bảo con mình phải giao hảo với nàng? Mã thái thú là gia đình quan lại, Chúc Anh Đài mặc dù trong nhà có tiền, nhưng cũng không có ai làm quan trong triều, cho nên nếu muốn nói chỗ đáng để Mã thái thú giao hảo...

—thì phải là tiền.

Chúc gia trang có tiền.

Chúc viên ngoại chỉ có tám nam một nữ, đó là chuyện ai cũng biết. Mà con gái chưa gả đi, con trai của Mã thái thú lại oai phong tuấn tú, hai người thành một cặp, không phải rất đẹp đôi sao?

Mà Diệp gia ta truyền thống khoa bảng, tuy rằng sau khi phụ thân về quê, trong nhà không có ai làm quan trong triều, nhưng trong mắt mọi người, vẫn ở địa vị cao hơn so với Mã gia. Tục ngữ nói gả nữ gả cao, cưới vợ cưới thấp, cho nên đối với Mã thái thú mà nói, so sánh với Diệp gia, tự nhiên vẫn muốn lựa chọn nhà họ Chúc có tiền mà không có quyền hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Bị đánh

Cụ thể chi tiết thì ta cũng không hiểu lắm, bắt quá theo lời nói thường ngày của Mộc Cận thì ít nhiều cũng đoán được. Đương nhiên, đây cũng có thể là do ta suy nghĩ nhiều.

Đêm thất tịch cứ như vậy mà trôi qua.

Ngày hôm sau, theo thường lệ, chúng ta có tiết buổi sáng. Hôm nay Đào Uyên Minh đại thúc bắt đầu giảng bài, chỉ đáng tiếc ta không ngồi cùng Mã Văn Tài.

Nguyên nhân đương nhiên chỉ có một, vị trí của ta, đã bị cha Mã Văn Tài, Mã thái thú chiếm mất. Ta đành phải ngồi sau bàn của hắn.

= = Không thể tin hẳn như vậy mà cũng tới giảng đường học bài hôm nay, bắt quá nếu như ta đoán không sai, hẳn là bởi vì người giảng bài là Đào Uyên Minh đi.

Bắt quá Đào Uyên Minh cũng không cảm kích, đi đến giảng đường rồi, cũng không có trèo lên bục giảng, chỉ đứng ở cạnh sườn khom người hành lễ với Mã thái thú, cười nói:

“Mã đại nhân, ngài đường đường là thái thú Hàng Châu, lại chạy tới đây làm học trò của ta, thật sự là không dám thu nhận.”

Mã thái thú nghe vậy liền ngừng đầu cười, cũng chấp tay tạ lễ, nói: “Từ lâu đã nghe nói Ngũ liễu tiên sinh học vấn cao thâm, giải thích siêu phàm, hôm nay được gặp, quả thật là đã tích đức ba đời. Cái này phải là vinh hạnh của Mã mỗ.”

Mã thái thú nói xong câu này, ta tình tường cảm thấy ánh mắt Mã Văn Tài thay đổi, như có như không nhìn cha hắn, lại nhìn Đào Uyên Minh, trên mặt lộ ra vẻ mất hứng.

Người này làm vậy là có dụng ý gì, có ý kiến với lời của cha hắn?

Lúc này lại nghe thấy Đào Uyên Minh chua chát nói: “Ôi, người xem, con người của ta ấy mà, chính là không muốn ban cho người khác vinh hạnh gì cả.” Hắn nói xong liền đi về phía trước vài bước, đặt mông ngồi xuống ghế mây, lười biếng nói: “Hôm nay, ta không muốn giảng bài. Như vậy đi, hôm nay ta muốn nghe các học sinh đọc thuộc lòng, như thế nào?”

“Đào tiên sinh dạy phải, Mã mỗ nghe xong được lợi không phải là ít.” Mã thái thú sắc mặt hơi thay đổi, nhưng rất ngay khuôn mặt lại tươi cười. Đào Uyên Minh có chút bất đắc dĩ, cầm một quyển sách lên xem, rồi lắc đầu.

“Ai nha, đúng là miệng lưỡi nhà quan, Mã đại nhân nói thật bùi tai. Khiến lão tửu quý ta được lợi cũng không phải là ít.”

Đào Uyên Minh người này nói chuyện thật thẳng thắn, chẳng khác nào nói toạc ra Mã thái thú đang muốn lấy lòng hắn. Mã Văn Tài nghe xong, mặt cũng tái mét, chỉ có cha hắn vẫn cứ tỏ ra không hiểu, trên mặt vẫn tươi như hoa nói “Đâu có, đâu có”, quả nhiên là lão hồ ly ở chốn quan trường. So sánh với hắn thì Mã Văn Tài còn có chút lỗ mãng của tuổi trẻ.

Đào Uyên Minh cũng không thèm tiếp tục châm chọc hắn, giương mắt nhìn xuống giảng đường, lớn tiếng nói: “Nhóm tiểu tử này, vậy trước hết nói về suy nghĩ của các ngươi cho tương lai đi. Thế nào?” Hắn nói xong ngừng đầu lên, ánh mắt lướt qua các dãy bàn, nói, “Vương Lam Điền, bắt đầu từ ngươi đi!”

Vương Lam Điền ngồi phía sau ta, nghe vậy thì rụt đầu lại: “Cái này cũng không có gì đáng nói, chỉ cần đời này ăn uống no đủ, cơm bưng nước rót, vợ đẹp thiếp xinh, sung sướng cả đời.”

“Sặc.” Ta che miệng để không cười ra tiếng. Mã Văn Tài thì bất đắc dĩ lắc đầu. Còn Tuân Cự Bá ở sau lưng Vương Lam Điền lại lớn tiếng nói: “Ha ha ha, quả thực rất giống con lợn. Ha ha ha ha!”

“Có tiền đồ, có tiền đồ.” Đào Uyên Minh lắc đầu, lại nói, “Tần Kinh Sinh, ngươi thì sao?”

Tần Kinh Sinh nghe xong liền thẳng thắn trả lời: “Học sinh hi vọng sau này có thể nhanh chóng thăng quan tiến chức, ra đường người đưa kẻ rước, tiền hô hậu ủng, tiền bạc đầy sân, phú quý song toàn.”

“Hừ”, Đào Uyên Minh hừ một tiếng, “Nếu vậy ngươi nên nhờ Mã thái thú giảng bài cho ngươi, làm sao để tiền bạc đầy sân, phú quý song toàn, hẳn chính là ngươi trong nghề đó.”

Mã thái thú xấu hổ cười: “Nói hay lắm, nói hay lắm.” Mã Văn Tài sắc mặt càng lúc càng xanh. Ta cảm thấy tò mò, liền nhìn không được quay đầu nhìn, lúc này lại nghe Đào Uyên Minh đột nhiên nói, “Còn, Diệp Hoa Đường, ngươi thì sao?”

Ta?

“Ngày sau như thế nào, ta không biết, mà ta cũng không thể quyết định được. Bất quá ta sẽ nỗ lực làm tốt việc bây giờ ta có thể làm, chính là như vậy.” Ta sẽ nỗ lực học tập, để cho ca ca ta có một chức quan. Về phần những chuyện khác, ta tạm thời không có tính xa như vậy.

“Ngươi thật ra rất tùy ý. Đúng vậy, cuộc sống thay đổi như chong chóng, ai biết được sau này bản thân sẽ ra sao?” Đào Uyên Minh nghiêng đầu, tay lười biếng gõ một cái.

“Mã Văn Tài, ngươi nói xem, chí hướng của ngươi là gì?”

= = Ta thế này lại cảm thấy đại thúc hắn ra câu hỏi chính là vì người này a?

Mã Văn Tài không chút do dự đứng dậy trả lời: “Mở mang bờ cõi, chinh chiến nơi sa trường, vang danh thiên hạ!”

“Tốt.” Đào Uyên Minh gật gật đầu, “Sát phạt nơi sa trường, quan trọng nhất là chiến lược, ngươi có kế sách gì mới không?”

“Ngày xưa có Phù Kiên, dựa vào lực lượng đông đảo hùng mạnh định xâm chiếm Giang Nam. Tà Huyền tướng quân dựa vào sông nước mà đánh một trận, lấy ít địch nhiều, nhưng cũng chỉ là may mắn thắng được. Học trò hận không sinh cùng thời, bằng không, Tà tướng quân căn bản không cần mạo hiểm như vậy.”

“Xin nói rõ hơn.”

Mã Văn Tài không chút suy nghĩ, cao giọng nói: “Quân đội phương Bắc giỏi nhất là cưỡi ngựa bắn cung, phía nam địa hình lại thuận lợi, nên nhất định phải dùng đường thủy để so tài cao thấp. Nhưng nếu như do ta chỉ huy chống giặc, ta sẽ ở thượng nguồn và hạ nguồn cò sông cho đóng thuyền và thiếp lập trận địa mấy bắn đá, thừa lúc quân địch vượt sông mà đến, chính là lúc chúng tiến thoái lưỡng nan, sau đó dùng mấy bắn đá công kích, quân địch tất cả

đều sẽ chết chìm, quân lính tan rã.”

Đào Uyên Minh gật gù đầu, lại lắc đầu nói: “Biện pháp này rất tốt, nhưng cũng rất độc ác.”

“Ngàn vạn lần không được, Văn Tài huynh.” Lương Sơn Bá đột nhiên nói. Mã Văn Tài nhú mày quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Vì sao không được?”

Lương Sơn Bá cũng đứng lên, nói: “Văn Tài huynh, kế đánh giặc của huynh tuy hay, nhưng đá lớn và thuyền đều chìm xuống sông, như thế mức nước trong sông tất nhiên sẽ dâng lên, cũng làm tắc nghẽn dòng chảy. Mấy năm trước Trường Giang lũ lụt nghiêm trọng, dân chúng vì nước dâng mà chết nhiều vô số, nếu chỉ vì thắng lợi trước mắt, mà không quan tâm đến kế sinh nhai của muôn dân, cắt đứt nguồn nước, có thể khiến số người chết vì nó nhiều hơn vì chiến tranh ngàn vạn lần. Thắng như vậy, còn có ý nghĩa gì nữa?”

Mã Văn Tài không hề khách khí cắt ngang lời hắn.

“Chim yến tuy cầu bình an cũng còn có chí lớn. Loại người lòng dạ đàn bà như ngươi, làm sao có thể mưu việc thiên hạ?”

Không, Văn Tài huynh, ngươi trả lời như vậy là không đúng. Ngươi nói như vậy, chẳng phải là không coi lê dân bá tánh làm trọng?

“Luận tài văn thao võ lược, Văn Tài huynh tương lai nhất định là rường cột của nước nhà. Nhưng trước mắt thế sự bất ổn, chiến tranh liên miên, nhu cầu cấp bách của dân chúng là nghỉ ngơi dưỡng sức, nếu hiếu chiến chỉ khiến cho thiên hạ lầm than.”

“Yếu đuối sợ hãi, tự mình chịu thua mới khiến cho thiên hạ lầm than.” Mã Văn Tài hừ lạnh một tiếng. Lương Sơn Bá còn muốn nói nữa, Đào Uyên Minh không khỏi cười nói:

“Tốt lắm tốt lắm, hai người các ngươi đừng cãi cọ, loại chuyện này là chuyện quốc gia đại sự, vẫn là để cho Mã thái thú phân xử thì tốt hơn.”

Mã thái thú liền đứng dậy, vừa định mở miệng, Tuần Cự Bá lại lên tiếng trước: “Tiên sinh, để Mã thái thú phân xử, chẳng phải muốn cho chúng ta xem màn con hát cha khen hay sao?”

“To gan!” Đào Uyên Minh quát lớn, “Làm sao có chuyện đó được? Mã thái thú là người đức cao vọng trọng, sao có thể bao che cho người thân? Mã đại nhân, ngươi cứ nói đi.”

Mã thái thú gật gù đầu, mở miệng nói: “Lão phu cho rằng...”

“Mã đại nhân!” Tuần Cự Bá đột nhiên lại nói, “Lương Sơn Bá nghĩ ra cách trị thủy, ngay cả Thừa tướng và Tả Đạo Uẩn tiên sinh cũng phải khen ngợi mười phần.”

“Tuần Cự Bá, ngươi cảm miệng cho ta!” Ta rút cuộc nhìn không được liền quát lớn, đồng thời trừng mắt nhìn Tuần Cự Bá. Mọi người hiển nhiên không thể ngờ ta sẽ nói ra lời này. Tuần Cự Bá sững sốt một chút, vừa chỉ tay vào mặt ta nói “Ngươi...” thì đã bị Đào Uyên Minh ho một tiếng cắt ngang.

Mã thái thú vuốt vuốt râu, có chút bất đắc dĩ nói: “Lương công tử tuổi còn trẻ đã được Tả thừa tướng ưu ái, tương lai tất thành hiền tài a.”

“Cha, ngươi tại sao...” Mã Văn Tài có chút khó hiểu, vừa lên tiếng đã bị Mã thái thú quát: “Làm càn!”

“Ta...” Mã Văn Tài phần nộ im miệng, trên mặt tràn đầy vẻ ủy khuất, lại nghe Mã thái thú nói: “Chú ý thân phận của ngươi, ngươi bây giờ là học sinh!”

“Văn Tài huynh...” Ta ở sau lưng lén lút kéo tay áo của Mã Văn Tài, người kia hít một hơi, nói: “Dạ, Mã đại nhân. Lời ấy của Mã đại nhân, phải chăng cho là Lương Sơn Bá giỏi hơn ta?”

Mã thái thú liền nói: “Ta chỉ nói, Tả thừa tướng nhìn trúng tài năng trị thủy của Lương công tử.”

Hắn nói ra lời này, chính là muốn nói bản thân không có ý kiến gì về việc ai mạnh hơn. Nhưng Mã Văn Tài lại chấp nhất truy cầu đáp án, tiếp tục nói:

“Học sinh chính là không rõ, dựa vào cái gì, chỉ cần lời nói của Tả thừa tướng, liền kết luận ai giỏi hay không? Chẳng lẽ chỉ cần quyền cao chức trọng, thì lời nói nhất định là đúng sao?”

“Văn Tài!” Mã thái thú đột nhiên rít gào nói, “Cẩn thận lời nói của ngươi!”

“Ta chính là không phục!” Mã Văn Tài gân cổ cãi. Trần phu tử đứng một bên nhìn không được, liền vội đi lên giải vây, nói: “Ai nha, Mã đại nhân, Mã công tử a. Trước mặt mọi người, cha ngươi cũng muốn tỏ ra thiên vị thôi mà. Ngươi nói xem, có phải hay không?”

“Hừ”. Mã Văn Tài lạnh lẽo nói, “Ngươi quá coi thường Mã đại nhân rồi, Mã đại nhân cho tới bây giờ không có ngại miệng lưỡi thế gian, hắn chỉ sợ đắc tội với Tả An, con đường làm quan sẽ bị trở ngại thôi!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Mã thái thú nhất thời thay đổi, hắn tức giận đến run người, dùng sức đẩy Trần phu tử ra, chỉ thẳng mặt Mã Văn Tài nói: “Ngươi, cái tên nghịch tử này, ngươi nói cái gì?” Sau đó hắn bước lên phía trước, hung hăng tát Mã Văn Tài một cái!

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Lời thề

Mọi người trong nháy mắt đều sững sốt. Mã Văn Tài kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cha hắn, trong mắt dần dần nổi lên tơ máu, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Không công bằng. Ta không phục, ta không phục!” Hắn nói xong câu đó, nặng nề thở dốc vài tiếng, bỗng nhiên phát tay áo lên, chạy ra khỏi giảng đường!

“Văn Tài huynh!” Ta há mồm kêu một tiếng. Bước chân Mã Văn Tài hơi ngừng lại một chút, nhưng sau đó lại đẩy nhanh tốc độ, đi ra phía ngoài. Trần phu tử vội vàng lớn tiếng gọi Mã công tử, nhảy qua mấy cái bàn, ý đồ cản Mã Văn Tài lại. Ai ngờ Mã thái thú lại gọi Trần phu tử lại, sắc mặt không đổi, nói:

“Loại súc sinh nghịch cha mẹ này, để hắn tự sinh tự diệt đi!”

Ông ta làm sao có thể...

Ta ghen một hồi, đột nhiên lấy tay ôm bụng, lớn tiếng kêu: “Ôi, ta đau bụng quá. Các vị đại nhân, học sinh tự nhiên thấy trong người không khỏe, cảm thấy cần phải đi y xá khám bệnh, tạm thời xin cáo lui trước.”

Nhưng chờ đến lúc ta chạy ra khỏi giảng đường, đã sớm không thấy bóng dáng của Mã Văn Tài. Trở lại phòng ngủ cũng không thấy, y xá cũng không ở, phía sau núi cũng không có, rốt cục hắn đang ở đâu đây?

Nghĩ đến lúc hắn chạy ra ngoài, bộ dạng khổ sở, ta liền nhịn không được có chút khó chịu. Việc này lúc đầu cũng chỉ là hắn và Lương Sơn Bá ý kiến bất đồng thôi, cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là Đào đại thúc và Tuần Cự Bá cố tình đổ thêm dầu vào lửa, mà Mã Văn Tài lại không hiểu được ý tứ lời nói của cha hắn, cứ nhất định phải hỏi cho bằng được, để rồi cuối cùng tự thương tổn chính bản thân mình.

Hắn rốt cuộc là chạy đi đâu đây...

Tìm nửa ngày vẫn không tìm thấy, ngay vào lúc ta rời nhất, chợt thấy Lương Sơn Bá từ sau núi chạy tới, vừa thấy ta liền vội vàng kêu lên:

“A... Diệp, Diệp cô... Diệp công tử, ta đã tìm được Văn Tài huynh!”

Hắn vừa nói ra, ta nhất thời mặc kệ, không thèm so đo chuyện người này suýt nữa làm lộ thân phận của ta, vội vàng hỏi lại: “Tìm được? Ở nơi nào!”

“Ồ... Ở chuồng ngựa sau núi.” Lương Sơn Bá thở hổn hển trả lời, ta nghe được thông tin cần thiết liền nói câu cảm tạ, lập tức chạy tới sau núi. Vừa rồi ta cũng có tìm kiếm ở rừng đào sau núi, lại không ngờ Mã Văn Tài trốn ở trong chuồng ngựa, hắn tới nơi đó làm cái gì?

Ta trong lúc lơ đãng lại nhớ lại lần đầu tiên ở trong nhà đại thúc, Mã Văn Tài cùng đại thúc cãi nhau. Sau đó hắn một mình trốn trong tủ, khóc rầm rức.

Mã Văn Tài...

Vội vàng đuổi tới chuồng ngựa, xa xa ta liền thấy Mã Văn Tài và Chúc Anh Đài. Mã Văn Tài đang gục đầu trên bàn, Chúc Anh Đài đứng bên cạnh hắn, không biết hai người đang nói gì. Nhìn thấy như vậy khiến trong lòng ta nổi lên một cổ chua xót, không nói nên lời, bước chân đang dòn dập cũng ngừng hẳn lại, trong lòng thậm chí còn muốn lùi ra sau vài bước, không để cho bọn họ phát hiện ra ta.

Nhưng ý tưởng này vừa mới hiện ra, đã bị ta nhanh chóng loại bỏ. Ta hít một hơi thật sâu, nhanh chóng tiến lên phía trước. Chúc Anh Đài thấy ta đến, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng nói:

“Ngươi nếu đã tới thì ta đi đây. Sơn Bá trở về rồi sao?”

“...Ngươi về đi.” Ta nhìn nàng một cái, cũng không biết phải nói cái gì, cho nên cái gì cũng không có hỏi. Sau đó liền không tiếp tục để ý đến nàng, ta bước lại gần Mã Văn Tài, cẩn thận摸摸, do dự mà nói: “Văn Tài huynh.”

“Ta bảo ngươi cứ đi, ngươi nghe còn không hiểu sao!” Mã Văn Tài vùng tay, đẩy bả vai ta một cái. Ta bị hắn đẩy làm cho lão đảo, thật vất vả mới đứng vững lại, nhiu mà nói: “Mã Văn Tài, ngươi...”

Lúc này, Mã Văn Tài đã ngẩng đầu lên, phát hiện đó là ta liền sững sờ tại chỗ, sắc mặt chỗ trắng chỗ xanh, hơn nửa ngày mới gục đầu xuống, hạ giọng nói:

“A Đường, sao lại là ngươi? Ta còn tưởng là Lương Sơn Bá...”

“Nếu là Lương Sơn Bá thì ngươi có thể tùy tiện đánh sao?” Ta có chút tức giận, bả vai bị hắn đẩy đau kinh khủng, giọng nói không tự giác liền trở nên nặng nề. Mã Văn Tài cũng biết bản thân ra tay quá nặng, ngẩng đầu nhìn ta một cái, muốn đưa tay kéo ta ngồi lên người hắn, lại bị ta tránh đi, sau đó ta

lật tay áo của hắn lên, trên cánh tay nơi nơi đều là vết sẹo. Ta lập tức ngăn cả người.

Mã Văn Tài vội vàng rút tay về, kéo tay áo xuống để che đi vết sẹo, nhưng mà ta đã nhìn thấy, làm sao có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra? Vì thế ta liền hỏi hắn: “Mã Văn Tài, những vết thương này do đâu mà có? Có phải đều là vì cha ngươi đánh?”

Mã Văn Tài chỉ nhìn ta, không hề lên tiếng. Ta nhớ đến lúc trước hắn đã từng kể cho ta chuyện mẹ hắn mất, mơ hồ cảm thấy việc này nhất định có liên quan đến cha hắn, lại hỏi Mã Văn Tài. Hắn do dự thật lâu, mới chậm rãi kể lại chi tiết câu chuyện đó.

Từ nhỏ cha hắn đã rất nghiêm khắc đối với hắn, yêu cầu hắn ở bất cứ phương diện nào cũng phải đứng thứ nhất, chỉ cần hơi sai sót liền không ngừng chửi mắng đánh đập. Vì hắn mà cha mẹ hắn tranh cãi, không may khiến mẹ hắn bị bỏng, dung mạo đều bị hủy. Ngay sau đó, cha hắn liên tục nạp thiếp, không còn quan tâm đến mẹ hắn nữa, cuối cùng, mẹ hắn liền treo cổ chết trong phòng. .

“Những gì đã bị phá hủy, cho dù có muốn bù đắp, cũng không bao giờ có thể bù đắp lại được.”

“Gia đình của ta đã bị hủy, khiến bản thân ta lâm vào bế tắc. Hoặc là vĩnh viễn thừa nhận cực khổ, hoặc là lựa chọn vĩnh viễn không bao giờ quay trở lại. . . Bên ngoài hết thảy đều tầm tó, nhưng trốn trong tù, cũng là rất tốt, lại rất an toàn. . .”

Mã Văn Tài thanh âm nghẹn ngào.

“Ta tận mắt thấy người thân yêu nhất của ta, cứ như vậy chết trước mặt ta. Nhưng ta cái gì cũng không làm được, cái gì cũng làm không được.” Hắn nói xong đột nhiên cầm lấy tay ta, nhìn móng tay bị thương vừa mới dài ra, cùng với vết thương trên mu bàn tay. Trong lòng ta từng trận đau đớn nổi lên, không nghĩ ngợi nhiều, cũng cầm lấy tay hắn.

“Ta đã mất mẹ, cũng không muốn lại mất cả người. . . A Đường, ở lại bên cạnh ta, được không?” Mã Văn Tài khịt khịt mũi, ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt tràn đầy bất lực. Thấy ta chỉ lẳng lặng nhìn hắn, không trả lời, Mã Văn Tài có chút khấn trương nói: “Ta sẽ không nạp thiếp, cũng sẽ không thích người khác nữa, ta có thể thề với người, Mã Văn Tài ta, cả đời này, tuyệt đối chỉ thích một mình Diệp Hoa Đường, không bao giờ thay đổi!”

Nhưng mà, Diệp Hoa Đường là ca ca của ta a. . .

Ta thờ dài, trong lòng cảm xúc lại trào dâng mãnh liệt, không biết phải nói gì với hắn mới tốt. Mã Văn Tài thấy thế, liền hoảng hốt, liền cầm tay ta đặt lên mặt hắn, ta chỉ cảm thấy mặt hắn nóng bỏng, hình như phát sốt, không khỏi có chút lo lắng. Nhìn thấy hắn mặt mũi đầy tro, trên quần áo còn dính bụi, cũng không hiểu lúc ta không có mặt, hắn đã xảy ra chuyện gì với Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài. Đúng lúc ta định công hắn đi y xá, bỗng nhiên mơ hồ nhìn thấy xa xa có một cái bóng đen, đang đi tới đây, không phải ai khác, mà chính là cha của Mã Văn Tài, Mã thái thú!

Ta nhất thời hoảng hốt, liệu mạng muốn đem tay mình rút ra khỏi tay Mã Văn Tài, tên kia túm thật chặt, ta cảm thấy nếu cố giật không chừng sẽ rách một mảng da. Mã Văn Tài mơ hồ cảm thấy ta mở tay hắn ra, không khỏi hoảng loạn ở trên bàn sờ soạn, trong miệng kêu to: “A Đường, người đừng đi, đừng đi!” Ta gấp đến độ trán ướt mồ hôi, vội vàng chạy ra khỏi chuồng ngựa, Mã thái thú không ngờ lại sớm phát hiện ra ta, mở miệng kêu:

“Người, lại đây một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tô An bị thương

Này, ông ta là gọi ta ư?

Ta bị dọa đến sợ hãi, theo bản năng giấu bàn tay ra sau lưng, nhưng lại cảm thấy không ổn, nhanh chóng ép sát hai tay vào hai bên sườn, do dự đi đến chỗ Mã thái thú. Lúc đến gần, ta nghe thấy ông ta nói:

“Người chính là Diệp Hoa Đường?”

Này, ta nhớ lúc gặp ngài lần đầu tiên đã nói rồi mà, nhanh như vậy ngài đã quên rồi sao? Bất quá nếu như ngài đã đặt câu hỏi, ta cũng phải trả lời, liền cung kính cúi đầu đáp: “Tại hạ đúng là Diệp Hoa Đường, hân hạnh được gặp thái thú đại nhân.”

“Diệp hiền chất không cần đa lễ. Ngày xưa ta và cha ngươi cũng có quen biết, chính là sau khi hắn từ quan, lại chưa có dịp đến chơi. Không biết dạo này sức khỏe của hắn thế nào? Ta cũng rất muốn tới Thái Nguyên thăm hắn, chỉ đáng tiếc, công việc bận rộn, không kiếm đâu ra thời gian rảnh, Diệp hiền chất khi nào về nhà, nhớ chuyển lời hỏi thăm của lão phu, cũng tạm coi như biểu lộ một chút tâm ý.”

“Mã đại nhân khách khí rồi.” Ta vội vàng đáp lễ, “Cha ta nếu biết thái thú đại nhân nhớ đến hắn như vậy, trong lòng nhất định cũng sẽ rất vui mừng.”

Mã thái thú mỉm cười, lại nói: “Thấy Diệp hiền chất chiếu cố cho khuyến tử, lão phu cũng rất cảm kích. Bất quá loại tình cảm bạn bè này, cũng chỉ nên có giới hạn. Khuyến tử còn chưa hiểu chuyện, hiền chất cũng đừng quá lao lực vì hắn, cứ mặc kệ hắn là tốt rồi.”

Lời này của ông ta ý muốn ta phân rõ giới hạn với Mã Văn Tài sao?

Ta khẽ nhủ mảy, trên mặt rất nhanh lại tươi cười, chấp tay nói: “Mã đại nhân khách khí rồi, tiểu sinh chỉ làm việc theo tấm lòng của bản thân mà thôi.” Thấy Mã thái thú ánh mắt nhìn về phía Mã Văn Tài, ta biết hẳn muốn đi xem con, liền xin cáo lui. Khi đã đi xa xa, ta quay đầu lại nhìn thấy Mã thái thú cời áo choàng ra, phủ lên trên người Mã Văn Tài.

Có lẽ... Thật ra hẳn cũng rất quan tâm đến Mã Văn Tài... Ngay cả lúc trước, chỉ vì nghe tin con trai hẳn bị thương, cũng vội vàng vàng chạy đến trường.

Thời điểm trở về phòng, ta gặp Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, hai người bọn họ đang dùng tay đẩy xe về hướng của ta. Lương Sơn Bá vừa nhìn thấy ta, liền nói: “Diệp huynh, Văn Tài huynh sao rồi, hẳn có khá hơn không?”

“Hắn sốt cao rất nghiêm trọng.” Ta lắc đầu. Lương Sơn Bá nghe xong thì thở dài.

“Ta vừa rồi đi tìm Mã thái thú, nhưng nói thế nào hẳn cũng không chịu đi thăm con mình, ta nghĩ cứ để Văn Tài huynh nằm ở đó không phải là biện pháp hay, nên bảo Anh Đài cùng đẩy xe lại đây, chúng ta mau đi hẳn đi y xá đi.”

“Ài, các người chờ chút, Mã thái thú, hẳn...”

Ta nói một nửa, liền ngậm miệng không nói nữa, thấy Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài đều quay đầu nhìn ta, không khỏi lại nói: “Không, không có gì, các người đến đúng lúc lắm. Chúng ta mau qua đó đi.”

Quả nhiên, khi chúng ta đến chuồng ngựa, Mã thái thú đã không còn ở đó. Lương Chúc hai người đều nhìn thấy áo choàng trên người Mã Văn Tài, lại ăn ý coi như không thấy, không hề đề cập đến chuyện này. Chúng ta rất nhanh liền đưa Mã Văn Tài đến y xá, sau khi Vương Lan cô nương cho hẳn uống một ít thuốc hạ sốt xong, ta định đưa hẳn về phòng ngủ, ai ngờ Vương Lan lại gọi ta lại, nói là có chuyện riêng muốn nói.

Ta không còn cách nào khác, đành nhờ Lương Sơn Bá đưa Mã Văn Tài trở về trước. Lương Sơn Bá vỗ ngực tỏ vẻ hẳn nhất định sẽ tận tâm mà làm, ta biết hẳn là người trung hậu thành thật, nói lời sẽ giữ lời, nên cũng yên lòng, đem mọi chuyện giao cho hẳn.

Mãi đến sau khi Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài đều rời khỏi đây, Vương Lan mới ngượng ngùng nói với ta:

“Diệp công tử, loại bệnh lần trước người hỏi ta, ta đã tìm thấy trong sách thuốc. Nhưng thật sự rất xin lỗi, ta không thể tìm được cách chữa, bất quá nếu người muốn nghe, thì ta thật ra cũng có thể cho người một ít phương thuốc, có khả năng tạm thời kéo dài cuộc sống. Nhưng vị bằng hữu kia của người, bệnh tình thực sự rất nghiêm trọng, ta khuyên người nên nói thật với hẳn, nếu muốn sống lâu thêm vài năm, thì cố gắng kiêng rượu, bình thường cũng đừng sống quá phóng túng, cũng không thể làm việc quá mức mệt nhọc...”

Ta nghe xong lời của nàng, mặt dần thối, mở mồm cầm lấy thuốc mà Vương Lan đưa cho, trong đầu vừa kinh ngạc vừa khó hiểu. Ta chưa từng bao giờ tìm nàng hỏi về bệnh gì a, chẳng lẽ là ca ca? Nhưng mà vô duyên vô cớ, ca ca vì sao lại đi tìm Vương Lan cô nương hỏi về chứng bệnh này, lại là bệnh nghiêm trọng như vậy, chẳng lẽ hẳn.

Trong lòng ta phát lạnh, vội vàng chạy đến phòng của thư đồng tìm Mộc Cận. Lúc này, nàng đang ở trong sân phơi sách vở của ta, thấy ta không khỏi cao hứng chạy đến, rút khăn tay ra lau mồ hôi cho ta. Ta khoát tay, ý bảo không cần, sau đó sốt ruột hỏi nàng ca ca ta gần đây có mắc bệnh gì không? Mộc Cận hơi hơi sững sốt, nhưng mau chóng nói cho ta là không có, thân thể của đại công tử rất khỏe mạnh, chỉ là mấy ngày trước bị nhiệt, bất quá mấy hôm nữa sẽ khỏi, không cần lo lắng.

Thật sự là như vậy sao...

Ta mơ hồ có chút hoài nghi, bất quá xem bộ dạng chắc chắn mười phần của Mộc Cận, ta cũng biết không thể hỏi thêm cái gì, đành miễn cưỡng tin tưởng. Vương Lan cũng không nói rõ ngọn ngành với ta, ta sợ nếu hỏi kỹ quá sẽ lộ ra sơ hở. Vì thế, chỉ còn cách sai Mộc Cận đi lấy giấy bút, viết một phong thư, trong thư trước là viết về bệnh mà Vương Lan nói với ta, sau là hỏi ca ca rốt cuộc đang giấu ta chuyện gì. Viết xong thư, ta dùng sáp dán lại, giao cho Mộc Cận, bảo nàng tìm người nhờ chuyển giúp về Thái Nguyên cho ca ca.

Mộc Cận sáng khoái đáp ứng, nói là chờ nàng sau khi thu dọn sách vở xong sẽ đi làm ngay.

Không uống công ta dạo này nghiêm túc luyện chữ, chữ viết cũng đã tốt hơn rất nhiều. Bằng không, với cái loại chữ xiêu xiêu vẹo vẹo kia, ta thật không có mặt mũi viết thư cho ca ca. Chuyện này nói ra cũng phải cảm ơn công lao của Mã Văn Tài. Lại nói tiếp, không biết hẳn bây giờ sao rồi, đại khái là ở phòng ngủ nghỉ ngơi nhỉ? Cũng không biết Mã Thống đã sắc thuốc chưa, hiện giờ cũng nên cho hẳn uống thuốc rồi.

Đến lúc trở về phòng, Mã Văn Tài đã không thấy, trong phòng trống trơn, chỉ còn cái áo choàng vớt lại trên giường. Gói thuốc vẫn như cũ đặt trên đầu giường.

Mã Thống đâu?

Thật sự là rất kỳ quái, sao hẳn không đi sắc thuốc cho công tử nhà hẳn, lại còn để Mã Văn Tài chạy loạn? Mã Văn Tài cũng thật là, ốm đau cũng không chịu nghỉ ngơi, còn cậy mạnh đi ra ngoài? Cũng không sợ bệnh tình càng nghiêm trọng sao?

Ta vừa mới bước ra cửa, chỉ thấy Mã Thống vội vàng đi ra từ phòng của Mã thái thú, trong tay còn cầm một cái roi ngựa, vừa nhìn thấy ta hẳn liền kêu

to Diệp công tử. Ta bảo hần mau đi sắc thuốc cho Mã Văn Tài, thuận tiện hỏi công tử nhà hần đâu rồi, Mã Thống do dự một chút rồi nói cho ta, công tử nhà hần vừa nghe được tin Mã thái thú muốn xuống núi, liền vội vàng chạy ra ngoài.

...Phải đi tiễn cha hần sao?

Mã Văn Tài tuy rằng bề ngoài luôn căm ghét cha hần, kỳ thật trong lòng cũng có một chút nhớ. Bọn họ cũng không phải kẻ vô tình, chỉ là đều không biết biểu lộ tình cảm của bản thân mà thôi.

Nghĩ đến lúc này, Mã Văn Tài cảm lấy tay của ta, nói với ta những lời kia, trong đầu ta lại không khỏi hỗn loạn. Con người của ta, làm việc vốn chỉ lo đầu mà không lo đuôi, đối với tương lai trừ việc kiếm cho ca ca một chức quan tốt ra, cũng không có mục tiêu gì khác. Lúc trước quả thật ta có từng nghĩ sẽ muốn vào rừng ẩn cư, nhưng mà cuộc sống đơn độc nói thanh tĩnh thì rất thanh tĩnh, nhưng nhiều lúc sẽ rất khó khăn, mà nếu ta đáp ứng hần, tương lai sẽ như thế nào đây...

Hần luôn cầu kinh tảo bạo, tính tình cũng không tốt, bất quá bản thân ta cũng tự thấy mình chẳng có điểm nào tốt cả. So với Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài hai người đều trung nghĩa lương thiện, thì hai người chúng ta cũng coi như là ngu ru tâm ngu ru, mã tâm mã.

Bởi vì trong lòng có chút loạn, ta cũng không trở về phòng đọc sách nữa, mà tùy ý đi dạo chung quanh. Dọc theo con đường đến phòng sách, xa xa lại nhìn thấy Tô An khắp khiêng bước từ con đường lên núi đi lên, khắp người đều là máu! Hần từ đằng xa trông thấy ta, liền há mồm kêu to “Diệp công tử”, sau đó liền ngã xuống.

“Tô An!” Ta lập tức phát hoảng, vội tìm một học sinh bảo đi xuống phòng bếp gọi Tô đại nương tới đây, mang Tô An về phòng, lại đến y xá mời Vương Lan cô nương. Vương Lan nói cho chúng ta biết, hần bị thương là do có người dùng côn hung hăng đánh.

“Ai lại ác độc như vậy, ra tay rất nặng!”

Lương Sơn Bá về mặt phần nộ, quyết tìm ra kẻ hạ thủ sau màn. Vì thế Tô đại nương đành bắt đắc đi nói cho chúng ta biết, Tâm Liên cô nương bị bắt vào lầu xanh.

Tin tức này so với việc Tô An bị đánh còn khiến chúng ta chấn động hơn, cả đám nhất thời đều không biết phải làm gì. Mẹ của Tâm Liên đứng ở một bên lau nước mắt, khóc không thành tiếng, nói, Tâm Liên bị bắt đi từ buổi sáng. Lúc ấy nàng đang trên đường trên trường làm việc, bỗng nhiên có một đám người từ bên ngoài xông vào, không nói hai lời liền bắt Tâm Liên đi. Đi theo bọn họ còn có một tú bà chìa ra tờ giấy nói là kẻ ước bán mình của Tâm Liên, hơn nữa còn nói sau này Tâm Liên sẽ không còn là con gái của bà nữa, mà là cô nương của Châm Hà lầu.

“Lương công tử, Chúc công tử, ta cầu xin hai người, cầu xin hai người!” Tô An giãy giữa ngồi dậy, sau đó quỳ gối trên giường, liều mạng đập đầu với chúng ta, “Hai vị là người đọc sách, nhất định sẽ có biện pháp, chuyện này rất nghiêm trọng, ta hiện giờ chỉ có thể dựa vào hai người, van cầu các người cứu Tâm Liên cô nương.”

“Tô An, Tô An, nguoi đừng như vậy!” Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài vội vàng đỡ Tô An nằm xuống. Lương Sơn Bá nói: “Tô An, nguoi yên tâm, nguoi trước tiên cứ an tâm dưỡng thương cho tốt, ta sẽ tìm biện pháp, được không?”

“Còn có biện pháp nào nữa.” Chúc Anh Đài mím môi, quay đầu nhìn hần một cái, lại nói: “Bỏ tiền ra chuộc nguoi, là biện pháp tốt nhất, cũng là biện pháp nhanh nhất, gọn gàng dứt khoát.”

“Cái đó, cái đó cần hai mươi lượng vàng! Nguoi nói xem...” Mẹ của Cốc Tâm Liên vừa sầu não mở miệng, đã bị ta cắt ngang.

“Đại nương, nguoi đừng gấp, tiền chuộc này tính cho ta, Diệp Hoa Đường ta cam đoan với nguoi, nhất định sẽ đưa Tâm Liên cô nương an toàn trở về trường.”

“Diệp, Diệp công tử, ta...ta đập đầu cảm ơn nguoi!” Cốc đại nương nước mắt rơi như mưa, định quỳ xuống đập đầu với ta. Ta vội vàng ngăn nàng lại, thực lòng nói:

“Đại nương, nguoi đừng như vậy, đừng nói gì cả. Nguoi và Tâm Liên cô nương đã từng cứu mạng ta, ta còn đang lo không biết lấy gì để báo đáp. Hôm nay chuyện này xảy ra, liền hãy cho ta cơ hội, ta nhất định sẽ cứu Tâm Liên cô nương trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Cứu người

“Ta cũng sẽ giúp đỡ.” Lương Sơn Bá ở bên cạnh nói một câu. Tuần Cự Bá và Chúc Anh Đài thì không nói gì. Ta cũng không muốn nói lời vô nghĩa, rút túi gấu đeo bên hông ra, nhìn thấy bên trong vừa vặn có đủ hai mươi lượng vàng, liền đưa cả cho Lương Sơn Bá, lại nhìn thoáng qua Tuần Cự Bá, có chút ngượng ngùng nói:

“Cái kia, Son Bá huynh, Tuấn huynh, ta có thể cầu xin các người giúp đỡ, mang tiền đến Chằm Hà lầu chuộc người được không?”

“Được chứ.” Lương Sơn Bá không nói hai lời liền đưa tay nhận túi gấm. Tuấn Cự Bá lại có chút không vui, nhú mồm nói:

“Này, ta nói nha Diệp Hoa Đường, sao bây giờ có chuyện thì mới nhớ đến chúng ta. Sao người không bảo Văn Tài huynh đi lầu xanh giúp người chuộc người a?”

Bởi vì lần đó ở trên giảng đường ta tức giận vì hắn chỉ lo nói hộ cho Lương Sơn Bá, nên mới mắng hắn một câu “Câm miệng”, kết quả là người này bắt đầu dỗi ta, cho đến giờ nhìn thấy ta cứ cau cau có có.

“Đúng vậy, người trước kia ở Thái Nguyên không phải là rất quen với chốn ong bướm là lời này sao? Không chừng cũng là khách quen của Chằm Hà lầu, sao không tự mình đi, mà lại bảo Son Bá đi?” Chúc Anh Đài cũng không chút khách khí chọc thêm một phát. Nàng quá nặng lời, lúc ấy sắc mặt ta lập tức thay đổi, Lương Sơn Bá lại vội hòa giải, tỏ vẻ hắn là tự nguyện đi, hơn nữa thỉnh cầu Tuấn Cự Bá đi cùng hắn. Tuấn Cự Bá dùng sức hừ một tiếng, lớn tiếng nói hắn là vì Lương Sơn Bá và Tâm Liên cô nương nên mới bằng lòng giúp, tuyệt đối không phải vì cái tên Diệp Hoa Đường hai mặt này!

Thôi, ai quan tâm người là vì ai, tóm lại chịu đi là tốt rồi. Tuấn Cự Bá cơ trí lanh lợi, có hắn giúp đỡ, sẽ tốt hơn để con mọt sách Lương Sơn Bá này tự đi. Về phần Mã Văn Tài, đừng nói hắn bây giờ còn đang ốm, cũng không biết đang ở đâu, cứ cho hắn còn khỏe mạnh ở đây, ta cũng không dám nhờ hắn đi chuộc người, trời mới biết được tên kia sẽ làm ra chuyện gì. Hơn nữa hắn cũng không thích Cốc Tâm Liên, lúc nào cũng nói loại người như nàng nên tiếp tục về nhà bắt cá thì hơn, cho nên ta cảm thấy nếu hắn mà biết việc này, thờ ơ cũng là quá tốt rồi, còn nếu không, cũng chỉ sợ hắn lại lên phá hỏng tất cả.

Tuấn Cự Bá cũng không chỉ chiết thêm, vội vàng cùng Lương Sơn Bá trở về phòng thay quần áo. Bọn họ muốn đi tới lầu xanh, tất nhiên không thể mặc đồng phục học sinh, mà phải một bộ quần áo bình thường.

Mất thường cũng có thể nhìn thấy, Chúc Anh Đài đối với việc ta nhờ Lương Sơn Bá đi Chằm Hà lầu rất không vui, lúc hai người kia đi rồi nàng cũng không thèm chào ta một tiếng, vung tay áo ngheh ngang rồi đi. Đúng vậy, Tâm Liên cô nương có ân cứu mạng ta, ta cũng muốn tự mình cứu nàng, nhưng mà dù sao ta cũng là con gái, làm sao có thể tùy tiện ra vào cái nơi đó? Lần trước là vì phải đi cùng ca ca và Vương Huy Chi, lần này vô duyên vô cớ, ta cũng không nhất định phải đi, những cái khác không nói, nếu vạn nhất bị Mã Văn Tài phát hiện, vậy phải làm sao bây giờ!

Cũng may Lương Sơn Bá đã biết thân phận của ta, nguyện ý giúp ta, bằng không lúc này thật sự ta không biết phải trốn tránh thế nào.

Nhưng mặc dù là có vàng, Tâm Liên cô nương vẫn không thể trở về. Lúc quay lại, Lương Sơn Bá và Tuấn Cự Bá mang theo túi gấm, mặt xám như tro nói cho chúng ta biết, có vàng vẫn không thể chuộc Tâm Liên cô nương.

Lương Sơn Bá thở dài, đem túi gấm trả lại cho ta.

“Tú bà nói, hai mươi lượng vàng chính là tiền bán mình của Tâm Liên cô nương, cho nên không chuộc được.”

“Nếu ta trả năm mươi hai?” Ta do dự một chút, khẽ cắn môi, nói, “Nếu không ta trả tám mươi hai, mặc kệ thế nào, nhất định phải đem Tâm Liên cô nương chuộc về!”

Tám mươi hai lượng vàng đã là cố gắng hết sức của ta. Ngay cả hoa khôi cũng không thể bán được cao hơn giá này, như vậy Chằm Hà lầu hẳn sẽ thả người rồi.

Lương Sơn Bá lắc đầu: “Tú bà nói, một cô nương có thể kiếm ra rất nhiều tiền, chính là cây hái ra tiền. Theo cách nói của bà ấy, đừng nói là hai mươi lượng vàng, dù có cả nghìn lượng vàng, cũng không chuộc được Tâm Liên cô nương đâu.”

“Vậy phải làm thế nào?” Chúc Anh Đài vội la lên, ta tức giận đến cắn môi, hung hăng đập bàn nói: “Nàng nếu không thả người, ta liền đi đốt trụ cả Chằm Hà lầu.”

Lương Sơn Bá thở dài, cầm lấy bàn tay vừa đập bàn của ta, khẽ trấn an: “A Đường, đừng làm loạn. Bọn họ nhiều người như vậy, người làm sao có cơ hội phóng hỏa? Chỉ sợ vừa xuất hiện đã bị bắt rồi. Huống hồ phóng hỏa đốt nhà người ta là không đúng, hiện tại chúng ta chỉ còn lại một cách duy nhất.”

“Biện pháp gì?” Ta và Chúc Anh Đài đồng thanh hỏi. Bất quá Chúc tiểu thư rất nhanh phản ứng lại, ngoảnh mặt đi. Lương Sơn Bá thấy vậy liền bật cười, mở miệng nói:

“Phải tìm một cô nương còn xinh đẹp hơn Tâm Liên cô nương để đổi.”

“Cách này không được.” Vương Lan nhú mồm nói, “Cho dù có đổi được Tâm Liên cô nương thì cô nương đem đi đổi cũng không thể thoát ra khỏi đó được!”

“Vậy cũng đúng.” Lương Sơn Bá nói, “Thế nên, chúng ta phải tìm được một người có đủ ba điều kiện. Thứ nhất, người đó phải xinh đẹp hơn Tâm Liên cô nương. Thứ hai, dù người đó có phải vào lầu xanh thì cũng không thể bị hủy hoại danh tiết. Thứ ba, người đó phải biết võ công để có thể tự thoát ra khỏi lầu xanh được.”

“Ừ, nói thì nói vậy, nhưng phải tìm ai đây...” Lúc này Tuấn Cự Bá neohai mắt lại, bắt đầu không ngừng nhìn Chúc Anh Đài, khiến nàng khấn trương quát: “Tuấn Cự Bá, người nhìn ta làm gì!”

“Ta thấy người rất phù hợp với ba điều kiện đó.” Tuấn Cự Bá vuốt cằm nói, “Thứ nhất, người môi hồng răng trắng, nếu người trang điểm, nhất định sẽ

không thua kém gì các cô nương khác.”

“Im ngay!” Chúc Anh Đài cả giận nói, “Ngươi ẩm đầu rồi à, ta là đàn ông mà!”

“Đúng vậy, vì ngươi là đàn ông nên nó phù hợp với yêu cầu thứ hai, dù có vào lầu xanh cũng sẽ không bị hủy hoại danh tiết.”

Chúc Anh Đài càng nghe càng tức, dứt khoát bước lên bệ quặt hai tay của Tuân Cự Bá, lớn tiếng nói: “Ngươi đừng có nói bừa!”

“Ngươi xem, ngươi xem, điều kiện thứ ba, giò võ công, có thể dễ dàng thoát khỏi lầu xanh!” Tuân Cự Bá chịu đau bèn hét lên.

“Đủ rồi!” Chúc Anh Đài tức đến tái mét mặt, quay đầu nói với Lương Sơn Bá, “Son Bá, ngươi nghe xem hắn nói gì thế!”

“Cái kia, ta cũng cảm thấy ngươi rất thích hợp.” Lương Sơn Bá nói. Chúc Anh Đài tức giận đến không nói nên lời, lúc này đột nhiên nàng trông thấy ta, lập tức đưa tay chỉ:

“Vậy sao các ngươi không bảo hắn trang điểm đi. Diệp Hoa Đường so với ta còn thích hợp hơn!”

“Hắn? Hắn không được.” Lương Sơn Bá không chút nghĩ ngợi vội vàng nói. Chúc Anh Đài càng thêm tức giận, lớn tiếng nói: “Có cái gì không được? Nói về diện mạo, hắn mi thanh mục tú, so với ta còn giống con gái hơn, võ nghệ cũng rất tốt, ngay cả Mã Văn Tài cũng dám đánh. Hơn nữa, hắn cũng là con trai, cũng sẽ không thể tổn hại danh tiết. Huống hồ Tâm Liên cô nương còn có ơn cứu mạng hắn, trang điểm làm con gái cũng đâu có gì không đúng? Dựa vào cái gì mà các ngươi chỉ nhắm vào ta, không nhìn đến hắn!”

“Anh Đài, ngươi đừng như vậy, A Đường không giống ngươi.” Lương Sơn Bá nhũn mày nói.

“Có cái gì không giống? Ngươi làm gì cũng thiên vị hắn, lại ép ta đi cái nơi không hay ho đó!” Chúc Anh Đài ủy khuất khóc đỏ hốc mắt. Ta có chút bất đắc dĩ, mở miệng nói: “Quên đi, cứ để ta...”

“Không được! Diệp Hoa Đường không thể đi!” Lương Sơn Bá cương quyết nói, “Anh Đài, đừng nhõng nhẽo nữa, coi như đại ca cầu xin ngươi, giúp Tâm Liên cô nương đi. Ngươi yên tâm, nhất định sẽ không có chuyện gì, nếu có chuyện, đại ca sẽ bảo vệ cho ngươi, tuyệt đối không để cho ngươi gặp chuyện không may.”

“Ta đi, để ta đi.” Ta mở miệng nói, Lương Sơn Bá vẫn như cũ nhũn mày lắc đầu.

“Ta không đi, ta chính là không muốn đi! Dựa vào cái gì ngươi không bảo hắn đi!” Chúc Anh Đài phát hỏa, còn muốn nói nữa, thì Cốc đại nương và Tô An lại từ trong phòng đi ra, cầu xin: “Chúc công tử, ta xin ngươi, cầu xin ngươi cứu Tâm Liên đi.”

“Đại nương, ta thật sự không thể đi đến cái chỗ đó.” Chúc Anh Đài rồi rầm nói, lúc này Tô đại nương đột nhiên khụy gối xuống, quỳ rạp trên mặt đất.

“Chúc công tử, thân già này thay Tô An cầu xin ngươi, cầu xin ngươi mau đi cứu Tâm Liên cô nương đi. Hắn đời này nếu không có Tâm Liên cô nương, chỉ sợ sẽ không sống nổi. Tô gia chúng ta tuy là bản hàn, nhưng cũng chỉ có một mình hắn. Vạn nhất hắn nghĩ quẩn thì Tô gia sẽ đoạn tử tuyệt tôn, như vậy sau này lúc xuống suối vàng ta biết ăn nói thế nào với cha hắn... Chúc công tử, Diệp công tử, thân già này thay con ta và Tâm Liên cầu xin các ngươi...”

“Đại nương...” Ta vội chạy qua nâng nàng dậy, Tô An và Cốc đại nương cũng ở một bên không ngừng khẩn cầu, không ngừng dập đầu, Chúc Anh Đài thấy vậy cũng không còn cách nào khác, chỉ đành nói: “Các ngươi đừng làm như vậy! Được rồi, được rồi, ta đáp ứng các ngươi là được. Bất quá, ta có một điều kiện, ta muốn Diệp Hoa Đường cùng phải trang điểm làm con gái, cùng chúng ta đi đến Châm Hà lầu!”

.....

.....

“Được lắm, rất đẹp. Đúng là rất đẹp.”

Tú bà cười, đi vòng quanh ta và Chúc Anh Đài ngắm nghía hai vòng, vừa lòng cười nói: “Lần này xem ra, đưa tới được hai người. Hai vị công tử thật sự rất có bản lĩnh.”

“Bà chủ... Nếu... bà đã đồng ý, thì mau kí khế ước đổi người, và giao Cốc Tâm Liên ra đây!” Tuân Cự Bá và Lương Sơn Bá trên mép dán thêm râu, trong tay cầm hai bản khế ước bán mình, nói. Ai ngờ, tú bà kia lại lắc đầu, cười lạnh một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tài nghệ

“A, hai vị, các người nói như vậy là không ổn. Hai vị cô nương này tuy xinh đẹp, nhưng lại cao quý như vậy, chỉ cần nhìn cũng biết là thiên kim tiểu thư nhà quyền quý. Thế mà lại không khóc lóc gì khi bị hai người đưa đến nơi này, chắc chắn là các người có âm mưu gì đây?”

Tú bà về mặt soi mói, nhìn chằm chằm ta và Chúc Anh Đài. Lương Sơn Bá và Tuân Cự Bá liếc nhau một cái, sau đó tiến lên một từng, nghiêm trang nói:

“À, là như vậy. Hai vị cô nương này, từ nhỏ đã muốn được làm kĩ nữ, thế nên cô ấy không khóc lóc gì, chẳng lẽ lại có vấn đề gì sao? Huống hồ người vốn chỉ cần một cô nương, chúng ta lần này xem như đưa đến hai người, để cho người chọn, người còn đa nghi?”

“Tuân Cự Bá!” Chúc Anh Đài tức giận kêu tên hắn. Ta đối với tính tình của Tuân Cự Bá đã sớm quen thuộc, lúc này lạnh nhạt không có chút phản ứng nào. Tú bà vẫn nhún mày như trước, lắc đầu nói: “Trông các cô có vẻ rất đẹp, nhưng mà làm nghề này mà cô có thái độ như thế thì chưa chắc cô đã có thể trở thành cây hái ra tiền đâu? Trông các cô lạnh lùng như vậy, ta sợ rằng đàn ông sẽ không có cảm giác gì với các cô đâu. Nếu không hai người sao không giữ các cô đó lại mà lại mang đến đây bán?”

“Rốt cục bà muốn thế nào mới chịu đồng ý?” Ta nghe những lời của tú bà, liền hiểu là muốn ép giá, liền nhịn không được cất ngang lời của nàng.

“Cái đó phải xem các người biểu hiện thế nào. Chỉ cần tất cả đàn ông ở đây thích là được, bọn họ thích ai, ta liền giữ người đó, lúc đó các người có yêu cầu gì ta cũng sẽ đồng ý, không cần nhiều lời vô nghĩa.”

Ý bà ta là muốn chúng ta biểu diễn tài nghệ sao?

Ta quay đầu nhìn Chúc Anh Đài, nàng cũng nhìn ta, thấp giọng hỏi: “Diệp Hoa Đường, người biết đánh đàn không?”

“Buổi học đánh đàn người cũng không phải chưa nghe thấy tiếng đàn quý khóc thán sầu của ta a...” Từ đó về sau, mỗi lần học đánh đàn đều là Mã Văn Tài đàn hết, một phần cũng là vì Trần phu tử vừa thấy ta chạm vào đàn liền run rẩy cả người.

Chúc Anh Đài hiển nhiên cũng nghĩ tới chuyện này, do dự một chút, lại dò hỏi: “Nếu không ta đánh đàn, người khiêu vũ, được không? Bất quá, người biết khiêu vũ sao...”

Kỳ thực lúc ta còn rất nhỏ đã từng học múa balê, nhưng mà nhiều năm không luyện tập cũng đã sớm quên sạch. Cho dù còn nhớ, thì dưới hoàn cảnh này cũng không thích hợp nhảy cái đó, ta nghĩ nghĩ, nói cho nàng: “Ta sẽ múa kiếm.”

“Múa kiếm?” Chúc Anh Đài sững sốt, hiển nhiên có chút không dám tin, “Người ở đây biểu diễn tài nghệ, là muốn múa kiếm?”

“Người yên tâm đi.” Ta nhàn nhạt cười nói, “Cái này không phải là cầm kiếm chém giết, chẳng qua trong vũ đạo phải có kiếm làm nền thôi.” Múa kiếm là vũ đạo thời Đường Tống soạn ra, cũng khó trách Chúc Anh Đài không biết. Lúc đầu, múa kiếm là dành cho nam, cho nên rất mạnh mẽ nam tính, sau lại dần dần phát triển thêm cả điệu múa kiếm cho nữ, vừa thanh lịch vừa mềm mại nữ tính. Bởi vì lúc trước trong võ quan có một thanh kiếm làm bằng gỗ đào, phi thường xinh đẹp, ta rất thích, cho nên mới học múa kiếm.

Sau khi xuyên không, hiện tại thân thể này cực kì mềm dẻo, cho dù là động tác khó, ta cũng tin mình có thể làm được.

Bởi vì lúc đi vội vàng, ta và Chúc Anh Đài đều tùy tiện mặc một bộ nữ trang màu trắng. Mà giờ muốn múa kiếm, ta đành phải vào bên trong thay một bộ váy dài màu đỏ tươi, trong tay cầm hai thanh kiếm, lạnh lùng đứng trên đài. Chúc Anh Đài ngồi một góc trên đài, trước mặt đặt một cây đàn tranh, mọi người xung quanh nhìn thấy chúng ta, không khỏi đều dừng lại động tác, bắt đầu xôn xao chỉ trỏ vây quanh.

Chúc Anh Đài ngón tay tung bay trên dây đàn, bắt đầu đánh một khúc. Kỳ thực ta múa kiếm, kéo đàn nhị mới là thích hợp, bất quá đàn cô cũng được. Tài đàn của Chúc Anh Đài rất tốt, điểm này ta tin được nàng.

Theo tiếng đàn vang lên, ta giờ tay tạo thế, thân thể trước quỳ gối thấp, chậm rãi tiến về phía trước, lăng lăng múa song kiếm trong tay, kiếm gỗ màu đào, cùng với ta một thân váy hồng, cao thấp bay múa.

Dưới đài, ánh mắt mọi người đều bị chúng ta hấp dẫn, không ít nam nhân buông trà trong tay xuống, bắt đầu tập trung tinh thần nhìn thẳng vào khán đài. Động tác của ta lúc đầu còn cứng nhắc, dần dần trở nên thành thạo, trường kiếm trong tay hiển ngang xoay tròn, tùy theo tiết tấu mà nhanh hay chậm. Chúc Anh Đài trong mắt ánh sáng chợt lóe, ngón tay trên đàn cũng càng lúc càng nhanh, tiếng đàn cũng từ trầm thấp mà ngân lên cao vút, cuối cùng lại mang một chút tiếng động của vó ngựa rầm rầm. Tốc độ múa kiếm của ta cũng theo đó mà càng lúc càng mau, bước chân tự do di động, ở trên khán đài xoay tròn một vòng, khắp nơi chỉ còn thấy bóng kiếm màu hồng loang loáng. Đến lúc Chúc Anh Đài đàn xong, ta liền dừng lại bước chân, thân thể khẽ cúi, song kiếm một cao một thấp, dây đeo kiếm màu hồng cũng rơi xuống hòa lẫn vào tóc mái.

Dưới khán đài, vang lên một trận trầm trồ khen ngợi, còn không ít nam tử lớn tiếng nói muốn dùng vàng đổi mạng ta và Chúc Anh Đài đi. Ta hơi hơi ngẩng đầu, mơ hồ nhìn thấy Tuân Cự Bá đã cùng tú bà đang cười toe toét trao đổi khế ước bán thân, hơn nữa đã dẫn Cốc Tâm Liên ra ngoài, trong lòng ta không khỏi buông xuống được một tảng đá lớn, thân thể cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Chúc Anh Đài tiếng đàn lại vang, ta điểm nhẹ mũi chân, đem kiếm quét ngang khán đài, tay phải thuận thế đỡ kiếm, mượn cơ hội nhìn xuống dưới đài. Ai ngờ không nhìn thì không thấy, nhưng vừa nhìn xuống, ta liền phát hiện, phía trước tám bình phong, Mã Văn Tài và Trần phu tử, hai người này đực mặt nhìn ta khiêu vũ, không biết rốt cuộc đã đứng đó được bao lâu.

Ta bị dọa đến cả kinh, bước chân đang nhảy múa nhất thời loạn một nhịp. Thấy bước chân ta lảo đảo, tiếng đàn của Chúc Anh Đài cũng hơi ngừng lại, có chút bất mãn nhìn ta. Lúc này Lương Sơn Bá cũng đã phát hiện ra Mã Văn Tài và Trần phu tử, không khỏi sốt ruột nhảy lên trên đài, vội vàng kéo ta và Chúc Anh Đài, miệng không ngừng giục chúng ta chạy mau. Mã Văn Tài lại suu một cái nhảy lên đài, đứng chắn trước mặt chúng ta, lạnh giọng quát:

“Muốn trốn đi đâu!”

Ta thấy trên mặt hấn còn có chút ửng hồng, liền theo bản năng hỏi lại: “Văn Tài huynh, người vẫn chưa hết sốt à?” Lương Sơn Bá lại dùng sức kéo ta, kêu lên: “Người trước tiên đừng có băn khoăn mấy thứ đó, Trần phu tử đang ở đây, nếu không chạy thì không kịp mất!” Nói xong hấn liền quay đầu về phía dưới đài, la lớn:

“Hấn muốn cướp cô nương này đây, ai ngăn được hấn, cô nương này sẽ lấy người đó!”

Trong tay Lương Sơn Bá vẫn còn thừa một bản khế ước bán mình, liền dùng sức ném đi, mọi người xung quanh thấy thế, liền đồng loạt lao lên, ào ào đi cướp đoạt. Mã Văn Tài nghẹn một hơi, cất bước định hướng tới chỗ của chúng ta, lại bị Lương Sơn Bá dùng đàn cổ ném tới, liền nhanh chóng lùi lại phía sau. Ta nhìn thấy Trần phu tử cũng đang chạy tới đây, lại nghĩ đến Mã Văn Tài là theo ông ta đến đây, không khỏi có chút sợ hãi, liền không thèm nghe lời giải thích của Mã Văn Tài, ném song kiếm vội vàng cùng Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài chạy vào trong Chẩm Hà lầu. Mơ hồ trong lúc hỗn loạn ta còn nghe thấy tiếng tú bà kia kêu to mau bắt chúng nó lại, đáng tiếc người quá nhiều, một đám khách đều một tranh đoạt tờ giấy bán mình ngay tắp lự kia, khiến cho đám người của tú bà không thể xông vào.

Mã Văn Tài đuổi theo rất nhanh, xa xa cách một cái hành lang lớn tiếng gọi tên ta và Lương Sơn Bá, còn bảo chúng ta đứng lại. Nhưng mà Trần phu tử còn đang đi phía sau hấn, dưới tình cảnh này ai dám đứng lại a? Chúng ta mấy người càng chạy nhanh hơn, Chúc Anh Đài cũng lấy ra một thỏi vàng giao cho vài nữ tử thanh lâu đang dựa vào lan can xem náo nhiệt, thỉnh các nàng giúp đỡ cuốn lấy Mã Văn Tài và Trần phu tử. Loại nữ tử này chỉ cần thấy vàng, tự nhiên là vui vẻ đáp ứng, lập tức vây lấy hai người kia.

Ta trong lúc chạy quay đầu liền thấy Trần phu tử bị một đám nữ nhân ăn mặc thiếu vải vây quanh, sau đó kéo luôn hấn vào phòng. Lại thấy một đám khác vây lấy Mã Văn Tài, khiến ta không hiểu tại sao bước chân lại lảo đảo một chút. Thẳng đến khi nhìn thấy tên kia dùng một dải lụa hồng trói tất cả đám nữ nhân kia lại, cái cảm giác kỳ quái kia mới biến mất. Bất quá, cứ như vậy, thì chúng ta vẫn còn nguy hiểm, Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài trong lúc gấp gáp này đã quẹo vào trong một cái phòng, thuận tiện cũng kéo ta vào.

Vừa mới vào phòng, đã thấy mùi hương ngào ngạt. Nơi này trang trí hoa lệ, hấn không phải là phòng dành cho các cô nương lầu xanh bình thường. Lúc này, lại nghe thấy một thanh âm phần nộ từ trên giường vang lên: “Ai đấy! Các người to gan thật đấy, dám tùy tiện xông vào phòng.” Nói xong liền thò chân xuống đi giày, ta ngẩng đầu liền thấy, kinh ngạc phát hiện đây không phải là ai xa lạ, mà chính là người vừa từ trường rời đi, Mã thái thú!

Hấn, hấn rời khỏi trường là vì đến Chẩm Hà lầu... Chẳng lẽ Mã Văn Tài là cùng đi với hấn?

Ta lúc này đang mặc quần áo nữ nhân, sợ bị hấn nhìn ra sơ hở, vội vàng quay đầu che mặt lại. Cũng may mắt Mã thái thú nhìn thấy ta mặc đồ con gái, cũng không thèm quan tâm, lại thấy Lương Sơn Bá, mà Lương Sơn Bá giờ đang nhìn chăm chăm hấn. Hai người họ đều sùng sốt, đồng thời kinh ngạc kêu lên:

“Là người!”

“Thái thú đại nhân, sao đại nhân lại ở đây?” Lương Sơn Bá vội vàng chấp tay cúi đầu. Mã thái thú cũng có chút xấu hổ, nói bản thân đến đây là để tìm một người bạn, lại hỏi sao Lương Sơn Bá cũng ở đây, Sơn Bá huynh liền lắp bắp nói là để cứu một người bạn.

Mã thái thú trên người chỉ mặc một bộ quần áo bên trong màu trắng, lại có chút nhàu nhĩ, rõ ràng vừa mới thay xong. Phòng chừng cứ cho là đi tìm bạn, cũng là hồng nhan tri kỷ rồi. Bất quá, lời này chúng ta tự nhiên không dám nói ra, Lương Sơn Bá chỉ có thể lắp ba lắp bắp mà nói với Mã thái thú: “Xin thái thú đại nhân mau chạy đi, bây giờ chạy có lẽ vẫn còn kịp đấy.”

“Hừ, thế nào, cậu nghĩ cậu bắt được ta, nên muốn uy hiếp ta sao?” Lúc Mã thái thú nói chuyện, rất nhiều chỗ giống hệt con trai của hấn. Lương Sơn Bá cũng không để ý nhiều, tiếp tục khẩn thiết nói: “Không a, là vì Văn Tài huynh đang đuổi đến đây...”

“Văn Tài!” Mã thái thú lập tức trợn mắt nhìn, cả kinh đi vòng vòng tại chỗ, hoảng loạn nói, “Sao nó lại đến đây?”

Xem ra Mã Văn Tài còn không biết chuyện cha hấn đi tìm bạn bè ở lầu Chẩm Hà nha.

Lúc này, chỉ nghe thấy tiếng một nữ tử nhu nhược cũng từ trên giường vang lên: “Sao Mã đại nhân lại hốt hoảng như vậy, Văn Tài là ai?”

“Văn Tài, Văn Tài là con trai ta!” Mã thái thú gấp đến đầu đầy mồ hôi, nắm lấy áo ngoài khoác tạm lên người, lúc này hấn đột nhiên nhìn thấy ta đang trốn sau bức bình phong, tựa hồ cảm thấy có chút quen mắt, nên định tiến lại xem

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Câu dẫn

Hồngбет, lần này nếu bị Mã thái thú phát hiện ra, đòi ta coi như xong rồi!

Ta không dám làm ra động tác quá lộ liễu, chỉ không ngừng dùng ánh mắt ám chỉ cho Lương Sơn Bá, Lương Sơn Bá cũng nhìn ra tình huống không ổn, vội vàng tiến lên trước, dùng thân thể chắn trước mặt ta, làm bộ không có nhìn ra Mã thái thú là muốn lại gần để xác định ta và Chúc Anh Đài có phải người quen hay không, mà một mực nghĩ rằng hắn đang định ra cửa chạy trốn, trong miệng không ngừng nói với Mã thái thú: “Không được, không được. Chạy đường này sẽ gặp Văn Tài huynh mất!”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Nhắc đến Mã Văn Tài, Mã thái thú đầu óc liền không còn minh mẫn. Lương Sơn Bá chạy ra phía trước mở cửa sổ: “Thái thú đại nhân, đi bên này, như vậy sẽ an toàn.”

Ngay sau đó, chỉ thấy Mã thái thú xưa nay luôn nghiêm túc oai phong, nay lại một tay ôm quần áo, vội vàng nhảy từ cửa sổ ra vườn hoa bên ngoài, chân còn chưa kịp chạm đất đã vội vàng trốn. Lúc này, Lương Sơn Bá cũng vội vàng nói với chúng ta: “Anh Đài, A Đường, chúng ta mau đi thôi. Nếu để bọn họ bắt được thì sẽ phiền phức đấy.”

“Mau.” Ta gật gật đầu, vừa định cũng nhảy qua cửa sổ, đã thấy Chúc Anh Đài đứng bên cạnh như là nhìn thấy cái gì kinh khủng lắm, kinh ngạc đứng bất động tại chỗ. Lương Sơn Bá cũng phát hiện ra nạng không ổn, định đưa tay kéo nạng đi. Không ngờ Chúc Anh Đài lại giãy khỏi tay hắn, bước đến bên giường.

Ta và Lương Sơn Bá đều sửng sốt, đã thấy cô nương đang nằm trên giường, cả người chỉ mặc mỗi một cái áo ngủ, vội vàng giơ tay che mặt, không muốn để Chúc Anh Đài nhìn thấy dung mạo của nàng. Chúc Anh Đài lại vội vàng kéo tay nàng ra, trong miệng kinh ngạc kêu lên:

“Ngọc tỷ tỷ...”

Cái tên này có chút quen thuộc. Ta đột nhiên hoảng sợ, nhìn chăm chú, lại phát hiện cô nương kia không phải người lạ, mà chính là đầu bài của Châm Hà lâu, người đã xướng khúc lần trước khi ta và ca ca đến, Ngọc Vô Hà!

Thế nào, chẳng lẽ nàng và Chúc Anh Đài, là người quen cũ?

Chỉ thấy Ngọc Vô Hà lúc này vội vàng xoay người lại, thấp giọng nói: “Ta, không phải ta, ta không biết người.” Chúc Anh Đài lại nhảy lên giường, cầm chặt cổ tay nàng, kinh ngạc nói: “Đúng là tỷ tỷ, đúng là tỷ tỷ rồi!”

Lương Sơn Bá cũng ngây ra, hỏi luôn một câu mà ta cũng muốn biết: “Hai người quen biết nhau à?”

Chúc Anh Đài liếc mắt nhìn Lương Sơn Bá một cái, không đáp lại, chỉ nói với Ngọc Vô Hà: “Vì sao người lại ở đây? Vì sao!”

“Ta...” Ngọc Vô Hà cúi đầu, do dự không nói, hình như là có điều khó nói. Trong lòng ta sốt ruột, nhưng mà mắt thấy hai người Chúc Anh Đài và Ngọc Vô Hà khẳng định là có quen biết, cũng không tiện mở miệng xen vào, chỉ không ngừng lặng lẽ dậm chân tại chỗ. Lúc này lại chợt nghe ở bên ngoài có thanh âm vang lên:

“Ai ai, đây là khuê phòng của Ngọc cô nương, công tử không được lên!”

“Bà tránh ra, nghe thấy gì không, còn tiếp tục cản đường thì bản công tử sẽ đánh chết người!”

Thanh âm này tất nhiên không thể lẫn với người khác, chính là Mã Văn Tài Mã đại gia đã đuổi đến tận cửa rồi.

“Xem ra lần này chúng ta chạy không thoát rồi, đành phải liều mạng thôi.” Lương Sơn Bá thở dài, đưa tay kéo Chúc Anh Đài, ta lại lắc đầu, ngăn động tác của hắn, nói: “Ta đi ra ngoài, các người thừa lúc này chạy mau, có việc gì để về trường hăng nói.”

“Nhưng mà người hiện tại đang giả...” Lương Sơn Bá có chút do dự, ta lắc đầu, “Các người yên tâm, nếu là Mã Văn Tài ở bên ngoài, ta tự nhiên có cách nói chuyện với hắn. Nếu Trần phu tử cũng tới, vậy thì chỉ có thể trách số ta xui xẻo. Tâm Liên cô nương là ân nhân của ta, ta cho dù thế nào cũng phải cứu nàng, không ngờ lại liên lụy các người. Mau trốn đi!”

Bên ngoài thanh âm càng ngày càng to, tựa hồ là Mã Văn Tài và mấy bảo tiêu của lâu đã xảy ra xung đột, nghe tiếng quyền cước, Mã đại gia hoàn toàn chiếm thế thượng phong, xem ra sốt cũng đã hạ. Ta không nói hai lời, đẩy Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài ra chỗ cửa sổ, định bảo họ nhảy đi. Lúc này, không ngờ Ngọc Vô Hà lại đưa tay túm tay áo của Chúc Anh Đài, nói:

“Mấy người cứ trốn ở đây một lát. Hãy trốn lên giường của ta đi.”

Lúc này, Chúc Anh Đài lại lộ ra vẻ mặt không tình nguyện, coi như không nhìn thấy Ngọc Vô Hà.

Ngọc Vô Hà nhìn rất thương tâm, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Tin ta một lần nữa, được không? Dù sao cũng là vì vị cô nương này.” Nàng nói xong ngẩng đầu nhìn về phía ta, lại sửng sốt, kinh ngạc kêu lên: “Người, người là Diệp công tử! Người làm sao có thể...”

“Đã không còn kịp nữa rồi, có việc gì lát hãy nói, hiện giờ xin đa tạ cô nương trước.” Bên ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân dồn dập của Mã Văn Tài, Lương Sơn Bá rốt cục nghe không được lời vô nghĩa của chúng ta nữa, nhanh chóng kéo ta và Chúc Anh Đài trèo lên giường. Chúc Anh Đài ở trong cùng, hắn nằm ở giữa, mà ta cuộn mình nằm ở phía ngoài, dùng chân cẩn thận che kín thân thể, không để hồng bào chói mắt lộ ra. Trong khi đó, Ngọc Vô Hà cũng cởi nốt áo ngủ ra, nhanh chóng nhảy vào trong thùng nước tắm còn bốc hơi nghi ngút.

Giây tiếp theo, cửa gỗ liền bị đẩy mạnh ra. Mã đại gia vọt vào, há mồm kêu lên: “Lương Sơn Bá, người mau ra đây! A Đường, người có ở bên trong hay không? A Đường!”

“Ai đấy?”

Trong bồn tắm, Ngọc Vô Hà giờ tay, thả rơi từng cánh hoa hồng sắc xuống cơ thể, phát ra một thanh âm ngọt ngào nhu nhược, nhưng lại khiến cho chúng ta đồng loạt nổi da gà.

Ta thiếu chút nữa đã cắn đứt đầu lưỡi, mắt thấy Mã Văn Tài chạy vào trong phòng, vội vàng rút đầu lại, nhưng lại có chút nhẹn không được, lặng lẽ hé mắt nhìn trộm.

Cái tên kia coi như vẫn còn biết lễ nghĩa, nhìn thấy như vậy liền vội vàng quay lưng lại, trong thanh âm có chút bối rối ngưng ngưng nói: “Cô nương... mặc quần áo vào trước đi đã.”

Ngọc Vô Hà lại không chịu mặc quần áo vào, chỉ nhàn nhạt cười, nói: “Công tử muốn lục soát thì lục soát đi. Công tử sợ gì chứ, ta có phải là hổ cái đâu. Công tử sợ ta ăn thịt công tử sao?” Nói xong lời này, nàng còn liếc mắt đưa tình với Mã Văn Tài.

Tay ta âm thầm nắm chặt gối đầu.

Mã Văn Tài dừng một chút, nhanh chóng giật lấy quần áo đang treo ở trên giá, cũng không quay đầu lại, chỉ tiếp tục bối rối nói: “Này, quần áo của người mau mặc vào đi!”

Ngọc Vô Hà che miệng cười: “Công tử, tay công tử sao run thế? Công tử đáng yêu quá, công tử đã nhìn thấy cả rồi, còn sợ gì chứ? Bằng không, người giúp người ta mặc, có được không?”

“Đừng có nói nhảm! Cô mặc quần áo vào trước đi đã!” Mã Văn Tài thở hổn hển, không kiên nhẫn ném quần áo về phía sau. Ngọc Vô Hà chuẩn xác bắt được cái áo ngủ kia, trên mặt vẫn mang theo tươi cười quyến rũ, lại có chút ai oán nói: “Công tử vẫn còn to tiếng nhỉ.” Nàng nói xong liền chậm chậm đứng lên, bàn chân nhỏ nhắn còn dính nước bước ra khỏi thùng gỗ, bắt đầu mặc quần áo. Ước chừng khoảng mười phút sau, Mã Văn Tài liền quay đầu lại nói: “Cô mặc xong chưa?” Ai ngờ Ngọc Vô Hà mới chỉ thò được một cái tay vào áo, hân hoan vội vàng quay đầu đi. Còn ta lại bắt đầu ở trên giường cắn gối.

“Ôi, công tử thật quá nôn nóng nha, muốn nhìn thì cứ nhìn đi.” Ngọc Vô Hà tiếp tục trêu chọc hắn. Mã Văn Tài đứng xoay lưng lại với nàng cứ liên tục nghiêng răng nghiêng lợi. Cọ cọ xát xát lâu rất lâu sau, Ngọc Vô Hà mới mặc xong quần áo, thanh âm láo nói: “Công tử, ta mặc xong rồi, công tử còn muốn sai bảo gì nữa?”

Mã Văn Tài lúc này mới chậm rãi quay người lại xem, trước lên thăm dò nhìn, thẳng đến khi xác định Ngọc Vô Hà đích thực đã mặc xong quần áo, mới xoay hẳn người lại, cẩn thận nhìn khắp vào trong phòng, ánh mắt nghiêng ngả dừng ở trên giường. Ta vội vàng dùng chăn che nốt cả mắt, chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, Mã Văn Tài hình như đang bước tới cái giường!

Đừng có lại đây, đừng có lại đây! Ta âm thầm cắn gối đầu cầu nguyện, lúc này lại có một bóng người chắn ngang trước giường, ngồi phịch một cái lên giường. Cái giường vốn đã chật, lúc này lại bị nàng ngồi xuống bắt ngờ như vậy, suýt nữa đè lên mũi của ta! Mặc dù không có đụng vào, nhưng thân thể của ta cũng vì thế mà lùi lại phía sau, lập tức chạm vào Lương Sơn Bá, sau đó nghe thấy hình như có tiếng “chục”, sau đó hai người nằm bên trong đều cứng đờ bất động.

== Này, đồ bễ hết rồi sao... Ta thầm nghĩ muốn nói ta thực sự không phải cố ý...

“Sao công tử còn vội hơn cả ta thế? Ta cứ tưởng rằng thiên hạ vẫn còn một người chính nhân quân tử để cho ta gặp, không ngờ công tử lại lộ rõ nguyên hình nhanh như vậy.”

“Lộ rõ nguyên hình ư? Hay lắm.” Mã Văn Tài hừ lạnh một tiếng, “Nếu không phải vì người có vài phần tương tự với người ta đã quen biết, bản công tử đã không thèm khách khí với người. Hiện tại ta cảnh cáo người, mau tránh ra, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Ta lại nhẹn không được kéo một góc chăn lên nhìn, đã thấy Ngọc Vô Hà cài trâm hoa lên đầu, cười duyên nói: “Nếu ta không nhường đường, công tử định không khách khí làm gì a?”

Mã Văn Tài nhú mày, liền thật sự không khách khí nữa, giờ tay chụp lấy bả vai của Ngọc Vô Hà! Ngọc Vô Hà thấy vậy, nửa điểm cũng không sợ hãi, tựa như Mã Văn Tài đang tán tỉnh nàng, liền nắm lấy cánh tay của hắn, đem cả người mình dựa vào trong lòng Mã Văn Tài. Ta gấp đến mức cắn răng một cái, chỉ nghe hơi có một chút tiếng vải bị xé ra, thì ra gối đầu đã bị ta cắn nát.

“Công tử, dù có hiện nguyên hình thế nào, ta cũng chỉ là một con hồ ly tinh.” Ngọc Vô Hà vừa ôm cánh tay của hắn vừa cười, Mã Văn Tài gạt nàng ra không được, gấp đến nỗi liên tục kêu khổ, trên mặt vừa không kiên nhẫn lại có chút lo lắng, liều mạng muốn đẩy Ngọc Vô Hà ra. Nhưng cô tình người ta lại không chịu, cứ liều mạng cuốn lấy hắn, căn bản không cho hắn một chút cơ hội thoát được.

Thấy hắn cố dùng sức giãy giụa, Ngọc Vô Hà lại nói: “Công tử thật là không biết thương hoa tiếc ngọc. Muốn thu phục hồ ly tinh, cũng không cần phải dùng hết sức đâu.”

Nàng vừa nói tới đây, liền đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh tuấn của Mã Văn Tài. Ta ở trên giường tay nắm chặt lại, run run, tiếp tục cắn gối đầu. Thu phục, thu phục cái đầu người ỳ! Muốn cản thì cứ trực tiếp ngăn hẳn lại, đi lên sờ cái gì mà sờ, cũng không sợ hắn đánh người sao!

“A, A Đường... Người đừng đá ta...” Lương Sơn Bá nằm giữa cúi đầu gào thét vào tai ta. Lúc này ta mới giật mình phát hiện bản thân trong lúc vô tình

đã dả thương kẻ vô tội, vội vàng rút chân lại. Lúc này Mã Văn Tài liều mạng thoát được khỏi Ngọc Vô Hà, lớn tiếng nói:

“Cô nương, xin cô tự trọng một chút!” Hắn nói xong, đưa tay đẩy Ngọc Vô Hà một lần nữa trở lại trên giường, kết quả dây buộc thắt lưng lại bị đối phương túm lấy, dùng sức kéo, ngoại thường rộng lưng thùng nhất thời bung ra. Ta thật sự không dám nhìn, liền vội đầu vào gối.

Lúc này lại nghe Ngọc Vô Hà thay đổi thái độ, lạnh giọng quát: “Tự trọng ư? Cũng không biết ai không tự trọng, nhìn thấy người ta không mặc gì mà không chịu ra ngoài. Công tử vào phòng của ta, lên giường của ta, còn giả đạo thánh nhân gì nữa! Hôm nay, ta không cho công tử biết thế nào là không tự trọng, thì ta không phải là Ngọc Vô Hà!”

Nàng nói xong liền kéo Mã Văn Tài lại gần, định hôn lên mặt hắn. Mã Văn Tài liền liều mạng gậy, lớn tiếng kêu: “Buông ta ra, cô nương, người mau buông ta ra!” Ta rốt cục kiềm chế không được nữa, một phen xóc chân lên nhảy xuống giường, tâm mắt vừa vận chống lại tâm mắt của Mã Văn Tài, cả hai chúng ta lập tức đều sững sờ.

Giây tiếp theo, Ngọc Vô Hà liền bị đẩy ra khỏi cửa, Mã Văn Tài tiến lên từng bước, cảm giận nói: “Tốt lắm, Diệp Hoa Đường, người khá lắm, người cư nhiên trốn ở đây xem ta bị trêu đùa có phải không? Đi ra cho ta!”

Hắn nói xong liền giơ tay túm ta, kéo ta từ trong phòng ngủ đi ra ngoài, sắc mặt trầm xuống, báo hiệu hắn đang phát hỏa. Ta thấy trên mặt hắn đầy dấu son, không khỏi so với hắn còn tức giận hơn, ra sức dùng tay kì sạch mặt hắn, cả giận nói: “Ta ở trong phòng thì sao? Thì sao hả? Quấy rầy người thu phục mỹ nhân có phải hay không?”

“Người còn dám nói...” Mã Văn Tài nói được một nửa, thanh âm đột nhiên im bặt, nhớ tới mục đích ban đầu khi đến đây, không khỏi lại chạy vào trong phòng, nhìn cái giường chăm chú. Ngọc Vô Hà đã sớm đứng dậy, thân thể nhanh chóng nằm nghiêng trên giường, ngăn lại đường nhìn của hắn, không để cho hắn có cơ hội nhìn vào trong giường. Ta cũng không ngừng trách bản thân quá lỗ mãng, suýt chút nữa đã làm lộ ra chỗ trốn của Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, không khỏi cảm thấy ngại ngùng, nhưng may mà Ngọc Vô Hà làm ra động tác này mới khiến ta cảm thấy an tâm hơn một chút. Lúc này, Mã Văn Tài mặt lạnh te hỏi ta:

“A Đường, người nói thật cho ta, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài có phải cũng đang trốn trên giường không?”

“Ồ đó thì sao, không ở đó thì sao?” Ta trừng mắt nhìn lại hắn, “Chúng ta đến lâu xanh, cũng là vì muốn cứu người. Bọn họ chẳng qua chỉ muốn giúp ta, người nếu muốn bắt người, trực tiếp bắt ta đi, ta mới là đầu trò. Chuyện này xảy ra vốn dĩ là do ta!”

“Người...” Mã Văn Tài trở ngón tay vào mặt ta, nói không ra lời, “Ta biết, A Đường, người nhất định là bị Lương Sơn Bá lừa gạt phải không? Cư nhiên dám đem người lừa đến cái chỗ này, tội không thể tha! Ta thừa biết cái tên kia luôn dối với người...”

“Mã Văn Tài!” Người này vốn không bao giờ biết giữ mồm giữ miệng, vì vậy ta vội cắt ngang lời hắn, kéo hắn ra ngoài cửa. “Ta đã nói rồi, tất cả mọi chuyện là do sai lầm của ta, không liên quan gì đến người khác. Nếu như người còn coi ta là bạn bè, chúng ta trước hết đi ra ngoài nói chuyện, đừng có ở trong phòng người ta nói chuyện.”

“Bạn bè? Người nói chúng ta là bạn bè?” Mã Văn Tài cười lạnh một tiếng, “Diệp Hoa Đường, người đang nói đùa sao? Ai nói chúng ta là bạn bè? Ai muốn làm bạn với người hả?”

Người này lại bắt đầu giở trò, hắn nhất định không tìm được hai người kia thì không chịu thôi sao? Ta nhìn hắn, tức giận nói: “Rốt cuộc người muốn thế nào?”

“Không muốn thế nào hết.” Mã Văn Tài mặt đột nhiên sâu thẳm, ánh mắt hắn tha thiết nhìn ta khiến ta có chút không quen. “Đuổi mãi mới bắt được người, bản công tử làm sao có thể vô duyên vô cớ thả đi. Cho nên nếu người muốn như vậy, thì tất nhiên cũng phải chuẩn bị tinh thần mà trả thù lao đi.”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Thù lao

Thù lao?

“Đi ra ngoài cho ta. Chúng ta đợi lát nữa hãy bàn thù lao.” Ta không nói hai lời liền tiếp tục kéo Mã Văn Tài ra ngoài. Hình như là bình thường ta quá nhường nhịn hắn, cho nên kẻ này mới được thể thấy ta càng nhún nhường thì hắn càng kiêu ngạo, lúc này thấy ta rống lên, liền không nói gì nữa, mặc kệ ta túm ra khỏi phòng của Ngọc Vô Hà, sau đó đi vào một gian phòng trống.

Lúc này, tú bà hình như đã nghe được tin có người làm loạn, liền mang theo một đám người vây lấy chúng ta, lại bị Mã Văn Tài tùy tay ném ra một thỏi vàng, lập tức mừng rỡ vẫy đuôi, liền thanh nói công tử muốn ở bao lâu xin cứ tùy ý, muốn cô nương nào thì cứ nói với nàng một tiếng là được. Mã Văn Tài cau mày, tỏ vẻ các người cứ cút đi là được rồi, vì thế tú bà kia liền vung tay lên, chỉ huy đám bảo tiêu tiếp tục đi tìm kiếm hai con “tiện nhân dám đào tẩu”.

Ta mơ hồ cảm thấy người nàng muốn tìm hẳn là ta và Chúc Anh Đài, liền âm thầm may mắn vừa rồi kịp thời trốn vào trong phòng, tú bà không nhìn thấy, bằng không chỉ bằng một thời vàng này Mã Văn Tài đừng hòng đuổi được bọn họ đi. Phải biết là trong lầu xanh, người mới đến giá luôn cao hơn một ít, mà tú bà lại có công phu sư tử ngoạm, nhất định sẽ đòi hẳn không ít tiền đâu.

Khụ khụ, ta đây là đang lo cho ai a. Có tiền nhiều tiền không thì liên quan gì đến ta? Chẳng lẽ ở cùng nhau quá lâu cũng khiến cho ta không tự giác bị tẩy não sao?

Lúc này Mã Văn Tài đã khép cửa phòng lại, nhanh chóng đi tới chỗ ta, không chút khách khí đưa tay ôm ta, lại bị ta đẩy ra, đồng thời trừng mắt nhìn hẳn. Mã Văn Tài hiển nhiên cũng ý thức được hành vi của bản thân có chút không ổn, không khỏi hơi hơi xấu hổ sờ sờ cái mũi, “Được rồi, hiện giờ xung quanh không có ai. Chúng ta có phải hay không nên bắt đầu tính thù lao?”

“Trước tiên ngươi hãy nói xem sao ngươi lại chạy đến Chẩm Hà lầu này đi.” Nhắc tới chuyện này, trong lòng ta liền có chút không thoải mái, sắc mặt hẳn còn hồng như vậy, rõ ràng vẫn chưa hoàn toàn khỏi bệnh, lại còn cố tình không nghỉ ngơi, cứ nhiên dẫn đường cho Trần phu tử tới Chẩm Hà lầu bắt người! Hẳn thật sự không phải là có ý muốn chống ta đây chứ?

Bản thân ta thì thật ra không thêm đề ý việc ra vào nơi ong bướm này, nhưng nếu như bị Trần phu tử phát hiện ra, ta thì không sao, nhưng làm ảnh hưởng đến tiền đồ của ca ca ta thì phải làm sao bây giờ? Ta ở trong trường có gắng lâu như vậy, cuối cùng lại tan thành mây khói sao?

“Ta nghe được câu chuyện của hai tên thư đồng nào đó, hình như gọi là Tứ Cửu và Ngân Tâm, lúc chúng giặt quần áo bên bờ sông.” Mã Văn Tài vội vàng giải thích, “Ta vốn tưởng chỉ có Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài đến lầu xanh thôi, bình thường lại thấy ngươi luôn thân thiết với bọn chúng, nghĩ rằng lần này mà túm được, ngươi sẽ thấy rõ bộ mặt thật của chúng. Kết quả lại không ngờ ngươi cũng ở đây! Không ngờ lại...” Mã Văn Tài nói tới đây hơi dừng lại một chút, tựa hồ có chút do dự. Ta lắc đầu, nói với hẳn ta đến là vì Cốc Tâm Liên. Tâm Liên cô nương không biết tại sao lại bị bắt vào lầu xanh, tú bà nhất quyết không đồng ý cho chúng ta dùng vàng để chuộc, vì thế không còn cách nào phải ra hạ sách này.

“Đừng nghĩ nói lung tung cho qua chuyện. Bỏ ra nhiều vàng như vậy, làm gì mà không chuộc được người. Huống hồ, Cốc Tâm Liên đang yên ổn ở trường, làm sao vô cớ lại bị bán tới đây? Hừ, ta khẳng định là có người cố tình bán Cốc Tâm Liên vào lầu xanh, sau đó dặn tú bà trông chừng nàng.”

“Ý ngươi là nói, trong trường có người muốn hại Cốc Tâm Liên?” Ta lập tức ngộ ra, “Nhưng mà là ai? Có ai lại vô duyên vô cớ muốn hại nàng?”

“Ta tất nhiên là biết.” Mã Văn Tài nói, “Bất quá bản công tử cũng không thể không công mà nói cho ngươi.”

“...Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Ta hoàn toàn vô lực rồi. Thực sự ta chưa từng thấy ai như hẳn, nói chuyện chưa được ba câu đã muốn bàn thù lao, “Ngươi muốn bao nhiêu vàng, lúc trở về ta sẽ đưa cho ngươi, bây giờ mau nói đi.”

“Ai nói ta muốn vàng?” Mã Văn Tài nhú mày nói, “Ta muốn cái gì, trong lòng ngươi rõ nhất.”

“Ta chả rõ gì cả.” Ta bèn quay lưng lại, “Không nói thì thôi, ta sẽ đi tìm người khác để hỏi!” Ta nói xong làm bộ muốn bỏ đi, lại bị Mã Văn Tài giữ lại.

“Diệp Hoa Đường, ngươi dám!” Mã Văn Tài vội vàng kéo ta, lớn tiếng kêu lên, “Ngươi ở trong lầu xanh nhảy múa trước mặt nhiều nam nhân như vậy, vì sao lại không thể múa cho một mình ta xem?”

“Ngươi muốn ta nhảy múa?” Ta sừng sốt, “Tại sao không nói sớm? Ta còn tưởng rằng ngươi...”

“Ngươi cho là ta muốn cái gì?” Mã Văn Tài nhú mày hỏi lại. Ta vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ không có gì không có gì, bất quá bây giờ không tiện để múa, ta liền bảo hẳn, về sau có cơ hội thì sẽ làm. Mã Văn Tài lại tỏ vẻ, ngươi hôm nay ra khỏi đây, trở về thư viện thì làm gì còn cơ hội khác. Nhất định phải ở ngay trong phòng này múa cho hẳn xem.

Ta vừa rồi, một phần là có Chúc Anh Đài đánh đàn, phần khác là vì phải cứu người, bắt đắc dĩ mới múa kiếm. Hiện giờ trong tay không có kiếm, làm sao có thể múa được? Hình như thấy ta có chút tức giận, Mã Văn Tài không ép ta nữa, hẳn liền kể cho ta hẳn đã từng nhìn thấy Vương Lam Điền đến phòng giặt đồ tìm Cốc Tâm Liên, sau đó thấy hẳn thì tên kia vội bỏ chạy. Liên tưởng đến lúc hẳn ở giảng đường đã từng nói có quen biết Cốc Tâm Liên, ta không khỏi có chút hoài nghi.

Vương Lam Điền hình như có ý với Cốc Tâm Liên. Chẳng lẽ, Cốc Tâm Liên sơ dĩ bị bán vào lầu xanh, là do hẳn bày ra!

Trong lòng ta, nháy mắt lửa giận ngập trời.

Cái tên Vương Lam Điền đáng chết này! Lúc trước hãm hại ta còn chưa tính, lần này còn dám hại cả ân nhân cứu mạng của ta, quả thực cái gì có thể nhịn chứ cái này thì không thể nhịn, chờ đến lúc ta trở về sẽ cho hẳn đẹp mặt! Ta nhẫn nhịn tên khốn này lâu rồi, vốn không vừa mắt hẳn, lại tính thêm chuyện hôn ước với nhà họ Vương ở Thái Nguyên, mặc kệ ra sao nhất định cũng phải đánh bay ý niệm này của hẳn!

“A Đường...” Mã Văn Tài lại ở một bên gọi tên của ta. Ta không có thì giờ để ý đến hẳn, vội vàng nhớ lại chỗ giấu quần áo. Lúc trước, để đào tẩu được thuận lợi, chúng ta đã chuẩn bị sẵn một bộ quần áo nam, ta bây giờ toàn thân màu hồng rất dễ bị nhận ra, cho nên nhất định phải đi thay ngay mới được.

“Văn Tài huynh, ngươi có thể ra ngoài lấy giúp ta một bộ quần áo rồi mang về đây không?” Ta ở trong phòng tìm hết một vòng, cũng không tìm thấy thứ gì có thể mặc tạm, cho nên không thể không mặt dày mà nhờ vả Mã Văn Tài. Mã Văn Tài thể nhưng tỏ ra không có vấn đề gì, trực tiếp cởi áo ngoài ra cho ta mặc, nhưng mà như thế này thì hẳn liền... chỉ mặc áo ngủ ra khỏi lầu xanh... Cái này... Thực sự không hay lắm đâu?

“Đừng có nghĩ là hay hay không hay? Ngươi cứ mặc vào trước đi, ta thế nào cũng không sao, nhưng người mà không mặc vào thì đừng hòng bước ra

khỏi cửa.” Mã Văn Tài thật ra không quan tâm đến việc hán sẽ mặc gì ra khỏi lầu xanh, trực tiếp cởi quần áo ra, xếp ở trên bàn. Ta cũng không còn cách nào khác, vội vàng nhận lấy, sau đó vội vàng cởi váy ra, cũng không đuổi Mã Văn Tài ra ngoài. Dù sao ta vẫn còn đang cuốn ngực, bên trong cũng mặc áo ngủ, không có gì phải kiêng dè, thứ duy nhất khác với lúc buổi tối đi ngủ ở trường chỉ là ta đang búi tóc kiểu nữ mà thôi.

Mã Văn Tài lúc đầu có chút ngại ngùng, vội vàng quay người đi chỗ khác, nhưng rất nhanh lại lặng lẽ quay đầu lên nhìn, sau đó phát hiện ra bên trong ta vẫn là mặc quần áo chỉnh tề liền không khỏi nhụt chí, bèn ngồi vào ghế tựa trực tiếp xem ta thay quần áo, ta cũng không quản hán, đổi quần áo ổn rồi, liền đuổi tay ra sau đầu định vén tóc lên. Ai ngờ, lúc này Mã Văn Tài lại đi đến bên cạnh ta, kéo tay ta xuống, nhẹ giọng thổi vào tai ta: “A Đường, để ta làm giúp ngươi.”

Thanh âm của hán phi thường ôn nhu, tay của ta liền hơi dừng một chút, sau đó cũng bỏ xuống, để mặc cho hán giúp ta tháo trâm ngọc ra, chậm rãi cuốn tóc lên. Bất quá miệng vẫn không nhịn được mà nói ra một câu: “Ngươi đang buộc tóc sao? Nếu không biết làm thì để ta tự làm.”

“...Bản công tử tay nghề có kém cũng giỏi hơn ngươi!”

Ta nhớ tới lúc trước Mộc Cận cũng nói bản thân ta búi tóc bẹp dúm, y như thể một cái bánh ngô, vì thế thức thời ngậm miệng lại không nói nữa. Thật ra tốc độ của Mã Văn Tài cũng không phải là chậm, không đến vài lần vén tóc đã búi tóc ta lên cao, sau đó dùng ngọc quan để cố định lại. Nhưng búi xong rồi hán cũng không lùi ra, mà rất tự nhiên ôm lấy ta từ sau lưng, kéo ta ngã vào trong lòng hán. Ta bị hán ôm như vậy, cả người liền cương cứng, có chút mất tự nhiên nói: “Ngươi, ngươi làm cái gì?”

“Không có gì.” Mã Văn Tài rầu rĩ nói, “Ta chỉ muốn hỏi ngươi một chút, chuyện lớn như vậy, vì sao không báo trước với ta một tiếng, mà lại đi tìm đám người Lương Sơn Bá? Chẳng lẽ trong mắt ngươi, bản công tử còn không bằng một cái tiện... Còn không bằng bọn chúng?”

Tuy rằng hán khẩu khí vẫn là bá đạo cường thế, nhưng tâm tình của ta cũng không hiểu sao bởi vì hán không nói ra hai chữ “dân đen” mà trở nên rất vui. Vì vậy ta liền thấp giọng trả lời:

“Ta lúc ấy không tìm thấy ngươi, mà sự việc lại khẩn cấp, nên không kịp kể cho ngươi nghe. Huống hồ lầu xanh không phải là chỗ tốt đẹp gì, ta cũng là bởi vì không thể dùng vàng chuộc người ra, mới bất đắc dĩ phải dùng hạ sách này, sợ ngươi biết được sẽ tức giận.”

“Ngươi còn biết ta sẽ tức giận!” Mã Văn Tài hai tay ấn mạnh vào bả vai của ta một cái, “Những chuyện như thế này, ngay từ đầu ngươi nên đến tìm ta! Cha ta là thái thú Hàng Châu, một cái Châm Hà lầu nhỏ nhỏ tính là gì, dám chống đối Mã gia chúng ta sao? Dám làm trái ý ta, ta liền khiến nó vĩnh viễn không thể mở cửa tiếp khách được nữa!”

“Ngươi là con thái thú, lại đi đến chỗ này ra ngoài, không sợ đồn ra ngoài sẽ bị người ta chê cười sao.” Hơn nữa, cha ngươi cũng ở trong này tiêu dao khoái hoạt đó...

Bất quá, vừa nói đến cha hán, ta lại không khỏi nghĩ đến Ngọc Vô Hà kia, hình như nàng có quan hệ rất thân thiết với Chúc Anh Đài. Chúc Anh Đài cũng coi như là thiên kim tiểu thư con nhà quyền quý, làm sao lại có quan hệ với một nữ tử chốn lầu xanh đây?

“Ta còn sợ bị người khác chê cười? Ngươi ở trước mặt nhiều người nhảy múa như vậy, thì không sợ bị người khác chê cười sao?” Mã Văn Tài trừng ta một cái, “Về sau còn dám đến chỗ này, coi chừng ta xử lý ngươi!”

“Biết rồi biết rồi, về sau có chuyện gì nhất định sẽ nói với ngươi.” Ta nở nụ cười, kéo hán một cái, “Bất quá, trước mắt, chúng ta vẫn nên nghĩ cách rời khỏi Châm Hà lầu thôi.”

“Còn cách gì nữa? Ngươi yên tâm, cứ đi theo ta thì không ai dám động đến ngươi!” Mã Văn Tài nói xong liền thật sự kéo ta đường hoàng đi ra. Tuy rằng ta đã thay đổi quần áo, nhưng trên mặt vẫn còn son phấn, người bên ngoài tự nhiên sẽ hoài nghi, muốn lại gần kiểm tra. Nhưng Mã Văn Tài lại rút ra một cái lệnh bài ở bên hông, cũng không biết bên trên viết cái gì, dù sao vừa thấy nó thì mọi người đều ào lùi ra, cũng không dám hỏi gì nữa. Chúng ta cứ như vậy thuận lợi rời khỏi Châm Hà lầu. Sau khi ra khỏi đó, ta vội tìm một cái nhà trọ, hai người chúng ta sửa sang quần áo mặt mũi ôn hòa mới dám trở lại trường.

Cốc Tâm Liên đã đợi chúng ta ở trường từ lâu. Vừa thấy ta trở về liền nhào ra đón, kêu to “Diệp công tử”, tựa hồ có rất nhiều điều muốn nói. Ta định đáp lời nàng, lại bị Mã Văn Tài chắn trước mặt, lãnh đạm nói với Cốc Tâm Liên:

“Hôm nay Diệp Hoa Đường đã mệt rồi, có chuyện gì để mai rồi nói, hơn nữa ta thấy việc ngươi cần làm bây giờ không phải là chờ ở đây để nói cảm ơn, mà là về nhà đi.”

Phải a, mẹ nàng cùng Tô An đều lo lắng gần chết, cũng không hiểu bọn họ đã biết Tâm Liên cô nương an toàn rồi không? Ta cũng liền báo Cốc Tâm Liên mau về nhà đi, không cần phải cảm ơn ta, ta cứu nàng là việc thuộc về bổn phận. Cốc Tâm Liên nghe xong, cắn cắn môi, nói “Diệp công tử, ta sẽ nhớ mãi ân đức của ngươi.”, sau đó liền chạy đi.

Nha đầu kia thật là khách khí. Thật ra nàng không cần phải làm như vậy, là do nàng đã cứu mạng của ta, ta tất nhiên phải báo đáp.

Bất quá, không hiểu vì sao sắc mặt Mã Văn Tài lại trầm xuống, vừa vào phòng liền nói với ta: “Ngươi tốt nhất vẫn bảo Cốc Tâm Liên trở về nhà đi, đừng tiếp tục đến trường làm việc nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chỉ ra và xác nhận

“A Đường, Cốc Tâm Liên kia, mặc kệ nàng có on huệ gì với ngươi, tốt nhất ngươi hãy bảo nàng về nhà, đừng tiếp tục đến trường nữa. Loại chuyện như hôm nay, xảy ra một lần hai lần ta còn nhẫn nhịn, nhưng mà ngươi không thể để nàng mãi làm phiền mình được!”

Mã Văn Tài nói đến nói đi đều không hề lưu tình, bất quá ta cảm thấy lời của hắn cũng không phải không có đạo lý. Tạm thời không đề cập đến Mã Văn Tài đang ngầm tính toán cái gì, nhưng ta quả thật cũng có tính toán của riêng mình.

Những cái khác không nói, nếu như Cốc Tâm Liên thật sự là do Vương Lam Điền cố ý hại, dựa vào ta nhất định không phải bảo vệ được nàng. Vương Lam Điền cái tên kia luôn là đâm lên sau lưng, mà Mã Văn Tài hẳn sẽ không thật sự quan tâm che chở cho nàng, những người khác thì không cần phải nói. Huống hồ trong trường nhiều học sinh như vậy, chỉ sợ cũng không ít kẻ muốn trêu chọc nàng.

Huống hồ ta cũng thấy, Cốc Tâm Liên lần này bị bán vào lầu xanh, nguyên nhân chủ yếu là chính nàng cũng không biết vì sao mình lại kí vào khế ước bán mình. Chuyện này ta nhất định phải hỏi nàng cho căn kẽ? Còn có hai mươi lạng vàng, chẳng lẽ là do mẹ nàng hay người khác ép buộc nàng?

Nếu là Vương Lam Điền ép nàng kí loại giấy tờ này, ta nhất định sẽ đánh cho hắn răng rơi đầy đất!

Bất quá không đợi ta kịp đi tìm Cốc Tâm Liên hỏi cụ thể sự việc, chuyện chúng ta đi lầu xanh đã thành tin nóng.

Một Cận vệ vàng chạy tới tìm ta, trên mặt còn có chút mờ mịt, nói rằng Hiệu trưởng và sư mẫu bảo chúng ta qua đó, còn hỏi ta đã làm chuyện gì, tại sao mọi người đều nói công tử cùng với đám người Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài đi mua vui chốn lầu xanh? Ta có chút xấu hổ, vội an ủi nàng, nói không có việc gì không có việc gì, bảo nàng đừng lo lắng, chúng ta rất nhanh sẽ trở lại.

Lúc chạy tới sân trường, Hiệu trưởng đã nghiêm nghị ngồi ở ghế chủ tọa, vẻ mặt tức giận. Sư mẫu đứng ở bên cạnh hắn, còn có cả Vương Lan Vương Huệ, hai chị em đang cúi đầu. Vương Huệ lúc nhìn thấy ta cúi đầu càng sâu, không dám nhìn thẳng vào mắt ta, xem ra người tiết lộ chuyện này, tám phần chính là nàng.

Nha đầu kia thật sự là làm cho người ta không an tâm được, lúc trước nói chuyện kia trước mặt bọn họ, Lương Chúc hai người đều nói Vương Lan Vương Huệ là người có thể tin nhiệm, không cần giữ bí mật trước mặt các nàng. Đúng vậy, Vương Lan thì có thể tin nhiệm, nhưng Vương Huệ kia có thể tin được sao? Không có chuyện cũng bị nàng nói cho thành có chuyện, huống chi lần này còn là đến lầu xanh!

Ta trừng mắt nhìn Vương Huệ một cái, cô ta vẫn như trước không dám nhìn thẳng ta, có chút chột da. Lúc này Hiệu trưởng đã ngẩng đầu lên cao, rất không vui mà nói:

“Diệp Hoa Đường, nghe nói ngươi và Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài vừa rồi đi vào lầu xanh? Tại sao chỉ có mình ngươi trở về, hai người kia đâu?”

“Hiệu trưởng, chuyện này thật ra là có nguyên nhân...” Ta thử thăm dò nói ra một câu, nghiêm cứu thật kĩ tâm tình của Hiệu trưởng, lại phát hiện ra trên mặt hắn hoàn toàn tức giận, cũng không có ý muốn nghe ta phủ nhận hay giải thích, tựa hồ Vương Huệ cái gì cũng đều đã nói ra hết rồi, chỉ còn thiếu chưa khai cả Tuấn Cự Bá mà thôi. Hiện tại phòng chừng muốn phủ nhận cũng không được, hi vọng có thể bảo vệ được một người thì tốt một người vậy, nghĩ đến đây, ta liền nói tiếp: “Hiệu trưởng, chuyện này là do ta bày ra, không liên quan đến Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, muốn phạt xin hãy phạt một mình ta.”

“A Đường!” Mã Văn Tài dùng sức kéo ta, lớn tiếng phản bác lại: “Hiệu trưởng, người đừng nghe hắn nói lung tung, Lương Sơn Bá lừa Diệp Hoa Đường đến đó, bằng không làm sao hắn vô duyên vô cớ lại đi vào lầu xanh? Chuyện này hoàn toàn là chủ ý của Lương Sơn Bá, không liên quan đến A Đường!”

“Đúng vậy, đúng vậy, Chúc công tử trong sạch, công tử ấy sẽ không đến những nơi như vậy đâu, chắc chắn công tử bị người ta làm hư!” Vương Huệ nghe thấy Mã Văn Tài giải vây cho ta, cũng vội vàng tiếp lời.

Vương Lan nghe xong lời này liền không vừa ý.

“Tiểu Huệ, ngươi đừng nói lung tung, Lương công tử không phải loại người đó! Đừng nói mò!”

“Muội nói người khác đó là Lương Sơn Bá sao?” Vương Huệ vênh mặt phản bác một câu, “Tỷ tỷ căng thẳng gì chứ, tỷ tỷ chỉ nghĩ xấu về người khác thôi!”

“Muội mới như vậy, chỉ vì Chúc Anh Đài, muội liền chẳng phân biệt rõ phải trái gì cả!”

“Tỷ tỷ hồ đồ vì Lương Sơn Bá thì có!”

Hai tỷ muội lúc này lại ở ngay giữa đại đường âm ỉ cãi nhau, sư mẫu rốt cục nhìn không được nữa, lớn tiếng nói: “Đủ rồi đây, hai đứa cãi nhau như vậy sao?”

Vương Lan Vương Huệ hai người trừng nhau một cái, không nói gì nữa. Hiệu trưởng tức đến nổi râu cũng không thèm vuốt, chia vào ta, nói: “Diệp Hoa

Đường! Lúc trước khi ngui vào trường, ta đã nghe nói hành vi của ngui không tốt, thích lưu luyến chốn yên hoa, đến khi ngui vào trong trường, thấy ngui miệt mài học hành, còn tưởng ngui khác cố tình đồn thổi, khiến ta hiểu lầm một học trò hiếu học. Nhưng mà ta lại vụn vặt lần không nghĩ tới, ngui hiện tại dám ngang nhiên giữa ban ngày ban mặt đi vào lầu xanh, hủy hoại danh tiếng của trường Ni Sơn, chờ đến lúc Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài trở về, ta nhất định sẽ trừng phạt tất cả bọn ngui!”

“Hiệu trưởng!” Mã Văn Tài lập tức nóng nảy, vội tiến lên từng bước nói, “Chuyện này thật sự không liên quan đến hân! Diệp Hoa Đường ngày thường ở trong trường thế nào ngài đều đã tận mắt nhìn thấy, hân tuy không đứng đầu, nhưng mỗi ngày đều đến phòng đọc sách không ngừng tìm tòi, chẳng lẽ ngài lại không thấy?”

“Cho dù có nghiêm túc học hành, nhưng nhân phẩm thấp kém, cũng không thể thành vị quan tốt!” Hiệu trưởng liền nói. Mã Văn Tài còn muốn nói tiếp, lại nghe thấy bên ngoài đại đường một thanh âm run rẩy vang lên, ngay sau đó một bóng người thấp bé vội vàng chạy tới, quần áo không chỉnh tề, dĩ nhiên là cái người vốn tưởng còn đang ở lầu xanh, Trần Tử Tuấn Trần phu tử!

“Hiệu trưởng...” Trần phu tử chạy lên bậc thang, kỳ lạ là, Tuần Cự Bá lại theo sát hân. Mã Văn Tài vừa thấy Trần phu tử đến, liền vội vàng bước lên trước, cung kính nói với Hiệu trưởng:

“Hiệu trưởng, thật ra là Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài chìm đắm trong mỹ sắc ở lầu xanh, lúc ấy học trò còn cùng Trần phu tử đi bắt người, chúng ta đều ở dưới đài nhìn thấy Lương Sơn Bá, Trần phu tử có thể làm chứng cho những gì học trò nói.”

Trần phu tử nhìn thấy Lương Sơn Bá, kia chẳng phải là cũng thấy ta đang nhảy nhót trên đài sao! Nếu việc này mà bại lộ, chẳng phải so với chuyện ta đi vào thanh lâu càng khiến người ta lên án! Ta vội túm tay áo của Mã Văn Tài giật giật, người kia lại dùng ánh mắt ý bảo ta không sao, an tâm đi.

“Tử Tuấn, ông nói đi?” Hiệu trưởng thờ dãi, nhìn về phía Trần phu tử. Chỉ thấy Trần phu tử oán giận ngẩng đầu, chấp tay nói với Hiệu trưởng:

“Hiệu trưởng...Chúng ta bị người ta lừa rồi!”

“Lương Sơn Bá đã đến lầu xanh ư?” Sơn Trưởng vội vàng hỏi. Từ lời này người thông minh đều nghe ra, học trò mà Hiệu trưởng chú ý nhất, quả nhiên không phải là ta và Chúc Anh Đài, mà là Lương Sơn Bá.

“Không phải Lương Sơn Bá.” Trần phu tử lắc đầu nói, “Mà là, Mã Văn Tài!”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, Mã Văn Tài cũng sửng sốt, vội vàng quay đầu nhìn Trần phu tử, ta lại chú ý tới bên môi Tuần Cự Bá lộ ra một tia cười lạnh. Trần phu tử tiếp tục run rẩy chỉ vào hân, lớn tiếng nói:

“Mã Văn Tài, trò ấy đến lầu xanh, và còn lừa tôi đi cùng.”

“Trần phu tử nói linh tinh gì thế!” Mã Văn Tài lớn tiếng cá giận nói, “Ngươi bị hồ đồ rồi sao?”

“Mã, Mã Văn Tài, rõ ràng là trò đã đồ tội cho Lương Sơn Bá, trò nói Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài đến lầu xanh chơi, và lừa lão phu cùng trò đi bắt người. Kết quả, chẳng thấy gì cả. Ta chỉ thấy trò dán mắt vào cô kĩ nữ mặc váy hồng đang múa thôi. Ngươi nói đi, có phải là ngươi muốn đi lầu xanh chơi, cho nên mới lừa lão phu cùng đi với ngươi không?”

“Phu tử không biết, cô gái đó chính là...” Mã Văn Tài mới nói được một nửa, đột nhiên cắn răng không nói nữa. Tuần Cự Bá lại ở một bên tiếp lời nói: “Là ai? Là bạn cũ của huynh sao?” Lời này vừa nói xong, mọi người xung quanh nhất thời cười vang. Ta tức giận đến tay chân phát run, hung hăng trừng Tuần Cự Bá, lúc này hân mới biết mình đã quá lời, liền che miệng lại, có chút xấu hổ cúi đầu, ngưng ngưng nhìn ta.

Hiệu trưởng phỏng chừng cũng bị chúng ta làm cho hồ đồ rồi, “Mã Văn Tài, rốt cục là thế nào? Diệp Hoa Đường, ngươi ra đây nói cho rõ, ai đi lầu xanh?”

Mã Văn Tài bị Hiệu trưởng làm cho không còn cách nào, vừa muốn bảo vệ ta lại vừa muốn bảo vệ bản thân, kết quả chân tay liền luống cuống. Ta cũng không muốn thấy hân khó xử, đang định nhận hết mọi tội lên người, lại nghe dưới cầu thang có tiếng nói:

“—Hiệu trưởng, chúng trò đã đến lầu xanh!”

Thì ra là Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài đã về đến nơi.

Chúc Anh Đài lúc này đã đổi lại đồng phục học sinh, hai người cùng bước lên cầu thang, chấp tay với hiệu trưởng, nói: “Hiệu trưởng, chúng trò đến nhận tội.”

Ta một phen lại muốn ôm đầu.

Ai, kệ đi, ta mặc kệ hết, thích nhận thì cứ nhận đi, ta mặc kệ mặc kệ!

“Hiệu trưởng, xin ngài đừng tức giận. Hiệu trưởng là người chính nghĩa, nên chúng trò mới dám chém trước tấu sau.” Chúc Anh Đài nói. Hiệu trưởng có chút nghi hoặc, “Cái gì mà chém trước tấu sau?”

“Là bởi vì...” Chúc Anh Đài đang muốn nói, ta và Mã Văn Tài cùng kêu lên một tiếng cắt ngang lời nàng. Hai chúng ta nhìn nhau, sau đó Mã Văn Tài túm ta một cái, làm ta lùi lại phía sau mấy bước, cho nên Lương Sơn Bá mới giải thích cho mọi người là chuyện đến lầu xanh chỉ là vụn vặt bất đắc dĩ, chúng

học trò không làm chuyện gì xấu cả, học trò không thể nói rõ trước mặt tất cả mọi người, mong Hiệu trưởng mình giảm. Hiệu trưởng lại tỏ vẻ, có chuyện gì, lại không dám nói trước mặt mọi người, để mọi người bình phẩm. Nếu thực sự có nguyên nhân, nói ra ta còn tha cho, nếu không sẽ phê vào kết quả đạo đức của chúng ta bốn chữ “Háo sắc cuồng vọng!”

Đây là sự trừng phạt rất nặng. Trên cơ bản, nếu kết quả đạo đức bị đánh giá như vậy, về sau cơ hội làm quan gần như sẽ không còn. Trong lòng ta gấp quá, vừa muốn nhận hết tội về mình, lại vừa lo tiền đồ của ca ca. Lúc này sư mẫu cũng nôn nóng, vội vàng nói với chúng ta:

“Hoa Đường, Sơn Bá, Anh Đài, có chuyện gì mau nói ra đi. Nếu không nó sẽ làm ảnh hưởng đến danh dự cả đời của các con đấy.”

Chúc Anh Đài cắn môi, nhìn Lương Sơn Bá. Lương Sơn Bá lại nhìn ta, thấy ta dùng sức lắc đầu, hấn trong mắt lộ ra một tia vui mừng, mở miệng nói: “Không thể nói được, Anh Đài, danh dự của cô ấy quan trọng hơn.”

Tâm Liên cô nương nếu bị người ta biết đã từng vào lầu xanh, tương lai của nàng coi như xong rồi!

Hiệu trưởng có chút tức giận, hỏi lại Lương Sơn Bá một lần nữa, thấy hấn vẫn khăng khăng không chịu nói, liền đem ánh mắt chuyển hướng nhìn ta. “Diệp Hoa Đường, ngươi và Mã Văn Tài định diễn trò gì? Một ánh mắt liền khiến Lương Sơn Bá không dám nói ra. Nếu hấn đã không nói thì ngươi nói đi, các ngươi đến lầu xanh, rốt cục là làm cái gì?”

“Hiệu trưởng, học trò cũng chỉ có thể nói rằng, chuyện này là có nguyên do, nhưng thật sự không thể nói trước mặt mọi người. Hơn nữa, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài cũng là vì muốn giúp ta nên mới vào lầu xanh, nếu ngài muốn trừng phạt, xin chỉ phạt một mình ta thôi, hai người bọn họ thật sự không có liên quan.”

“Được.” Hiệu trưởng giận quá liền cười, “Các ngươi nhất định không chịu nói ra? Nếu đã vậy, ta sẽ cho các trò được như ý.” Hấn nói xong liền xoay người đi lên thềm, lúc này phía dưới lại có một giọng nữ từ thanh thúy vang lên, cắt ngang lời bàn tán của mọi người.

“Công tử ấy không nói, ta sẽ nói!” Cốc Tâm Liên bước lên, trên mặt không hề lộ ra chút sợ hãi nào, nàng cảm kích liếc mắt nhìn ta một cái, cúi đầu nói với Hiệu trưởng: “Hiệu trưởng, phu nhân. Diệp công tử đến lầu xanh là vì...”

“Tâm Liên cô nương!”

“Tâm Liên cô nương, không được nói.” Ta và Lương Sơn Bá vội vàng không cho nàng nói tiếp. Lúc này, Hiệu trưởng lại nói, “Làm việc thiện thì có gì không nói được chứ?”

Bởi vì việc này, có liên quan đến danh tiết của một người con gái.

Chúng ta đều không mở miệng, sư mẫu lại từ trong ánh mắt của chúng ta hiểu ra ý tứ này, vội vàng bảo Cốc Tâm Liên ở lại, những người khác quay về đi. Mã Văn Tài nhẹ nhàng thở ra, lặng lẽ nắm lấy bàn tay của ta, thấp giọng nói:

“Coi như nàng thức thời.”

“Nhưng là...” Ta khẽ nhíu mày, trong lòng cảm thấy như vậy rất không tốt. Đám học sinh thấy Hiệu trưởng và sư mẫu đi rồi, lại khơi dậy tính hóng hót. Bọn họ không dám trêu ta và Mã Văn Tài, liền cùng nhau vây lấy hai người Lương Chúc, vui vẻ nói:

“Lương Sơn Bá, huynh thật có phúc, cư nhiên có thể đường đường chính chính đi chơi lầu xanh. Cô nương mặc váy hồng nhảy múa kia trông thế nào? Các ngươi có nhìn thấy không, nàng có xinh đẹp lắm không? Ta cũng muốn đi nha.”

“Ngươi nói cái gì?” Mã Văn Tài nghe thấy những lời này, không khỏi giận dữ, một cước liền đá người nọ ngã lăn quay, “Ngươi nói ai là cô nương lầu xanh? Ngươi cũng muốn xem? Ta đánh gãy chân chó của ngươi!”

“Được rồi được rồi!” ta vội vàng kéo Mã đại gia đang nổi cơn tam bành lại, hấn làm như vậy không phải là giấu đầu hở đuôi sao, Chúc Anh Đài cũng nói: “Chúng ta là đi cứu người, không phải đi chơi, đừng có nói hươu nói vượn!”

“Cứu người?” Vương Lam Điền nheo mắt, “Chắc cô nương đó phải vô cùng xinh đẹp, cho nên các người mới phải mạo hiểm đi cứu, lại còn vì muốn bảo vệ cô ta, mà hai người còn không quan tâm đến việc bị Hiệu trưởng phê vào kết quả đạo đức? Cô ấy rất đẹp đúng không?”

Ta nghe được lời này, không khỏi dừng bước chân lại, đứng phía sau lẳng lặng nghe. Lương Sơn Bá liền nói câu “Tôi không nói được” sau đó muốn dẫn Chúc Anh Đài đi, lại nghe Vương Lam Điền nói:

“Ngươi không nói, ta cũng biết. Cô ta chính là Cốc Tâm Liên!”

Quả nhiên là hấn!

Ta hít một hơi thật sâu, định đi lên đánh cho hấn một trận, lại nghe thấy Lương Sơn Bá mở miệng: “Vương Lam Điền, ngươi đừng quá đáng như vậy! Đừng có nói bừa!”

“Hừ, ta nói sai sao?” Vương Lam Điền cười lạnh một tiếng, “Cốc Tâm Liên kia vốn được bản công tử coi trọng, nàng làm cái gì ta đều biết rất rõ ràng. Nói cho các ngươi biết, cứ cho là các ngươi cứu được nàng ra, cũng không thể xơ mũi gì. Bản công tử đã muốn cái gì, chưa bao giờ thứ đó lại không tới tay!”

“Ngươi!” Hai người Lương Chúc bị hấn làm tức giận đến không nói nên lời. Lúc này cái tên Lưu Bá Tích luôn luôn theo đuôi Vương Lam Điền đột nhiên nói: “Ài, Lam Điền huynh, không phải cha ngươi mấy hôm trước gửi thư, nói là muốn cưới vợ cho ngươi sao? Ngươi ở đây làm loạn, không sợ sẽ bị nàng biết được, đến lúc đó không chịu gả thì sao đây, ha ha ha ha!”

“Nhỏ giọng một chút!” Vương Lam Điền đột nhiên quay đầu lườm hấn một cái, sau đó lại xoay đi, ra vẻ không làm sao hết, lấy ra quạt xếp phe phẩy định lên chuồn đi. Ta sớm đã theo dõi nhất cử nhất động của hấn, giờ phút nàng trong lòng rét run, vội vàng xông lên trước hỏi:

“Vương Lam Điền, ngươi nói cho rõ ràng, người mà ngươi muốn kết hôn là ai!”

Lời này ta vừa nói ra, sắc mặt Mã Văn Tài liền thay đổi, ngay cả sắc mặt Lương Sơn Bá cũng thay đổi, khiến cho những người còn lại vẻ mặt mờ mịt không hiểu gì cả. Ta lập tức hiểu ra bọn họ có thể là hiểu lầm lời nói của ta, không khỏi có chút xấu hổ, ai ngờ đúng lúc này lại có một tên không sợ chết dám mở lời trêu ghẹo: “Diệp huynh, như thế nào, sao lại để ý hôn sự của Lam Điền huynh như vậy? Nhà các ngươi cũng là ở Thái Nguyên, chẳng lẽ ngươi coi trọng Lam Điền huynh, muốn đem muội muội gả cho hấn mà không được sao?”

Những người này lúc trước đều đã từng nhìn thấy ca ca ta đứng ở cổng trường, bèn nhao nhao đòi ta trả lời. Ta tức giận, bèn quát bọn hấn câm miệng. Vương Lam Điền lại có vẻ sợ hãi, cắn cắn môi một lúc mới lớn tiếng nói:

“Đúng vậy, Diệp Hoa Đường, cha ta đã nói, người mà ta sẽ lấy làm vợ chính là muội muội của ngươi, Diệp Thu Đường!”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Sai lầm

“...”

Chung quanh tất cả mọi người đều sững sốt. Tiếng Mã Văn Tài cắn răng “kéo kẹt” vang lên, hung tợn không ngừng nhìn chăm chăm ta và Vương Lam Điền. Các học sinh khác cũng phát hiện tình huống không ổn, vội vàng chạy đi, Lương Sơn Bá vốn không muốn đi, cũng bị Chúc Anh Đài kéo về. Cuối cùng, nơi này chỉ còn lại ba người, ta, Vương Lam Điền và Mã Văn Tài.

“Rốt cục làm sao lại thế này, nói rõ ràng cho ta!” Mã Văn Tài cắn răng nói. Lời này của hấn là nói với ta, nhưng ta lại nghiêng đầu nhìn Vương Lam Điền, trắng trợn ăn cắp luôn lời thoại:

“Vương Lam Điền, rốt cục làm sao lại thế này, nói rõ ràng cho ta!”

Cái tên đáng chết này, ta vốn mới chỉ hoài nghi, không ngờ hấn cư nhiên nói trúng luôn! Xem ra Mã Văn Tài khẳng định là hiểu lầm, ta đương nhiên không muốn gả cho Vương Lam Điền, nói thật, ta chưa có ý tứ muốn gả cho ai cả, mà loại người như Vương Lam Điền có đem tặng cho ta ta cũng không thêm.

Nói xong câu đó, ta lặng lẽ đưa tay túm tay áo của Mã Văn Tài, khẽ kéo. Mã Văn Tài vốn đang đề nén hô hấp lúc này mới thở ra, hấn quay đầu nhìn ta một cái, trong ánh mắt mang theo phẫn nộ và nghi hoặc. Nhưng bản thân ta lại vô cùng bình tĩnh, dùng ánh mắt nói hấn yên tâm, không có chuyện gì.

Vương Lam Điền lúc này đành phải liếc mắt, giờ cây quạt lên che mặt, nói với ta: “Hừ, Diệp Hoa Đường, ta nói cho ngươi biết, đừng tưởng có Mã Văn Tài làm chỗ dựa mà định động đến ta, về sau đừng có đứng trước mặt ta mà lớn lối. Bằng không, chờ đến lúc muội muội ngươi vào nhà ta, ngươi xem ta sẽ đối xử với nàng thế nào! Hừ, đến lúc đó ta sẽ nói với nàng, đừng có oán ta, muốn oán thì oán ca ca ngươi có mắt không trông, dám ở trong trường gây khó dễ cho ta.”

“Vương Lam Điền, ngươi muốn uy hiếp ta?” Ta giận quá bèn cười, “Ta thật ra muốn hỏi lại ngươi một chút, ta lúc nào thì chọc tới ngươi, để đến mức muội muội ta còn chưa vào cửa, ngươi đã tính toán tra tấn nàng?”

“Bởi vì lúc nào ngươi cũng chống đối ta!” Vương Lam Điền nhìn nhanh qua Mã Văn Tài một cái, hơi hơi lùi lại, nhưng vẫn cố lấy dũng khí nói, “Ta cũng nói cho ngươi biết, có đánh ta cũng vô dụng thôi, nghe nói không phải ngươi yêu nhất chính là muội muội kia sao, nếu ngươi làm ta nổi nóng, đừng trách ta không khách khí với nàng! Dù sao cũng là Diệp gia các ngươi chủ động đến đòi cưới!”

“—Ngươi muốn chết!” Mã Văn Tài cũng nghe ra là có chuyện gì, tiến lên túm lấy Vương Lam Điền, trên mặt tràn đầy lửa giận. Vương Lam Điền có chút khó hiểu, kỳ quái nói: “Mã Văn Tài, ta là nói muội muội của Diệp Hoa Đường, liên quan gì đến ngươi? Ngươi sẽ không phải muốn nói loại chuyện này mình cũng quản đi?”

Hấn còn chưa nói dứt lời, Mã Văn Tài đã tung ra một quyền thẳng vào cằm hấn, đánh cho hấn lùi lại phía sau hơn chục bước, khóe miệng trào máu. Cổ tình thẳng nhai này còn không phục, bị đánh xong còn gân cổ lên: “Mã Văn Tài, đây là chuyện của Diệp gia, ngươi quản cái gì hả?”

“Mã Văn Tài ta muốn đánh ngươi, chính là bởi vì ngươi ngứa đòn!” Mã Văn Tài rống lên, đồng thời tiếp tục giờ nắm đấm lên dứ dứ.

“Được rồi, Văn Tài huynh, đừng để ý đến hắn!” Ta thấy Mã Văn Tài bùng nổ, vội vàng tách hắn và Vương Lam Điền ra, dùng sức trừng Vương Lam Điền một cái, mắng, “Còn không mau cút đi, muốn chết sao!” Vương Lam Điền bị ta mắng, sợ đến mức ngã ngồi xuống đất, cũng không dám cãi lại, vội vàng xoay người chạy bán sống bán chết.

Người này gần đây là gan càng lúc càng lớn, mấy ngày quên không chinh hắn, hắn đã kiêu ngạo đến mức này rồi. Ta quay đầu nhìn về phía Mã Văn Tài, phát hiện thẳng nhai này mặt đỏ bừng bừng, xiết chặt nắm tay, toàn thân phát run, dường như đang nỗ lực kiềm chế cơn giận. Ta vừa chạm vào hắn, phát hiện sốt vẫn chưa hạ, mà đang có dấu hiệu sốt cao trở lại.

Hóa ra, hắn vẫn luôn cố gắng tỏ ra bình thường sao?

“Văn Tài huynh, chúng ta trở về đi, bệnh của ngươi còn chưa khỏi.” Hắn vốn đã sốt, lại cũng chưa uống thuốc, ra ngoài còn bị dồn nén cảm xúc lâu như vậy, chỉ sợ bệnh tình sẽ càng nghiêm trọng.

“Không cần ngươi quan tâm.”

Mã Văn Tài gạt tay ta ra, cũng không quay đầu lại, bản thân tự sai bước về phòng. Ta ngẫm nghĩ một lát, vẫn là quyết định sẽ giải thích rõ ràng cho hắn, sau đó mới đi đàm phán với Vương Lam Điền. Mặc kệ thế nào, ta cũng không muốn gả cho Vương Lam Điền, nhưng như lời hắn nói, hình như là Diệp gia chủ động muốn cầu thân với Vương gia. Lúc này, chỉ sợ gia đình ta sẽ không dễ dàng rút lại lời nói, cho nên chỉ có thể xuống tay với Vương Lam Điền, tốt nhất là để hắn chủ động nói với cha mẹ từ chối Diệp gia. Về chi tiết, còn phải lên kế hoạch hành động đã.

Trên đường trở về, Mã Văn Tài luôn luôn không thèm để ý tới ta, cũng không thèm nhìn ta lấy một cái. Giờ tay túm hắn sẽ bị gạt ra, thật rõ ràng là hắn lại cáu kỉnh. Ta có chút đau đầu, cũng không rõ hắn hiểu lầm cái gì, cũng không thể đùa giỡn hắn, đành phải chờ đến lúc về phòng, đuổi Mộc Cận và Mã Thống ra ngoài, rồi giải thích vậy. Ta cũng không biết cách dỗ dành người khác, liền trực tiếp nói với hắn: “Ta sẽ không gả cho Vương Lam Điền.”

Mã Văn Tài nhìn ta một cái, không nói gì, ta đành cắn răng, giờ tay lấy cái hòm trên giá sách xuống, lẳng lặng đưa cho hắn.

Mã Văn Tài sững sốt, ánh mắt nhìn cái hòm kia, mở miệng hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là hòm ước nguyện mà nữ tử dùng trong đêm thất tịch.” Ta xoay người lại, cúi đầu nói, “Mọi người đều nói, nếu có người trong lòng, nếu viết tên của hắn lên giấy, bỏ vào trong hòm thì Chức nữ nương nương sẽ phù hộ cho bọn họ nên duyên vợ chồng...”

Ta còn chưa nói dứt lời, Mã Văn Tài đã nhanh như chớp giờ tay đoạt lấy cái hòm trên tay ta. Hắn vội vàng đem hòm mở ra, từ bên trong rút ra một tờ giấy, nhanh chóng mở ra xem. Không hiểu sao, gương mặt ta có chút nóng lên, ngưng ngưng nhìn hắn, lại nhìn không được nhìn chăm chăm phản ứng của hắn. Trong lúc ta còn đang rối rắm như thế, Mã Văn Tài lại đột nhiên sụ mặt, lạnh như băng nói:

“Diệp Hoa Đường.”

“Hả?” Ta thấy thanh âm của hắn không chút thay đổi, kinh ngạc ngẩn đầu, chỉ thấy Mã Văn Tài nhăn mặt, sắc mặt thoát nhìn rất cổ quái. Hắn lại tiếp tục lạnh lùng hỏi:

“Mã Văn Tân là ai?”

Gi?

Ta tròn tròn mắt. Vội vàng chạy lại chớp lấy tờ giấy, bên trên rất rõ ràng đề ba chữ “Mã Văn Tân.”

Này, là ta viết nhầm...

Mã Văn Tài tức đến tái mặt, bởi vì ngay cả ngày sinh tháng đẻ của hắn cũng bị ta nhớ nhầm, hơn nữa tờ giấy này còn bị ta vò nát, chỗ nào cũng dính mực. Hắn giật lại tờ giấy kia, cẩn thận viết lại tờ mới rồi bỏ vào trong hòm, thuận tiện nhìn cái mạng nhện đã sớm bị ta phá hỏng. Ta có chút xấu hổ, quay đầu đi không dám nhìn hắn, lại bị người phía sau nắm lấy bả vai, lẳng lặng tựa cái trán nóng như lửa lên hõm vai của ta.

“Coi như ngươi thức thời, bản công tử lần này không so đo với ngươi nữa.”

Mã Văn Tài nói xong câu này, dường như cơ thể đã cạn kiệt sức lực, lão đảo dựa vào ta. Ta vội vàng đỡ lấy hắn, sau đó kéo hắn lên giường, còn lớn tiếng bảo Mã Thống đi sắc thuốc. Bệnh của Mã Văn Tài vốn chưa khỏi hẳn, trong lúc đó cảm xúc lại bị đè chặt đến giờ mới giải tỏa, cho nên bệnh tình hoàn toàn tái phát, phòng chừng lúc chạy đến Châm Hà lầu bát Lương Sơn Bá bị nhiễm thêm phong hàn, cho nên càng nghiêm trọng.

Người này cũng thật là, không có chuyện gì thì đến Châm Hà lầu làm gì, còn suýt nữa hại ta bị Trần phu tử bắt được!

Vì phải chăm sóc hắn, nên ta tạm thời chưa đi tìm Vương Lam Điền. Mãi cho đến tối muộn, Mã Văn Tài mới đỡ sốt, hơi hơi tỉnh lại, nhìn thấy ta ở bên cạnh chườm nước đá lên trán hắn, không khỏi lại nắm chặt lấy tay của ta. Thế nhưng Mã Thống đang đi tới đi lui bên cạnh công tử nhà hắn lại hoàn toàn coi như không thấy gì hết.

Người này, sao bây giờ không ngăn cản ta, bảo ta cách xa công tử nhà hắn ra một chút? Ta cảm thấy buồn cười, liền sai hắn đến phòng ăn tìm Tô An, mang một chút cháo về đây. Mã Thống nghe ta nói xong, liền vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Mã Thống đi rồi, Mã Văn Tài lại lẳng lặng nhìn ta không nói tiếng nào, trong phòng không khí nhất thời có chút quỷ dị, làm cho người ta thật sự không thoải mái. Vì thế ta đành gọi chuyện hỏi hần tại sao muốn đến Châm Hà lầu bắt Lương Sơn Bá bằng được, lại nói nếu không phải Lương Sơn Bá thừa nhận chúng ta quả thực đến lầu xanh, phỏng chừng Trần phu tử sẽ đem mọi chuyện đổ lên đầu hần. Vì thế mới nói, loại phu tử như hần, quả nhiên chính là kẻ tráo trở.

Mã Văn Tài lúc đầu không định nói ra, sau đó lại bị ta ép mãi, mới không tình nguyện kể, hần là muốn vạch trần việc Lương Sơn Bá đi chơi lầu xanh, để cho ta thấy rõ bộ mặt thực của tên kia, không cần bị biểu hiện giả dối của Lương Sơn Bá lừa gạt, hơn nữa còn nói với ta kỳ thật Lương Sơn Bá là kẻ xấu xa nhất trong trường, tên đó giỏi nhất là giả bộ quân tử, nhưng chuyện này lại chỉ có mình Mã Văn Tài hần biết, nên hần không muốn ta bị lừa.

Ta không hiểu tại sao Mã Văn Tài lại ghét Lương Sơn Bá như vậy, nếu nói trong chuyện xưa là vì Chúc Anh Đài, như vậy hiện tại là vì sao? Bất quá ta cũng không nghĩ bây giờ hỏi hần cái đó, ta nghĩ, nếu ta lại vì người ngoài mà tranh cãi với hần, hần sẽ rất đau lòng.

Mặc kệ thế nào, ta nghĩ đại khái là ta đã thích hần rồi.

Vì thế nên mới không muốn người ta nhằm vào hần, cũng không muốn thấy hần phải khổ sở, lại càng không muốn hần sinh bệnh, không muốn hần vì chuyện của ta mà phiền não.

“A Đường, đừng gả cho người khác.” Mã Văn Tài đột nhiên nói, hần kéo tay của ta, trong mắt mê man mang theo một tia bất lực, “Đừng tùy tiện đi xa khỏi tầm mắt của ta, có việc gì cũng đừng đi tìm người khác, đừng xa cách ta, cũng đừng bỏ mặc ta.”

“Được.”

Ta hơi hơi nhắm mắt lại, rất nhanh lại mở ra, nghiêm túc trả lời. Mã Văn Tài nghe xong, khuôn mặt lộ ra ý cười, cố gắng chống tay ngồi dậy, sau đó đưa tay lên vuốt tóc của ta, lại bá đạo ra lệnh cho ta cũng trèo lên giường ngủ cùng hần. Ta mới không thèm nghe lời người này, liền một tay ép hần nằm xuống, dặn lại phải dưỡng bệnh cho tốt, ta còn có chuyện phải giải quyết. Mã Văn Tài thấy vậy, không khỏi lại bắt đầu cáu kỉnh, còn nói khi nãy rõ ràng ta đã đáp ứng không đi xa khỏi tầm mắt của hần, hiện tại lại ra ngoài tìm người khác. Ta bị hần nói đến không còn cách nào khác, liền nói với hần là đi tìm Cốc Tâm Liên, không phải là tìm Lương Sơn Bá, kết quả Mã Văn Tài càng tức giận, đập tay bồm bộp lên thành giường kêu ta không được đi tìm nữ nhân kia.

Ngay cả con gái hần cũng không cho, được rồi, cuối cùng ta nói với hần ta muốn đánh Trần phu tử một trận, rốt cục cũng làm hần câm miệng. Vì thế ta mới có thể chuồn ra khỏi phòng, liếc mắt một cái liền thấy Mã Thống đang bung khay com đứng ở bên ngoài, cả người dựa vào một gốc cây ngủ gà ngủ gật, cũng không biết là đã đứng được bao lâu. Ta một mặt bảo hần nhanh mang cháo vào cho Mã Văn Tài, mặt khác vội vàng chạy đến phòng của Lương Sơn Bá.

Muốn thu thập Vương Lam Điền, trước hết ta cần phải làm một chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Mộng du

Muốn đôi phở một người, không phải chỉ dựa vào nắm đấm là được.

Đạo lý này, trước kia ta không hiểu, cho tới gần đây mới bắt đầu ngộ ra. Mà Mã Văn Tài, tuy là hần biết, nhưng mà với khả năng của hần thì hần càng thích lấy nắm đấm ra giải quyết vấn đề.

Ài, vì cái đạo lý này, cho nên không lâu nữa mới xảy ra loạn lạc phải không? Thật ra nhiều lúc, thật sự kẻ nào nắm đấm to là kẻ mạnh. Bất quá hiện tại còn đang ở trong trường, vẫn phải cẩn thận thì hơn, cái tên Vương Lam Điền kia không giống với Mã Văn Tài, hần đích thực là một kẻ tiểu nhân, so với kẻ luôn nịnh nọt như Tần Kinh Sinh còn đáng sợ hơn nhiều, cho nên, muốn không chế hần, ngoài dùng vũ lực ra, còn cần có cái khác.

Ta trước tiên cần đi tìm Lương Sơn Bá. Lúc này, Lương Sơn Bá đang cùng Chúc Anh Đài ở trong phòng đọc sách, trên đường gặp ta liền vội vàng hỏi ta chuyện sáng nay Vương Lam Điền nói có phải là sự thật hay không. Ta nói với hần là bản thân ta cũng không rõ, nhưng mà ta nhất định sẽ tìm cách biến không cho nó thành sự thực. Lương Sơn Bá thở dài, không nói gì nữa, phỏng chừng hần cũng biết, với năng lực của bản thân hần, muốn giúp cũng chẳng thể giúp được gì. Ta cũng không thêm để ý, dù sao việc này muốn giúp cũng phải có gia thế lớn, hần có lòng ta cũng đã thật cảm kích rồi.

Ta sở dĩ muốn tìm hần, là vì tờ giấy bán mình của Cốc Tâm Liên. Nếu ta đoán không sai, tờ giấy đó có lẽ là do Vương Lam Điền viết ra, sau đó hần lừa Cốc Tâm Liên ký vào, cho nên trong đó nhất định phải có chữ viết của hần. Đến lúc ta nắm trong tay tờ giấy này, nhất định sẽ có thể uy hiếp Vương Lam Điền, buộc hần viết thư về nhà yêu cầu hủy bỏ hôn sự này.

Bất quá Lương Sơn Bá cũng không cảm tờ khế ước bán mình kia, nên bảo ta đi tìm Tuấn Cự Bá. Tuấn Cự Bá lúc đầu cũng định bơ ta, bảo ta về mà tìm Mã Văn Tài, nói là ta hiện giờ bị Mã Văn Tài làm hư, bọn họ chẳng dám trèo cao nữa. Ta biết Tuấn Cự Bá còn vì chuyện ngày ấy ta quát hần câm miệng mà tức giận với ta, nhưng ta tự cảm thấy bản thân không sai, cũng không cần phải giải thích, vì thế hòa nhã nói với hần vài câu, Tuấn Cự Bá lại tỏ vẻ hần không muốn nghe ta nói gì hết, tờ khế ước cũng không ở trong tay hần, muốn lấy thì đi tìm Cốc Tâm Liên.

Hắn còn đang tức giận, ta cũng không còn cách nào khác. Bất quá Tuần Cự Bá người này tính cách cũng rất phóng khoáng tiêu sái, phỏng chừng qua vài ngày nữa sẽ bình thường trở lại.

Đáng nhắc tới là, Tuần Cự Bá và Tần Kinh Sinh lại ở chung một phòng, cho nên ta chân trước vừa ra khỏi cửa, chân sau người kia đã vội vàng đuổi theo, lén lút hỏi ta, “Diệp huynh, nghe nói các người hôm nay đi đến Châm Hà lâu có phải không?”

Chuyện này đã lan truyền khắp trong trường, cho nên ta cũng không phủ nhận nữa, chỉ gật đầu. Tần Kinh Sinh lại hỏi ta, cảm thấy các cô nương trong Châm Hà lâu thế nào. Ta cảm thấy hắn rất thú vị, nhớ đến rất lâu trước đây hắn đã từng hỏi ta về lâu xanh, không nghĩ tới lần này lại hỏi tiếp, vì vậy cũng nói rõ ràng với hắn: “Những cô nương khác cũng không có gì đáng nói, bất quá đầu bài dung mạo thật không tệ, tên là cái gì, cái gì...”

“Ngọc Vô Hà!” Tần Kinh Sinh mắt sáng lên, há mồm liền gọi tên nàng. Ta nhất thời cười lạnh, giương mắt nhìn hắn: “Ài, xem ra Tần huynh đối với chuyện trong Châm Hà lâu rõ như lòng bàn tay.”

“Ha ha, chi là có dịp nghe qua, có dịp nghe qua thôi.” Tần Kinh Sinh phát hiện ra mình lỡ lời, liền vội cười cười, cố gắng sửa chữa sai lầm. Đáng tiếc ta lại nhớ rất rõ thằng nhãi này trước kia đã từng nói với ta về Ngọc Vô Hà, hiện tại lại một lần nữa nhắc đến, khẳng định là có quan hệ không tầm thường với cô nương này. Là ân nhân? Hay là cái khác? Ta có chút nghi hoặc, bất quá loại chuyện này, nói thật cũng không có quan hệ gì đến ta, cho nên ta cũng không muốn hỏi nhiều. Tần Kinh Sinh hiển nhiên cũng vì bản thân lỡ lời mà ảo não, vội vàng nói cáo từ với ta rồi chạy về phòng, ngay cả mục đích bản thân chạy ra cũng không nói đến.

Ta thấy sắc trời cũng trễ, nếu chờ đến tối thì sẽ không xuống núi được, vì thế vội vàng chạy đến nhà của Cốc Tâm Liên. Tô An và Tô đại nương lúc này cũng đang ở trong nhà của Cốc đại nương, thấy ta đến không khỏi lại rời rít cảm ơn. Ta cũng không muốn quanh co, trực tiếp kéo Cốc Tâm Liên qua, hỏi nàng có mang theo tờ khế ước đó trên người không. Mọi người xung quanh đều sững sốt, Tô đại nương định đi lên ngăn ta lại, nhưng bản thân Cốc Tâm Liên lại không nói hai lời lập tức rút tờ giấy đó ra, thậm chí cũng không hỏi ta cần làm gì. Nàng rút ra rất nhanh, cho nên mọi người đều chưa kịp chạy đến ngăn lại thì tờ khế ước đã nằm trong tay ta.

Cô nương này làm việc quả thật là quả quyết a. Bất quá tính tình như vậy, thực sự rất dễ dàng bị người ta lợi dụng. Ta thở dài, thấy mấy người trong nhà ánh mắt nhìn ta đều mang theo nghi hoặc và bất quá, liền dứt khoát vờn tay, xé đi phần giấy có dấu vân tay của Cốc Tâm Liên.

“Cứ như vậy đi, bây giờ tờ khế ước đã không còn tác dụng với Tâm Liên cô nương. Hiện tại các người có thể yên tâm rồi.” Ta chìa tờ giấy ra trước mặt mọi người, rõ ràng nhìn thấy bọn họ trong nháy mắt đều thờ phào. Cốc Tâm Liên đối với chuyện mọi người nghi ngờ ta có chút bất mãn kêu lên: “Mẹ, các người làm sao vậy? Nếu không phải Diệp công tử cứu con, chỉ sợ con không biết hiện tại đã ra sao nữa rồi! Cho dù công tử ấy có muốn khế ước bản mình của con, cũng tuyệt đối sẽ không phải vì muốn gây bất lợi cho con đâu, làm sao mọi người có thể đề phòng công tử?”

“Tâm Liên, cô không hiểu. Loại chuyện này, ngay cả người thân quen, cô cũng không thể dễ dàng tin tưởng. . . Ai, quên đi, chúng ta còn phải cảm tạ Diệp công tử đã cứu tính mạng của Tâm Liên, ta thay Tô An, cảm tạ người!”

Tô đại nương nói xong, liền khom người cúi xuống hành lễ với ta, ta vội vàng xua tay ý bảo nàng không cần phải làm như vậy, hơn nữa còn nói ta còn có chuyện muốn cầu xin nàng, hi vọng nàng đừng từ chối. Tô đại nương và Cốc Tâm Liên đều hỏi ta là chuyện gì, ta liền nói với các nàng, ta muốn mượn phòng bếp của Tô gia dùng một chút.

“Chuyện ấy có gì khó, làm sao có thể để Diệp công tử tự làm được, người muốn ăn cái gì, cứ bảo Tô An đi làm là được!” Tô đại nương nghe xong liền vội vàng mở miệng nói, Cốc Tâm Liên cũng nói nàng có thể giúp ta nấu cơm, ta muốn ăn món gì cứ bảo nàng. Ta lắc đầu, nhất định muốn tự làm, mặc dù ta cũng biết đồ mình làm khó ăn thế nào, nhưng mà đồ tự tay làm bao giờ cũng sẽ không giống với đồ người khác làm ra. Huống hồ tuy rằng ta không biết nấu ăn ngon, nhưng mà nấu một chút cháo rau, cũng vẫn là có thể ăn được.

Lúc còn ở chỗ của Đào đại thúc, mọi thứ cũng không đủ, đại thúc ngày thường chỉ biết uống rượu ăn cá, làm sao có thể giống Tô An nấu nướng nguyên liệu đều đầy đủ. Hôm nay cũng khuya rồi, ta quyết định tạm thời chưa đi thu thập Vương Lam Điền, trước tiên làm một chút đồ ăn cho Mã Văn Tài đã.

Lúc ta đến phòng ăn, trời đã tối đen như mực. Chờ đến lúc nấu xong cháo rau, trăng đã bắt đầu lên đến giữa không trung. Lúc này, trong trường, hầu hết học sinh đều đã ngủ rồi, chỉ còn một ít nơi vẫn sáng đèn, như là phòng ngủ của Trần phu tử, lại như là phòng của ta và Mã Văn Tài.

Ta đi ra ngoài lâu như vậy, cũng không biết hiện tại Mã Văn Tài thế nào. Nhớ đến lúc ta rời đi, nhìn thấy khay đồ ăn Mã Thống bưng về cũng không được bao nhiêu, hiện tại phòng chừng Mã Văn Tài đã đói bụng rồi. Ta âm thầm nghĩ, sờ sờ khay thức ăn còn nóng hôi hổi, trong lòng không hiểu sao tìm lại đập loạn, vội vàng nhanh chóng trở về phòng. Ai ngờ ta vừa mới đến trước cửa viện, bỗng nhiên phát hiện có một cái bóng màu trắng lay động trong ánh trăng, hai tay giơ ngang người, động tác cứng ngắc, bước thẳng về phía ta.

Trong nháy mắt ta còn tưởng rằng mình đã xuyên vào trong tiểu thuyết mà trước đây đại ca ở võ quán thường đọc, trong đó có một loại quái vật gọi là cương thi, nghĩ tới làm ta sợ đến mức suýt chút nữa thì trái tim cũng từ trong cổ họng nhảy ra. Sau đó nhìn kỹ lại mới biết đó không phải là quái vật, mà là học sinh trong trường. Ta vừa thử tiến về phía trước từng bước một, hắn cũng không đuổi theo ta, mà từ từ đi đến cây hoa sau lưng của ta. Đến khi cây hoa ở trước mặt hắn, hắn liền ngắt xuống một bông, cầm trong tay, trong miệng không ngừng nói: “Tiểu Ngọc, ta xin lỗi người”, sau đó lại chậm rãi quay đầu lại, đi tiếp.

Ta hồi hồn lại thì phát hiện, người trước mặt không phải ai xa, mà đúng là kẻ lúc chiều có hỏi ta về chuyện trong Châm Hà lâu, Tần Kinh Sinh!

Hắn tại sao lại ở đây, còn làm động tác quỷ dị như vậy! Ta có chút nghi hoặc, đi vòng đến phía trước hắn, cẩn thận quan sát, phát hiện ánh mắt của Tần Kinh Sinh vô cùng mê man, trong mắt không có mục tiêu, bước đi cũng lảo đảo, trong miệng không ngừng lại đi lặp lại một câu. Hình như hắn cảm nhận được sự có mặt của ta, đột nhiên chuyển hướng tiến về phía ta, trong miệng lầm bầm nói: “Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc, ta xin lỗi người. Hoa này cho người,

Tiểu Ngọc, người ngân vạn lần đường có trách ta...”

Hắn nói xong liền định ôm lấy ta, muốn đem đóa hoa cắm lên đầu ta. Ta vội vàng chạy trốn, lại thấy Tần Kinh Sinh vòng tay ôm lấy một thân cây, sau đó bắt đầu cọ cọ mặt hắn vào đó, rồi cắm bông hoa vào gốc cây. Sau đó hắn mang theo vẻ mặt thỏa mãn về phòng.

Cái tên như quý này, rốt cuộc là có chuyện gì a!

Ta bị Tần Kinh Sinh dọa cả người toát mồ hôi lạnh. Không thể không nói nhìn hắn đuổi thẳng cánh tay quờ quạng đi lại trong đêm thật khiến người ta kinh hoàng, nếu không phải ta tiếc công sức nấu cháo cho Mã Văn Tài, phỏng chừng đã đã sớm vung tay đánh tên giả thần giả quỷ kia rồi. Tuy rằng gần đây ta không còn hứng thú đánh người, nhưng mà nếu có kẻ nửa đêm dám hù dọa ta, ta mà không đánh chết hắn thì ta không phải là Diệp Hoa Đường.

Bị hắn dọa một trận khiến ta chậm trễ không ít thời gian, ngay cả cháo cũng nguội rồi. Ta một bên vỗ vỗ trái tim nhìn về hướng Tần Kinh Sinh đi, một bên bụng khay, chạy vọt về phòng của ta và Mã Văn Tài.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Chuộc thân

Thật vất vả trở lại phòng, ta lập tức nhảy vào trong, vội vàng đem cửa khóa chặt, chỉ sợ Tần Kinh Sinh sẽ đi vào phòng của mình. Trong phòng cũng không có người khác, Mã Văn Tài tựa hồ đang ngủ, ta cũng không muốn đánh thức hắn, liền đặt khay ở trên bàn, lại đi tìm một cái hòm cẩn thận đặt tờ giấy bán mình của Cốc Tâm Liên vào bên trong, chuẩn bị sẵn sàng để ngày mai cầm đi uy hiếp Vương Lam Điền.

Hôm sau không phải lên lớp, cho nên ta theo thường lệ lôi Kinh Thi và Luận Ngữ ra đọc, thuận tiện cũng luyện chữ. Sau khi hình thành thói quen viết chữ bằng bút lông, ta liền cố gắng tự mình viết, bởi vì lúc đầu Mã Văn Tài đều tự cầm tay ta mà viết, làm cho chữ viết của hai chúng ta giống nhau như đúc, khiến phu tử còn tưởng là Mã Văn Tài viết hộ ta, sau đó đem bài ra giáo huấn ta một trận. Cho nên ta quyết tâm tự mình học viết, cũng làm cho chữ viết mềm mại hơn, để không lẫn với chữ của Mã Văn Tài.

Lúc đang viết chữ, ta cảm thấy sau lưng có tiếng động nho nhỏ, ngay sau đó liền có người tới gần, nhanh như chớp ôm lấy vai ta.

Ta giật nảy mình, giây tiếp theo mới phản ứng được đây là Mã Văn Tài, chứ không phải là Tần Kinh Sinh. Đầu lại tại tên kia nửa đêm mộng du làm cho ta bị bóng ma tâm lý.

Mã Văn Tài người này cả ngày không có việc gì liền bắt đầu nắm tay nắm chân ta, khiến ta dần dần quen với hắn. Ta thấy cho dù hắn đang ôm thì động tác vẫn giống như lúc bình thường.

“Tại sao trẻ như vậy mới trở về.” Mã Văn Tài có chút bất mãn nói, cầm dựa vào hõm vai của ta, thanh âm khàn khàn. Ta đem chữ cuối cùng viết cho xong, sau đó buông bút lông xuống, giờ tay muốn đẩy hắn ra, lại bị đối phương giữ chặt tay, không thể không một bên thu dọn bút nghiên, một bên nói cho hắn là ta đến chỗ Tô đại nương.

Ta đến nhiều chỗ “cắm” như vậy, phỏng chừng nói ra sẽ chọc hắn tức giận, liền chỉ khai ra mỗi chỗ của Tô đại nương thôi.

Quả nhiên, Mã Văn Tài khẽ nhủ mày, lại hỏi: “Người đến đó làm gì? Buổi tối chưa ăn no sao? Mộc Cận sao lại không đi làm đồ ăn cho người?”

Hắn nói như vậy mới nhắc ta nhớ đến món cháo, vội vàng đẩy kẻ đang bám trên người xuống rồi chạy đi kiểm tra, phát hiện cháo vẫn còn âm ẩm, liền vô cùng cao hứng bụng tới cho Mã đại gia, kết quả vừa quay đầu liền nhận ra lúc này ta đẩy quá mạnh, trực tiếp đẩy ngã Mã đại gia rồi.

Hậu quả là Văn Tài huynh rất tức giận, cho dù là cháo rau cũng không thể làm hắn nguôi cơn tức, phải đến khi ta đem dọn hết đồng sách vở vẫn xếp ở giữa giường hắn mới chịu bỏ qua chuyện này.

Kỳ thực ta cảm thấy, cho dù không có chuyện này, hắn cũng sẽ tìm có khác bắt ta dẹp đồng sách đó đi, dù sao ở cùng nhau lâu như vậy, ta chính là đi guốc trong bụng hắn, người này cùng lắm cũng chỉ có gan ôm chút mà thôi, sẽ không làm ra chuyện gì quá đáng. Theo một mức nào đó, Mã Văn Tài người này cũng có thể coi như biết giữ lễ, đương nhiên ta cảm thấy nếu hắn không tùy tiện áp người ta lên giường hôn hít thì còn tốt hơn a.

Đến ngày thứ hai, Mã Văn Tài hết bệnh, kết quả là hắn thì vui vẻ rồi, còn ta lại bắt đầu sốt, khiến cho Mã Thống và Mộc Cận không được nhàn rỗi, cứ phải sắc thuốc cho chúng ta. Mộc Cận còn cảm thấy kỳ quái, còn hỏi ta có phải tại chân đạp quá mỏng, buổi tối bị lạnh cho nên mới sốt không? Mã Thống và Mã Văn Tài hai người đều ngậm miệng không nói gì, ta cũng ngượng ngùng không dám nói cho nàng thật ra rất có thể là bởi vì người nào đó tối hôm qua không chịu kiêng dè gì, nên đã đem bệnh lây cho ta. Phỏng chừng nếu để Mộc Cận biết chuyện này, nàng nhất định sẽ liều mạng với Mã Văn Tài.

Bản thân ta cảm thấy ốm một chút cũng không sao, chẳng qua chuyện với Vương Lam Điền một ngày chưa giải quyết thì lòng ta sẽ không an tâm được. Tuy rằng Mã Văn Tài đã thề son sắt với ta, chờ đến khi hắn học xong, sẽ báo cha hắn đến nhà ta cầu hôn, nhưng mà ta vẫn cảm thấy lo lắng, trước tiên vẫn là phải bắt Vương Lam Điền báo nhà hắn từ chối hôn sự mới được. Cha ta cũng thật quá đáng, ngoài miệng thì nói nếu ta thay ca ca học tập tốt, việc

hôn nhân liền do ta tự quyết định, kết quả lại âm thầm tìm đối tượng đính hôn cho ta, đây là muốn một mũi tên trúng hai đích sao?

Tìm tìm, lại tìm ra cái tên Vương Lam Điền này, cho dù ta có phải nhảy xuống Tây Hồ cũng tuyệt đối không gả cho hắn!

Sinh bệnh rồi, ta mới phát hiện thân thể của chính mình kỳ thực không tốt, lúc trước không ít lần bị thương, toàn bộ đều nhân lần ốm này mà tái phát, ước chừng phải nằm vài ba ngày mới đứng lên được. Cổ tình trong mấy ngày này lại xảy ra không ít chuyện, khiến ta điên cái đầu luôn.

Chuyện thứ nhất chính là Đào Uyên Minh đại thúc muốn rời đi, trước khi đi còn đến phòng hỏi thăm sức khỏe ta một chút, dặn ta làm việc không thể cậy mạnh, cứ thuận theo tự nhiên là tốt rồi. Kỳ thực ta thấy hắn còn định âm thầm nói gì khác, nhưng mà Mã Văn Tài lại canh giữ trong phòng không chịu rời đi nửa khắc, nhất định phải ở một bên nghe chúng ta nói chuyện, hình như sợ là Đào Uyên Minh giáo huấn ta làm điều không tốt. Đào đại thúc cũng không còn cách nào khác, chỉ nói ước định trước đây của chúng ta vẫn còn hiệu lực, gian nhà gỗ kia vĩnh viễn hoan nghênh ta đến ở, nói xong điều đó ông ấy liền rời đi.

Đào đại thúc tính tình trung lập, sau đó ta mới biết được, khắp cả trường, ông ấy cũng chỉ nói từ biệt với một mình ta, ngay cả Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài cũng không biết, ông ấy chỉ nói là sợ bọn họ biết rồi sẽ buồn. Kỳ thực ông ấy rời đi, ta cũng sẽ buồn a, tuy rằng thằng nhãi Mã Văn Tài xem ra vui chết đi được.

Mà một chuyện khác chính là, Cốc Tâm Liên cũng rời khỏi trường.

Nàng đột nhiên đi như vậy, khiến ta có chút kinh ngạc. Nhớ tới trước đây hai ngày, lúc ta đang ốm, nàng năm lần bảy lượt tới tìm ta, nói là mang canh cá cho Diệp công tử, kết quả đều bị Mã Thống ngăn ở bên ngoài không cho vào. Lúc ấy ta sốt mơ mơ màng màng, cũng sợ sẽ lây bệnh cho nàng, nên cũng không cho nàng đi vào. Đương nhiên canh cá một lần cũng không uống, chỉ ăn cháo. Sau đó không biết có chuyện gì, Cốc Tâm Liên đột nhiên nhờ người nhắn lại cho ta một câu, sau đó vô thanh vô tức rời đi, ngay cả cơ hội để ta tiễn nàng cũng không có. Sau đó Mã Văn Tài có nói với ta, hắn đã sai Mã Thống đi xem, xác nhận là Vương Lam Điền không có phái người bám theo Cốc Tâm Liên, lúc này ta mới hoàn toàn an tâm.

Cốc Tâm Liên rời đi, có lẽ là bởi vì mấy ngày nay trong trường đều bàn ra tán vào. Nàng vì muốn giúp ta và đám người Lương Sơn Bá, đã đem chuyện bản thân bị bán vào lầu xanh, chúng ta vì đi cứu nàng mới vào lầu xanh kể cho Hiệu trưởng và sư mẫu nghe. Hiệu trưởng biết rõ chân tướng, đương nhiên là khen ngợi chúng ta, còn ở trên kết quả học tập và rèn luyện cho thêm điểm, nhưng mà chuyện của Cốc Tâm Liên vẫn bị người khác lén lút truyền ra ngoài. Ngay cả Mộc Cận cũng nghe nói, nàng biết chuyện liền giận ta, bảo ta về sau không được đến chỗ đó nữa. Có lẽ Cốc Tâm Liên làm việc trong phòng giặt đồ, cũng không chịu được miệng lưỡi thế gian, nên chỉ đành phải rời đi.

Có lẽ số trời đã định không cho nàng học chữ, ta đành đợi sau khi khỏi bệnh thì sẽ đến thăm nàng, mang theo một chút vàng để nàng không còn phải vất vả nuôi sống gia đình.

Trừ ngày bị ốm đầu tiên ta nhất định không chịu ăn cháo, mấy ngày kế tiếp, Mã Văn Tài luôn luôn mang cháo rau đến cho ta, bên trong nếu không cho thêm cả tím thì cũng cho trứng gà, có lúc còn cho cả tổ yến vào, bên trong đều bỏ thêm rất nhiều rất nhiều rất nhiều đường, ta ăn vào một thìa suýt nữa học máu bò mạng.

== đây là đồ ăn cho người ăn sao...

Ta không tin tay nghề của Tô An lại tệ thế này, Mã Thống cũng nhún vai nói không phải là hắn đánh đổ lọ đường đâu, mà ta lại nhớ lại chuyện thật lâu thật lâu trước đây ta từng ăn phải một món tay gấu ngọt như chè... Hôm đó, lúc buổi chiều ta âm thầm gọi Mộc Cận tới, dặn nàng sống chết cũng phải giữ lấy công việc nấu ăn, đừng để cho người nào đó rồi hoi quá mà hại chết ta.

Tuy rằng ở cái thời đại mà quân tử xa nhà bếp này, hắn vì ta mà làm đồ ăn, ta thật sự rất cảm kích, bất quá nếu không cần thiết thì cũng không nên lãng phí đường, ta thực sự sợ rằng vị giác của ta sau trận ốm này sẽ mất cảm giác...

Chuyện thứ ba xảy ra trong trường là ca ca của Chúc Anh Đài đến. Nghe nói là Bát ca của nàng, sau khi đến thì luôn cùng mọi người đi học, lúc về thì kéo Chúc Anh Đài ngủ chung phòng. Thật sự là ta rất hâm mộ nàng, trong nhà có nhiều ca ca như vậy, tùy tiện người nào đến cũng đều có thể nghênh ngang đi vào trường, không giống như ta, chỉ có duy nhất một vị ca ca, muốn đến thăm một chuyến còn phải hao tâm tổn trí đóng giả con gái, thậm chí lúc hắn chuẩn bị trở về, ta cũng không có cách nào đưa tiễn. Nhắc đến lại không biết hiện tại ca ca ta thể nào rồi.

Từ lúc ta sinh bệnh tới nay, liên tục phát sinh ba sự kiện, bất quá nói đến cùng, cũng không có liên hệ quá lớn đến ta. Chân chính làm cho ta để ý là sự kiện cuối cùng, vừa mới xảy ra, Mã Văn Tài nói với ta, hắn muốn đem chuộc Ngọc Vô Hà ra khỏi Châm Hà lầu.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Uy hiếp

Hắn định chuộc thân cho Ngọc Vô Hà?

Ta lúc ấy còn đang nằm trên giường, nghe xong đầu óc hỗn loạn không ngồi dậy nổi, chỉ có thể nhìn hắn chăm chú, thân nhiên nói: “Thế nào, là vì ngày ấy

chưa thu phục được hồ ly tinh, cho nên bây giờ hồi hận, muốn tìm cơ hội làm một lần?”

“Người lại loạn nghĩ cái gì!” Mã Văn Tài nhú nhú mày, cốc trán ta một cái, sau đó cũng trèo lên trên giường ngồi cạnh ta.

“Bản công tử không phải là vì chuyện kia mới chuộc thân cho nàng, người cũng hiểu mà, ta đối với nữ nhân xuất thân từ nơi đó, làm sao có thể hứng thú với các nàng được. Chẳng qua, Ngọc Vô Hà kia, diện mạo thật sự rất giống mẫu thân của ta. Cho dù chỉ là bộ dạng giống thôi, ta cũng không muốn để nàng sống trong lầu xanh.”

“Nàng rất giống mẹ người?” Ta lập tức nhớ đến lúc trước ở trong lầu xanh gặp Mã thái thú, nhất thời giật mình. Mã Văn Tài may mà không có chú ý thái độ của ta, chỉ cúi người xuống sờ trán ta, tay hần lạnh như băng thật thoải mái, vì thế ta liền không ngừng dụi đầu vào tay hần, khiến cho Mã Văn Tài nhếch môi cười khê, bàn tay cứ quết qua quết lại trên mặt ta.

“Chỉ có lúc này mới thấy người ôn nhu văn nhã một chút...” Hần nhẹ giọng nói, “Bất quá, vẫn là mau khỏi bệnh đi.”

“Ừ.” Ta lên tiếng, “Chờ ta khỏi rồi, liền cùng người đến Châm Hà lầu chuộc người. Bất quá sau khi đem nàng chuộc ra, người định làm gì nữa?”

“Có thể làm gì nữa, tìm cho nàng một người lương thiện rồi gả cho, hoặc là bảo nàng rời khỏi Hàng Châu, miễn là không để ta nhìn thấy nàng một lần nữa!” Mã Văn Tài vẻ mặt có chút phức tạp, ta cũng không biết có phải hần cố tình nói cho ta nghe hay không, bất quá, ta tin hần cũng không có ý khác đối với Ngọc Vô Hà, dựa vào chuyện của Mã thái thú, cũng đủ chứng minh lời Mã Văn Tài nói hần là sự thật. Kỳ thực ta rất muốn nói hần nên để cha hần cưới vào phủ thì tốt lắm, bất quá phòng chừng Mã Văn Tài khẳng định không cho chuyện này xảy ra, dù sao một nữ tử chôn lầu xanh lại giống mẹ hần, loại chuyện này, nhất định hần sẽ không vui.

“Nhưng nếu nàng không đồng ý rời đi? Người ta tốt xấu gì cũng là đầu bài của Châm Hà lầu, không phải nói đi là có thể đi.” Ta lại nói. Ta cũng nhìn ra tú bà rất coi trọng Ngọc Vô Hà, dù sao nàng cũng là cái cây hái ra tiền của bà ta, nhất định bà ta sẽ không dễ dàng để nàng đi như vậy.

“Hừ, ta không thèm quan nàng nghĩ thế nào! Mã Văn Tài ta không muốn nàng ở đó, ai dám giữ nàng lại!” Mã Văn Tài nhú mày nói.

Này, thật ra người muốn giữ nàng lại nhất, chính là cha người a. Nếu Ngọc Vô Hà thực sự giống mẹ của Mã Văn Tài, ta nghĩ không lâu nữa cha hần có khả năng sẽ cưới nàng vào cửa. Lại nói, ta vẫn cảm thấy giữa Tần Kinh Sinh và Ngọc Vô Hà có một mối quan hệ không rõ, khiến ta cảm thấy rất loạn, mà lại không thể nói rõ.

“Được rồi, người cũng đừng suy nghĩ nữa, cứ dưỡng bệnh cho tốt, cả ngày quản nhiều chuyện như vậy làm gì?” Mã Văn Tài xoa đầu ta, “Ngày hôm qua ta thấy Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài chơi thả diều, chờ đến lúc người khỏe rồi, ta cũng làm cho người một cái diều bướm bướm thật đẹp, được không?”

“Không thích bướm bướm.” Ta khàn giọng cắt ngang lời hần, “Chúng ta không cần bướm bướm, muốn điều chim ưng, một cái điều chim ưng màu đen cơ.”

“Đường đường là một cô nương, sao không thích điều bướm bướm, cứ nằng nặc đòi chim ưng là sao?” Mã Văn Tài vỗ đầu ta một cái, nhưng trên mặt không có chút nào là không vui. Ta cười ngây ngô nhìn hần, vùi đầu vào trong lòng hần cọ cọ, lại vòng tay ôm chặt thắt lưng của hần.

Mã Văn Tài hơi cứng người, sau đó nghiêng người dựa vào đầu giường, tựa hồ muốn ta dựa vào được thoải mái. Ta giang cả hai tay ôm hần, chỉ cảm thấy một cảm giác an toàn mà trước nay ta chưa từng có.

Người này, là người ta có thể tin nhiệm, cũng là người mà ta có thể phó thác cả cuộc đời.

Bất quá cho dù có tin nhiệm thế nào, cũng có vài thứ ta không thể nói cho hần biết, tỷ như lai lịch chân chính của ta, cũng tỷ như một vài thứ khác.

Mấy ngày tiếp theo, sau mấy lần Mộc Cận muốn âm mưu muốn đưa thư hỏa tốc về nhà thì ta cũng dần khỏi bệnh. Những ngày nay ta chậm trễ không ít việc học, cũng may Mã Văn Tài mỗi ngày tan học đều sau cầm sách vở về, sau đó giảng lại nội dung đã học cho ta, nhưng cũng vì vậy mà bản thân hần lại không còn thời gian chơi đá bóng và bắn cung.

Lần ốm này, Tuần Cự Bá cũng chạy tới phòng hỏi han bệnh tình của ta một hồi, nguyên nhân là không biết ai đã nói với hần ta sở dĩ sinh bệnh hình như một phần là bởi vì cãi nhau với hần. Ta mơ hồ cảm thấy người này hần là Lương Sơn Bá, cũng không thể ngờ mấy ngày nay hần không ngừng phải đối phó với Bát ca của Chúc Anh Đài mà vẫn có thời gian quản chuyện của ta và Tuần Cự Bá. Có thể khôi phục quan hệ bạn bè với Tuần Cự Bá, ta cảm thấy thật cao hứng, mà tâm tình tốt lên thì bệnh tình cũng nhanh khỏi hơn.

Mã Văn Tài không nuốt lời, thật sự làm cho ta một cái điều. Không thể tin được một thiếu gia nhà giàu luôn sống trong cảm y ngọc thực như hần, cư nhiên cũng biết làm điều, mà khiến ta kinh hãi hơn là, điều thực sự rất giống như chim ưng thực, khung xương tinh xảo, thân điều đều dùng lụa để căng, thoát nhìn phi thường xinh đẹp. Bất quá mấy ngày gần đây tương đối bận rộn, chúng ta cũng không có thời gian đi thả diều, cho nên ta thật cẩn thận cất cái điều kia vào trong rương.

Sau khi khỏi bệnh, chuyện thứ nhất ta làm, chính là đi tìm Vương Lam Điền. Ở cùng phòng với hần là một kẻ nhát gan, bình thường luôn bị Vương Lam Điền gọi đến đuổi đi, làm trâu làm ngựa cho hần, nhưng mà vừa mới thấy ta đến, liền sợ đến mức chạy thẳng ra khỏi cửa không dám ngoái đầu lại. Chẳng lẽ ta ở trong trường đáng sợ như vậy sao? Hình như ta cũng chưa từng có động một ngón tay nào vào vị học sinh này mà.

Bất quá hần đi rồi cũng tốt, nếu không ta lại mất công đuổi người. Vương Lam Điền thấy ta đến, cũng hoảng sợ, hần có trán định hỏi ta tới làm gì, vừa thấy ta vung tay lên, hần đã vội nhảy lên giường, chui vào trong chăn trốn.

Này, ta nâng tay cũng không phải là muốn đánh ngươi, ngươi sợ cái gì!

Ta cảm thấy buồn cười, liền trực tiếp nói với hắn: “Vương Lam Điền, ngươi không cần sợ, hôm nay ta đến đây không phải là muốn đánh ngươi, mà là muốn thương lượng với ngươi một chuyện. Ngươi thấy đây, Văn Tài huynh không có đi cùng ta mà, cho nên ngươi không cần phải trốn, chúng ta hãy cứ bình tĩnh ngồi xuống mà nói chuyện.”

“Mã Văn Tài thực sự không đến đây?” Vương Lam Điền hoài nghi nhìn quanh vài lần, xác định Mã Văn Tài không hề có mặt xong, lúc này mới an tâm buông chân ra, ném xuống giường, sau đó thoải mái đi đến trước mặt ta, hất đầu nói:

“Diệp Hoa Đường, tìm ta có chuyện gì? Nói mau.”

Cái thái độ này, thật sự là chuyển biến một trăm tám mươi độ a. Thấy ta không ngừng đánh giá hắn, Vương Lam Điền càng không kiên nhẫn, lạnh lùng nói: “Diệp Hoa Đường, ngươi tìm ta rốt cục vì chuyện gì? Là đến cầu xin bản công tử sao?”

Biết Mã Văn Tài không có ở đây thì thái độ liền như vậy sao... Ta không khỏi có chút rối rắm cúi đầu nhìn tay của mình, ta đánh hắn cũng đâu có ít, tại sao hắn không sợ ta a? Chẳng lẽ là vì bộ dạng của Mã Văn Tài tương đối dọa người sao?

Ta đối với Vương Lam Điền vì thế cũng không còn cách nào khác, liền quyết định thẳng thắn nói cho hắn, ta hi vọng hắn có thể chủ động viết thư về nhà nói với cha hắn, hắn không muốn cưới con gái Diệp gia làm vợ.

“Ngươi quả nhiên là đến vì việc này.” Vương Lam Điền hừ lạnh một tiếng, sau đó ngang ngược nói với ta, muốn cầu ngươi ta giúp ngươi thì phải có một chút bộ dạng muốn cầu người. Nếu không muốn sau này muội muội ta gả cho hắn phải chịu tra tấn, hiện tại liền quỳ xuống trước mặt hắn, có lẽ nếu Vương công tử từ tâm tình tốt, nói không chừng về sau sẽ không để muội muội ta chịu quá nhiều đau khổ, bằng không...”

Bằng không sẽ thế nào?

“Diệp Hoa Đường, ta nói cho ngươi biết, ngay cả ngươi có dùng vũ lực uy hiếp ta thì cũng vô dụng thôi.” Vương Lam Điền thấy ta tức đến nắm chặt hai tay, vội vàng mở miệng nói. Rõ ràng là hắn muốn lấy việc này uy hiếp ta.

Ta đã sớm biết người này sẽ không chịu thỏa hiệp, cho nên, yên tâm, ta sẽ không đánh ngươi, dù sao bản thân ta cũng vừa mới khỏi bệnh, nên có muốn đánh ngươi, cũng không đủ sức. Nhưng mà...

“Đúng rồi Vương Lam Điền, nghe nói ngươi rất thích Tâm Liên cô nương, còn từng nhiều lần đến phòng giặt đồ tìm nàng. Lại nghe nói chuyện nàng bị bán vào lầu xanh, hình như cũng do ngươi truyền ra, có phải thế không? Xem ra Lam Điền huynh rất có tình ý với Cốc Tâm Liên a.”

“Nàng có bị bán vào lầu xanh hay không, liên quan gì đến ta!” Vương Lam Điền nghe xong không khỏi nhú mày. Ta cũng không thèm để ý hắn nói cái gì, lập tức cho tay vào trong ngực rút ra tờ giấy bán mình của Tâm Liên, quơ quơ trước mặt hắn rồi nói:

“Vương Lam Điền, ngươi xem đây là cái gì?”

Vương Lam Điền nhìn thấy tờ giấy liền bắt đầu sợ hãi, ta lại nhanh chóng rút tờ khế ước này về, cầm ở trong tay đọc to: “Bán mình giá hai mươi lạng vàng, Lam Điền huynh cũng thực biết giá, chữ viết cũng thật rõ ràng nha. Chỉ là không biết nếu tờ khế ước bán mình này rơi vào tay Hiệu trưởng, để hắn biết trong trường mình lại có loại học sinh bại hoại như thế này, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra?”

“Ngươi, ngươi đừng có mở miệng nói bậy!” Vương Lam Điền vội la lên, “Ngươi dựa vào cái gì mà nói tờ khế ước này là ta lừa gạt Cốc Tâm Liên? Nàng chỉ là một cô gái bán hoa ở Tây Hồ, khẳng định là vì bản thân không muốn sống cuộc sống kham khổ nữa, cho nên mới tự bán mình đến cái nơi phong lưu đó, chẳng có quan hệ gì tới bản công tử!”

Hừ, đây là cái logic gì? Cuộc sống kham khổ, không có nghĩa là sẽ tự bán mình! Cốc Tâm Liên cho dù xuất thân có hèn mọn, nhưng nàng cũng là dựa vào hai bàn tay mình lao động phụng dưỡng mẹ già, so với cái loại người lúc gặp chuyện chỉ biết kêu cha gọi mẹ như ngươi thì tốt hơn trăm ngàn lần!

“Ngươi không thừa nhận cũng không sao, dù sao Hiệu trưởng và phu tử cũng có rất nhiều bài tập của ngươi, bảo họ tìm xem chữ viết trong khế ước này là chữ của người nào, tùy tiện so sánh một chút không phải sẽ biết sao. Nếu người kia không phải là Lam Điền huynh, ngươi vạn lần không cần sốt ruột.” Ta nói xong xoay người muốn đi, Vương Lam Điền lại vọt tới trước mặt ta, vội vàng cướp lấy tờ khế ước trong tay ta rồi xé nát!

“Hừ, Diệp Hoa Đường, ta bây giờ rất muốn nhìn xem ngươi hiện tại lấy cái gì đi chứng minh cho Hiệu trưởng!”

Vương Lam Điền buông tay, thả những mảnh giấy nhỏ rơi xuống trước mặt ta, thấy vẻ mặt ta phẫn nộ, không khỏi đắc ý cười nói, “Dựa vào ngươi, cũng đòi đầu với ta. Đúng vậy, Cốc Tâm Liên là bị ta bán vào lầu xanh đấy, lần này nàng được các ngươi cứu, cũng coi như nàng tốt số, bắt quả nàng tuyệt đối không thoát được khỏi lòng bàn tay ta. Không chỉ có nàng, ngay cả muội muội của ngươi ta nhất định cũng sẽ lấy về nhà, đến lúc đó ta muốn đòi với nàng thế nào, người ca ca như ngươi đừng hòng nhúng tay vào được.”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đánh Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ngọc Vô Hà

“Vương Lam Điền, ngươi!” Ta không ngờ thẳng nhai này dám ngang nhiên ngay trước mặt ta mà hủy diệt tang chứng vật chứng, tức giận chỉ vào hắn nói không ra lời. Vương Lam Điền trên mặt phi thường đắc ý, một bộ tiểu nhân đắc chí nói: “Ta thế nào? Ta chính là đem bản khế ước bán mình này xé, ngươi làm khó dễ được ta sao?”

Ta oán hận trừng hắn một cái, hơi bất đắc dĩ nói: “Ta đích thực không thể làm gì ngươi. Bất quá quên đi, xé thì xé, dù sao trong tay ta cũng còn một bản. À, quên nói cho ngươi, tờ giấy vừa rồi là giả.”

Ta nói xong liền rút từ trong tay áo ra một tờ giấy nhẵn nhụi khác, lại cố ý quơ quơ trước mặt Vương Lam Điền, người kia sau khi nhìn thấy liền tái mặt, không dám tin nói: “Không, không có khả năng! Ngươi làm sau có thể còn chuẩn bị tờ khác... Một kẻ ngu ngốc như ngươi cũng sẽ...”

Này, ngươi có ý gì hả? Định bảo ta ngu ngốc như vậy không ngờ cũng biết đề phòng sao? Cưng nhiên dám coi khinh ta!

Cuối cùng Vương Lam Điền đành phải chịu thua, bắt đầu cầu xin ta đừng đi tìm Hiệu trưởng, có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng. Hừ, không phải vừa rồi ngươi kiêu ngạo lắm sao? Ngươi không phải còn nói muốn đem ta và Cốc Tâm Liên mang về nhà chơi đùa sao? Ngươi sao không nói nữa!

Không thể không nói, người này chính là một con cáo đội lốt hùm. Ở trước mặt người khác giống như đại gia la hét quát lác người khác, lúc thấy Mã Văn Tài lại e sợ. Hiện tại cũng như vậy, lúc hắn tưởng đã không còn chứng cứ thì đắc ý khôn cùng, nhưng sau khi biết tờ giấy mình xé là giả, liền... Ta thở dài, vung tay về phía ngoài cửa, nói: “Vào đi.”

Giây tiếp theo, Mã Văn Tài rào bước vào phòng, trừng mắt nhìn Vương Lam Điền, khiến cho tên tiểu tử họ Vương kia sợ đến mức chân cũng đứng không vững, vội vàng lùi về phía sau, lại bị Mã Văn Tài quát một tiếng, liền không dám cử động nữa.

Mã Văn Tài cúi đầu nhìn đám vụn giấy rơi trên mặt đất, không nói gì cả, bước thẳng đến chỗ của Vương Lam Điền, sau đó túm hắn ấn vào bàn, trầm giọng nói: “Muốn không muốn chết, hiện tại viết cho ta.”

“Viết, viết cái gì?” Vương Lam Điền bị hắn dọa suýt chút nữa ngất xỉu, khẩn trương hỏi lại. Mã Văn Tài trong mắt lóe lên vẻ hung ác, “Ngươi nói xem phải viết cái gì? Tất nhiên là thư nhà, hiện tại viết cho ta!”

“Nhà, thư nhà?” Vương Lam Điền bị rống làm cho tỉnh táo, ta cũng không khách khí lập tức đem giấy bút đặt trước mặt hắn, nói: “Ta đọc ngươi viết. Không viết liền đánh gãy chân của ngươi, sau đó đem tờ giấy bán mình kia giao cho Hiệu trưởng, để ông ấy trục xuất ngươi ra khỏi trường.”

“Ta viết ta viết, ta hiện tại liền viết ngay!” Vương Lam Điền nhìn thoáng qua tờ giấy trong tay ta, lại nhìn Mã Văn Tài đứng một bên như hổ rình mồi, vội vàng cầm bút lên, tỏ vẻ nguyện ý nghe lời lãnh đạo sai phái. Sớm biết làm như vậy là thành công thì tốt rồi, đồ tồn của ta nhiều vô mồm như vậy.

Mấy ngày sau, chúng ta thu được hồi âm, cha của Vương Lam Điền tỏ vẻ chuyện này đã định rồi, không thể thay đổi, còn khuyên con hắn ủy khuất một chút cứ lấy con gái Diệp gia đi, cùng lắm thì hai năm sau hắn sẽ cho con nạp mấy tiểu thiếp xinh đẹp vào cửa. Thư này vừa chuyển về trường đã bị Mã Thống và Mộc Cận cướp lấy, sau đó mang nộp cho chúng ta. Mã Văn Tài đọc xong thư, không nói hai lời liền đánh cho Vương Lam Điền một trận, làm cho tiểu tử họ Vương này sợ run rẩy, vội vàng lại viết một phong thư khác gửi về. Lúc này trong thư tràn ngập nước mắt, nhất quyết yêu cầu cha hắn phải đổi nhà khác, Diệp gia này thật sự không thể dây vào, bọn chúng rất bá đạo.

Ta thấy phải là Vương gia nhà hắn mới bá đạo chứ, cư nhiên nằng nặc còn chưa vào cửa đã định nạp thiếp cho con, cha con nhà này thật sự rất giỏi.

Cứ như vậy, Vương Lam Điền liên tục gửi ba phong thư về nhà. Vương gia cuối cùng cũng mơ hồ hiểu được có chuyện không hay xảy ra, vội vàng hỏi âm lại nói đừng lo lắng, chờ một quãng thời gian nữa rồi cha sẽ cho con một câu trả lời thuyết phục. Cũng ngay lúc này, thư nhà của Diệp gia cũng gửi tới, bảo ta cứ ở trường học cho tốt, những chuyện khác không cần lo lắng, chỉ cần ta giúp ca ca kiếm một chức quan tốt, chuyện cha đã hứa với ta nhất định ông sẽ thực hiện. Đồng thời gửi kèm theo còn có một lá thư của ca ca, bảo ta đừng lo lắng việc hôn sự, ca ca nhất định sẽ nghĩ ra cách.

Nếu ca ca đã nói như vậy, ta cũng an tâm phần nào. Vương Lam Điền liên tiếp bị chúng ta thu thập hai lần, trong lòng không phục, từng định vụng trộm hãm hại chúng ta, ở trước trận đấu cưỡi ngựa bắn cung một ngày hắn hạ thuốc xổ cho ngựa Mã Văn Tài, kết quả bị Lương Sơn Bá thường xuyên cho ngựa ăn phát hiện, vạch trần chuyện này. Sau đó Vương Lam Điền lại bị Mã Văn Tài thu thập lần nữa thì hắn mới chịu ngoan ngoãn thu hồi tâm địa bất lương của mình lại.

Có một chuyện khác cũng rất đáng chú ý, Ngọc Vô Hà kia, mấy ngày trước ngoài ý muốn của ta lại tìm tới trường, nói là muốn tìm người. Ta và Mã Văn Tài còn chưa kịp đến Châm Hà lầu chúc thân cho nàng, nàng đã lại tới đây, cũng không biết có phải là tìm ân nhân hay không. Mã Văn Tài phòng chừng là thấy nàng bộ dạng giống hệt mẹ mình, nhưng lại ăn mặc diêm dúa lăng ló như vậy đứng trước cửa trường Ni Sơn, không khỏi giật tím mắt, nhất quyết không cho nàng bước chân vào trường, nói rằng đây là nơi đọc sách, không thể cho loại người như nàng đi vào, còn bảo nàng mau rút xuống núi, đừng có xuất hiện ở đây nữa.

Ngọc Vô Hà bị Mã Văn Tài nằng nặc có chút bất ngờ, lại có chút không bằng lòng, lại thấy học sinh trong trường ủa ra đứng xem hô hào trợ uy cho Mã Văn Tài, không khỏi cũng cau lên, tỏ vẻ người đọc sách thì thế nào? Có thể vào được Châm Hà lầu của ta, có người nào không phải là kẻ học rộng biết nhiều? Các người hiện tại được nhìn ta không mất tiền, chẳng phải là quá lợi cho các người rồi sao. Lời này của nàng làm cho Mã Văn Tài điên tiết, hắn liền chửi nàng là đồ không biết liêm sỉ không biết xấu hổ, hùng hùng hổ hổ như chỉ cần nàng dám nói thêm một câu hắn sẽ đánh chết nàng.

Ta thấy tình huống này không ổn, vội vàng túm hấn quay lại, bản thân tự mình đến hỏi Ngọc Vô Hà cần tìm ai. Ngọc Vô Hà do dự một chút, nàng còn chưa kịp trả lời, đã có một người từ trong đám học sinh lao tới, đẩy ta sang một bên, túm lấy Ngọc Vô Hà cho nàng một cái tát lệch mặt!

Tất cả mọi người đều sững sốt, bao gồm cả ta và Ngọc Vô Hà. Trên mặt mũi nữ đầu bài của Chằm Hà lần liền xuất hiện một dấu bàn tay đỏ chói.

Mã Văn Tài nhìn thấy Ngọc Vô Hà bị đánh, không khỏi lập tức biến sắc, định chạy qua đập cho người kia một trận toi bời. May mà ta vội vàng dùng sức ôm chặn lấy hấn, chỉ sợ hấn sơ suất làm cho người ta sinh nghi mà đồn thổi. Lúc này, người đánh Ngọc Vô Hà lại lớn tiếng hỏi nàng sao dám ăn mặc như vậy đến nhà của thánh hiền như vậy, chẳng lẽ không biết thân phận của bản thân sao? Ngọc Vô Hà bị hấn đánh, nước mắt lưng tròng, cũng không cãi lại mà chỉ che mặt, mặc cho đối phương rít gào.

Người này chính là Tần Kinh Sinh.

Thật sự rất kỳ lạ, tại sao lại là Tần Kinh Sinh nha? Đám học sinh xung quanh cũng cảm thấy kì quái, ào ào bàn tán, xì xào Ngọc Vô Hà kia ngay cả Văn Tài huynh cũng dám chống đối, vậy mà thấy Tần Kinh Sinh lại sợ hãi khúm núm, thật sự quá lạ rồi. Ta nghĩ tới lúc trước Tần Kinh Sinh từng mấy lần hỏi ta về Ngọc Vô Hà, và cả chuyện trong lúc mộng du hấn cứ kêu Tiểu Ngọc Tiểu Ngọc, trong lòng không khỏi lo lắng. Nhưng vì để có thể xác định cho rõ chân tướng, nên ta cũng không nhiều chuyện mà xen vào bọn họ.

Đứng bên cạnh ta, Mã Văn Tài vẫn kích động, ta có thể hiểu được người này cho phép bản thân nhục mạ Ngọc Vô Hà, nhưng lại không đồng ý để người khác làm như vậy. Nếu không phải ta cố ngăn hấn lại, không chừng hấn đã sớm đánh chết Tần Kinh Sinh rồi. Mà ta sợ dĩ ngăn hấn lại, thật ra một phần cũng là không muốn hấn giúp nàng ta, dù sao nữ nhân này lúc ở trong lầu xanh cũng từng giờ trò quynh rũ Mã Văn Tài. Mặc dù nói đến cùng nàng làm vậy cũng là vì muốn che chở cho ta và hai người Lương Chúc, ta cũng không vì thế mà ghét bỏ nàng, cũng không vì nàng giống mẹ của Mã Văn Tài mà ghen tuông, nhưng thực sự trong lòng vẫn có chút không thoải mái. Hơn nữa ta nghĩ, Ngọc Vô Hà đến trường Ni Sơn vốn không phải là vì tìm Tần Kinh Sinh.

Nhưng nếu không phải là tìm Tần Kinh Sinh, vậy nàng tới tìm ai? Ánh mắt của ta nhìn khắp đám học sinh. Người kia mặt đầy mâu thuẫn, hốc mắt cũng đã đỏ lên, bàn tay nắm chặt, phảng phất như đang cố kìm nén sự đau khổ tột cùng.

Người này không phải ai khác, mà chính là Chúc Anh Đài!

Ta chỉ biết, Ngọc Vô Hà, quả nhiên có quan hệ với nàng!

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Tư tâm

“Cái con tiện nhân này, ngươi tới trường làm gì? Còn không mau cút đi! Cô muốn chết sao? Sao cô không biết xấu hổ thế!” Tần Kinh Sinh thấy Ngọc Vô Hà cứ đứng đờ không chịu đi, không khỏi đẩy mạnh nàng một cái, khiến nàng lao đảo lùi lại phía sau mấy bước, “Xéo! Còn không mau cút đi!”

Ngọc Vô Hà ôm ngực đau đớn nhìn Tần Kinh Sinh, trong mắt vừa ai oán vừa khó hiểu, nhưng nàng không bỏ đi, mà chỉ kiên định tiến lên phía trước một bước, nhìn tất cả đám học sinh đang chỉ trỏ nàng, lớn tiếng nói: “Không, ta sẽ không đi. Ta sẽ không đi nếu ta không gặp được người ta cần gặp!”

“Cô đứng đây cả buổi, rốt cục là muốn tìm ai?” Vương Lam Điền từ trong đám người đi ra, nói, “Rốt cuộc ai mới là khách của cô?”

Ngọc Vô Hà ánh mắt quét qua đám người, lúc này nàng đột nhiên nhìn thấy ta, vội vàng nói: “Ta muốn tìm Diệp Hoa Đường, Diệp công tử.”

“Diệp Hoa Đường? Diệp Hoa Đường ở đằng kia kia!”

“Sao lại tìm hấn a?” Đám người sôi nổi bàn luận, nhưng cũng không có ai dám lớn tiếng nói ra, ngay cả Vương Lam Điền cũng ngậm miệng thật chặt, phảng phất là mấy ngày nay ăn đòn của Mã Văn Tài nhiều quá nên thành bóng ma tâm lý rồi.

Chỉ có Tần Kinh Sinh đột nhiên giật dử, nhìn Ngọc Vô Hà nói: “Được lắm, hóa ra Diệp Hoa Đường đến lầu Chằm Hà để tìm cô!” Hấn nói xong nghiêng đầu trừng mắt nhìn ta một cái, lại nói với Ngọc Vô Hà, “Cô nói đi, rốt cuộc cô và Diệp Hoa Đường có quan hệ thế nào! Hai người đi lại với nhau bao lâu rồi?”

Ngọc Vô Hà lạnh lùng nhìn hấn. “Ta và Diệp công tử mới gặp nhau lần đầu, tình cảm thuần khiết, ngươi đừng ngậm máu phun người.”

“Quý mới tin cô và Diệp Hoa Đường gặp nhau lần đầu! Cô là đồ đàn bà bỉ ổi vô liêm sỉ!” Tần Kinh Sinh tức đến thở ra khí, tiếp tục xô Ngọc Vô Hà bảo nàng cút. Ngay cả Chúc Anh Đài cũng nhìn ta, bên trong ánh mắt mang theo một tia nghi hoặc. Mắt thấy Tần Kinh Sinh bởi vì hoài nghi ta và Ngọc Vô Hà quan hệ không đứng đắn mà định động thủ đánh nàng, ta vội trừng mắt nhìn Mã Văn Tài ý bảo hấn đừng hành động gì cả, còn bản thân ta xông lên phía trước, gần như điên cuồng tách Tần Kinh Sinh và Ngọc Vô Hà ra xa nhau!

“Diệp Hoa Đường!” Tần Kinh Sinh vừa thấy ta đến gần Ngọc Vô Hà, lửa giận càng bốc cao, chỉ thẳng mặt ta mà nói, “Ngươi có quan hệ với loại nữ

nhân này, vậy mà còn dám nói với hiệu trưởng là đến lầu xanh chỉ để cứu người, đồ tiểu nhân vô liêm sỉ! Người nói đi, rốt cuộc các người có quan hệ gì!”

“Quan hệ gì? Là loại quan hệ đến mức muốn chuộc thân cho nàng, người nói xem là quan hệ gì.” Ta lạnh lùng cười, xoay người nâng Ngọc Vô Hà dậy. Tần Kinh Sinh vì câu nói của ta mà chết lặng, ta cũng không giải thích gì, chỉ hỏi Ngọc Vô Hà: “Ngọc cô nương, cô nương tìm ta có việc gì?”

“Diệp công tử.” Ngọc Vô Hà chần chờ một chút, rồi vội vàng nói, “Ta biết công tử là người tốt, ta muốn người giúp ta gọi Chúc công tử ra đây có được không? Là Chúc công tử hiểu lầm ta, công tử ấy không chịu gặp ta, nếu...nếu có thể, ta muốn nhờ công tử giúp ta giải thích với công tử ấy, ta không phải vì...”

“Cô được lắm, đến cả Chúc Anh Đài cô cũng kéo hẳn lên giường rồi sao!” Tần Kinh Sinh vừa nghe được câu nói của Ngọc Vô Hà, càng giận hơn, ngay cả ta đứng trước mặt hắn cũng không quan tâm, lập tức kéo Ngọc Vô Hà đi, giờ tay lên định tát nàng! Ta vội vàng tiến lên định ngăn hắn lại, không ngờ cũng bị Tần Kinh Sinh đánh tới một quyền, trúng vào gò má, khiến cả người đau đến xiêu vẹo. Đến lúc ta đứng vững rồi, Ngọc Vô Hà đã bị hắn liên tiếp tát vào mặt!

“Người muốn chết!” Mã Văn Tài vừa thấy ta cũng bị đánh, nhất thời giận dữ, vội vàng chạy lại đỡ ta, nhấc chân lên đá, ta lại ngăn hắn lại, không ngừng kéo áo hắn. Mã Văn Tài phần nộ chưa tan, hung hăng trừng mắt nhìn Tần Kinh Sinh một cái, rồi nâng mặt ta lên xem xét vết thương. Ta cảm thấy chỗ thái dương hơi đau, nửa bên mặt cũng bị cú đánh này làm cho bắt đầu sưng đỏ lên.

Lúc này, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài cũng nhảy từ trong đám người ra, túm chặt Tần Kinh Sinh lại. Chúc Anh Đài còn bước từng bước về phía Tần Kinh Sinh, tát cho hắn một cái thật mạnh, quát to: “Huynh dám đánh cô ấy? Cô ấy là người huynh có thể đánh sao?”

Mã Văn Tài cũng nói: “Tần Kinh Sinh, người chờ đó cho ta, chờ đến lúc quay về trường, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người!”

Nhìn thấy nhiều người đồng thời nhắm vào hắn như vậy, Tần Kinh Sinh không khỏi sợ hãi, lắp ba lắp bắp nói một câu: “Các người, các người cứ nhớ lấy!” Sau đó hắn chạy thẳng về trường không dám ngoái đầu lại. Có mấy học sinh cản đường hắn, liền bị hắn mắng chửi, rồi đẩy bọn họ dẹp sang một bên, rất nhanh Tần Kinh Sinh liền đi khuất dạng.

Lúc này, Chúc Anh Đài đã kéo Ngọc Vô Hà tới một chỗ tương đối im ắng, hai người nhỏ giọng nói gì đó. Lương Sơn Bá định đi tới, xem xét vết thương của ta, lại bị Mã Văn Tài gạt tay hắn ta, lớn tiếng nói: “Nhìn cái gì, có cái gì hay mà nhìn!”

Lương Sơn Bá lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, vội vàng lùi lại kéo dài khoảng cách với ta và Mã Văn Tài. Mã Văn Tài lúc này sắc mặt mới khá hơn, lại cố ý nắm tay ta rồi đặt lên vai hắn, làm ra cử chỉ vô cùng thân mật. Người này sao ta nhìn thế nào cũng thấy hắn như đang muốn thị uy với Lương Sơn Bá à? Ta cảm thấy có chút buồn cười, đẩy tay hắn ra, sau đó nói với Lương Sơn Bá là ta không sao. Mã Văn Tài thấy vậy, rất mất hứng, lại chuyển sang khoác vai ta, trước mặt tất cả mọi người nói rõ từng câu từng chữ, muốn ta về sau giữ khoảng cách với Lương Sơn Bá. Hắn còn chưa nói xong, đám người lại xôn xao cả lên, chỉ nghe thấy có một thanh âm vang lên ở cổng trường:

“Anh Đài, sao lại tụ tập hết ở đây thế này? Ta muốn gọi người đi ăn cơm mà chẳng thấy người đâu?”

Chỉ thấy một thanh niên xuất hiện, mặt vuông chữ điền, mày rậm mắt to, dung mạo phi thường đoan chính. Ta không biết người này, hơi hơi sững sờ, đúng lúc đó Lương Sơn Bá liền nói với ta: “A Đường, hai ngày trước người ốm nằm nhà, có lẽ chưa thấy người này. Vị này là Bát ca của Anh Đài, Chúc Anh Tề, đặc biệt từ Thương Ngưu đến trường thăm Anh Đài.”

Thì ra hắn chính là Bát ca của Chúc Anh Đài. Ta chỉ liếc mắt nhìn người nọ một cái, cũng cảm thấy không có hứng thú gì liền quay đi. Lúc này Chúc Anh Đài cũng nghe thấy giọng nói kia, vội vàng đem Ngọc Vô Hà che ở sau người, luống cuống đáp: “Không, không có việc gì, Bát ca, huynh đi về trước đi.”

Kỳ lạ, sao nàng lại không muốn để Bát ca của mình trông thấy Ngọc Vô Hà?

Chúc Anh Tề hiển nhiên cũng cảm thấy kì lạ, liền đi về phía trước hai bước, làm cho Chúc Anh Đài sợ hãi, nàng liên tục nháy mắt với Lương Sơn Bá. Lương Sơn Bá hiểu ý, vội cản Chúc Anh Tề lại, nói: “Bát ca, Anh Đài đang nói chuyện, chúng ta đi về trước chờ hắn đi.”

“Hả? Anh Đài đang nói chuyện với ai, ta cũng đi nghe một chút.” Chúc Anh Tề nói xong, lại muốn đi tiếp, Lương Sơn Bá lại ngăn hắn lại, hơn nữa còn nháy mắt với ta. Mã Văn Tài nhìn thấy liền nhíu mày, nhưng cũng không can thiệp vào thay thế vị trí của Chúc Anh Đài, giúp nàng che chắn cho Ngọc Vô Hà. Chúc Anh Đài cảm kích nhìn ta một cái, sau đó chạy về phía Bát ca của nàng, cũng không biết là nói gì, ca ca của nàng liền không còn hoài nghi nữa, ôm lấy nàng tươi cười trở về trường. Lúc đi qua cổng trường, Chúc Anh Đài còn quay đầu nhìn thoáng qua chỗ ta đứng.

Mà Ngọc Vô Hà đứng bên này, nước mắt đã rơi đầy trên mặt, đợi đến lúc thân ảnh của Chúc Anh Đài và Bát ca đi xa mất, liền khuyu xuống khóc lóc thảm thiết không ngừng.

Mà đại bộ phận học sinh trong trường cảm thấy chẳng còn trò vui gì nữa, vì vậy cũng tự động giải tán. Chỉ còn lại Lương Sơn Bá và Mã Văn Tài đứng ở bên cạnh, nhưng cũng không có lại gần chúng ta, mà chỉ đứng xa xa không biết đang nói cái gì. Ta cố nâng Ngọc Vô Hà đứng dậy, lấy trong ngực ra một chiếc khăn tay bảo nàng lau nước mắt. Ngọc Vô Hà nghẹn ngào nói câu cảm ơn, nhưng ta lại lắc đầu tỏ vẻ không cần khách khí như vậy, hơn nữa còn trực tiếp hỏi thẳng nàng: “Ngọc cô nương, ta có chuyện muốn nói với người. Ta muốn chuộc thân cho người, người có đồng ý không?”

“Chuộc...chuộc thân cho ta?” Ngọc Vô Hà kinh hãi nói, “Muội muội tốt, muội đang đùa ta phải không? Ta có giá trị gì với muội đâu mà muội mới chuộc thân cho ta?”

Nàng gọi ta muội muội?

Ta mở to mắt kinh hoàng nhìn nàng, đã thấy Ngọc Vô Hà lau đi nước mắt, đưa tay vuốt ve khuôn mặt ta, cười nói: “Ngươi cũng là con gái giả trai, đến trường đọc sách phải không? Lần trước là ca ca ngươi mang ngươi vào Chằm Hà lâu chơi, ta vẫn còn nhớ. Ta cả ngày ở chốn phong lưu, người nào như thể nào ta đều rõ, làm sao có thể không nhìn ra ngươi là một tiểu cô nương đây? Muội muội, ý tốt của ngươi tỷ tỷ xin ghi tạc trong lòng. Nhưng ngươi không cần làm như vậy, thật sự là tỷ tỷ không xứng để ngươi làm vậy đâu.”

Nàng nói xong ánh mắt hơi trầm xuống, lại rất nhanh xoay người chui vào trong kiệu. Kiệu nhỏ sau đó được nâng lên, mấy người phu kiệu quay đầu kiệu lại rồi đi xuống núi. Ta nhìn theo bọn họ đi xa, chụm tay lại thành cái loa, rồi hướng tới cỗ kiệu la lớn: “Ngọc tỷ tỷ, tỷ nhất định phải chờ ta!”

Kiệu nhỏ rất nhanh sau đó liền khuất dạng. Ta cười nhẹ, trở lại chỗ Mã Văn Tài đang đứng, hần thấy ta liền gạt đầu, tỏ ra rất tán thành cách làm của ta.

Mặc kệ thế nào đi nữa, Ngọc Vô Hà này, chúng ta nhất định chuộc nàng ra.

Còn nữa, tên khốn nạn Tần Kinh Sinh, ngươi chết chắc rồi.

Buổi chiều hôm đó, Tần Kinh Sinh liền bị Mã Văn Tài và Vương Lam Điền ép đến sân bóng. Vương Lam Điền đối với chuyện bắt nạt người khác rất quen thuộc, nên tự động ứng cử xin giúp Mã Văn Tài thu thập Tần Kinh Sinh. Không ngờ lúc bọn họ vừa động thủ đánh hần, lại rất không may bị Bát ca của Chúc Anh Đài bắt gặp, vì thế vị huynh trưởng đại nhân này liền chõ mồm vào, cứu Tần Kinh Sinh thì không nói, lại còn trách chúng ta vô duyên vô cớ bắt nạt bạn học. Được rồi, ta thừa nhận là chúng ta có bắt nạt bạn học, bắt quá cái loại khốn nạn như hần, bị bắt nạt cũng là xứng đáng. Nếu ta đoán không sai, mười phần thì chắc đến chín phần là chính cái tên Tần Kinh Sinh kia đã bán Ngọc Vô Hà vào lầu xanh.

Ta nhìn ra được, Mã Văn Tài rất để ý chuyện của Ngọc Vô Hà, nhưng hần lại không muốn đối diện với người có khuôn mặt giống hệt mẹ hần này, vì vậy ta cũng không còn cách nào khác, đành phải thay hần xuất đầu lộ diện. Nửa đêm hôm ấy, ta liền thay quần áo hàng ngày chuẩn êm ra khỏi trường, tự mình vào lầu xanh một chuyến, nói cho Ngọc Vô Hà biết quyết tâm và nguyên nhân ta muốn chuộc nàng khỏi lầu xanh, và hi vọng sau này nàng sẽ rời khỏi thành Hàng Châu đi kiếm công việc tử tế ở nơi khác, nếu vẫn còn gia đình, vậy nàng cũng nên về nhà. Ngọc Vô Hà nghe xong lắc đầu, tỏ vẻ nàng đã không còn chỗ nào để dung thân, về phần chuộc thân, nàng còn đang suy nghĩ, đến tháng sau nhất định sẽ cho ta một câu trả lời.

Ta cảm thấy hình như nàng còn có nỗi khổ trong lòng, hoặc là vẫn còn đang chờ đợi một người nào đó. Trong lòng ta cảm thấy kì quái, nhưng cũng không có hứng thú đi quản chuyện của nàng, dù sao đối với ta mà nói, vấn đề hàng đầu chỉ là giải quyết phiền não của Mã Văn Tài, chuyện của người khác ta thật sự không còn hơi sức đâu mà quản. Nhưng đúng lúc ta định nhảy qua cửa sổ ra khỏi Chằm Hà lâu, lại ngoài ý muốn gặp Tần Kinh Sinh!

Người này thế nhưng dám nửa đêm chạy tới đây tìm Ngọc Vô Hà!

Khốn kiếp, dám tranh người mà Văn Tài huynh muốn, ngươi chán sống rồi sao!

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Kinh nguyệt

Tần Kinh Sinh vừa trông thấy ta, nhất thời cũng choáng váng, đóa hoa đang cầm trong tay cũng bị hần ném xuống. Sau đó hần nhảy qua cửa sổ vào, chỉ vào hai người chúng ta, mắng to: “Được lắm, Diệp Hoa Đường, Hoàng Lương Ngọc, hai kẻ tiện nhân các ngươi, đôi cẩu nam nữ này dám lên lút hện hồ sau lưng ta! Ta...”

“Này, ngươi mắng ai là tiện nhân đây?” Ta nghe lời này không thuận tai, liền chắn ngang giữa hần và Ngọc Vô Hà, chặt chẽ bảo vệ Ngọc Vô Hà đang ở sau lưng, đồng thời lạnh lùng nói, “Tần Kinh Sinh, ta nghĩ ngươi cũng nên giải thích rõ ràng cho ta. Để ta nhắc cho ngươi nhớ, bây giờ chúng ta đều là những kẻ nửa đêm phóng đảng đi chơi lầu xanh, việc này nếu truyền ra ngoài đối với ai cũng không có lợi. Bất quá, ta thấy Tần huynh kích động như vậy, có phải vì ngươi và Ngọc cô nương có bí mật gì mà chúng ta không biết chăng?”

“Không, không, không có! Ai có quan hệ với loại tiện nhân này chứ!” Tần Kinh Sinh cố tỏ ra bình tĩnh, rất nhanh mở miệng phản bác. Hần vừa nói ra lời này, trong nháy mắt, sắc mặt của Ngọc Vô Hà trở nên trắng bệnh, dường như không còn sức để đứng nữa, phải ngồi xuống ghế tựa.

“Ta là tới lấy tiền tiêu vật hàng tháng!” Tần Kinh Sinh nói, xồng xộc xông vào phòng ngủ, “Con tiện nhân này chưa nộp cho ta tiền tiêu vật tháng này, Diệp Hoa Đường, ngươi bớt lo chuyện người khác đi, mau tránh ra!”

“Nàng nợ tiền tiêu vật hàng tháng của ngươi sao?” Ta cảm thấy kỳ quái, “Ngươi đang nói đùa đấy à? Nàng làm sao có thể nợ tiền tiêu vật hàng tháng của ngươi?”

“Cái này không liên quan đến ngươi, tránh ra!” Tần Kinh Sinh chỉ thấy có một mình ta ở đây, lá gan liền lớn, thế nhưng còn định ra tay đánh ta, lại bị ta túm lấy các ngón tay, bẻ gãy từng đốt, sau đó muốn đập hần bay qua cửa sổ, thì lại nghe thấy Ngọc Vô Hà đang ngồi trên ghế đột nhiên mở miệng nói: “Diệp công tử, ngươi tha cho hần đi.”

Ta nghe thấy nàng nói như vậy, cảm thấy Ngọc Vô Hà hình như muốn nói chuyện riêng với tên súc sinh Tần Kinh Sinh kia, vì vậy không xen vào chuyện của bọn họ nữa, chỉ dặn nàng cẩn thận rồi rời đi. Nơi này dù sao cũng là lầu xanh, có nhiều người như vậy, ta tin Tần Kinh Sinh cũng không dám làm

chuyện quá đáng với nàng.

Thời điểm trở về trường, ngoài ý muốn ta bắt gặp đôi uyên ương Lương Chúc đang ngồi ở trong vườn hoa, bên cạnh là dòng suối êm đềm trời. Hai người họ dựa lưng vào nhau, quần quít ngọt ngào như mật cùng chơi thả diều.

== Trời đã khuya rồi, bọn họ cũng không sợ lạnh sao mà còn trốn ra bên ngoài chơi. Ta nhìn không chớp mắt vào đôi uyên ương kia, mơ hồ nghe thấy cạch một tiếng, hình như là Lương Sơn Bá làm rơi cây sáo buộc diều.

“Ai, Diệp...A Đường! Ngươi trẻ như vậy rồi còn định đi đâu?” Lương Sơn Bá vội vàng đưa cây diều của mình cho Chúc Anh Đài cầm, chạy lại đây hỏi.

“Ngươi hỏi ta sao?” Ta giật giật tóc, cũng quyết định không giấu diếm hân, trực tiếp nói, “Ta đến Châm Hà lâu.”

“Châm Hà lâu!” Lương Sơn Bá ghen một chút, vội vàng túm tay áo của ta, nói, “Ngươi đến chỗ đó làm cái gì? Tâm Liên cô nương không phải đã thoát khỏi đó rồi sao, ngươi tại sao còn quay lại chỗ đó? Vạn nhất bị tú bà phát hiện ra rồi bắt ngươi lại thì phải làm sao bây giờ?”

“Chuyện nên làm thì nhất định phải làm.” Ta nghiêng đầu liếc mắt nhìn Chúc Anh Đài một cái, thấy nàng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, hiển nhiên là nàng biết rõ ta đến Châm Hà lâu làm gì, cho nên ta không giải thích rõ hơn nữa mà đi thẳng về phòng ngủ của mình. Mã Văn Tài đang ngồi ngoài cửa chờ ta, thấy ta bình an trở về, không khỏi thở hắt ra. Ta kể cho hân lúc ta ở trong lầu xanh gặp Tần Kinh Sinh, còn nói ta nghi ngờ quan hệ giữa tên khốn nạn họ Tần đó và Ngọc Vô Hà. Mã Văn Tài lại một phen ôm lấy ta, thấp giọng nói: “Đủ rồi, A Đường, không cần lo nhiều chuyện như vậy. Cứ như vậy như vậy là đủ rồi.”

== A? Ta đã làm gì đâu, mới chỉ là truyền tin thôi mà. À, còn nữa cái tên Tần Kinh Sinh còn nói nữ nhân của ngươi thiếu hân tiền tiêu vật hàng tháng đó, Văn Tài huynh, ngươi không tức giận sao? Tính khí từ khi nào lại trở nên tốt như vậy?

“Cái gì gọi là nữ nhân của ta?” Mã Văn Tài có điểm mờ mịt, “Ngươi nói ai là nữ nhân của ta?”

“Ngọc Vô Hà đó!” Ta cũng có chút mờ mịt, “Ngươi không phải muốn chuộc thân cho nàng sao? Tần Kinh Sinh lại nửa đêm dám trèo qua cửa sổ vào phòng ngủ của nàng đòi tiền, ngươi cũng không tức giận?”

“Ai nói nàng là nữ nhân của ta! Nàng là nữ nhân của ta, vậy ngươi là cái gì hả?” Mã Văn Tài nhũn mảy, giờ tay kéo tai của ta mà rít gào.

“Ta là người a.”== Người này rốt cục muốn hỏi cái gì, ta tất nhiên là người rồi, nếu không chẳng lẽ là lợn? Ta có chút khó hiểu, đưa tay kéo tay áo hân hỏi lại, kết quả lại bị đối phương túm tay ấn lên giường, sau đó hân liền nằm đè lên ta ==

“Ngươi, ngươi làm cái gì vậy?” Ta phát hiện tình huống có vấn đề, liền bắt đầu khẩn trương, cố gắng dùng chân đá hân, “Mã, Mã Văn Tài, ngươi đè ta làm gì? Đẻ ta đứng lên! Muốn ngủ thì về trường kìa mà ngủ!”

Mấy hôm trước ta bị ốm, người này sợ ta buổi tối ngủ hay đá chân sẽ bị cảm lạnh, liền ôm ta ngủ. Ta mấy lần nói không cần thận hân sẽ bị lây bệnh, hân cũng không nghe. Thật vất vả mới vượt qua hai ngày này, bây giờ ta hết bệnh rồi, tất nhiên có thể đường đường chính chính đuổi hân đi ngủ ở trường kìa, kết quả chẳng được bao lâu, hân cứ nhiên lại trèo lên giường, chẳng lẽ không biết thế nào là nam nữ thụ thụ bất thân sao?

“Ngươi hiện tại thì biết thế nào là nam nữ thụ thụ bất thân chắc?” Mã Văn Tài trừng mắt, “Lúc cùng Lương Sơn Bá, Tuấn Cự Bá kẻ vai sát cánh sao không nhớ đến? Rồi lúc một mình chạy vào lầu xanh nhảy múa sao cũng không nhớ rõ phải thụ thụ bất thân?”

“Ta vào lầu xanh còn không phải đều là vì ngươi!” Ta ngẩng đầu lên, gân cổ phản kháng, kết quả lại bị Mã Văn Tài giờ tay vỗ một cái, đầu lại rơi thẳng xuống gối.

“Vi ta? Ta có phải đã nói với ngươi, đừng có lo chuyện này, để cho Ngọc Vô Hà kia tự sinh tự diệt là được rồi, ngươi là con gái, không cần một mình đi vào lầu xanh? Kết quả thì sao? Dám nói dối ta là đi tìm Mộc Cận nhờ nàng khâu lại quần áo, sau đó trốn ra ngoài đường vài canh giờ mới về, còn nghênh ngang nói, ngươi phải đi giúp nữ nhân của ta chuộc thân, hả? Ngươi nói rõ cho ta, nữ nhân của ta rốt cuộc là ai hả?”

“Nữ nhân của ngươi là ai ngươi còn không biết, làm sao ta biết được.” Ta lại một lần nữa cố gắng ngẩng đầu lên, giây tiếp theo lại bị đập xuống gối. Mã Văn Tài hung thần ác sát gần giọng:

“Ngươi rốt cuộc nói hay không!”

“Không nói!” Không biết tại sao đoạn đối thoại của chúng ta lại có xu hướng từ biết hay không chuyển thành nói hay không, sau đó Mã Văn Tài tỏ vẻ, bây giờ ngươi không nói, sau này đừng hòng há miệng nói gì nữa.

Ta cảm thấy hân cố tình uy hiếp ta, vì thế cố giãy giụa ngẩng cao đầu, muốn quyết tâm tranh cãi với hân đến cùng, kết cục là, ngay sau đó, hân dùng miệng mình bịt miệng ta.

Cái này là, rõ ràng rất quá đáng, ta có muốn nói cũng không nói được a!

Ta bị hân áp trên giường, trong lúc đang giãy giụa thì cảm thấy ta của Mã Văn Tài không biết từ lúc nào đã trượt xuống bên hông, hân đang sờ soạng còi thất lưng của ta ra. Ta lập tức hoảng loạn, muốn mở miệng nói, nhưng miệng đã bị hân dùng lưỡi lấp đầy. Trong lúc ấy, ta chợt cảm thấy bụng nhói đau, toàn bộ thân thể lập tức cứng ngắt.

Bởi vì thấy ta đang liều mạng giãy giụa thì đột nhiên lại không động đậy nữa, Mã Văn Tài cảm thấy phi thường kỳ quái, hơn nữa sắc mặt của ta nhợt nhạt, dường như rất đau đớn. Vì thế hắn vội dòi khỏi môi của ta, hơi thở có chút hỗn hển, hỏi ngay: “A Đường, ngươi sao vậy?”

“Bụng...bụng, bụng đau...Ngươi mau đứng lên...”

Ta dùng tay ôm chặt bụng, sắc mặt chỗ xanh chỗ trắng, đau đến nỗi không thở được. Mã Văn Tài vội vàng đứng lên, ta lúc này mới nhận ra hắn đã còi ra áo ngoài, phỏng chừng chỉ vài giây nữa, ngay cả áo ngủ hắn cũng còi nốt!

Thằng nhãi cũng phát hiện quần áo của mình xộc xệch, mặt liền đỏ lên, vội vàng chỉnh trang lại quần áo. Ta đau đến mức không còn hơi sức đâu mà trách móc cái tên cầm thú kia, chỉ một mực ôm bụng nằm lăn lộn trên giường, chính trong lúc đó, đột nhiên phát giác ra một chuyện không ổn.

Bình thường mà nói, thân thể này của ta tuy thể lực không tốt lắm, nhưng cũng tạm có thể coi là tương đối khỏe mạnh, ngay cả có ngẫu nhiên rượu chè ăn uống quá độ, ăn không chín uống không sôi cũng không bị đau bụng, tại sao hôm nay đột nhiên lại đau như vậy chứ? Hơn nữa, ta cảm thấy có chỗ nào đó, hình như làm sao đó...

Lúc này Mã Văn Tài quần áo đã chỉnh tề quay lại giường, thấy ta vẫn còn mặt nhợt nhạt, liền lập tức khẩn trương, vội vàng chạy lại xem ta bị làm sao. Kết quả, hắn vờ bề ta lên, liền lập tức rít gào: “A Đường, ngươi bị thương ở đâu, tại sao lại chảy máu nhiều như vậy? Đáng chết, rốt cuộc ai làm ngươi bị thương!”

“Không, không phải là bị thương...” Ta mặt đỏ bừng bừng, vội vàng đẩy Mã Văn Tài ra, nhưng hắn lại nhất quyết không buông, cứ dè ta lại kiên trì hỏi ai bắt nạt ta? Có phải lúc rời khỏi trường có ai làm gì ta không. Ta không biết phải giải thích thế nào, gấp đến mức luống cuống tay chân, sau đó không hiểu làm sao lại tát cho hắn một cái, ôm quần áo rống hắn cắt ngay, đừng có tới gần ta! Mã Văn Tài bị ta đánh, liền lùi về phía sau hai bước, ánh mắt kinh ngạc nhìn ta, không hề tức giận mà rất mờ mịt, dường như hắn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Mã Văn Tài lúc lao đảo lùi lại, liền đụng phải một chiếc ghế, tiếng ầm ầm giữa đêm khuya vắng lặng rất vang dội. Chưa đầy mấy phút, đã thấy Mã Thống đang khoác áo ngoài vội vàng chạy đến, ta không nói hai lời, vội vàng bảo hắn nhanh gọi Mộc Cận đến đây.

Mã Văn Tài cũng có chút hoảng, thấy Mã Thống còn ngăn người đứng tại chỗ, liền rống hắn một câu, bảo hắn nhanh đi gọi Mộc Cận. Không lâu sau, Mộc Cận liền vội vã đến, sau đó nâng bắt cả chủ lẫn tớ nhà họ Mã thu xếp đồ đạc cuộn xéo về phòng ngủ của người hầu, nhất định nếu không ai gọi thì không được quay lại đây.

Cũng may Mã Văn Tài hôm nay cũng không có giờ trò, bằng không nếu hắn sống chết cũng không chịu ngủ cùng với Mã Thống thì ta cũng chẳng còn cách nào. Nhưng mà nếu hắn không đi ra ngoài, thật sự không thể thu dọn cục diện này được, bởi vì căn nguyên tạo ra hết thảy vấn đề chính là —— ta đến kì hành kinh.

= = Thật ra lúc ta mới đến thế giới này, cũng thấy lâu như vậy không hành kinh, lại cũng không thấy Chúc Anh Đài có dấu hiệu gì là nàng có, nên ta một lần lại một lần cho rằng, nữ nhân ở đây không có kinh nguyệt. Kết quả bây giờ mới biết được, hóa ra là do ta chậm kinh mà thôi.

May mà Mã Văn Tài không biết, chỉ nghĩ là ta bị thương, nếu không ta cũng không biết tìm cái lỗ nào mà giấu mặt vào nữa. Lại cũng may Mộc Cận chu đáo, đã chuẩn bị sẵn từ nhà vài bông và mấy thứ linh tinh khác, sau đó giúp ta thay đồ, lại thay cả chăn đệm mới. Cuối cùng, nâng đi nấu cho ta một chén chè đường đỏ.

Cả đêm hôm đó, ta ôm bụng đau, đến tận sáng hôm sau vẫn không đỡ chút nào.

= = Thật sự là gặp quỷ mà, lúc ở hiện đại ta cũng chưa từng đau đến như vậy, chẳng lẽ bởi vì tích tụ mấy tháng liền không có, cho nên một lần đến thì dồn tất cả đau đớn lại?

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Đoạn tụ

Hôm sau phải lên lớp sớm, sắc mặt của ta không tốt, bởi vì cả đêm không ngủ, cho nên trong mắt tràn đầy tơ máu. Mã Văn Tài cũng vậy, mắt đầy tơ máu, phỏng chừng là vì hắn không quen ngủ ở phòng của người hầu. Ngoài chúng ta ra, Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài và Tần Kinh Sinh ánh mắt cũng đỏ bừng, hình như cũng là thức trắng đêm. Tuần Cự Bá thấy thế liền trêu chúng ta là “Quần đoàn con thỏ nhỏ”, còn hỏi có phải chúng ta nửa đêm lên đi trộm thỏ về nướng, vì thế mà đặc tội với tổ tiên của nó nên giờ mới bị trả thù không?

Ta ngồi trên ghế ôm bụng, cũng lười để ý cái tên quỷ sứ ưa hoạt náo kia. Lương Sơn Bá cũng cười đùa vài câu, sau đó thì đến giờ lên lớp. Bởi vì ta và Mã Văn Tài luôn ngồi ở hàng ghế đầu tiên trong lớp, cho nên đến lúc Trần phu tử bước vào, nhìn thấy chúng ta liền sợ giật nảy mình, nhanh chóng chạy ra xa, lại không ngừng hỏi chúng ta có phải là nhiễm bệnh lạ hay không. Bởi vì mấy hôm trước ta bị ốm, cho nên ánh mắt Trần phu tử càng hoài nghi hơn, thái độ đối với ta cũng vì thế mà thay đổi rất nhiều so với trước.

Ta vẫn như cũ không quan tâm đến ông ta, ôm bụng ngồi trên ghế ngăn người. Trần phu tử lại không biết, cứ nói bóng nói gió bảo ta có bệnh thì không

được giấu, phải đi tìm tỷ muội Vương Lan Vương Huệ xem thế nào, ngăn vạ lần đừng để lây bệnh cho người khác. Ta đối với lời phu tử nói như gió thổi qua tai, nhưng Mã Văn Tài lại không chịu nổi, vì thế liền nhắc: “Phu tử, đã đến giờ lên lớp.”

Lúc này, Trần phu tử mới chịu cảm sách lên, một bên cố gắng duy trì khoảng cách với chúng ta, một bên bắt đầu giảng bài. Hắn giảng cực độ buồn tẻ vô vị, mà ta thì tuy cũng rất cố gắng vực dậy tinh thần để nghe, nhưng vì tối qua không ngủ được, cho nên nghe một lúc thì dựa vào người bên cạnh, ngủ gật.

Ta một khi đã ngủ liền không biết trời trăng gì nữa. Mãi cho đến khi có người không ngừng lay ta, ta mới hơi tỉnh tỉnh, hé nhìn thì thấy Lương Sơn Bá và Tuân Cự Bá đang gọi tên ta. Mơ mơ màng màng dụi mắt, vừa quay đầu lại, giảng đường đã sớm không còn ai, Trần phu tử cũng không thấy đâu, hẳn là đã tan học từ lâu.

Ta vừa mới cử động cổ, liền nghe thấy có tiếng than nhẹ từ phía sau, thì ra là ta đã dựa vào bả vai của Mã Văn Tài làm cho tay hắn tê rần. Hắn quay đầu nhìn ta một cái, hừ lạnh một tiếng rồi bám vào cái bàn cố sức đứng thẳng dậy.

Tuân Cự Bá bọn họ vốn là định hẹn ta sau khi tan học thì đi chơi đá bóng, trước kia sân bóng vốn là địa bàn của Mã Văn Tài. Bất quá sau khi quan hệ của chúng ta trở nên vô cùng thân thiết, Mã Văn Tài liền không thể lúc nào cũng đi ra ngoài đá bóng và bắn cung, bởi vì ngoại trừ thời gian luyện tập theo yêu cầu của nhà trường, những lúc rảnh rỗi khác, hắn đều ở bên cạnh giúp ta luyện chữ và đọc sách. Sân bóng cũng vì thế không còn do hắn độc chiếm nữa mà thành chốn học sinh nào muốn chơi thì cũng có thể tùy tiện vào chơi.

Thân thể ta không khỏe, vốn muốn mở miệng từ chối, kết quả ta còn chưa nói gì, Mã Văn Tài đã lạnh lùng thay ta cự tuyệt. Tuân Cự Bá thoát nhìn vẫn luôn xích Mã Văn Tài, giờ phút này liền chăm chọc Mã Văn Tài quả nhiên quá quan tâm đến chuyện của ta, so với thư đồng Mộc Cận còn giống thư đồng hơn. Mã Văn Tài lại ngoài ý muốn không tức giận, ngược lại cố ý giờ tay ôm chặt bả vai của ta, cánh tay của hắn nóng như lửa chạm vào vai ta làm ta hơi khó chịu.

Nóng quá, kỳ quái, tại sao lại nóng như vậy chứ? Ta thuận tay sờ trán hắn, phát hiện cũng không nóng, không phải bị ốm, chẳng lẽ là do lúc này ta ngủ đã dựa vào hắn sao?

“Diệp Hoa Đường!” Tuân Cự Bá đột nhiên giờ tay kéo ta lại phía hắn, nửa đường lại bị Mã Văn Tài đẩy ra. Ta còn đang sững sờ, Tuân Cự Bá đã thấp giọng kêu lên, trong giọng nói đầy vẻ chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp:

“Diệp Hoa Đường, ngươi xem ngươi hiện tại, là cái dạng gì? Ngươi cùng Mã Văn Tài cả ngày quấn lấy nhau, ngươi có biết hay không mọi người trong trường đều âm thầm nói các ngươi...”

“Nói chúng ta cái gì?” Mã Văn Tài lạnh lùng hỏi lại, ta cũng không rõ, vì thế mở to mắt trông chờ nhìn Tuân Cự Bá. Tuân Cự Bá lại xụ mặt không nói, sau đó xoay người bỏ đi. Lương Sơn Bá cũng thở dài, định đi theo, lại bị ta túm góc áo, hỏi: “Sơn Bá huynh, sao vậy, có chuyện gì xảy ra? Trong trường mọi người đều nói ta cái gì?”

“Nói các ngươi là đoạn tụ.”

Lương Sơn Bá chần chừ không muốn mở miệng, vì thế Chúc Anh Đài đột nhiên từ ngoài cửa đi vào thay hắn trả lời. Mã Văn Tài nghe xong tức giận đập bàn, sắc mặt đen thui, ta vội vàng lách người khỏi vòng tay của Mã Văn Tài, sốt ruột giải thích chúng ta không phải là đoạn tụ. Lương Sơn Bá vội vàng an ủi ta, nói hắn tin tưởng ta, không cần phải lo lắng. Chúc Anh Đài đột nhiên trừng ta, lại thấy ta cũng trừng nàng, đột nhiên lại cúi đầu, sau đó ngẩng đầu nói: “Ngươi yên tâm, ta cũng tin tưởng ngươi không đoạn tụ, bởi vì, chúng ta đều giống nhau.”

Đều giống nhau? Chẳng lẽ ý nàng là, nàng biết ta cũng là giả trai đến trường?

Ta nghe xong ngẩn ngơ, Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá nói xong thì đi ra khỏi giảng đường, trong phòng chỉ còn lại ta và Mã Văn Tài. Hai người chúng ta im lặng trong chốc lát, bởi vì trong phòng không có người, Mã Văn Tài cũng không vội chạy đi hỏi chuyện này, chỉ hỏi ta tối hôm qua rốt cuộc là có chuyện gì, nơi nào bị thương, có nghiêm trọng hay không, vì sao không để hắn đưa đi y xá? Ta làm sao có thể không biết xấu hổ nói với hắn là “đi cà” từ “ngần dặm xa xôi” đến thăm ta đây, vì vậy định nói có lẽ cho qua. Nhưng mà người trước mặt căn bản không chịu buông tha, cứ nhiên còn uy hiếp bắt ta phải nói, còn bảo nếu ta không nói, hắn liền trực tiếp ôm ta đến y xá, để cho Vương Lan bắt mạch, lúc đó thì chuyện ta không nói hắn cũng biết!

Cái tên đáng ghét này, Vương Lan y thuật cao siêu như vậy, nàng bắt mạch cũng biết bệnh nhân là nam hay nữ, bảo ta chủ động đưa tay cho nàng bắt mạch, chẳng phải là muốn để người ta phát hiện ra thân phận của ta, sau đó trục xuất ta khỏi trường sao?

“Như vậy cũng tốt!” Mã Văn Tài nắm vai ta, theo thói quen tựa hồ muốn vuốt tóc ta, nhưng bởi vì hôm nay ta đang đội mũ màu lam, cho nên hắn chỉ có thể vô nhẽ lên chớp mũ, tiếp tục nói, “Chờ đến lúc ngươi rời khỏi trường rồi, ta nhất định sẽ viết thư cho cha ta, bảo hắn đến Diệp gia cầu hôn, giành cho bằng được ngươi, để xem họ Vương ở Thái Nguyên hay ở Lang Gia còn dám cướp người của Mã Văn Tài ta nữa không!”

Này này, họ Vương ở Thái Nguyên thì ta còn hiểu được, nhưng liên quan gì đến họ Vương ở Lang Gia chứ? Huống hồ ta cũng không thể cứ như vậy rời khỏi trường được, ta còn muốn học tập thật tốt, đạt được kết quả học tập và rèn luyện cao nhất để tương lai còn giúp ca ca kiếm một chức quan nữa. Bất quá lại nói, sau chuyện này, về sau lúc ở bên ngoài, ta cũng nên duy trì khoảng cách với Mã Văn Tài, vạ nhất mọi người đều cho rằng chúng ta là đoạn tụ, nhưng vậy sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của chúng ta.

Mã Văn Tài nghe xong lời khuyên của ta, mặt rất không vui, tỏ vẻ ai dám nói những nói cuội, hắn liền đi thu thập tên kia. Sau đó hắn còn nói, không cho phép duy trì khoảng cách với hắn, có muốn duy trì khoảng cách thì hắn là phải với bọn Lương Sơn Bá, Tuân Cự Bá mới đúng, à, còn cả Cốc Tâm Liên kia nữa. Ta đối với sự bá đạo của hắn rất bất mãn, bất quá cảm thấy lực chú ý của hắn với “vết thương” của ta rốt cuộc cũng dời đi, cho nên cũng tùy theo ý hắn. Bất quá lại nói tiếp, vừa rồi dựa vào Mã Văn Tài ngủ lâu như vậy, đau bụng cũng giảm bớt đi nhiều. Lúc trước trong bụng luôn cảm thấy lạnh lẽo, hiện tại lại rất ấm áp, giống như vừa uống vào một chén canh cực nóng vậy.

Thật sự rất kỳ quái nha, bởi vì ta cho rằng bản thân đau bụng có thể là vì bình thường tay chân luôn lạnh lẽo, nên sai Mộc Cận xuống núi mua cái sưởi tay hoặc là một cái gì có thể làm ấm người. Nhưng mà Mộc Cận rõ ràng còn chưa trở về, tại sao cơ thể của ta lại đột nhiên ấm áp như vậy a? Mà lạ nhất là những chỗ khác lại không ấm, chỉ ấm duy nhất cái chỗ đang lạnh kia?

Quần nó làm gì, không đau nữa là tốt rồi. Tối hôm nay về ta quyết định nghỉ không đọc sách, mà theo Mộc Cận học tập may vá quần áo. Ngày hôm qua, lúc luyện kiếm, áo ngoài của Mã Văn Tài bị rách, mà hắn nhất quyết bắt ta phải tự tay vá lại, tuy rằng ta hết lời hết nghĩa nói với hắn việc này hắn là nên đi tìm Mã Thông, chứ không phải là sai bạn học đi làm. Bất quá, đợi đến lúc Mã Văn Tài tức đến thờ phỉ phỉ đi ra cửa rồi, ta vội vàng đem bộ quần áo này giấu đi, đến lúc Mã Thông vào tìm quần áo liền lừa hắn là ta đã vứt nó đi rồi.

Dù sao cũng nể tình chúng ta đã ở chung lâu như vậy, miễn cưỡng ta sẽ may vá lại cho người thật tốt. Hi vọng lần này sẽ không vá chẳng vá đụp hay làm thủng một lỗ trên quần áo của người a...

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Dấu hiệu

“Tiểu thư, người định khâu quần áo cho ai?”

Mộc Cận cũng không giống như trước đây, cái gì cũng không hỏi, mà trực tiếp hỏi thẳng, nàng hoài nghi nheo mắt. Ta có chút chột dạ, vội vàng nói: “Đương nhiên là khâu quần áo cho ta rồi.”

“Quần áo của tiểu thư không phải đều giao cho ta khâu hết rồi sao?” Mộc Cận nhướn mày, “Tiểu thư, hiện giờ ở đây không có người, tiểu thư vẫn nên nói thật đi. Có phải tiểu thư muốn khâu quần áo cho Mã công tử, phải không?”

“Đừng nói linh tinh, không có chuyện đó!” Ta quyết định phải chống chế đến cùng, nghĩ nghĩ một lát lại nói thêm: “Quần áo của hắn tất nhiên Mã Thông sẽ khâu, việc gì ta phải làm?”

Mộc Cận lắc lắc đầu, còn muốn mở miệng, ta lại chú ý tới phát quan trên đầu nàng không giống với bình thường, hình thức thoát nhìn đặc biệt tinh xảo, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Này, Mộc Cận, người mua phát quan mới lúc nào vậy?”

“Cái này á. Là Mã Thông tặng cho ta.” Mộc Cận giơ tay sờ sờ phát quan, tuy rằng hình như muốn làm ra bộ dạng chê bai, nhưng khuôn mặt vẫn không nhìn được tươi cười, “Cái tên họ Mã chết dẫm đó, ánh mắt thật kém, tiểu thư người nói đi, có phải cái này rất khó coi không?”

“Không đâu, rất đặc biệt, rất xinh đẹp mà.” Ta cảm thấy buồn cười, không thể tưởng tượng được Mã Thông suốt ngày bị Mộc Cận bắt nạt, vậy mà còn có thể mua quà tặng nàng. Bất quá, hôm nay, Mộc Cận quyết tâm không chịu dạy ta thêu thùa khâu vá, chỉ ở một bên liên tiếp thở dài kể lại năm đó tài thêu thùa của ta xuất sắc thế nào, lại nhắc tới một số kỹ xảo, tựa hồ muốn giúp ta khôi phục trí nhớ. Ta bị nàng nói cho một tràng tới mức nhức hết cả đầu, đành trở về phòng ngủ, tính toán tự bản thân tìm tòi làm vậy. Mã Văn Tài cũng không ở trong phòng, vì thế ta lấy bộ quần áo kia thì trong thùng ra, mân mê kim khâu trong chốc lát. Không ngờ Mã Văn Tài lại đột nhiên trở lại, trong tay còn cầm theo một cái hộp gỗ màu đen. Ta theo bản năng đem quần áo giấu ở sau lưng, lại bị người nào đó vốn nhạy bén nhìn ra manh mối, hắn liền nghiêng đầu nhìn sau lưng ta, cười nói:

“Đang giấu cái gì?”

“Không có gì.” Ta vội vàng giấu bộ quần áo vào trong chăn. Mã Văn Tài cũng không hỏi thêm, chỉ bùng hòm đến trước mặt ta, sau đó mở ra, bên trong hòm là đủ màu đủ dạng điểm tâm ngon lành.

Ta nhìn thoáng qua điểm tâm, không hề cử động. Mã Văn Tài liền đặt cái hòm vào trong tay ta, lại bắt đầu cáu kỉnh: “Như thế nào, không thích sao? Vậy ta bảo bạn hắn đi mua cái khác!”

“Không phải không thích...” Ta có chút rối rắm lấy tay giật tóc, quay đầu nhìn điểm tâm, lại thấy Mã Văn Tài hôm nay ôn nhu hiếm gặp, liền không suy nghĩ mà thốt lên: “Phát quan của ta cũ rồi.”

“Cái gì?” Mã Văn Tài có chút kỳ quái, “Không phải người mới mua phát quan tháng trước sao?”

= = Đúng vậy, quả thực là mới mua chưa được bao lâu... Nhưng mà, nhưng mà...

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Người sao lại thành ra thế này rồi?” Mã Văn Tài bật cười, theo thói quen liền sờ đầu ta, có ý an ủi, sau đó ta xoay người tránh đi, kết quả không cẩn thận bị hắn lấy được thứ đang giấu trong chăn. Mã đại gia không chút do dự cầm quần áo của mình, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái nói: “Cái này không phải là quần áo của ta sao? Tại sao người lại vô nó thành thế này?”

Ta không nói hai lời liền giơ tay đoạt lại quần áo, định đứng dậy chạy trốn. Mã Văn Tài vừa trông thấy thế liền đề ta lại, sau đó giơ tay đỡ lấy hộp điểm tâm suýt nữa bị ta gạt rơi, nhũn nhũn nói: “Không phải người còn đau bụng sao? Tại sao lại khó chiều như vậy chứ? Người muốn mua phát quan, ta liền sai

người xuống núi mua cho người một cái là được, có gì đâu. Người nói thật đi, rốt cuộc đang ú rừ vì chuyện gì, lại còn cầm quần áo của ta?”

Ta biết hẳn đã nhìn thấy, cũng không giấu diếm nữa, do dự một chút, chìa đồng quần áo kia ra. Mã Văn Tài nhìn thấy quần áo ngoài của bản thân bị chà đạp thô thảm, khoe miệng giết giết, sau đó vươn tay cầm lấy, giơ lên xem nhưng không phát hiện ra có gì mới mẻ cả. Ta thấy thế không thể không thấp giọng mở miệng nói:

“Ta không biết khâu quần áo.”

“Ta biết, nhìn cái hầu bao cũng biết được tay nghề của người.” Mã Văn Tài không hề lưu tình trực tiếp nói thẳng, lại thấy ta buồn bã cúi đầu, liền vội an ủi, “Nhưng mà không khâu thì không khâu, ta cũng không trông cậy người có thể khâu quần áo cho ta mà, về sau bảo nha hoàn khâu thì có sao đâu. Dù sao ta cưới người về nhà đâu phải để người đi khâu quần áo.”

= = ai thêm nói cái này? Bất quá ta cũng không thể nói chính xác bản thân buồn bực vì lẽ gì, nhưng ta nghĩ có lẽ không chỉ là vì ta không biết khâu quần áo. Hoặc là ta cũng biết, chỉ là không muốn nói ra mà thôi.

Nếu có thể, ta cũng muốn là được như người khác.

Ngày hôm sau, Mã Văn Tài quả nhiên mua cho ta một cái phát quan mới toanh, thực ra ta cũng không để ý phát quan mới xấu đẹp thế nào – ta bất quá chỉ lấy nó làm cái cờ mà thôi. Những ngày sau đó trôi qua êm ả, mà Ngọc Vô Hà rốt cục sau một tháng cũng trả lời ta, nàng nguyện ý rời khỏi Châm Hà lâu, cũng rời khỏi Hàng Châu, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt chúng ta nữa.

Lúc ấy nàng gặp ta, dung mạo vẫn diễm lệ như cũ, nhưng trong ánh mắt đã không còn một chút ánh sáng nào cả, giống như nàng đã không còn nhìn thấy bất kì một tia hi vọng nào trong cuộc đời nữa. Ta không có phép đọc suy nghĩ người khác, cho nên cũng không thể biết sau đêm ta rời khỏi Châm Hà lâu, nàng đã trải qua những chuyện gì và Tần Kinh Sinh đã làm gì nàng. Nhưng hiện tại xem ra, đó không phải là chuyện tốt đẹp gì, bằng không nàng sẽ không vô hồn như vậy, quyết tuyệt vứt bỏ lại tất cả.

Nhưng mặc kệ ra sao, đó cũng là lựa chọn của nàng, con đường tương lai cũng chỉ có thể chính nàng tự đi. Còn ta, ta không phải là Chúc Anh Đài, không có liên quan gì đến nàng, cho nên ta sẽ không đi lo lắng chuyện của nàng. Về phần vàng chuộc thân, ta và Văn Tài huynh đóng góp đại bộ phận, Ngọc Vô Hà cũng góp một chút, hơn nữa Mã Văn Tài lấy chức quan của cha hắn áp chế tú bà, rốt cục cũng đưa được Ngọc Vô Hà ra khỏi lâu xanh. Bất quá, ta nghĩ việc này cũng để lại một mầm họa, tin rằng Mã thái thú lần sau ghé vào Châm Hà lâu, rất có khả năng sẽ biết chuyện này, nhưng dù sao hắn cũng không thể vì thế mà từ Mã Văn Tài, cùng lắm thì cáu giận một hồi cũng xong thôi.

Huống hồ ta thấy sau khi chấm dứt chuyện này, khuôn mặt của Mã Văn Tài mang theo một sự giải thoát, ta biết hẳn cũng buông xuống một ít tâm sự vẫn đè nén trong lòng. Ngọc Vô Hà là gái lâu xanh, tất nhiên Mã Văn Tài không thể coi nàng như mẹ mình mà chia sẻ tình cảm, nhưng có thể đưa nàng rời khỏi nơi đó, đối với hắn cũng là một chuyện tốt.

Chúc Anh Đài sau khi Ngọc Vô Hà rời đi vài ngày mới biết chuyện, vội vã chạy tới hỏi ta đã đưa Ngọc Vô Hà đi đâu, ta chỉ im lặng nhìn nàng, rồi nói cho nàng biết Ngọc Vô Hà đi đâu là chuyện của cô ấy, ta chỉ yêu cầu cô ấy đừng ở lại Hàng Châu nữa, cũng hỏi lại Chúc Anh Đài, nếu người lo lắng cho cô ấy như vậy, vì sao không bỏ tiền chuộc cô ấy ra rồi đem cô ấy về nhà? Chúc Anh Đài vẻ mặt buồn bã, rốt cục không nhịn được bùng phát khóc, nhưng dù nàng có làm như vậy cũng chẳng thể thay đổi được gì, cho nên nàng không cần vận ta nữa, sau khi bình tĩnh lại, chỉ khẽ nói với ta một câu thật xin lỗi. Nói xong lời này rồi, nàng lại trầm mặc hồi lâu, rồi đột nhiên lại hỏi, ta có ý kiến gì về con người của Lương Sơn Bá.

Lương Sơn Bá? À, Lương Sơn Bá là người khiêm tốn, phúc hậu lại thành thật, là bạn tốt của ta ở trường, cũng là một đại ca tốt.

“Chỉ có vậy thôi sao?” Chúc Anh Đài nhìn ta chăm chăm.

“Chỉ có vậy thôi.” Ta cũng kì quái nhìn nàng, không rõ lời này của nàng là có ý gì, nếu không như vậy thì còn thế nào nữa? Chẳng lẽ muốn ta cướp vai kịch của Văn Tài huynh, không có chuyện gì thì nổi hứng chia rẽ các người, để các người hóa thành hồ điệp sao? Ta và Chúc Anh Đài nhìn nhau hồi lâu, Chúc Anh Đài đột nhiên cười nhẹ, nhìn ta nói: “Diệp tỷ tỷ, cảm ơn người, đã chăm sóc ta lâu như vậy. Những chuyện trước kia, hi vọng người đừng để bụng.”

A? Nàng đang nói gì vậy?

Ta không hiểu ra sao, nghe nàng nói xong đầu óc rối như tơ vò, nhưng mà không kịp để ta hỏi lại, Chúc Anh Đài đã xoay người chạy đi. Vậy rốt cục, nàng tới đây làm cái gì à? Khởi binh vấn tội? Muốn ta quay về nhà? Hình như đều không phải, thật phiền phức nha, ta nói này, Chúc đại tiểu thư, cô rốt cuộc tìm ta làm gì nha? Nàng vì sao lại hỏi ta có cái nhìn thế nào với Lương Sơn Bá, hay là cảm thấy ta định dụ dỗ con một sách nhà nàng? Đừng có đùa bỡn ta, ta không có tâm tình đi phá hoại truyền thuyết đâu, hai người các người cứ tự do mà làm đôi bướm bướm đi.

Bất quá, tương đối kỳ lạ là, ngày hôm sau Bát ca của Chúc Anh Đài cũng rời khỏi trường. Lúc gần đi hình như hắn còn cãi nhau với mọi người một trận. Mà đúng lúc hắn xuống núi thì chúng ta lại vừa vận tan học, vì thế vị Chúc Anh Tài kia liền hung hăng trừng mắt với ta và Mã Văn Tài vài lần, đối với ta thì không sao, nhưng mà Mã Văn Tài thiếu chút nữa thì nổi bão, vị đại gia này cho tới bây giờ chưa biết từ nhãn nhìn nó viết thế nào. Bất quá vì Chúc Bát ca bỏ đi quá nhanh, cho nên Văn Tài huynh không tìm được cơ hội hạ thủ, đành phải bỏ qua.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thu đi đông lại, trong nháy mắt, một năm đã trôi qua.

Chúng ta vẫn như trước mỗi ngày ở trong trường cố định ghé thăm ba nơi. Lại bắt tri bắt giác, thành tích học tập của ta, cũng dần dần từ thứ nhất thứ hai đếm ngược bắt đầu khởi sắc, thường xuyên có thể đứng phía trên cùng với đám người Lương Sơn Bá, Mã Văn Tài. Võ nghệ thành tích càng tự nhiên không phải nói, ta trước kia chính là nổi danh từ Võ quán, quyền cước rất tốt, tài bắn cung cũng cười ngửa trải qua kiên trì luyện tập cũng giỏi hơn rất

hiều, thân thể cũng khỏe mạnh hơn. Nhưng ngược lại, thân thể của ca ca ta càng ngày càng ốm yếu.

Về chuyện này, thư nhà chưa từng bao giờ viết, chỉ là do có một lần ca ca vụng trộm chạy đến trường thăm ta, ta mới phát hiện ra chuyện này. Ca ca tuy rằng trên mặt trát phấn rất dày, quần áo cũng mặc đồ sáng màu sắc sỡ, tựa hồ là muốn tỏ ra tinh thần hưng phấn, nhưng mà ta vẫn thấy hai gò má lõm xuống, đôi mắt vô hồn, rất rõ ràng là đang sinh bệnh. Nhưng mặc kệ ta có hỏi thế nào, hấn cũng không chịu nói, chỉ cười bảo ta không sao cả. Ta có chút lo lắng, liền khuyên hấn về sau đừng trầm mê trong tử sắc, phải chú ý tới thân thể của chính mình. Ca ca chỉ cười, xoa đầu ta nói ca ca sẽ chú ý, cũng hỏi ta cuộc sống trong trường thế nào, ta nói cho hấn mọi thứ đều tốt, chỉ còn chờ đến lúc học xong trở về nhà, chờ triều đình bố trí cho một cái chức quan rồi để ca ca đi nhậm chức nữa thôi.

Bất quá, kỳ lạ là, ta thấy ca ca đối với việc làm quan cũng không cao hứng. Hấn chỉ không ngừng nói với ta, không cần lo lắng, mọi chuyện sẽ có hấn gánh vác. Sau đó cũng chỉ dám ở lại một ngày, ca ca liền vội vàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đàng Đàng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Về nhà

Ta cảm thấy bệnh tình của ca ca không hề thuyên giảm.

Lần trước ca ca đến, tuy rằng có chút uể oải, nhưng thân thể vẫn còn tương đối khỏe mạnh. Tại sao lần này đến, lại gầy như vậy? Nhìn thấy thật khiến cho người ta đau lòng. Bởi vì chuyện của ca ca mà khiến ta cả ngày rầu rĩ không vui, đến buổi chiều lại nghe nói Tâm Liên cô nương lặn lội từ Tây Hồ mang cá đến cho ta, lại bị Mã Văn Tài ngăn ở bên ngoài, liền vô cùng tức giận, chạy đi lý luận với Mã Văn Tài. Người kia cư nhiên nghiêm trang nói với ta, ta nghe lầm rồi, chẳng có ai đến tìm ta cả.

Tên khốn nạn này, tưởng ta không biết hấn luôn đề phòng Tâm Liên cô nương sao? Đừng tưởng ta không biết hấn đã làm những gì lúc không có mặt ta. Có lần, thừa lúc ta không chú ý, hấn lén bỏ vào trong căn của ta hơn mười con cá chạch, làm ta sợ đến mức cả đêm không dám mò lên giường ngủ, ai, chuyện buồn này càng nhắc càng làm ta nản, tóm lại hơn một năm nay ta đều bị hấn bắt nạt thảm hại, càng liều mạng phản kháng thì cuối cùng người chịu thiệt vẫn là ta, cụ thể chi tiết có thể không đề cập đến. Bất quá, tuy là Mã Văn Tài thích ôm ấp ta, nhưng cũng không làm chuyện gì quá đáng, cho nên ta mới có thể tha thứ cho hấn nhiều lần như thế, nếu không, phỏng chừng ta cũng không thể bình an chung phòng với hấn lâu như vậy.

Đã hơn một năm rồi, trong trường cũng không có thay đổi gì lớn, duy nhất có một chuyện thay đổi, đó là Tô An nửa năm trước bị đuổi khỏi trường. Cái tên khốn nạn Vương Lam Điền không biết tại sao lại đánh mất vàng, số vàng này lại ở trong phòng của Tần Kinh Sinh, mà trùng hợp là ta lúc trước có vào phòng của Tần Kinh Sinh để tìm Tuấn Cự Bá. Tô An không biết tại sao lại hòa theo đám người Vương Lam Điền, nói là ta ăn trộm vàng của Lam Điền huynh.

Ta cũng không hiểu tại sao vị đầu bếp đôn hậu lương thiện này lại một mực khẳng định ta lấy trộm, lúc đầu còn tưởng là có hiểu lầm. Kết quả Tô An không chịu nghe ta giải thích, cứ khẳng khái nói ta là hung thủ. Em gái người, ca ca ta cho ta vàng ta còn chưa tiêu hết đâu, việc gì phải đi trộm của tên khốn kiếp nào đó?

Dám động thủ trên đầu thái tuế, chính là tự tìm cái chết. Kỳ thực trong vòng một năm này, tính kiểu ngao cấu kinh của Mã Văn Tài đã bị hấn hạn chế đi rất nhiều, nhưng đối với loại chuyện này, hấn không chút lưu tình lựa chọn sử dụng vũ lực và tiền tài để giải quyết. Ta không biết Vương Lam Điền và Tô An đã thỏa thuận gì với nhau, nhưng rất hiển nhiên Vương Lam Điền kiên quyết không chịu nhận là đã vu vạ cho ta. Còn Tô An thì lại bị Mã Văn Tài và Lương Sơn Bá liên hợp vạch trần chân tướng, thủ phạm trộm vàng bỏ vào phòng Tần Kinh Sinh chính là hấn, sau đó lại muốn giá họa cho ta, mưu đồ muốn ta và Tần Kinh Sinh đều bị đuổi ra khỏi trường.

Nhưng chuyện này thật sự rất cổ quái. Tô An nếu muốn hãm hại ta, vậy thì tại sao không dứt khoát giấu vàng vào phòng ta, lại mang đến phòng của Tần Kinh Sinh làm gì?

Không đợi ta kịp điều tra rõ chân tướng, Tô An và mẹ hấn đã bị đuổi ra khỏi trường Ni Sơn. Mã Văn Tài vuốt tóc ta nói, tiếp tục điều tra chuyện này cũng không có ý nghĩa gì, Tô An nếu đã dám can đảm hãm hại ta, thì Mã Văn Tài hấn nhất định sẽ không cho phép tên đầu bếp tiện đó ở lại trong trường. Lúc này mới chỉ là trộm đồ giá họa, nếu về sau, Tô An lại hạ độc vào trong đồ ăn thì phải làm sao bây giờ? Có một số chuyện khó lòng để phòng, không bằng thẳng thắn phá hủy. Về phần nguyên nhân Tô An hãm hại ta, hấn lại do dự không chịu nói, thẳng đến khi ta đe dọa, mới chậm rãi đáp lại: “Là vì Cốc Tâm Liên.”

Bởi vì Tâm Liên cô nương?

Ta nhủ mảy khó hiểu. Nhưng Mã Văn Tài lại không chịu giải thích gì thêm cho ta, chỉ nói ta về sau nên duy trì khoảng cách với Cốc Tâm Liên, còn nói cô nương kia lòng dạ bất chính, nếu tiếp xúc nhiều khi nguy hiểm cho bản thân.

Ta không hiểu ý của hấn lắm, bất quá quả thật, từ sau khi Tâm Liên cô nương trở về Tây Hồ, Tô An thường hay chạy tới đó thăm nàng. Nhưng mỗi lần trở về, thường hồn bay phách tán mất một thời gian, mà ánh mắt hấn nhìn ta cũng có thêm phần tàn nhẫn. Ta vốn muốn biết giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, lại mơ hồ cảm thấy không nên hỏi rõ, bất quá như bây giờ, cũng chỉ có thể tạm thời như vậy, ít nhất hai mẹ con nhà họ Tô cũng không bị đưa lên quan, coi như là ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Chuyện Ngọc Vô Hà rời khỏi Chăm Hà lâu cuối cùng cũng đến tai Mã thái thú, ông ta cũng viết thư gửi tới hỏi Mã Văn Tài, hẳn liền thẳng thắn thừa nhận người là do hắn chuộc ra, cha định thế nào. Mã thái thú tự nhiên là hết cách, đành phải bảo Mã Văn Tài tiếp tục học tập cho tốt.

Bởi vì hai bên đã biết thân phận lẫn nhau, cho nên quan hệ giữa ta và Chúc Anh Đài cũng không còn căng thẳng như dạo trước, tuy rằng bởi vì chuyện quá khứ mà trong lòng không vui, nhưng cũng không đến mức không thể nhìn mặt nhau, chỉ ít nhìn thấy thì cũng có thể gật đầu cười. Ta cũng không biết làm sao Chúc Anh Đài nhận ra ta là con gái, mà nàng cũng không có giải thích, chỉ xin lỗi ta về chuyện hiểu nhầm ta là kẻ háo sắc. Thực ra chuyện này với ta không có tổn hại gì, chỉ là ca ca ta chịu tội một phen. Tuần Cự Bá tính cách tiêu sái, vẫn là bạn tốt của ta, chỉ có Lương Sơn Bá dần dần tỏ ra xa lạ. Ta cảm thấy khó hiểu, còn từng lên hỏi hắn nguyên nhân, nhưng Lương Sơn Bá chỉ cười mà không nói, còn bảo ta mau về phòng đọc sách, không thì chốc lát nữa Văn Tài huynh lại mất công ra ngoài tìm. Sơn Bá huynh nói như thế, ta cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, đành phải cáo từ.

Phía sau núi trồng rất nhiều đào, chúng đều đã trưởng thành, thành một vườn đào nho nhỏ. Chỉ là không biết Ngũ liễu tiên sinh Đào Uyên Minh, có còn ở trong chốn đào hoa ấy không? Kỳ thực ta thật lòng rất muốn ẩn cư trong vườn đào, chỉ tiếc tạo hóa trêu ngươi, lúc thấy cảnh đào thì giấc mộng ngày xưa sớm đã không còn, mà tương lai trước mặt thì lại mờ mịt khôn cùng.

Nắm trong tay thư ủy nhiệm, ta âm thầm nhủ mầy, triều đình cho ta một chức quan, là một quan huyện cử phẩm, cai quản huyện Mậu, huyện này tuy nhỏ, nhưng thật ra ở rất gần nhà của Lương Sơn Bá. Hiện tại ở trường mới được hai năm, ta đã được triều đình cất cử, cũng không hiểu tại sao lại sớm như vậy. Ta còn vì chuyện này mà tìm người đi ra ngoài tìm hiểu, thì mới biết Huyện lệnh nơi đó vừa mới mất, mà tình hình trong huyện bất an, cho nên triều đình mới vội vàng cử Huyện lệnh mới.

Tình huống bất an... thực sự là một vấn đề đấy. Ta vốn muốn đề ca ca đến một chỗ tiêu dao tự tại, chứ không phải để hắn đi chịu khổ a.

Ta tự nhận thấy bản thân ở trong trường từ đầu cho tới giờ, kết quả không phải ngay từ đầu đã đứng đầu, nhưng mà sau đó cũng dần dần vươn lên, ít nhất cũng nằm trong số năm người đứng đầu, tại sao chỉ cho ta làm một quan huyện cử phẩm nho nhỏ? Ta cảm thấy chuyện này nhất định là có vấn đề. Bất quá ủy nhiệm đã ban bố, nên cũng không còn cách nào khác, chỉ còn hai tháng là phải đến đó nhậm chức, ta cũng phải thu dọn hành lý, chuẩn bị về nhà.

Trong trường nhiều học sinh thấy ta đi thi lưu luyến không rời. Lương Sơn Bá và Tuần Cự Bá thì càng không cần phải nói, Hiệu trưởng và sư mẫu cũng đều lo lắng, dặn ta phải cố gắng làm một vị quan tốt, ngay cả Vương Huệ luôn chống đối ta thế nhưng cũng chạy đến tặng ta một hộp son do nàng tự làm, còn xụ mặt nói là để ta mang đi tặng cho tiểu thiếp trong nhà. Ta bị hành động của nàng chọc cho bật cười, liền trêu nàng bảo một hộp son thì chia thế nào, ít nhất cũng phải đưa ta mười tám hộp a. Vương Huệ nghe xong lại oán hận trừng ta một cái, sau đó quay đầu bỏ chạy, thật là một nha đầu kỳ quái.

Những người khác cũng lục tục tặng quà chia tay cho ta. Vương Lan cô nương tặng ta một quyển sách thuốc do chính nàng sưu tầm và viết lại. Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá, hai người phân biệt tặng ta một cây trầm ngọc và một bộ tranh chữ. Tuần Cự Bá tặng nghiên mực Đoan Khê, chỉ có Mã Văn Tài cái gì cũng không tặng cho ta.

Hắn chỉ cho ta một cái hứa hẹn.

“A Đường, chờ ta.” Trước đêm ta đi, hắn thì thầm vào tai ta như vậy. “Hai tháng sau, ta sẽ mang sính lễ đến nhà ngươi. Nhất định phải chờ ta, không được gả cho người khác.”

“Được.” Ta nhàn nhạt mỉm cười, ta sẽ ở nhà chờ ngươi. Bởi vì ta biết, người trước mặt ta, cho tới bây giờ sẽ không bao giờ thất hứa.

Sáng hôm sau, ta và Mộc Cận liền bắt đầu hành trình. Mã Văn Tài cũng không đến tiễn ta. Gần đây cuộc sống bất ổn, lại sắp sửa đến kì tốt nghiệp, cho nên trường nghiêm cấm nếu không có chuyện quan trọng thì không được phép xuống núi, ta cũng không muốn để Mã Văn Tài làm trái quy định này, cho nên không cho hắn đi tiễn. Đi theo ta hỗ trợ khiêng hành lý ra bến đò, chỉ có hai người Mộc Cận và Mã Thống mà thôi.

Cái tên mập mạp Mã Thống này, vừa đi vừa khóc nức nở, trên mặt tèm lem nước mắt nước mũi. Ta trông thấy thì bật cười, liền bảo Mộc Cận đưa khăn tay cho hắn. Mộc Cận không thể không bỏ hành lý xuống, một bên ném khăn tay cho Mã Thống, một bên véo thắt lưng mắng: “Cái tên mập mạp chết tiệt này, khóc cái gì mà khóc? Định đi theo ta và công tử nhà ta mà không được đi, phải không? Chúng ta còn chưa khóc đâu, ngươi khóc cái gì chứ!”

“Ta...Ta...” Mã Thống lấy khăn lau mặt cho sạch sẽ, sau đó khụt khịt mũi, lớn tiếng nói, “Ta chỉ nghĩ đến sau này không còn được gặp lại ngươi...các ngươi, trong lòng cảm thấy khổ sở, khóc một chút cũng không được sao?”

“Ai nói...không gặp chứ...Cái tên mập chết tiệt này!” Mộc Cận không biết vì sao hốc mắt cũng đỏ lên, nằng nặc lại giơ tay véo Mã Thống một cái, mắng hắn không được khóc, không được khóc! Ta vội vàng nắm tay bọn họ, cũng nhìn ra được tình cảm của hai kẻ kia không tầm thường, lại an ủi bọn chúng vài câu, trong lòng cũng không hiểu vì sao dâng lên một chút phiền muộn. Ta khe khẽ thở dài. Mộc Cận thấy ta không vui, đang định nói gì đó, lại chợt nghe Mã Thống lớn tiếng kêu lên:

“Công tử, Diệp công tử, ngươi mau nhìn xem! Kia là cái gì?”

“?”

Ta nghe được liền quay đầu lại, liền thấy trong không trung, không biết từ khi nào một con diều chim ưng màu đen bay cao, không ngừng chao liệng trong gió.

“Là công tử!” Mã Thống cao hứng kêu lên, “Diệp công tử, là công tử nhà chúng ta đấy, cái diều này là của công tử nhà chúng ta, ta từng tận mắt thấy công tử tự tay làm!” Nói đến đây, hắn đột nhiên lại chần chừ, quay đầu nhìn ta một cái, nói, “Nhưng mà...Công tử nhà chúng ta tại sao lại đột nhiên

muốn thả điều?”

“Ai biết được?”. Mỗi ta khẽ cong lên, tâm tình vốn đang buồn phiền lại lập tức vui vẻ, quay đầu nói với Mộc Cận, “Mộc Cận, chúng ta đi thôi.”

“Công tử...” Mộc Cận căn môi nhìn ta một cái, do dự nói, “Ngươi thật sự không chờ Mã công tử đến tiễn người sao? Kỳ thực chỉ cần Mã công tử muốn, gác cổng có lẽ cũng không phải là vấn đề lớn...”

“Hắn đã tiễn rồi.” Ta cầm gói đồ lên, sau đó đi xuống núi.

Ở bên bờ ven sông từ biệt Mã Thống, ta và Mộc Cận thuê một cái thuyền nhỏ, bắt đầu chuyển đồ lên thuyền. Lúc này về nhà, cũng không biết phải mất bao nhiêu lâu, chúng ta cũng chuẩn bị một ít đồ ăn, để dành đi đường. Nhưng ngay lúc thuyền sắp rời bến, Mộc Cận đột nhiên nắm lấy ống tay áo của ta, kinh ngạc nói: “Tiểu thư, người xem bên kia, người kia, không phải là Vương Lam Điền sao! Tại sao hắn cũng xuống núi!”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Ngươi Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Dị tượng

Cái gì?

“Ngươi nhìn nhầm phải không?” Ta có chút kinh ngạc, Mộc Cận liền dùng tay quay đầu ta, ý bảo ta ngẩng đầu nhìn xem. Kết quả vừa liếc mắt một cái, ta liền thấy Vương Lam Điền đang phe phẩy cây quạt đi trên đê, còn thư đồng của hắn thì khiêng đồ cổ sức đi theo sau.

Ta lập tức sững sốt. Mộc Cận còn ở một bên không ngừng kéo tay ta lay lay.

“Tiểu thư người xem, tiểu thư người xem, ta không có nhìn nhầm, hắn quả thật là Vương Lam Điền, Vương Lam Điền cũng xuống núi!”

“Được rồi, ta biết, ta biết rồi.” Ta vội đẩy Mộc Cận một cái, ý bảo nàng nói nhà thuyền dừng rồi bến vội, sau đó nhanh chóng nhảy từ trong khoang thuyền ra, chạy tới chỗ Vương Lam Điền. Bởi vì trên bến tạm thời chưa có cái thuyền khác, cho nên hai người kia cũng không thể không đi đi lại lại trên đê chờ thuyền mới đến. Sau khi nghe thấy có tiếng bước chân dồn dập lại gần, Vương Lam Điền vừa quay đầu lại liền thấy ta, nhất thời ngẩn ra, còn lên lút lui về phía sau một bước.

Ta làm bộ như không thấy được bộ dạng sợ hãi của hắn, há mồm hỏi: “Vương Lam Điền, sao ngươi cũng xuống núi vậy? Ta hình như không có nghe nói ngươi cũng nhận được điều động của triều đình a?”

“Hừ, trong nhà bản công tử có việc, cho nên tạm thời phải về. Loại người bị điều động sớm như ngươi, cho dù không có làm huyện lệnh thì cũng không có khả năng làm được chức vụ tốt!”

Tạm thời về nhà? Hả, trường cho phép hoãn học sao?

Ở trong trường gần hai năm nay, trừ bỏ một hai ngày được nghỉ ra, ta chưa từng thấy Hiệu trưởng có cho phép ai về nhà thăm người thân. Đương nhiên, ngoại trừ các phu tử.

“Công tử... Công tử, phải đi rồi!” Mộc Cận ở trong khoang thuyền kêu lên. Ta thấy có hỏi Vương Lam Điền tiếp thì cũng không thu được kết quả gì, bèn dứt khoát không để ý đến hắn nữa, lập tức quay trở về thuyền. Nhà đò sớm đã sột ruột, thấy ta đã lên thuyền liền lập tức xuất phát, ngay cả nửa phút cũng không chịu lưu lại. Ta ngồi trong khoang thuyền, nhìn Ni Sơn càng ngày càng xa, trong lòng chan chứa một cỗ cảm xúc không biết tên, không khỏi thờ dài:

“Thanh sơn hoành bắc quách

Bạch thủy nhiễu đông thành

Thử địa nhất vi biệt

Cô bồng vạn lý chinh

Phù vân du tử ý

Lạc nhật cố nhân tình

Huy thủ tự tư khứ

Tiêu tiêu ban mã minh.”

(Bài thơ Tiền bạn – Lý Bạch

Dịch: Xuân Lộc

Núi xanh chắn cửa bắc

Sông trắng lượn thành đông

Đây – chôn chia tay bạn

Bay muôn dặm cánh bông

Mây trôi – lòng kẻ vắng

Chiều xuống – tình người trông

Tay vẫy chào ly biệt

Ngựa kêu, tiếng náo lòng!)

Mộc Cận lúc này lại không có thời gian buồn thương, nàng còn đang vội vàng kiểm tra lại hành lý của ta, thuận tiện lấy từ bên trong ra một ít trái cây và bánh ngọt để ăn trên thuyền. Lúc này nghe thấy ta ngâm thơ, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Tiểu thư, người đọc thơ gì vậy? Cái gì mà cửa bắc thành đông chiều xuống ngựa kêu? Hiện tại rõ ràng là giữa trưa mà, hơn nữa chúng ta đang đi thuyền, cũng không phải là ngồi xe ngựa!”

“Ta biết.” Ta có chút bất đắc dĩ, vội nói sang chuyện khác. Tiểu thư nhà người nhất thời muốn ngâm thơ ly biệt, nhưng bản thân lại không có tài đi bảy bước làm một bài thơ, vì vậy tùy tiện mượn tạm của Lý Bạch lão tiên sinh để biểu lộ niềm thương nhớ! Thơ chủ yếu là vì muốn thể hiện sự ưu thương của ta, người quản ta bên trong có chiều với ngựa làm gì! Thật sự là tiểu nha đầu không hiểu biết. Ta mơ hồ cảm thấy bản thân bị cái nha đầu chết tiệt này xem thường, vì vậy nhất thời ghen trong chốc lát, sau đó lại ngâm một khúc từ:

“Nhớ người đi

Ngàn dặm khói sóng

Mây chiều trĩu nặng Sở Thiên mệnh mộng

Đa tình tự cổ ly biệt đau thương

Làm sao chịu được tiết thu vắng vẻ...”

Mộc Cận: “Tiểu thư, người đã nghĩ đến tiết thu rồi sao? Tiết thu còn lâu mới đến, ít nhất cũng phải chờ đến tháng chín, bây giờ vừa mới qua tiết thanh minh không lâu, gần nhất bây giờ chỉ có tiết đoan ngo thôi mà.”

Cái nha đầu chết tiệt này! Ta bị nàng hoạch hợc làm cụt cả hứng ngâm thơ, có chút buồn bực xếp quạt lại, cũng không đứng ở đầu thuyền nữa, mà quay lại ngồi ngay ngắn trong khoang thuyền, thuận tay lấy một cái bánh phù dung tó nhét đầy mỡ. Thấy Mộc Cận trừng mắt nhìn ta, lại nhớ đến mấy ngày trước đó ta đang nỗ lực luyện tập cử chỉ lời nói cho ra dáng thực nữ, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, lưng thẳng lên, điềm tâm thì cắn từng miếng từng miếng nhỏ. Mộc Cận thấy thế mới thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn ta vừa cảm thông vừa thương xót, cúi đầu nói: “Tiểu thư, ở trong trường lâu như vậy, thật sự là khổ cho người rồi...”

“Là khổ cho người mới đúng.” Ta sờ đầu Mộc Cận, cười an ủi nàng. Mơ hồ cảm thấy Mộc Cận đối với chuyện quay về Diệp gia dường như cũng không quá hưng phấn. Lúc trước ở trong trường bảo nàng gửi thư về nhà còn không cảm giác được, nhưng lần này cùng đi thuyền về, ta nhận ra Mộc Cận hình như rất sợ về nhà.

Dựa vào những gì sau khi “mất trí nhớ” thu thập được, ta cũng biết được đại khái tình hình ở Diệp gia. Diệp gia trong nhà cơ bản cũng chỉ có ta và ca ca, ngoài ra còn một vị em trai, là do tiểu thiếp của cha sinh. Ca ca ta vốn đã từng đính hôn với một người, nhưng không hiểu sao sau đó người kia lại chết bất đắc kỳ tử, mà ca ca cũng không đồng ý nhà người khác cầu hôn, mà chỉ nạp rất nhiều tiểu thiếp vào cửa, cả ngày ăn chơi đàng điếm. Việc này, ca ca cũng chưa từng kể cho ta, cho nên ta cũng không biết trong đó có uân khúc gì không.

Ta một bên âm thầm nhớ lại những tin tức này, một bên tiếp tục nhỏ nhẹ ăn bánh ngọt. Lại chợt thấy trong miệng có cái gì cứng cứng, cắn mãi không được, suýt nữa làm gãy cả răng của ta. Ta liền vội nhổ nó ra, thì thấy đó là một tờ giấy bản được gói lại, bên trong có một tờ giấy, chữ viết trên giấy lại vô cùng quen thuộc.

Kích cổ kỳ thang, Dững dưng dụng binh.

Thổ quốc thành Tào, Ngã độc nam hành.

Tùng Tôn Tử Trọng, Bình Trần dũ Tống.

Bất ngã dĩ quy, Ưu tâm hữu sung

Viên cư viên xử, Viên táng kỳ mã.

Vu dĩ cầu chi, Vu lâm chi hạ. (*)

Thơ chỉ viết đến đây, mặt sau chỉ còn thấy nét mực mờ mờ. Ta âm thầm cắn môi, nắm chặt tờ giấy, sau đó nhắm hai mắt lại.

Bài thơ này, lúc chúng ta ở trường đã từng học qua, phụ tử khi giảng bài này, còn nói với chúng ta, đây là bài thơ nói về sĩ khí của người chiến sĩ, còn bảo chúng ta không thể dùng góc độ tư tình nữ tử thông thường mà hiểu nó, phải hoàn toàn bài trừ cái tư tưởng ân ái ái ái ái ái. Không biết Văn Tà huynh có phải cũng nghe theo lời của Trần phụ tử không, mà hẳn không ghi tiếp hai câu tiếp theo.

Từ sinh khiết thoát, Dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ, Dữ tử giai lão.

Hu ta khoát hề! Bất ngã hoạt hề!

Hu ta tuân hề! Bất ngã thân hề!

“Mộc Cận.” Ta đột nhiên giơ tay lên, nhẹ nhàng mà vỗ vai tiểu cô nương này. Nha đầu kia chớp mắt ngẩng đầu nhìn ta, ta cười cười, nhẹ giọng hỏi nàng:

“Bây giờ rồi đi, có còn muốn sau này gặp lại Mã Thống không?”

“Ai, ai muốn gặp cái tên mập mạp chết tiệt kia chứ!” mặt Mộc Cận lập tức đỏ lên, thiếu chút nữa thì ném cái đòn gánh trên vai đi. Ta vội vàng đỡ lấy đòn gánh, tiếp tục cười nói: “Nếu ngươi thích hắn, ta sẽ nói với Văn Tà huynh, bảo Mã Thống đến đem ngươi cưới về nhà, được không?”

“Không được không được!” Mộc Cận vội lắc đầu, “Ta sau này muốn đi cùng tiểu thư. Tiểu thư đi nơi nào, Mộc Cận liền đi nơi đó, ta mới không vì cái tên mập mạp kia mà vứt bỏ tiểu thư đâu! Nếu ta đi rồi, về sau tiểu thư gả vào Vương gia, vạn nhất bị cái tên xấu xa kia bắt nạt thì sao!”

“Vương gia!” Ta nhíu mày, Vương Lam Điền không phải đã viết thư về nhà xin giải trừ hôn ước hay sao? Hơn nữa cha cũng nói việc hôn nhân sẽ do ta tự quyết mà. Mộc Cận thấy ta nghi hoặc, liền nói, “Tiểu thư, người phải biết rằng, lời của lão gia vốn không đáng tin. Lúc trước ngài ấy cũng bảo cho phép đại công tử đi thăm người vợ chưa cưới đang bị bệnh, kết quả sau đó liền đột nhiên nói muốn giải trừ hôn ước, hại tiểu thư nhà kia nôn ra máu mà chết. Hiện tại lại nói người không phải gả cho Vương công tử, kết quả người xem, không phải người vừa đi, thì cái tên Vương Lam Điền kia cũng về theo sao? Ta nghĩ chuyện này tuyệt đối có vấn đề!”

(*) Những câu thơ này là trong bài thơ “Kịch cổ” (Đánh trống) của Bội Phong trong Kinh thi.

Dịch thơ:

Tiếng trống đánh thùng thùng vang dậy. Đứng lên binh khí hãy cầm mau,

Đắp thành xây cất ấp Tào, Riêng ta chinh chiến đi vào miền Nam.

Theo Tử Trọng đại binh hùng dũng. Đã họp cùng Trần Tổng giao hoà.

Trở về e chẳng cùng ta, Đau sầu rười rượi xót xa nỗi lòng.

Tại nơi ấy mà dừng ở lại. Chiến mã cùng nơi ấy mà mất đi.

Kiểm tìm mà đến mấy khi, Ở trong rừng núi thì tìm được ngay.

Lúc từ sinh hay khi cách biệt, Chẳng bỏ nhau lời quyết thệ rồi.

Cầm tay nàng hẹn mấy lời: “Sống bên nhau mãi đến hồi già nua”.

Ôi lời hẹn trước khi xa cách, Đành phụ nàng ta thác từ đây!

Đáng tin lời hẹn bấy nay, Không thi hành được mấy may với nàng.

Người dịch: Tạ Quang Phát (Thi Viện)

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tà Người Đánh Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Trúng độc

“Vương Lam Điền trở về thì sẽ làm được gì?”

Ta khẽ nhủ mảy, tuy rằng bản thân cũng lo âu, nhưng vẫn an ủi Mộc Cận, nói với nàng là không có việc gì, không cần lo lắng. Mộc Cận gật gù đầu, thấy ta bình tĩnh, nàng liền thở dài, như thể làm như vậy sẽ trút được gánh nặng trong lòng. Ta áp tờ giấy trong tay lên ngực, nhìn ra bên ngoài khoang thuyền, xem nước chảy róc rách, không nói gì nữa.

Ba ngày sau, ta và Mộc Cận trở về Thái Nguyên.

Tuy là cùng ở Thái Nguyên, nhưng vì không đi cùng thuyền, cho nên ta và Vương Lam Điền cũng không cùng xuất hiện. Huống hồ căn bản ta cũng không muốn cùng xuất hiện với loại người này.

Ca ca tất nhiên là ngồi xe ngựa đi đến bến đò đón ta. Ngoài hấn ra, còn có một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi, vừa thấy ta liền khóc, không ngừng lấy khăn lau nước mắt, lại kéo tay ta, nói ta dạo này đen đi gầy đi, lâu nay ở trong trường chắc đã phải chịu khổ. Ta cảm thấy người phụ nữ này nhìn qua rất quen, sau đó nhớ tới nàng đã từng xuất hiện trong đoạn trí nhớ của thân thể này, nếu ta đoán không sai, hẳn là mẹ của ta. Ta thử thăm dò kêu một tiếng mẹ, khiến cho bà ấy vốn đã ngừng khóc lại bắt đầu rơi lệ, kéo tay ta không nói lời nào. Ta cũng cảm thấy xót xa, sau đó đi theo nàng và ca ca lên xe. Mộc Cận bởi vì là người hầu, liền gánh đồ lên ngồi ở một chiếc xe khác.

Xóc xóc nảy nảy mấy canh giờ, chúng ta cuối cùng cũng về đến Diệp gia. Ta đối với Thái Nguyên không quen thuộc, suốt cả đường về liền cố ghi nhớ, còn phải trả lời người mẹ mới này đủ thứ chuyện, chủ yếu là về cuộc sống trong trường. Ta đương nhiên không dám nói với nàng là ta ở cùng phòng với một người con trai suốt hai năm, cũng tin tưởng ca ca cũng không kể chuyện này cho mẹ, liền lừa gạt bà, nói ta ở trong trường là một mình một phòng, các điều kiện sống khác cũng rất tốt. Kết quả học tập cũng luôn đứng trong top đầu, lúc này lại bị triều đình điều động ra làm quan, cũng không biết là đã có chuyện gì xảy ra, ta vốn cho rằng có thể được một chức quan cao hơn một chút.

Ca ca đang ngồi một bên lại xua tay, cười nói không có việc gì, hấn vừa vặn không thích làm quan to, cũng muốn đến một cái trấn nhỏ làm huyện lệnh để rèn luyện. Ta thấy ca ca sắc mặt không bình thường, hai bên gò má so với lần trước nhìn thấy hấn càng lõm xuống nhiều hơn. Ta vốn muốn hỏi, lại ngại có mẹ ta ở đây, nên cũng không dám nói nhiều.

Diệp gia ở Thái Nguyên cũng coi như là nhà giàu, ruộng tốt được ngàn mẫu, người làm ruộng vô số, trong nhà đình, đài, lầu, các cũng đều có. Ta tự nhiên cũng có một cái khuê phòng thuộc về bản thân. Mộc Cận mang theo ta về phòng thay quần áo nữ, sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, liền đến phòng chính bái kiến cha.

Cha ta là một người tuổi cũng trung niên, thoát nhìn so với mẹ ta lớn tuổi hơn nhiều, ông để một chòm râu dài, bộ mặt không gần tự uy. Tuy rằng ông đã từ quan nhiều năm, nhưng trong hơi thở vẫn mang theo uy quyền của kẻ làm quan, nhìn người cũng luôn là bộ dạng quan trên ban lộc cho kẻ dưới.

Ta nói thật, lần gặp mặt này, thực sự không giống cha và con gái, mà giống như thẳng đường thăm vấn phạm nhân hơn. Cha ta thấy ta thành an hấn, cũng không biểu hiện đặc biệt gì, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, lại tùy tiện hỏi vài câu về cuộc sống trong trường, sau đó nói ta về phòng nghỉ ngơi.

Cha ta nói với ta, vì ta đã thay ca ca hoàn thành học tập ở trường, cho nên hấn không tính toán chuyện ta trốn nhà đi, còn nói ta về sau phải chú ý, không được tái phạm nữa, phải ở nhà đi theo nhũ mẫu học tập quy củ, học thâm thuà khâu vá, đem những thói quen trong trường tất cả chỉnh đốn lại.

Này, tại sao lời này lại khác xa với trước vậy! Ta nhớ lúc cha ta viết thư nhà gửi tới cũng không phải là ý tứ này, hấn nói là, nếu ta giúp ca ca ta kiểm được một chức quan, hấn sẽ không can thiệp chuyện hôn nhân của ta, mặc cho ta làm chủ cơ mà. Tại sao hiện tại lại trở về, lại đột nhiên biến thành “không tính toán chuyện ta trốn nhà đi”?

Nhưng cha ta hiển nhiên không cho ta thời gian phản kháng, đã khoát tay bảo ta đi xuống. Bởi vì hấn vẫn chưa nói thẳng ra được đính hôn với Vương gia là vinh dự của người a, người nên nhanh ở nhà theo dõi cưới a, nên ta cũng không tiện lấy phong thư kia ra trở mặt, chỉ đành tạm thời về phòng, tính toán lại mọi chuyện. Thấy ta trở về, ca ca ta rất cao hứng, đuổi người hầu đi, một mạch chạy đến phòng ta cẩn thận xem ta có gầy đi không. Thức ăn ở trường cũng không phải quá kém, ta cũng không có gầy đi, chỉ là vì thường xuyên luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, nên đen đi không ít. Ca ca có chút đau lòng, từ trong phòng hấn mang đến không ít thứ kỳ quái bảo ta bôi vào, nói là có thể tẩy trắng, cũng vội trộm nói là do hấn lấy từ trong tay đám thị thiếp, nên ta ngàn vạn lần đừng có lộ ra ngoài để cho các nàng biết. Mấy nữ nhân này như sư tử Hà Đông, nếu nghe được tin này, không ăn sống nuốt tươi hấn mới là lạ.

Ta cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn đưa tay nhận lấy đồng chai chai lọ lọ này, sau đó hỏi ca ca thân thể hấn có phải có vấn đề không. Ca ca cười nói hấn không có việc gì, ta lại chú ý tới hốc mắt của hấn sâu hoắm, nhìn kiểu gì cũng không giống như bình thường. Nhưng mặc kệ ta hỏi thế nào, ca ca cũng nhất định không chịu nói cho ta, chỉ nói là ta lo nghĩ nhiều rồi. Ta biết có tiếp tục tra hỏi cũng không có kết quả, dù sao hiện tại cũng về nhà rồi, âm thầm hỏi thăm có khi lại tìm được câu trả lời, mà không được thì lại quán quít vô ve bên tai ca ca hỏi.

Về vấn đề hôn sự, ca ca vẫn bảo ta đừng lo lắng, hết thảy hấn sẽ lo. Nói xong lời này, hấn lại ho khan vài tiếng, bộ dạng có chút tiêu tụy, sau đó vội vàng cáo từ chạy đi, không dám ở lại lâu thêm một giây nào.

Ta cảm thấy lo lắng, âm thầm sai người chú ý chuyện ăn uống của ca ca, quả nhiên phát hiện vào buổi tối hấn sẽ lên lút sai người sắc thuốc uống. Mộc Cận giúp ta trộm được bã thuốc rồi đem ra ngoài hỏi đại phu, liền thu được kết quả là thuốc này chứa một lượng độc lớn, ăn lâu trúng độc không nói, còn có thể nguy hại tới tính mạng người dùng.

Ta lập tức nôn nóng, liền lập tức cầm phương thuốc trong phòng đi tìm ca ca hỏi cho ra lẽ, hỏi hấn tại sao phải uống thuốc độc! Ca ca biết không thể gạt

được ta, liền nói cho ta một phần chân tướng sự thật. Thì ra từ rất lâu hần đã bởi vì một nguyên nhân nào đó trúng phải một loại độc không rõ, luôn luôn tiềm ẩn trong cơ thể, sau đó lại bởi vì nguyên nhân nào đó, độc này lại phát ra, lại bởi vì nguyên nhân nào đó, hần biết được phương thuốc này, không thể không lấy độc trị độc, cuối cùng chính là như bây giờ.

= = Hừ, nguyên nhân nào đó, người cho rằng ta không biết phương thuốc kia là Vương Lan cô nương đưa cho người sao? Trên thế giới này thần y còn có ở những chỗ khác, không cần tiếp tục uống thuốc độc làm hại đến thân thể a!

Nhưng ta lại chẳng phải là bác sĩ. Ngoài việc làm như vậy, ta cũng không còn cách nào khác. Ở Diệp gia ngậy người hai tháng, cũng không có ai trong nhà nhắc ta tới chuyện hôn sự với Vương gia. Nhưng mà hai tháng qua đi, ca ca đã khởi hành đến huyện Mậu trước, mà gia nhân nhà họ Mã, lại thủy chung không thấy đến.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Rời nhà

Chờ đợi, là cuộc sống bị phán tù chung thân.

Đối với ta mà nói, Diệp gia giống như một nhà tù. Ta không có thói quen sống cuộc sống nơi nhà cao cửa rộng, trên cơ bản trừ đồ ăn không tòi ra, những thứ khác chẳng có gì đáng để ta lưu luyến.

Ta cự tuyệt lời đề nghị của ca ca mang ta cùng đi huyện Mậu, cũng chỉ là vì muốn ở đây chờ hần. Nhưng mà hần lại không đến, cũng không phải người đến.

Ta nghĩ, có lẽ đã có chuyện xảy ra rồi.

Trong nháy mắt, lại một tháng nữa trôi qua, đã cách rất xa khoảng thời gian ta và Mã Văn Tài đã từng ước định. Ta không muốn ở lại trong nhà ngòi chờ nữa, liền tính toán lên lút rời nhà trốn đi, thu thập hành trang xong có thể là đi tìm ca ca hoặc là trở về Hàng Châu thăm dò tình hình. Nhưng đúng lúc này, huyện Mậu bên kia lại gửi đến một phong thư, cha ta xem xong thư liền biến sắc, cũng không chịu nói nội dung, chỉ đem bản thân mình khóa trong phòng, ngày hôm sau liền phát bệnh.

Cha ta vừa ốm, trong nhà nhất thời hoảng loạn, ta cũng không khỏi hoảng hốt, cảm thấy có thể là ca ca đã xảy ra chuyện, thừa dịp nửa đêm lên vào phòng của cha trộm thư, mở ra xem, phát hiện phong thư này là do thư đồng của ca ca viết. Bên trong tuy rằng không có đề cập đến độc trên người ca ca, bất quá nội dung còn tệ hơn.

Trong thư thư đồng nói, ca ca đến huyện đúng lúc lũ lụt nghiêm trọng, dân chạy nạn khắp nơi tràn đến, quan tiền nhiệm thì đã đem cướp đoạt hết mồ hôi nước mắt của nhân dân sau đó bỏ chạy, để lại cho ca ca một cục diện rối rắm.

Ca ca ta sau khi đến vội vàng bỏ vàng ra đổi lấy lương thực, phân phát cho dân trong huyện.

Kết quả là, mấy ngày trước hần dẫn theo vài người đi ra ngoài xem xét tình hình lũ lụt, ngoài ý muốn lại bị một đám sơn tặc bắt được, sau khi mọi người đi tìm, ở bờ sông phát hiện thi thể của hai gã sai dịch đi cùng ca ca, còn ca ca thì không rõ tung tích.

Ca ca...Đi nơi nào? Bị giết chết sao?

Không, nếu chưa tìm được thi thể, cũng có khả năng ca ca ta chưa chết. Có thể mục đích của sơn tặc là tiền hoặc là một cái gì đó khác. Bọn họ giết chết hai sai dịch, nhưng lại không giết ca ca, như vậy nhất định là muốn dùng ca ca ta để đổi lấy một cái khác.

Mặc kệ thế nào, ta nhất định phải đến huyện Mậu một chuyến.

Không thể chờ triều đình phái người đến bình định dân loạn. Ta nhất định phải tự mình đi một chuyến, thuyết phục sơn tặc thả người, nếu có Văn Tài huynh ở đây thì tốt rồi...

Hần ở đây thì tốt rồi.

Nhưng mà bây giờ thì sao? Hần không ở đây, ta lại không thể dựa vào người khác. Dù nói thế nào, cha ta nhất định sẽ không đồng ý, tuy rằng ông ấy không quan tâm đến con gái mình, bất quá thân phận hiện tại của ta dù sao cũng là con gái Diệp gia, theo suy nghĩ của ông ấy, chính là phải thành thành thật thật không rời nhà một bước, cho đến tận lúc lập gia đình. Về những chuyện khác, không thể làm, cũng không nên làm.

Nhưng mà ta phải đi.

Nhất định phải đi.

Nhưng chuyện này tóm lại là ta không nên nhắc đến, ta mới chỉ nói thoáng qua với mẹ, bà ấy lại chỉ biết lau nước mắt, muốn ta cùng nàng cùng nhau đến Phật đường quỳ lạy dâng hương, thỉnh cầu Bồ Tát mở lòng từ bi, thả cho ca ca trở về. Sau đó bà ấy lại trách cứ ta không ở trường học hành tử tế, vì thế mà ca ca mới không có chức quan tốt, làm hại hấn bị phân công đến địa phương đó, bị son tặc bắt đi, hết thấy là tại đứa con gái vô dụng là ta.

Người mẹ kích động không ngừng rơi lệ mà ta thấy lúc mới về nhà đã chẳng còn. Con trai bà ấy mới là quan trọng nhất. Ta cũng không muốn biết bọn họ vào lúc ta không có mặt ở đây đã định đem ta đi trao đổi lấy cái gì. Cho nên ta nhất định phải rời khỏi đây, để họ vĩnh viễn không bắt được ta.

Mấy ngày sau, ta để lại một phong thư, cưỡi một con ngựa gầy trơ xương, mang theo vàng, vũ khí và lương khô, lén lút bỏ đi. Bởi vì nơi đó nguy hiểm, ta cũng không mang theo Mộc Cận, mà trước đó bảo nàng mang theo thư tay của ta, giúp ta đi một chuyến đến Hàng Châu.

Nếu nàng biết ta muốn đến huyện Mậu, nhất định sẽ sống chết đòi đi cùng. Nhưng mà vì ta không muốn để nàng đi, nên mới phải dùng biện pháp này đuổi nàng. Cũng thuận tiện báo cho Mã Văn Tài ta hiện tại không ở Diệp gia nữa. Lúc trước, ta có nói với mẹ về việc tìm người đi cứu ca ca, sau không hiểu sao lại truyền đến tai cha. Tuy rằng ta cũng không nói rõ tự mình đi, xong hấn vẫn đề phòng, cẩn thận sai thêm nhiều người trông chừng ta.

Cũng may mà ca ca còn có nhóm thị thiếp, các nàng vừa nghe nói ca ca ta sinh tử không rõ, đại đa số đều la hét phải rời khỏi đây, cũng không biết ca ca từ nơi nào tìm ra đám nữ nhân này, xem đến xem đi cũng không phải là loại tử tế, ở trong Diệp phủ hoàn toàn chính là lũ sâu mọt. Cha ta đã sớm xem đám thị thiếp này không vừa mắt, hiện tại thấy các nàng nháo nhào đòi đi, dứt khoát kêu người đến, đem bọn họ bán hết ra ngoài, khiến cho bên trong Diệp phủ hỗn loạn. Nhân cơ hội ấy, ta liền lặng lẽ chuẩn bị, một người một ngựa rong ruổi chạy đến huyện Mậu.

Tin tức ca ca mất tích đã bị dân bản xứ báo cáo lên triều đình, huyện Mậu đã loạn nay lại càng loạn hơn, nếu không có gì bất ngờ, thì triều đình sẽ sớm điều động người mới đến. Còn nhân lúc Huyện lệnh mới chưa tới, ta phải cố nắm chắc thời gian này, miễn cho đến lúc đó bị ngăn không cho vào.

Một đường đi thẳng đến huyện Mậu, cùng với lần trước đi bằng đường thủy hoàn toàn khác biệt, lần này bởi vì đi bằng đường bộ, nên trên đường khắp nơi nhìn thấy nạn dân, bọn họ quần áo tả tơi, kết thành từng đội người đi lại trên đường lớn, cũng không biết định đi đâu. Trong số đó có một ít người thoát nhìn tương đối cường tráng, một khi thấy trên đường có con nhà giàu có đi qua, sẽ mở to mắt nhìn chăm chăm người đó, khiến cho những người này hoảng sợ vội vàng chạy, không dám lưu lại lâu.

Ta cưỡi một con ngựa già gầy trơ xương, quần áo trên người cũng là đồ vải thô đã chuẩn bị trước, bên trên tầng tầng lớp lớp miếng vá, trên lưng mang một gói đồ nhỏ, cũng chỉ dùng vài bố bọc lại, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ nghĩ là một người sa cơ lỡ vận. Cho nên ánh mắt của nạn dân dù có nhìn ngựa của ta mấy lần, nhưng cũng không có gây khó dễ, điều này làm cho ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng đại bộ phận nạn dân đều là người nông dân chất phác, nhưng mà thấy vàng này lòng tham ở chỗ này mà biểu hiện ra là người có tiền có lương khô, kia không phải là kêu người ta đến cướp sao? Trên đường nạn dân thực sự là rất nhiều, ta cũng không dám lấy lương khô ra ăn. Nhưng thấy quá nhiều người đói là đi, ta cũng không nỡ nhìn thấy bọn họ chết đói, đành tìm một chỗ ít người lén lút đưa cho một tiểu cô nương gầy yếu và mẹ của nàng hai cái bánh nướng.

Hai người kia nhìn thấy bánh, vội vàng quỳ xuống đất dập đầu, lại bị ta ngăn lại. Ta cũng không có bản lĩnh, không thể cứu được nhiều người, chỉ hy vọng với số lương khô ít ỏi này có thể giúp một số ít người vượt qua cơn đói.

Ba ngày sau, ta tới huyện Mậu.

Trong huyện nơi nơi hỗn loạn, tiếng kêu khóc vang khắp đất trời.

Những cửa hàng đều tan hoang, trong thành mọi người quần áo tả tơi, mặt mày xám ngoét, cũng có một ít người còn có chút gia sản, nhưng cơ hồ tất cả đều đang chạy nạn, toàn bộ huyện tựa như một tòa thành trống, bên trong là vô số cô hồn dã quỷ.

Ta cầm cương ngựa, vòng qua những đám dân chạy nạn đang nằm la liệt trên mặt đất, từng bước từng bước hướng đến huyện nha. Trên đường đi ta nhìn thấy khắp nơi, hoặc là bảng hiệu đổ xuống, hoặc là cửa sổ bị phá, nói chung toàn bộ nhà đều bị đập nát. Ta chậm chậm đi đến cửa huyện nha, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một tấm biển treo ngược, bên trên đề bốn chữ “Huyện nha huyện Mậu” đã bị cò lan đến một nửa, còn dính không ít phân chim.

Một bên cửa huyện nha đề cái trống minh oan, nhưng bề mặt của nó đã thủng một lỗ lớn, phỏng chừng có cố sức mà đánh cũng không ra tiếng.

Ta âm thầm chờ dài, nhìn thấy nơi này cũng không có ai trông coi, dứt khoát giục ngựa đi vào trong. Vừa mới vào cửa chính, bỗng nhiên thấy một đám nha dịch mặc quần áo màu lam đậm từ trong nhà chạy ra, tất cả đồng loạt chạy theo một hướng. Mà phía trước bọn họ có một con vật màu xám đang liêu mạng trốn, ta tập trung nhìn kỹ, hóa ra là một con chuột!

Ta khẽ nhíu mày, há mồm hỏi vị đại thúc đang chạy sau cùng: “Đại thúc, các người cố sức đuổi theo một con chuột làm gì? Nó ăn vụng lương thực của các người sao? Vì sao không mua một con mèo để nó bắt, chạy như vậy không phí sức sao?”

“Mua mèo?” Đại thúc kia ngẩng đầu nhìn ta một cái, lắc đầu nói, “Cơ hội này làm sao có thể dâng cho mèo? Và lại bây giờ làm gì còn lương thực để chuột ăn, chúng ta bắt con chuột chính là vì muốn ăn nó!”

“A? Ăn con chuột?” Ta sực chút nữa cắn phải đầu lưỡi. Đại thúc thấy vậy liền dùng ánh mắt kỳ quái liếc ta.

“Đói bụng rồi thì có cái gì không thể ăn a? Có con chuột là tốt lắm rồi!” Nói xong lời này, lại thấy con chuột kia chạy qua bên phải, một đám nha dịch liền chạy theo nó, mặc ta có tiếp tục gọi thế nào, cũng mặc kệ. Ta bất đắc dĩ, dứt khoát buông gói đồ trên vai xuống, mở ra, từ bên trong lấy ra mấy cái bánh, cố ý lớn tiếng nói:

“Được rồi, nếu các ngươi muốn ăn con chuột đó, ta đây liền ăn bánh nướng vậy. Đây, nơi này có có hai miếng thịt phơi khô, lại còn một con cá đã ướp muối, phải làm sao bây giờ, một mình ta hình như ăn không hết được...”

“Là, là bánh nướng!”

“Sao có thể là bánh nướng? Nhất định là một tảng đá hơi giống cái bánh nướng thôi, tiểu tử này nhất định là cố ý gạt chúng ta!”

“Không, là bánh nướng, là bánh nướng, ta ngửi thấy mùi của bánh nướng, còn có thịt, có mùi thịt, là thịt!”

Một đám nha dịch nhất thời hai mắt tỏa ánh sáng, ào ào vây quanh ta, nhìn chăm chăm ta bày đồ ăn lên một phiến đá, như thể sói đói thấy mồi. Những người này mặc dù đã đói đến ngấu nghiến, nhưng không một ai tiến lên cướp đoạt, chỉ là nhìn chăm chăm ta. Vị đại thúc vừa nãy do dự một chút, nói: “Vị tiểu huynh đệ này...”

“Các vị đại ca không cần giữ lễ tiết, muốn ăn thì cứ ăn đi.” Ta cười nhẹ, ý bảo bọn họ ngồi ăn cùng. Những người đó nghe xong nhất thời dường như phát điên, vội vàng xông lên, không ngừng nhét thức ăn vào đầy miệng.

Vị đại thúc cướp được một miếng thịt phơi khô, vừa ăn vừa hỏi ta: “Tiểu huynh đệ, ngay cả thịt cũng lấy được, ngươi thật giỏi a! Thử nói xem, ngươi trộm bánh bột ngô ở đâu vậy?”

“Trộm?” Ta hơi nhíu mày. Đại thúc thấy vậy liền nhếch miệng cười, lớn tiếng nói: “Ai nha, không liên quan, bản cùng sinh đạo tặc, cũng không coi là trộm được. Ngươi mau nói cho ta biết, thứ này rốt cuộc là lấy từ đâu, có thể hay không lại trộm thêm ít nữa a?”

Ta lắc đầu thờ dài, cười nói: “Các ngươi không sợ bị quan huyện biết sao?”

“Quan huyện?” Một nha dịch miệng còn đầy bánh, cười vang, “Quan huyện mới còn chưa đến nhậm chức đâu. Lâu như vậy còn chưa đến, không chừng đã chết đói trên đường rồi! Ha ha ha ha.”

“Lại có một vị quan huyện nữa đến sao?” Ta cố ý hỏi, “Ta nhớ là một tháng trước vừa có một vị đến rồi mà? Sao lại thay người khác nhanh như vậy? Vị quan trước kia đi đâu rồi?”

“Vị quan trước kia a. Vị ấy thật đúng là số khổ, đang yên đang lành không có chuyện gì lại nằng nặc đòi đi xem tình hình lũ lụt, kết quả vừa tới đây không lâu, đã bị son tặc giết, còn kéo theo hai huynh đệ của chúng ta!” Một nha dịch lắc đầu thờ dài, tiếp lời, “Ngươi nhìn xem, huyện Mậu đã đến nước này rồi, có đi kiểm tra tình hình lũ lụt thì phỏng có ích gì? Có thể mang đến lương thực cho chúng ta sao? Con người của vị quan kia không tồi, ít nhất khi hắn ở đây chúng ta còn có đồ ăn. Bất quá chính là bộ dạng nhìn đã thấy xúi quẩy, rõ ràng là đại quan mà gầy nhẳng, mà hình như, sắc mặt còn tái nhợt, trắng đến dọa người, ngươi nói coi... Quái, ta sao cảm thấy bộ dạng của tiểu huynh đệ rất quen a?”

“Thật sao? Ngươi cảm thấy ngươi quen ta à?” Ta lạnh lùng cười, “Có phải không chỉ là quen mặt, mà cả việc cho các ngươi đồ ăn, cũng rất quen thuộc, phải không?”

“Ngươi là... Ngươi, là huyện lệnh!” Đám nha dịch kia toàn bộ đều ngẩn người, sau đó một người gào lên, miếng bánh bột ngô liền từ trong miệng của cả đám ào ào rơi xuống. Sau đó bọn chúng thấy ta hừ lạnh một tiếng liền vội quỳ rạp xuống, dập đầu nói bản thân có mắt như mù, ngay cả huyện lệnh đại nhân cũng không nhận ra. Ta tuy rằng thật tức giận, nhưng nhìn bộ dạng của bọn họ cũng đành bất đắc dĩ bảo bọn họ đứng lên. Bọn nha dịch vội vàng hỏi ta làm sao thoát khỏi tay bọn son tặc, lại hỏi có phải ta chết không siêu thoát nên về đây báo mộng cho bọn hắn, ta không biết phải trả lời thế nào, liền nói thẳng ta không phải là huyện lệnh Diệp Hoa Đường của họ, mà chỉ là đệ đệ của ngài ấy mà thôi.

Ta cũng không thể nói ta là muội muội của Diệp Hoa Đường được? Dù sao bây giờ ta cũng đang mặc quần áo của nam.

Sau khi biết chân tướng, những người này mới thờ phào nhẹ nhõm, hóa ra trong bọn họ không phải ít người nghĩ ta là hồn ma trở về. Ta cũng không có tâm tình nhiều lời với họ, liền hỏi thẳng ca ca ta mất tích ở chỗ nào, khi nào thì mất tích. Có lẽ bởi vì có đồng đồ ăn vừa rồi, nên bọn nha dịch mới trở nên thân thiết với ta, kể lại cặn kẽ mọi chuyện. Ca ca ta mất tích trong một cái động trên núi gần huyện Mậu, lúc trước nơi này cũng đã nghe nói có son tặc, bất quá bởi vì huyện Mậu quá nghèo, nên son tặc cũng không thèm ghé thăm nơi này, vì thế nên mọi người cũng không đề phòng, không ngờ lần này vừa mới rời khỏi huyện, tri huyện đã bị bắt đi.

Đám nha dịch còn nói một chuyện kì quái khác. Theo ý bọn họ, tri huyện hôm đó xuất môn, quần áo cũng mặc không khác gì đám nha dịch. Nhưng sau đó, hai vị huynh đệ của bọn hắn thì chết oan uổng, còn tri huyện thì không thấy đâu, thật sự quá kỳ lạ. Bọn họ ra ngoài cũng không mang theo bất kì tài sản gì, lại đi cùng tri huyện, tại sao son tặc lại chỉ giết mình họ, còn tri huyện thì lại thả ra chứ?

Ta nghe trong lời nói của bọn họ lộ ra vẻ nghi ngờ ca ca ta bán đứng người khác, bản thân thì đảo tảo, khiến ta rất tức giận, bọn họ sao có thể nói như vậy? Ca ca ta không phải loại người đó! Huống hồ ca ca đi thị sát chuyện lũ lụt, là vì muốn tốt cho dân chúng huyện Mậu, tại sao bọn họ không những không chịu hiểu, lại còn hoài nghi hắn!

Mặc kệ bọn họ, ngày mai ta nhất định phải đến nơi đó một chuyến. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, ta nhất định phải đem ca ca mang về!

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Ngươi Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Trà trộn

Tuy là nói như vậy, nhưng muốn trà trộn đi vào trong núi, cũng phải tốn khá nhiều công sức. Ta không phải là tướng quân, trong tay không có binh lính, cũng không có bản lĩnh dẫn theo dân trong huyện lên núi truy bắt sơn tặc, cho nên chỉ có thể tận lực tìm cách trà trộn đi vào.

Đến huyện Mậu, trên người ta vốn mang theo không ít vàng, hiện tại xem ra tạm thời chưa biết dùng thế nào, nên tìm một chỗ kín đáo, chôn vàng xuống dưới đất để dự phòng về sau. Về phần lương khô, ta giữ lại một ít cho bản thân, phần còn lại đều để cho bọn nha dịch ăn. Hi vọng là có đồ ăn rồi, bọn họ có thể chống đỡ đến lúc ta cứu được ca ca hoặc là tri huyện mới nhậm chức đến, mà không bị chết đói.

Hỏi thăm dãy núi bị bọn sơn tặc chiếm đóng xong, mặc cho bọn nha dịch nỗ lực giữ lại, ta vẫn quyết định đem giấy vải đổi thành giấy rom, lại ở trên mặt bôi lên ít bùn đất, nỗ lực làm cho khuôn mặt của bản thân trở nên mờ hồ không rõ, sau đó nắm lấy con ngựa già vì mấy hôm nay chỉ được ăn cỏ khô mà càng gầy hơn, một người một ngựa thẳng hướng tới “Hắc phong sơn”.

Ngon núi này cũng không phải là núi cao hiểm trở, cho nên ta đoán đám cướp này cũng là mới lập nên. Ta giục ngựa đi, mới vừa đến chân núi, đã có vài người cầm vũ khí trong tay, khuôn mặt hung ác vây quanh ta, quát lớn: “Người nào? Đến đây làm gì?”

Ta giả bộ bị họ dọa cho sợ hãi, lùi ngựa lại phía sau mấy bước, sau đó cả người run rẩy, lắp bắp nói, ta là nạn dân không còn nhà để về, muốn theo đại vương các người, hi vọng các đại ca thương xót, cho ta cùng tham gia cướp với họ để có cơm ăn.

“Người muốn làm cướp?” Một nam tử hoài nghi nhìn ta, ta vội vàng túm ngựa, nói với họ con ngựa này chính là do ta cướp trong tay một người nhà giàu lúc chạy nạn, đặc biệt mang đến dâng tặng cho đại vương của họ, hi vọng có thể cho ta lên núi. Hai người kia thấy ngựa, trong lòng liền dao động, nhưng vẫn không chịu buông tha, không ngừng hỏi ta, chẳng lẽ từ trên người tên nhà giàu kia, mi chỉ lấy được mỗi con ngựa già này thôi sao?

Ta hiểu được ý của bọn họ, thoáng do dự, mắt thấy hai người kia bắt đầu không kiên nhẫn, lúc này mới run run lấy gói đồ ở trên vai xuống, đổ ra một đồng tiền. Hai tên lâu la kia nhìn nhau một cái, sau đó đột nhiên ra tay cướp cái bao buộc ở bên hông ta! Ta giả bộ nhất thời cả kinh, định cầm lại túi tiền kia, lại bị hai kẻ đối diện dùng ánh mắt lộ ra ý dám đòi lại thì chỉ còn nước mất mạng, liền cắn răng nói:

“Mong hai vị đại ca thông báo giùm một tiếng...”

Hai tên sơn tặc kia đem số tiền lấy được trên người ta chia nhau, bộ dạng thoát nhìn rất vừa lòng, sau đó tên gầy hơn nói: “Người, theo chúng ta đến đây.” Ta vội vàng làm ra bộ dạng sợ hãi, nom nớp theo sau bọn họ.

Hai người kia cũng không thèm lục soát người ta, phỏng chừng là vì màn biểu diễn khi nãy của ta đã qua mắt được họ, làm cho bọn họ cảm thấy trên người ta cũng chỉ có chừng này tiền, nên không kiểm tra xem ta có mang vũ khí theo không, cứ như vậy đưa ta lên núi.

Kỳ thực số tiền này, vốn chính là đồ ta đã chuẩn bị để hối lộ đám sơn tặc canh núi. Lúc trước chuẩn bị là tiền cho năm người, hiện tại chỉ chia đều cho hai, nên vô cùng hậu hĩnh. Bất quá đương nhiên số tiền ta đưa họ chỉ là một ít tiền đồng, còn vàng đã sớm được giấu cẩn thận trong người, bằng không, nếu để bọn người này nhìn thấy, phỏng chừng kế hoạch sẽ bị phản tác dụng.

Cẩn trọng dè dặt theo hai vị đại ca đi lên đỉnh núi, ta kinh ngạc phát hiện trên núi cùng với chân núi tình huống hoàn toàn không giống nhau. Dưới núi một mảnh tan hoang, trên núi lại xây cất nhà ở tử tế, trong đó còn có một số nơi có phi thường hoa lệ, vừa nhìn đã biết không phải một sớm một chiều mà dựng nên. Chẳng lẽ đám sơn tặc này đã chiếm cứ nơi đây lâu rồi.

Hai tên sơn tặc kia đưa ta đến trước cửa một gian phòng lớn. Sau đó một tên cầm lấy ngựa của ta, đi thẳng vào bên trong, sau chừng khoảng nửa nén hương thì đi ra, hướng ta khoát tay, nói:

“Lão đại của chúng ta muốn gặp người, vào đi. Nhớ không được ăn nói lung tung, bằng không cẩn thận cái đầu của người sẽ phải chuyển nhà đó!”

“Đa tạ đại ca đã nhắc nhở.” Ta cúi đầu, tỏ vẻ sợ hãi trả lời, lại hơi cảm thấy đau đớn khi chui thủ bên hông cả vào bụng, liền cũng vững tâm hơn sau đó bước vào trong phòng. Xóc lên mảnh che làm bằng da hổ, trong phòng tối om, hai bên đây những người là người. Ta mơ hồ nhìn thấy ở cuối phòng có bày một cái ghế, trên đó một người đang ngồi ngay ngắn, hai cây đuốc bên cạnh chiếu vào mặt hắn chỗ sáng chỗ tối, khiến ta không thấy được rõ khuôn mặt của người này. Ta cúi đầu đi về phía trước hai bước, lại nghe được có người hô dừng, mới nom nớp lo sợ dừng lại, vừa ngẩng đầu lên muốn nói chuyện, ta liền lập tức kinh ngạc.

Người đang ngồi trên ghế sắc mặt cũng thay đổi, đứng bật dậy, lớn tiếng nói: “Diệp Hoa Đường! Người tại sao lại ở đây? Người không phải là...”

“Tô An? Người là thủ lĩnh sơn tặc?”

Hai người chúng ta trông thấy nhau đều ngẩn người. Ta sâu sắc nhận thấy chuyện Tô An kinh ngạc không giống với của ta, sau đó liền hiểu ra hắn là đang nói tới ca ca ta, không khỏi tiến lên phía trước vài bước, nói với hắn: “Tô An, người nói cho ta, ca ca ta có phải bị người bắt đi không? Người rốt cuộc đã làm gì ca ca ta rồi?”

“Làm càn! Dám bắt kính với thủ lĩnh của chúng ta!” Có một tên sơn tặc thấy ta ăn nói lỗ mãng, liền rút trường đao bước ra, lại bị Tô An vẫy tay bảo lui, lạnh lùng nói:

“Thì ra tên kia là ca ca của ngươi. Ta còn đang băn khoăn không hiểu tại sao người này lại không quá giống? Hóa ra là hai huynh đệ! Ngươi đâu, bắt hắn lại cho ta!”

Hắn vừa dứt lời, liền có vài tên sơn tặc nhảy lên, chuẩn bị bắt ta. Ta thấy tình thế không ổn, liền rút chủy thủ ở bên hông ra, giơ chân đá ngã lăn mấy tên sơn tặc, sau đó nhảy lên, kéo Tô An vào trong lòng, dùng chủy thủ kề cổ hắn, đe dọa: “Ai dám lại đây? Còn dám tiến thêm một bước ta liền giết hắn!”

Những tên sơn tặc thấy thủ lĩnh bị bắt làm con tin, vội vàng lùi lại. Ta lạnh lùng mở miệng nói:

“Tô An, khi chúng ta còn ở trong trường Ni Sơn, ta tự thấy bản thân đối với ngươi không tệ. Ngươi vì sao phải năm lần bảy lượt mưu hại ta? Hiện tại rơi vào hoàn cảnh này, ta cũng không muốn cùng ngươi ôn lại chuyện cũ. Ta chỉ muốn hỏi ngươi, tại sao lại đối với ta như vậy?”

Tô An hừ một tiếng.

“Đúng vậy, Diệp Hoa Đường, ngươi đối với ta không tệ, thậm chí còn có ân với ta. Ta cũng biết chuyện ta làm là không phải với ngươi. Nhưng là thù cướp vợ không đội trời chung, ngươi nếu đã làm ra chuyện như vậy, thì đừng trách ta bất nghĩa!”

“Thù cướp vợ?” Ta không hiểu, ta và Tô An sao có thể có thù cướp vợ đây? Hay là... Chẳng lẽ là, người hắn ái mộ, là Mã Văn Tài sao?

Ta bị ý nghĩ của mình làm cho sợ đến mức toàn thân nổi da gà. Mã Văn Tài tính cách như vậy, có thể có con gái thích cũng đã phi thường kì quái rồi, kết quả, kết quả, cứ nhiên lại có con trai ôm tình si với hắn, chẳng lẽ Tô An thật ra là một tên cuồng ngược sao? Bất quá nói như vậy cũng rất kỳ quái, cái tên Mã Văn Tài này, nghĩ thế nào cũng không làm vợ được, phải là chồng mới đúng... Chết tiệt, ta rốt cuộc đang suy nghĩ lung tung gì vậy =.=.

May mắn gặp tiếp theo Tô An đã chứng minh suy luận của ta là sai bét bẽ bẽ rồi. Bởi vì hắn nổi giận đùng đùng nói: “Ngươi là đồ cầm thú, đối với Tâm Liên làm ra chuyện cầm thú còn dám giả bộ không biết!”

Thì ra người hắn nói đến là Cốc Tâm Liên. Bất quá, ta lúc nào thì đối với Tâm Liên cô nương làm ra chuyện không bằng cầm thú a? Đừng có nói lằng nhằng, muốn làm gì cũng phải có bằng chứng.

Vì thế sau đó, nhân chứng xuất hiện rồi.

“Diệp công tử! Ngươi tỉnh lại lúc nào vậy?” Sau một tiếng gọi vui mừng, cái người vốn được cho là bị ta làm chuyện cầm thú, Cốc Tâm Liên từ cửa chạy vào, thấy ta và Tô An như vậy, không khỏi nhíu mày quát lớn:

“Các ngươi còn ở trong này làm gì? Còn không mau lui ra cho ta!”

À, lời này là nói với bọn sơn tặc cấp dưới a.

Những người này thấy chúng ta có quen biết, lại bị Cốc Tâm Liên quát lớn vài câu, liền nhanh chóng lui ra ngoài. Thẳng đến khi trong phòng không còn người ngoài, Cốc Tâm Liên mới tươi cười đi tới, muốn ta buông Tô An ra, còn thề son sắt đảm bảo hắn sẽ không gây ra chuyện bất lợi cho ta. Tô An nhìn thấy Tâm Liên cô nương nói như vậy, cũng không khỏi có chút ừ ừ, ta cũng buông hắn ra, bước sang một bên, thuận tiện hỏi Cốc Tâm Liên chuyện của ca ca. Cốc Tâm Liên nghe xong liền kinh ngạc, hiển nhiên cũng nhầm lẫn ta và ca ca. Bất quá nàng rất nhanh có phản ứng, chạy lại kéo tay ta nói muốn mang ta đi gặp ca ca. Ta thấy Tô An sắc mặt khó coi, liền rút khỏi tay nàng, làm bộ chấp tay sau lưng, lững thững theo bọn họ ra ngoài.

Đến một phòng trang trí sạch sẽ, ta liếc mắt một cái liền thấy Tô đại nương ngồi trên nệm nhỏ ở chính giữa phòng, bà ngồi đối diện với một pho tượng Phật, không ngừng niệm kinh. Mà ca ca ta lại nằm ở một cái giường bên trong, mặt xám ngoét, trên người đắp một cái chăn bông rất dày.

Ta nhìn thấy như vậy, nỗi điên chạy tới giường của ca ca, thấy sắc mặt hắn rõ ràng là sắc mặt của người trúng độc, hoảng hốt đến nỗi tay chân đều luống cuống, không nói nên lời. Tô An đứng một bên, có chút vui sướng khi người gặp họa, lạnh lùng nói: “Chuyện này không liên quan đến ta. Chính hắn tự mình nuốt độc dược, nói là thù thế cũng không muốn bị sơn tặc bắt đi, kết quả cũng không chết, còn khiến chúng ta phải tốn tiền mua thuốc treo mệnh cho hắn. Huynh đệ các người thật giống như nhau, đều dùng khuôn mặt quân tử để lừa người...”

“Câm miệng!”

Người nói là Cốc Tâm Liên, nàng hung hăng trừng mắt với Tô An. Tô đại nương cũng đứng dậy, trên mặt mang theo vẻ áy náy, nói: “Tô An, đừng nói như vậy, vẫn là do chúng ta tạo nghiệt. Diệp công tử cũng là người tốt, cho dù hắn có làm như vậy đối với Tâm Liên, cũng đã là chuyện của quá khứ rồi, ngươi tội gì cứ phải canh cánh trong lòng?”

“Ta đã làm cái gì?”

Ta hít một hơi thật sâu, xoay người lại nhìn mấy người kia. Cốc Tâm Liên lại tránh ánh mắt của ta, nói: “Diệp công tử, ngươi đừng nghe bọn họ nói lung tung, không có chuyện gì cả...”

“Sao lại không có?” Tô An hung tợn trừng mắt, “Nếu không phải lúc ở trong lầu xanh hắn làm như vậy với ngươi, ngươi vì sao lại cứ đau khổ chờ đợi hắn mà nhẫn tâm cự tuyệt ta!”

“Mặc kệ Diệp công tử thế nào, ta đều cam tâm tình nguyện chờ hắn!” Cốc Tâm Liên liền quyết tâm đánh một canh bạc, nói với ta, “Diệp công tử. Ta ở bên cạnh Tây Hồ một mực đau khổ chờ đợi ngươi, nhưng mãi cho đến khi chiến loạn nổi lên, nhà cửa bị hủy, ngươi cũng không tới đón ta đi. Hiện tại, ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, ngươi nguyện ý mang ta đi sao? Nếu có thể đi theo ngươi, dù có chỉ để làm nô tì, Cốc Tâm Liên ta cũng không hối hận! Cầu

xin người, hãy dẫn ta đi.”

“Tâm Liên!”

“Thôi.” Ta nghe xong liền hiểu rõ, thì ra Tâm Liên đối với ta luôn mang tâm tư khác. Ta thở dài, quyết định đem toàn bộ chân tướng nói cho bọn họ.

Ta không thể mang nàng đi. Cũng chưa từng đối với nàng làm điều gì không đúng, lại càng không làm chuyện cảm thù.

Bởi vì ta cũng là con gái. Cứ cho là ta muốn làm, ta cũng không có bản lĩnh đó.

Ta vừa nói ra, tất cả mọi người đều sùng sốt. Bao gồm Cốc Tâm Liên, cũng bao gồm cả Tô An. Tô An rõ ràng là thờ phào nhẹ nhõm, mà Cốc Tâm Liên lại run rẩy, sau đó như nổi điên mà bỏ chạy. Tô An do dự đứng tại chỗ trong chốc lát, dường như muốn xin lỗi ta, ta liền lắc đầu nói với hắn, người xin lỗi phải là ta mới đúng.

Nếu ta sớm phát hiện tâm tư của Cốc Tâm Liên, thì sẽ sớm chặt đứt ý niệm đó của nàng. Tô An cũng sẽ không bởi vì vậy mà hận thù ta để bị đuổi ra khỏi trường, mà chuyện hôm nay cũng sẽ không phát sinh.

Nhưng mà có thể làm gì nữa đây, hết thầy đều đã quá muộn.

“Ca ca của người, quả thật là bản thân hắn tự nuốt độc dược, không liên quan gì đến chuyện ta hiểu nhầm người. . . Những củ nhân sâm này người cầm đi, cố gắng còn có thể kéo dài tính mạng được nửa tháng nữa. Hiện nay dưới núi rất loạn, chỉ bằng người cứ ở đây vài ngày. Hay là để ta sai người dùng xe ngựa đưa người về, dù sao nghe nói huyện lệnh huyện Mậu cũng đã thay người mới, người ở lại đây cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. . .”

Sau khi biết rõ thân phận của ta, Tô An lập tức trở nên thân mật hơn rất nhiều, nhưng ta cũng không nguyện ý nhận sự giúp đỡ của hắn. Ta không muốn xe ngựa, cũng không muốn ở lại đây, về phần nhân sâm tuy rằng vì ca ca mà miễn cưỡng nhận lấy, nhưng đổi lại, ta cũng đem vị trí chôn vàng nói cho hắn. Tô An luôn miệng nói sẽ không động đến chỗ vàng đó, để cho ta mang đi, nhưng ta nghĩ, có lẽ ngay sau khi ta rời khỏi đây, hắn sẽ đi đào lên.

Con ngựa gầy đi hẳn cũng trả lại cho ta. Ta đem ca ca đang hôn mê nằm vắt ngang trên lưng ngựa, sau đó dắt ngựa từng bước một, gian nan đi xuống núi.

Trong thành vẫn như trước là một đồng hồ hỗn loạn. Ta dắt ngựa chậm chạp đi về hướng huyện nha, tính toán ở đó nghỉ ngơi một chút, rồi sẽ tìm biện pháp đưa ca ca về nhà. Ai ngờ đang đi giữa đường, lại đột nhiên nghe thấy có người gọi tên của ta. Ta vừa quay đầu lại, thì thấy Lương Sơn Bá và thư đồng của hắn. Lương Sơn Bá thấy ta thì rất cao hứng, một bên vẫy tay một bên kêu to “Diệp huynh”, rồi vội vàng chạy tới.

“Sơn Bá huynh!” Ta thấy hắn cũng rất cao hứng, kéo ngựa quay lại, có chút kỳ quái hỏi: “Tại sao các người lại tới đây?”

“Công tử nhà ta nghe nói người bị bắt ở trong núi, sống chết không rõ nên vô cùng lo lắng. Vừa mới nghỉ học liền vội vàng mang ta tới đây thăm dò tình huống. Kết quả không ngờ quá gian khổ, thiếu chút nữa đã chết đói giữa đường.” Thư đồng Tứ Cửu trên vai gánh đòn gánh hướng về phía ta vừa chạy vừa nói, trong giọng có chút bất mãn. Lương Sơn Bá liền trừng mắt nhìn hắn một cái, ý bảo hắn im miệng, sau đó hỏi ta:

“Diệp huynh, thư đồng nhà ta không hiểu chuyện, người đừng nghe hắn nói lung tung. Ta chính là vì nghe tin huyện Mậu lũ lụt nghiêm trọng, dân gặp nạn ở đây rất đông, lo lắng người một mình sẽ vất vả, lại nghe đồn chuyện sơn tặc, cho nên vừa vặn sau khi nghỉ học không có chuyện gì làm, mới tới đây thăm hỏi. Hiện tại thấy người không có chuyện gì, thật tốt quá.”

“Cảm ơn.” Ngoài hai chữ này ra, ta cũng không biết phải nói cái gì, do dự một chút, ta vẫn nhìn không được hỏi thêm, “Sơn Bá huynh, người nói trường Ni Sơn cho học sinh nghỉ học? Không phải là còn nửa năm nữa mới hết thời gian học sao? Tại sao bây giờ lại cho nghỉ rồi?”

“Mọi chuyện là thế này, hiện giờ giặc già nổi lên bốn phía, Hiệu trưởng cảm thấy ở lại trường sẽ rất nguy hiểm, vì vậy liền cho nghỉ học, các học sinh thì hốt hoảng rời khỏi trường, ngay cả Hiệu trưởng cũng đem theo người nhà lên núi ẩn cư rồi. Bây giờ người ở Ni Sơn trôi giạt khắp nơi, sống chết không biết, ta cũng đã đem mẹ mình đến nhà bà con thân thích ở tạm, ở nhà ta bây giờ cũng không an toàn, vừa vặn nhớ tới người đang làm Huyện lệnh ở ngay huyện Mậu này, nên tính toán đến đây xin nương tựa. Không ngờ đi được nửa đường lại nghe nói người gặp chuyện bất trắc, vì vậy vội vàng chạy nhanh tốc độ. Hiện tại thấy người không có chuyện gì, thật là quá tốt rồi.”

“Mọi người đều nghỉ học rồi trường rồi?” Ta chấn động, vội vàng hỏi lại, “Vãn Văn Tài huynh đâu, hắn thế nào rồi? Hắn đi đâu? Không có chuyện gì xảy ra với hắn chứ?”

“Vãn Tài huynh, hắn không sao hết.” Lương Sơn Bá lộ ra vẻ mặt “Ta biết người nhất định sẽ hỏi thăm hắn mà”, làm cho ta có chút ngượng ngùng, sau đó Lương Sơn Bá tiếp tục nói, “Vãn Tài huynh được triều đình ban chức Thượng thư bộ binh, hàm ngũ phẩm, sau đó phái đi dẹp giặc. Nghe nói mấy tháng trước, hắn có đến Thái Nguyên một chuyến, sau đó mới đem binh đi dẹp loạn, ta nghĩ nếu hắn biết người đang ở đây, nhất định sẽ tới giúp quét sạch lũ sơn tặc.”

“Hắn đến Thái Nguyên ư?” Ta chấn động, hắn đến khi nào, tại sao ta lại không biết!

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Huyện Mậu

“Đúng vậy.” Lương Sơn Bá kỳ quái nhìn ta, “Người không biết sao? Hai tháng sau khi người đi, Văn Tài huynh cũng rời khỏi trường.”

Hắn, hắn thật sự đã đến Thái Nguyên sao? Hắn đi lúc nào?

Bất quá nhìn về mặt Lương Sơn Bá cũng mờ mờ, ta đoán hắn cũng không rõ chuyện này. Quên đi, hiện tại cũng không phải thời điểm để hỏi kĩ cái này. Quan trọng nhất bây giờ, là phải cứu ca ca ta về.

Trên đường đi, ta liền hỏi Lương Sơn Bá về các học sinh khác. Lương Sơn Bá nói Tuần Cự Bá cũng đang tới đây, Cự Bá huynh xuất phát từ sớm, hắn phải đến rồi, lại hỏi ta có nhìn thấy Cự Bá không. Ta lắc đầu, trong lòng thầm hi vọng tên kia không gặp chuyện bất trắc giữa đường.

Nói tới nói lui, không biết làm sao đề tài lại chuyển tới Chúc Anh Đài. Kỳ thực ta không muốn hỏi thăm về nàng, bất quá Lương Sơn Bá hiển nhiên không biết, hắn nói Bát ca của Anh Đài không hiểu có chuyện gì mà còn chưa tốt nghiệp đã hùng hổ kéo Anh Đài về nhà. Nói tới đây, Lương Sơn Bá lại nói, Anh Đài trước khi đi, để lại cho hắn một bài thơ rất khó hiểu, dặn hắn nhất định phải đọc kĩ, nói là khi nào hiểu được hàm ý của thơ, thì phải đi tìm hắn. Nhưng mà Lương Sơn Bá cho tới giờ vẫn không hiểu thơ có ý gì.

Ta có chút tò mò, liền hỏi bài thơ thế nào, Lương Sơn Bá liền bảo Tứ Cửu mở gói đồ ra, từ bên trong lấy ra một tờ giấy điệp đưa cho ta. Ta nhận lấy, tập trung đọc:

Người đi và người ở

Đi rồi người nhớ lại

Hồng hồng ánh nến chiếu

Nhan sắc người biết chi.

= = Ta nói Sơn Bá huynh a, người là xem không hiểu thật hay giả đây. Bài thơ này không phải là ẩn chữ đầu và chữ cuối sao, rõ ràng đã viết “Người đi hồng nhan, người ở chiếu chi.”. Tên chữ của Lương Sơn Bá không phải là Lương Chiếu Chi sao? Cô nương nhà người ta là muốn gả cho người a!

“Gi, A Đường, người vừa nhìn đã hiểu sao? Trong thơ rốt cuộc là viết gì vậy, có phải là ngầm viết địa chỉ gia đình của Anh Đài hay là sở thích của cha mẹ hắn không?” Lương Sơn Bá mở to mắt, trông ngóng nhìn ta. Ta bất đắc dĩ ném tờ giấy lại cho hắn, thản nhiên nói: “Tự người xem đi!”

Chúc Anh Đài gặp phải tên này, cũng thật là thảm. Nhưng mà loại chuyện này, dù sao cũng phải để chính hắn giải ra mới có ý nghĩa.

Lương Sơn Bá thấy trên ngựa của ta còn có một người nằm vắt ngang, hỏi thăm xong thì giật mình, vội vàng kiểm tra bệnh tình. Ta vốn định giục ngựa đi, nhưng thấy Lương Sơn Bá đã bắt đầu bắt mạch, đành phải dừng ngựa lại. Người này thật ra, mới biết chút ít y thuật, tuyệt đối không có khả năng vừa đi đường vừa chẩn mạch.

Bất quá, Lương Sơn Bá quả nhiên cũng học được ít tài năng của Vương Lan cô nương, rất nhanh đã chẩn đoán được là ca ca trúng độc, sau đó hắn liền bắt đầu lục trong rương lấy ra một quyển sách thuốc, ngồi xuống ngay tại chỗ lật xem. Ta và Tứ Cửu đều sùng sốt, không ngờ rằng hắn lại không hề bận tâm đến không gian xung quanh đang la liệt nạn dân.

Dưới sự khuyên nhủ của Tứ Cửu, Lương Sơn Bá rốt cục nhận ra nơi này không thích hợp để đọc sách, vội vàng theo chúng ta trở về huyện nha. Bọn nha dịch thấy chúng ta trở lại, liền đi thu dọn một căn phòng sạch sẽ, rồi đưa ca ca vào nằm nghỉ. Trên đường xuống núi vào thành, ngựa xóc liên hồi, ca ca cũng có tỉnh một lần, lúc thấy ta liền vui vẻ, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng lại chỉ nôn ra một ngụm máu đen rồi ngất đi, khiến ta vô cùng lo lắng.

Lương Sơn Bá sau khi tìm kiếm trong sách xong, liền có kết quả. Hắn nói với ta, ca ca ta là do trước đây bị trúng một loại độc lạ, độc đã vào đến xương tủy, vốn đã không thọ được bao lâu, nhưng sau đó bản thân hắn lại trúng một loại độc mạnh hơn, tóm lại là, người trúng cả hai loại độc đó, cho dù có dùng nhân sâm ngàn năm chữa trị, cũng không thể kéo dài được bao lâu.

Ca ca...

Tuy rằng chỉ là sau khi ta đến thế giới này mới biết ca ca, hơn nữa thời gian thực sự ở chung với nhau cũng không dài, nhưng mà ta có thể cảm nhận được, hắn là thật lòng thật dạ đối tốt với ta. Cho tới bây giờ, ta còn nhớ rõ lần đầu tiên hắn đến trường thăm ta, phải giả con gái, rồi cả chuyện đám thị thiếp của hắn, thật ra hắn một người cũng chưa từng chạm vào.

Hắn đưa những người này về nhà, chỉ là vì muốn cứu các nàng thoát khỏi bể khổ. Ta cuối cùng cũng biết rõ chuyện này. Lần này đến huyện Mậu, cũng là do hắn nhờ Tạ Đạo Uẩn nói với Tạ thừa tướng, chủ động điều hắn đến chỗ này trị thủy, nhưng tại sao hắn lại bị trúng thêm một loại độc nữa? Chẳng lẽ không còn cách nào để cứu sao...

“A Đường...”

Một lát sau, ca ca ta lại tỉnh, hắn liền gọi ta vào phòng, nắm chặt tay ta, đôi môi tái nhợt cố gắng nói cho ta, nhất định phải giúp hắn, cai trị huyện Mậu cho

tốt.

“A Lan từng nói với ta, quê nàng, chính là ở huyện Mậu...” Ca ca thanh âm khàn khàn, trong mắt bắt tri bắt giác phủ đầy nước mắt, “Đáng tiếc người cũng chưa từng gặp mặt đại tẩu... A Đường, hứa với ta, nhất định phải giúp mọi người ở đây, giúp họ sống sót. Chỉ tiếc ca ca không thể tận mắt thấy người yên bề gia thất... Huy Chi huynh bị thánh thượng hạ chỉ, ép cưới quận chúa... Nếu không phải như vậy, ca ca đã sớm đem người gả cho hần, ít ra so với các tên tạp chủng họ Vương kia, tốt hơn vô số lần...”

“Mọi người nơi này nhất định sẽ sống sót, ta sẽ sống sót, ca ca cũng sẽ sống sót.” Ta lặng lẽ cắn chặt môi, đem được đã để sẵn trên đầu giường bung lại đây, từng thìa từng thìa dứt cho ca ca uống. Mặc kệ nó có tác dụng hay không, sống được một ngày là thêm một ngày hi vọng, mà trách nhiệm của huyện Mậu, ta cũng sẽ thay ca ca gánh vác.

Ngày ngày hôm sau, ta liền thay ca ca mặc quan phục của Huyện lệnh ngồi ở công đường, khiến cho đám nha dịch vô cùng kinh ngạc.

Sau đó, Huyện lệnh mới nhậm chức đến...

Ta ngồi trên công đường, cùng kẻ đứng dưới công đường mắt to trừng mắt nhỏ. Triều đình đang đùa giỡn chúng ta sao? Huyện lệnh mới của huyện Mậu, lại là Vương Lam Điền.

Hiển nhiên, Vương Lam Điền đối với việc triều đình phái hần đến cái huyện Mậu chó ăn đá gà ăn sỏi này cũng không hài lòng, vừa trông thấy ta liền oán giận, hùng hùng hổ hổ chất vấn ta tại sao đang yên đang lành lại truyền tin tức giả ra ngoài, nói là bản thân bị son tặc bắt đi, làm hại hần bị điều tới cái chỗ chết tiệt này, còn luôn miệng nói muốn tâu với triều đình về việc ta báo cáo láo, để triều đình trừng trị tội khi quân của ta, chém đầu cả nhà ta. Ta tâm tình không tốt, không nói hai lời từ trên ghế Huyện lệnh bước xuống, một cước đá Vương Lam Điền ngã lăn quay, khiến cho thư đồng Vương Bát Đức của hần sợ tới mức suýt nữa ném hành lý đi, sau đó vội vàng quý xuống xin tha mạng.

Vương Lam Điền vốn còn mạnh miệng, bị ta đá cho mấy cái liền bắt đầu ngoan ngoãn lại. Ta ý vào việc hần còn chưa biết ta là con gái, lại thêm nơi này xa xôi hẻo lánh, rất khó truyền tin tức ra ngoài, nha dịch cũng sớm bị ta dùng đồ ăn mua chuộc, liền bắt đầu uy hiếp Vương Lam Điền, bảo hần nếu muốn sống ở huyện Mậu này, nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời, có chuyện gì cũng phải xử lý theo ý ta. Bằng không ta sẽ làm cho hần vào thì sống, ra thì chết.

Thằng nhãi Vương Lam Điền này chính là một tên vô dụng, vừa bị ta dọa như vậy, không dám ho he gì, chỉ vội vàng không ngừng gật đầu. Lương Sơn Bá còn sợ ta thật sự sẽ đánh hần, cũng bước lên can ngăn, nói mọi người đều là học sinh cùng trường, có chuyện gì thì từ từ nói, kết quả ngược lại chính hần lại bị Vương Lam Điền đập một cái. Ta cũng không thèm quản chuyện này, chỉ bảo Tuần Cự Bá tới hôm qua mới tới giúp ta đi trông chừng Vương Lam Điền. Tuần Cự Bá tất nhiên là vô ngữ đồng ý.

Trong thành phần lớn là dân gặp nạn, chúng ta trên người không có vàng, lại cũng không thể trợ mắt nhìn những người dân này chết đói. Cuối cùng, không còn cách nào khác, chúng ta không thể không nghĩ ra một chiêu.

Đó là, sử dụng quân lương.

Quân lương là lương thực dùng để dự bị dành cho quân đội dùng trong thời chiến, nếu như dân thường dám cướp quân lương, đó là tội lớn.

Nhưng đồng quân lương này, cho dù có đặt trong kho, nhưng không sớm thì muộn cũng sẽ mốc meo. Vì sao lại không thể phân phát cho dân đây? Chẳng lẽ lại muốn thấy những người này chết đói?

Không còn cách nào khác, ta và Lương Sơn Bá vụng trộm thương lượng, đều nghĩ tới phải sai người giả làm cướp, xông vào kho quân lương, sau đó đem lương thực phát cho dân chúng ăn, để họ tạm thời có cái gì nhét vào bụng chống đói. Mặt khác, chúng ta cũng cần bắt đầu nghiên cứu phương pháp trị thủy.

Chúng ta vốn cho rằng chuyện này thần không biết quỷ không hay, cũng không hiểu tin tức này làm sao lại bị truyền ra bên ngoài, đến tai triều đình. Lại cũng không ngờ triều đình lại có thể bỏ qua không để ý đến đám son tặc cường đạo và giặc giả, lập tức sai quan binh đến điều tra việc này. Chuyện này khiến chúng ta trở tay không kịp, đại quân triều đình đã bao vây ngoài thành, còn dựng cả chỗ đóng quân.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Giải đi

Làm sao bây giờ?

Vương Lam Điền sợ tới mức né sang một bên, luôn miệng nói mọi chuyện không liên quan đến hần, hơn nữa còn định ngấm sai tên thư đồng là Vương Bát Đức lén lút ra khỏi huyện Mậu để mật báo, nhằm đem hết trách nhiệm đổ lên đầu ta và Lương Sơn Bá.

Một cái tên thế này mà cũng đáng mặt làm quan sao? Thực là không hiểu tại sao triều đình lại phái hần đến huyện Mậu, là bởi vì ca ca xảy ra sự cố bắt

ngờ, cho nên mới tìm tạm một người lấp chỗ trống ư? Nghĩ đến Vương Lam Điền kia vốn cũng đâu có muốn làm quan, lúc ở trong trường hán cũng từng nói nguyện vọng đời này là sống sung sướng, có vợ đẹp thiếp xinh, cả ngày hạnh phúc cười nói. Kết quả Vương Lam Điền lại bị đẩy tới chỗ nào, phòng chừng hán cũng rất buồn bực.

Có một câu nói rất đúng thế này: Đối với bạn bè, là ánh nắng mùa xuân ấm áp ôn hòa; đối với kẻ thù, là gió thu cuốn bay lá vàng, tàn khốc vô tình!

Con người của ta tuy rằng đối với bạn bè cũng không quá ấm áp, nhưng đối với kẻ thù tuyệt đối sẽ ra tay độc ác, không chút lưu tình. Vì thế, ta và Tuân Cự Bá hòa nhau giảm khẩu phần ăn của Vương Lam Điền xuống một ngày một bát. Người này lúc đến huyện Mậu cũng không nghĩ tới nơi này nạn đói liên miên, cho nên cứ nghĩ mang theo vàng là sẽ có lương thực để ăn. Lúc này thức ăn bị cắt xén, mới một ngày hán đã đói không chịu được, kêu gào đòi chết, ngay từ đầu còn định chạy vào phòng bếp cướp đồ ăn, kết quả bên trong trống trơn, ngay cả dầu, muối cũng không có. Cuối cùng hán rốt cục chịu đựng không nổi, chủ động xin chúng ta tha thứ, bản thân ngoan ngoãn dâng ân quan lên, hơn nữa còn bỏ vàng ra để đổi lương thực.

Ta thật ra cũng không cần vàng của hán, nên chỉ bắt hán ký vào một tờ giấy, trong đó nội dung ghi rõ hán không thành thạo việc trị thủy, vì vậy khẩn xin Lương Sơn Bá và Tuân Cự Bá đến giúp dân trị lụt chống đói.

Ta làm như vậy cũng là để phòng ngừa sau này hán cần ngược lại chúng ta một ngụm, nói chúng ta âm thầm đoạt quyền, ức hiếp quan huyện. Dù sao chuyện trị lụt, ta và Lương Sơn Bá cũng đã bắt đầu xúc tiến. Ta là con gái, không tiện đem tên viết vào, nhưng mà Lương Sơn Bá thì không có vấn đề gì. Vặn nhất về sao trị thủy có công, được phong thưởng gì, cũng sẽ được lưu danh sử sách.

Nhưng những chuyện đó cũng chỉ là chuyện nhỏ. Chuyện làm ta phiền não nhất là đại quân đóng ở ngoài thành. Bọn họ đã đến nơi này được ba ngày, nhưng không có một chút động tĩnh gì, cũng không vào thành. Vừa rồi Từ Cửu ra ngoài hỏi thăm, lúc trở về nói với ta, quân đội kia là được lệnh lên núi truy bắt bọn cướp, nhưng vì bọn cướp đã bị chúng ta đuổi đi, nhóm binh lính này bị cướp công nên định làm loạn, hiện tại đang hướng tới chỗ chúng ta. Mà lạ nhất là, lá cờ được dựng ở đầu quân, phía trên viết một chữ “Mã” rất to.

“Có thể là Mã công tử không? Nghe nói hán bây giờ là Thượng thư bộ binh hàm ngũ phẩm, được sai đi khắp nơi bình định phản loạn!”

Giọng nói của Từ Cửu biểu lộ hán đang vô cùng cao hứng, đám người Lương Sơn Bá nghe xong, cũng vô cùng hưng phấn. Tuân Cự Bá còn nói mặc dù Mã Văn Tài ở trong trường là người mắt cao hơn đầu, đối với bọn hán tuy là ôn hòa nhưng cũng không nhất định sẽ nể mặt. Nhưng mà đã có Diệp Hoa Đường người ở đây, các người từ trước tới giờ quan hệ rất tốt, Mã Văn Tài nhất định sẽ không làm khó dễ chúng ta.

Mọi người đều rất vui vẻ, chỉ có mình Vương Lam Điền nhủ mảy, vội vàng khẩn cầu ta nói giúp hán mấy lời, đừng để Văn Tài huynh bắt hán đi. Xem ra người này cũng biết, hán mới chính là huyện lệnh chân chính của huyện Mậu, cho nên một khi có chuyện xảy ra, mọi người đều sẽ đem sự tình đổ lên đầu hán. Đối với sự cầu xin của Vương Lam Điền, ta không tỏ bất cứ thái độ gì, ngược lại, Lương Sơn Bá thấy Vương Lam Điền quá hoảng hốt, liền an ủi hán không có việc gì đừng lo lắng, việc này có thể nào cũng sẽ không đổ lên đầu hán. Huống hồ mọi người cũng là vì dân chạy nạn có thể tạm thời no bụng, chỉ cần đến lúc đó tất cả đều khai là do sơn tặc tràn xuống núi cướp bóc lương thực của triều đình, cho dù là triều đình cũng không thể giết chết tất cả dân trong thành, cũng lắm chỉ là nghiêm trị chúng ta vì tội cai quản không tốt mà thôi, không cần quá mức lo lắng.

Nhưng mà ngay vào thời điểm mọi người đều cho rằng có thể an tâm, đại quân ngoài thành lại phái một đội đánh thẳng vào trong thành, bao vây nha môn. Ta và Lương Sơn Bá, Tuân Cự Bá trong lúc ấy còn đang ở bên trong xem bản đồ và thương lượng việc đắp đê trên sông, kết quả bút lông vừa mới chấm được một vị trí thì Từ Cửu đã vội vàng chạy vào, đụng phải cánh tay của ta, khiến bút lông bị trượt đi, một đường mực màu đen thật dài xuất hiện trên bản đồ.

“Từ Cửu, ngươi làm gì vậy?” Lương Sơn Bá nhíu mày nói, “Tại sao lại không có phép tắc gì, ngươi xem, bản đồ bị ngươi làm hỏng rồi!”

“Ta nói, các vị công tử, các người trước hết đừng bàn chuyện này nữa, bên ngoài không xong rồi! Mã Văn Tài... Cái kia, Mã công tử, hán dẫn binh vào thành!”

Lời này vừa nói ra, mấy người chúng ta nhất thời đứng ngồi không yên, vội vàng đứng lên đi ra ngoài cửa. Vừa liếc mắt một cái, ta liền thấy Mã Văn Tài đang cầm trường thương trong tay, vẻ mặt kiêu ngạo.

Mã Văn Tài trên người mặc áo giáp bằng đồng, hùng hổ đứng chắn trước cửa, ánh mắt sắc bén như đao.

Vài tên nha dịch trong tay cầm côn, đã bị đánh ngã dưới đất, họ trông thấy chúng ta, liền vội vàng lui ra phía sau. Trên người những tên nha dịch này dính đầy đất cát, hiển nhiên là bị thương không nhẹ. Mã Văn Tài hơi hơi nghiêng đầu, hơn mười tên binh lính mũ giáp chỉnh tề hiểu ý, lập tức lui lại phía sau, xếp thành một hàng ngay ngắn.

“Nơi này ai là huyện lệnh? Ra đây cho ta!”

Lời này của hán hiển nhiên rất vô nghĩa. Bởi vì hán vừa mới ngẩng đầu lên, liền thấy ta đang đứng ngay ở trước cửa cùng với Lương Sơn Bá và Tuân Cự Bá. Mã Văn Tài nhất thời sững sốt. Về phần tên Vương Lam Điền kia, hán vốn cũng không biết đã trốn ở xó xỉnh nào rồi.

Ta mở to mắt nhìn lại Mã Văn Tài, thấy khuôn mặt hán cũng sạm đen, người cũng gầy hơn, trên bàn tay đang nắm cây thương cũng lộ mớ thấy được những vết sẹo. Thấy vậy, ta không tự chủ được liền tiến lên một bước, vừa muốn mở miệng hỏi thăm hán. Nhưng ánh mắt Mã Văn Tài lại nhanh chóng dời khỏi ta, hán lạnh lùng nhìn Lương Sơn Bá nói:

“Thế nào, Lương Sơn Bá, ngươi là huyện lệnh huyện Mậu sao?”

Ta nhìn lại bản thân đang mặc quan phục màu lam trên người, lại nhìn Lương Sơn Bá một thân quần áo sư gia màu nâu, không khỏi có chút hoài nghi có

phải Văn Tài huynh gần đây quá mệt mỏi nên mắt có vấn đề không? Bất quá lời cần nói vẫn phải nói, vì thế ta hít một hơi thật sâu, lớn tiếng đáp lại: “Văn Tài huynh, huyện lệnh huyện Mậu là ta, Diệp Hoa Đường. Không phải là Sơn Bá huynh.”

“To gan! Huyện lệnh Diệp Hoa Đường rõ ràng là đã bị sơn tặc bắt đi, sống chết chưa rõ, tên điều dân nhà ngươi dám tự tiện giả mạo Diệp đại nhân đến nơi này làm loạn, người đâu, bắt hắn lại cho ta!” Mã Văn Tài vừa ra lệnh một tiếng, lập tức có hai tiểu binh từ đằng sau lưng hắn bước ra, một trái một phải túm lấy cánh tay ta, bẻ ngoặt ra đằng sau. Ta không khỏi giật dử, vừa muốn thoát ra, bỗng nhiên chú ý tới hai người này chính là Mã Thống và Mộc Cận. Mộc Cận không ngừng nháy mắt ra dấu với ta, sau đó không ngừng kéo ta đi. Nàng túm rất nhanh, ta sợ nếu dùng sức giãy giụa sẽ làm bị thương nàng, liền hơi hơi thả lỏng cơ thể, rất nhanh đã bị Mộc Cận kéo xuống dưới thêm, đưa sang một bên.

Hai người Lương Tuấn thấy ta bị bắt, không khỏi gấp gấp muốn cứu ta, lại bị vài tên lính cầm trường thương tiến lên chặn lại. Mã Văn Tài coi như không nhìn thấy ta, đối mặt với Lương Sơn Bá vẫn lạnh lùng nói:

“Triều đình chi rõ, người đã cướp đoạt quân lương, kích động dân chúng làm loạn. Lương Sơn Bá, người đã biết tội chưa?”

“Mã Văn Tài, người đừng ngậm máu phun người, chuyện này liên quan gì tới Sơn Bá? Huyện lệnh huyện Mậu bây giờ rõ ràng là Vương...”

“Cự Bá!” Lương Sơn Bá khoát tay chặn lời Tuấn Cự Bá, lững thững đi xuống cầu thang, lớn tiếng nói, “Lấy quân lương cứu tế nạn dân, là chủ ý của ta, không liên quan đến A Đường và Lam Điền huynh. Ta sẽ cùng người đi gặp thánh thượng, làm rõ trắng đen.”

“Công tử! Mọi chuyện đều là chủ ý của Diệp công tử, không phải lỗi của người, người làm sao có thể cùng hắn đi gặp thánh thượng được? Vạn nhất thánh thượng tâm tình không tốt, chẳng phải người sẽ mất đầu sao!” Tứ Cửu không khỏi lo lắng phản bác. Mã Văn Tài lặng lẽ lườm ta một cái, sau đó nói: “Đừng có dài dòng, bắt hắn lại cho ta!” Sau đó lại có vài tên lính tiến lên bắt Lương Sơn Bá.

Ta lập tức nóng nảy, dùng sức hất tay Mã Thống ra, lại bị Mộc Cận gắt gao bám chặt, kêu lên: “Công tử, người không thể lại đó, không thể lại đó!” Những người khác cũng muốn đi lên can lại, lại bị Mã Văn Tài giọng cao cây thương, quát to: “Ai dám bước lại nửa bước, ta liền từ hình Lương Sơn Bá tại chỗ!”

Động tác của mọi người đều dừng lại. Lương Sơn Bá nghe thấy Tứ Cửu kêu gào phía sau, bèn thở dài, nói: “Các người yên tâm. Ta tin tưởng triều đình sẽ hiểu cho dân chúng, ta sẽ bình an trở về”

“Nhưng mà công tử...” Tứ Cửu còn muốn nói nữa, ta đã thừa dịp này gạt khỏi tay Mộc Cận, khễ cần môi không nhìn ánh mắt cầu xin của tiểu nha hoàn này, bước lên phía trước nói:

“Ta cũng tin tưởng triều đình sẽ hiểu cho dân chúng. Huống hồ huyện lệnh huyện Mậu hiện tại là ta, muốn gặp thánh thượng cũng chỉ có thể là ta đi, không có đạo lý nào lại bắt sự gia về kinh thay cho Huyện lệnh!”

Mã Văn Tài lập tức thay đổi sắc mặt, phần nộ quát: “Làm càn! Huyện lệnh huyện Mậu Diệp Hoa Đường sớm đã bị sơn tặc bắt đi, người là người phương nào, dám ở đây giả mạo mệnh quan triều đình!”

“Hạ quan đích thật đã từng bị sơn tặc bắt đi, nhưng vì mấy hôm trước nhân lúc bị chúng sơ ý nên chạy thoát được. Mà Huyện lệnh mới đến Vương Lam Điền lại đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, tạm thời không nhận chức nên, chỉ cố sức đem mọi chuyện giao cho Diệp mỗ cai quản. Hiện thời để xảy ra sai lầm, tự nhiên cũng nên để Diệp Hoa Đường ta một mình gánh chịu, Mã công tử nếu muốn tìm huyện lệnh huyện Mậu, tự nhiên là nên tìm ta, chứ không phải ai khác.”

Mã Văn Tài nắm chặt nắm tay, hung hăng cắn răng. Ta nhìn hắn, trong ánh mắt không hề sợ hãi. Ta biết hắn muốn bắt Lương Sơn Bá làm kẻ chết thay. Nhưng đây là chủ ý của ta, huyện Mậu lại đối với ca ca rất quan trọng, ta không thể đùn đẩy trách nhiệm cho người khác!

Mộc Cận đứng ở một bên đã sợ tới ngây người, hai mắt ướt sũng nhìn ta. Mã Thống đi qua định an ủi nàng, ngược lại bị nàng đá cho một cái. Ta mỉm cười với Mộc Cận, vốn tưởng là sẽ an ủi nàng, bảo nàng không cần lo lắng ai ngờ lại khiến nước mắt nàng tuôn rơi như suối. Ta lắc đầu, đành quay lại nói với Lương Sơn Bá: “Sơn Bá huynh, ca ca ta đành nhờ cậy người chăm sóc.”

“A Đường, người...”

“Chúng ta đi thôi.” Ta mở miệng cắt ngang lời của Mã Văn Tài, không để hắn nói gì nữa. Mã Văn Tài trừng ta một cái, rút cục từ trong hàm răng rít ra hai chữ:

“Giải đi!”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Tranh chấp

“Đại nhân!”

“Công tử!”

Sau lưng Mã Văn Tài, tiếng mọi người kêu gào như hòa làm một. Mã Văn Tài trừng mắt đảo qua, hai gã binh lính đang định xích ta lại vội buông lỏng ta. Hơn nữa cũng không dám xích nữa, mà thay bằng dây thừng. Sau đó liền giải ta đi.

Kỳ thực ta cho rằng, triều đình không có khả năng biết Huyện lệnh là chủ mưu vụ cướp quân lương, trước hết việc này chỉ có một số ít người biết, đại bộ phận quần chúng nhân dân đều là nhân cơ hội này vào hôi của. Huống hồ, người bình thường cũng không có khả năng đi mật báo, cho nên trong chuyện này nhất định có vấn đề.

Huống hồ, ngay từ đầu Mã Văn Tài cũng không nói muốn bắt người, cũng không nói triều đình có lệnh gì cả, mọi chuyện chỉ xuất hiện khi hắn nhìn thấy Lương Sơn Bá, không chừng người này là đang muốn trả thù. Nói cách khác, cho dù có muốn bắt người, cũng chỉ có thể là ta hoặc là Vương Lam Điền, nghĩ thế nào cũng không thể liên quan tới Lương Sơn Bá, ngay cả quần áo hắn mặc cũng không phải quan phục. Mã Văn Tài làm như vậy, khả năng là do ý của hắn.

Có lẽ Mã Văn Tài đối với Lương Sơn Bá chính là trời sinh đã không hợp nhau? Thì ra cũng không phải là vì Chúc Anh Đài mới như vậy. Trong khi ta miên man nghĩ lung tung, thì rất nhanh đã bị bọn họ mang ra khỏi phủ và tiếp tục hướng về cổng thành. Nhưng mà Lương Sơn Bá và Tuân Cự Bá cũng không có nghĩ lung tung như ta, mà lẳng lặng đi theo đoàn binh lính. Đi cùng với bọn hắn còn có không ít dân chúng, khiến cho đoàn người đi kéo thành một chuỗi dài. Mã Văn Tài ngồi trên lưng ngựa, thông dong dẫn đầu, cũng không nói gì, chỉ là quay lại trừng ta một cái, trong ánh mắt đều là lên án nói “do người hết.”

Dân chúng đi theo càng lúc càng đông, trong số những người đó, ngoài những người già trẻ em đã từng được ta phân phát lương thực, còn có cả một ít nam tử cường tráng, dường như đang chạy ra ngoài thành. Cái này cần phải kể thêm một chút. Là do sau đi đưa ca ca về huyện nha, bởi vì huyện Mậu rất nghèo, mọi thứ đều bị Huyện lệnh trước kia vơ vét, nên sau đó ta cũng lặng lẽ đi số vàng chôn ở dưới núi lên, may mà Tô An thực sự không dùng. Lợi dụng số vàng đó mua một ít lương thực, trước tiên phân phát cho một số người dân. Sau đó vàng cũng tiền hết, bên ngoài lại không thấy có người bán lương thực, nên chúng ta mới đành phải lấy quân lương.

Đám nạn dân này ít nhiều đều là những người từng được ta phát cho cháo hoặc bánh bột ngô, hơn nữa đối với thái độ của bọn họ dành cho ta, ta cũng có thể cảm giác được họ đối với ca ca là thật lòng kính trọng. Chỉ một lát sau, đã có vô số người đuổi theo hô Diệp đại nhân, trong hành động còn có ý muốn phá vòng vây của đám binh lính, đem ta cứu về.

“Diệp đại nhân!” Một tên thiếu niên choai choai trong tay cầm theo gậy gộc, bởi vì chưa đi cao, cho nên cứ phải không ngừng nhảy lên hô to, “Diệp đại nhân, người đừng bỏ mặc chúng ta! Người là vị quan tốt, triều đình tại sao quan tham ô không đi bắt, mà nhất định phải bắt thanh quan?”

Thiếu niên này tên là Hồ Tử, trong nhà có một mẹ già cần nuôi dưỡng, vì thế mỗi lần phân phát đồ ăn, ta đều cho hắn nhiều hơn một chút. Bất quá thiếu niên này trời sinh tính tình cao ngạo lạnh lùng, luôn hờ hững với ta, ta cũng không để ý, nhưng không ngờ hôm nay hắn lại chủ động nói giúp ta.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Ngay sau đó đã có rất nhiều người tiếp lời, “Thả Diệp đại nhân,” “Thả Diệp đại nhân!”

“Diệp Hoa Đường.”

Mã Văn Tài quay đầu lại nhìn ta, trong mắt thoát nhìn vô cùng mất hứng. Ta còn cho rằng hắn sẽ quay lại quát đám dân, không ngờ thẳng nhai này cũng chỉ trừng ta một cái rồi lại quay đầu đi.

Hắn không thể nói rõ hắn muốn ta làm gì sao? Phải biết dân ở đây cũng đâu phải ai cũng biết hắn nghĩ gì chứ. Bất quá, dù sao sống với nhau lâu như vậy, ta cũng biết ý của hắn, vì vậy đành bắt đầu khuyên nhủ đám dân chúng đang bất bình:

“Mọi người đừng gấp, hãy nghe ta nói. Ta muốn theo Mã tướng quân vào triều gặp thánh thượng, rất nhanh sẽ trở về. Các người ngàn lần vạn lần đừng chống đối triều đình, ta tin tưởng triều đình sẽ rất công bằng, cũng rất nhân từ, tuyệt đối không để người tốt bị oan uổng!”

“Đại nhân, đại nhân! Đừng bỏ chúng ta, Diệp đại nhân, đừng bỏ chúng ta!” Không ngờ cái tên Hồ Tử kia thế nhưng lên lời xuyên qua đám đông, vọt tới bên cạnh ta, nắm lấy quần áo của ta không buông. Tay chân ta đều bị dây thừng trói, cũng không có cách nào đẩy hắn ra, chỉ đành an ủi, nói: “Các người phải nghe lời của sư gia và Lương đại ca, trị thủy cho tốt, nhớ phải chăm chỉ canh tác, đừng có vì một chút đói, ngay cả mầm lương thực cũng ăn... Nếu không có tiền, thì đi tìm vị Vương công tử kia, hù dọa hắn một chút cũng không sao... Dù sao mọi người đừng lo lắng, người cũng nên mau trở về đi.”

“Diệp đại nhân...” Thiếu niên tên Hồ Tử ánh mắt hồng hồng, cứ túm chặt quần áo của ta. Lúc này Mã Văn Tài đang đi phía trước bỗng nhiên kim cương lại, quay đầu lạnh lùng nói:

“Kéo hắn ra cho ta!”

Tên lính kia nghe lệnh liền dùng sức kéo Hồ Tử ra, khiến hắn ngã lăn quay trên mặt đất. Kết quả vì động tác quá mạnh, ta lại không tiện hành động, vì vậy trường thương trong tay tên lính đó lập tức đánh trúng cái trán của ta, nhất thời làm ta lão đảo lùi lại phía sau mấy bước, trước mắt đều là sao bay bay.

“Đi mau!” Một tên lính khác thấy ta đứng lại, liền dùng thương đập ta một cái, ý bảo ta mau bước. Ta còn có chút hoảng hốt, mơ hồ nghe thấy Mã Văn Tài mắng câu gì đó, hơn nữa hắn còn nhảy từ trên ngựa xuống, tựa hồ muốn tới xem ta làm sao. Nhưng lúc này, dân chúng xung quanh thấy hai tên lính kia dám đánh ta, trong lòng liền đầy căm phẫn. Trong đó Hồ Tử là hăng hái nhất. Hắn một bên cầm gậy đập, một bên lớn tiếng hô:

“Cái tên cầu quan này, bằng vào nguoi cũng dám đánh Diệp đại nhân! Nguoi cầu kết với triều đình hãm hại quan tốt, không để mọi người chúng ta được com no áo ấm, nguoi không phải là nguoi, mà là súc sinh! Mọi người, mau đánh chết tên súc sinh kia, đánh chết hắn đi!”

Hưởng ứng lời kích động của Hồ Tử, một đám người đi sau cũng phấn nộ, ào ào xông lên. Ngay cả bọn lính có đầy đủ vũ khí cũng không chống lại được dòng người. Nhìn thấy đám dân chúng liều mạng kêu to thả Diệp đại nhân, khiến ta không khỏi áy náy. Ta không biết trị thủy, cũng không biết trồng trọt, chẳng qua chỉ là phân phát một ít lương thực mà thôi — ta cũng chỉ làm được một ít việc trong bốn phận của ta. Ta có tài đức gì, lại có thể được mọi người tôn kính và bảo vệ như vậy!

Nhưng cảm động thì cảm động, ta cũng không muốn dân huyện Mậu có xung đột với Văn Tài huynh, nên không khỏi lớn tiếng ngăn không cho mọi người tiếp tục phản kháng, nỗ lực bảo mọi người trở về, đừng làm như vậy nữa. Nhưng những người đó dù ta có nói thế nào cũng không chịu nghe, Hồ Tử còn liều mạng lấy thân mình ngăn cản cây thương đang đâm tới!

Mã Văn Tài thấy vậy, hít một hơi thật sâu, ánh mắt nhanh chóng lướt qua ta, lạnh lùng nói: “Các nguoi muốn tạo phản sao?”

“Không, Văn Tài huynh, bọn họ không có...”

“Đúng vậy, chúng ta muốn tạo phản, muốn tạo phản!” Hồ Tử lại cắt ngang lời của ta, một bên dùng sức rút cây thương đang cắm vào người hắn ra, la lớn, “Người nào muốn hại chết Diệp đại nhân, ta liền liều mạng với kẻ đó!” Hắn nói xong, lại ý vào bản thân thấp bé, linh hoạt chui qua tầng tầng lớp lớp thương giáo, hướng về phía Mã Văn Tài, nhưng khi khoảng cách chỉ còn hai bước, chỉ thấy Mã Văn Tài vươn tay ra, sau đó cây thương của hắn xuyên qua người Hồ Tử, đầu thương máu tươi còn không ngừng nhiều xuống từng giọt.

“Mã Văn Tài! Nguoi sao có thể tùy tiện giết người!” Ta tức giận đến mức dùng hết sức giật dây thừng đang buộc hai tay ra, dây thừng kia vốn không buộc chặt, nên bung ra ngay. Sau đó ta xông thẳng về phía Mã Văn Tài, đã thấy hắn rút thương lại, lại đuổi chân đá bay Hồ Tử đi, lạnh lùng nhìn ta nói:

“Thế nào, giết người của nguoi, nguoi đau lòng sao?”

“Hắn cũng chỉ là trẻ con non nớt, nguoi biết là ta sẽ cam tâm tình nguyện đi theo nguoi, nhất định sẽ không trốn, nguoi vì sao còn không tha cho hắn?”

“Ta buông tha cho hắn, ai buông tha cho ta!” Mã Văn Tài đột nhiên nói, hắn nhìn ta một cái, rồi quay đầu đi, lạnh lùng nói, “Diệp Hoa Đường, mệ cho chúng ta cùng trường ba năm, nguoi thật sự một chút cũng không hiểu ta.”

“Hiểu cái gì?” Ta vội vàng chạy qua kiểm tra vết thương của Hồ Tử, liền sảng giọng hỏi lại hắn. Mã Văn Tài đưa lưng về phía ta, cây thương trên tay vẫn còn đầm huyết, trầm giọng nói:

“Ai dám cản đường ta, ta liền giết kẻ đó.”

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Dịch hạch

“Mã Văn Tài, tên điên này!”

Lương Sơn Bá đứng phía sau gào lên, định chạy lại đây, hắn cũng biết Hồ Tử. Nhưng nửa đường lại bị binh lính cản lại. Ta hơi hơi xiết chặt nắm tay, lại mở ra, đứng dậy nhìn Mã Văn Tài, sau đó cúi đầu nói:

“Văn Tài huynh...”

Mã Văn Tài mỉm môi lại, quát: “Chúng ta đi!” Tiếp đó liền xoay người lên ngựa, lại nghe thấy trong đám dân chúng có người gầm lên giận dữ:

“Tên cầu quan này, nguoi giết nhiều người chúng ta như vậy sao?”

Tiếng gầm này tựa như một hồi kèn hiệu lệnh, lập tức rất nhiều dân không biết từ đâu ào ào lao đến, trong tay cầm theo gậy gộc, cuốc xẻng. Mã Văn Tài lần này vào thành, không mang theo nhiều người, đã mất hai người làm việc áp giải ta, kết quả là hai bên lực lượng không cân bằng, nhất thời khiến hắn không ngăn chặn được. Mặc cho ta nỗ lực bảo dân chúng lùi lại, nhưng đám người này đã loạn, cuối cùng Mã Văn Tài bị Mã Thống và mấy tên thủ hạ khác mạnh mẽ kéo ra ngoài thành, nhất định không để cho hắn trực tiếp dùng vũ lực đối kháng với dân chúng. Sau đó quan binh cũng dần rút ra khỏi thành.

Sau khi cửa thành ầm vang lên tiếng đóng cửa, tất cả mọi người đều vỗ tay hoan hô. Ta thì thờ dài, khoát tay với Lương Sơn Bá và Tuân Cự Bá, ý bảo bọn họ là ta không sao. Lương Sơn Bá vẫn như trước, vẻ mặt đau khổ, vội vã muốn chạy qua xem Hồ Tử thế nào, ta liền đi qua trước, dùng hai tay và mạnh vào gò má của Hồ Tử.

Ba một tiếng, thiếu niên kia lập tức ngồi dậy, sắc mặt mờ mịt nhìn bốn phía xung quanh, khiến mọi người đều giật nảy mình.

“Không cần nhìn, hấn không chết, vừa rồi chỉ là bị hôn mê.”

Thấy mọi người ánh mắt kinh dị, ta vội vàng giải thích. Còn một câu nữa, thủy chung vẫn không thể nói ra “Các ngươi đã hiểu lầm Văn Tàì huynh”. Hồ Tử phát hiện mình không chết, mà đám quan binh thì bị đuổi ra khỏi thành, không khỏi cao hứng hoan hô, lớn tiếng nói ông trời có mắt không để tên cầu quan kia giết hấn! Những người khác cũng phi thường cao hứng, chỉ có trong lòng ta có chút không thoải mái. Ngoài việc vì bọn họ đánh Mã Văn Tàì, còn là vì, cứ như vậy chống đối triều đình, sẽ là một vấn đề rắc rối.

Nhưng chống đối thì cũng chống rồi, bây giờ có làm chuyện gì cũng không hòa giải được. Ta không thể không cùng mọi người quay vào trong huyện nha, bàn bạc đối sách khác. Trên tường thành cũng cất cử người trông coi, để nếu đại quân bên ngoài có động tĩnh gì, bên trong chúng ta lập tức sẽ biết.

Sau khi dịch bệnh xảy ra, trong thành lại càng có nhiều nạn dân xin lánh nạn, trong đó còn có cả Trần phu tử. Người này cũng là bởi sau khi chiến loạn xảy ra, không có chỗ nương thân, tiền trên người lại bị cướp đi, cuối cùng không còn cách nào, đành đi theo đoàn người đến xin ở nhờ huyện Mậu. Chúng ta tất nhiên cũng không thể để ông ấy tiếp tục lưu lạc bên ngoài, bèn cùng nhau mời Trần phu tử vào trong huyện nha. Trần phu tử trông thấy chúng ta liền trách tại sao lại đắc tội với Mã Văn Tàì, nhưng bản thân ông ấy cũng không nghĩ ra biện pháp gì khác, chỉ cứ lải nhải mãi vài câu như vậy. Chúng ta nghe xong cũng chỉ cười trừ.

Hai ngày sau đó, Mã Văn Tàì sai người đến truyền lệnh, muốn ta, Lương Sơn Bá và Vương Lam Điền tự động đầu hàng, sau đó mở cửa thành để đại quân vào, cũng muốn chúng ta giao ra những kẻ lần trước dám chống đối quân lính, xử trảm thị chúng. Yêu cầu này thật sự có chút quá đáng, bèn truyền tin lại, ta muốn cùng hấn hòa giải, bảo hấn lui binh, ta sẽ cùng hấn về kinh, đem sự thật trình báo thánh thượng. Mã Văn Tàì lại giận dữ đáp, chúng ta không đầu hàng hấn sẽ giết toàn thành!

Không thể không nói, hấn cứ như vậy thì chúng ta cũng không còn cách nào. Huống hồ đây là huyện Mậu trọng yếu nhất đối với ca ca, ta tất nhiên không thể để Mã Văn Tàì giết cả thành. Chúng ta cứ gắng co như vậy, Mã Văn Tàì cũng không có trực tiếp đem binh tấn công, mà chỉ ra lệnh bao vây toàn thành. Mà trong thành lương thực cũng không còn bao nhiêu, Lương Sơn Bá vốn tính đi tìm Chúc Anh Đài để mua ít lương thực, kết quả Mã Văn Tàì bây giờ làm như vậy, cái gì cũng không thể làm.

Trong thành đồ ăn càng ngày càng ít, bởi vì hầu hết lương thực đều đã phát cho dân chúng, nên trong huyện nha hầu như cũng chẳng còn gì để ăn. Nơi này lại có thêm nhiều người như vậy, chuyện ăn uống của chúng ta cũng xảy ra vấn đề. Vương Lam Điền kiên trì nói hấn là quan huyện, mua lương thực là tiền hấn bỏ ra, nếu cắt xén đồ ăn của hấn nếu không hấn sẽ không phối hợp với chúng ta nữa. Ta cũng không có cách khác, đành phải đem đồ ăn của mình một nửa đưa cho hấn, một nửa còn lại đưa cho ca ca. Ca ca ta một ngày cũng không được ăn đủ, đôi đến mức cả người gầy yếu phờ phạc.

Tuân Cự Bá thấy vậy, định sẽ đồ ăn của hấn cho ta, thấy ta không chịu, liền đưa ra chủ ý, nói là muốn bắt chim để ăn. Nhưng mà đầu năm nay thiên tai liên miên, trên trời bóng một con chim cũng nhìn không thấy, đừng nói đến bắt xuống được. Cuối cùng, Tuân Cự Bá đành nói, vậy thì bắt chuột ăn. Thời gian trước có lương thực, không biết từ đâu chạy tới rất nhiều chuột, chúng cắn trộm không biết bao nhiêu lương thực. Huống hồ lâu rồi mọi người không được ăn thịt, không bằng làm thịt con chuột ăn cho đỡ thèm.

Ta có chút lo lắng, cảm thấy trên người con chuột mang theo rất nhiều mầm bệnh, vụn nhất rửa không hết được, để bệnh vào người thì hỏng bét. Nhưng Tuân Cự Bá lại nói không có việc gì, thấy ta không chịu, hấn liền tự mình đi bắt chuột, kéo theo cả một đám nha dịch to gan. Trần phu tử buổi tối ăn cháo cảm thấy không đủ no, cũng chạy lại giúp vui, vừa ăn vừa hỏi thịt gì mà thơm như vậy, kết quả nghe Tuân Cự Bá nói là con chuột, làm ông ta sợ đến mức ói hết ra, bị người khác trách là lãng phí.

Bệnh tình của ca ca càng ngày càng nghiêm trọng, người gầy đến mức chỉ còn da bọc xương. Sư gia nói, vẫn là mau chóng chuẩn bị hậu sự đi, phòng chừng cũng chỉ còn mấy ngày nữa thôi. Ta trong lòng khổ sở, không cho phép bất kì kẻ nào đi chuẩn bị quan tài, bản thân tự mình sắc thuốc cho ca ca uống, chỉ hy vọng kỳ tích xuất hiện, ca ca có thể hồi phục. Hai ngày này, sắc mặt ca ca cũng tốt hơn, thỉnh thoảng hấn còn có thể đứng lên đi lại, nhưng ta lo sợ, đó chỉ là do hồi quang phản chiếu.

Ca ca cũng nói với ta rất nhiều chuyện, nói nhiều nhất chính là sự thay đổi của ta. Hấn nói khi chúng ta còn nhỏ, hấn không hiểu chuyện, thường xuyên bắt nạt ta, làm cho ta rất xa lạ với hấn, sau này có muốn tốt với ta, cũng bị ta hờ hững quay đi. Lần đến trường kia, vốn là chính hấn muốn đi học, nhưng vì thân thể này của ta muốn trốn tránh hôn sự, nhất định muốn giả trai thay hấn đi học. Hơn nữa còn không chịu mang theo tiền của hấn, nửa đường lại lên bỏ trốn một mình, kết quả lại gặp sơn tặc, may mà không có chuyện gì.

Ta tự nhiên không thể nói với hấn, cái vị muối muối kiểu ngao bướng bỉnh kia của hấn cũng không biết bây giờ đang ở đâu, hiện tại ngồi ở đây chỉ là một linh hồn đến từ thế giới khác. Có một số chuyện, chung quy cũng không nên nói ra.

Nhưng mà trong thành lại bùng lên dịch hạch.

Những người đầu tiên nhiễm bệnh là một vài tên nạn dân, rất nhanh cũng có vài tên nha dịch nhiễm bệnh, trong đó bao gồm cả Tuân Cự Bá và Trần phu tử. Huyện Mậu lại chìm đắm trong sợ hãi. Đại phu đến xem bệnh, liền nói bệnh này chưa có thuốc chữa, sau đó vội vàng ra khỏi huyện nha, nhất định không chịu quay lại. Sau đó lại có thêm người nhiễm, rồi Vương Lam Điền và ca ca cũng nhiễm bệnh. Thư đồng của Vương Lam Điền sợ lây bệnh vào người, suốt đêm chạy trốn khỏi huyện, bỏ mặc chủ nhân của hấn một mình đau đớn ở trong phòng rên rỉ.

Ta và Lương Sơn Bá gấp đến mức đầu đầy mồ hôi, bọn nha dịch còn khỏe mạnh cũng sợ chết khiếp, ào ào nói muốn đem tất cả những người bị bệnh đi hỏa thiêu, không chừa một ai, nhưng mà những người đó, có ai không phải là người thân hay bằng hữu của chúng ta, làm sao chúng ta có thể hạ thủ! Ta và Lương Sơn Bá trong một đêm cơ hồ nghĩ đến bạc đầu, hoảng loạn lo lắng, may nhờ Tử Cừu nghĩ ra quyển sách thuốc của Vương Lan cô nương, vội vàng đi tìm, muốn thử xem trong sách có viết cách chữa dịch hạch hay không. Kết quả bên trong thực sự có ghi chép về dịch hạch, bao gồm triệu chứng bệnh lí và cách trị liệu, nhưng trong đó có một câu, cần có một loại độc để làm trung hòa thuốc, như vậy thuốc chế ra mới thành công chữa được dịch

hạch.

Nhưng mà loại độc này phi thường hiếm thấy, hiện giờ huyện Mậu lại đang rối ren, căn bản không có thời gian đi tìm loại độc này. Mà ngay cả cứ cho là chúng ta có thể ra khỏi huyện Mậu, phỏng chừng đến lúc tìm được loại độc đó thì dân trong huyện cũng đã chết sạch rồi!

“Diệp...Diệp công tử. Thật ra loại độc này, ta nhớ là trong huyện Mậu chúng ta, không phải không có.” Tứ Cửu thấy chúng ta lo lắng, liền đứng ở bên cạnh dè dặt nói ra một câu như vậy. Ta và Lương Sơn Bá lập tức ngẩng đầu nhìn hân. Tứ Cửu có chút khẩn trương:

“Ta nhớ đại phu đã từng nói qua, ca ca của Diệp công tử, hình như chính là nuốt độc này. Lúc ấy ta còn nói, không hồ là công tử nhà giàu, ngay cả uống thuốc độc cũng phải chọn độc hiếm...Ta nghĩ, dù sao cuối cùng hân cũng chết, chỉ bằng bây giờ dùng máu của hân để cứu sống người trong huyện đi...”

“Hò đồ!” Lương Sơn Bá giật dừ, liền răn dạy Tứ Cửu. Tứ Cửu có chút ủy khuất, nói: “Cũng không phải là lấy hết máu của hân mà, chỉ cần một chút làm thuốc dẫn thôi...”

“Người còn dám nói!” Lương Sơn Bá có chút tức giận, muốn đuổi Tứ Cửu ra ngoài. Ta lại ngăn Sơn Bá huynh lại, trong lòng âm thầm cân nhắc. Ca ca đã quan tâm đến huyện Mậu như vậy, khẳng định sẽ không để ý việc phải lấy máu mình để cứu người. Nếu dùng một lượng máu không nhiều lắm, cũng vẫn có thể được. Nhưng mà ca ca lúc trước cũng bị trúng độc, hiện giờ lại nhiễm dịch hạch, trong cơ thể hân độc tố quá nhiều, nếu làm thuốc dẫn liệu có gây ra bệnh khác hay không...

Đúng lúc này, sư gia lại từ bên ngoài chạy vào, báo cho chúng ta, Tuần Cự Bá và Trần phu tử sắp chết rồi!

Mạng người quan trọng. Ta không dám chần chừ nữa, vội vàng chạy đến phòng của ca ca, hỏi hân có nguyện ý hay không dùng máu cứu người. Ca ca không nói hai lời, còn tỏ vẻ nếu cần, lấy hết máu của hân cũng được. Bởi vì đại phu sợ hãi không chịu tới gần, cho nên Lương Sơn Bá phải tự tay lấy máu, máu của ca ca chảy ra đều là màu đen, thoát nhìn rất ghê rợn, nhưng mà với tình trạng bây giờ mà nói, hết thầy cũng chỉ là để cứu ngựa chết thành ngựa sống mà thôi. Tất cả đều phải xem ý trời.

Không ngờ máu của ca ca phối với thuốc, lại thực sự có hiệu quả. Mặc dù có một bộ phận sau khi uống thuốc thì bệnh tình nặng lên rồi chết, nhưng đại bộ phận mọi người đều còn sống. Chúng ta sau đó cũng tổ chức đem toàn bộ chần và gối đầu có khả năng chứa mầm bệnh đi thiêu, lại giết sạch chuột trong thành, cuối cùng dịch hạch trong thành cũng coi như hết.

Nhưng dịch hạch không chỉ bùng nổ ở chỗ của chúng ta.

Quán của Mã Văn Tài đóng ở ngoài thành, không may cũng bị nhiễm dịch hạch

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Kết thúc

“Ngoài thành, quán của nhà họ Mã cũng có rất nhiều người mắc bệnh, thật sự là ông trời có mắt, khiến cho bọn họ bị vây ở đây, hừ, cầu cho dịch hạch giết hết tất cả bọn chúng đi!”

Tứ Cửu cảm giơ trức, nghe thấy chuyện đó liền kích động chạy tới thông báo tin tức. Nhưng thấy ta thần sắc không tốt, liền im miệng không kể nữa. Lương Sơn Bá khẽ nhủ mầy, nghiêm khắc răn dạy hân: “Tứ Cửu, ông trời đức hiếu sinh, người làm sao có thể tùy tiện nguyên rủa người khác?”

“Nhưng mà bọn hân...”

“Bọn họ cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, có ai nguyện ý xa nhà, đi chết ở nơi đất khách quê người đâu?” Ta lắc đầu, Tứ Cửu cũng biết bản thân sai rồi, liền dừng một chút, sau đó không nhịn được nói tiếp, “Mặc kệ ra sao, thừa dịp tất cả quan binh của bọn họ đều bệnh nặng, chúng ta vừa vặn có thể đánh đuổi bọn họ đi. Những người này đều không phải người tốt, dám đem người chúng ta cử ra ngoài mua lương thực giết chết! Nhất định phải để bọn chúng cũng phải chịu một cái giá đắt! Diệp công tử, người đừng vì có quan hệ thân thiết với Mã Văn Tài, mà tha cho bọn họ, vừa rồi ta đã thấy người lên sai người thu thập thảo được. Ta nói cho người biết, người cũng phải suy nghĩ cho vị huynh trưởng ốm yếu của người, hân đã mất nhiều máu như vậy, lại còn phải đi cứu mấy binh lính ngoài thành, mạng của hân, chỉ sợ cũng không giữ được đâu!”

“Tứ Cửu!” Lương Sơn Bá nhủ mầy. Ta không nghĩ tới hành động của bản thân lại bị Tứ Cửu bắt gặp, trong lúc nhất thời có chút xấu hổ. Lúc này, lại thấy Tuần Cự Bá từ trong phòng đi ra, sắc mặt tuy rằng vẫn còn tái nhợt, nhưng bệnh tình cũng đã thuyên giảm nhiều. Hân lại gần vỗ vai ta, cao hứng nói:

“Hoa Đường, ca ca của người, thế nhưng vừa tỉnh lại rồi! Vốn đại phu nói trong người hân tích tụ nhiều độc tính, mấy ngày qua luôn hôn mê, sợ rằng sẽ không qua khỏi. Nhưng vừa rồi ta có xem qua, cảm thấy hân lại khá hơn nhiều, chẳng lẽ thuốc của Vương Lan cô nương đã phát huy công hiệu? Người nếu không tin thì vào xem một chút?”

Ta vừa nghe xong câu nói của Tuần Cự Bá, vội vàng bỏ lại Lương Sơn Bá và Tứ Cửu, vọt vào trong phòng. Ca ca lúc này đang ăn, cũng không biết là ai đưa cho hân một cái bánh nướng vừa khô vừa cứng, lúc này hân đang cố sức mà cắn. Thấy ta vào, hân liền buông bánh nướng xuống, hỏi ta:

“A Đường, người sao vậy, đói bụng à? Ca ca có cái bánh này, lại đây ăn.”

Ta không nói gì, chỉ bước đến gần ca ca, cẩn thận nhìn sắc mặt của hắn, tuy cơ thể vẫn gầy yếu, nhưng mà khí đen trên mặt cũng giảm đi, khôi phục lại một chút hồng nhuận. Chẳng lẽ là hồi quang phản chiếu? Trong lòng ta một trận khổ sở, nhìn không được ôm lấy ca ca, muốn nói cái gì đó, lại nghẹn ở trong cổ họng, không nói ra nổi thành lời. Ca ca thờ dài, giờ tay vỗ vỗ đầu ta, khàn khàn nói:

“Tốt lắm, không có chuyện gì nữa rồi, yên tâm, độc đã được giải, ta sẽ không chết. Đừng khóc, A Đường ngoan, đừng khóc, ca ca không sao nữa rồi...”

“Độc đã được giải?” Ta vội vàng đứng lên, kinh ngạc nói, “Sao lại như vậy? Độc làm sao được giải? Chẳng lẽ ca ca, huynh tìm được Thiên Sơn tuyết liên rồi?”

“Là dịch hạch.” Ca ca lại vỗ đầu ta, “Có lẽ là dịch hạch đã trung hòa với hai loại độc kia, hơn nữa mấy hôm trước các người lấy máu của ta, cho nên độc tố trong cơ thể cũng theo đó mà ra ngoài, sau đó ta cảm thấy thân thể ấm dần lên, đêm qua cũng nôn ra không ít máu đen, hôm nay liền phát hiện thân thể đang dần hồi phục. Vừa rồi đại phu cũng có đến khám, để lại cho ta một phương thuốc, nói là nếu uống theo phương thuốc này, cùng với chậm rãi điều dưỡng thì sẽ hoàn toàn hết bệnh.”

“Làm sao có thể...” Ta có chút kinh ngạc sững sờ, làm sao có thể, dịch hạch lại cứu mạng ca ca... Làm sao có thể...

“Có lẽ đại tẩu người đột nhiên thay đổi ý kiến, không muốn ta đi cùng nàng. Có lẽ nàng thấy người ở đây, biết ta đi sẽ không an tâm...” Ánh mắt ca ca nhìn về phía cửa sổ, nhìn chằm chằm những đám mây trắng đang trôi, ngân người vài giây rồi rất nhanh khôi phục tinh thần, nhẹ giọng nói:

“Chuyện ở đây, giao cho ta đi. Chuyện gì người muốn làm thì cứ làm, đừng để tâm người khác nghĩ thế nào. Huyện Mậu tuy quan trọng, nhưng chuyện mà người muốn làm, ta nghĩ cũng rất quan trọng với người. Nếu có chuyện gì xảy ra, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

“Không cần ca ca chịu trách nhiệm, chỉ là, ta muốn xin ca ca thêm một ít máu nữa.” Ta cắn môi, “Ta muốn đi cứu người, hiện tại phải đi.”

Ca ca không nói hai lời, định cầm chùy thủ rạch một đường lên cổ tay. Ta vội vàng ngăn cản hắn, sau đó sai người mang tới một cái chén nhỏ, cắt lấy một ít máu ở mao mạch, rồi lại băng bó cẩn thận cho ca ca. Thảo dược đã sớm thu thập đầy đủ, bởi vì bây giờ ta còn đang cầm quyền ở huyện Mậu, những người khác cũng không bàn nhiều, lẳng lặng nghiền nát thành thuốc bột, sau đó vốn định chuyển ra ngoài thành cho quan binh. Ai ngờ Mã Văn Tài lại ra lệnh cho quân lính không được nhận bất kì thứ gì của dân huyện Mậu.

Bởi vì dịch hạch mà nhiều người trong đại quân đã tử vong, bây giờ rõ ràng có thuốc chữa, tướng quân lại không cho bọn họ dùng, vì vậy một ít binh lính của Mã gia bắt đầu có ý đồ làm phản. Chúng ta nhân cơ hội đó đem gói thuốc cột chắc vào thân mũi tên, rồi bắn về phía doanh trại. Mã Văn Tài lại ra lệnh đem thiêu hủy tất cả số dược đó, kết quả bản thân hắn cũng bị nhiễm dịch hạch, hôn mê bất tỉnh. Vì thế nên mấy ngày kế tiếp, ta và Lương Sơn Bá dốc hết sức đánh bại quân ngoài thành. Toàn bộ người trong quân doanh cơ hồ đến một nửa là đã nhiễm bệnh, số binh lính còn lại thì vô cùng hoảng sợ, vội vàng cầm lấy thuốc của chúng ta nuốt vào, cũng không vậy thành nữa.

Lương Sơn Bá và Tuân Cự Bá rốt cuộc tìm được cơ hội, vội vàng vàng đi ra khỏi thành liên hệ với Chúc Anh Đài để mua lương thực, mà ta thì ở trong quân doanh tìm được Mộc Cận. Tiểu cô nương đáng thương này tuy không bị mắc dịch hạch, nhưng luôn phải sống trong cảnh nom nớp lo sợ, vừa nhìn thấy ta liền khóc lớn. Ta an ủi nàng một chút, sau đó nhanh chóng đi đến đại doanh của chủ soái tìm Mã Văn Tài.

Mã Văn Tài còn đang hôn mê bất tỉnh, quân sư bên cạnh hắn sớm đã vào lúc dịch hạch bùng phát thì bỏ chạy, cho nên chỉ còn Mã Thống ôm mũ giáp ngồi trong doanh trại chăm sóc hắn. Nhìn thấy ta đến, Mã Thống không khỏi thở phào, cảm kích nhìn ta, sau đó đi theo Mộc Cận ra ngoài. Mã Văn Tài mới mắc dịch hạch, cần phải nhanh chóng trị liệu mới tốt, vì thế ta liền trực tiếp mang thuốc đã sắc cẩn thận bưng đến giường, định dùng ống tre đổ thuốc vào trong miệng của hắn. Ai ngờ vừa mới đặt vào, Mã Văn Tài lại tỉnh giấc, giẫy giụa đẩy ta ra, mặt tái nhợt nói:

“Người vào đây bằng cách nào?”

“Đương nhiên là đi vào.” Ta kỳ quái nhìn hắn một cái, cầm chén thuốc lên, “Được rồi, Văn Tài huynh, những lời thừa thãi không cần phải nói, trước uống thuốc đã.”

“Đây là thuốc gì! Ai cho người vào!” Mã Văn Tài vừa tỉnh lại câu giận, đẩy ta ra. Ta không nghĩ tới hắn đã ốm mà vẫn còn sung sức như vậy, lại chỉ lo thuốc bị đổ, cho nên cả người bị hắn đẩy ngã lăn xuống đất, đầu thiếu chút nữa đập vào chân ghế dựa. Mã Văn Tài thấy thế càng tức giận, lớn tiếng trách móc ta có đầu sao không chịu suy nghĩ, thấy người ta đẩy cũng không né tránh! Ta cảm thấy cùng người không hiểu lí lẽ như hắn nói chuyện thật sự quá phí thời gian, vì vậy cố sức đứng lên, không nói hai lời đẩy hắn ngã xuống giường, lạnh mặt nói:

“Uống thuốc cho ta!”

“Ta mới không uống thuốc do bọn dân đen làm!” Mã Văn Tài môi tím tái, nhưng vẫn mạnh miệng nói, “Diệp Hoa Đường, ta nói cho người biết, người đừng mơ tưởng dùng thuốc này để uy hiếp ta. Ta nhất định sẽ bắt bọn Lương Sơn Bá về kinh, người nếu trong lòng còn có ta, thì đừng có ngăn ta, ta tuyệt đối sẽ không thông đồng làm loạn với các người!”

“Ta sao lại muốn uy hiếp người, lại vì sao muốn ngăn người?” Ta thờ dài, đem thuốc đặt sang bên cạnh, nói với hắn, “Ta chính là Huyện lệnh huyện Mậu, người muốn bắt người, tự nhiên là phải bắt ta. Nhưng mà với tình trạng hiện giờ của người, làm sao có thể mang ta về kinh gặp hoàng thượng đây? Cho nên trước tiên phải uống thuốc, đợi cho đến khi sức khỏe hồi phục, lại nói tiếp những chuyện khác cũng không muộn.”

“Người làm sao có thể là Huyện lệnh? Ca ca người rõ ràng đã bị son tặc bắt đi, không rõ tung tích, Huyện lệnh nhất định phải là Lương Sơn Bá mới đúng! Ta nghe Vương đại nhân nói, triều đình vốn chính là định an bày chức vụ đó cho hần, lại không hiểu vì sao chuyển thành người, nhất định là Lương Sơn Bá đã lên lút nói gì đó với Tạ thừa tướng.”

Mã Văn Tài giẫy giụa ngồi dậy, nắm lấy tay của ta, vội vàng nói, “A Đường, người đừng giúp hần, người mặc kệ đi. Chỉ cần bây giờ chúng ta bắt Lương Sơn Bá về, chiếm được công trạng, ta có thể sẽ được thăng chức. Cha người đã nói, chỉ cần chức quan của ta cao hơn ngũ phẩm, hần sẽ đem người gả cho ta, đến lúc đó, người chính là tướng quân phu nhân, người muốn làm gì thì tùy người, nhưng mà bây giờ đừng tùy hứng, chúng ta nhất định phải bắt Lương Sơn Bá về. Hiện giờ những nơi loạn lạc cơ bản đều đã bình định rồi, ta cũng sẽ lập tức về kinh, bỏ lỡ cơ hội lần này, lần sau nó sẽ không xuất hiện nữa!”

“Không cần thăng quan.” Ta lẩm bẩm nói, “Người yên tâm, không cần quan tâm đến cha ta. Người không bắt Lương Sơn Bá cũng không có vấn đề gì, mọi chuyện đều không sao hết.”

Ta nghĩ sau sự kiện này, cha ta hẳn cũng không thể lại ép gả ta cho Vương Lam Điền. Chuyện hôn sự, tất cả đều giao cho ca ca quyết định.

Nhưng Mã Văn Tài không chịu uống thuốc, khiến ta tức giận không thôi, liền gọi Mộc Cận vào, hai chúng ta liền trực tiếp cạy miệng hần ra rồi đổ thuốc vào. Không đợi đến lúc hần hoàn toàn hồi phục, triều đình cũng đã hạ ý chỉ, bởi vì Huyện lệnh huyện Mậu trị bệnh có công, cho nên miễn tội tranh mua quân lương, hơn nữa còn lệnh cho Huyện lệnh Diệp Hoa Đường, Vương Lam Điền trở về nhà, tiếp tục chờ lệnh. Mã Văn Tài cũng nhận được mệnh lệnh lập tức phải dẫn binh về kinh, không tiếp tục truy cứu trách nhiệm của Huyện lệnh huyện Mậu nữa.

Ý chỉ này truyền xuống dưới vô cùng nhanh, khiến ta hoài nghi không biết triều đình có phải có thiên lý nhãn hay không. Nhưng mọi chuyện cũng như vậy mà vượt qua sóng gió. Chúc Anh Đài từ Chúc gia đã vận chuyển đến một phần lương thực, triều đình cũng đưa tới một phần, thiên tai ở huyện Mậu cơ bản xem như đã hết, nhưng Lương Sơn Bá lại không quay lại. Nghe nói là Tô An dẫn bọn son tặc đến Thượng Ngưu Chúc gia trang, cho nên Lương Sơn Bá muốn đi hỗ trợ nhà họ Chúc chống cự, nhất thời chưa thể quay về huyện Mậu, chỉ bảo Tuần Cự Bá một mình áp tải lương thực về. Đi cùng với hần còn có Vương Lan cô nương, hai người đó vành tai và tóc mai chạm nhau, tình chàng ý thiếp nồng thắm.

Bệnh tình của ca ca ngày càng chuyển biến tốt, đã bắt đầu có thể đứng ra xử lý một ít công việc lớn nhỏ trong huyện. Tình hình bệnh dịch cơ bản đã được khống chế, Vương Lan cô nương lại tìm được một loại dược thảo mới thay thế cho loại độc lạ kia, cũng đem phương thuốc trị bệnh này truyền ra ngoài, vì thế cứu được rất nhiều mạng người. Tình hình chiến loạn cũng ổn định, nên sau khi trở về, triều đình ép Mã Văn Tài nộp lại ấn tượng, mặt khác lại phái hần đi làm quan ở một quận khác. Lại nói đến ta và ca ca phối hợp lừa gia đình, nói là Mã gia có thuốc có thể trị được bệnh của ca, cha ta nghe xong liền đồng ý hôn sự của ta và Mã Văn Tài. Ông ấy vội vàng đưa ta đến nhà họ Mã chỉ vì muốn đổi lấy sự bình an cho ca ca, nên hôn sự cũng tổ chức qua loa. Mã Văn Tài đối với chuyện này phi thường bất mãn, nói là về sau nhất định sẽ tổ chức lại cho ta một hôn lễ long trọng khác.

Điều đáng nhắc tới là Tô An trong quá trình tấn công vào Chúc gia trang, trên người bị trúng mấy mũi tên, trước khi chết hần còn dùng thân thể để bảo vệ Cốc Tâm Liên. Sau đó Cốc Tâm Liên đào vong trở lại huyện Mậu, không biết thế nào lại lưu lạc đến bên cạnh ca ca ta, trở thành thiếp của ca ca. Mã Bát ca của Chúc Anh Đài vì đánh chết người, bị quan huyện bắt vào đại lao, cũng không biết khi nào sẽ được thả ra. Nghe nói người bị hần đánh chết không phải ai xa lạ, mà chính là người đã học cùng trường với chúng ta, Tàn Kinh Sinh, lại cũng không biết vì sao cái tên mộng du đó chộc tới ca ca của Chúc Anh Đài để rồi mất mạng. Quả thật là nhân sinh như giấc mộng.

Lúc rời khỏi Hàng Châu, ta liền kéo Mã Văn Tài đi đến vườn đào ở Tây Hồ. Nơi đó vẫn như trước, hoa đào nở rộ, ngập tràn trong không gian là sắc hồng, nhưng ngôi nhà gỗ đã chẳng còn người ở nữa, trống rỗng tịch liêu. Mã Văn Tài nhìn thấy cái nhà gỗ kia lại nổi cáu, còn muốn dùng cây đuốc trên tay thiêu rụi căn nhà. Cái tính cáu kỉnh này của hần, cũng không biết bao giờ mới hết được.

Thôi, hần có muốn làm gì, cũng không sao hết.

Dù sao chỉ cần còn sống, sẽ còn có tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Phiên ngoại 1

Ở trong mắt hầu hết mọi người, Diệp Hoa Đường là một kẻ ăn chơi trác táng.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy, hần cường chiếm nam nữ, ức hiếp bá tánh, không chuyện ác nào không làm. Đương nhiên, có lẽ, ở một khía cạnh nào đó, đây đúng là sự thực. Nhưng, bản thân Diệp Hoa Đường lại không chút quan tâm đến cái nhìn của người ngoài, hần chỉ đau khổ vì thái độ của muội muội đối với mình.

Muội muội là một người kiêu ngạo, tất nhiên không thể chịu đựng được việc có một ca ca vô dụng như hần. Nói thẳng ra, bọn họ chưa bao giờ thân thiết với nhau. Diệp Hoa Đường không thích đọc sách viết chữ, chỉ thích làm đồ chơi, mà sản phẩm hần làm ra, tất cả đều được chuyển đến phòng của muội muội để lấy lòng. Nhưng, mặc kệ là hoa đăng tinh xảo hay bất kỳ cái gì, chúng cũng sớm bị tổng ra ngoài cửa. Hơn nữa, muội muội còn lạnh lẽo nói:

“Ca ca, hôm nay thầy giáo lại nói huynh không chịu lên lớp. Ta nghĩ, thay vì rảnh rỗi làm đồ chơi, không bằng huynh tự ngắm lại xem, đến lúc cha trở về

thì huynh phải ăn nói với ông ấy như thế nào đi.”

Muội muội không thích đồ chơi, cũng không thích hán. Hán chính là một ca ca vô dụng. Nhưng quả thực, dù có cố gắng đến đâu, khổ học nhiều bao nhiêu, hán cũng không theo kịp bạn bè cùng trang lứa. Trong dòng họ, người có thành tích học tập kém nhất, e rằng cũng chính là hán đây.

Đôi khi, Diệp Hoa Đường cảm thấy, nếu muội muội là con trai thì tốt rồi, nàng ham đọc sách như vậy, tất nhiên thông minh hơn hán không biết bao nhiêu lần.

“Ai nói như vậy chứ, ngươi không hề kém người khác nha.”

Trên bãi cỏ xanh biếc, cô gái kia cười như tỏa nắng, đôi mắt đen ướt sũng nước. “Vì sao cứ nhất định chỉ có người đọc sách mới cứu được thiên hạ? Trên đời này có rất nhiều người đọc sách, ai nấy ngoài miệng cũng đều rao giảng trong sách có nhà vàng. Nhưng huynh thử nhìn mà xem, bọn hán vừa lên làm quan đã vội vàng tham ô nhận hối lộ, một chút cũng không để tâm đến sống chết của nhân dân!”

“Muội không thích nhất chính là đám người đọc sách miệng đầy nhân nghĩa đó. Nói thì dễ nghe làm sao, đến khi thật sự làm quan rồi, họ cũng chỉ lo cướp đoạt mồ hôi xương máu của dân chúng. Những nơi khác tạm thời chưa bàn đến, chỉ cần nhìn huyện chúng ta xem, mỗi năm lũ lụt cuốn trôi đi bao nhiêu nhà cửa? Nhưng huyện lệnh thì sao, cả một đám suốt ngày chỉ nghĩ đến việc tăng thuế, không ngừng tăng thuế tăng thuế, mặc kệ người ta còn nhà còn cửa hay không cũng phải nộp thuế! Dân chúng vô cây không có mà gặm, trong khi quan lại thì chè chén phê phỡn, còn cưới một đồng đại thiếp tiểu thiếp, thực đúng là...Này, ngươi làm cái gì vậy! Đừng có động tay động chân, hừ! Ta nói cho ngươi biết, sau này lấy ta rồi, không được cưới vợ bé nữa. Nếu ngươi dám làm trái, ta sẽ xua chó cắn chết nàng kia!”

“Nàng là phận nữ nhi sao lại độc ác như vậy? Cẩn thận về sau không ai dám cưới nàng a.”

“Nếu ngươi dám phụ bạc ta, ta sẽ băm ngươi làm trăm mảnh, ném xác xuống Tây Hồ cho cá ăn!”

“Được được được, không phụ bạc không phụ bạc. Sau này, nếu Diệp Hoa Đường tôi đã cưới A Lan làm vợ mà còn dám cưới vợ bé khác, sẽ bị nương tử thân ái của tôi ném xuống Tây Hồ. A Lan, ta đã thề độc như vậy rồi, không cho phép nàng nửa đường chơi xấu, chê ta vô dụng mà đi gả cho Vương công tử Lý công tử gì gì đó đâu.”

“Cái này còn phải xem ngươi có bản lĩnh hay không.”

...

Lời thề năm xưa còn văng vẳng bên tai, vậy mà cô nhân đã sớm không còn. Con người hán yêu quý nhất trong đời, đã chết trong bệnh tật. Từ đó về sau, hán lại càng thêm buông thả, chơi bời sa đọa, không còn một chút chí tiến thủ nào. Cho dù có được công danh sự nghiệp thì sao, vẫn là không thể...khoe với người kia. Hán cần gì phải diễn trò cho người khác nhìn đây? Vì thế, Diệp Hoa Đường quyết định mặc kệ thanh danh, mặc kệ tính mạng, mong rằng làm như vậy cha mẹ sẽ hết hy vọng, để cho hán có cơ hội sớm được đầu thai gặp lại A Lan. Hán bắt đầu liều mạng đem tiểu thiếp về nhà, những người này, hoặc là nữ tử không còn muốn ở trong lầu xanh, hoặc là kẻ lưu lạc không nhà không cửa, thậm chí, trong số đó còn có cả ăn xin ven đường. Tuy rằng hán chưa bao giờ chạm vào bọn họ, nhưng tiểu thiếp dù sao cũng là tiểu thiếp. Hán đã phản bội lời thề rồi, A Lan, sao nàng còn chưa xuất hiện, ném kẻ phụ bạc này xuống Tây Hồ đi! Nếu như có thể một lần nữa gặp lại nàng, cho dù bị băm làm trăm mảnh ngàn mảnh, hán cũng cam lòng.

Nhưng mà, hán lại không nỡ bỏ lại cha mẹ, bỏ lại muội muội chưa hiểu chuyện. Nàng còn nhỏ như vậy, không biết được cay đắng của cuộc đời, tính tình thì kiêu ngạo, về sau nếu phụ quân đối xử không tốt với nàng, nàng phải làm sao đây?

Ôm tâm tư mâu thuẫn như vậy, ngày qua ngày, hán ngồi đàn một chỗ, mãi cho đến khi cha hán bạt tai một cái.

“Ngươi nhìn xem, hiện tại ngươi đã biến thành bộ dạng gì rồi! Cũng chỉ là một đứa con gái thôi, vậy mà ngươi lại nhớ mãi không quên, còn ra thể thống gì nữa! Hừ, cũng tại mẹ ngươi quá nuông chiều, cho nên bây giờ ngay cả mình họ gì ngươi cũng quên rồi.”

Một lá thư giới thiệu được đặt trước mặt hán.

Cha bắt hán phải đến trường đọc sách.

Trường Ni Sơn ở Hàng Châu.

Hàng Châu, hình như rất gần Tây Hồ. Trong lòng của hán lại dấy lên một tia hy vọng.

Là A Lan của hán, A Lan đang gọi hán tới gặp nàng sao?

“Ca ca. Đưa giấy giới thiệu của ngươi cho ta, ta muốn đến trường.”

Muội muội của hán, lần đầu tiên chủ động tới tìm hán, chỉ để đưa ra yêu cầu này.

“A Đường, ngươi là con gái, làm sao có thể đến trường?” Hán vội vàng khuyên can, “Nếu như không thích lập gia đình, ngươi yên tâm, ca ca đã nói với nương rồi, sẽ không gả ngươi cho nhà họ Vương ở Thái Nguyên nữa. Dù sao, nương cũng nói, đây mới chỉ là ý định gần đây của cha thôi...”

“Ca ca, không cần khuyên ta. Ngươi cho dù đến trường thì có khả năng học được cái gì chứ? Ngay cả tên của mình ngươi còn viết không xong kia mà? Cho nên, tốt nhất là đưa giấy cho ta đi. Có cho ngươi đến trường, cũng chỉ làm lãng phí tiền bạc mà thôi. Ngươi vốn đã quen sống cuộc sống quần là áo

lạ, có đi học hay không, mọi người cũng chẳng có ý kiến gì đâu.”

A Đường...

Muội muội của hần, vẫn ghét bỏ hần. Nhưng hần lại không có cách nào trách mắng nàng. Bởi vì muội muội của hần vẫn còn chưa hiểu chuyện.

Mà chuyện xảy ra sau đó đã khiến hần hối hận không thôi, còn vì thế mà lâm bệnh nặng một trận.

Muội muội hần bị cướp đoạt đường! Cũng may mà nàng không sao.

Chỉ hơi buồn ở chỗ, muội muội vô lương tâm không thèm viết thư về nhà, nếu không phải người của Tạ gia thông báo, mọi người không biết còn lo lắng cho nàng bao lâu. Vì thế, hần quyết định phải chạy tới Hàng Châu xem muội muội sống thế nào.

Bệnh nặng còn chưa lành, hần đã lên giấu mẹ, mang theo tiền bạc, xuôi thuyền gỗ đến trường Ni Sơn ở Hàng Châu. Đến khi tận mắt nhìn thấy muội muội bình an vô sự, hần mới thở phào nhẹ nhõm. Mà ngoài ý muốn nhất, chính là muội muội lại tỏ ra thân thiện vô cùng.

Rốt cục muội muội đã trưởng thành rồi.

Nhìn khuôn mặt tươi cười rực rỡ của nàng, hần cảm thấy đáy lòng cũng ấm áp dịu dàng.

Hần và muội muội, máu chảy ruột mềm. Cha mẹ đều không quan tâm con gái, nếu như ngay cả hần cũng mặc kệ muội muội, vậy thì nàng phải dựa vào ai đây?

Người trong trường, phần lớn là nam nhân lỗ mãng. Nhưng người ở cùng phòng với muội muội thật ra cũng không tệ lắm, rất hiểu đạo lý, có quy củ, quả thực là chính nhân quân tử. Chỉ là, không biết có phải hần bị ảo giác hay không, vẫn luôn cảm thấy trong mắt người kia có nét tàn nhẫn. Hơn nữa, kể cả trong lúc ngủ, người kia cũng mặc nguyên áo khoác. Chẳng lẽ muội muội đã giao dịch gì với hần hay sao?

Tuy rằng trong lòng vô cùng hoài nghi, nhưng Diệp Hoa Đường cũng không biểu lộ ra ngoài. Qua sinh hoạt hàng ngày, có thể thấy, người này đối với muội muội không tồi, không có hành vi gì quá đáng, có lẽ vẫn chưa biết muội muội là con gái. Mà lần này, hần cũng phát hiện ra, bạn cũ Vương Huy Chi thế nhưng lại có hứng thú với muội muội. Hừ, cái tên háo sắc kia, đừng hòng mơ ước A Đường nhà ta!

Không ngờ thành tích học tập của muội muội lại tốt như vậy, khiến hần không thể không giờ chút thu đoạn nhỏ, nhờ người hỗ trợ phân hần tới làm huyện lệnh huyện Mậu.

Có thể nhìn ra được, muội muội vì chức quan của hần đã vô cùng cần cù, chịu đựng nhiều khổ sở. Ba năm học tập ở trường đã thay đổi con người nàng, quả thực giống như biến thành kẻ khác vậy. Chẳng qua, biến hóa này làm cho hần cảm thấy thực sự vui mừng.

Huyện Mậu là nơi A Lan lớn lên, là cố hương của nàng. Cho dù chỉ vì nàng, hần cũng phải quản lý nơi này cho tốt. Huống hồ, độc trên người hần cũng đã phát tác, chỉ sợ không được bao lâu nữa sẽ ra đi.

Không ngờ thứ độc được trước đây hần định dùng để tự tử, lúc này mới bắt đầu phát tác. Nhưng bây giờ hần lại không muốn chết nữa, hần còn chưa kịp tìm ra biện pháp chống lụt cho huyện Mậu, chưa kịp nhìn thấy muội muội lập gia đình. Hần còn rất nhiều chuyện phải làm, nhưng xem ra, hiện tại không còn kịp nữa rồi.

Trước khi rơi vào tay sơn tặc, hần cần thuốc độc, thầm nghĩ làm như vậy sẽ nhanh chóng được rời khỏi thế giới này. Hần không muốn có người dùng mạng của mình để gây phiền toái cho dân chúng trong huyện Mậu. Đám sơn tặc dù có tài giỏi tới đâu, cũng không có khả năng đem một cái xác đổi lấy lương thực tiền bạc của nhân dân.

Nhưng ngoài ý muốn, hần vẫn không chết. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê ấy, hần giống như nhìn thấy A Lan ngồi bên giường chăm sóc, cẩn thận bón thuốc cho hần, thay hần rửa mặt.

Rồi sau đó nữa, muội muội không ngờ một thân một mình xông lên núi cứu hần đi. Lúc đó, trong lòng hần xúc động vô cùng, muội muội kiêu ngạo mà nhu nhược trước kia, sao bây giờ lại có gan tiến vào sào huyệt của sơn tặc? Nếu không may bị thương thì sao, nàng chỉ là một đứa con gái thôi, bị bắt thì biết làm thế nào! Vậy mà nàng lại thành công đưa hần ra khỏi ổ cướp, hơn nữa còn mang theo bằng hữu, giải quyết nạn lụt ở huyện Mậu, chiếm được sự ủng hộ của nhân dân. Không dừng lại ở đó, Thu Đường còn chữa được dịch hạch, đồng thời đánh bại đánh bại giải được độc trong cơ thể hần.

Dùng máu làm thuốc dẫn, thật khó để nghĩ ra. Muội muội này của hần giỏi như vậy, làm sao chỉ đáng nâng khăn sửa túi cho Vương Lam Điền được? Nếu nói có ai vừa mắt hần, vậy thì trong đám bằng hữu của muội muội, có một người trung nghĩa nhân hậu, hình như gọi là Lương Sơn Bá. Người này tuy rằng gia đình bình thường, nhưng lại có trí tuệ, là người lương thiện, nếu muội muội đi theo hần, cuộc sống sau này nhất định sẽ được bình an.

Nhưng muội muội lại nói, trong lòng Lương Sơn Bá đã có người thương rồi. Hần biết, nàng nói như vậy chẳng qua là muốn thoái thác hôn sự này mà thôi, hay nói cách khác, người mà muội muội thích, chính là cái kẻ thâm độc hiểm ác Mã Văn Tài kia.

Thôi, chỉ cần muội muội muốn, hần nhất định sẽ giúp nàng có được. Mạng của hần, là do muội muội cứu. Trên đời này không còn A Lan thứ hai, hần chỉ có một muội muội, cho nên hạnh phúc của nàng cũng là hạnh phúc của hần.

Dịch hạch dần dần qua, triều đình lại một lần nữa tiếp tục để hần làm huyện lệnh huyện Mậu trông coi quê hương của A Lan, còn sai người dâng tặng một cỗ nương dung mạo tương tự A Lan làm thiếp. Người này, nghe nói từng làm công việc giặt đồ trong trường của muội muội, tính cách mạnh mẽ vô cùng.

Chính nàng đã quỳ ba ngày ba đêm trước phủ nha, cầu xin được gả cho hắn. Hơn nữa, cũng không mong vị trí chính thê, chỉ cần làm thiếp là được.

Nàng cố chấp như vậy, tựa hồ là vì tình ý đối với muội muội, sau khi phát hiện muội muội là con gái, liền chuyển sang người ca ca có dung mạo giống hệt là ta.

Dâng nàng lên, không sao cả. Dù sao trên đời này cũng chỉ có một A Lan, những kẻ còn lại đối với hắn, tất cả đều giống nhau.

Nguyên vọng duy nhất của hắn, chỉ cần được ở lại nơi này. Trông coi tốt chức quan muội muội kiếm cho hắn, trông coi tốt quê hương của người trong lòng, thế là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Phiên ngoại 2

Trong tay cầm nghiên mực màu xanh đen.

Nghiên mực này mới được mài xong, còn phảng phất mùi hương thơm ngát.

Ta nhẹ nhàng nhấc bút lông lên, lại đặt xuống, nhú mày nhìn đứa nhỏ đang quỳ trước mặt. Trên khuôn mặt của hắn, ướt đầm nước mắt, nhưng đầu vẫn như cũ ngẩng cao, trên mặt viết rõ hai chữ:

— không phục.

= = Bộ dạng này, mọi người trong thiên hạ đều thiếu nợ người sao? Có bán linh thì lau khô mặt đi rồi hăng giả uy phong hoàng đế!

“Nói đi, người rốt cục phạm sai lầm gì.” ta rút một cái thước ở dưới bàn lên, cố ý gõ bồm bộp. Ai ngờ, đứa nhỏ đối diện mặt cũng không chớp, hừ lạnh một tiếng, nói:

“Nương, cái này cũng không thể trách ta, chỉ có thể trách người kia quá nhất gan. Trong phủ nhiều người hầu như vậy, có ai làm sao đâu, rõ ràng lỗi là tại hắn.”

“Lỗi là tại hắn ư? Vậy việc người thả chó để nó đuổi theo cắn thầy giáo thì sao!” Ta chỉ hận rèn sắt không thành thép, “Mã Cảnh Đức, rốt cục ai dạy người làm như vậy?”

“Cha a.” Đứa nhỏ không hề khách khí nói, “Cha nói giữ kẻ vô dụng lại cũng là lãng phí tiền bạc. Những gì thầy giáo kia dạy con đều hiểu hết rồi, làm sao có thể bình tĩnh mỗi ngày tụng kinh với hắn chứ?”

Nhìn đi nhìn đi, đã sai còn lý sự cùn! Ta tức đến không nói nên lời, nhưng lại không nỡ đánh hắn. Đúng lúc đó, nhìn thấy một bóng người từ trong phòng đi ra, ta liền ném thước xuống, buồn bực nói: “Mã Văn Tài! Đi mà quản con của người, hôm qua hắn lại thả chó đuổi thầy giáo chạy trời chết!”

“Chỉ là một thầy giáo thôi, người việc gì phải tức giận.” Mã Văn Tài bước đến gần ta, giơ tay định ôm eo. Ta vội vàng đẩy tay hắn ra, lại chỉ chỉ đứa con đang quỳ trên mặt đất. Mã Văn Tài ho nhẹ một tiếng, đi đến trước mặt Mã Cảnh Đức, ngồi xổm xuống. Hai khuôn mặt, một lớn một nhỏ giống hệt nhau, thoạt nhìn vô cùng thú vị.

Mọi người đều nói con trai giống mẹ. Vậy mà đứa nhỏ Mã Cảnh Đức này, không chỉ dung mạo giống Mã Văn Tài, ngay cả tính tình lỗ mãng cũng là bản sao của hắn. Có đôi khi, ta thực hoài nghi đứa nhỏ này căn bản không phải do ta sinh, mà hoàn toàn là do cái tên Mã Văn Tài kia tự công tự thụ.

“Mã Cảnh Đức, nghe nói hôm qua, người vì một tiểu nha hoàn mà đuổi thầy giáo đi, có phải không? Người cũng biết người này nương người phải tốn bao nhiêu công sức mới mới được chứ? Ta đã nói với người rồi, nô tài cũng chỉ là nô tài, chủ nhân không cần phải ra mặt vì... bọn họ!”

Khoan, từ từ đã! Bởi vì tiểu nha hoàn? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Trải qua quá trình điều tra thăm vấn, ta cuối cùng cũng hiểu được đầu đuôi sự tình. Hóa ra, tên thầy giáo kia cũng không phải loại người tốt đẹp gì, tuy rằng kiến thức không tệ, nhưng lúc rảnh rỗi lại ra vườn hoa đùa giỡn tiểu nha hoàn. Ngày hôm qua hắn trêu đùa quá mức, kết quả bị Cảnh Đức bắt gặp, nó liền trực tiếp thả chó cắn thầy giáo tha ra khỏi Mã phủ.

Hừ, ta cứ nghĩ học vấn và nhân phẩm của thầy giáo kia rất tốt cơ đấy. Không ngờ hắn dám làm ra chuyện này, nên cần, cần thật tốt!

“Cảnh Đức, không cần quỳ nữa, hôm nay nương cho phép con ra ngoài chơi!” Ta hưng phấn ban lệnh đặc xá, mà Cảnh Đức nghe xong, cũng vô cùng cao hứng đứng lên. Bất quá, hắn từ trước đến nay đều rất sợ Mã Văn Tài, vì thế vẫn đứng im, mắt môi nhắm lại chờ đợi, đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cả lên. Thấy vậy, Mã Văn Tài mới vung tay, ý bảo hắn có thể rút được rồi, còn không quên dặn dò: “Sau này, đừng có suốt ngày ra ngoài rong chơi, có thời gian thì học cưỡi ngựa và bắn cung đi. Còn nữa, không được rù Diệp gì gì đó của nhà họ Lương chơi cùng! Cách xa nhà bọn hắn ra cho ta!”

“Trẻ con chơi đùa với nhau, người quản cái gì?” Ta cau mày nói, “Ta thấy Cảnh Đức rất vui mà, hơn nữa, Tiểu Diệp cũng là một cô nương rất tốt...”

“Ta vừa nhìn thấy cha nàng liền tức giận. Hừ, không chịu ngoan ngoãn ở lại huyện Mậu, chạy tới nơi này làm cái gì!”

== Được rồi được rồi, ta biết, người chính là không vừa mắt với nam diễn viên chính, có phải không? Thật là, đã thành thân nhiều năm như vậy rồi, vẫn còn không chịu buông tha cho người ta, mặc kệ gặp mặt ở đâu cũng phải ném cho Lương Sơn Bá một cái nhìn xem thường. Cũng may Sơn Bá huynh nhân hậu, chưa bao giờ so đo, bằng không ta nhất định sẽ phải đau đầu với “đứa trẻ to xác” này rồi.

Mấy năm trước, Văn Tài được triều đình chuyển công tác, để hẳn thay thế cha mình nhậm chức Thái Thú, vì thế chúng ta mới trở lại Hàng Châu. Mà chiến tranh đã được dẹp yên, nên trường Ni Sơn cũng một lần nữa mở cửa tiếp tục nhận học trò. Sư nương gửi cho ta một phong thư, ý muốn mời ta về trường làm phụ tử. Nhưng mà, bởi vì Mã Văn Tài không đồng ý, cho nên chuyện này tạm thời gác lại. Sau đó, ta nghe nói Chúc Anh Đài hình như đã đến trường đảm nhiệm việc dạy âm nhạc và thư pháp, cũng không biết tình hình gần đây thế nào.

Hai ngày trước, ca ca cũng tới đây, mang theo không ít đặc sản bên ngoài. Huyện Mậu, dưới sự quản lý của hân, đã sớm không còn là thành hoang đầy xác chết của ngày xưa, mà nổi danh là nơi sản vật phong phú dồi dào. Bất quá, lúc ta hỏi về Cốc Tâm Liên, ca ca lại có chút ấp úng, mãi sau mới chịu cho ta biết, mấy năm trước nàng ta đã chạy theo một thương nhân buôn bán bên ngoài, hình như là do không chịu nổi cuộc sống nghèo khó ở huyện Mậu. Nhưng hẳn bảo ta cứ yên tâm, trong huyện cô nương xinh đẹp rất nhiều, cho nên hiện hẳn đang vui đến quên cả trời đất.

Aizz, ca ca đáng thương của ta, hẳn làm sao có thể qua mắt được ta đây. Huyện Mậu cho dù có bao nhiêu cô nương xinh đẹp đi chăng nữa, hẳn cũng không chạm vào một người nào, bằng không bên ngoài đã sớm lưu truyền hẳn là tham quan háo sắc rồi. Mặc kệ thế nào, ta cũng quyết phải tìm một cô nương tốt cho hân, chứ cứ để thế này, sợ đến tận lúc Cảnh Đức thành thân, hân vẫn cô đơn lẻ loi một mình. Tâm Liên cô nương cũng thật là, tại sao lại chạy theo người khác chứ? Thương nhân bên ngoài chẳng lẽ tốt hơn ca ca nhà ta sao?

Cảnh Đức rất thân với ca ca, vừa nghe tin ca ca đến đã la hét đòi đi tìm cậu chơi, bất quá, nguyên nhân hình như là bởi vì thanh danh “hái hoa tặc” hiển hách năm xưa. == Tiểu tử thời này, nếu dám học xấu, ta nhất định sẽ đánh chết hân! Tuổi còn nhỏ mà đã học không ít thói trăng hoa rồi!

“A Đường, gần đây cảm giác thân thể thế nào? Có... động tĩnh gì không?” Nam nhân đứng sau lưng một tay ôm eo ta, đặt cằm lên hõm vai, tay kia thì không ngừng xoa đầu ta, còn muốn vuốt ve gò má. Ta bèn dùng cán bút gỗ một cái lên tay hân, cau mày nói: “Ban ngày ban mặt người định làm gì?”

“Còn có thể làm gì nữa, tất nhiên là chuyện bình thường chúng ta vẫn thường xuyên làm rồi. Người không thấy Cảnh Đức một thân một mình rất cô độc sao? Chúng ta sinh cho hân một muội muội đi.” Cảnh tay hân đã thò vào cổ ta, định cời quần áo xuống. Ta không khỏi kinh hãi, vội vàng giật mạnh tay hân ra, giận dữ nói: “Muốn sinh thì tự mình sinh! A, bức thư pháp ta đang viết đâu rồi?”

“Lại viết chữ. Mỗi ngày đều viết, người không thấy phiền sao. Hôm nào cưỡi ngựa ra ngoài với ta đi, nghe nói trên lưng ngựa cũng rất thú vị...”

== Người còn mặt mũi nói đi cưỡi ngựa sao! Lần trước đã gạt ta đi du thuyền trên Tây Hồ, kết quả thì sao, mặc kệ ta ngại ngần thế nào, người cũng làm “chuyện kia”! Còn nữa, lần trước đi săn bắn... Mặc kệ thế nào, hôm nay đừng hòng hy vọng ta lại tin hân!

Mã Văn Tài nói rất lâu, thấy ta không để ý tới, không khỏi tức giận. Hân định ôm ta đi, lại bị ta dán giấy Tuyên Thành lên mặt, sau đó nhân cơ hội chuồn ra khỏi thư phòng, chặn cửa từ bên ngoài. Đúng lúc này, tiểu Cảnh Đức không biết ở đâu chạy ra, trên tay mang theo một cái khóa to, cười hi hi đưa cho ta.

Đứa nhỏ này lại...

Thật sự quá hiểu lòng người...

Ta cảm động đến mức rơi lệ đầy mặt, vội vàng khóa trái cửa. Trời mới biết, ta đã sớm muốn làm như vậy, chỉ là chưa tìm ra cơ hội mà thôi... Mà qua chuyện này cũng có thể chứng minh, Mã Văn Tài đắc tội với không ít người a...

Văn Tài huynh đương nhiên không có khả năng sẽ bó tay chịu trói. Loại người này, chưa đến một tiếng sau, hoặc sẽ phá cửa sổ nhảy ra, hoặc sẽ ném loạn đồ đạc trong phòng. Ta cảm thấy, việc Cảnh Đức thích chơi trò chui ra chui vào chuồng chó chính là di truyền từ cha hân.

Khóa cửa nhốt phụ quân lại xong, nhiệm vụ kế tiếp của ta chính là giáo dục con trai. Thả chó cắn thầy giáo, việc này tạm thời cho qua, nhưng lấy khóa đối phó với phụ thân, đó là một vấn đề lớn rồi! == Đứa nhỏ này rốt cục học theo ai mà lại hư hỏng như vậy...

“Nương, con biết sai rồi, con không nên giam phụ thân lại. Nhưng mà, con thực sự đã đói bụng lắm rồi, nghe nói ở Thúy Hoa lâu mới mời tới một vị đầu bếp, làm món cá chích hoa sen ăn rất ngon. Chúng ta đi ăn thử đi, được không?”

== Năng lực nói lảng sang chuyện khác cũng thật giỏi...

Bất quá lại nói, sau lần ăn cá bị hóc xương, Văn Tài huynh đã rất lâu không cho ta ăn món này rồi. Hiện tại, thật vất vả mới có cơ hội... Chờ một chút, bản lĩnh dụ dỗ người này, rốt cục là di truyền của ai a!

Ta bị ai phát hiện, hình như mình đã sinh ra một kẻ phúc hắc rồi...

Còn chưa đi được hai bước, ta đã nghe thấy tiếng cửa sổ vỡ vụn. Trong nháy mắt, Mã Văn Tài đã phá cửa xông ra, hùng hùng hổ hổ chạy về phía ta!

Không xong rồi!

Ta còn chưa kịp nghĩ cách thoát thân, lúc quay đầu lại, đứa con trai vừa mới đứng bên cạnh đã bốc hơi.

Giây tiếp theo, ta liền bị khiêng về phòng ngủ.

Đáng giận, hôm nay ta nhất định chết chắc...

Tiểu tử xấu xa kia tại sao có thể chạy nhanh như vậy a, hẳn rốt cục là học theo ai...

hết

Bạn đang đọc truyện *Mã Văn Tài Người Đáng Đánh Đòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.